

~~12K.8~~

11. 2. 140

11. I. 5.

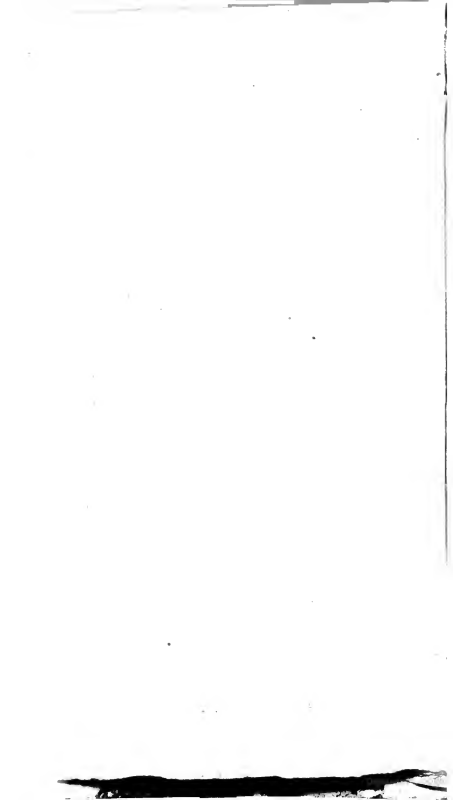
177

177

177

177

177

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. VII.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS PRIMI PARS POSTERIOR.

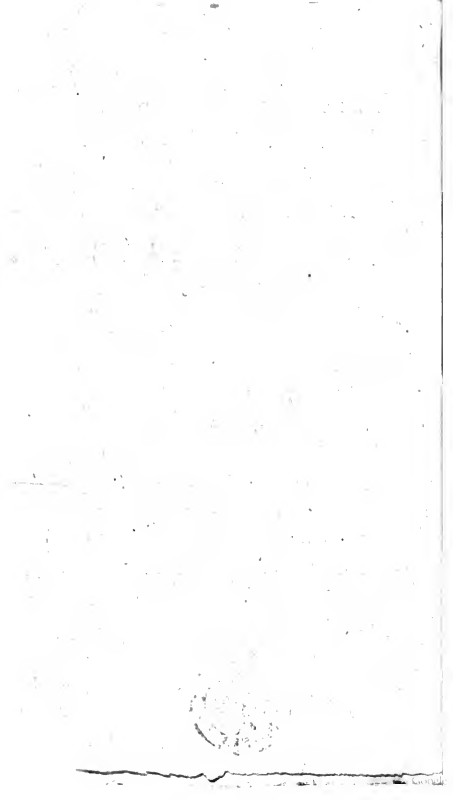
FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA
ANTHOLOGIAE
GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM
BRUNCKII.

VOLUMINIS PRIMI
PARS POSTERIOR.

LIPSIÆ
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCKCVIII.

SIMMIAE FRAGMENTA.

V. 204. I. In Planud. p. 379. St. 517. W. Σιμμιόν
 inscribitur. Cod. Vat. p. 162. Σιμμιόν
 γραμματικόν. Prius distichon laudat *Suidas* v. ἱξάλος.
 ἡ ἱξάλος αἶξ est ibex seu caper montanus. Gallis *Bouque-*
sin. Germanis *Steinbock*; de quo operae pretium est
 »legere, quae congeffit *S. Bochart* in Hieroz. L. III. 23.
 »Pandari arcus ap. Homer. Il. 2. 105. ex ibicis corni-
 »bus fabricatus, quem male mulierum eruditissima *une*
 »*chevre sauvage* vertit. Nam de mare poeta loquitur,
 »et notum est, in hoc genere feminis cornua esse ad-
 »modum exigua. Editi libri et *Suid.*: ἀγραύλοιο διὰ
 »τρεχός, quod *Reiskius* in δασύτρεχος mutavit. *Brunck.*
 διὰτρεχος habet Vat. Memoratu dignus est locus *Philo-*
strati Icon. I. 10. p. 778. Amphionis lyram describen-
 tis: τὸ μὲν γὰρ κέρασ αἰγὸς ἱξάλου ποιηταὶ φασί· χρῆται δὲ
 αὐτῷ ὁ μὲν μουσικὸς εἰς τὴν λύραν, ὁ δὲ τεχέτης ἐς τὰ εὐκεία.
 μέλανα καὶ περιοντὰ ὄρεας τὰ κέρατα. — V. 2. *Suidas* δισὶν
 ἐπὶ χείρεσιν, quod *Kusterus* praeferendum censet vulgari
 scripturae δισὶ ἐπὶ χλαυροῖς. In Vat. est δισὶν, quod *Brunck.*
 in δισσὶν mutavit. κέρασ subaudiendum. *Schol.* in marg.
Wechel.: ἐτέφουσι γὰρ τὰ ποίμνια ποιμένες. *Longus* L. II.
 p. 52. 13. οἱ τρέγοι μὲν οἱ τοῦ Δάφνιδος καὶ αἱ αἶγες κίττον
 ἐν τοῖς κέραι κορυμβοφόρον εἶχον. At, si de *ibice* poeta
 egit, hoc vix locum habuit. Fortasse aliquid latet, quod
 nunc non expedio. — V. 4. ἱξάλος Cod. Vat. In marg.
 γρ. ἔνδον. Utrumque male. Sincera lectio est in Planud.
 cujus veteres editt, *Ascentiana* excepta, κρατερὰ legunt.

II. Sine auctoris nomine legitur ap. *Diog. Laërt.* III. 43. p. 189. et in Planud. p. 191. St. 278. W. *Simmiae* tribuit Cod. Vat. p. 216. gentili non addito. *Simmiae* Thebani, Socratis discipuli, esse censet *Bruckius*. Probabilis conjectura. Cuius tamen certa indicia desunt, in Lipsi. editione nihil novare volui. — V. 2. *Diog. Diog.* *Diog.* Plan. et Vat. Scriptum est hoc carmen in Platonem, cui prius nomen Aristocli fuit. Ap. *Diogen.* exstat: ἐνθάδε ἐν κείνῳ δ. 'Α. — V. 3. Si quis unquam sapientiae famam consecutus est, hic fuit. Color est, ut ap. *Pindarum* Ol. a. 85. εἰ δὲ ἐν τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποῖ ἐτίμα- σαν, ἣν Τάνταλος οὐτορ. *Diogen.* τοῦτον ἔχει κλείετον. Planud. οὐτορ ἔχει πουλόν. Ex utraque lectione suam confluxit *Bruckius*. — Tum Planud.: καὶ φθόνον οὐ φέρεται. Sic quoque Vat. *Invidiam gloria superavit.* *Sallust.* B. Jug. c. X. *Quod difficillimum inter mortales, gloria invidiam vicisti.*

III. Planud. p. 260. St. 376. W. *Samii* nomen praefixum habet. Vat. Cod. p. 309. Σαμίου, οἱ δὲ Σαμίου. Hujus esse, acute docuit *Bruckius* ex *Athen.* XI. p. 491. C. ubi *Simmiae* carmen Γοργῶς nomine inscriptum laudatur. Gorgo autem, quae in Epigrammate nostro commemoratur, et cujus nomine illud poema inscriptum fuit, a poeta amatam fuisse, credere licet. Deprecatum hoc nomen in Planud. ubi Γοργῶ legitur. »Γοργῶ praeter Vatic. membr. et Planud. codd. habet »etiam Florent. editio. Error typographicus Aldinae »pr. in ceteras editiones dimanavit, a quo sibi caverunt »tamen Petrus et Jo. Maria Nicolini Sabienfes, quorum »rarissima editio anni 1550. nomen recte excusum »habet.« *Bruck.* Idem error sublatus ex edit. filiorum Aldi. Hoc ignorans *Hucius* p. 25. γοργῶ aut ποργῶ legendum suspicabatur. — V. 1. δὲ om. Vat. qui et φάλαγ π. μυρία legit. — V. 4. καθεμίαν tres Aldinae et Vat. a pr. manu. In eodem cod. correxit quidam καθεμίαν.

Vulgo legitur *κηδεμόνων*. Nostrium est ex emend. *Salmasii*.

IV. Planud. p. 267. St. 385. W. cum insigni diversitate. Sic, ut in *Analectis* legitur hoc carmen, ad marginem *Wecheliana*e correxit *Salmasius*. Est in perdicem mortuam, qua aucups olim ad captandas perdices usus fuerat. Hoc aucupii genus commemorat *Xenoph.* M. Socr. II. I. 4. *ὁκοῦν καὶ ἄλλα ὑπὸ λαγυρίας, οἷον οἱ τὰ ὄρνυγας καὶ οἱ πέρδικας πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τῷ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῷ ἱλαδίᾳ τῶν κωροδικίων φερόμενοι* — ταῖς θηράτορος *ἐκπύουσι*. Vide imprimis *Asian.* H. A. IV. 16. et *Gerner.* Hist. Aviom T. II. p. 612. — V. I. 2. laudat *Suidas* in *ἐρεός*. Vulgo *ἐρεός* legitur. Sed illud praeter *Suidam* agnoscit *Vat. Cod.* (ubi *ἐρεός* legi perperam ait *Dorvill.* in *Misc. Obs.* IX. p. 114.) et *Planudeae* quidam *Codd.* —

V. 2. In contextu *Vat.* *ἡχῆσεις ἑνὶ γῆρυν ἀπὸ στομάτων*.^{τι} In calce: *ἡχῆσαν ἑνὶ γῆρυν ἀπὸ στομάτων*. In *Planud.* *ἡχῆσεις ἑνὶ γ. κ. στόματι*. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in *βαλλάν* *Tom.* I. p. 413. qui *θηρέων βαλλέους* legit. In *Plan.* *θηρέων ὠγρίους*. In *Vat. Cod.* sic, ut ap. *Suidam*; *θηρέους* reposuit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 522. ubi hoc carmen emendatius profert; idque ipsum in margine *Codicis* notatum esse, ait *Brunckius*. Quod verum esse dubito. In *Apogr.* certe *Gothano*, quod marginis leſt. diligenter commemorat, nihil notatum. — *βαλλέους, maculosas*, exemplis illustrat *Arnald.* *Leſt. Gr.* p. 200. — V. 4. *ἔχετο Suid.*

Ex *Tom.* II. p. 525.] V. Ex poemate, cui titulus fuit *Ἀπόλλων*, fragmentum servavit *Τzetza* *Chil.* VII. 690. p. 233. *περὶ τῶν ἡμικυνῶν δὲ, τῶν καὶ κυνοεφάλων, Σιμμίᾳς ἐν Ἀπόλλωνι κατ' ἔπος οὕτω γράφει. Τηλογέτων . . .* Apollo videtur loqui, quem ap. *Hyperboreos* eximie cultum fuisse constat. Vide, quae collegit *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Del.* 281. p. 557. De eorum felicitate

et omnium rerum abundantia (ἀφνειός δῆμος) locus est egregius ap. *Plinium* L. IV. 26. Tom. I. p. 219. *Herodotus* L. IV. 32. p. 294. sqq. *Salmas.* in Exercit. Plin. p. 145. sqq. — V. 3. pro ταχίων ap. *Tzetiam* legitur θεῶν. De Massagetis *Herodotus* L. I. 215. p. 102. *Μασσαγῆται ἱππῆται εἰσι καὶ ἄνθρωποι ἡμιφότερον γὰρ περὶ χροῖαι καὶ τοξόται τε καὶ ἀλχημοφόροι.* *Herodotum* exscripsit *Srabo* L. XI. p. 780. sq. — V. 6. καρπᾶσιν. Hujus fluminis qui inter veteres mentionem fecerit, nondum vidi. — V. 7. ἐλαταί in Ed. *Leclii*, ubi latinus Interpres vertit: *Exinde veni paludes circa virides*; unde eum apparet legisse ἐλαταί. Si sincera est lectio *Branciana*, cujus tamen auctoritatem ignoro, sensus est: *Veni ad insulas viridibus oleis munitas*, i. e. *circumdatas*. περὶ absolute est positum. Tum vero saltem ἐλάταις scribam. ἑρμυαὶ νῆσοι an hoc sensu a poeta potuerit poni, ignoro equidem; diversa ratione *Callimachus* ἑρμυαὶ νῆσους dixit in *Hymn.* in *Del.* 23. κίονα μὲν πρόγονοι περισκεπτεσθαι ἑρμυαί. Fortasse *Simmias* dederat: ἐλάταις sive ἐλάταις π. χλωρῶν ἑρμυαὶ νῆσους, ὥφικμαισι τ' ἱερῇ. Montes et regiones abietibus olivisque confitas obscuriores videri et tantum non nigras, ἑρμυαί, nemo ignorat. — V. 9. Hos vsq. usque ad finem laudat *Stephanus Byz.* in Ἡμίονος, ἐν Ἀπολλωνίῳ. Qui error ipsi *Salmasio* tenebras offudit, ut h. l. *Apollonio* tribueret in Exerc. Plin. p. 707. A. Verum vidit *Tb. Gale* ad *Parisben.* Narr. Cap. XXXIII. — γένος omittit *Steph.* — V. 10. τῶν δ' ἐφ' ἑσπερθεν. *Tzet.* τοῖς ἄμοις καθ' ἑσπερθέν κυνηγῆς. *Steph.* Haec sic scribebat *Salmas.* τοῖς ἄμοις καὶ ἑσπερθέν κύνος κῆς. — V. 11. ἑρμυαίς *Steph.* ἑρμυαίς *Salmas.* — V. 12. τείλην *Tzet.* — V. 13. ὄνομα κλυτὸν divisim *Tzet.* Fusc Cynocephalos descripsit *Cresias* p. 830. sq.

SIMMIAE ALAE

¶ 205.] Hoc carmen, quod *Hephaestio* laudat p. 31. cum reliquis figuratis carminibus *Simmiae* et *Theocriti* passim est editum ad calcem Eidylliorum *Theocriti*. Uberrimo commentario instruxit ea *Salmasius* simul cum Inscriptionibus *Herodis* p. 183 — 198. et post eum *Fortunius Licetus* in Encyclopaedia ad alas divini Amoris, Patav. 1640. 4. quem *Fabricius* laudat. Mihi enim, ut hac editione uterer, non contigit. In vernaculam vertit et illustravit cl. *Sonnegg* in libro, cui titulus: *Zur Unterhaltung für Freunde der alten Literatur*, Fafc. I. p. 28 — 43. *Simmiae* carmina, sed vehementer depravata, explicare conatus est, infelici successu, *Claudius Auberius Triuncurianus* ad calcem *Theocriti* p. 243. sqq. ed. Genev. 1639. Exstant *Alae* in Cod. Vat. p. 672. his scriptae, cum Scholiis, ex quibus nonnulla dedit *Brunck.* in Lectt. p. 43. ex *Salmasii* commentario ducta. Hic describam, prout in Codice leguntur: Αὐτὰς δ' ἔρως ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγειν, ὅτι πάντα αὐτῷ εἰκὼ καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ θαλάττῃ. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ πτερυγίου οὐκ ἔχει ἔκθ' τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον τὴν ἀνὰ γωνίαν, ὡς ἐπὶ τοῦ πελέκους καὶ τοῦ αἰοῦ· τὸ δὲ μέτρον τοῦ πτερυγίου καὶ τοῦ πελέκους χωριζομένην κατὰ στίχον ἀφαιρουμένης συζυγίας· ὁμοῖαι δὲ εὐ τὴν πᾶντομεν ἔρωτα, τὴν Ἀφροδίτης, ἀλλὰ τὴν οὐρανὸν τὴν γενεσιουργὸν, εὐ καὶ Πλάτων μένεται ἐν τοῖς σικερατικαῖς διαλόγοις, ὅτι πρὸς Θερασμάχον περὶ θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπου διελούσθην ἔρωτες. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.

Post ipsum carmen sequitur Scholion simile ei, quod simul cum *Alis* edidit *Zacharias Calliergus* in *Theocrit.* anni 1516. 8. In Vat. Cod. sic legitur: Τούτων ἡ ἀνὰ γωνίαν ὡς γέγραπται δόξαται νοεῖσθαι ἵνα γὰρ τοῦ νοῦ· ἀλλὰ διὰ τὰ μέτρα ἔκθ' τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸν ἔσχατον ἔρχη, ἵνα τὴν ἀντιέστροφον ἢ μεταλλήλων, καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἀνὰ γωνίαν

τας, εἴτα τὸ πανόστειτον προφέρειέθῃ καὶ ἀναλέγων ἀναΐεν τὸ
δεύτερον. καὶ οὗτος δ' ἑρπός, ἕως αὖ ἐπὶ τὸ βραχύτατον ἄφικη.

Ὁ δὲ λόγος· λέγει μὲν δ' Ἑρως· ὁ δὲ νοῦς ἅπας οὕτως
ἔχει· ὁρᾷς με τὸν γῆς τε ἅπαντα καὶ τὸν εὐρανόθεν ἅλῃ ἰδρά-
σαντα· μηδὲν φροντίσας, εἰ τηλόκοσδε (l. τηλικόσδε) ὦν τελείω
ἔργα ποιῶ, ἢ εἰ τελειωτάτος εἰμι· τότε γὰρ δυνάμην, ὅτε ἢ
Ἀνάγκη ἤρχεν καὶ πάντα ὀκῆκεν (ὀκείκε) ταῖς τῆς γῆς γυνάμει,
ὅσα ἔρπει ἡ ἕρως καὶ αἰθήρας· οὐκ εἰμι δὲ δ' Ἀφροδίτας υἱός·
καλοῦμαι δὲ Ἑρως (l. ἕρως) καὶ οὐδὲν δὲ (f. δυνάμει sive βίῃ,
ut est ap. Callierg.) ἔπραξα· τὰ πάντα δὲ μοι πεῖθονται·
ὀπείξαν δὲ μοι οἱ γῆς τε καὶ θαλάσσης· μυχοὶ καὶ δ' εὐρανόθεν, ὧν
ἕγω τὸ ἀρχαῖον ἀφειλόμεν σκῆπτρον καὶ ἰδίκασζον θεοῖς.

Ἐχει δὲ νοῦν, καὶ ἡ καὶ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἔρχη, ὡς
προσέφηται. Ἀκμονίδαν δὲ τὸν εὐρανόθεν· Ἡσίοδος· γαῖα μὲν
ἄκμονα ἔτικτεν· ἡ καὶ δ' ἄκμονος εὐρανόθεν. His lectis commen-
tarium in paucis desiderabis. Versus sunt choriambici
in amphibrachyn vel bacchium desinentes. Decrescunt
autem, ut primus sit hexameter, secundus pentameter,
et sic porro. V. sextus ex bacchio, septimus ex amphi-
brachy constat, sola clausula remanente. Versus legendi
sunt eo ordine, quo hic exscriptos vides. Inepte enim
Scholiastes sensum constare ait, licet a primo versu ad
ultimum, a secundo ad penultimum progrediaris. In
quo vehementer errat, ut *Salmasius* jam monuit p. 187.
et quivis experiendo cognoscere poterit. — V. I. sic,
ut ap. *Brunckium* est, legitur in *Enchir. Hephaestionis*
p. 31. ed. Paris. nisi quod ibi ἰδράσαντα habetur. ἰδρά-
σαντα praebet Cod. Vat. qui βαδύστερον a pr. man. ex-
hibet. In edit. *Calliergi*: λευέ (sic Cod. Vat.) με τὸν
γῆς τε βαδύτερον ἄνακτ' ἀκμονάδιαν ἄλυδες ἰδράσαντα. Postu-
riores edit. reliqua emendantes in versus exitu legunt
τὸν ἅλῃ 9' ἰδράσαντα. quod ductum videtur ex *Calliergi*
Scholiaste: τὸν εὐρανόθεν ἅλῃ ἰδράσαντα. Sensem *Salmasius*
sic explicavit: Vide me, qui latae terrae rex sum, qui-
que coelum in alia sede constitui, i. e. qui Coelum folio

depoli et illa sede deturbavi, quam obtinebat, cum Terrae imperaret et dominaretur, meque in ejus locum intuli et aliam eum sedem quaerere coëgi. Ἀμειδιόης. δ' Χάρων καὶ δ' Οὐρανός, Ἄλκιμος γὰρ παῖς. *Hesych.* Idem: Ἄλκιμος. ἑκαθής. Κρότος. Οὐρανός. Conf. inprimis *Callimachi* Fr. CXLVII. et *Sehellenberg.* ad *Antimachi* Reliq. p. 73. Eadem fere de Amore praedicat *Orpheus* Hymn. LVII. 4. πάντων κληῖδας ἔχοντα Αἰθέρος οὐρανόθεν, πέντε, χθονὸς — Ἡδ' ὅσα Τάρταρος εὐρὺς ἔχει πόντος ὁ δ' ἄλιδουπος. — V. 2. *Nē mireris genas meas, quamvis pueri, densa barba obductas esse.* Amor barbatus, quia omnium deorum antiquissimus. Apud *Lucianum* D. D. II. 1. Tom. II. p. 4. ed. Bip. cum Amor apud Jovem excusasset imperitiam suam atque infantiam, ille, εὖ παιδίον, ὦ Ἔρως, αἶτ, ὅς σε ἀρχαιότερος εἰ πολὺ τοῦ Ἰανπετοῦ; ἢ δίδωι μὴ πάγωνκα, μηδὲ πολὺς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἡξιοῖς νομίζεσθαι, γέρον καὶ παν-εὐργος ἂν; Hic versus in edit. *Calliergi* sic legitur: μ. τέ. εἰ τόσσος ἂν δάσκια βεβριθότα λαγυῖα γένεια. Haec ad veram lectionem dūcehant, quam obscuraverunt posteriores, qui exhibent δάσκια καὶ λάχνα φέρον γένεια. *Scaliger* in *Anthol. Lat.* *Burmanni* Tom. I. p. 38. *τυτθός* conjicit, dorice pro *τυτθός*. In Cod. Vat. βεβριθότα λαγυῖα γ. Et metro et sensui satisfacit emendatio *Salmasii*, quam *Brunckius* exhibuit. — V. 3. *Antiquissimus enim sum, quippe qui in lucem sum editus, cum omnia Necessitatis legibus parebam.* *Plato* in *Tim.* p. 48. Α. μεμνημένη γὰρ εὖν ἢ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις, ἔξ ἀνάγκης τε καὶ τοῦ συστά-σιος ἀγνοήθη. *ἔκριν'* est ex *Salmasii* correctione. Vulgo enim *ἔκριν'*, quod etiam in Vat. membranis est. — V. 4. Haec quoque ad generis vetustatem significandam faciunt. Ante Uranum Tellus omnibus animantibus imperabat, tristi imperio, quippe quod, ante Amorem natum, nullo suavitatis condimento temperabatur. Hic versus depravatissimus ap. *Calliergus*: πάντα δ' ἐκτέλει καὶ φρεσίναις λυγροῖς. Cod. Vat.: ἐκτέλει καὶ φρεσίναις.

Editi ante *Salmasium*: πάντα δ' ὑπέκασκε φέρονται λυγροῖς, qua lectione et ipsa verae scripturae vestigia oblitterata sunt. Unice verum est, quod *Salmasius* ex Scholiaste elicit: καὶ πάντα ὑπῆεν (ὑπῆεν) ταῖς τῆς γῆς γνώμας. Fortasse φεράται λυγροῖς ad oracula quoque Telluris referendae sunt. Cf. *Hesiodum* Theog. 463. et 626. — V. 5. πάντα ὅσα Cod. Vat. loco pr. πάνθ' ὅσα ἔρει loco sec. ἔρειτ' animalia cujuscunque tandem generis. Vide *Inopp.* ad *Callimachi* Fragm. CCXXVIII. ἔρειν est *versari, incedere*, docente *Valckenario* ad *Adonias*. p. 400. A. sed non apud Dorienses tantum, ut contendit idem ad *Hippol.* p. 227. — V. 8. Veneris filium se esse negat, ut a vulgari Amore distinguatur. Quae sequuntur, *Salmasius* minus recte exposuit, qui etiam verba ἀνυπῆτας ἡέριος pro significatione vulgaris Amoris habet, qui incerto vagoque impetu modo ad hos, modo ad illos fertur. Restituenda potius Codicis lectio ἀνυπῆτας δ' ἡέρ. hoc est: *Non Veneris filius sum, sed aliger et aereus*; ut prius terrestrem, posterius coelestem Amorem designet. Amor ille cosmogonicus non minus alatus fuit, atque alius. *Aristophan.* Av. v. 695. ἔβλασεν ἔρως δ' ποσειδῶς, Στίλβων νῦτον πτερόγυνον χερσαῖον. ἡέριος vero idem, qui vulgo αἰθέριος appellatur. Scribitur hic versus ap. *Callierg.* sic: ἀνυπῆτας δ' ἔρως καλέσμαι. Posteriores αὐτῶς ἔ. καλεῖμαι. ἡέριος habet Vat. — V. 10. Uranii Amoris est, nihil per vim, omnia persuasione efficere. Ante Amorem natum vis obtinebat. Ap. *Platonem* in *Conv.* p. 195. C. Agathon Amorem antiquissimum deorum esse negans, τὰ παλαιὰ πρῶτα καὶ περὶ θεοῦ, αἰτ, ἃ Ἡσίωδες καὶ Περμηνίδης λέγουσιν, Ἀνάγκη, οὐκ ἔρωτι γαγονέναι, εἰ ἐκείνοι κληθῆ ἔλεγον. αὐ. γὰρ ἂν ἔκτομαι εὐδὲ δισμοὶ ἑλλήλων ἐλέγοντο καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βία, εἰ ἔρως ἐν αὐτοῖς ἦν, ἀλλὰ φίλα καὶ εἰρήνη, ὥστε νῦν. Saepe sibi in amore opponuntur βία et πειθῶ, vis et persuasio; de qua antithesi vide notata ad *Anacir.* *Sidon.* Ep. II. — *Calliergus* habet: οὐτὰ γὰρ ἔπειτα βίας

καὶ οὐκ αὖτις παρθένω. Aliae editt. οὐτε γὰρ ἔκρινεν βλάστην παρθένω αὖτις παρθένω. Vat. Cod. sic habet, ut *Calliergus*, cujus Scholiastes hoc loco plenior. Schol. Cod. Vat. haec sic interpretatur: καὶ οὐδὲν ἔκρινεν βλάστην, ἀλλὰ τὰ πάντα παρθένω παρθένω. Hinc lux affulsit obscuratis verbis. *Salmasius* edidit ἔκρινεν βλάστην, sed postea veriore putavit conjecturam, quam *Brunckius* in contextum recepit. πᾶν uterque Scholiastes agnoscit. — V. 11. *Calliergus* εἴκει τ' ἡμοῖς, et in exitu versus χάλκειος non habet. Aliae editt: γαῖα, θαλάσσης τε μυχοί, οὐρανὸν πᾶς τε θάλας μοι εἴκει, antiqua scriptura penitus oblitterata. In Cod. Vat. hic versus bis legitur:

εἴκει δέ μοι γαῖα θαλάσσης τε μυχοὺς οὐρανὸς τε.
ἄλλως

εἴκει δέ μοι γαῖα τε μυχοὺς χάλκειος οὐρανὸς τε.

Ex duobus his versibus, mutilis ac corruptis, unum conflat *Salmasius*. Idem praeterea tentavit εἴξει δέ μοι, sive εἴξαν ἡμοῖς, propter Scholia: ὑπέειξαν δέ μοι εἰ γὰρ τε καὶ θαλάσσης μυχοὶ καὶ ὁ οὐρανός. Hinc ille probabiliter coniecit, Scholiasten legisse: εἴξαν ἡμοῖς γαῖα τε θαλάσσης τε μυχοί, χάλκειος οὐρανός τε, sensu nihil diverso. — V. 12. *Calliergus*: τῶνδ' ἐγὼν ἐκτεσφισάμεν ὡ.σ. κρημίνδας θ.θ. Vulgo fere item, nisi quod in fine versus emendatum est: ἐκτεσφινά τε σφινθίμωστας. In Cod. Vat. ἔκρινεν δὲ θροῖς θ. Priorem versus partem emendavit *Salmasius*, sensu et metro postulante. τῶν pronominis relativi vice fungitur. Amor se Telluri, Mari et Coelo sceptrum, quod olim tenuerant, eripuisse ait. ἔκρινεν ejusdem *Salmasii* conjectura est.

O V U M.

V. 207. et 208.] Legitur in Cod. Vat. p. 675. ἡσπάρτιον ῥοδίου πᾶν χαλιδέος. In fine; ῥοδίου βασιλευσίου ῥοδίου πᾶν ἢ Δοσιάδα ἢ Σιμμίον, ἡμφότεροι ῥοδίου. *Symmiac*

tribuit *Herbaest.* in *Enchir.* p. 65. ed. Paris. cujus verba, quia poematio nostro luceam affundunt, adscribenda sunt. ἀντιθιτικά carmina Grammaticos esse ait, δεῖα κατὰ θέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μὲν τοι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν παραβάλλεται ἀλλήλοις τὰ ἀντιτιθέμενα· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους τῇ πρώτῃ παραβάλλεται τῇ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὰ δεύτερον ἀπὸ τέλους τῇ δευτέρῃ τῇ ἀπ' ἀρχῆς· τὰ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους τῇ τρίτῃ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν οὕτω, ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ τὸ Ὡδὴ τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παλγυα. Eadem repetit p. 68. ubi *Simmiae Rhodii* Ovum denuo laudat. Scholia, quae in Vat. Cod. reperiuntur, descripta in apogr. Bûheriano, *Brunckius* edidit in *Lectt.* p. 40. Nos omnia dabimus ad codicis fidem. Statim post titulum leguntur haec: Παραινῆ ὁ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν λαβεῖν τῆς (Cod. τις) ἀριδὸς ἀηδόνος τὸ ὦδν, μετὰ πολλῆς προθυμίας· ἡδεῖα γὰρ ἐστὶν ἡ φωνὴ τῆς ἀριδὸς ἀηδόνος· τούτῳ δὲ ὦδν ὁ μεγαλομύνητος τῶν θεῶν Ἑρμῆς ἤγειν ὁ λόγος παρέσχε· κλειθεὶ δὲ ἀπὸ μονοβάρμονος μέτρου ἐπὶ μέγα αὐδεῖν. Post ipso versus aliud argumentum legitur: ἀπὸ τοῦ πρώτου ἤξις ἐπὶ τὸ τελευταῖον, κατιὼν καὶ πάλιν ἐπανιὼν ἀναλόγως. φησὶ δὲ ὁ νοῦς· τοῦτο τὸ ὦδν ὁ ποιητὴς φησὶν εἰς ἀηδόνος γινέσθαι καὶ τῆς ἐκτουτο φρεντίδος· παρακαλεῖ οὖν δέξασθαι μετ' ἡδονῆς τὸ ὦδν· δέξασθαι δὲ, φησὶ, πᾶσι τοῦτο παραινῆ (ἢ παραινῆται) ὑφ' Ἑρμοῦ τάχει χρησαμένου καὶ τὰ μέτρα καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀνομοίους ὄντας ἀποδείξαντα ὁμοίους. ἀλλήγορεῖ δὲ παρειαῖζον τὴν τῶν ποσῶν ὁρμὴν τοῦ θεοῦ νεβραῖς, αἱ σκιεῖται τῆς μητρὸς τοῦ γάλακτος ἐκιδυμούσῃ. οὕτω φησὶ σκιεῖσαντα τὸν Ἑρμῆν εὐρύθμοις σκιετήμασι μέτρα ἀναφθουγξάμενον παραδούναι τῆς ἀριδὸς ἀηδόνος· τοῦτο δὲ φησὶν, ὅτι ῥόδιος αὐτὸς, ἢ δὲ ῥόδος μία τῶν νήσων τῶν ἀριδίων. Ante *Salmasium*, qui hoc quoque carmen explicuit, p. 159 — 182, nemo ejus sensum recte intellexerat; quin ne illud quidem viderant viri doctissimi, quo ordine versus legendi essent. Quare noli mirari, eorum conatus infelicitur cessisse. Plurimum operae in eo rectius constituendo et emendando frustra infusit

Jos. Scaliger, qui in vulgata impressione omnia corrupta esse censebat, et ea, e quibus vix ullum sensum elicere possis. Summi hujus viri conjecturas repetere super-vacaneum est. Indicabimus igitur vulgatam lectionem cum Codicis Vat. variantibus, et praesertim ea, quae *Salmasius* ad hoc carmen illustrandum attulit, breviter enotabimus. Allegoricum est carmen, quaeque in eo de Ovo dicuntur, de ipso carmine, in Ovi formam composito, accipienda sunt. ἔργον Δωρίδας ἀνδρός ipsius poetae opus est. Poetas ἀνδράς appellari, docuimus, ad Epigr. *Nossidis* XII. nec non ipsa carmina *lusciniarum*; vide not. ad *Callim.* Ep. XLVII. Doricam se lusciniam vocat, quia Rhodius est, ut Schol. recte monuit. Argumentum *Salmasius* in hunc modum concinnavit: Invitat lectorem *Simmias* ad ovum istud suum, ingenii sui foetum, benevole excipiendum: *Accipe*, inquit, *hoc ovum, Doricae luscinae foetus. Lubenter autem et prompto animo suscipe. Nam matre pura et dulciloqua editum est. Mercurius autem deorum nuncius, hoc est λόγος προσερχόμενος, illud apprehendit, et in hominum genus edidit, matris alis surreptum, quibus fovebatur.* His verbis nihil aliud nisi editio hujus opusculi a poeta adornata significatur. *Fussit* autem *Mercurius* istud ovum a *monometro* incipiens, usque ad *decimum versum* semper crescendo procedere. Deinde poeta *Mercurii* motum et pedum suppletionem in percutiendis istis metris comparat hinnuleorum citatis gressibus, qui matris vestigia sequuntur, et illius desiderio interim vagientes lupum aut leonem ex latibulis suis excitant; eodem plane modo *Mercurium* in istius carminis metris, multiplicibus quidem illis, fingendis et citato pede ad numerum feriendis esse versatum. Haec fere *Salmasius*, quae nos nonnihil contraximus. Jam videamus singula, eam versuum ordinem sequentes, quem sensus postulat, quique p. 208. conspiciuntur. — V. 2. edit. veter. *ἔργον*, *ἔργος* et *ἔργον*.

Vat. Cod. ἄτριον. *contextum Doricae matris opus.* Carmina texere et contexere dicuntur poëtae, *Antip. Sidon.* Ep. LXX. κοιδῶ ἄτριστα νησαμένα δῶρ' ἑλικωνιάσι, ubi vid. not. — V. 5. Vulgo τί τόδ' ἄδν. In Cod. est τῇ τόδ' —. *En sibi novum hoc ovum.* *Leonid. Tar.* Ep. XXIX. 11. καὶ λεγέτω τῇ τοῦθ', Ἡράκλειος. *Salmas.* τόδ' mutavit in τοῦτο, ut hic versus responderet antithetico. In ἄδν prior syllaba corripitur propter sequentem vocalem, cuius licentiae exempla vide ap. *Salmas.* p. 167. — V. 7. Vulgo δὲ ἄγνὰ Ληγιά μιν κ' ἡμφὶ ματρὸς ὠδίσ. In ed. Crispini: ἡμφιμάτριος. In Cod. Vat. δι' γὰρ ἄγνὰ Λ. μ. καμφιμάτρος ὦ. Haec ex ingenio emendavit *Salmas.* ut versus evaderet iambicus trimeter catalecticus. Sensum sic explicat: *nam purae et dulciloquae matris partu editum est.* Mihi haec nondum perfanata videntur. — V. 9. In Commelin. Ἐρμῆς ἠέκζε κ. In ed. Crisp. ἡέκζε. Codex Ἐρμῆς ἔκζε. Quod *Salmasius* perperam mutavit, notante *Schneidero*, cuius observationem exhibet *Brunkius*: ἠέκζε genuinum est et minime mutandum. *Aristoph.* ἠAcharn. 869. καὶ τᾶνθια τᾶς γλάχμονος ἀπέκξαν χαμαί. ubi videnda Scholia Bifeti. Vid. etiam *Hesych.* in ἠἀπέκξαν, male sic scripto pro ἀπέκξαν, ut δεικνῶν pro ἠδεια. Mercurius hoc ovum mortalibus projecit, i. e. edidit et publici juris fecit. Vulgo πέτροισι legitur pro πτεροῖσι. In Cod. πέτροις. — V. 10. Pro φῶλ' ἐξ βροτῶν Commel. φίλος λευροτῶν. Crisp. φίλος λευροτόν. — V. 11, ἐκ μέτρου μονοβήμονος, a versu monometro. Schol. μονοβήμονος δὲ μέτρον, ὅτι ἀπὸ ἐλαχίστου εἰς δεκάμετρον προσηλθεν. In contextu Cod. μονοβήμονος. Vulgo: ὁ.ν. δ' ὄρεας ἐκ μ. μ. μέταν πάροθ' ὠύξε, sive πάροθεν αἰξε. — V. 12. ἄκρον δεκάδα. usque ad versum medium, qui decimus est, si duos priores monometros pro uno habeas. Ille igitur totius carminis et summus est et longissimus. Corruptissime vulgo: ἡρῶμεν δ' εἰς ἄκρος δέκα δ' ἰχθίων κόσμον νέμοντα ἡρῶμεν. In ed. Crisp. ἂ. ε. ἄκρον δ. ἰχθίων κόσμον νέμα ἡρῶμεν.

Cod. e quo reliqua emendata sunt, in fine versus habet: κομῶ· νέμονται βουμῶ. quod *Salmasius* mutavit in χόσμον νέμονται β. Eidem nostra quoque lectio debetur, Vide tamen, an melior evadat sensus, si legas:

— — κομῶν τε πάντ' αἰ βουμῶ.

et omnia rhythmo exornare, jussit scil., ἄνωγε. — V. 13. Edit. Crisp. θούε δ' ὑπερθευ' ἀνὰ λήρριον φ, v. ποδῶν πλάσκει In Cod. Vat. θούε δ' ὑπερθ' ἀνὰ λήρριον φέρω νῦμα πελάει πίφασκε. Ad veram lectionem duxit Scholion: τὸδε λήρριον φέρων νῦμα ποδῶν σκορδάων, ὅτι πλάγιον τὸ μέτρον καὶ εὐὰ ἐρῶν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν αὐξανόμενον. Hinc orta *Salmasii* emendatio, quam *Brannschius* expressit. Idem et aliam proposuit, ut servato ἀνὰ legeretur:

θούε δ' ὑπερθ' ἀνὰ λήρριον νῦμα ποδῶν σκορδάων πίφασκε.

Fateor, mihi sensum hujus versus non satis planum videri; nec *Salmasius* eum diserte explicuit, cujus haec sunt: νῦμα hoc loco non ἀπὸ τοῦ νέειν, sed a νέω vel νόμας, quod est vado et incedo. λήρριον νῦμα ποδῶν σκορδάων Mercurii, hoc est λέγειν, dixit propter varietatem et inaequalitatem pedum et metrorum, quibus hoc poema contextum est. σκορδάας autem πόδας dixit, ut Euripides δρομάδα κῶλον in Helena, et μανιάδας λυσήματα in Oreste. Sic Claudianus *victricis solo* dixit, et Julianus Antecessor *victricem coluunt*. Sic Γάλλοι δρομάδας in quodam Galliambico ap. Hephaestionem: Γάλλοι μητρὸς ὀρεῖας φιλόθυροι δρομάδας. — V. 14. In hoc versu nihil discrepat vulgata scriptura. Cod. a pr. man. ἔχων et θένω. In fine vers. αἰδέν. Mercurium poeta fingit pedibus rhythmi poetici rationem, versuum mensuram et modum, indicantem. Περιδὼν αὐδὰ ipsa sunt carminis verba, παντοίαν μονόθετον *Salmas.* interpretatur de metrorum varietate a monometris incipientium. Haud scio, an legere praestet: — μελιδουσαι αἰδέν, vocem suaviter sonan-

sem, five: ὁμοδοῦπον, ut ad similitudinem versuum antitheticorum respiciatur. Nam revera hoc carmen est *πανόλον, vārii metri*; sed in hac ipsa varietate hanc legem observavit poeta, ut primum versum eodem metro metiretur, quo ultimum, secundum eodem, quo penultimum, et sic porro; quo fit; ut hi versus antithetici, 1. et 22. 2. et 21. 3. et 20. sqq. ὁμοδοῦποι sint sive similiter sonantes et cadentes. — V. 15. Edit. Crisp. *δοῦσι τ' αἰόλαις καὶ ἄλλὰ σὺν ὀρεπέδων* i. τ. et sic edit. Commel. nisi quod ibi *ἄλλὰ σὺν* legitur. Nostrium est ex Cod. Vat. qui hic egregie opem tulit. Mercurius metrum pedibus percutiens dicitur *καὶ λαὶ ἡλλάσσιν νηρεῖς*, gressum cum hinnuleis permutare, hinnuleorum celeritatem exaequare. — V. 16. Edit. Crisp. *τάκ' ἡμβρότη* *ματρὸς φ. πῶθ' ῥόν' α. μ. 1. μ.* Aliae *τάκ' ἡμβρότι* et *τάδ' ἡμβρότι πῶθ' φίλας μ. ῥόντ' —* Cod. Vat. *ταίρ' ἡμβρότη πῶθ' φίλα ματρὸς ῥόντ' αἴψα μεθ' ἡμβρότητα μαζόν.* quae cum antiquarum edit. lectione comparata *Salmasius* eam lectionem suppeditarunt, quae ap. *Bruncium* habetur. — V. 17. Crisp. edit. *πάλαμ κραιπνοῖς ὁ. ἄ. 1. π. λ. κατὰ ῥέθμιον ἰχνος τιθύνας.* Aliae — *ποδὶ λέφων καταρυσμίας.* Parum hic juvant membranae, in quibus sic habetur: *πάλαμ κραιπνοῖς ὑπερέκρων ἱμένα ποσειδῶν καταρυσμίας ἰχνος τιθύνας.* Bene haec emendavit *Salmasius*. Fortasse tamen pro *πάλαμ κραιπνοῖς*, quod in edit. est et scriptis, *μέλα κραιπνοῖς* legi debet. — *κατ' ἰχνος dilectae matris persequentes vestigia.* — V. 18. Vulgo *λαχαὶ ὁ εἰών π.* et in fine *ταυτοφύρων τ' ἄντρα N.* Cod. Vat. *βλαχαὶ ὁ εἰών τις ἐνβότων ἐνορέων νόμον ὄβα τ. τ' ἄντρα N.* *Salmasius* ἄν inferuit ante *ἄντρα*. Idem *καλυβαίων* dedit, ut hic pes responderet verbis superioribus *ὑπὲρ ἄκρων*. Sed nihil opus. Prior enim in *ἄκρων* corripitur potest. *εἰών* positum pro *ἐρήμεον*. *Balatus hinnuleorum, qui solitarii vagantur, permeat montes et in Nympharum antra penetrat.* — V. 19. Edit. Crisp. *καὶ τῆς ὁμοθύμον (al. ὁμόθυμος) ἡμφίπαλτον αἴψ' οὐδ' ἂν ὕψ' ἐν κόλποις*

διζά-

δεξάμενα (δεξάμενος al.) πυκνότητα (al. πυκνότητα). Codex Vat. sic, ut *Brunckius* post *Salmasium* edidit; nisi quod πυκνότερον in fine habet. *Scholias*tes: πυκνότερον ἂν τὸ πυκνότερον. Idem ad ἀμφίπαλλον ἀμφίπαλλον δὲ αὐτὴν τὴν φωνὴν τὴν περὶ αὐτὴν παλλομένην καὶ ἤχουσαν. *Salmasius* πυκνότητων corrigebat; deinde sententiam mutans πυκνότητων sincerum esse pronuntiavit. Aeoles ὦ frequenter in ον permutant. Vide *Koen.* ad *Gregor.* p. 179. Fera in antri recessu hinnuleorum balatum auribus accipit. — V. 20. Edit. Crisp. βίμζα περίκομψο (al. περίκοτον) ἐκλιπὼν ὅ. ε. μ. π. καιομένης (καιόμενος al.) β. ἰ. τ. Cod. Vat.

β. πετρεόκοιτον ἐκλιπὼν, cetera, ut *Br.* habet. Fera speluncam, saxeam cubile suum, celeriter linquit, maculosae matris vagantem pullum interimere cupiens. Cum πετρεόκοιτος comparandus *Sophoclis* Phil. 160. οἶκον ἀμφίδυρον πετρίνης κοίτης. — βαλίας. de cervis. *Eurip.* Hecub. 90. βαλίαν ἔλασον. Plura vide ap. *Arnald.* in *Leclt. Gr.* p. 200. — V. 21. Edit. Crisp. καὶ τὰ δ' ἄνωβοα κοῦν (ἄνωβοῖς κοῦν al.) μεθίστων ἄ. ὅγ' ἐκ λασίων ἐφοβόλεος (ἐ γηλασίαν ἐφοβόλων al.) κ. δ. ἔσσυτ' ἀνάγκαις. Cod. Vat.: καὶ τὰ δ' ἄνω βοῶς ἀκοῦν μεθίστων ἄφχε ἔγι λασίων νιφοβόλων ἀνορέων ἔσσυτ' ἀνάγκαις. Hic ἀκοῦν legi post βοῶς reticuit *Salmasius*, quem in hoc versu genuinam *Simmiæ* manum assecutum esse, dubitare licet. Nihil tamen equidem tentaverim in loco tam lubrico. Exitus versus bene se habet. λάσιν ἄγκος, *horrida et hirsuta convallis*. — V. 22. Edit. Crisp. ταῖς δὲ δαίμων κλυταῖς (al. κλυταῖς) θείῃσι ποσὶ (al. ποσὶ) ποίῳν πολέπλοκα μεθῆς (μεθῆς al.) μέτρα μολπαῖς. Cod. Vat. ταῖς δὲ δαίμων κλυταῖς ἴσα θεοῖς ποσὶ θυνῶν πολέπλοκα μεθῆς μέτρα μολπαῖς. Verba secundum *Salmasii* emendationem in hunc modum jungenda sunt: ταῖς δὲ δαίμων ἴσα θεοῖς ποσὶ θυνῶν μετίει τὰ πολέπλοκα μέτρα κλυτᾶς μολπαῖς. Mercutium in multiplicibus hujus carminis metris percutiendis cum hinnuleis contendisse ait. ποσὶ θυνῶν ad

illam metrorum percussione[m] refert *Salmasius*. πολλό-
πλακα, ex variis metrorum generibus commista.

S E C U R I S.

[¶. 209. et 210.] Legitur in Vatic. Cod. p. 671.
Hoc quoque carmen *Hephaestio Simmiae* tribuit in Enchi-
rid. p. 31. Interpretatus est praeter *Claudium Auberium*
Triuncurianum p. 274. sqq. *Salmasius* p. 199. sqq.
Plurimum lucis huic carmini accendunt Scholia Cod.
Vat. quorum particulam dedit *Brunckius* ex *Salmasii* no-
tis. Argumentum igitur Scholiastae in hunc modum
legitur: Τὸν πέλεκυν τούτων Ἐπειδὲ ἀνατίθῃσι τῇ Ἀθηνᾷ, ἣ
κατεσκεύασε τὸν δοῦριον ἵππον. τὸ μέτρον δὲ χοριεμβικὸν ἀρξά-
μενον ἀπὸ καταληκτικοῦ ἐξαμέτρου, καταλήγον δὲ εἰς μουσεῖον
ἱαμβικόν· τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῇ πτερυγίῃ, ἀλλὰ διαφέρει, καὶ
ὃ μὲν πέλεκυς ἔχει τὸ πρῶτον κῶλον πρὸς τὸ τελευταῖον. Quo
ordine versus legendi sint, bis repetitur; primum recte:
δεῖ τὸν ἀναγινώσκοντα καὶ ἐξηγουμένον μετὰ τὸ πρῶτον κῶλον τὸ
τελευταῖον λέγειν, εἴτα τὸ δεύτερον ἀπ' ἀρχῆς, καὶ μετ' αὐτὸ
τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους καὶ οὕτως καθέξῃς ἕως τοῦ μέσου, ὥστε
τὸ μέσον τέλος εἶναι. Deinde falso dicit, sensum etiam
constare, si ab ultimo versu ad primum ascenderis.
Quae cum falsissima sint, describere piget.

Quatuor priorum versuum sensum sic explicant
Scholia: τὸ ἐξῆς· Ἀνδροθέα τῇ Ἀθηνᾷ δῶρον ὃ Φωκεὺς ὤπασεν
Ἐπειδὲ πέλεκυν, τῆμος Δαρδανίδῃν ἐστρυβλίξεν ἐν Θερπιδίῳ
ἄνακτας. Sequitur alia paraphrasis, quam *Salmasius* quo-
que exscripsit p. 201.

Οὕτως γέγραπται μὲν εἰς τὸν Ἐπειῶν (Codd. Ἐπειδὲ) πέ-
λεκυν· λέγει δὲ εἰς τὸν δῶρον τῇ Ἀθηνᾷ, ὃ Φωκεὺς Ἐπειδὲ τῆς
τέχνης καὶ ἱπποίας χάριν ἀποτίνων (Codd. ἀποτίειν) ἀνέθηκεν,
ἣ ποτε τῶν θεοποιήτων (Codd. τῶν ποιητῶν) πύργων κατήριπε
τὸ τεῖχος, ἥνικα τῷ ἱπποποιήτῃ κηρὶ καὶ πυριπύρῃ τὴν πόλιν
ἔκαυσεν. διὰ γὰρ τοῦ ἵππου εἶλον Ἴλιον οἱ Ἕλληνες, καὶ τοῦς

βαθυπλοῦτους ἄνακτας ἐν βάρῃσι. ἔσειεν Ἑπειδὲ, ὅς οὐκ ἦν
προμάχους ἐναγιδίμιος, ἀλλὰ ἀπὸ κρηνῶν καθαρὸν πόμα ἔφερε τοῖς
Ἀχαιοῖς. νῦν δὲ θυμώρησεν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσιν διὰ τὴν Ἀθη-
ναῖς χάριν. μακάριος οὖν, ὅν (ὅν om. Cod.) εὐ ἀπὸ ψυχῆς εἶδες,
ἴλας εἶδες. τῷ γὰρ τοιοῦτον καὶ εὐδαιμονία καὶ παρακολουθεῖ.
Ἀνδρῶν δὲ ἡ ἱππῶν θῆα. (Sic Vat. Brunckii Codd.
ἐκ' ἀνδρῶν θεῶν.) οἴμην δὲ, ὅτι διὰ τοῦ τοιοῦτον ἐνέμαρτος τὴν
παρθένον καὶ ἀνδρείαν ἐσημάνεν. Descripsimus hoc Scholion
secundum emendationes *Brunckii*, notatis eum Cod.
Vatic. tum Codicum, quibus *Brunckius* usus est, varie-
tibus.

V. 1. In Cod. Vat. κρητίστας δημοσύνας legitur; sed
supra scriptum κρητερῶς δημοσύνας. Prius editi habent;
etiam *Calliergi* edit, et *Hephaestio*, qui hunc versum lau-
dat. κρητίστας metrum non fert, quod est choriambicum.
In τίνων haesit *Salmasius*, qui τίνων praetulit, quod in

membranis esse ait. Sed ibi scriptum τίν, omisso v fina-
li, quod lineola plerumque exprimitur. Nec metro
timendum, si τίνων servaveris. Passim enim hoc verbum
reperitur priore correpta. Cf. *Clark* ad II. p. 43. —

V. 2. ἡ πεκα. editi. τῇ ποτε Cod. *Scaliger* ἐπέκα con-
jiciebat. Sed metro consulendam erat. Dicitur Epeus
securi, qua equum illum ligneum fabricavit, altis Trojae
turres diruisse, poeta tribuente instrumento id, quod
machinae, illa securi expositae, tribuendum erat. In
hac sententia *Scaligerum* offendisse, mirari subit. In fine
versus κατέρειπεν vulgo. κατέρειπεν Cod. Vat. — V. 3.

Vulgo τᾶμος. Nostrum est in Cod. qui etiam κρη^N legit.
Sic saltem apogr. nostrum. Sed fere suspicor, in mem-

branis esse κρη^H, i. e. κρη^h, ut editi legunt. — Idem
πορῶν habet. Edit. *CalliERG*. πορῶν. — V. 4. κρητοβ-
φαις, quod vulgo deest cum metri detrimento, *Salmasius*
ex membranis restituit, suspicatus tamen, olim fuisse:

χρυσέβαφει ἄνακτα. Bene fecit, quod huic conjecturae parum tribuit vir doctissimus. Licuit poëtae, ubi de uno agebat, plurali uti; nisi forte Priamum et Priami filios intelligi voluit. — V. 5. ἐναρθῆμος vulgo, quod metrum respuit. ἐναρθῆμος Vat. Cod. Editi etiam ἐν προμάχοισιν male legunt. — V. 6. Vulgo ἀλλ' ἄτ' κρ. καθαρὸν νῆμα κθμιζε (νθμιζε *Auber.*) δυσκλής. Membranae doctam lectionem Ἱθακῶν exhibent, καθαρὸν superscripto. *Hesych.* Ἱθακῆς. ταχέων. Ἱθακῆς. καλαῖς. καθαρεῖς. κοῦραι. λιυκαῖς. ταχέαις ubi interpp. nostrum locum excitaverunt. δυσκλής *Salmasius* metri causa scripsit. Quod ad sensum attinet, vide notata ad *Simonid.* Ep. CVII. 2. — V. 7. νῦν, nunc, equo fabricato, qui Trojae ruinam perfecit, ἔβα ἔς Ὅμ. κέλευθον, iter sibi fecit in Homeri carmina, quae ejus nomen nobilitaverunt. Ὀμήρειον κέλευθον recte *Schol.* τὸν Ὀμήρου ποίησιν interpretatur. Nota sunt *Pindarica* Isthm. 3. I. 2. ἐστὶ μοι θεῶν ἱκατι Μυρία πάντα κέλευθος. i. e. μυρία ὁδὸς εἰς τοὺς ὕμνους. et αἶμος, quod viam proprie denotat, passim pro *capiti* usurpatur. *Callim.* H. in Jov. 73. ubi vide *Ernest.* — V. 8. ἀγῶν ed. *Calliery.* ἀγῶν ὡ π. *Auber.* et *Commel.* Nostrum est ex Cod. Vat. quem *Salmasius* in reliquis quoque secutus est. *Salmasii* autem lectiones expressit *Brunckius*. Postremae syllabae verbi ἐμφιδεχθῆς superscriptum *u.* — Vers. II. vulgo τὸν ἄλφος legitur, et vers. sequ. πνέει, adversante metro. πνέι autem positum pro ὑπάρχει, vivit, spirat, exsistitque.

Inter eos versus, qui securim nostram constituunt, vulgo legitur versus, quem manubrii loco esse volunt:

τὸν βλιων (al. βλιον) κλυτὰς εἴς (ἔς *Commel.*) θεοῖς, ὥς
εὖρε βοδοῖ γυγαῖς

πελότροπα μῶνος μέτρα μολεῖς.

quem a sciolo additum esse judicavit *Is. Vossius* ad *Scylacem* p. 103. et *Salmasius*, qui eum nec cum reliquis coire, nec per se spectatum sensum praebere idoneum

docuit. Priora tamen, quibus *Salmafius* utitur, argumenta vix quidquam efficiunt, cum, antiquarum editionum lectione neglecta, Commelinianae edit. lectiones impugnet. Recte vero idem animadvertit, *πολύτροπα μέτρα* desumptum esse ex *Simmiae* Ovo, ubi poeta se *πολυπλήθους μέτροις* usum esse ait, idque recte, cum diversissima metrorum genera conjunxerit, cum contra in nostro carmine unum choriambicum metrum dominetur. Deinde docte notavit, Epeum, cum securim dedicaret, manubrium non sine causa idonea exornasse; quandoquidem, quae diis dedicabantur et appendebantur, ea moris erat parte sui mutilari, ne in hominum usum cederent. Confer *Aristophanis* Eqq. 847. et 858.

ASCLEPIADAE SAMII
ET ALIORUM EJUSDEM NOMINIS POETARUM
EPIGRAMMATA.

§. 211.] I. Cod. Vat. p. 547. ubi *Asclepiadas* *Adramysseo* tribuitur. Edidit *Klotz* ad *Tyrtaeum* p. 26. *Toup.* ad *Theocritum* T. II. p. 215. et hinc *Schneiderus* in *Per. crit.* p. 37. Scriptum in puerum, olim, dum aetate florebat, difficilem, nunc sero commodum. — V. I. αἰτεῖς. Verbum proprium de meretricibus et pueris meritoriis. *Menander* ap. *Plutarch.* T. II. p. 19. A meretriculam describens ἀδικουσαν, ἀπειλαίουσαν, αἰτουσαν πονηρά. Plene *Strabo* Ep. LIV. τὴν χεῖρα μοι κοίλῃν προσενήνεχε. ὥς ἀπέλωλα. Μισθὸν ἴσως αἰτεῖς. Nihil hac lectione verius, quam tamen tentare conatus est *Westonius* in *Hermes.* p. 80. sive ἀδαῖς, sive ἀρχαῖς legendum existimans; quod in apogr. *Musgrav.* ἀντιεῖς reperisset. Ut hic prima lanugo, quae tempora genasque obumbrat, ὑπὸ προτάφειν ἔργων dicitur, sic ap. *Xenophontem* in *Sym-*

pos. p. 515. 41. Critobulo παρὰ τὰ ὅσα ἄντι ἱουλος καθάρ-
ται. Ap. *Theocrit.* Eid. XV. 85. Adonis conspicitur —
πρῶτον ἱουλεν ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. *Callimachus* in He-
cale Fragm. XLIV. ἄρμοι που κλέινω ἐπὶ τρεχε λαττὸς ἱουλος.
Conf. *Straton.* Ep. IX. et quae in puerum formosum
cecinit *Horat.* IV. Carm. X. — V. 3, εἴτα λέγεις. Repu-
diatus ab iis, quibus te offers, barbam tibi et pilos prio-
re forma gratiores esse inepte simulas. Pro ἄδιον Codex
ἄδιον. — κροτάσσοις. Paroemiacum. Fontem locutionis
Schneiderus indicavit ap. *Homerum* esse Od. ξ. 214. ubi
Ulysses, se olim sortem et robore conspicuum fuisse,
gloriat, ἀλλ' ἔμπες, inquit, καλὰ μιν γε ε' ὁλομή εἰς κορυθὸν
Γυνέσκουσιν —; quem versum laudavit *Aristoteles* Rhetor.
III. 10. ὅταν γὰρ εἴπῃ τὸ γῆρας καλὰ μιν, ἐποίησε μάθης καὶ
γνώσειν διὰ τοῦ γένους· ἅμφω γὰρ ἀπηνθικέτα. Ex *Asclepiade*
fortasse profecit *Staryllius Flacc.* Ep. II. et *Strato* Ep.
LVII. *Lucianus* de Alexandro §. 5. Tom. V. p. 68.
ed. Bip. μισήκειον μὲν οὖν ἔτι ὧν, πάντῃ ὡραῖον, ὡς θῆν ἀπὸ
τῆς καλὰ μιν τευμαλίσσεται. *Aristarch.* L. II. Ep. I. p. 72. ad
puellam, δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρῶναις τὴν ὥραν τρογῶν· μετ'
ἐλθόντων εἰς γαστέρας.

II. Cod. Vat. p. 580. Edidit *Klotz* ex chartis Vi-
nariens. ubi est LXXXII. p. 69. *Watson* ad *Theocrit.*
T. II. p. 223. Imitatus est hoc distichon *Meleager* Ep.
VIII. IX. Idem parodia expressit *Philipp.* Ep. XXXVII.
Pro καὶ Cod. καὶ legit.

III. Cod. Vat. p. 580. Ἀσκληπιάδου ἢ Ποσειδίππου.
Edidit *Klotz* in Mus. Strat. p. 69. et *Watson*, ad *Theo-*
crit. T. II. p. 33. Emendavit, lectionisque varietatem
enotavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 63. Pro τεινοῖτ' *Klotz* τεινῶν
γένοῖτ', quod merum est typographi sphalma; nam in
schedis Vinar., ut in omnibus apogr., τεινοῖτ' legitur. —
Ad ἡγευμένων *Brunckius* monuit haec: ἡγευμένοι ἄμφοι, πῶ-
τε πτερεῖς ὀμμερί. Id si cui non placuerit, ἡγευμένων repo-

»nat, aut cum *Salmasio* vellet' τοῦτος ἀργυρεῖ φ. Ego
 »vulgata lectione non offendor." Nulla profecto causa
 est, cur vulgata mutetur. Quid enim? minusne *Asile-*
piadae licuit Amori *lumeros argenteos* tribuere, quam
Pindaro Veneri argenteos pedes? Pyth. Od. 3. 16. ὑπέδκτο
 δ' ἀργυρεῖαζ' Ἀφροδίτα. quem versum fortasse respexit
Eustath. ad Il. α. p. 34. 51. — V. 3. Cod. φιλ' ἄγλαον.
 Hoc praeferbat *Schneiderus*. In apogr. Vinar. junctim
 φιλόγλαον, ex *Salmasii* emendatione, ni fallor. Hoc
 epitheton Mercurio palaestrae praesidi bene tribui, judi-
 cat *Brunckius*. — In fine corrigendum τέτρας, ut Cod.
 habet.

IV. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 472. St. 614. W.
 Amatoris verba, qui corollas, lacrymis suis irrigatas,
 ad pueri januam appendit. — V. 1. διπλῶς de janua,
 cujus duo sunt ostia, alterum inferius, alterum superius,
 illustrat *Salmas.* in Plin. p. 651. B. C. Poëta coronam
 in superiori januae parte suspendisse putandus est, ut
 lacrymarum imber in pueri, per inferius ostium pro-
 deuntis, caput destillet. — μὴ προτεταῖς. neque temere
 et ante tempus folia concutite. — V. 3. »Malletm δά-
 »κρυσειν οὐκ κατέβριξα. quo modo vitatur hiatus et versus
 »fit concinnior." *Brunck.* Tibullus II. El. VI. 31. illius
 dona sepulcro Et madefacta meis fersa feram lacrymis.
 Magis huc facit *Ovidius* Metam. XIV. 708. de Iphide:
Interdum madidas lacrymarum rore coronas Postibus in-
sendit. Ceterum Cod. ut in compositis solet, κατ' ἔβριξα.
 — V. 4. αὐτὸν a manu rec. in αὐτὸν mutatum est. —
 V. 5. δμῶν ὕδρον. lacrymarum imbrem. CasuH. LXVHI. 55:
Moeſta neque affiduo tabescere lumina fletu Cessarent, tri-
ſtique imbre madere genae. *Ovid.* Trist. I. 3. 18. Imbra
 per indignas usquo cadente genas. — V. 6. τὴν δάκρυα
 » Planudeae editit et duo codd. regii, quos *Brunckius*
 consuluit. Cod. Vat. τὴν δάκρυα. Justum verborum
 ordinem restituit *Dorvill.* in Vann. crit. p. 129. Cete-

rum in Cod. Vat. manus rec. κέρη cōtexit. Comparandus inprimis *Xenoph. Ephef.* I. 9. p. 15. ἀλλ' ἰδοὺ, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τὰμὲν, καὶ ἡ καλὴ σου κῆμη πινέτω πῆμα τὸ δρωτικόν, καὶ συμφῶντες ἑλλησίοις ἐναμιγνύμεν, καταβρέχουμεν ἰδὲ καὶ τοὺς στεφάνους τοῖς παρ' ἑλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῶν καὶ οὗτοι συντρέξιν.

¶ 212.] V. Cod. Vat. p. 585. Hoc carmine, quod *Brunckius* primus edidisse videtur, si recte intelligo, poëta amoris inter Damidem quendam et puerum initia celebrat. Omnia in eo amore adhuc placida, nulla suspicio, nullus furor. Hinc est, quod Cupidinem, quem in Damidis domum ex matris sinu avolasse ait, pusillum et infantem fingat. Pueri fidem versu 3. et 4. significat. — V. I. ἐν' εὐθιέρωτος. propter id ipsum, quod parvus est, et minime malitiosus puer. Προφικτιν, quod ex *Brunckii* ingenio profectum videtur, Cod. ὄφου habet. Elegans est emendatio; an vera, non dixerim. — V. 3. αὐτοῦ Cod. — V. 4. οὐ πολλοὺς εὐκράς. ἢ ὀδυρόμενος, sive περιφορτος, qualem amorem se aspernari ait *Callim* Ep. I. — Versus exitus in Cod. sic legitur: δις' ἐπισυμφορομένη. In apogr. Lips. corruptius ἐπισυμφορομένη. Dubito, an recte emendaverit *Brunckius*. Scribendum puto:

οὐ πολλοὺς εὐκράς εἰς ἐνὶ συμφέρομαι.

Antip. Tbesf. Ep. XXII. τοχοῦσσι κέπειδος εὐκταίης νῦν ἐνέεσσι μετὰ. Saepissime factum, ut & aliaeque literae, ex calligraphorum ductibus ortae, temere inculcarentur; quod cum hoc quoque loco factum esset, δις' scriptum pro εἰς. Metro in hac emendatione non verendum. Conf. not. ad *Platon*. Ep. XXX. 2.

VI. Cod. Vat. p. 594. Hoc quoque Epigr. ante *Brunckium* nemo edidisse videtur. De Antigene agitur, Philocratis Diauli fil. illecebris capto. Ipse Antigenes loqui videtur. Pusillum adhuc esse Amorem suum ait; sive adhuc sub ipsa amoris initia moratus, sive ad pueri,

quem deperit, aetatem respiciens. Hunc sensum in carmine paulo obscuriote latere existimo; an recte existimem, judicent alii. — V. 1. τοιοῦτον οὐδένος Codex. Cum in Lipf. divisim scribatur οὐδ' αἷος, *Reiskius* hoc pro ἁγίουσive ἄγειος putabat dictum. Optima est *Brunkii* emendatio οὐδέστιος. — V. 2. pro ἐπιστρέφεται, quod, si recte memini, in apogr. Lipf. habetur, Cod. legit ὑποτρέφεται. Scribendum puto:

παρὰ τὴν κόπην ἐνι τρέφεται.

*ad*huc in matris gremio nutritur. *Appulejus* *Metam.* X. p. 680. *Sed mulier illa, quamdiu primis elementis Cupido parvulus nutriebatur, imbecillis adhuc ejus viribus, silentio resistebat.* Mox junge φίλτρα κατὰ ψυχῆς Ἀντιγόνους. Amorem, quamvis infantem, tamen jam incantamenta balbutire ait, quibus *Antigenis* animam desigat. δέλτος χειρὶν Codex, quod cur mutatum sit, ignoro. δέλτος pugillares esse videntur, quibus incantamenti formula inscripta fuit. *Pausanias* L. V. p. 449. miraculum in Lydia a Mago factum narrans, ἐπείδει, ait, βέβρακα καὶ οὐδανῶς συνετὰ Ἑλλῆσιν ἐπείδει δὲ ἐπιλεγόμενος ἐκ βιβλίου. Quod τραυλίζοντα nobis Amorem fingit, in eo et infantiae et venustatis cujusdam significatio est. *Martialis* L. V. 35. de puella sex annorum, quam mire amabat: *Iuven tam veteres ludas lasciva patronos, Et nomen blasphemae ore meum.* Cf. *Lucres.* IV. 1157. *Alexandro* Sophistae *Herodes* dono dabat δύο ἐκ Κολύτου παιδία ψαλμιζόμενα, ἐκιδὴ ἤκουσαν αὐτὸν χαιρόντα νέαις φωναῖς. *Philost.* Vit. Soph. L. II. p. 574. *Alcibiadem* τραυλίζοντα et hoc ipso linguae vitio *Atheniensibus* placentem, nemo ignorat. — Ceterum Cod. et φιλοκράτης et ψυχὴ legit. Unde emendatio manaverit, *Brunkius* non indicavit.

VII. Cod. Vat. p. 594. Prius distichon laudat *Salm.* in *Plin.* p. 898. F. *Cupidineta* poeta laudat, qui *Cleandrum* et *Eubiōrum*, ejusdem virtutis et venustatis

pueros, conjunxerit. Primi versiculi lectio incerta est. Cod. Vat. εὔρεν εἶρωτι καλῶ μίξην καλόν. In apogr. Lipf. εὔρειν (sic) εἶρωτι καλῶ μίξιν καλόν. *Salmas.*: εἶρος τι καλῶ μίξην καλόν. *Brunckii* lectio non satisfaciebat. *Wyttienbachio*, qui in *Bibl. crit.* I. Part. II. p. 35. τι καλῶ μίξην καλόν tentavit. Quo sensu haec dicta sint, neminem fallit; quid legendum sit, mihi expeditum non videtur. Secundum *Plasonem* in *Conviv.* p. 195. B. Amor μετὰ νέων καὶ ξένιστί τε καὶ ἴστιν* ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὁμοίον ὁμοίῳ καὶ παλᾶζει. quae in usum suum convertit *Aristaen.* I. Ep. X. p. 22. *Melanippides* ap. *Plutarchum* T. II. p. 758. C. Amor, ait, γλυκὺ θέρους ἀνδρὸς ὑποσκελερὼν πρακίδων πᾶσιν, τὰ ἥδιστα μίγνυσι τοῖς καλλίστοις. In sequentibus poeta hoc videtur dicere, Cleandri et Eubioti non esse eam conjunctionem, qualis existat rebus pretiosis illis quidem, sed dissimilibus, nec ejusdem generis, inter se conjunctis et compositis. Ad haec illustranda facit *Aristaenes.* I. c. p. 27. ἄλλως δὲ Κυβίπτην Ἀκοντίου συνάπτων, εὖ μάλιβδον ἂν ἐπιμίξαις ἐργύρεσσι, ἀλλ' ἐκπατέρωθεν ὁ γάμος ἴσται χρυσοῦς. et p. 28. ὥσπερ δὲ χρυσόπολις ἢ πᾶσι τῷ χρυσῷ, μίγνυται συνήπτειτο προσφυῖς. *Martialis* L. IV. Ep. XIII.:

Claudia, Rufe, meo nubit Peregrina Pudenti:

Maeste esto saedis, o Hymenae, tuis.

Tam bene rara suo miscensur cinnama nardo,

Massica Theseis tam bene vina favis.

Nec melius teneris junguntur visibus ulmi,

Nec plus lotos aquas, litora myrrus amat.

In nostro autem loco mirari subit, quod aurum smaragdo junctum nihil splendoris habere (οὐκ ἀνθεῖν) dicitur. Plane aliter sensit Auctor carminis in *Anthol. Lat.* III. 272. *Fulgidus ardenti jungatur saphyrus auro.* et *Lucret.* IV. 1119. *Scilicet et grandes viridī cum luce smaragdī Auro includuntur.* *Solinus* c. XX. p. 30. B. *Hono-*

recto pretio ad smaragdos: vires pallidum: nihil jucundius aurum decet. Vide *Salmaf.* p. 170. A. B. et 138. D. Haec efficiunt, ut mendum in hoc versu latere suspicer. Haesitabundus corrigo:

ὃ μὴτ' ἀνδρὶ, μᾶτε γένοιτ' ἐν ἱερῷ.

Hoc admissio, poeta auro, quo smaragdus includitur, suum quidem splendorem concedens, utrique eandem lucem, idem genus esse negat. Idque recte. ἀνδρὶς in coloribus frequens, de lapillis quoque usurpatur. Laudare suffecerit *Philostrat.* Vit. Apollon. III. 8. p. 100. ἀνδρὶς, τὸ μὲν εἶδος ἀνδρῶν, καὶ πάντα ἀπαιτοῦσας χρῶματα. τὸ post γένοιτ' intendit, ut in καὶ τε. — V. 3. Cod. ββίη legit, quod manifeste vitiosum.

VIII. Cod. Vat. p. 575. Edidit *Klosz.* ad Tyrt. p. 111. *Schneider.* Per. crit. p. 119. Amoris se cruciatibus consumi poeta queritur; nec tamen Amores flocci facere, utrum vivat, an pereat. Posterius jucunda imagine adhibita significavit. Amores, pro delicatiorum puerorum more, talis fingit ludere, et huic ludo unico intentos, minime curare, si qua ipsorum victima pereat. Amores talis ludentes habemus ap. *Philostrat.* Icon. p. 872. *Apollon.* *Rhod.* L. III. 115, sqq. *Lucian.* D. D. IV. 3. p. 211. *Schneiderus* propter verba ὡς τὸ πάρος, quae quo referrentur, non haberent, distichon, quod inter *Melaagri* carmina legitur nr. LXXIII. *Asclepiadae* tribuendum, idque huic carmini praefigendum existimabat. Non persuadet. Verba ὡς τὸ πάρος refero ad ἦν τε παλαιῶν. Me mortuo ludere pergeris, ut ante meum fecistis obitum. — Ad v. 1. conf. *Propert.* II. 7. 79. Sic igitur prima moriens aetate, *Propertii*? Sed morere. — V. 2. *Kloszius* ἢ ἔγνωτες τὴ καλὴν — edidit, veram tamen lectionem perspicuens.

IX. Mutilum et sine auctoris nomine in *Planudea* exstat p. 485. St. 629. W. Postremum distichon ex

codd. primus adjecit *Reisk.* in Not. poet. p. 198. In Cod. Vat. legitur p. 576. Poëta animum suum tristitia dejectum erigere studet. — V. 2. οὐ σε μένον. Vulgaris consolandi formula, *Non tibi hoc soli*, ut *Cicero* ait *Tusco*. Quæst. III. 33. *Euripidi* inprimis usitata, cujus loca collegit *Valcken.* in *Diatr.* p. 179. B. C. — V. 4. τί ζῶν ἐν σποδῷ τίθασαι; cur vivus in cinere poneris? i. e. cur tempus lacrymando consumens, vitae voluptatibus non magis frueris, quam qui vita defuncti sunt? — V. 213.] V. 5. ζῶδὲν πῦμα. *Tibull.* III. 6. 62. Tu, puer, i, liquidum fortius adde merum. De ζωοποσίῳ vide *Casaub.* ad *Asben.* p. 423. ad *Theophrast.* Char. IV. p. 54. — Verba δάκτυλος ἁῶς ducta ex *Alcæo*, cujus fragmentum servavit *Asben.* p. 481. πίνωμεν· τί τὸν λόχον ἀμύνομεν; δάκτυλος ἁμῶν. καδ' ἀνάσσει Κυλίσχαις μεγάλαις καὶ πυκναῖς. Paroemiam, quam perperam interpretatur *Apostol.* VI. 77. illustravit *Reines.* in *Var. Lectt.* I. 23. p. 105. Similia collegit *Alberti* in *Obss. phil.* p. 58. sqq. ad verba *Matthæi* VI. 27. τίς δ' ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται πρὸς θεῶν ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἵνα; cum quibus inprimis comparandus *Mimnermus* Fr. II. πῆχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἦβης τερπόμεθα. — De die convivari suadet *Asclepiades*. Paucae diei superfunt horae; bibamus igitur. An potius lucernam noctemque cadentem expectare libet? Scribendum itaque, accentu mutato, ἢ πάλι —. *Ion Chius* ap. *Schol. Aristoph.* Pac. 835. κοῖον ἡεροφολίαν Ἀστέρα μείνωμεν. quem versum frustra tentavit *Valcken.* ad *Hippol.* p. 173. C. — In *Planud.* κοιμιστήν. Apographorum aberrationes enotare nihil attinet. — V. 7. πίνωμεν οὐ γὰρ ἐξως Cod. Vat. In marg. Cod. Lipf. γρ. γλυκερῶς notatum; idque ipsum exhibet *Westen.* qui hoc distichon profert, cum multis similibus, ad N. T. II. p. 170. πίνωμεν γλυκερῶς dedit *Majus* in *Obss. sacris* p. 119. Hanc lectionem, quam schedae *Vinar.* perspicue exhibent, ex *Salmassii* ingenio profectam esse suspicor. *Hesych.* γαλερῶ. γαληνόν.

λαρβόν, ἐνδιον. Similiter hanc vocem ex *Pausania* interpretatur *Eustath.* ad Od. p. 230. 16. — μετὰ τοῖς χρόνοις. Jam te premet nox fabulaeque Manes. *Horat.* l. Carm. IV. 17.

X. Cod. Vat. p. 590. Primus edidit *Alberti* ad *Hesych.* v. ἤτασεν. *Reiske* in Notit. Poët. p. 198. *Schneiderus* in *Peric. crit.* p. 100. Crebra pocula intima pectoris arcana prodere et operata recludere (*Horat.* l. Epist. V. 16.) *Nicagorae* exemplo docet. — V. 1. αἶνες ἐρωτες ἡλιγγαί. In vino veritas. *Theocrit.* Eid. XXIX. 1. — V. 2. in Cod. sic scribitur: ἤτησαν ἐν πολλαῖς Νικαγόρην προπόσεις. Hic *Guyetus*, sive potius *Salmassius*, correxisse dicitur αἱ πολλαὶ — προπόσεις. ἤτησαν in ἤτασαν mutatum *Alberti* illustrat ex *Hesychio*: ἤτασιν. ἰθακήνηζεν. ἑτάζεσθαι. κρίνεσθαι. βασανίζεσθαι. Et hoc fortasse verum. De vino *Horat.* III. Carm. 21. 13. Tu lene tormentum ingenio admoves. Non fieri tamen potest, quin elegans habeatur, et contextui fortasse accommodatior conjectura *Wyttenbachii* in *Bibl. crit.* T. I. P. II. p. 35.:

μῆνυσεν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις.

Comparandus inprimis *Antiphanes* ap. *Athen.* II. p. 38. B. C.:

κρύψαι, Φειδίᾳ,
ἅπαντα τᾷλλὰ τις δύναιτ' ἄν, πλὴν δυοῖν,
οἶνόν τε πίνων, εἰς ἑρωτὰ τ' ἱμνεῶν.
ἡμφοτέρα μὲν οὖν γὰρ ἢ τῶν βλαμμάτων
καὶ τῶν λόγων ταῦτά· ὥς τε τοῖς κρυπόμενοις
μάστιγα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖ.

Horat. Epod. XI. 12. Conviviorum et poenitet In quibus amantem et languor et silentium Arguit et latere Petitus imo spiritus. quae partim ducta videntur ex *Collimachi* Ep. XII. — Idem *Horatius* l. Carm. XIII. 6. humor et in genas Furtim labitur, arguens, Quam lenis penitus maceret ignibus. in quibus singula verba ex grae-

co quodam poëta expressa videntur. *Aristaenet.* II. 17. p. 99. *ἔλογχός ἐστι ταῦτα ψυχῆς ἐρώσεως· κήλαιν διὰ τοῦτο τὸ συμβᾶν κατεμήνυσε πάθος.* Conf. *Rufin.* Ep. XX. — V. 3. Cod. καὶ ἐνέσταξε κατὰ κατηφίς. A nostra lectione nihil discrepabat *Alberti* apographum, ad *Salmasii* fortasse mentem emendatum. — V. 4. οὐκ ἔμενε ἐτίφανος. *Calimach.* Ep. XII. 4. τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολοῦντα τεινέρες ἀπὸ κροτάφων πάντ' ἔχοντο χαμαί. ubi vide not. — Ceterum non praetermittendum est, *Schneiderum* ex *Nicagorae* nomine, quo utitur *Hedylus* Epigr. I., suspicari, hoc quoque carmen eidem fortasse poëtae tribuendum esse.

XL. Cod. Vat. p. 592. Edidit *Watson* ad Theocr. T. II. p. 66. Puellae verba esse videntur, quae se ab amante neglectam conqueritur. — V. 1. ἐλπίστε. Duplicem explicationem patitur. Sive dicit, se olim saevam fuisse in Archeadem. *Hesych.* ἐλπίειν — ἀγύττει καὶ ὅτε τις ὀλγυμεῖ. Est enim simpliciter *urgere*, *vexare*, ut ap. *Leonid. Alex.* Ep. XXXV. νῦν ὑπὸ νεύσει ἐλπίσσομαι. *Phocylid.* in *Nov.* 17. μὴ ἐλπίειν πένητα. Sive sensus est: Olim amplexibus Archeadem fovi; nunc ille me negligit. Hoc verius et suavius. *Melcager* Ep. V. 8. ἐλπίσεις δ' εὐδόμεον τυτθὸν ὑπὸ χλαμύδι. Hoc sensu *Horatius* I. Carm. V. 1. *Quis multa gracilis te puer in rosa Perfusus liquidis urget odoribus.* — Pro τέλειαν Cod. Vat. τέλειαν habet; nec aliter est in Cod. Bibl. Bodl. et ap. *Bernard.* qui hujus versus particulam cum sequente protulit ad *Thom. Mag.* p. 353. Vir doctus ap. *Watsonum* in *Addend.* p. 350. ἐλπίστε conjicit, et τὰ γλαῖα, i. e. τὰ γλῆνα. Ineptre. — V. 3. Vel jucundissimus amor non semper jucundus. Sed ipsi dolores novum amōri fomentum subjiunt. In hunc sensum meretricula ap. *Aristaenet.* II. I. p. 71. χαρίεστατον οἶδα τὸ ἐμμερὲν ὑποκίζειν τοὺς ἰσούς· τοῦτο γὰρ τῶν ἀφροδισίων προαναετίλλει τὸν κέρον. *Plutarch.* T. II. p. 764. B. ὥς ἥλιος ἐκ νεφῶν καὶ μετ' ὀμίχλην θειεμετερος, οὕτως ἔρως μετ' ὀργῆς καὶ ζηλοτυκίας ἐρμηνεύει διὰλλα-

γόντος, ἡδίων καὶ δριμύτερος. *Ovid. Amor. II. 19. 8. Nil ego, quod nullo tempore laedas, amo. Anth. Lat. I. 96. p. 79. Furgia conflat Amor, ut blandius arat amantes.* — In Cod. Vat. *μαλιχρῶς* et *καὶ* legitur. In fine versus *Watson ἀνιῆδες* exhibet. — V. 4. *ἡδίων* Cod.

XII. Vat. Cod. p. 594. Primus edidit, sed corruptissime, ut in Cod. legitur, *Bernard. ad Thom. Mag. p. 61. V. 1. ἐπισταίτωσας. V. 2. ἔστασ. V. 3. ἡδ' ὑπὲρ ᾧ. ἔδν πετάσῃ.* Quaedam apogr. *ἐν πετάσῃ*, alia *αὖ π.* legunt. *Brunckius* haec notavit: „In puellam cum adolescentibus ludentem et virilem indutam vestem. „Versu quarto alia apogr. *ἐδν πετάσῃ*. Paulo intricatior „construclio corruptelae suspicionem movet. Ordo erit: „ἡς ἐν αὖτ ἐδν πετάσῃ οὖσης χλαμῖς ὑπὲρ ὧμων περιβεβλημένη „γυμνὴν μηρὸν ἔφαινε.“ Huic interpretationi speciem conciliaveris, comparando *Appulej. Met. X. p. 737. Adest luculentus puer nudus, nisi quod ephebica chlamyde sinistrum regebat bumerum.* ad quem locum *Intpp. comparant Mart. Capell. de Nupt. Phil. p. 3. Ac jam pubescentes genae seminudum cum incedere chlamydeque indutum parva invelatumque cetera, bumerorum cacumen obnubere sine magno risu Cypridis non sinebant.* *χλαμῖς* et *πέτασος*, ut epheborum, passim simul commemorantur. Vide ad *Meleagr. Ep. IX.* Vereor tamen, ut sana sint verba, ἡς ὑπὲρ ὧμων, sive, ut in Cod. est, ἡδ' ὑπὲρ ὧμων, post quae fortasse pentameter cum hexametro perijt. Suspicebar olim:

Ἰμερὶν διετρήπτουσα κατ' ὤμματα, ἡλὶα, ἐρώντων
ἐν θιάσῃ, γυμνὴν μηρὸν ἔφαινε χλαμῖς.

Dorcion, cum, chlamyde induta, nudo femore, in amantium choro incedit, amorem ab oculis suis jaculari videtur. *Aristaenet. I. Ep. 1. Ἔρω; ἐπαίδωνες τὴν ποθομένην ἱπποξέουσαν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς.* Puellam mihi fingebam cum pueris aut cursu certantem aut in sylvis venantem;

cursores enim et venatores curta chlamyde induti esse solent. Cf. *Gratian*. Cyneg. 338. Eam amantium catterva comitatur, ut famosum illum puerum in tabula picta ap. *Philostr.* L. I. Icon. XXVIII. p. 803. ἐρώντων ἐν θιάσῳ. ut ἡλίκων θιάσους *Eurip.* Iph. T. 1146. θιάσῳ σέβρομαι κόβρων *Anacreon* XXXIX. 23. ubi vide *Fischer*. p. 151. συνεργατίνης ἰχθυόβλων θιάσος *Leonid.* Tar. XCL. 10. — Ne quid tamen dissimulem, non multum confido huic conjecturae propter causas supra commemoratas. ἐν πετάσῳ, si verum est, dictum, ut in vestibus esse, quam formulam illustravit *Broukhus.* ad *Propert.* IV. 2. 28.

XIII. Cod. Vat. p. 594. Edidit et emendavit *Pierſon* ad Moer. p. 50. exque eo *Koen.* ad Gregor. de Dial. p. 73. Amores precatur poëta, ut aut quiescere se patiantur, aut gravissimis armis ipsum invadentes in cinerem convertant. — V. 1. Apogr. quo *Pierſ.* utebatur, τοῦτ' ἐνι vitiose habebat. In fine vers. ἔρωτος est in Vat. et apogr. Lips. — λοιπὸν ψυχῆς. *Theocrit.* ad amatum puerum Eid. XXIX. 5. τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοίας ἔχω, καὶ τὰν εἶν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. — V. 2. Varie aberrant apographa, unde variae conjecturae enatae, quas prudens praetereo. Codicis lectio est optima, nisi quod εἶν pro εἶν praebebat. — V. 3. Cod. Vat. εἰ μὴ καὶ τόξοις βάλλῃσι. *Brunckius Salmasii* emendationem exhibuit. *Pierſon.* εἰ μὴ — καὶ τόξοις μὴ β. conjiciebat. Seq. versa καὶ πάντως in Cod. habetur, cujus mutandi causa non erat. Hunc locum in mente habuit *Meleag.* Ep. XXVIII. βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν φρένα πυρσὸς οὐ φλέξει ἤδη· πάντα γὰρ ἔστι τέφρα. *Theophylact.* *Simoc.* Epist. IX. ἐμοὶ δὲ καὶ ἀπηθάλωθῃσαν αἱ φρένες τῷ ἔρωτι καὶ θαλοῦ δίκην τὸ περιστέρειον ἀπεφλέγισται. Similia vota facit *Propert.* II. El. VII. 75. Nunc quoniam ista tibi placuit sententia, cedam. Tela, precor, pueri, promise acuta magis. Figite cersantes, atque hanc mihi soluite vitam, Sanguis eris vobis maxima palma

palma meus. — V. 5. *ἡνεσκληκαὶς γὰρ ἡνείκε.* *Livor apud Lucian.* T. III. p. 132. *δοικῶς τοῖς ἐκ ὕψους μακρῶς κατεσκληκαῖς.* *Alciphron* L. III. 19. p. 318. *ἔγω δὲ ὑπὸ τῶν πένων καὶ τῆς διπλάτης κατεσκληκαῖς.* Vide *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 539. ed. Bip. — V. 6. *Depravatissime membranae: ἡξ ὁμῶν τούτων εἰσὶ β. ἱ. et sic apogr. Voss.* *Alia apogr. εἰσὶ.* Quod *Brunckius* in contextu posuit, ex *Koenii* emendatione est, vera fortasse, certe ingeniosa. Mihi in mentem venit:

ἡξότερον τούτων εἰ γ' ἔτι, βοῶμαι ἔχαι.

Si quid habetis gravius et acerbius, nec hoc recuso. ἔξ de doloribus, qui intima penetrant. *Callimach.* H. in *Dian.* 21. *ἡξείσθην ὑπ' αἰθέσσης γυναικὸς Τειρεβόμαναι.* *Pindar.* *Nem.* I. 81. *ἡξείας ἡνείκει τυπείας.* *Idem Nem.* XI. 63. *ἡπροσίτων δ' ἡρώτων ἡξότεραι μανίας.* — *Aliter hunc locum tentavit Gish. Wakefield* in *Silv. crit.* T. II. p. 156. *ἡξ (i. e. ἡξ five ἡ τ, ἡξ) ὁμῶν τούτοις ἔστ' ἔτι, β. ἱ. hoc sine dubio sensu, nam interpretationem non addidit vir doctissimus: si quid praeterea habetis, hoc quoque habere volo.*

§. 214.] *XIV. Cod. Vat.* p. 109. Edidit *Reiskius* in *Misc. Lips.* IX. p. 301. nr. 329. *Toup.* in *Em.* ad *Suid.* P. II. p. 191. Prius distichon excitavit *Suidas* v. *Θεσμοφόρος.* Meretricem poeta exspectat, quae ei noctem promiserat. Expressit hoc carmen *Paul. Silent.* Ep. XXVIII. — V. I. *ἡ πρῶτος Νικῶ.* *Aescbrius* T. I. p. 189. *ἔγω φιλαντὶς, ἡ πρῶτος ἡνδρώπεις.* ubi vid. not. *Nico* meretrix, de qua in hoc *Samii* poetae carmine agitur, fortasse est *Νικῶ* illa ἡ *Σαμία*, quam callidissimis meretricibus annumerat *Asben.* V. p. 220. F. — V. 3. *φολακῇ,* monente *Reiskio*, prima est vigilia, quae ad mediam fere noctem extendebatur. Mendacem puellam ad mediam usque noctem exspectantem *somnus* denique aufert (*Horat.* I. *Serm.* V. 83.), quare lucernam, *Veneris* mini-

stram, (cf. *Meleagr.* Ep. CII. 5.) extingui jubet. Hoc sensu poetæ verba mihi quidem accipienda videntur.

XV. Cod. Vat. p. 109. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. nr. 330. p. 302. Scriptum in Nicaretam, Cleophontis, quem crebro de fenestra viderat, amore irretitam. Longe diverso sensu accepit *Reiskius*, cui vitiosa lectio vers. 3. κλειφῶντα tenebras objiciebat. Idem v. 1. βεβλημένον edidit, quæ est membranarum lectio, optime sive a *Brunckio*, sive a *Salmasio* emendata. πρῶτον πῶτος μεμλημένον venustatem significat oris, ubi Cupidines Amoresque versantur. *Tymn.* Ep. II. Ὅρνεον ᾧ Χάριτι μεμλημένον, ubi notata vide. — V. 2. Cod. ὑψέλεφον habet; superscriptum ὑψηλόν. Fenestras in superiore parte aedium describuntur. Ad fenestram stare meretricum erat. Vide *Winkelm.* Hist. Art. p. 121. Hinc lucem lucrantur versus *Praxillæ* ap. *Hephaest.* p. 24.:

ᾧ δὲ τῶν θυρίων καλὴν ἐμβλέποισα,
παρθένη τὰν κεφαλὴν, τὰ δ' ἐνερθε νόμφα.

— V. 3. αἱ χαροπαί. suavis oculorum Cleophontis, qui ad Nicaretæ, ut videtur, januam commissatum ire solebat, splendor. ἐμῶσαν. An puellam pueri illius desiderio pallefcere et consumi ait? Mulier ἄνδρα ἐκκαλεῖ ἢ δὲ μαρτυρεῖ secundum *Pallad.* Ep. XI. Pulcritudinem et rosam ἐξέμῶσαν χεῖρος *Skrat.* Ep. LXXIII. De μαρτυροῦσθαι pro tabescere posito exempla collegit *Westen.* ad N. T. II. p. 661.

XVI. Cod. Vat. p. 110. Edidit *Rubnk.* ad Julium Rufin. p. 259. ubi comparat *Auson.* Ep. XCIV.:

Punica surgentes redimibat zona papillas

Hermiones: zonæ sextum elegion erat.

Qui legis hunc titulum, Paphie tibi mandas, ames me:

Exemploque meo neminem amare vetes.

Reisk. Misc. Lips. T. IX. p. 304. nr. 333. — V. 1. ἔριμ. πιθανῇ περ' ἑγὼ ε. Cod. Vat. *Reisk.* *Rubnkem.* Mutationis

a *Brunekio* factae causam satis gravem non video. De *πιδανδς* vide *Rubnken*, ad *Hermes*. Eleg. 96. p. 299. — *σὺν ἑκαίζον*. Cod. Vat. *ἑκαίζον Rubnk.* — V. 2. *ζάνιον ἢ ἀνδάν ποικίλον*. Non tam zona ex floribus contexta, quam variis floridisque coloribus ornata fuisse videtur. Vestes coloriae, quibus meretrices utebantur, *ἀνδάν* appellari solent. Cf. *Salmas.* ad *Scr. Hist.* Aug. T. II. p. 559. Apud *Platonem* de Rep. L. VIII. p. 557. C. ubi urbem civibus cujuslibet generis habitatam pulcherrimam videri ait, ὥστερ ἱμάτιον ποικίλον, πᾶσιν ἀνδάν ποικιλιμένον, sive adjectivum ποικίλον, sive ποικιλιμένον inducendum videtur. Zonae auro variatae frequenter commemorantur. Loca collegit *Wessten*, ad N. T. I. p. 257. sq. Literatam zonam qui meminerit, novi neminem. Monile hujus generis describitur ap. *Aristaen.* I. I. p. 3. περιλειπται λιδοκόλλητον περιδέρηχιον, ἐν ᾧ τοῦτόμα γέγραπται τῆς καλλῆς ὑδάματα δ' ἔστι τῶν λιθιδίων θείαις. — V. 3. δι' ὅλου. *Rubnk.* et *Reisk.*

XVII. Cod. Vat. p. 110. Edidit *Pierfon*. in *Verisim.* p. 145. *Reisk.* in *Misc.* Lips. Tom. IX. p. 305. nr. 335. Vulnere, quod *Philaenion* meretrix ipsi infixisset, perire se ait. Pro *ἴτρωες*, quod est in Cod. nonnulla apogr. *ἴτρωες* legunt, quod tamen emendavit *Pierfon*. et *Bernard.* in *Epist.* ad *Reisk.* p. 492. — εἰ δέ. Si vulnus parvum est et invisibile, dolor tamen usque ad unguitulos penetravit. Nulla in amorem remedia valere docens *Propertius* II. 1. 75. Quippe, ait, ubi nec caussas, nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via est. — δέσται εἰς ὄνυχ. Similiter ex unguitulis perperuriscere dixit *Appul.* Met. X. p. 720. quod ductum ex *Plauti* *Sticho* V. 5. 20. — V. 3. δι' οἴχου Cod. quod apogr. quaedam in δι' οἴχ. corruerunt. Vociferatio, ut Amoris, apud stimulo vulnerati, ap. *Anacr.* XL. 8. ὦλαλα, μάτερ, εἶπον, ὦλαλα κρησθνήσω. Ὅφιν μ' ἔτυψε μικρόν. — Sequentia an quisquam intellexerit, dubito.

Reiskius quidem vertit: *Incidit in meretricem somnolentius aut potius assigi regnum Plutonis.* Quae quomodo cum superioribus quadrent, equidem non perspicio. *νοτῆζειν* non solum est dormire, sed etiam connivere, conniventibus oculis adspicere, tum, significatione translata, sapine agere. *Εἰς ἐνταλάν* igitur *νοτῆζειν* dicitur, qui non fixis, sed conniventibus oculis, non attento, sed supino animo puellam adspexerat. Quod cum faceret, ingens tamen vulnus pectore concepit. Non autem *ἐνταλάν* legendum videtur, quod sensum non facit, sed

ἴσθην, ἢ ἰθιγόν τ' Ἄλδα.

extinctus sum, et parum abest, quin jam ad inferos descenderim. Haec cum praecedentibus non male cohaerent. *ἴσθην. ἐπείσθην.* *Suidas*, fortasse ex Epigrammate ap *Asben.* X. p. 436. E. *ἴσθην ὅδ' ὠνῆς, Ἄνθρῳ, ἐκ χανδῆς ζυρωποτῶν κέλευκος.* Vulgarior forma est *ἐπείσθην*, quod pro *ἐπείσθην* positum illustravit *Valcken.* in *Diatr.* p. 57. et *Rubnken.* ad *Tim.* p. 40. — Nonnulla apogr. *ἰθιγόν* junctim. *τὶ* post *ἢ* positum intendit, *et etiam*, majus quid et gravius enuntiari significans. — Pro *Ἄλδα* *Cod.* *Ἄλδα*, i. e. *Ἄλδα*.

XVIII. *Cod. Vat.* p. 111. Prius distichon cum parte vers. 3. protulit *Cunaeus* ad *Nonni* *Dionys.* p. 115. Integrum carmen dedit *Reisk.* *Misc. Lips.* IX. p. 306. nr. 336. Hinc *Toup.* ad *Suid.* P. I. p. 191. Amantis a puella exclusi similemque ei olim contumeliam imprecantis verba. — V. 1. *νῶξ.* *Sidera sunt testes et mansina pruina. Propert.* II. 7. 91. — Pro *ὅλα μ'* *Cunaeus* *ὅλα*, apogr. *Lips.* *ὅλα* legit. — *ὑπερζῆς.* *Vat. Cod.* — V. 2. *ὅσον φιλᾷ ἐξ ἡπάρτης.* *Cod.* *Toup.* vertit: *quali contumelia me affeceris Pyrbias, amica mea, ex dolo malo.* *Brunckius* autem jungere malit: *ὅσον φιλᾷ ἐξ ἡπάρτης*, quae speciem quidem prae se fert amici animi, sed simulatam et fallacem. Sic certe jejunitati verborum

οὐσα φων nonnihil auxilii fertur, quamvis longe simplicius est jungere, ὀβριζει ἐξ ἀπάτης. Fortasse depravatus est locus. Si das, in οὐσα priorem syllabam, ex praecedente forte natam, genuinum expulisse, syllabae relictæ α φων eo ducunt, ut scriptum fuisse existimes:

οἷα μ' ὀβριζει

Πυθιάς δ' Νικαῦς, τὴν Ζαφελή, ἔξ ἀπάτης.

quali cantumelia Pythias me, simplicem baminem, dalaſe agens affecerit. Speciem huic conjecturae conciliavit locus Haratii I. Serm. V. 82. Hic ego mendacem stultissimus usque puellam Ad mediam noctem expecto. ubi mendax respondet verbis ἐξ ἀπάτης, stultissimus τῷ Ζαφελῇ. — V. 3. κληθεις. Similia collegit, hoc hemistichio non onisso, Wasse ad Thucyd. L. I. 18. p. 389. ed. Bip. — V. 4. μέμψεν Cod. In apogr. Lipf. σοὶ μέμψεν, quod Reisk. mutavit in μέμψ' (pro μέμψη) ἔτ' ἔμοῦς. Taurinus μέμψαι ἡμετέροις, ut ad puellam dirigatur oratio. In Vat. Cod. non ποτε, sed παρὰ legitur ante προδρόμοις. Imprecatio est, qualis ap. Haras. I. Carm. XXV. 9. Invicem maechas anus arrogantes Flebis in solo levis angipartu. Epod. XV. 23. Eheu translatos merito matrebus amores, Aſt ega vicissim risera. Ovidius A. A. III. 69. Tempus erit, qua tu, quae nunc excludis amantem, Frigida deserta nocte jacebis anus. Vide not. ad Siraton. Ep. XXXV. 5.

§. 215.] XIX. Cod. Vat. p. 111. Edidit Reisk. in Misc. Lipf. IX. p. 310. nr. 339. Non bene cohaerere haec tria disticha, Brunckius monuit: inter primum et secundum, sicut inter hoc et tertium, quaedam deesse videri. Dubito, an recte sic statuerit Vir doctissimus. Si quid excidit, debet esse post ἰσχυς in vers. 3. quamvis fortasse et ibi, paucis mutatis, sensus evadet integer. Poëta vino et amore saucius, intempeſta nocte ad pueri limina comissatum ibat. Nihil eum prohibebat nox et

imber; omnia pueri¹ superabat desiderium. Attamen Jovem, qui ipse haud raro ad puerorum puellarumque januas vigilasset, minus in puerum saevire par erat. Hinc Jovem his vocibus compellat: Quousque tandem excitabis pluviam? Quiesce, precor, Jupiter! Te ipsum enim, quid amor valeat, usus et experientia docuit. Sic haec omnia satis bene cohaerere fateberis. Jam singula videamus. — V. 1. Cod. omittit τὸ. τὸ τρεῖς αἶγος οἶος, vinum, quod praeter noctem et imbrem amantibus grave est, quandoquidem comissantium gressum impedit. Hanc interpretationem contextus suadet. αἶγος de causa doloris, ut ap. Menecrat. T. I. p. 476. de muliere, quae trium liberorum mortem viderat, τέτρατον αἶγος ἔτιμπε. Ad sensum facit Anth. Lat. Tom. I. p. 539. *Ut Venus enervat vires, sic copia vini Ex tensas gressus, debilitasque pedes.* — V. 3. legendum puto:

ἔλλ' ὁ καλὸς μέσχος πλεον ἴσχειν' ἢ εὖ γὰρ οὕτως
ἤλυθας —

ἴσχειν est in Cod. Vat. Verbis ἢ εὖ γὰρ — Jovem poeta alloquitur, causam, cur id faciat, praemittens. Nihil frequentius cum apud poetas, tum apud pedestres. Vide Valcken. ad Herodot. VI. p. 443. 30. Deinde v. 5. correxerim:

(τοῦτο δ' ἴσος τὸτ' ἔβωσα βεβρεγμέναις) ἄχει τίνος, Ζεῦ;

Quae uncinis inclusa sunt, ad orationis initium referri debent. Probabiliter, ut puto, τοῦτο δ' ἴσος τὸτ', cujus lectionis vestigia sunt in vulgata: τῆδετος εντ'. Apollonid. Ep. XX. τοῦτο δ' ἴσος τὸτ' ἔλεξαν. Meleager Ep. XXXVII. τοῦτ' ἔβωσαν ἴσος. Leonidas Tar. LXI. τῆδ' ἴσος ἐκ γαίης τῶσαν ἄπυεν. Marc. Argens. Ep. XXV. τοῦτ' ἴσος εἶπον. — V. 8. αὐτός. Reisk. Conf. Meleager Ep. XV. καὶ τὸς ἔρωτες Ἐλκος ἴχων ἐπὶ σείς δάκρυσι δακρυχέτω.

XX. Sine auctoris nomine legitur in Planud. p. 487. St. 632. W. Asclepiadae vindicat Cod. Vat. p. 111. —

V. I. ἡδδ. ἡδδου. Vid. not. in *Meleag. Ep. X. Catullus. LXVIII. 57. Qualis in aerii pellucens versice montis Rivus musceso proflit e lapide — Dulce viatori lassio in sudore levamen, Cum gravis exustus aestus biulcat agros. — ναύταις. ut nautae laetantur, cum post trilem hiemem vernos conspiciunt flores. Haec vario modo accipi possunt. Mihi maxime probatur ea interpretatio, ut poeta dicat, nautas post tempestatem terrae variis floribus pictae adspectu laetari. Apud *Aeschylum* in *Agam. 909. Clytaemnestra* simulatum suum de viri adventu gaudium significans, hunc, inquit, appellaverim*

— γῆν φανίσαν νευτλοῖς παρ' ἄλκινα,

κάλιστον ἡμᾶς εἰσιδὼν ἐκ χειμάτων,

ὅδαιπέρη δειψῶντι πηγῶν ῥέος.

— V. 3. ἡδδ δὲ καὶ ἐπὶ ταν. Planud. In Cod. Vat. ἡδδου δ' ἐπὶ ταν. in marg. γρ. ἡδδου. Mox versu ult. idem αὐτῶν, quae soloeca lectio in *Analektorum* textum casu inuenta est. *Scaliger* margini Ald. adscripsit αὐτῶν. Proba est vulgata. μία χλαῖνα. ut *Theocritus. Eid. XVIII. 19. ad Menelaum: Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὴν μίαν ὤχετο χλαῖναν.* Apud *Lucian. in Amor. T. II. p. 452. δεῖ δὲ τῶν νέων ἑρῶν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὅς ὑπὸ μιᾷ χλαμῶδι πατέρος ἔπλους ἐκοιμήθη, recte χλαῖνι emendavit Dorvill. ad Charit. p. 385. Athen. L. V. p. 219. B. ὡς Ἀλκιβιάδης εὐνοκοιμήθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν γενόμενος χλαῖναν. Eadem ratione locutus est *Euripides* in *Pelidae Fragm. VI. ἔταν δ' ἐπ' ἐνδρε χλαῖναν εὐγενοῦς πέρας. Ovid. I. Amor. IV. 47. Saepe mihi dominaeque meae properata voluptas Vestre sub injecta dulce peregit opus. Propert. I. 4. 14. Gaudia sub tacita ducere veste. ubi nihil cum *Burmanno* mutaverim. Vesticonubernium facere dixit *Petron. p. 35. ubi vide Intpp.***

XXI. Vat. Cod. p. 100. *Afsepiadae* tribuit. In Planud. p. 486. St. 631. W. sine auctoris nomine prostat. — V. I. ἐς Ἀδην. Similiter *Theocritus. Eid. I. 62.*

τὴν γὰρ κειδὲν οὔτι πα εἰς Ἀῖδαν γὰ τὸν ἐκλελαθὲντα φυλαξοῖς.
Hujusmodi amantium cantilenas irridet rapax meretrix
ap. *Aristaen.* L. I. 14. p. 36. — V. 3. ἐν ζωῇ. *Theo-*
cris. IV. 42. *Lucret.* L. III. 927. *Brevis hic est fructus*
bonullis: Jam fueris, neque post unquam revocare licebis.

XXII. Cod. Vat. p. 118. Planud. p. 452. St. 587. W.
In tribadas Veneris iram provocat. — V. 1. „Νάνιον
est lectio Vat. Cod. quam doctorum virorum assecutae
jam fuerant conjecturae. Eandem Cod. repraesentat
in ultimo versu, ubi cave, ne quid mutes, nam in sa-
lebras incidēs.“ *Brunck.* Qui Νάνιον emendavit *Val-*
ckenar. ad Ammon. p. 152. versu 4. tentat: μισῆτας
κοίτας τὰς — ut accusativus ab αὐτομολοῦσιν pendeat, in
quas pronae nudans. Ante oculos habebat vir doctissimus
pravam Planudeae lectionem: μίσει τὰς κοίτας τὰς π. σ. φ.
quae correctione indigebat, sed leniore. — V. 2. Cod.
Vat. τοῖς αὐτοῖς. male. Veneris legibus non obtemperan-
tes mulieres εἰς ἑτέρα αὐτομολοῖν ait, i. e. tetram eas et
perversam voluptatem sectari, a natura et Veneris legi-
bus abhorrentem. *Lucian.* Meretr. Dial. V. p. 289.
ἑταιρίστρια — τοιαύτας γὰρ ἐν Λεσβῷ λέγουσι γυναῖκας, ἐπὶ
μὲν κινδρῶν οὐκ ἐπιλεύσας αὐτὸ πάσχιν, γυναῖξιν δὲ αὐτὰς πλη-
σιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. Ad nostrum locum egregie facit
Epist. ad Roman. I. 26. αἱ το θυγαῖραι αὐτῶν μετέλλαξαν τὴν
φυσικὴν χεῖριν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, i. e. εἰς ἑτέρα αὐτομολοῦσιν.
Samias quoque mulieres foedam illam libidinem exer-
cuisse, suspicari licet ex *Plutarcho* T. II. p. 303. C. qui
eas ὑπὸ τρυφῆς καὶ ὕβριος ἐκέλαστα ποιεῖν ait. Samios luxu
corruptos scimus ex *Heraclide Pontico* ap. *Asben.* XII.
p. 526. A. — V. 3. & omittit Vat. Cod.

XXIII. Cod. Vat. p. 115. ut *Asclepiadae* profert.
Meleagro tribuit Planud. p. 451. St. 585. W. Poëta
intempesta nocte ad Helenae meretricis limina vigilans
de amoris, quo consumitur, impotentia queritur. —
V. 1. μέσην ἐπὶ Πηνελόπεια θύει, ἥ νύξ scilicet. Nox ad oc-

caſum vergit. ἐπὶ μέσῳ πλ. Vergilias in media curſus ſui parte collocatas ſignificare videtur. Voluit-poëta ſimul noctis horam et anni tempus indicare. Cum Vergiliae exoriantur aeſtatis initio, ineunte hyemē occidant, dimidium curſus in autumnum incidit. Conf. *Heſiod.* 'Ε, καὶ 'Η. 383. et 614. et *Pfaff.* de Ort. et Occ. Sider. p. 35. 49. ſq. *Brodacus* mediam fortaffe hyemem pinguius ſignificari ſuſpicatus eſt, quia Vergiliae θέρους καὶ χιμῶτος ἀρχομένοις σηματοῦν dicuntur ap. *Aratum* v. 266. Quum autem nox et ſidera ad occaſum vergunt, tempus frigidiffimum. *Propert.* I. 16. 23. *Me mediae noctes, me ſidera prona* (in occaſum) *jacentem Frigidaque Eoſ me dolet aura gelu.* Idem II. 7. 91. *Sidera ſunt teſtes et mazuzina pruina* *Ex furſim miſero janua aperta mibi.* — *νέσσομαι* in Cod. Vat. *νέσσομαι* ſcribitur. *Theodorus Marcellius* *νέσσομαι* tentavit, *Scaliger* *νέσσομαι* uterque fruſtra, iudice *Benslejo* ad Horat. I. Carm. 25. 7. — §. 216.] V. 4. Cypris arcu et ſagittis armata ap. *Theocrit.* Eid. XI. 15. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάδιον ἔλκος κόπριος ἐκ μεγάλης, ἃ οἱ ἦπ' αὖτις βάλεμον. — Arſte jungenda verba ἀνιηρόν ἐκ πορδε, i. e. πυρίφλεκτον καὶ ἀνιηρόν. Vide ad *Meleagr.* Ep. XVII. 2.

XXIV. Cod. Vat. p. 119. ubi in marg. legitur: ζῆται τὴν ἔννοιαν. quod ad carminis initium ſpectat. *Plat.* nud. p. 452. St. 587. W. In *Didymam*, fuſcam puel- lam, cujus amore poëta flagrabat. — V. 1. τῇ θαλλῷ. Florem pulcritudinis ſignificari putat *Brod.* et *Opſop.*: θαλλὴν enim eſſe πᾶν τὸ τιθηλές. *Joſephus Scaliger* ap. *Huetium* p. 44. 'Η θαλλὰ Δ. conjicit, quod ſibi non ſapere ait doctiſſimus Praeſul. Quum *Scaligeri* interpretatione careamus, ſuſpicari licet, eum de priſco unius Horarum nomine cogitaſſe, quae θαλλὰ vocabatur. Vide *Kuhn.* ad *Polluc.* VIII. 106. et *Facium* ad *Pauſan.* IX. 35. p. 111. — *Toupinus* in Addend. ad *Theocrit.* p. 396. huc traxit locutionem θαλλὴν πρῶτα, quae

proprie usurpata de pastoribus, qui pecori viridem fruticem ostentant eoque ad sequendum proliciunt, ad multa alia transfertur, docente *Rubikenjo* ad Tim. p. 137. At merito hanc *Toupii* interpretationem improbavit sagacissimus *Timaei* interpres, legendumque docuit: τὸ φθάλμιον Διδόμενός με ε. *Cynthia prima suis miserum me cepis ocellis.* *Longus* I. p. 19. 10. τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης ἐγίνετο ἡδὴ τῶν ὀφθαλμῶν ἄλυσαι αὐτοῖς. Felicissimam hanc correctionem judicat *Wysenbachius* in Bibl. crit. III. P. II. p. 111. — V. 2. ὡς κηρός. *Agathias* Ep. XLI. δεικνύς, ἔσσαν ἔχει πόνον ἐν φρεσίν· ἴσα γὰρ αὐτῷ Κηρῷ τηκομένη τέκεται ἡ κραδίη. Vide ad *Meleagr.* Ep. XV. — V. 3. Pastor apud *Theocr.* Eid. X. 26. Βορβόνα χαρίσσα, Σόραν καλίσσιν τὰ πάντες Ἰσχυρὰν, ἀλὲ καυστὸν· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλαρον. Similis color in *Philodemi* Ep. XXI. 7. 8. — In versu exitu *Brunckius* Planudeae lect. expressit. Cod. Vat. ἀλλὰ
^{κε}
 τὸ^ς κείνον. — Nova et elegans hujus carminis conversio.

XXV. Cod. Vat. p. 88. Planud. p. 472. St. 614. W. In Heracleam, quae, cum lucernae lumine invocato noctem poëtae promississet, fidem fefellit. — V. 1. παρ' αὐτοῦ. Cod. Vat. — εἰ θιὰς εἴ. Lucernam, cujus crepitus ominosus existimabatur, pro numine habebant. Epigr. Incert. LXI. εἰς Ἀπόλλων Θνητοῖς μέντις ἴσθ' καὶ σὺ παρὰ τρεῖσιν. — V. 4. ἐπορεθεῖς. Vide not. ad *Meleagr.* CII. 5. — Vers. 3. Cod. Vat. ἐπόμενον, quod non praestare judicat *Brunck.* et ἴτ' ἄν.

XXVI. Cod. Vat. p. 97. Planud. p. 473. St. 614. W. Ingente tempestate in poëtam comissabundum furente, hic ad Jovem conversus, se nec his, nec gravioribus tempestatibus prohibitum iri ait, quominus comissiones agat. Jove enim prohibente, alium esse deum, ipso Jove majorem, qui eum in quamcunque partem trahat impellatque. Similis argumenti vide Inc. Epigr.

XXV. et XLVII. — V. I. νῦφε. Planud. et Vat. Cod.
Haud scio, an ludenti poëtae obversata sit Promethei
constantia et animi robur ap. *Aeschylum* v. 1000.:

πρὸς ταῦτα, βίπτιεθω μὲν αἰθαλοῦσα φλῆξ,
λευκοπτέρη δὲ νηῆδι καὶ βροντήμασι
χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρσεότῳ·
γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδ' ἔμ', ὥστε καὶ φρέσιν,
πρὸς αὖ χρεῶν νιν ἐκπεσὶν τυραννίδος.

— V. 3. »In hoc et sq. versu lectionem dedi Vatic.
»Cod. quae quantum vulgatae in Planudea praestet, qui-
»vis facile intelliget. Distichon hoc habet *Suidas* in κ-
»μάσομαι, ubi itidem ἀφ' ἧς ζῆν: at minus placet διαθῆς.
»*Kusterum* latuit locus, unde desumptum esset, nec eum
»recte indagavit *Toussius* Cur. noviss. p. 79. (236. Lips.)
»distichon enim, cum quo hocce conjungit, quodque
»pars est Epigr. XXIV. inter ἀδελφότερα, nullam cum eo
»sententiae relationem habet.« *Brunck.* In Planud.,
legitur ἦν δέ μ' ἀφείης καὶ διαθῆς.

XXVII. Cod. Vat. p. 114. Edidit *Reisk.* in Misc.
Lips. T. IX. p. 317. nr. 345. Mutilum esse hoc car-
men, quippe cui ab initio multa desint, et praeterea
valde corruptum *Brunckius* judicat. Posterius in oculos
incurrit; prius an verum sit, dubito. Poëta in convivii
apparatu occupatus ostenditur, cum servo nonnulla man-
dat, rationem emtorum ab eo postulat, cum eo rixa-
tur etc. Elegans carmen et fere mimicum. — V. I. κ-
»λάκας Cod. exhibet. *Reiskius*, qui κλάδας habet, de per-
nis Caricis interpretatur, quae an in honore aliquo apud
veteres fuerint, penitus ignoramus. Equidem primam
vocem depravatam putans, καρίων pro servi nomine ac-
cipio. Quis non noverit Chremyli in *Aristophanis* *Pluto*
servum, hoc nomine appellatum? *Lucian.* T. I. p. 437.
Καρίων δ' ἄμδς οὐκέτις. *Euphron* ap. *Asben.* IX. p. 377. D.
ἔστιν ἀρκεστικὸς, Καρίων, διακονῶν. Ne autem syllabarum

mensuram ob stare putes, cum *καρίων* primam necessario producat (vide *Brunck.* ad Aristoph. *Plut.* 1099. p. 285.) synizelis admittenda, et nomen *καρίων* raptim ut dysyllabum pronuntiandum est. Quod autem *Brunckius* ait, Codicis scripturam esse *χαρίων*, id nostrum apogr. non affirmat, in quo liquide *καρίων*. Jam adscribam *Salmasii* notam, quam *Brunckio* debemus: «*Αν χαρίων? Theocritus: »χαλεπὸν χαρίων κῶνα γένεσι. At quo sensu vox χέριον ap. »Theocritum est, hic vix locum habere potest. κωλάδας hic »scu κώλακας, utrumque enim scribitur, intestinorum quid »esse videtur et τῷ χαλάδας cognatum. An legendum: τῶν »χαρίων ἡμῖν λάβε κῶλα δό? i. e. δύο μέρη. δύο μέτρα. aut »simile quid. Deux paires de saucissons. κωλάς et κώλαψ »apud Lexicographos non comparens.*» Haec ille. Quae quam obscura sint, quam parum elegantia, nemo non videt. Non minus haeremus in ultimis hujus versiculi verbis, *ἀλλὰ ποδ' ἤξει*, quae *Reiskius* frustra conatus est explicare. Mihi scribendum videtur:

Τρεῖς, Καρίων, ἡμῖν λάβε κῶλλικας — ἀλλ' ἄγε θρήξον —
καὶ πάντα σταφάνους, τῶν ἰσθίων δ' ἀπόκαξ.

Primum, quod scripsi *κῶλλικας* pro Codicis lect. *κωλάκας*, recte me fecisse arbitror. Sunt enim *κῶλλικας* panis genus exquisitius, ut apparet ex *Nicobare* ap. *Asben.* XIV. p. 645. C. ἐγὼ μὲν ἄρτους, μάζαν, ἐθάην, ἄλφιτα, κῶλλικας, ἐβίβαν, καὶ μελιττοῦταν, ἐπιχότους — quae coqui verba videntur. *Archestratus* ap. eundem L. III. p. 112. B. κῶλλε Θεσσαλικός και ὑπερχέτω, ὃν καλεῖται καὶ τοῖς κρηματίαν, αἱ δ' ἄλλαι χυνδρίζον ἄρτον. Hinc Comicus *κωλλικοφάγῃ βοιωτίαν*, in *Acharn.* 872. ubi *Kusterus* quaedam notavit. Deinde, cum in reliquis numerus definiatur, hic quoque recte mihi emendasse videor *τρεῖς κῶλλικας*. Verba interposita, *ἀλλ' ἄγε θρήξον*, tanquam solliciti domini, ut omnia, quae mandaturus est, satis cito peragat servus, orationem, ni fallor, haud paulo vividiorē red-

dunt. Valde autem juvat conjecturam nostram, quod *Posidippus*, in Epigr. ex nostro expresso, eodem modo locutus est, Tom. II. p. 48. XII.:

Παιδάριον, βαδίσας πρὸς Ἀρίστιον, εἰπὼν τὸ πρῶτον
 ἡμιδαὲς πέμψαι, κοῦς γὰρ ἐνείσι δύο
 ἀσφαλῶς, εἴμην δ', ὅτι καὶ πλέον. ἀλλὰ τρέχαζε·
 ὄρας γὰρ πέμπτῃς πάντες ἐθροίζεμεθα.

— V. 2. In Cod. est τῶν ῥοδίων ἐν τόπαξ secundum *Brunckium*. In nostro autem apogr. τετοπαξ, ut etiam in Lipsi. in cujus marg. τε τὸ πάξ habetur. *Reiskius* τέτο-
 ρας emendavit. *Salmasius* notaverat: ἐκ τῶν ῥοδίων στοφά-
 ρων δηλαδὴ. τὸ πάξ, τὸ παντελῶς, πάντως, κατὰ τὸ πᾶν. *As*
legendum τὸ πᾶν? — Nostra lectio *Brunckii* ingenio de-
 betur. *Hesych.* ἐτόπαξ. σόμπαν. Quinque coronas afferri
 jubet, omnes ex rosis contextas. — V. 3. Cum his
 mandatis acceptis servus se pecuniam habere negasset,
 indignatus dominus, Quid ais? clamat. Te pecuniam
 habere negas? — Tum eum rationem pecuniae, in
 ejusdem convivii apparatus jam impensae, poscit. —
 τὸν λαπίθην in convicio dicitur. *Eustath.* in II. v. p. 407.
 41. τάχα δὲ καὶ ψευδόμενος ἀλαζονεύεται κατὰ Λαπίθην,
 εἰπεῖν κομικῶς. λέγεται γὰρ, φασί, σωματικῶς λαπίθης ἐαυτομα-
 τίας. Cf. eund. ad Odyss. φ. p. 760. 27. Conf. *Hesych.*
 in λαπίθην et λαπιστής, *Suid.* in τροχαῖον — οὐ τροχαῖ τις
 τὸν λαπίθην λεγόμενον. — V. 5. οὐκ ἐδικαῖς; verba sunt
 „heri. Respondet famulus, οὐδέν. Interrogationis signum
 „tollendum. Tum herus, redde rationes tuas: famu-
 „lum jubet calculos asserre.“ Haec *Brunckius*. Mihi
 autem servus nec hic, nec in alia hujus carminis parte
 loqui viderur. Fortasse scribendum:

οὐδὲν ἔχεις; οὐδέν; — φέρε τὸν λόγον.

Te nihil habere, ais? nihil? — Interrogandi signum
 post οὐδέν. ponit Codex. — V. 6. *Suidas* in κίονες verba
 αἱ μεγάλας κινάθην profert, quae hinc petita arbitratur

Toup. in *Em.* in *Suid.* p. 227. et *Oudendorp.* ad *Thom.* M. p. 535. quem adi. — §. 217.] V. 7. Jam herus, servo distante, impensas in rationem refert. Conf. *Luciani* Dial. Mort. IV. — Sine integrioris codicis ope hoc distichon sanari posse negat *Brunckius*: pro ἄλλος ἴδω fortasse ἄλλας, sc. δεσχευὰς, scribendum esse; nec sibi displicere *Reiskii* emendationem εἶδον scribentis; In apogr. *Lipl.* εἶδᾱ legitur. — V. 8. ἐκέρβερος θέρμονες χαδόνε. Cod. *Vat.* In apogr. *Lipl.* θέρμονες σχαδόνε. Si licet in talibus experiri ingenium, scribendum dixerim:

εἶδᾱ, λαγῶς, ἐκέρβεροι, σθεσμιδαί, σχαδόνε.

Ut hic favi cum placentis sesaminis junguntur, sic *Ephippus* ap. *Asben.* L. XIV. p. 642. F. μέλι, σθεσμιδαί, inter alia bellaria. Ibidem *Amphis* p. 642. A. εἶδᾱ, σθεσμιδαί. *Philippides* p. 640. D. Πλακούντες, ἐπιδορπίζματ', εἶδᾱ, σθεσμιδαί, Ὀλην (fort. κοπτήν,) λίγοντά μ' ἐπιλλοί γ' ἂν ἡμέρα. Vulgo: τὴν ἡμέραν. — V. 9. Tam multis jam enumeratis, rationis conficiendae consilium herus abjicit, et nova mandat. Nomen *Ἀλεχρεᾶ*, quod etiam apud *Callimachum* occurrit Ep. XLIII., *Salmasio* suspectum fuit, qui *ἄλχαν* conjicit. τὴν ἐν τῇ ἄλχῃ τῆς ῥόμης οἰκοῦσαν. Sic *Horat.* Epist. ad *Pisones*: Aemilium circa ludum faberimus. Nihil hic movendum esse, facile apparet. In apogr. *Lipl.* *Ἀλεχρεῶ* habetur. — V. 10. Cod. *Vat.* μέρπολι. — *ἡεργυρεῖας*. *Salmas.* Ἀπ' δεσχευὰς? ἢ γλαυκῆς? *Vide Hesychium* in γλαυκῆς *Λαυρεωτικά*. In sq. Epigr. *ἡγλαυκίσκου*. Sed fallitur: γλαυκίσκος est nomen piscis, *ἡ* qui et γλαυκῆς. *Brunck.* Rectius *Reiske* pyxides unguentarias intellexit. *Pollux* VI. 105. ubi de vasis unguentariis agit, φορεκράτης δὲ ἐν Ἀγροῖς, inquit, εἴρηκε καὶ πυλίσσον δι' ἀργύρου, ἢ τὸ μύρον ἐγχέμεν. Ad sequentem vers. *Brunckius* haec scripsit: *ἡ* Scriptura codicis est: *ἡ* βάνχην ὅτι πέντ' ἐφίλησεν ἐξῆς, ἢν καινὴ. *Salmas.* Forte legendum: βάνχην ὅτι πέντ' ἐφίλησεν, ἢν καινὴ. βάνχην. τοῦ

ἡ βακχεύουσα. τὸ ἐφίλησεν pudoris causa positum videtur
 ἡ pro ἐπύγισα. Sed vir doctissimus non undequaque recte.
 ἡ βακχῶν scribendum erat: ὅτι ἐφίλησεν πύγας τῶν βακχῶν.
 ἡ Mallem tamen βάκχας. Sq. vers. pro καὶ recte reponit
 ἡ κλην *Pierſon* ad Herodiani Philetaerum p. 442. Lite-
 rae Δ et Λ a librariis saepe permutatae. Haec doctis-
 simus editor. Ad *Pierſoni* emendationem firmandam in-
 primis facit *Lucianus* in Catapl. T. I. p. 648. προσκάλει
 μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λόχον αὐτοῦ καὶ τὴν κλην" μαρτυροῦσάς
 γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, εἰς πρήττοντι εὐνησίσταστο αὐτῷ.
Marc. Argent. Ep. IV. τὰ λοιπὰ σιγῇ, μάρτυς ἐφ' οὗ λόχους
 ἐπεγχεῖται. *Juvenal.* Sat. XI. 77. Testis mihi lectulus es
 tu, Ad quem pervenit lecti sonus. Mira hic comminiscitur
Reiskius, quae describere piget.

XXVIII. Cod. Vat. p. 115. Edidit *Reisk.* in Misc.
 Lips. T. IX. p. 454. nr. 349. unde *Toup.* Em. in Suid.
 T. I. p. 248. Argumentum, ut in praecedente carmine.
 — V. 1. κατ' Ἀμόντιον. Sic liquido apogr. nostrum. *Schnei-
 derus* tanquam Vat. Cod. lectionem notavit κατὰ Μίλτον.
 — γλαυκίσκου. Piscem cibo aptissimum esse notavit *Ari-
 stotel.* H. N. VIII. 30. Qualis sit, hodie ignoratur. Vide
Camus Notes sur Arist. p. 382. — φουλῖα. Etiam φουλῖδες
 et φουλία vocantur. Disputavit de hoc pisce *Schneiderus*
 ad Aelian. H. A. XII. 28. p. 394. — V. 3. ἡ κυψὴ καρὶς
 ἡ pisciculus est ex μαλακποστράκων genere, squilla gibba,
 ἡ chevrette. De prosodia nominis καρὶς vide *Casaub.* ad
 ἡ Athen. p. 204. *Brunckius.* Laudat h. vers. *Suid.* in
 κυψός. Unum ex tribus squillarum generibus κυψὴ καρὶς,
 secundum *Aristot.* H. A. IV. 2. idque esu optimum.
 Conf. *Rondelet.* des Poiss. XVIII. 8. Apicium earum
 causa iter in Libyam suscepisse, narrat *Athen.* L. I. p. 7. B.
 In loco *Philoxeni* ap. *Athen.* IV. p. 147. B. καὶ ξανθὰ
 μελακρεῖδες αἱ κυψαὶ παρελθόν, scribendum videtur αἱ κυφαί.
 — V. 5. Θυβορέου *Reisk.* Vocem δεσμοῦς, quae in Cod.
 deest, *Toupius* supplevit. *Lucian.* Ver. Hist. T. II. p. 109.

οὐ δὲ δέξαντες ἡμῶν βελόναις σταφάναις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δαερός. At hic locus, quem vir doctissimus ad conjecturam suam stabiliendam advocavit, parum aut nihil probat. *Reiskius* πλοχμοῖς supplebat. Possis etiam πλεκτὰς suspicari. *Alcaeus* ap. *Athenaeum* L. XV. p. 674. D. in versibus Sapphicis, sic scribendis:

καλ' ἀνήτη μὲν περὶ ταῖς δέξαισι
παρθένω πλεκτὰς ὑποδυμνάδας.

— V. 6. *τροφεῖαν* Cod. Sed cum nomen sit proprium, accentus retrahendus. Haec fortasse observabantur *Horatio* II. Carm. XI. 18. *quis puer ocyus Restinguet ardentis Falerni Pocula praetereunte lympba? Quis devium scortum eliciet domo Lyden?*

XXIX. Cod. Vat. p. 117. Ἀσκληπιάδου ἡ Ποσειδέωνος εἰς Πλαγγῶν ἱερῶν. Edidit *Leich.* in Carm. Sep. p. 20. quem sensus hujus carminis penitus fugit. Nequidam digito monstrasse contentus fuit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 463. nr. 358. et *Dorvill.* ad Charit. p. 158. Spectari in eo ad pendulam illam Venerem, cujus fructu etiam mulieres tribades delectabantur; alterhis se incendentes, monuit *Bruckius* ad *Aristoph.* Lystr. 677. Plangon tribas purpureum flagellum et frena, in victoriae de Philaenide partae memoriam, Veneri, ut videtur, dedicat. Nomen puellae v. 2. *πλαγγῶν* scribitur in Cod. *Πλαγγῶν*, Atticae mulieris nomen, crebro occurrit in Orat. *Demosth.* T. II. p. 994. sqq. et 1008. sqq. ed. *Reisk.* — αὐτοῦτον προῖ. Si victoris in gymnics certaminibus dedicatio esset, Neptuni templum esse putarem; nunc, cum equestre illud certamen, de quo h. l. agitur, ad Venerem referri debeat, hujus deae templum significari videtur. — κέλης. ἵππος δ' ὑμνός. quam vocem ad nequitiam passim transtulit *Aristophanes*, Lystr. 61. et in Pac. 899. ubi certamina describere simulans, de Veneris palaestra agit: Τεῖσιν δὲ μετὰ ταῦτ' ἱπποδροσίαν ἄξιτα, ἥνικα

Ἡνίκα δὲ κλέης κλέητα παρακλήσῃ. Ἄνωθεν ἐπικειμένην καὶ ἰφικπαζομένην περιβαίνειν dixit *Artemidor.* Oneir. I. 82. p. 74. Philaenida cum nominat poeta Samius, celebrem fortasse Philaenida respexit, de qua vid. ad *Aeschionis* Epigr. p. 189. τὴν πολέχαρμον. Epitheton desidero, quod magis ad rem praesentem faciat. Fortasse:

νικήσασα κλέητι Φιλανίδα τὴν πολέχαρμον.

quod et equo convenit et mulieri, equi vicibus fungenti. Il. ε. 31. ἰόκαρδοι ἵπποι. Il. β. 814. καλόκαρδος Μυρτιά. Vide de hoc adjectivo aliisque compositis *Boschart.* Hieroz. T. I. p. 121. sq. — V. 4. Cod. ἰσπεριῶν. *Brunckius* sequutus est *Dorvillium*, qui *ἰσπεριῶν* edidit. Variæ sunt doctorum virorum de hoc versu sententiae. *Guierius* ap. *Dorv.* per πάλιν ἰσπεριῶν occiduam coeli plagam, perque eam Plangonis patriam, Siciliam, significari existimat. Idem ἀντιφρασεύμενην conjicit. Merito illam interpretationem improbavit *Dorvill.* qui comparat *Callimach.* H. in Dian. 2. τῶν ἱππῶν ἄρτι φρασεύμενων, et equis *besperis* sive *occidis* tempus ætatis indicari arbitratur. Plangonem nimirum jam provectiorem fuisse ætate et paene vetulam. *Macedonius* Ep. II. ἴψομαι ἰσπεριῶν ἢ τί δ' ἰσπεριῶν ἔστι γυναικῶν; Ἰῆρας ἀμετρήτη πληθύνειν ἡντιδί. Pōsse etiam ad serum diem referri, quo hæc certamina plerumque celebrari solebant. *Reiskius* a vero sensu procul aberravit, cum hunc versum de juvenibus ex palæstra circa vesperam redeuntibus et libidine turgentibus interpretatur. At hoc quamvis falsum esse probe video, non tamen idcirco, quid verum sit, dicere possum. Cum de Plangonis certamine non aliter ac de certamine equestri loquatur poeta, verbis πάλιν ἄρτι φρασεύμενων certaminis initium significari videtur, cum equi animosi certandi cupiditatem hinnitu produnt. De ἰσπεριῶν sive ἰσπεριῶν non habeo quod dicam. Depravatum videtur vocabulum. — V. 5. Victorum more votum addit mulier, Venerem rogans, ut sibi gloriam hu-

ius victoriae propriam et perpetuam faciat. *ἡμίχρετον χέριν*. *Melaeger* CXXIX. *ἡμίχρετον μινεσπύλον στέφανον*. *χέρις* pro victoriae praemio videtur positum, ut passim ap. *Pindarum*. — Pro *πύργος*, quod in nostro est apogr. *Dorvillius* *πύργος* habet.

XXX. Cod. Vat. p. 117. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 158. *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 465. nr. 359. *Toup.* ad *Suid.* p. 528. ubi hoc carmen pronuntiat esse compositum in mulierem, quae nullum cum viro haberet commercium, sed suas res ipsa ageret. Hanc vel marito junctam vel unum factam instrumenta artis suae, pro more, Veneri suspendere. Hanc interpretationem *Brunckius* impugnatur, haec scribens: „Si huic Epigrammati praefixum fuisset a librario lemma, quale esse debet, quid eo significetur, facile fuisset intellectum, nec in eam cogitationem incidisset vir doctissimus, instrumentum Veneri dedicatum fuisse *ἡμιχρετον*. Est autem *ἡμιχρετον* *Λυσιδίκε* *τριβάδος*. Si suas res ipsa egisset, quid ei calcari opus fuisset, et eo quidem, qui pedi alligatur, *ἡμιχρετον* *ἡμιχρετον* *ποδός*?” Haec *Brunckius*. Idem argumentum diversa ratione tractavit *Antipater Sidon.* Ep. LXXXVII. In nostro *Lyfidice*, quae *κλέπτα* exercuerat, in quo lusu ad Venerem acrius excitandam mulieres nonnunquam stimulos et calcaria adhibuisse probabile est, gloriatur, se Veneris stadium, nullo stimulo excitatam, percurrisse. — V. 1. 2. laudat *Suid.* v. *μύωψ*. — In pentametro corrige vitium ed. Lips. *ἔθνε* pro *ἔθνε* exhibentis. — V. 3. 4. protulit *Ruhnken.* ad *Rufin.* p. 260. *Suidas* v. *ὑπτιος* T. III. p. 565. *ὑπτιος* *ἀγέστα* *καὶ ὁ ἀπρκατος* *καὶ ἐν ἑπιγράμματι* *ἢ πολλὸν ὑπτιον ὑπτιον* *ἀγέστα*. *περὶ μύωψ* *ὁ λόγος*. Quae verba ex Cod. Leid. corrigit *Oudendorp.* ad *Thom.* M. p. 877. ubi: *ὑπτιάζειν*. *τὸ ὑπτιον εἶναι* *καὶ ἡμιχρετον* *καὶ ἀπρκατος* *ἀγέστα*. Hanc interpretationem si admiseris, *Lyfidice* se equo non satis alacri calcaria addidisse ait, ut equites solent, Simul au-

tem ὑπτιος ἵππος illum equum, quem Lyfidice incenderat, quique proprio sensu *supinus* erat, significat. *Aristoph.* in *Lystr.* 677. ἱππικώτατι γὰρ ἐστὶ χεῖμα κῆποχον γυνή, καὶ ἂν ἀπολέσῃ τρέχοντος τὰς δ' Ἀμαζόνας εὐκταί, ἄς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἱππῶν μαχομένης τοῖς ἀνδράσι. *Vesp.* 498. ἀμὲ γ' ἢ πόρην χθὺς εἰσελθόντα, τὸς μεσημβρίας, ὅτι καλῆτε σκεῖ ἄλλων, ὀδυρμυθισά μοι, ἥστ', εἰ τὸν ἱππῶν καθίσταται τυραννίδα. Facit huc *Mucimachus* in ἱπποτέφῳ ap. *Athen.* IX. p. 402. Ε. τοδὲ δὲ μαθὴτὰς τοδὲ ἀγῶνους, οὗς ἀναβαλὴν ἐπὶ τοδὲ ἵππους μελετᾷ φείδων καὶ καταβαίνειν, οἷσ' οὗς φεῖδω. Turpiter, sed ingeniose nequam *Ovid.* II. A. A. 785. Tu quoque, cui rugis iterum *Lucina* posuisti, Ut celer aversis uacare *Paribus* equis. — In fine vers. *Dorvill.* cum Cod. Vat. οὐδέποτε αὐτῆς legit. Sed contra Codicis fidem edidit, qui καλὸν habet, quod exquisitius est. — V. 5. Si ipsa equi viceungebatur *Lyfidice*, calcari non opus erat, ἦν γὰρ κέντητος ταλοδοχός, quae insignis laus est in equo cursorio. *Pindar.* Ol. I 32. ὅτι παρ' Ἀλφειῷ σέτο, δέμας κέντητον ἐν δρόμοις παρέχων. *Aelian.* H. A. XV. 24. de bobus cursoriis, τῶν δὲ βῶν τὴν χεῖρα ἐκτείνει (auriga), κέντητοι γὰρ θῆουσι, ut *Schneiderus* ex *Gesneri* emendatione restituit. Etiam in notissimo *Sofipatri* Ep. II. olim lectum fuisse videtur: ἢ γὰρ ὑπερφύσσει μέσον διαβᾶσά μοι ποσσὶν, ἥνυσ' κέντητες τὸν Κύπριδος δόλχον, ubi Cod. ἦνυσ' ἀκοίτως praebebat. *Ovidius* II. A. A. 729. Hic tibi servandus tenor est, cum libera dantur Otia, furtivum nec timor urget opus. Cum mora non supra est, totis incumbere remis Utile, et admisso subdere calcar equo. — ἔπλεον, τὸν μέντοι. — In fin. ἐπείμασεν Cod.

¶ 218.] XXXI. Cod. Vat. p. 200. Planud. p. 440. St. 574. W. Connarus, puer, victoria de condiscipulis parta, Musis gratiam referens, Charetem, personam comicam, dedit. — V. I. καλὰ γράμματα. Fortasse de literis eleganter pictis simpliciter; fortasse etiam de car-

mine quodam sive scripto docte composito accipiendum. *γράμμα* de poemate infra Ep. XXXVI. — *ἔγραψεν* Cod. ut mox *ἔλαβεν*. — In praemium laboris Connarus talos acceperat, qui pueris dono solebant dari. *Glaucus* Ep. I. Tom. II. p. 347. Inter *παίγνια* puerilia *καταγύαλον*, *ὡς πάλ' ἐπιμύνατε*, recenset *Leonid. Tar.* Ep. XXXIII. Hos etiam puellae amatores solebant poscere. *Propert.* II. 18. 61. *Es cupis iratum talos me poscere eburnos.* *Pausan.* VI. 24. p. 514. *καταγύαλον μισανύων καὶ παρθένων παίγνων*. Hanc ob causam Phrautes Demetrium ad *exprobrationem puerilis levitatis* talis aureis donabat, narrante *Iustino* XXXVIII. 9. cum quibus conf. *Plutarch.* T. II. p. 458. A. — V. 3. Vulgo *Μαύρος*. *Χάρις* *Brodaeus* pro doctore et ludimagistro habet. Ridicule. Recte *Brunchius* personam comicam esse vidit. *Χάρις* nomen in comoediis frequens. Hinc *καμικάς Χάρις*. *Cicero* in Catone c. XI. *comicos stultos senes ex Caecilio* laudat. *Propert.* IV. 5. 44. *quum feris astutos comica moecha Gesas.* *Lupinos*, in comoedia pro nummis usurpatos, *comicum aurum* vocat *Plautus*, ut notarunt *Intpp.* *Horat.* I. Epist. VII. 23. — V. 4. *ᾠδερύβη*, i. e. *κρήνη*. subaudi *σύν*. *Multo* *πρὸς* *puerorum condiscipulorum plausu.* *Brunch.* In ed. Flor. *ἑρρύβη*. quod in *sqq.* editt. emendatum. Omnes tamen *ἑρρύβη*, ut etiam Cod. Vat. De fausto acclamantium et assentientium strepitu *ἑρρύβης* passim ap. veteres dicitur. In *Aristoph.* Eqq. 544. Chorus spectatores hortatur, ut excitet *ἑρρύβης χρηστὸν ἀνδράτην*, *τοῦ δ' ποιητῆς ἀπὲς χάρων*. Apud eund. in *Eccles.* 431. *juvenis* quidam in concione, mulieribus remp. committendam esse, dixisse fertur: *εἴτ' ἰδερύβησαν, κρήνην γόν, ὡς εὖ λέγει*. De plausu etiam accipiendus videtur locus in *Ranis* 769. *τίς εὖτος δ' ἔδον ἐστὶ ἑρρύβης, καὶ ἡ βοή, καὶ ὁ λαὸς ὁρυσμός*. quibus verbis diversa judicantium studia significantur, aliis plaudentibus, aliis reclamantibus et convicia ingerentibus. *Libanium* erant qui beatissimum ju-

dicarent *ἐκ τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς λέγουσι θορύβων*. Orat. I. p. 2. ed. Reisk. *θορύβων καὶ κρότων* junxit *Demoſt.* c. Mid. c. VI. *Plutarch.* T. II. p. 80. E. *τῶν ἐπὶ ταῖς λέγουσι θορύβων καὶ κρότων* φροντίζον. Ex utroque unum vocabulum conſlavit Epicurus, *κροτοθορύβους*, ap. *Plutarch.* T. II. p. 45. F. — Ceterum personae tragicæ comicaeve diis dedicatae paſſim commemorantur. Vide not. ad *Callim.* Ep. XXVII. et XXVIII.

XXXII. Anth. Planud. p. 298. St. 438. W. cum lemmate: *Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Ποσειδάκτου, εἰς εἰκόνα Βερεικῆς*. Elegans epigramma et urbanum. Hinc *Stratonice* p. 440. ed. Wech. *τῆς χρυσῆς εἰκῶν ἡ Κόρυδος ἡ Στρατονίκης*. — Vulgo v. 2. *ποτρίαν*.

XXXIII. Cod. Vat. p. 479. *Ἀσκληπιάδου, τινὲς δὲ Ἀντικέρου Θεοῦ*. *Aſclepiadae* ſoli tribuit Planud. p. 350. St. 490. W. In amethyſtum Cleopatrae, cui Ebrietatis imago erat inſculpta. Etymologia luſum verborum et Cleopatrae adulandi occaſionem poëtae praeſbuit. Similem luſum vide ap. *Platon.* *Jun.* Ep. II. — V. I. *μέθυ* eſt ap. *Steph.* cum ed. Flor. tres Aldinae et Aſcenſ. *μέθυ* legant. Sic etiam ſcribendum eſſe vidit *Huſt.* p. 34. In tholo apud Epidaurios piſta erat *μέθυ*, *Πανελου ἔργον*, *ἐξ ὑαλίνης φιάλης πίνουσαν*. *Ἰδοὺ δ' αὖ ἐν τῇ γραφῇ φιάλην τοῦ ὕδατος καὶ δὲ αὐτῆς γυναικὸς πρόσωπον*. *Pauſan.* II. 27. p. 173. In Sileni templo ap. Eleos *μέθυ* εἶναι ἐν ἐκπύματι αὐτοῦ ὁρῶσι. *Pauſan.* VI. 24. p. 515. — *ἐμυδόσθι*. Cod. — *σοφῆς χερσὶ docti artificis opus*. Epigr. inter *ἐλέων*. CCCXV. *σοφὰ χερσὶ*. — *τέχνη* hoc loco ipſa imago eſt, quam a lapidis (amethyſti) natura alienam eſſe ait. *Ruſin.* Ep. XIII. Polycleti manus αὐταῖς *πρόθεσι τέχναις πνεῦμα χαριζόμενα*. Ep. inter *ἐλέων*. CCXXXIII. *οἷμὶ γὰρ τέχνη Λόπη*. Hoc monendum duxi, quod *Brodacum* haec verba perperam interpretatum eſſe videbam. — V. 3. *κλειπάτης*. Vat. ed. Flor. Reliquae *κλειπάτης*. *ſi*

Asclepiadae carmen est, in Cleopatram, Ptolemaei Philadelphi sororem, compositum videtur.

XXXIV. Cod. Vat. p. 367. Ἀσκληπιάδου, εἰ δὲ Ἀρχίου. Planud. p. 368. St. 507. W. Ἀσκληπιάδου εἰς εὐκνήν Ἥσιδου. Respicitur locus ap. *Hesiodum* Theog. 30. sqq. quem ridet *Lucian.* in Disp. c. Hef. I. Tom. VIII. p. 147. ed. Bip. Hesiodi statuum cum cithara *Pausanias* miratur L. IX. 30. p. 768. quod ille non ad citharam, sed ad lauri ramum canere sit solitus. Conf. *Salmas.* ad Solin. p. 609. E. — V. 4. κρήναι. Cod. — ὕνξ. fons — *Dura Medusaei quem praepetis ungula rupit.* Ovid. Met. V. 257. Conf. *Anson. Lib.* Met. IX. et not. in Exercit. crit. T. II. p. 33. — V. 7. *Hesiod.* l. c. 31. ἐνέκνευσαν δὲ μοι πῶδ' ἄν θεῖον, ἄστα κλῶσιμ' τὰ τ' ἱερῶμένα, πρὸ τ' ἰόντα· καὶ με κλέονθ' ὅμν' ἡ μάκαρον γένος αἰὲν ἰόντων. — V. 8. Vulgo ἡδίων, ut est etiam in Cod. Vat. Certa est emendatio. Hesiodum praeter deorum genus etiam heroas cecinisse, constat. *Maximus Tyrius* Or. XXXII. 4. T. II. p. 123. ed. *Reisk.* καθάπερ δ' Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν κερχόμενος, καταλέγων τὰ γένη. Conf. *Harlesium* in *Fabricii Bibl. Gr.* T. I. p. 580.

XXXV. Cod. Vat. p. 209. Planud. p. 279. St. 404. W. In *Erinnae* carmina, paucissima illa quidem, sed pulcherrima. Hinc expressum Epigr. *Antip. Sidon.* XLVII. et in Epigr. ἀδίσκ. DXXIII. versus: εἰ δὲ τριγυνοῖσι ταύτης στίχοι ἴσοι Ὀμήρῳ τῆς καὶ παρθενικῆς ἰσοσκαίδεόντις. — V. 2. In Cod. Vat. superscriptum: γὰρ καὶ δεκάτις. — §. 219.] V. 3. Eorum labor, πόνος, virtute et praestantia multos aliorum labores superat.

XXXVI. Cod. Vat. p. 367. Multi hoc carmen ediderunt. *Berkel.* ad Steph. Byz. v. Λυδία. unde *Lennep.* ad Coluth. L. III. p. 168. *Valcken.* ad Schol. Eurip. Phoen. p. 607. *Rubnk.* in Ep. crit. II. p. 292. *Reiske* in Anth. p. 157. nr. 257. Scriptum in Lyden, puellam *Antimache* amatam, ex Lydia oriundam. Hanc pecu-

liari carmine, five potius, ut *Propertius* Cynthiam, elegiarum collectione, Lydes nomine inscripta, celebraverat *Antimachus*. Vide imprimis *Schellenbergium* de Antim. Reliq. p. 10. sqq. Huc facit locus *Hermesianaclis* in Eleg. v. 41. sqq. quem post *Rubnkenium* nuperrime *Illegentii* sagacitas felicissime restituit:

Λόδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος ἐκ μὲν ἔρωτος
 πλουγέας, Πανταλοῦ βεῦμα' ἐπέβη ποταμοῦ.
 Ἀδριακὴ δ' αὖτε θανούσαν ἐπὶ ξηρὴν εἶτο γαῖαν,
 κλαίων κλάζων τ' ἤλθεν ἀποπρωλιπὼν
 ἔκρην ἐς Κολοφῶνα· γένον δ' ἀνεπλήσαστε βιβλούς
 ἱελες, ἐκ παντὸς πρυσάμμενος κημάτου.

— V. 3. τὸν ἀπὸ Κόδρου. Sic est in Cod. Apud *Jensf.* Κόδρων. et sq. v. Ἀντίμαχον. Ut divites Croeso, sic nobiles et generosi Codro ejusque soboli comparantur. *Achilles Tat.* L. VI. 12. p. 262. εἴτε ἐπὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Ἐρσίου πλουσιώτατος. *Sotion* ap. *Asch.* L. VIII. p. 336. F. στοιχεῖ δὲ τ' ἄλλα, Περικλέης, Κόδροι, Κίμων. Vide *Schoetzum* ad *Zenob.* Cent. IV. 3. *Eratum* in *Adag.* Chil. II. Cent. VIII. 33. — V. 3. Cod. Λοδῆν. sic et vers. I. Λοδῆ. — In Lyde celebranda et Mufas et Antimachum operam posuisse, versus postremus ait. — Ceterum de hoc *Antimachi* carmine longe aliter judicavit *Callimachus*, quantum intelligi potest ex versiculo, quem e Scholiis *Dionys. Perieg.* erutum *Rubnkenius* posuit in *Fragm.* nr. CCCCXLI. Λόδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορεῖν. De Lydes argumento locus est classicus ap. *Plutarch.* T. II. p. 106. B.

XXXVII. Cod. Vat. p. 612. Hoc carmen *Brunekius* primus videtur edidisse. Constat ex versibus jambicis tetrametris catalecticis, et jambico trimetro μειόδεσσι. Scriptum in Botryis cujusdam filium, qui cum jam aliquos in literis profectus fecisset, immatura morte extinctus est. — V. IV. graviter in Codice laborat, εἰ-τὴ

κακὸν εἶς ἄκουσεν. In apogr. Lips. ἔς pro εἶς habetur. In *Brunckii* lectione εἰσάκουσεν verum videtur. An idem in χαρτὸν poetae manum affecutus sit, non dixerim. — V. 2. Βοτρίον. Cod. Βότρως Siculum nomen. Fuit Messenae Βότρως εὐρετῆς παργύων. *Asben.* L. VII. p. 322. A. — V. 4. Ex hoc versu intelligitur, juvenem, quem poeta luget, rhetoricae operam dedisse. Hoc enim est πέχρησι λέγειν. Cf. *Ernesti* Lexic. Rhetor. p. 353. — V. 6. Ἰσσαν et ἡπύλει Cod. Vat. In apogr. Lips. ἡπύλει.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 243. Planud. p. 256. St. 370. W. Naufragus haud procul a mari sepultus loquitur. — V. 3. ἄλλο μὲν οὐδέτι. Haec ad maris rapacitatem spectant. κρήνην. ἀληθές. ἐγαθόν. *Suid.* ἐγαθόν. ἀφελμέν. *Hesych.*

XXXIX. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. In Euhippi, Melesagorae filii, qui naufragio perierat, cenotaphium. — V. 1. εἶπεν. duae Ald. et Ascens. — αὐτὸ ἔνομα. nihil nisi nomen, cippo insculptum.

LEONIDAE TARENTINI

EPIGRAMMATA.

¶ 220.] I. Cod. Vat. p. 118. Λεωνίδην εἰς Μελῶ καὶ Σατύρων τῆς ἀδελφείδας. *Leo Allatius* in Catal. Συμμελικῶν L. VII. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. XIV. p. 14. *Dorville* ad Charit. p. 31. unde *Pierseon*. v. 5 — 10. exhibuit ad *Moerin* p. 211. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 470. nr. 362. Duo Antigenidae filiae Musis artis suae instrumenta dedicant. — V. 1. » Male et contra cod. fidem » *Dorville* Ἀντιγενίδων dedit. Scriptura Cod. est per ν, » et sic *Leo Allatius* l. c. Antigenides hic θυβαῖος fuit » ἀδελφῆς, si *Salmasio* fides, qui hoc in margine notavit. »

Brunck. Virum doctissimum de Antigenide, celeberrimo musico, sic loqui miror. *Suidas*: Ἀντιγενίδης, Σατύρου, Θηβαῖος μουσικός, ἀλλὰ καὶ φιλοξένου. οὗτος ὑποδάμασε Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ προκινῶν ἐν τῷ Κυμαστῇ προσβάλλετο ἱμάτιον. ἔγραψε μέλη. Plures hujus nominis fuisse, temporum ratio evincit. Hic, de quo *Suidas*, cum *Philoxeni* aetate vixisse dicatur, floruit circa Ol. XCV. Vide *Diodor.* Sic. T. I. p. 679. Hunc nihil diversum esse puto ab eo, cujus *Harprocratison* mentionem facit p. 43. quamvis eum οὐδὲν Διονυσίου esse dicat. Mutilus fortasse locus est, et Διονυσίου ad Dionysium tyrannum spectat, in cujus aula una cum *Philoxeno* vixisse videtur. Hunc fuisse puto, quem Pericles arcessisse dicitur, ut Alcibiadem tibiis canere doceret, ap. *Gellium* N. A. XV. 17. quod factum videri potest circa Ol. LXXXVII. Adhuc Epaminondae aetate superfuisset, colligere licet ex *Plutarch.* T. II. p. 193. F. quamvis eum tum temporis (circa Ol. CII.) aetate admodum proVectum fuisse oportuit. In descriptione nuptiarum Iphicratis cum Cotyis filia Antigenidam tibiis cecinisse, narrat *Anaxandrides* ap. *Asben.* IV. p. 131. R. Alexander autem, Antigenide τὸν ἀρμάτιον νόμον canente, exarsisse animo, et arma corripuisse fertur ap. *Plutarch.* T. II. p. 335. A. Hoc jam in veterem illum Antigenidam minime quadrat. Quare suspicor, alium fuisse eum, qui in *Philoxeni* fabulis tibia inflasse dicitur; alium vero, qui Epaminondae, Iphicratis et Alexandri aetate vixerit. Alter eorum simplicem tibiae cantum immutavit. *Theophr.* H. Plant. L. IV. p. 469. quem vertit *Plin.* H. N. XVI. 66. usque ad Antigeniden sibiricinem, cum adhuc simplici musica uterentur. Conf. *Salmas.* in Solin. p. 85. A. D. Qui ejus modos imitarentur, Ἀντιγενίδαι vocantur ap. *Plutarch.* T. II. p. 1138. A. B. Facere dictum veteris illius, ni fallor, laudat *Asben.* XIV. p. 631. F. qui populum tibicini vehementer plaudentem cum audisset, Quid est? ait.

Immane peccatum commiserit necesse est. Ad eundem referendum est, quod *Cicero* habet in *Bruto* c. 50. *Quare sibi cum Antigenidas dixeris discipulo sane fringenti ad populum, Mibi cane et Musis.* — Haec habebam, quae de Antigenide dicerem; plura etiam reperies ap. *Burretum* in *Mémoire de l'acad. des Insct.* T. XIX. p. 470. sqq. ubi tamen diversae aetatis Antigenidae non distinguuntur. Ejus filiae *πανήλικες* vocantur ap. *Leonidam*, i. e. *proceras*; ut recte *Reiskius*. Frustra *Dorvillius* coniecit *πανυήλικες*. Analogia illius vocabuli est, ut verbi *πανυμνός*, τὴν αὐτὴν ἔχων παντεταμένην, ap. *Homer.* II. 5. 385. *πανυπότους*, *longis pedibus praeditus*, *Hymn.* in *Merc.* 232. Vide *Ilsen* in *Hymn. Homer.* p. 305. *Apogr.* Lips. *πανήλικες*. — V. 2. *Codex* *παῖδες δ' αὖτ' M.* *Brunckius* καὶ *M.* corrigendum censet; quod jam *Reiskius* dedit. — *εὐκόλου*, *Hominem simplicem et facilem* *εὐκόλου* vocat *Aristoph.* in *Ran.* 82. ubi *Schol.* *ἁπλοῦς καὶ εὐκόλιος*. Vide *Spanhem.* *Philostroph.* *Jun.* in *Icon.* XIII. p. 884. ex poeta nescio quo *Sophoclem* *Μουσῶν εὐκόλου ἀδελφεὺν* vocat. Hinc intelligitur, Antigenidae filias simplices et minime malas Musarum famulas appellari. *ἀργαίτες*. Poëtrias *εὐκόλων ἀργαίτας* vocat *Antip. Thess.* XXIII. — V. 3. *ταχυχειλεῖς*, qui celeribus labiis tibias percurrunt. — *Reiskius* mutavit in *παχυχειλεῖς*, quod ipsi relinquitur. — *ἀλλοθιῶν*, tibiarum buxam thecam. Nondum inveni, qui hoc vocabulo praeter nostrum usus sit. — V. 5. *ἰσχυροὶ*, i. e. *ισχυροί*, ut ap. *Paul. Silent.* Ep. XXV. ubi vide not. Referendum epitheton ad coenas, quibus adstans Satyræ arundinis canebat. *οἰσποτότην εὐχαριζέμεν*. Similiter Ep. *ἀδύτα*. CXIV. *ἰδὲ συμπαίκτηρα λόχων*. Vide ad *Melaegr.* Ep. LXXI. — V. 7. *εὐριστῆρα*, *Cod. Vat. Dorv. et Reisk.* Ut ab *ἀρπακτής* derivatur *ἀρπακτῆρ*, sic *εὐριστῆρ* a *εὐριστής*. Similes formas attigit *Benslej.* ad *Callimacchi Ep.* II. p. 276. ed. Ern. — *παν' ἐπὶθεῖνός ἡώ*. *Cod.* et versu ultimo *ἀλλοθίς ἐπὶ κτίουσα θόρυς*. In *apogr.* Lips. *ἐπὶ κτίου-*

ea. Nostram lectionem *Dorvill.* dedit, nihil lectores monens. Satyra, comissationibus adhibita, non tibiam inflabat solum, sed simul comissantium chorum saltatione moderabatur. *Virgil.* in *Copae* init. *Copa Syrisca, caput Graja redimita mitella, Crispum sub crotalo docta movere latus, Ebria fumosa saltat lasciva taberna, Ad cubitum vauco exsurgens calamos.* — αὐλίοις θόρυβος. (In Cod. θόρυβος esse videtur.) Illustrat *Dorvill.* l. c. et *Valck.* ad *Adoniaz.* 43. p. 352. C. Huc facit *Paul. Silent.* Ep. XXIX. φιλακρίτους μετὰ πόμους Στέρμασιν κόλας ἡμφικλάπτει θόρυβος.

II. Cod. Vat. p. 176. *Reisk.* in Anth. p. 22. nr. 457. Mulier post puerperium *Dianae* cypassin dedicat. — V. I. et 2. laudat *Suidas* v. κόπασσις, cujus veteres editt. et codd., uno Parisino excepto, εὐθρον legunt. In explicanda voce κόπασσις parum sibi constant veteres. Attigit eam *Toup.* ad *Suid.* P. II. p. 247. Qui lectores ad *Salmasium* de *Pallio* p. 262. remittunt, ut inde explicationem petant, ipsum *Salmasii* librum non inspexerunt. *Pollux* VII. 60. ὁ κόπασσις λίνου πεποίηται, σμικρὸς χιτῶνας, ἄχρι μέσου μηρῶ, ὡς Ἴων φησί· βραχὺς λίνου κόπασσις ἐς μηρὸν μέσῳ ἑσταλμένος. Qui versus ex *Ionis* *Omphale* videtur petitus. Conf. *Diosimi* Ep. III. *Pollucis* interpretationi adversatur *Suidas*: κόπασσις, κέσμος γυναικεῖς. Ἐνδεδυμένοις κόπασσιν, φενικῶν, πεδήρη. Male vulgo vertitur: *Indutus cypassin et puniceam vestem talarum.* At si talaris fuit cypassis, male *Pollux* interpretatus est; hic si recte, *Suidas* erravit. Uterque tamen veteris scriptoris auctoritate nititur; *Pollux* quidem gravissima. Nisi igitur duo cypassidum genera fuisse dicamus, vocabulum πεδήρης aliter explicandum venit. Hoc autem non necessario de veste talari accipi debet, sed *sembriasem* quoque significat, secundum ipsum *Suidam*: πεδήρης, ὡς τῶν ποδῶν χιτῶν. εἰ δὲ τὸ συνηπόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ περιφόρας ἢ βύσσινον ἴκναιτο. Ἰν

hac altera significatione πῶς pro infima veste accipitur, cui ἔργον τοῦ σώματος. Inter militares vestes ζώματα καὶ κυπατῖδας enumerat *Alcaeus* in splendido fragmento ap. *Asben.* XIV. p. 627. B. κυπατῖδων hinc derivatum usurpavit *Hipponax* ap. *Tzet.* ad *Lycophr.* 855. δὲ χλαῖνα ἰσπύνακτι καὶ κυπατῖδων. κυπατῖδας *Περικλῆς* memorat *Hecataeus* ap. *Harpocrat.* v. p. 224. qui ex *Glossographis* χιτῶνος εἶδος interpretatur, εἰ μὲν γυναικείου, εἰ δὲ ἀνδρικοῦ. — V. 2. παρθέλων θύκων. *Kusterus* de *Minervæ* templo accipiebat; nec mirum. Alterum enim hujus carminis distichion eum latebat. — V. 3. Structura hujus distichi paulo intricatior. Verba sic junxerim: ὅτι (αὐτῆς) βαρυνομένης (κατὰ) νηδὸν ἐκ' αἰώνων (i. e. αἰώνων) βρέφος ἐκ τῆς αὐτῆς. — In Cod. est *Λητοῖ*, cujus correctionem metrum flagitabat, eamque adhibuit *Reiske*. Idem vitium inhaeret Ep. inter *ἀλίσκων*. CXIV. Tom. III. p. 173. quod hinc expressum est:

Ζῆμά τοι, ὦ Λητοῖ (Λ. Λατῶνα), καὶ ἐνδεμέντα κύμασσιν,
καὶ μήτραν, μαστοῖς σφυγκτὴ περιπλομένην,
θύκωτο τιμάσσα, δυσωδίνοιο γυνήθλας
ἐργαλίον δεκάτη μηνι φυγούσα βάρος.

III. Cod. Vat. p. 176. *Reiske* in *Anth.* p. 21. nr. 455. et *van Goens* ad *Porphyr.* de *Antro Nymph.* p. 115. Expressum hinc Ep. *Marci Argent.* XX. cujus emendatio ex nostro carmine petenda est. — V. 1. Cod.

Εὐλαβία. Junge ἐκ τῶν θύκωτο. Post puerperium *Ambrosia* *Ilithyae*, quae ei dolores allevaverat, vestes, quibus, cum pareret, induta fuit, dedicat. — V. 2. παρθέλων. Cod. — V. 4. κύμα. Illustrat *Reiske*, laudato *Schol. Apollon. Rb.* IV. 1492. κύμα ἀντὶ τοῦ κύμα, κατὰ συνηγορίαν. Adde *Interpp. Hesychii* v. κύμα et *Eustath.* ad *Il.* ζ. p. 656. 58. *Casaub.* ad *Athen.* II. p. 129. 54. §. 221.] IV. Cod. Vat. p. 178. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* v. ἐμφύζων Tom. I. p. 152. *Reiske* in *Anth.* p. 23.

nr. 459. Recensentur fabri lignarii instrumenta. Imitatus est *Philipp. Theff.* Ep. XV. — V. 1. χαρακται, accentu mutato, *Kust.* et *Reisk.* Hic tamen magis inclinatur in χαρακται, limae fulcatae. — Ad v. 10. *Brunchius* haec notavit: »Nemini suspicionem movere debet, aliquid in »hoc carmine fuisse interpolatum, repetitio vocis ταρτες. »Hujus enim instrumenti multae sunt et diversae species. In v. 2. κάλων et ταχυν ταρτες instrumentum notat, quod gallice vocatur *sarriere de charpencier, de foinetainier.* γόμφων ταρτες est quod vocamus *une arille.*» Ex his *Brunchii* verbis colligo, eum in apogr. *Buheriano* et ταχυν ταρτες reperisse, idque pro ipsa Codicis habuisse lectione. Hic autem βεργς habet, ut *Kusterus* edidit, emendatione adscripta ταρτες. In apogr. *Lips.* vocabulum depravatum plane omittitur; in marg. βεργς notatum invenitur *Reiskius*, qui tentat: κάλων et μολλερς βεργς. In hunc modum nihil est quod corrigi nequeat. — V. 3. μιλταια. vascula, in quibus rubrica servatur. Laudat hoc distichon *Salmas.* in *Plin.* p. 813. A. Prope (ad οχιδόν) jacent mallei ancipites. *Sophocl.* *Trachin.* 946. ἀμφικλήγι φαεινόν — πύκλῃ γέμει. Idem sonat ἀμφιδέξιος, ap. *Euripid.* in *Hipp.* 781: ubi vide *Valcken.* — μιλτη φορβανοί. Regula minio colorari solebat; unde paroemia λευκὴ στάθμη de iis, qui omnia indiscriminatim probant, docente *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* III. p. 42. *Suidas* v. ἐρείλιξαν, σχοινίον τι ἐρείλιξαν μιλτη· ἀπὸ τοῦ ἔφουσαν καὶ περιέλιξαν. *Scholion* ad *Homeri* II. β. 765. a *Valckenario* editum ad *Ammon.* p. 207. σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικός διαβήτης, ὃν τινα καὶ στάθμην λέγουσιν· ἔστι δὲ σχοινίον λεπτὸν χρεώμενον μέλει (I. μιλτη) ἢ μέλανι, ὃ σημειούμενοι ἀποδεδοίκασι τὰ ξύλα. — V. 5. Prius hemistichium profert *Suidas* in *ἐρείδε*. Quid sit ἐρείς, docet *Brunchius* ad Ep. *Philippi* XV. 2. — ἰστυλωμένος. Sic *Cod.* *Apogr.* *Lips.* ἰστυλωμένος. παμπύριο ἄρματα securis. *Odyss.* ι. 234. ὄϊο μὲν εἰ πέλειον μέγα — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ στελεωθῇ

σφαιραλλες, ἰακίβον, τὸ ἀναγρῆναι — V. 6, 7. excitat. *Salmas.* in *Plin.* p. 774. A. ὅστις τρύπανα vertit perforacula, τέρετρα cerebrata. *Suidas*, qui v. 7. laudat in τρύπανα, περπεραμ ἀκόντια, quod scripturae vitium est etiam in marg. apogr. *Lipf.* — V. 9. ἀμύξουν εὐπαρμον legitur ap. *Suid.* in ἀμύξους. Idem in χαριεργός habet: ἡ καχαριτωμένη ἐργαζόμενος ἃ δὲ χαριεργὴ Παλλάδι ἐκ τέχνης θήκατο παυόμενος. Ex *Suidae* interpretatione fere suspiceris, eum in Cod. suo legisse ἃ δὲ χαριεργὸς Ἀθάνᾳ ὤνῃ. Codicis lectio si sincera est, poeta Minervam Ἐργάνην, τὴν ἐργασίας χεῖρας, designare voluit. — Cod. praeterea αἶ. praebet, et v. seq. ὤνῃ, quod *Brunckius*, a *Schneidero* monitus, in ὤνῃ mutari iussit.

V. Cod. Vat. p. 179. ἀνάθημα παρὰ Καλλιπίας. Edidit *Majus* in *Catal. Bibl. Uffenb.* p. 583. *Reiske* in *Anth.* p. 26. nr. 464. Illustravit *Toup.* ad *Suid.* p. 243. quem *Brunckius* in plurimis sequitur. Calliclea, meretrix, ut videtur, Veneri varia dedicat. — V. 2. πορφυρεῶν *Reisk.* Λεσβία πῆμην ὁμοίαν esse adscisiziam, modeste suspicatus erat *Reiskius*; *Toupius* idem pro certo affirmat et hoc carmen supra *Reiskii* captum esse pronuntiat. In *Luciani* Dial. Meretr. V. Tom. VIII. p. 217. ed. Bip. Lesbia mulier πηήης instructa exhibetur. ἔλγμᾳ de cinno cor mae purpureae, i. e. subnigrae, accipiendum videtur. *Dioscorid.* Ep. XXVIII. περιδινέσασθα μακρὴς ἀνελύματα καίτης, ἔλγματα per φέλλα interpretatur *Hesych.* — μελεῶχον Cod. Quod vitium *Toup.* sustulit, comparans similia, κροῦχος et δροῦχος. Vulgo vocatur ταῖα et ταῖδιον. *Pollux* VII. 67. Egerunt de fasciis mamillaribus *Majus* III. Miscell. 3. *Cuperus* in *Obst.* I. 6. p. 33. sq. ταῖα μαστῶν *Anacreon* XX. 13. ubi vide *Fischer.* μαστῶδεντα vocavit *Marc. Argent.* Ep. XX. — ὑαλχεύς gemmis ornatum strophium significare, frustra putat *Toupius*. Idem est, quod ὑάλευς, coloris coerulei et subviridis; de quo colore nonnulla dedit *Salmas.* ad *Scr. H. Aug.* T. I.

p. 328. Fortasse etiam *κάλους* color non multum ablatum a purpureo, cum constet, antiquorum vitrum colore multo obscuriore fuisse quam nostrum. Vide *Barthele Reisen*. T. I. p. 136. Hinc *Healyus* Ep. III. *πορφύρεος Δίαδων ἐξ ὕδατος*. — V. 15, *τρίχων σαγηνευτήρα*. *Suidas* v. *κτίνα*, τὸ πύξινον κἀλλυντσαν τῶν τριχῶν. ἐν 'Επιγράμματι' ἢ δὲ οὕτε τριχῶν σαγηνευτήρα, πύξινον κτίνα. quae nullam corruptionis suspicionem movere debent. — Pro *τρίχων* *Reisk.* *χαϊτῶν*, qui apographi error esse videtur. *Pedines* *eburnei* et *aurei* commemorantur; frequentissimi tamen fuerunt *buxei*; unde *buxus* pro *pedine* ap. *Martial.* XIV. 22. *Quid facies nullos, hic inventura capillos, Multifido buxus quae tibi dense datur.* Vide *N. Heins.* ad *Ovid.* Fast. VI. 229. *Had.* *Junium* de *Coma* VII. p. 391. — Quod *pedinem* *comae* *σαγηνευτήρα* vocat, in eo *Leonidae* ingenium agnoscimus. *σαγηνεύειν* passim ap. veteres pro *confinere*, *cobibere* usurpatur, ut ap. *Herodot.* III. p. 273. 71. ubi vide *Valcken.* VI. p. 451. 100. quod multi postea imitati sunt. Hinc *κτίς* *σαγηνευτήρ*, qui crines tanquam *nassa* quaedam continet. — V. 6. *ὣν ἤθελεν τοχούσα*, sive *maritum*, sive *divitias* *nassa*, quas sibi fatis putabat. — Cod. lectionem *γνηία κέκευθε* *Majus* in *γνῆια*, *Reiskius* in *κνωεία* mutavit. *κνηία* emendavit *Toup.*, ut *Ζεὺς κτήεις*, (vide *Valesium* ad *Not. Mauss.* in *Harpocr.* p. 120.) illud autem nove et exquisitè de meretrice dictum esse ait, *Vir doctus* (*Porson*), qui novam *Emendationum* in *Suidam* editionem notis suis ornavit, Tom. IV. p. 457. haec scripsit: „Suspicio, *Bruckium* hodie, si res integra esset, vix editurum esse in 6. versu *κνηία*, quippe „quod, ipso iudice ad *Sophocl.* *Aj.* 1077., metrum „jugulèt. Probandum etiam erat, Venerem hoc titulo „usquam ornari, quod vix ostendi posse arbitror. Dissentit quoque a *Toupio* vir elegantissimus *Larcherus* in „*Mémoire sur Venus* p. 141.“ Vide, an *Leonidas* scripserit;

ἦν θύειεν τυχεύς, ἐλκεῖας κόρη.

Hoc Veneris epitheton commemorat *Etymol. M.* : Ἀλφειῆς, ἢ Ἀφροδίτη. διὰ τὸ περὶ πᾶν ζῶον ἡλεῖσθαι τὴν θύον, πελᾶν ἐρεθίζεαν, καὶ πλανομένην. πιθανώτερον δὲ τὸ ἐν Κολοφῶνι διὰ τοῦ Ἀλφειοῦ ἰδρυμένη ποταμοῦ. Hic autem ap. *Leonidam* Venus hoc nomen habet non a flumine Asiae, sed ab alio ejusdem nominis, quod Lucaniam, non procul a Tarento, rigat. Hunc *Alensem* commemorat *Theocritus*. Eid. V. 123. et *Cicero* plus semel. — V. 7. Cod. hic et in lemmate *καλλιερία*, quod *Reisk.* in *καλλιερῆσια* mutavit. *καλλίερια Τουρῖο* debetur.

VI. Cod. Vat. p. 192. Primus edidit *Kuster.* ad *Suid.* Tom. I p. 452. *Reiske* Anth. p. 49. nr. 509. In apogr. *Lipf.* auctoris nomen omissum. In exuvias ferae cujusdam a pastore occisae. — V. 1. 2. 3. laudat *Suidas* in βότερος, ubi τὴν νομὴν habetur, quae est Cod. lectio. *Brunchius* reposuit, de apro accipiens. *Suidas*: μόνιος. ἄγριος ὄς. μεμονωμένος. Vide *Insp.* *Callim.* H. in *Dian.* 84. *Oudendorp.* ad *Thom. M.* p. 916. At *aper* vix narrari poterat greges in metum conjecisse. Neque poetae verba hunc sensum necessario postulant. *Schol. Callim.* l. c.: μόνιον δάκος. κατὰ μόνος νομήμενον. id quod non uni ferarum generi convenit. De lupo hanc vocem usurpavit, *Suidas* monuit l. c. ubi addit, ἢ ὁ μονόλυκος. *Lucian.* *Epist. Sat.* §. 34. μόνιοι τῶν λύκων. *Aelianus* H. A. VII. 47. de lupis: ὁ δὲ τέλειος καὶ μέγιστος καλεῖται ὁ μονόλυκος. quod ductum est ex *Aristophanis Byz.* opere περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 664. E. F. et *Boschart.* *Hieroz.* III. 10. p. 823. 40. Si itaque vera est *Brunchii* emendatio, non tamen de apro, sed de lupo verba acceperim. Sed locus *Antipatris* *Theff.* Ep. LXII. μόνιος ἐκ θάμνιοι θερὴν λύκος ἔσκαπεν ἄνδρα ἔκτανε — fere efficit, ut *Leonidam* scripsisse existimem:

τὸν μόνιον καὶ ἔκπιλα βοῶν καὶ βότερας ἄνδρας
εἰσόμενον, πλαγγὰν τ' ὄχι τρέσαντα ΔΙΤΚΟΝ.

Hac

Hac autem emendatione admissa, alia sese initio versus sponte offert, ut nimirum pro τὸν νομῖον scribatur

αἰνοβῖον — —

quod ad Cod. lectionem proxime accedit; nam inter νοβῖον et νομῖον, praeter minimum apicem, nihil plane interest. Lupum metuendum αἰνόλυκον vocat *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. — κλαγγή five de clamoribus et strepitu, quō feras depellere conantur pastores, five de canum latratu accipe. κλαγγῶν de canibus usurpavit *Theocrit.* Ep. V. — V. 3. Εὐακχῆς, accentu perperam posito, Cod. Vat. Laudat h. v. *Westen.* ad Lucam II. 8. p. 66 I. — V. 4. ἐνερμασεν. *Suid.* et Cod. Vat. — De venatorum more ferarum exuvias et cornua arboribus affigendi vide *Passeratium* ad Catull. p. 44. et *Schoettum* in Obss. c. XII.

VII. Cod. Vat. p. 195. *Reisk.* Anth. p. 45. nr. 499. Silene pro filiae suae Aristodices salute vota ad matrem deum facit. — V. 1. πρὸ καίος (ap. Lipsi περικάος) ἐμφι πολεῦσα. Cod. Vat. Regio circa Maeandrum, qui Phrygiam alluit, incendiis subterraneis admodum exposita, πυρκαϊδῆς, pars ejus ἡ κατακεκυμένη appellabatur. *Strabo* XII. p. 579. sq. — Διδυμα. Vide *Strabon.* XII. p. 567. et 575. *Schol. Apoll. Rhod.* I. 94 I. Διδυμεν δὲ ὄρος Κυζίκου, ἰερὸν τῆς Ῥέας διὰ τὸ διδόμενος μαστοδὲς ἐν αὐτῇ ἀνήκειν, ὥς φησι Φιλοστέφανος, οὕτω προεχγορευθέν. σύμπασα δὲ ἡ Φρυγία ἰερὰ τῇ θεῇ. — V. 2. μητὲρ Cod. quod jam ap. *Reiskium* emendatum. — ¶. 222.] V. 4. γάμος, ut nuptiae ap. Latinos, de concubitu. Cf. *Alex. Attol.* V. 17. *Macedon.* Ep. IV. VII. Hinc κείρατα κουροσύνας. ut κείρατα ζωῆς ap. *Meleagr.* Ep. XXI. βιοτῆς ap. *Pbalaec.* Ep. IV. — V. 5. προνήια. παρὰ τὰ προνήια, idque πρόναον, templi vestibulum, videtur indicare. Nota forma adjectivi προνήιος, de eo, qui in vestibulo versatur; unde Ἀθήνη προνήη inter Delphorum numina. Vide *Herodot.* I. p. 47. 16. et *Wesseling.* ad Diodor. Sic. XI. 14. Mox scribendum ex

mente *Brunckii* καὶ παρὰ βωμὸν (Cod. βωμῷ et sic *Reisk.*) praepositione ad utramque vocem pertinente.

VIII. Cod. Vat. p. 196. Anth. *Reisk.* p. 45. nr. 502. Plurimi hoc carmen expresse-
Meinecke. Lycomedis filiae, textrices, artis suae instru-
 menta Minervae, ut videtur, dedicant. Cum divae
 nomen ab hoc carmine absit, *Reiskius* v. 3. ἔργων ἑργάνῃ
 correxit; verisimilius *Meinecke* v. 1. Ἀθηνᾶς, nisi quod
 dialecti nullam rationem habuit. Scribe Ἀθηνᾶς, ut
 Ep. IX. 7. Sic ex quatuor Lycomedis filiabus una tolli-
 tur; quod et ipsum probabile est, cum ap. *Archiam* Ep.
 XI. et *Ansip. Sid.* XXII. tres tantum puellae Minervae
 dona ferant. — V. 1. Λυκαμήδης Cod. Vat. quod *Reisk.*
 correxit. — V. 3. ἔργων ἐν δανάτῃς. Sunt qui de decimis
 operum explicant. At illae non operum suorum partem,
 sed ipsa artis instrumenta dedicant. Hujus verliculi
 vitium non fugit *Reiskium*, cujus tamen emendatio,
 ἔργων ἑργάνῃ, et ipsa suis difficultatibus premitur. Nec
 sibi satisfecit vir doctissimus, aliam praeterea conjectu-
 ram proponens, ἔργων λήξασαι, sive παντάμην, quae
 omnia longissime absunt a cod. scriptura. Mihi in men-
 tem venit:

ἔργων τὰς τέχνας ποτιδόμεναι —

Hoc ipsum enim nostro loco desiderabamus. *Paul. Silent.*
 Ep. LI. εὐγραφῆς τέχνας ἔργων ποτιδόμεναι. *Ariston* Ep. I.
 ἔργῳ τὰς εὐγραφὰς τέχνας. *Euripides* in *Bacch.* 1206.
 λογχοποιῶν ἔργων. Frequentius in hac re occurrunt ἄρμε-
 να τέχνας. Vide ad Ep. XII. — *Suidas* v. ἡτέρια. εἰ στή-
 μονας. τὴν τε πρὸς ἑαυτὴν Ἀτρεΐστον καὶ τὰν ἄλτῃς κρηναμένην
 Κερκίδα τὰν ἱστῶν μελπάτιδα. In cod. est τὰ νητεῖα, cui ad-
 scriptum scholion: νητεῖα λέγει τοὺς στήμονας. Egre-
 gie de ἡτέριον et compositis *Rubnk.* ad Tim. p. 135. — V. 5.
 κερκίδα. αὐτὴν κερκίδα dixit *Aristoph.* in *Ran.* 1316. idque
 posteriores exornarunt; inprimis *Ansip. Sidon.* Ep. XXII,

XXVI. — *μολπήδα*. apogr. Lips. Partem hujus distichi profert *Salmas.* ad Solin. p. 629. G. ubi *πήνη* et *πήνην* illustrat; hinc *Bodaeus* ad Theophr. p. 614. Fufius eadem pertractavit ad Script. H. A. Tom. I. p. 547. Iq. *πήνην* est radius textorius trama involutus. *Hesych.* *πανόκληιον ἢ ἄτρακτος, εἰς ὃν εἰλαῖται ἡ κρόκη.* — Ad vers. 6. *Brunckius* haec notavit: » *κέρυσσας τοῦςδε περιβλήτας*, seu, uti » apud Suidam legitur in *πήνην, κερταστοῦς τοῦςδε ποτιερ-* » *γίας*, sensu cassa sunt. In Vat. Cod. scriptum *κερταστὰς*. » *Salmasius* emendavit *κέρυσσας*, apposita hac nota: *ἐ-* » *ργασταὶ videntur esse instrumenta textoria.* At mihi plane » sunt incognita, tum quoad nomen, tum quoad usum. » Locus est manifesto corruptus, quod ex comparatione » similium dedicationum apparet. Ubique textrices » instrumenta suae artis deo alicui appendunt, quasilli » fit mentio, qui hic omissus. Archias: *ἃ τριτάτα δ' εἰρο-* » *χαρὴν τέλαρον.* Antip. Sidon. *καὶ τόνδε φιληλάκατον καλα-* » *ρίσκον.* Et alibi: *Δημιὸν μὲν ταλαρίσκον εὐπλοκόν.* Philippus: » *καὶ τέλαρον σχοινοῖσιν ὕφασμένον.* Nicarchus: *Κόρυδι τὸν* » *κάλαζόν τε.* In omnibus hisce carminibus animadvertes » etiam epitheta materiam, formam et usum instrumen- » torum significare, nullibi autem detrimenti mentionem » fieri, quod tempus affert aut quotidianus usus. Hunc » itaque versum sic refingendum cenfeo: *πανία καὶ καλὰ-* » *ρίους τοῦςδε λυγροπλέκας.* Haec *Brunckius*, cujus emen- » datio tam longe abest a scriptura codicis, ut, librariorum in hunc modum aberrare potuisse, nemo facile existima- » verit. In Cod. Vat. legitur *κερταστὰς τοῦςδε ποτιερρύγας.* *Reiskius* dedit: *καὶ ῥιένους τ. περιρρύγας.* *Pollux* X. 137. At *riscus*, quae cistella est pelle contexta, ad h. l. nihil facit. Idem cogitavit de *καὶ ἐρβόους.* conf. *Hesych.* v. et *κερτάλλους*, quod Glossator *πλεκτὸν ἡγγυῖον* interpreta- » tur. *Portus* ad Suidam *καὶ τερσοῦς* tentaverat; quod nec ipsum *Reiskio* displicebat; tantopere in h. l. fluctuabat animo. *Meinecke*, qui recte animadvertit, fracta et attrita

instrumenta, nisi in his textricum dedicationibus, in aliis tamen occurrere, conjecit; καὶ τάλαιους τοὺςδε περιζήτας. Propius ad Cod. ductus fortasse scripseris:

τάλαιους τοὺςδε ποτ' εἰροχαρεῖς.

calasbisci lanae asservandae olim destinatae. Sic Archias XI. εἰροχαρὴ τάλαιον. Noster Ep. sq. ἐρφνίταν εἰρόκομον τάλαιον. Catull. Epithal. 378. *Ante pedes autem candentes mollia lanae Vellera virgati custodibant calasbisci.* Juvenal II. Sat. 54. *Vos lanam trabitis, calasbisque peracta refertis Vellera.* Vitium lectionis ortum, ut saepe, ex ultima syllaba omissa, unde ποτιροχαί factum; quod quam facile in ποτιροχας corrumpi potuerit, omnes intelligunt. — V. 7. σπάθας. Textorum instrumentum, quo tela densatur. Vide Pollux VII. 36. Hesych. σπάθην τὸ ἐρῶν ὕφανος σπάθῃ κεκρυμμένον, οὗ κτενί. Hinc vestimenta πολύκρουστα καὶ πολυσπάθητα, quae τοῖς ἡραισοτήμοις opponuntur, docente Salmas. ad Scr. H. A. T. II. p. 410. et p. 447. — Mox πολύεργους ex conj. in textum venit; nam ap. Suidam et in Cod. Vat. πολυέργους legitur. Exitus versus autem in Cod. hic est, πολυέργους τὼς δὲ πενιχραῖ. Reiskius dedit, ἐλγέργους γ', ὡς δὲ π. quae non magis vera est lectio, quam ea, quam Brunckius in contextu posuit. Mihi corruptae lectionis vestigia rimanti scribendum videbatur:

καὶ σπάθας ἑμβροταῖς, λυτὸν γέρας, οἷα πενιχραῖ
 δὲ ἐλγυν ἐλγυν μοῖραν ἑκαρχόμεθα.

Sic puellae nostrae totum hoc munus, quod Minervae offerunt, λυτὸν γέρας appellant, ejus autem vilitatem paupertate sua excusant. γέρας in hac re dixit Antip. Sid. Ep. XVII. σοί, Πάν σκοπιῶτα, γέρας θύτο παῖς Νεολάδα. Id. Ep. X. γέρας Φερνίκος Ἀθάνα — ἔθρο. Paul. Silent. Ep. XLVI. ἄθρο Λυσίμαχος γέρας Ἀρεῖ. Diodorus Zon. Ep. IV. τὰ μὴ πολυούβα τε δέξαι Δέρα. Vitium ex metathesi literarum ortum est. Cum enim forte scriptum

esset, ut in Codd. fieri solet, ^{τιν} *λε γερασ*, hinc primum *πολυγερας*, tum, corruptela magis magisque aucta, *πολυγερα* et *πολυαργερα* factum est. — V. 8. *ἐξ ὀλγων*. *Agis* T. I. p. 118. *ἔργων ἐξ ὀλγων ὀλγων ὄδων*. *Diodor. Zon. Ep. II.* *ἀν μικρῶν ὀλγιστα*. *Xenoph. Mem. Socr. I. 3. 3.* *θυσίας ὅδ θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν*, οὐδὲν ἤγειτο μειοῦσθαι τῶν ἄλλων πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων.

IX. Cod. Vat. p. 196. Edidit *Pierſon*. ad Moer. p. 464. *Majus* in Catal. Uffenb. p. 582. *Reiske* in Anth. p. 46. nr. 503. Hinc *Toup*. Em. in Suid. p. 417. Tres Philomedis filiae Minervae artis instrumenta dedicant, a labore textorio cessantes. — V. 1. Cod. Vat. *Φιλολαίδειω*, quod in Apographis varie immutatum est. *Φιλομήδειω*, *Pierſono* teste, in Parisiensi reperitur. *Reiske* *Φιλολύθειω* edidit. — V. 2. *Ναικούς* Cod. — V. 3. *μειστέργων* Cod. — V. 4. Idem *ἐρφεύταν*. calathus, olim lanae vellera servans, nunc vacuus. — V. 5. *εὐάτριον*. Radio textorio tribuitur, quod vestimentis proprium est. *χρῆται λεπτὴν καὶ εὐήτριον Themist.* Or. XX. p. 237. C. Vide *Pierſon* l. c. *Rubnken*. ad Tim. p. 135. et qui ibi laudantur. — V. 7. *Πανάτις* Cod. quod *Reiskius* servavit, vertens *Minervae lanifici*; unde apparet, eum hanc vocem derivasse a *πήνη*, de quo verbo vide ad Epigr. praec. v. 5. *Πεπανάτις* emendavit *Toup*. p. 419. certissimam emendationem vocans. Derivat a *Pisana*, urbe Laconiae. *Meurs.* in Lacon. IV. 9. *Spanhem.* ad Callim. p. 293. sq. Sed hic res non in Laconia, sed in Creta agitur. — V. 8. Ex hoc versu apparet, puellas nostras post hanc dedicationem, sive quod aetate confectae essent, sive quod in alia castra transiissent, opus textorium reliquisse. Conf. *Philipp.* Ep. XVIII. *Nicarchus* Ep. X. Quod si comparaveris similia Epigrammata, ut *Philippi* XIII. XIV. XV. XVI. XVII. facile intelliges, postremum distichon nostro carmini male assutum esse. Quid enim?

quae Minervae castra reliquissent, num rogare poterant deam, ut ipsis in posterum victum et opes paret? Quae difficultate satis gravi cum hi versus premantur, alia quaedam accedunt externa, quae eos ad quodvis aliud carmen, quam ad nostrum, pertinere arguunt. *Leonidae* carmen, in quo interpretando versamur, i. e. quatuor priora disticha, in Codice excipit Epigr. *Dioscoridis* XII. Hujus primus versiculus in calce paginae legitur; eum sequitur recentiore, certe negligentiore, caractere scriptum distichon:

ἂν χεῖρας αἰ σοι ἑθάνῃ ἐπὶ πλήσσιο μὲν ἴσως

θείης δ' εὐσεπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

In marg. ζτ. i. e. ζήτει. In apogr. Buberiano non ultimum erat, sed penultimum, descriptore nimirum versibus, quibus certus locus non erat, locum pro suo arbitrio assignante. Sed addendi erant Epigrammati VIII. quod in eadem pagina legitur, et in cujus fine haec notata sunt: ζήτει στίχους β. κάτω. quae ad hos ipsos versus, in paginae calce positos, remittunt. Versum ultimum laudat *Suid.* v. σιπύ. Penultimum sic, ut ap. *Br.* legitur, emendavit *Toup.* qui laudat *Rbiani* Ep. VIII. καὶ εἰς οὐσίῳ Πολόπινον Εὐαγγρον πέμπτοις οὐκὰ Σιμόλεω. Sed de veritate hujus emendationis dubito. ἴσως, quod in versus fine legitur, librarii nota est, qui dubitabat, πλήσσιο scribendum esset, an πλησίον. Mihi scribendum videtur:

ἂνδ' ἂν χεῖρας αἰ σοι, Ἀθαναία, περιπλήσεις,

θείης δ' εὐσεπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

ἂνδ' ἂν verum videtur. Noster Ep. XIX. ἂνδ' ἂν τῷ μὲν πέμπτοις δὲ ἥρεος εὐσεπύους ἄγην. Ep. XXX. 7. ἂνδ' ἂν εὐύδρον, Νόμφου, τόδου δώμα γέροντος αὖξιν. Cf. *Alexandr. Aes.* Ep. I. *Alpheus Mityl.* Ep. II. — *Apollonid.* Ep. VIII.:

τὴν πενιχρὴν θυσίην,

ἂνδ' ἥς μοι πλησθέντα δίδου θεράμματαίαι
δίκτυα.

Philipp. Ep. XI. 7. — De voce *σιπών*, qua *Leonidas* utitur Ep. XXX. inter Epigrammata *Leonidae Alexandrini*, quibus nonnulla nostri carmina admista sunt, vide *Valcken.* in *Diatr.* p. 169. C. *Hecale* ap. *Callimach.* Fr. 454. p. 578. *ἐκ δ' ἄρτους σιπώνθεν ἄλις κατέβηκεν ἰλαῦσα.* Eos, qui in eodem *εὐσετίῃ* erant, quosque *Pythagoras* *κοινοβίους* appellaverat, *Charondas* *δροσιπῶνους* vocavit. Vid. *Casaub.* ad *Athen.* I. p. 17. 49. — Apud *Suidam* *ἀδευπῶνους* perperam legitur.

X. Cod. Vat. p. 197. V. 1 — 4. edidit *Salmas.* ad *Tertull.* de *Pall.* p. 415. Integrum *Kusterus* ad *Suid.* T. 1. p. 436. *Reiske* in *Anth.* p. 56. nr. 525. *Cynici* supellex *Veneri* dedicatur a *Rhodone*, formoso puero, cujus amore captus ille cynicam vitam reliquerat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *βλαύτη*, et hinc *Petavius* ad *Synef.* p. 32. ubi *βλαύτια* illustrat. Adde *Salmas.* l. c. *Veteres philosophi*, et qui vitae simplicitatem prae se ferebant, *βλαυτίους* utebantur; quae nonnunquam tamen, ut elegantius calceamenti genus, commemorantur. Vide ad Ep. XXXVIII. 3. — *Σκήπων* Cod. *Suidas* vulgo *σκίπων* in pr. edit. *σκίπων*, quod verum iudicat *Brunckius* ad *Eurip.* *Hec.* 65. p. 285. *Antip. Sid.* Ep. LXXX., *Cynicae vitae instrumenta* enarrans, ἢ μία τις πήμα, μία διπλαῖς, εἰς ἑμ' ἐφόστα Σκίπων, αὐτάρετους ἔπλα σκαφοφόρους. — V. 2. *ἐρκέτω* apogr. *Lips.* *ἐγκέτω* *Suid.* — §. 223.] V. 3. ὀλη. ampulla, guttus. *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* V. p. 75. — V. 5. *Commode Meinecke* attulit Ep. *Meleagri* XXXVII. τὸν θρασὺν εἶλον ἔγῳ, τὸ δ' ἀπ' ἐφρύσει καῖνο φρύαγμα Σκητροφόρου σοφίας ἡνίκα ποσει πατῆ. — V. 6. Cod. στεκτοῖς, quod *Reiskius* accipiebat de atrio, περὶ δ' καὶ ἐν ᾧ στερέφονται πολλοί. *Male.* Verissima est *Brunckii* emendatio, στεκτοῖς. vestibulum multis donariis exornatum. — *ἡμέ τ'* *Kuster.* qui v. 5. εἶδος ἔ. habet.

XI. Cod. Vat. p. 198. Primum distichon edidit *Salmas.* ad Tertull. p. 298. Integrum carmen *Kuster.* ad Suid. T. II. p. 398. *Reisk. Anth.* p. 59. nr. 530. Argumentum hujus carminis *Kusteri* verbis dabo: »Est
»Epigramma de Posochare Cynico conceptum, cujus
»peram, pellem, baculum, ampullam oleariam et pi-
»leum post ejus mortem a Fame ad myricam suspensa
»fuisse Leonidas jocatur.« Fuit, qui de Limo, formoso puero, cogitaret; perperam. Fames tropaeum de Posochare statuisse dicitur, quod ille, fame enectus, in agro ad myricam perierat. — V. 1. In Vat. καὶ δεινόν. Apogr. Lips. πεσκληρυμένον. Nostram lectionem *Suidas* exhibet. — στέφος. Vide *Intrpp. Hesychii* v. Nymphae, quae Jasoni per quietem apparebant, στέφειν αλγείοις ἰζημέναι erant, ap. *Apollon. Rhod.* IV. 1348. ubi vide Schol. Cynici imitabantur Herculem, quem στερφεππλον vocat *Lycophr.* 652. *Apoll. Rhod.* IV. 1438. ἀμφὶ δὲ δέρμα πικρὸν ἔτο λόντος ὤμων, ἐδέφοντο. Fortasse etiam apud *Theocrit.* XXIV. 138. olim fuit: δέρματα δ' οὐκ ἐσκητὴ μέσας ὑπὲρ ἔνυτο κνάμας. Vulgo εἴματα legitur. — Pro λοιπὸν *Kusterus* legendum censebat τοῦτ' τ' (9') ὀδοπορεῖν. *Reiskius* τὸ λοιπὸν, baculus, cui decessit ὁ ἦνός, delibratus, dedolatus, cortice exutus. Neutra harum conjecturarum ejusmodi est, ut verius quid inveniendi spem adimat. *Meinecke* contulit Homericum ἐσκητρεν, ἐπεὶ τὰ πρῶτα τομὴν ἢ ὕψος λέλοιπε, II. α. 234. ut igitur verbum λοιπὸνος derivasse videatur ab ὕψος et λείπειν quod linguae analogia non patitur. Mihi depravatum videtur vocabulum. Comparanti *Theocrit.* XXV. 207. ἰτέμφι δὲ βάκτρον εὐκαγὲς, ἀντόφλαιον, ἐπηρεφέος κοτίνου, et *Apollon. Rhod.* II. 33. καλαύροσά τε τηχεῖαν κάρβαλα, τὴν φορέσκην, ὀριτρεφέος κοτίνου, probabile visum est, *Leonidam* scripsisse:

καὶ βάκτρον τοῦτο, τομὴν κοτίνου.

καὶ non solum sectio, sed etiam id, quod defectum est.

De trabibus occurrit ap. *Orpheum* in *Argon.* 1155.

ἔκλαγε φηγὸς Ἦν περ' ὅπ' Ἀργύρεαι τομαῖς ἡμεύσατο Παλλὰς.

Quod si cui displicuerit, is per me legat:

καὶ βάκτρον τοῦδ', ἔπλον ἐκ κοτίνου.

ut fere *Diodor. Zon. Ep. IV.* καὶ τὰν ἐκ κοτίνου καλαύρα-
να. *Callimach. Ep. XXXVII.* εὐκίωνα, γεροντικὸν ἔπλον,
ἑσπερ. — V. 3. κώπην ἁπλ. omisso τ' *Cod. Ap. Suidam*,
qui h. v. protulit in κυνοῦχος, legitur κώπην. Nostrium
et *Kusterus* dedit. ἁπλῆγγ. ampulla nunquam a sordibus
purgata. *Lucian. T. III. p. 18.* μετὰ δὲ ἀποβήντα καὶ ξένα
ῥήματα, καὶ σπανίαις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα — εἰ ἡπεσσεύ-
γηθαι μὲν τὸ ἀποξέσσεσθαι λέγεις, τὸ δὲ ἥλιν θέρσεσθαι εἰλη-
θερεῖσθαι. *Hesych.* ἡπεσσεύγισμένον. ἡπεξεσμένον. Vide
Interp. Hesychii v. εὐκίωσις, et notata ad *Theodorid. Ep.*
III. — κυνοῦχος. Secundum *Suidam* ὁ τὸν κύνα κρατῶν
δεσμός· cui interpretationi ceteri omnes contradicunt.
Hesych. κυνοῦχος. θυλάκιον. βαλλάντιον ἢ μαρσῖπιον. *Pollux*
V. 31. in apparatu venatorio recensendo, κυνοῦχος, αἶτ,
δέσμα μέσχειον, εἰς ὃ ἐντίθενται τὸ δίκτυον, τῷ σχήματι πεποιη-
μένον, ὡς περ τὰ εὐσπαετα βαλλάντια. Cf. eund. *X. 64.* At
vix intelligitur, ad quam rem ejusmodi marsupium Cy-
nico, pera instructo, utile fuerit. Quare *Suidae* inter-
pretatio, quam linguae analogia patitur, admittenda
videtur, praesertim in poëta, quem a doctrinae affecta-
tione minime liberum fuisse constat. κυνοῦχον ἐχάλασεν
Ulisius ad *Gratii Cynege. 401. p. 259.* collare sine clavis
interpretatur. Ex hoc loco colligi potest, fuisse Cyni-
cos, qui, quo magis canibus essent similes, collari in-
structi incederent. — V. 4. laudat *Suid.* in εὐκίωνα. —
πῖλον. Fortasse quod certam vitae sedem non ha-
bens Cynicus noster, per terram errabat. Pileis enim
viatores instructi esse solebant. *Graevius* *Leßt. Hesiod.*
c. XII. p. 60. sq. *Solanus* ad *Lucian. T. III. p. 330.*
ed. Bip. — V. 6. Λιμός. Famem, ut deum, introducit

Alciphron L. III. 60. p. 426. εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναῖσι
Ἀφροδίτη κολυῦχος. τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίστηνται.

XII. Cod. Vat. p. 198. Edidit *Kuster*. ad Suid. v.
ἄρκανς, ubi laudatur vers. 6. et particula quinti. *Reisk.*
Anth. p. 57. nr. 528. Solippus, venator, senex factus,
Mercurio artis instrumenta dedicat. — V. I. Cod. ἄντικτή-
ρας. *Suidas*, qui h. v. excitat v. ἁετιμῆς, δόνακας ἄντικτήρας
offert. Nostrium *Kusterus* in suo apogr. invenit. Nec
contempnenda emendatio. Sunt tela, quae cum impetu
feruntur. *Oppian.* κυν. II. 132. καὶ εὖας αἰθουκῆρας
ἐπὶ χθονὶς ἑσπαιρόντας. *Halieut.* I. 368. φύσσαι αἰθου-
κῆρας. ubi vide *Schneider*. *Reiskius* ἄντικτήρας edidit, ut
essent *arundines retentrices*, quibus piscis, ne aufugiat,
retinetur. Perperam. In hoc enim disticho venatorum
arma enumerantur. — Quod ad ποδάγραν attinet, di-
sertam ejus descriptionem dedit *Pollux* V. 32. sqq.
Vocatur etiam ποδοστράβη secundum *Hesych.* v. Cf. *Uli-
ssim* ad *Gratii* Cyneg. 99. p. 130. sq. ἁετιμῆς refe-
rendum ad funem, quo ferarum pedes irretiebantur,
Hunc στερεὸν βρόχον vocat *Pollux* l. c. *Xenoph.* de Venat.
IX. 13. καὶ ὁ βρόχος αὐτοῦ ἔστι στιφεὶς καὶ ἡ σείρις. —
V. 3. Profert *Suidas* v. τετραμθέντα. τετραμθέντα. ἰσθόκον
καὶ — πάλον. Etiam hodie aucupes coturnices tibia, qua
earum vocem imitantur, in rete allicere solent. —
V. 4. ἡμφιβέλον. Pro ἡμφίβληστον dixit *Oppian.* Hal. IV.
149. Vide *Schneider*. p. 414. — V. 5. Cod. παρ'
ἡμάτε το πλεῦν. Posterius habet etiam *Suid.* In apogr.
Lips. vitiose περινήματο το πλεῦν. *Reiskius*, Codicis lectio-
ne servata, vertit: quia emensus plurimam aetatis par-
tem infirmitate senili vincitur. Est nimirum το πλεῦν ex
Ionum dialecto pro πλεον. At *Leonidas* dorico idiomate
utitur. Quare *Toup.* ad Suid. P. I. p. 15. correxit:
ἐπὶ περινήματο τὸν πλεῦν. quod elegans est, et poeta
dignum. Poeta ap. *Suidam* in διακλώσας. ἃ ἐν ἡσυχίᾳ πάν-
τα διακλώσας καὶ ἐν ἔρωτι βίον. *Plato* in *Phaedr.* p. 85. D.

ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλαῦσαι τὸν θάνατον. *Pindar. Olymp. VI. 177.* εὐθὺν δὲ πλοῦν, καμάτων ἐκτὸς ἔόντα δίδου. *Schol. :* ἔν τε εὐθυμία καὶ εὐδαιμονίᾳ ὄντα παρίσταται διανήξειν τὸν θάνατον. Quae loca laudat *Wesseling.* ad *Herodot.* p. 422. 63. Alia vide ap. *Garacker.* ad *M. Anton.* p. 67. E. — ἄδρανις. *Macedon. Ep. XXI.* μή τις ἡμεῖς αἰπὸς ἀγγέλος γήραος ἄδρανις. Vide, quae collegit *Heinrich* in *Obsf.* p. 39. δίδοναι hinc fortasse sumit *Phanias Ep. II.* πολλὰ γυνὴ δίδει καμάτων. Similiter ἀνάπτειν ἐν καμάτοις dixit *Apollon. Rhod. II. 214.*

XIII. *Cod. Vat. p. 199. Kuster.* ad *Suid. T. I. p. 204. Reisk* in *Anth. p. 60. nr. 532.* *Leonidas Veneri*, quae ipsum ex morbo servaverat, bellaria quaedam dedicat, maiora promittens, si eum maiorum participem fecerit. — V. I. *Brunckius* in *Analect.* λαφρίη ediderat. In *lect.* haec monuit: „Imitati sunt hoc „carmen *Lentulus Gaetulicus II. 166. III.* et *Cornelius „Longinus II. 200. I.* ex quorum altero bene hic repositum est ἐκ πένις pro corrupto ἐκ πλένης, quod neque „sensus neque metrum admittit; nam in πλένης prior „semper corripitur. In *Cod.* scriptum est Λαφρίη, ad „quam vocem haec annotavit *Salmasius:* τὸ Λαφρίη quid „sit, quaerendum. *Αὐ δαλίη? Ἄρτεμι δαλίη. Placet. δαλίη,* „ἐκ πένις scribendum videtur. Nec δαλίη, nec λαφρίη, quod „reposuit *Vir cl. ad Suidam III. 263. (p. 526. ed. Lips.)* „hic locum tenere potest. Dedicatio enim non *Dianae,* „sed *Veneri* facta, ut ex comparatione *Epigrammatum „Gaetulici et Longini* cuique manifestum erit. Reposnenda est *Cod. lectio Λαφρίη*, quod *Veneris* est epitheton: *Venus clandestina, furtiva*, quae alio, sed ejusdem significationis nomine *Σκορία* dicitur. Vide *Hesych.* hac voce, et quos ibi laudant interpretes.“ Haec *Brunckius.* λαφρίη non tam *Toupii* commentum est, quam *Reiskii*; qui ipse tamen huic conjecturae parum habebat fidei. *Codicis* lectionem ille interpretatur de

dea praefide et tutrice eorum, quibus tenebris et ignorantia opus est, hoc carmen nimirum a *Leonida* exsule scriptum suspicatus. Quae suspicio tota nititur depravata lectione ἐκ πλάνης. — Λαδρία ut nomen puellae occurrit ap. *Pausan.* p. 248. — Mox *Reiskius* vertit, ac si legisset ἔρμα πλάνης, certa statio exilii. — *Toupius* non solum ἐκ πένις, sed etiam ἐκ σπικίης conjecit. Illud ut suavius praefert; nec dubitare nos sinit *Longini* imitatio. — Pro πένις apogr. lipf. πένις. πένις h. l. non eo sensu accipiendum, quo vulgo de Thessalorum plebe usurpatur, (vide *Rubnken.* ad *Tim.* p. 212. *Schneider* ad *Xenoph.* H. Gr. p. 96.) sed pauperem simpliciter denotat. — V. 2. ἄλλης σπύου Cod. non, ut *Brunch.* ait, ἄλλης σπύου, quod in pluribus apographis reperitur, etiam in *Kusteri.* Conf. ad Ep. IX. 10. — V. 3. *Suidas* excitat in ψαῖστα et πύεστα. — εὐθήσκυρον, bene afferuatam. In Cod. est ἑλαην. — V. 4. ἐκ κερθιον Cod. quod *Salmas.* emendavit et post eum *Toupius.* *Nicander* in *Alex.* 316. ὀπείστας ἀποκραδίσιαις ἱριούς, i. e. τῆς σπικίης κλάδος secundum *Schol. Hesychius:* κράδη. σπικίης κλάδος. Vide *Schneider.* ad *Nicandr.* p. 177. Aliorum de voce κράδος sententias collegit *Bodaeus a Scopel* ad *Theophr.* l. 13. p. 42. *Lentulus Gaet.* Ep. 111. πρώιον εὐφύλλων εὐκον ἐκ' ἀκρεμύνων, — V. 5. ἐκ σπύου Cod. — κέρθιον *Kuster.* *Suidas* v. ὑποκυθμίδιον· οὐκ εὐόλου. Vide de hac voce *Villois.* ad *Longum* p. 74. — In exitu vers. Cod. πεντάκρυον. cui lectioni speciem facit *Gaetul.* l. c. πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρώγα. Sunt quinque acini ab uva decerpti. — ὑποκυθμίδιον. τὴν εἰς τὸν κυθμὲν καταλειφθεῖσαν. *Suid.* Libationem poeta facit paucarum guttarum, quae poculi fundo adhaeserant. Commentarii loco sunt versus *Gaetulici* — καὶ σταγὼνα σποδῖτιν, καὶ θύεσσιν ὀπυῶν, τῆς κύλικος βαιῶν κυθμὲν κευθεμένην. — V. 7. ἐχθρῶν Cod. *Reiskius* ἐχθρῶν καὶ πένις dedit. Initio vers. 7. idem et *Kuster.* ἦν δὲ μοι χῶς.

[I. 224.] XIV. Cod. Vat. p. 200. in marg. λεγα-
 μένον. Edidit *Kuster*. ad Suid. T. II. p. 334. unde *Tom-
 prius* in Em. in Hefych. T. IV. p. 198. *Reiske* in Th. h.
 p. 61. nr. 534. Helluonis et parasitae dedicatio ad
 voracitatis deos. Comparavit *Meinecke Ariston* Ep. I.
 Tom. II. p. 258. — V. I. Λαβροσύνη et φιλοκυκλῶ Cod.
 Parum feliciter *Reisk.* φιλοκυκλῶ, i. e. secundum eum τῇ
 σκύλλει φιλοῦντι, vellicare et discerpere amant, coniecit.
 Optima est *Brunckii* lectio. Gulositatis est *ligurrire*,
 λείχειν. Λαφυγμὸς ut persona videtur commemorari in
Aristoph. Nub. 52. ubi delicatam conjugem describit
 Streptiades, ὄζουσαν — Δαπάνης, Λαφυγμοῦ, Κυλιάδος, Γενε-
 συλλίδος. In Achaia deus colebatur Δειπνὸς, ἀπὸ τῶν
 δειπνῶν εἶναι τὴν προσηγορίαν, Munychiae heros Ἀκρατοπό-
 τνης, apud Spartanos Μάττων καὶ Κέρδων, coquorum nu-
 mina, tradente *Athen.* L. II. p. 39. C. D. — V. 2.
 nomen dedicantis in Cod. Δεισιδῶν scribitur. Unde *Brun-
 ckius* noverit, helluonem nostrum non sic, ut in Cod.
 est, sed Deïsoum appellatum fuisse, equidem ignoro.
 Ceterum in hoc versu Cod. Lipf. terminabat unum Epi-
 gramma et fecernebat illud a sequentibus, interjecto
 ἄδελον. Quod unde factum sit, non apparet: nec tanti
 est. — V. 3. 4. ex schedis *Salmasii* protulit *Jungerm.*
 ad Polluc. X. p. 1274. κυάστορας legens, ut est in Cod.
 qui etiam Λαρισσαίως habet. Ollae Larissaeae an alibi occur-
 rant, nescio. *Schneiderus* Λαρισσαίους correxit, et Λαρισσαίους
 δημιουργοὺς occurrere in dicto Gorgiae ap. *Aristot.* de
 Rep. L. III. 2. in margine notavit. Prope Larissam,
 urbem Phthiotidis, Oloosla jacet, quam πόλιν λευκὴν appel-
 lat *Homer.* in Cat. Nav. 246. ut *Strabo* ait, ἀπὸ τοῦ λευ-
 κὰργυλλοῦ εἶναι L. IX. p. 440. Ex hac argilla Larissae ollas
 fuisse factas, veritabile est. — In forma χύτρεως haere-
 bat *Reiskius*, qui χύτρεως cum *Kustero* dedit. Sed mascu-
 linam terminationem asserit *Dipbilus* in Epiclero ap.
Polluc. X. 99. χύτρεον μέγαν παρὰ τοῦ μαγείρου. Similem

depravationem passus est locus *Herodoti* VII. 176. p. 588. 28. ubi cum *χέρσους γυναικίδους* legeretur, *Eustathius* haec verba excitans ad *Dionys. Perieg.* v. 437. *χέρσας*; formam vulgarem, dedit. *Salmas.* ad *Solin.* p. 83. D. *Ammiani Marcellini* locum laudat ex L. XXII. *Sunt iherma lutra, quae Chytras indigenae vocant.* ubi *Chytras* legendum suspicatur *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* IV. p. 477. — In vocabulo *κνέτορας* (ap. *Lipf. κνέτορας*) emendando valde trepidat *Reiskius*, qui ex pluribus conjecturis tandem probat *κνέτορας*. *Brunckii* lectionem *κνέτορας* de ollis ventrem implentibus et curantibus male quidam interpretatur; nam ad ipsarum ollarum ventrem respicitur. *Lagena* *βανχιακὴς χάριτας* dicitur *γαστροφορεῖν* ap. *Philipp.* Ep. LVIII. *γαστρὴν τρεποδὸς* dixit *Homer.* II. ε. 348. Vide *Klotz* ad *Tyrt.* p. 54. sq. — Vera autem videtur *Toupii* emendatio, *κνέτορας*. quod epitheton *Leonidae* indolem refert. — V. 5. excitat *Suid.* v. *κνέστις*. ubi *ἐκγναπτεν*. — Ad v. 6. *Brunckius* notavit haec: „Scribe *ἐννοδόν*. *τορὸν* est cochlear, seu „spatha, qua *ἐνός* inter coquendum agitur, *δονῖται*. „*Suidas* *τορὸν*. τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. ubi partem hujus „pentametri profert, cum scriptura *ἐννοδόν*, quam habent hic *Vat. Cod.* et *Planudea* in *Aristonis* Ep. I. „ubi recte dedi *ἐννοδόν*. Quod autem in textu legitur „*ἐννοδόν*, e *Salmasii* emendatione est, quam nihili esse, „nunc agnosco.“ Haec *Brunckius*, a *Schneidero* erroris admonitus. *ἐνός*, *τορὸν* et *χύτρας* jungit *Aristoph.* in *Av.* 78. ubi *Beckius* eadem in *Platonis* *Hipp. maj.* p. 349. conjungi monuit. — *κνέστιν μάχαϊραν* *Suidas* explicat. — V. 8. *νύσαι* e *Cod. Lipf.* assumsit *Reiskius*. Inexpectata Epigrammatis conversio et plane comica.

XV. *Cod. Vat.* p. 206. Edidit *Kusterus* ad *Suid.* T. III. p. 267. Anonymus in *Miscell. Obss.* Nov. Tom. I. P. III. p. 157. *Reiske* in *Anth.* p. 68. nr. 552. *Valcken.* ad *Theocrit. Adon.* p. 350. Mater pictam filii sui ima-

ginem Baccho dedicat. Morem infantium statuas diis, Dianae inprimis et Lucinae, dedicandi attigit *Dorvill.* in Vann. crit. p. 196. Sed hujus rei alia fuit ratio. Hic mulier filium Baccho (cujus mysteria quantopere in Magna Graecia floruerint, nuper docuit *Boettigerus* in Proluf. de Orig. Tiroc. an. 1794.) de meliori commendat. — V. 1. «Μίκυθος hic pro nomine proprio habui; hinc notatum a Salmasio ad Hesychium v. μικύθιον, τὸ μικρὸν, καὶ νέπιον. Appellative etiam sumi » potest. » *Brunck.* Cave appellative sumas; quamvis v. 3. ad nominis analogiam respicitur. Μίκυθος autem vetus nomen apud Siculos fuit. *Micyrbo* servo Anaxilaus, priscus rex Siciliae, liberorum suorum tutelam commisit, secundum *Justin.* IV. 2. Cf. *Macrobi.* Sat. I. c. XI. Rheginum, quem Μίκυθον vocat *Herodotus* VII. 170. p. 585. Σμίκυθον nominat *Pausan.* V. p. 447. Vide praeter *Valcken.* ad h. l. *Wesselingium* ad *Diod. Sic.* X. 48. et 66. Σμίκυθον Macedonem commemorat *Plutarch.* T. II. p. 177. D. — Hoc distichon protulit *Suidas* in βωπικά. Cum βώπος vilissima mercium retributa sint, (vide *Kuhn.* ad *Polluc.* I. p. 69.) τὸ βωπικὸν rem vilem notare videtur. *Longinus* sic vocavit genus dicendi, quod, quia ineptis lenociniis fucatum est, nullius est pretii; vide *Ruhnken.* p. 247. et *Toupius* p. 283. qui nostri carminis non immemor fuit. Fuse hoc vocabulum pertractavit *Salmas.* ad *Scr. H. Aug.* T. II. p. 534. sq. — ζῶν, quod mihi nonnihil suspectum esse fateor, *Reiskius* cum γραψάμενα jungit, ut sit ζωγραφισμένα.

XVI. Cod. Vat. p. 412. Εἰς ἄγαλμα Ἑρμοῦ. Planud. p. 345. St. 484. W. Carmen paulo obscurius. Miccalio, vir pauper, ut calo, Mercurio statuam dedicasse videtur; hanc Μικκαλίωνος ἄγαλμα vocat, ut a Miccalione positam. — V. 1. Cod. Vat. ὀλοφόνου τῷγαλμαθ', ὀδοπόρου, Μικκαλίωνος. unde scribendum videtur τῷγαλμα. Nomen

viri etiam in Planudea uno duntaxat κ scribitur. Male. Derivatur enim a $\mu\lambda\kappa\sigma\epsilon\varsigma$. — V. 2. In contextu *Brunckius* dedit: $\kappa\lambda\lambda'$ ἴδε τόνδ' , Ἐρμῆ — quam lectionem a sua sententia prorsus alienam esse ait in *Leclit.* p. 49. Scribendum esse: $\kappa\lambda\lambda'$ ἴδε τόνδ' Ἐρμῆς κ. ὅ. Idem cum dicit, in *editis libris* minus concinne legi $\text{Ἐρμῆς δ' ἁλλ' ἴδε τόν κ. ὅ.}$ suspiceris procul dubio, eum suam lectionem ex libris mſis sumſiſſe; quod secus puto. In Vaticano quidem legitur: $\text{Ἐρμῆς δ' ἁλλᾶστον κ. ὅ.}$ quod quamvis corruptum, nihil tamen a Planudeae lectione discrepat. Ceterum verba secundum notum Graecae linguae idiomatismum sic jungi debent: $\text{Ἐρμῆς ἴδε, ὡς οὗτος ὁ ὑλοφόρος ἡπίστατο διαροδοῦσθαι ἅπ' ὁ. ἁ.}$ Non latuit deum hujus calonis pietas, qui in tenui fortuna invenit, quod deo donaret. — V. 3. ὡς δὲ εἰζυρεῖς. Planud. et Cod. Vat. — Ultima hujus carminis hoc dicunt: virum bonum, in quacunque tandem vitae conditione collocatus sit, pauperem divitemve, semper se bonum et pium praeflare.

XVII. Cod. Vat. p. 413. $\text{ὡς παρὰ τοῦ Πανδῆς, Λεωνίδα Ταραντινοῦ.}$ Edidit *Salmas.* ad Solin. p. 765. F. *Reiske* in *Jensianis* p. 175. nr. 802. Expressit *Erycius* Ep. V. Pan venatori et aucupi, rite eum invocantibus, auxilium promittit. — Hoc Epigramma *Propertius* ante oculos habuit L. III. El. XI. 41.:

*Dique deaeque omnes, quibus est tutela per agros,
Praebant vestris verba benigna focis.*

*Es leporem, quicumque venis, venaberis, hospes,
Et si forte meo tramite quaeris avem.*

*Es me Pana tibi comitem de rupe vocato;
Sive petas calamo praemia, sive cane.*

— V. 1. λαδόνερα Cod. et κατενιά. Hoc et *Salms.* et *Jens.* servarunt. — V. 2. ἡ Perperam vir doctus διππὸν in λασσὸν mutabat: $\text{τοῦδ' ὑπὸ διππὸν ὄρεος}$ significat *in montiam hanc convallē duorum montium.* Glabros montium
»apices

»apices non quaerunt aucupes, ubi calamos suos struant;
 »sed in umbrosis locis et ad aquae rivos capturam esse
 »sciunt.« *Bruck.* Vir doctus, quem significat, est *Heringa* in Obff. p. 53. sive *Reiskius*, qui *Λισσόν* edidit. In
 eandem conjecturam incidentem *Toupius Bruckii* rationes ab opinione sua revocasse videntur, in Emend. in
Hesych. T. IV. p. 339. — V. 3. ὀλισσόν. Cod. ὀλίσσον.
Salmas. et *Reisk.* — V. 4. συναγείω. Cod. Genuinam
 lectionem dederunt *Salmas.* *Jens.* *Reisk.*

§. 225.] XVIII. Cod. Vat. Ἀθηναι. οἱ δὲ Λαονίδου
Ταξαντίου. *Leonidae*, cujus ingenio omnino dignum est,
 tribuit *Planud.* p. 418. St. 553. W. *Heronax* Satyris et
Baccho tres vini cados, totidem vinearum primitias, de-
 dicat. V. 2. 3. excit. *Suidas* v. δράγματα. V. 3. 4. in
 κάδος. V. 5. cum parte sexti in αἶνσι. αἶνος. μέλας. —
 V. 2. *Suidae* lectionem πρῶτα δράγματα φ. probat *Bruckius*,
primitias vineas recens confisae, quae primos iunt
fructus reddebant. — De φυταλὶ vide ad Epigr. Ἀδίσκ.
 CLXXXIII. — V. 4. πρωτοχέτοις. i. e. πρῶτον. Primum
 ex uvis vineae, tum demum confisae, expressum vinum
 describitur.

XIX. Cod. Vat. p. 142. sq. *Planud.* p. 431. St.
 565. W. Tres fratres, venator, aucupus et piscator, Pani
 dona ferant. Hoc argumentum *Anthologiae* poetæ us-
 que ad fastidium repetiverunt, quorum imitationes vide
 in *Planud.* VI. cap. XV. V. 1. laudat *Suidas* v. θυμα-
 ρος. I. 2. in ἐγγυσίη. — V. 3. Vulgo ὦν ἐπὶ μὲν πτ.
 In Cod. Vat. ὦν ἐπὶ τῶν πταίνων. — In versus exitu Δάμις
 Cod.

XX. Cod. Vat. p. 196. *Planud.* p. 424. St. 559. W.
 Imitando hoc carmen expressit *Ansip.* *Sid.* Ep. XXIII.
 Tres puellae *Dianae* institam, communi opera elabora-
 tam, dedicant. — V. 1. laudat *Suid.* in πίζα. Vide de
 hoc vocabulo *Intpp.* *Hesychii* v. πίζα. Est limbus, qui
 stolam in ima parte ambit. Dextram ejus partem *Sitionis*

elaboraverat, μέχρι παλαιστής ἢ ἐπιθάμης. Altera mensura priore paulo major est. παλαιστή est palma, vola manus, non multo latior quatuor digitis. *Hesych.* παλαιστή. παλάμη. τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον. ἐπιθάμη dodrans, duodecim digitorum mensura. ἐπιθάμη. τὸ μέτρον, τὸ ἐκ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκταθέν. *Idem.* Vide *Bodaeum a Sr.* ad Theophr. L. II. p. 89. Erat igitur limbus admodum latus. — ὁπίσταν. partem oppositam, sinistram. — Inter utramque oram Maeander, tertiae puellae opus, cum virginibus pictus erat. *Maeandri* inter ornamenta vestium noti vel ex *Virgilio* Aen. V. 250. *Victori cblamydem auratam, quam plurima circum Purpuræ Maeandro duplici Melibaea cucurrit.* Nuper etiam rem ex veteribus monumentis illustravit *Boettigerus in den Vasengemäblen* Fasc. I. I. p. 89. — V. 5. ἄμμα. Hic opus textum significat; filum ap. *Theophr.* XXV. 74. μαλακὸν περὶ γούνατι ἄμμα Χειρὶ κατατρέφοντι. Vide *Valcken.* ad Adon. p. 372. B. — V. 6. πρὸς ψυχῆς θείης. ἐκ τοῦ ἐκ ψυχῆς ἡγαπήνης καὶ ἡσμενίσιας φιλοφρονίας. Schol. ed. Wech. Dictum est pro vulgari ἐκ ψυχῆς sive ἐκ ψυχῆς φιλεῖν, quod exemplis illustrat *Westen.* ad N. T. I. p. 478. — ἔργον. ipsum opus, in quo elaborando tres illae mulieres *certainim* sudaverant.

XXI. Cod. Vat. p. 165. sine auctoris nomine. Existat ap. *Pausan.* I. p. 31. et *Plutarch.* in Vit. Pyrrhi c. 26. Tom. III. p. 45. ed. Tabing. Neuter eorum auctoris nomen prodidit. *Leonidae* tribuit Planudea p. 443. St. 576. W. Pyrrhus, cum post expeditionem in Italiam arma in Antigonum, Macedoniae regem, convertisset, eumque, impetu in Macedoniam facto, una cum mercenariis Gallorum copiis fudisset fugassetque, Galatorum spolia in Minervae templum dedicavit. *Plutarch.* l. c. ἔ δὲ Πύρρος ἐν εὐτυχίᾳ τοσούτοις μέγιστον αὐτῷ πρὸς δόξαν οἰόμενος διαπετραῖχθαι τὸ περὶ τοὺς Γαλάτας, τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα τῶν λαφύρων ἀνέθηκεν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς

Ἰωνίδης Ἀθηναῖς, τόδε τὸ ἱερογὰν ἐπιγράψας. Τόδε θυρεὸς —
 Conf. *Justin.* XXV. 3. Genuinam esse inscriptionem dubitat *Maffei* in *Crit. Lapid.* p. 31. — V. 1. τοῦ θυρεοῦ. θυρεὸς, ὡς καὶ ἡ σκουτάριον secundum *Hesych.* Verum discrimen est inter θυρεὸν et ἑστίδα, quod docuit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III. 24. *Alberti* in *Obss. phil.* p. 374. sq. *Spanhem.* ad *Julian.* Orat. I. p. 242. qui etiam ad *Callim.* H. in *Del.* 184. p. 502. de θυρεὸς disputat, nostri loci non immemor. Veterum grammaticorum interpretationes diligenter collegit *Westen.* ad N. T. II. p. 260. — Ἰωνίδι. Nomen Itonidis Minerva accepit ab Itone, oppido Thessaliae, secundum *Hecataeum* ap. *Schol.* in *Apoll. Rh.* I. 551. Ejus templum, quo Pyrrhus Gallorum spolia dicavit, situm erat inter Pheras et Larissam, teste *Pausan.* I. p. 31. Scribitur autem Ἰωνία, Ἰωνίδης et Ἰωνίς. Conf. *Luc. Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 151. et *Spanb.* ad *Callim.* H. in *Cerer.* 75. p. 796. — V. 2. ἐκέρμασεν. Plan. Cod. Vat. — V. 4. Διαιδίας. Pyrrhus generis sui originem referebat ad Pictam, Neoptolemi filium. Nota res. Vid. *Pausan.* I. II. p. 17.

§. 226.] XXII. Ex *Pausania* L. I. p. 31. relatum est in *Append. Planud.* p. 504. St. *10. W. Adscripti fuerunt hi versus spoliis Macedonum, quae Pyrrhus, Antigono devicto, Jovi Dodonaeo dicavit. — V. 1. αἶψα ad ἑστίδας referendum. His armis Macedones olim Asiam devastarunt, his Graeciam redegerunt in servitutem. — V. 4. Vulgo ap. *Pausan.* *Μακεδονίας* legitur. — Ceterum hoc Epigramma *Brunckius Leonidas* ex conjectura tribuit.

XXIII. Cod. Vat. p. 165. Planud. p. 443. St. 576. W. Agnon arma Lucanis erepta Minervae dedicat. Tarentini cum Lucanis crebro bella gesserunt; vide *Heynii* Opusc. Acad. T. II. p. 227. etiam *Leonidas* aevo, duce Pyrrho Ol. CXXV. Cf. *Strabon.* p. 429. B. —

V. 1. *ἀσπινθεὶς δάγνουας*. *loricas lineas* intellige. Vide *Drakenborch.* ad Sil. Ital. IX. 587. *Casaub.* ad Sueton. Galb. c. XIX. — V. 2. *τῶστας δ' Plan.* — V. 3. *ταῦτα κῆρ.* et in marg. *γῆ. τῶσ' κῆρ.* Cod. Vat. — *Κορυφῆαι* Cod. et Planud. librariis hanc vocem cum *ἔντρον* jungentibus. Minervae Coryphaeae templum fuit in promontorio Coryphaeio prope Mothonem, ut diserte tradit *Pausan.* IV. 36. p. 371. Cf. *Vales.* ad Harpocr. p. 40. Docte argutus, ut Sancti Patres solent, *Arnobius* IV. p. 137. *Desissetne illa Minervam se dicere, cui Coryphaeae nomen est, vel ex Coryphae matris signo, vel quod e vertice Jovis palmam ferens emicuit?* Jupiter *κορυφαῖος* occurrit ap. *Pausan.* II. p. 121. et ap. eundem ex *Telephillae* fragmento *Ἀπριμὸς κορυφαία* L. II. 38. p. 175. — V. 4. *ἄγων* (quod *Brodaeus* pro participio habuit) *ἐδανθός.* Planud. *ἐδανθός.* Cod. Vat. — Agnonis nomen passim ap. veteres obvium. Inter comites Alexandri fuit Agnon Teius. *Plutarch.* Vit. Al. Tom. IV. p. 32. ed. Bry. Agnon, Theramenis pater, Atheniensis, ap. *Xenoph.* Hist. Gr. L. II. 3. 30. Plures hujus nominis vide in Ind. *Thucydidis.* — Ad *Ὀλανθήν* *Schneiderus* notavit, commemorari urbem Oeanthem, in Locride ad mare sitam, ap. *Stephan. Byz.* v. et ap. *Pausan.* X. 38. p. 897. sed ap. *Prolemaeum* p. 210. legi *Ἐδανθία*. Nomen gentile *Ὀλανθίδης* occurrit ap. *Thucyd.* III. 101. ubi vide *Duckerus*, qui formam *Ὀλάνθη* prae altera probat. — In fine Cod. Vat. *στεινὸν μαχός.*

XXIV. Cod. Vat. p. 165. Planud. p. 444. Sr. 577. Wech. Etiam hoc Lucanorum spoliis, in Minervae templo dedicatis, inscriptum. V. 1. 2. laudat *Suid.* Tom. I. p. 517. Alterum distichon idem v. *ἀδμυρπύλαι* Tom. I. p. 517. — V. 1. *ὀψιθέωνιδας*. scuta oblonga. Nihil diversa videntur a *ὀψιθέων*. — *οἱ δὲ χ.* omnes. *Brunckius* *οἱ τε* legendum censebat. — V. 2. *ἔσπεροι* Cod. Vat. Plan. *Suid.* Pro *ἀλφειανός* in antiquis *Suidae* edist.

μάκαρες legitur. — *Mnasalc.* Ep. IV. κάμικας δολιχάς. *Homer.* Il. ε. 563. κάμαξι ἡργυρέεσσιν. — ἡμφίβολοι fortasse appellantur hastae in utraque parte armatae. De cuspidē inferioris partis multa collegit *Boettiger.* *über den Raub der Cassandra* p. 56. not. 54. Fracta hasta, inferiore cuspidē pugnabant, ut praeclare intelligitur ex *Polyb.* VI. 25. 5. — V. 3. Homericum dicendi genus. Il. β. 727. Philoetetae absentis copiae πέθειν γὰρ μὲν ἡρξέν. *Nossis* Ep. VI. arma dominis suis demta οὐ ποθεινῶντι κακῶν πάχους, οὐδ' ἔλπιον. — V. 4. Παλλὰδι. Minervam Itoniam significari, temere affirmavit *Brodaeus.* — ἡμφέχων (scribe ἡμφέχων) θάνατος. *Anthol. Lat.* T. II. p. 45. LXIII. *Mori, quae perpetuo cunctos absorbet biatu.* Noster Epigr. LXXXV. οἶον, γὰρ, ἡμφέχωνες κεφαλῇν. *Sophocles* in *Antig.* 117. Polynices Thebis inhians φονίαισιν ἡμφιχυτῶν κύβλη Λόγχης ἐντάκυλον στόμα ἴβη. Vide *Abresch.* ad *Aeschyl.* L. II. p. 444.

XXV. Cod. Vat. p. 141. Planud. p. 412. St. 547. W. ubi multa carmina ex nostro expressa leguntur. Diophantus piscator artis instrumenta Mercurio, ut videtur, dedicat. — V. 1. σὺκαμπές. *Salmasius* ad „dedicationem statuæ Regillae p. 87. hic scribendum „esse contendit σὺκαμπές, de qua scriptura videndus *Dorville* ad *Charit.* p. 442. Supra in Epigr. XIV. 5. *Suidas* in edit. principe δόγμα πέντε τα κρέατα. Vide eundem *Dorville* laudati operis p. 215. et 105. Hoc, ut „Leonidae fere omnia, Dorica fuit dialecto scriptum, „cujus formas habet Vat. Cod. in ult. dist. τέχνης, ἡρχαίας, τεχνισμένης. *Brunck.* Vulgatam similis licentiae exemplis defendere licet. *Nicanor Alex.* 92. καὶ δὲ εὐγ' ἢ μαλάρης ῥαδάμινος ἢ φυλλάδα τήξας. Oraculum ap. *Euseb.* in *Fraepar. Evang.* V. 7. p. 192. B. αὐτοὶ καὶ τυμπάνων πᾶτατοι. Vide etiam, quae ad nostram lectionem defendendam protulit *Toup.* in *Addend.* ad *Theocr.* p. 402. ἀγχιότερον σὺκαμπές αἰχμῇ dixit *Oppian.* Hal. III. 128. —

V. 2. *χέρμενόν*. Cod. — V. 4. Vulgo *εἶρημα* 2. Nec aliter Vat. Cod. In Cod. Mediceo *ἄρρημα*, teste *Dorvillio* ad Charit. p. 214. qui hinc *ἄρρημα* elicuit. *Antip. Sidon.* Ep. XV. *ἴδαν ἄρρημα τέχνας*. Ep. *ἡδίστ.* XC. *πάσης ἄρρημον ἐργασίης*. CXVI. *λημρῆς ἄρρημον ἐργασίης*. — V. 6. *ἑστῆς* vulgo et in Cod. Vat. quam lectionem in nostro poëta reprehendere non ausim; nec ausus est *Dorvillius*, qui ad Charit. p. 105. conjecturam *ἑστρμῶς* haesitabundus proponit. Ut hic *ἑστραι*, *remiges*, pro *ἑστρμῶς*, *remigiis*, ponuntur, sic Ep. V. *σαγηνιότης*, quod *piscatorem* significat, positum est pro *everticulo*, sive *nassa*, qua piscatores utuntur. Si huius loci meminisset *Brunckius*, *ἑστρμῶς*, quod vocabulum nulla auctoritate nititur, non recepisset. — V. 7. *ἑνέκτορι* 7. Mercurio, ni fallor. In iis quidem carminibus, quae ex nostro expressa sunt, piscatores instrumenta sua Mercurio dedicant. Cf. *Op-
piani* *Halieut.* L. III. v. 13. sqq. et 26. sq.

XXVI. Planud. p. 343. St. 483. W. *Theocriti*, non *Leonidae*, videbatur *Salmasio*. In Priapum a Theocrito in bivio collocatum. — V. 2. *Hesych.* *ῥόπτρον*. *ῥόπαλον*. — καὶ τὸ αἰδοῖον. Lylistrata *Aristophanis* in fabula cognomine v. 553. optat, ut Venus viris *ἡμέρον κατὰ τῶν κλέπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνέου* καὶ ἑντέξῃ τέτατον τετραπὶν τοῖς ἑνδράσι καὶ ῥοπαλισμοῖς. — V. 4. τὴν φλέβα. qui *fur accesserit*, *laxior redibit*, ut est in *Lusibus*. φλέβα, quam Latini *venam* appellant. Vide *Scaliger.* ad *Lusus* c. XXXIII. *Alcaeus Messen.* Ep. III. *κτεράμενος γούμην τις ἐκδὲ φλέβα μητρός ἐγούρης*. Polypum, cui stimulum venereum inesse putabant, φλεβὸς τροπώθηα comice vocat *Xenarchus ap. Aithen.* L. II. p. 64. A. in quibus verbis interpretandis *Casaubonus* vehementer a vero aberravit, et, quod mireris, in errorem secum abduxit gallicum *Athenaei* interpretem *Lefebure de Villebrune*, qui vertit: *le polype, si prompt à changer de couleur*; quo nihil falsius. — Ceterum verba τὴν φλέβα δεξιόμενος nimis casta videbantur

Josepho Scaligero, qui coniecit: τὴν φλέβ' ὀδαζάμενος — satis ingeniose; sed mutatione non opus est.

¶ 227.] XXVII. Planud. p. 328. St. 467. W. In statuam Mercurii, pecudum custodis, a pastore positam. Mercurius diis pastoralibus passim annumeratur. *Pausan.* L. II. 3. p. 117. Mercurii signum describit, ariete adstante, ὅτι Ἑρμῆς μέλιστα δεκτὶ θεῶν ἐφορῆν καὶ αὖξιν ποίμας, καθὰ δὲ καὶ Ὀμηρος ἐν Ἰλιάδι ἐποίησεν· οὐδὲν φοβεῖσθαι πολυμήλου, τὸν ἴα μέλιστα Ἑρμείας τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσε. ex II. §. 490. Vide *Arnald.* de Diis Assess. p. 137. — V. 1. vulgo αἰγὼν legitur. — V. 4. τοῦ γ' ἀρπακτῆρος μῆτι μέλισθε λύκου. Vulgo. Haec *Brunckius* sine auctoritate mutasse videtur, cum aut nulla aut minima mutatione indigerent; tertium versum intactum reliquit, qui corruptissimus est. Scribendum enim, nisi me omnia fallunt:

ἀλλὰ μολεῖτ' ἂν' ἔρη, χλωρεῖς πεκορυσμένης ὄλας,
τοῦ δ' ἀρπακτῆρος μὴ τι μέλισθε λύκου.

Similiter *Julius Aegypt.* Ep. VIII. ubi piscator senio confectus, armis suis dedicatis, ἰχθύας, αἰτ, ἀλλὰ νέμοισθε γαγυδίας, ὅτι θαλάσσης δῶκεν ἔχειν Κινύρου γῆρας ἑλευθερίην.

XXVIII. Cod. Vat. p. 177. Planud. p. 447. St. 580. W. Faber lignarius Minervae instrumenta sua ponit. Pro ὅσῃς v. 1. *Suidas* habet ὅσῃς in v. δαιδαλόχειρ. Idem laudat v. 2. voce πρίων. v. 3. in ξυκόννα.

XXIX. Cod. Vat. p. 409. Planud. p. 56. St. 80. W. Repetivit, quaedam ex Palatinis membranis corrigens, *Salmas.* in Inscript. Herod. p. 13. sq. Mercurius in eadem ara cum Hercule positus, de assessoris sui iniquitate conqueritur, quod, quae utrique fuissent apposita, solus devorare soleat. Mercurii et Herculis simulacra ob varias causas conjuncta passim commemorantur; de qua re vide *Arnaldum* de Diis Ass. p. 137: sqq. quem nostrum carmen fugit. In simili argumento lusit *Ansip.*

Sidon. Ep. XXVIII. Ceterum Herculis ἀδελφὸν tritum poetarum et comicorum et satyricorum argumentum fuit. Vide, quae notavit *Bergler.* ad *Aristoph.* Ran. 62. *Watson.* ad *Theocrit.* Eid. VII. 153. XXIV. 136. — V. 1. οἷτο hic et vers. sq. Planudea. αἷτο Cod. — V. 3. ἐρεῖν. Ald. pr. et Ascens. In Lectt. Ald. pr. ἐρεῖν, quod seqq. receperunt. — οἷεν ἐρεῖ. ut Amycus ap. *Theocrit.* Eid. XXII. 59. τοῖς δὲ, οἷον ἐρεῖ. — V. 5. Hic versus cum seq. intpp. vehementer exercuit. *Scholiaſt.* recte intellexit, sensum esse debere: Erga nos parum amice facimus. Quod autem aposiopelin esse ait et verbi elipſin (λαίποι' οὐ καλῶς συμβαίνομεν), in eo egregie fallitur. Hunc sensum reddidit *Grotius*: *Ambo boni vobis: inter nos non ita; quippe Huc si forte pium quis tulit, ille voras.* Puſillum mendum obesse putabat *Opſopoeus*, quominus haec emendate legerentur, corrigitque: *ἀλλὰ ποθ' αὐτοῖς.* quo nihil efficitur. In hunc modum si locus emendari possit, praeferendum sit ποτ' αὐτῶν, quod *Scaligero*, sive, quod *Huetio* in mentem venit p. 7. ἀλλὰ ποθ' αὐτοῖς, ἣν τις μοι παραθῆς, subint. ἦ. Seq. versu, ubi vulgo legitur αὐτῶ μοι παραθῆς, auxilium tulit Vat. Cod. αἰταμαι παραθῆς exhibens, unde *Salmas.* eam lectionem procudit, quam *Br.* recepit. Hac admissa *Wakefield.* in Delect. Trag. T. I. p. 218. ἀλλ' ὁ ποθ' αὐτοῖς A. tentavit, hoc sensu: „Ambo quidem hominibus faciles; sed ille, si vel immaturos pios apponas nobis, statim „abſorbuit.“ qui quomodo ex hac lectione satis commode extrundi queat, non video. *Casaubonus*, cujus conjectura proſtat in Schedis Bibl. Bodlej. non admodum felix: ἀλλὰ ποτ' αὐτῶ αὐτῶ μοι παραθῆν — in Comment. ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 311. post versum quintum distichon periſſe ſuſpicatus, totum hunc locum integritati reſtituere conatus eſt ſic:

ἄμφω μὲν θνατοῖς εὐάκου' ἀλλὰ ποθ' αὐτοῖς
ἐντοῖς, ἀρχαλῆς οὕτως τοῦδε βίης.

ἴστας γὰρ κοινῇ τις πᾶρετο τοῖς δυοῖν, ὅτος
αὐτῷ εἰ παραδοῖς ἡχεάδας, ἐγχεύαφεν.

Ad ferendam opem mortalibus, Mercurius ait, convenis facile nostra amborum voluntas: ceterum nobis inter nos parum convenit, propter rapinas hujus et violentiam: nam quidquid in commune ambobus aliquis apposuerit, id omne sibi ille apponit ac vorat. Contra Casaubonum disputat Salmasius, qui aliquid deesse negans, τοῦτ' αὐτοῖς pro πρεδς ἡμῶς accipi posse contendebat. Equidem tamen non dubito, quin nonnulla exciderint, fortasse post εὐάκοοι· reliqua vero sic correxerim:

αἱ δὲ ποτ' αὔας

αἶ τ' ἡμῶς παρεῖνε ἡχεάδας, ἐγχεύαφεν.

sive siccas et vetulas, sive acerbis et immaturas apposuerit. — κᾶπτειν et ἐγχεύειν de voracibus passim. Vide Casaubon. Animadv. in Athen. p. 669. 59. L. Bos Obff. crit. p. 83. Valcken. ad Ammon. p. 20. sq. — V. 8. τοῖς Planud. Vat. Cod. Μοx etiam Planud. εἶτε πάλαντα δ. εἶτε χόδαν. Novissimam vocem Cod. Vat. χόλαν scribit. — In εὐρετικῶν haereo. Si vera est lectio, subaudiendum ἐγχεύειν, *deglutire se paras*; ut ap. Alciph. I. 22. p. 84. πρεδς τὰς καταπείεις εὐρετικίζμενος. Casaubonus tamen in notis mstis ἐξέπειν correxit. Hoc verum non videtur. In talibus enim non ἐκπίνειν, sed καταπίνειν usurpari solet. — Ceterum non omittendum est, Gilbertum Wakefield pro αἶς utroque loco αἶ τε legere. — V. 10. Jam Mercurius, cum tantum ex hac societate detrimenti capiat, sacrificaturos rogat, ne dona sua utrique simul, sed singulis separatim dare velint. Hic, quid ἄμφω sibi velit, plane non intelligo; nec sincerum putavit Jof. Scaliger, qui ἄφω conjecit; perperam. Scribendum, ni fallor:

ἄλλ' ὁ φέρων τι

ἡμῶν, μὴ κοινῇ τοῖς δυοῖν παραδόντα.

si quis utrique nostrum aliquid attuleris, ne tamen utrique in commune, sed partitione facta singulis singula apponat. Huic conjecturae insignem auctoritatem conciliat consensus acutissimi viri Wakefield, qui in idem incidit. — Pro κοινῇ (five κοινῷ Planud.) Cod. Vat. κοινὰ exhibet — §. 228.] V. 11. τῷ Edit. Flor. Aldin. Ascens. εἰν Cod. Vat. Est in his verbis imitatio Homeri Od. I. 347. quam notare non neglexit Munckerus ad Anton. Lib. c. X. p. 68. — Pro ἄλλο τὸ Edit. pr. ἄλλοτε, aliae μὲν τὸ legunt. Nec aliter membranae Vat. et Salmas. Casaub. in notis msc. ἀλλὰ εὖ τοῦτο. — V. 12. Ἐμῇ Cod. Vat. — Pro λόγοι, quae est Stephani emendatio, a Cod. Vat. confirmata, vulgo λόγοι legitur. Huertius p. 7. αὐτῶν five λόγοι tentabat.

XXX. Cod. Vat. p. 167. ἴq. Λεωνίδου Ταραντίνου, οἱ δὲ ταύτου, i. e. Γαιτουλικῷ. Planud. p. 420. St. 555. W. Pani, Baccho et Nymphis Biton sacra facit. Imitatus est hoc carmen Sabinus T. II. p. 304. — V. 1. 2. laudat Suid. v. εὐακτήρ. — V. 3. idem habet in συμπάστερα. sic enim hanc vocem exhibet scriptam, conspirans cum Planud. et Cod. Vat. Vide Verbeek. ad Anton. Lib. XXI. p. 136. — V. 4. profert in κισσέριον, ubi πολυπλακίος legit. — V. 5. σκιερῆς. Planud. Vat. Cod. ὀκέρης. Plan. Uva, sub pampinorum umbra nutrita, intelligenda videtur. Nonn. Dion. V. p. 156. ὁπότε ποικιλόβοτρυς ἀέξεται οὐκ ὀκέρη. — V. 6. φάλλα. ipsi flores, ni fallor. Theocrit. Eid. XI. 26. θάλλει' ὑακίνθινα φάλλα ἔξ ὄρειος ἀφύσσου. XVIII. 39. ἐς λειμῶνια φάλλα ἐφύσμεν. — V. 8. Ad γλαυγερὸν in margine notatum γρ. γλυκερὸν. malo.

XXXI. Cod. Vat. p. 174. Planud. p. 433. St. 567. W. Therimachus Pani pedum dedicat, utque deus ipsi venanti et pugnanti assistat, precatur. — V. 4. χεῖρα κατιθύνουσιν. Jaculantium manus dii dirigere putantur. Il. ε. 290. πρὸς ἑμὲ, βέλος δ' ἔθυσεν Ἀθήνη. — V. 5.

ἐν ταῖς ἀγκύλαισι. Vat. Cod. In marg. γρ. ἐν τοῖς ἀναγκύλαις. Nostram lectionem habet Planud. quae tamen in exitu versus minus bene διξίτερες habet, ubi membranae nihil praesidii ferunt. — Vocem συναγκύλα illustrat *Wesseling.* ad *Diodor. Sic. T. I. p. 238. 16.* — Cum Therimachus Pana roget, ut ipsi, cum in venatione, tum in pugna faveat, tela ut in feras, sic in hostes dirigens, vix dubitandum est, quin scribi debeat: δῶρα καὶ ἀντιπάλων, sive potius:

ἐν τοῖς ἀναγκύλαις παρίστατο διξίτερες σὺ,
πρῶτα δίδους ἄγρης, πρῶτα καὶ ἀντιπάλων.

Perpetuus *Leonidae* imitator *Antip. Sid. Ep. XX.* ἀλλ' ὁ μὲν ὑπεβόλων ἰὼν κρέας, ὃ δὲ φέροιστο ἄκρα λόφας, ὃ δ' ἔχου πρῶτα κυναγείας. δῶρα fortasse ex glossemate in contextum venit. Si servatur, minor erit gravitas, sensus idem.

XXXII. Cod. Vat. p. 162. *Λεωνίδα. εἰ δὲ Μυσεάλεον.* Planud. p. 434. St. 568. W. sine varietate. Cleolaus cervi cornua arbori affigit. — V. 1. κλεόβουλος fuit a pr. manu in Cod. Vat. κλεόβλας Φλιάσιος commemoratur ap. *Pausan. V. 22. p. 435.* Pro λοχήσας *Meinecke* conjecit τυχήσας, comparato *Homer. Il. 2. 106.* ὑπὸ στέρνοισι τυχήσας. At κνημὶ hoc loco non, ut vir doctus existimasse videtur, cervi crura, sed longe aliud significant, nempe δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τέπους. *Hesych. Homer. Il. 2. 497.* πολὺκνημον, πολλοὺς ἔχουσιν κνημοὺς· κνημοὶ δὲ μεταφορικῶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κνημῶν. *Schol. Vide Gesner.* ad *Orphei Argon. 635.* — λοχήσας ὑπὸ κνημῶσι idem est, quod ap. *Homerum Il. 2. 106.* dicitur δαδευμένος ἐν πρεσβυῇσι, i. e. ἐπιτηρέσας, λοχήσας. *Theocrit. Eid. XXV. 227.* αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκυροῖσιν ἐκρύφθην — δαδευμένος, ὁππῶς ἴκατο. Est Latinorum excipere. Vide *Burmamn.* ad *Propert. Il. 15. 23.* — V. 2. laudat *Suidas* in *Μαλαῖος*, ubi ἔστιν. — V. 3. Partem hujus versiculi profert dem t. *σαυρωτήρ.* et majorem distichi partem in *φράγμα*

να. — *σφυρωτῆς* proprie infima pars hastae, ut II. κ. 153. tum pro ipsa hasta videtur positum. — *ὀκτάμηζα φεγγα-
να, κορμια οὐτο γαμονικα. φεγγατα. τὰ κέρατα, εἰς ἣ τῶν
ἀλάφων κεφαλὴ πύφρακται. ἀσφαλλεματα* interpretatur *Suidas*.
— V. 4. ἄλλος inepta lectio. Nihil profecto impediēbat
Cleolaum, quominus ipse cervi, quem interfecerat,
cornua pinui affigeret. Scribendum est:

ἄλος ἐπαξί πίνον.

Cleolaus clavo affixis cornua. Haud aliter Glaucon et Co-
rydon venatores in Ep. *Erycii* I. Tom. II. p. 295. καὶ
οἱ δαυκεῖδωρα κέρα ἄλλω μακροτέλειτι παρὰ πλατέιστον ἐπαξίαν
Εὐρύταν, νομίμω καλὸν ἄγαλμα θεῷ. ubi Cod., quoque ἄλλω
praebebat, cujus vitium correxit *Kusterus* ad *Suidam* in
δαυκεῖδωρα. Hanc emendationem, ante hos quatuor
annos prolatam in Emendatt. in Ep. gr. p. 12. nunc
firmavit Cod. Vat. auctoritas, ubi ἄλλω, accentu perpe-
ram posito, reperitur. Haec igitur dubitationem non
habent. Sed praeterea offendor in epitheto κερναῶν,
quod de pinu dictum quem sensum efficiat, non video.
Diversa est ratio ejusdem vocabuli in Epigr. *Persae* VII.
κερναῶν κείμεθ' ἐνὶ ξυλόχῳ. Silva recte potest dici *aspera*;
pinui idem parum convenit. Suspiciatus sum βαδινῶν, sive:

φεγγατα πρὸς ταναῶν ἄλος ἐπαξί πίνον.

Simonides Ep. I. μέλαι ταναῶ. *Antipbil.* Ep. XII. κλέωνες
ἀπηγέρισι ταναῶς δροβῶ. *Apollon. Rhod.* I. 1192. εἶον ταναῶς
ἔρνος πέλοι αἰγέροις. Idem IV. 605. ταναῶσιν ἐλογμένῳ
αἰγέροις.

XXXIII. Cod. Vat. p. 200. sine auctoris nomine.
Planud. p. 440. St. 573. W. Puer, ephebus factus,
Mercurio instrumenta quaedam lusoria dedicat. Simile
est Ep. *Theodoridae* T. II. p. 41. — V. 1. «εὐφῆμος ad
«verbum *silens pila*, i. e. pila mollis, quae cum jacta
«fuerit, in manum recepta, aut humi altissa, sonum quam
«minimum reddit.» *Brunck.* Hanc explicationem im-

probat *Wyttenbachius* in *Bibl. crit.* Tom. I. P. II. p. 35. et *αἴσιμος* corrigit, cogitans de pila artificiose elaborata, qualem Cupidini promittit *Venus* ap. *Apollon. Rhod.* III. 135. sqq. et, qui poetam expressit, *Philostrot.* in *Icon.* VIII. p. 873. *ῥαπτὴν σφαῖραν* vocat *Glaucus* Ep. I. *Dio Chrysost.* Orat. VIII. p. 281. ludant *οἱ παῖδες τοῖς ἑντραγάλοις καὶ ταῖς σφαῖραις ταῖς περικλαῖς.* — V. 2. *πλατάνην αἶψας ὀργάνου ἔχον καὶ ψόφον ἡποταλευντος.* *Suid.* *Brodaeus* laudat *Apollon. Rh.* II. 1056. ubi *aenea* *Herculis* crepitacula *χαλασίην πλατάνην* vocat; nihil forte diversa a *πλανταγωνίοις*, quae describit *Pollux* IX. 127. *καλεῖται μὲν γὰρ οὕτω καὶ τὰ κρόταλον καὶ τὰ εἰστέρεν, ᾧ καταβανκαλλῆεν αἰτίῳ ψυχαγωγῶσαι τὰ δευσιπύοντα τῶν παιδίων.* Hoc distichon in *Cod. Vat.* recentiore charactere scriptum postponitur posteriori; literis tamen appositis error emendatus. — Pro *πυξίνην* *Sterbanus* etiam *τροχίνην* legi monet. — V. 229.] V. 3. *Brunckius* exhibuit lect. *Planud.* In *Cod. Vat.* corrupte *στραγγάλας αἷς ἐκμήματα.* Elegans est usus verbi *ἐκμήματα* de vehementiori studio usurpati. *Nicias* Ep. VII. ap. *ἰφ' ὠρεαίς ἄ. θεοὶ μαρτυρέτω.* Vide, quae de hoc verbo collegit *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 346. ed. Bip. — *ῥαμβον.* De rhombo, quem pueri flagello agitant, vide *Suid.* v. *Schol. Apollon. Rhod.* I. 1139.

XXXIV. *Cod. Vat.* p. 147. *Planud.* p. 441. St. 574. W. Venator *Pani* munera quaedam dedicat. — V. 1. *αἰγόνουχι.* *Plan.* *Margini* *Wechel.* ubi *αἰγόνουχι* exhibetur, adpictum *αἰγόνουχι.* — V. 2. *Suidas* profert in *ἡγρεῖα κοιδή.* ubi recte *ἡγρεῖας* legitur; vulgo *ἡγρεῖας.* De hoc platani epitheto vide ad *Mnasalc.* XII. 2. Ap. eundem vero *εὐότες* legitur (in ed. *Flor. εὐώτες*), quod metrum corrumpit. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.* 514. et *Toup.* in *Cur. Nov.* p. 159. — V. 3. *ῥαιβόκερον* ap. *Steph.* In tribus *Aldin.* et ap. *Suid.* *ῥαιβόκερον.* Caprarium describens *Theocrit.* *Eid.* VII. 18. *ῥαῖον δ' ἔχει*

Ἀργελαῖα Διξίτερῃ κοῦραν. De *φαῖβης* vide ad *Archilochi* Fr. IX. 3. Epitheton a *Leonida* clavae tributum *Cri-pagoras* Priapo tribuit Ep. VI. *ἰουστόρθουγι Πριήπῃ*. — V. 4. *ἄ*. Vat. Cod. et Steph. Tres Aldinae et Ascens. *ῥ*. — In exitu versus vulgo *λόκου*. In Cod. Vat. *λόκος*, superscripto *ν*. — V. 5. Verba *γυυλός τε γλαγοπήγας* ex-citat *Suid.* v. *γυῦλος*. In antiquis *Suidae* editt. *γλαγ-πιδας*. In uno Cod. Paris. *Kusterus* *γλαγοπήγας* invenit scriptum. *Homer.* Il. π. 641. *ὥς ὅτε μύϊα Στοῖν ἔνθ' ἔβρομι* *ῥ* *περιγλαγίας κατὰ πέλλας*. — In v. *Ἀγυαῖον* *Suidas* laudat *Ἀγυαῖον τε κυνάγχαν*. — V. 6. pro καὶ τῶν *Brunckius*, a *Schneidero* monitus, corrigit καὶ τὰν, ut *Suidas* habet in *λαίμαπτῶν*. δι' ἧς διαμείψαι ὁ κύων. Ex compara-tione Epigr. *Diodori Zonae* IV. quod ex nostro expres-sum videtur, acute suspicatus est *Schneiderus*, in nostro deesse distichon, quod preces continuerit.

XXXV. Bis legitur in Vatic. Cod. p. 203. et 411. Planud. p. 4. St. 8. W. Ruris numinibus Neoptolemus Aeacides libat. Primum distichon laudat *Suidas* in *πάγος*. *πάγοι, αἱ ἐξοχαὶ τῶν ὀρέων καὶ τῶν πετρῶν*. In *Analectis* ty-pothetarum errore *λεῖδν* legitur. — V. 2. *ὄδασι* ex edit. pr. *Suidae* reponendum monet *Brunckius*. Literam a librariis metri causa appictam omittit etiam Vat. Cod. — V. 3. *πέτραι γλαχίν*. Vat. loco pr. *πέτρα γλαχίν*. Id. loco sec. — Habet hoc distichon *Suid.* in *γλαχίν*. Intelligenda Mer-curii quadrata statua. Vide *Brod.* et *Dücker.* ad *Thucyd.* L. VI. 27. p. 385. ed. Bip. *γλαχίνα* *Eustath.* ad Il. p. 1359. 21. interpretatur τὴν ἄκραν γωνίαν ἣν γένει τὸ τῆς πλεῖστως τμητικόν. Aptè igitur *τετραγλάχιν* de columna qua-tuor angulos habente. — V. 3. *Suidas* iterum profert in *μαῖα*. De Mercurio *μηλοσκόπῳ*, pecudum custode, vide ad Epigr. XXVII. — V. 4. *αἰγισβέταν*. *Suid.* — V. 5. *ἐμπλεος* a man. sec. Vat. Cod. loco pr.

XXXVI. Planud. p. 337. St. 477. W. Cum lem-
mate Λεωνίδου, οὗ δὲ Περύτου εἰς ἄγαλμα Περύτου. Verba et
δὲ Περύτου primum accesserunt in Aldina pr. *Brunchius*
latere censet Θεοκρίτου. Expressum est hoc carmen in
Lusibus XXIV. Anthol. Lat. T. II. p. 498.:

Hic me custodem foecundi villicus horti

Mandati curam jussit habere loci.

Fur, habeas poenam, licet indignere, feramque

Propter olus, dicas, hoc ego? propter olus.

τὸν ἀγροτιοῦντα, non negligentem (*Casull. XIX. 20*), sed
appreme attentum. — V. 3. τοῦτο. Idem color in Epigr.
Τυμν. III. ἔπρεπεν μὴ λαχάνων ἕνεκεν τάδε καὶ κολοκυνθῶν,
φῆσαι τις, με λέγειν. ἔπρεπεν ἄλλὰ λέγειν.

XXXVII. Planud. p. 367. St. 506. W. Hoc et se-
quens Epigr. scriptum in statuam *Anacreontis*, Athenis
in arce positam. *Pausan.* I. p. 59. τοῦ δὲ τοῦ Χανθίππου
πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήσιος, πρῶτος μετὰ Σαπφῶ τὴν
Λεσβίαν τὰ πολλὰ ὧν ἔγραψεν ἀρωγικὰ ποιήσας, καὶ οἱ τὸ στήμα
ἔστιν οἷον ῥῶντος ἂν ἐν μέθῃ γίνετο ἀνθρώπου. Vide in ean-
dem statuam *Eugen.* T. II. p. 453. Inprimis autem me-
morabilia haec *Leonidae* carmina, unde, quale *Anacreon-
tis* in illa statua στήμα fuerit, praeclare intelligimus.
Cf. *Heynium* in Comment. T. X. p. 98. Conspicieba-
tur senex ille Τεῖος σεσαλαγμένος οἶνον, quod ad Satyri-
descriptionem transtulit *Macedon.* Ep. XXVI. Σάτυρον
σεσαλαγμένον οἶνον. *Agathias* Ep. XXVI. γαστήρα μὲν σεσά-
λαστο γέρον εὐδαίει βάκχῃ. *Marc. Argentar.* Ep. XVII. ἃς
Βρομίου γυνὴ καλεούμενον. *Clement Alex.* Paedag. II. p. 179.
35. τὸ στήμα ἐσάλευτον οἶνον καὶ ἀνράδαντον. — Infidebat
lapidi *coronatus*; pro *στρεπτόν* enim vix dubites quin
στρεπτόν legendum sit. Primum enim vulgata sensu careret;
deinde vinosum senem sine corona conspici nefas. Eo-
rundem vocabulorum confusionem notavimus supra
Ep. X. 6. Inciderunt autem in hanc lectionem *Schni-*

derus in annot. mst. *Heynius* l. c. et *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 14. διωτὸν λίθον *Heynius* interpretatur de marmore sculpto. Nota sunt διωτὰ λίθον in *Homeri* H. γ. 391. et ἑσπὶς διωτῇ II. κ. 407. ubi *Eustasb.* p. 913. 35. ἡ πάντοτε ἰση, τοῦτ' ἐστὶ περιφερές. quæ interpretatio huic quoque loco convenit. Est lapis rotundatus in cylindri formam. Putabam olim:

διωτῷ στεγτὸν ὕπερθε δίφρου.

cui conjecturæ patrocinator *Apollon.* *Rhod.* L. III. 43. ἡ δ' ἄρα μόνη ἦτο δόμα διωτὸν ἀπὸ θρόνου. — V. 3 λίθον ὅμματα ad *Anacreontis* amores referenda. Conf. ad *Meleagr.* Ep. XXXIX. 1. Pro ἐπ' ἔμμεσιν *Schneiderus* ὑπ' emendat; in quam conjecturam *Wakefieldius* quoque incidit. *Barnesius* in Append. *Anacr.* p. 499. ἐν edidit. — ὄφθαλμοι δαδερμαῖς. sive mollioribus, quales oculos *Veneri* tribuit *Anacreon* Od. XXIX. 21. ubi vide *Fischerum*, sive marcidis vino oculis, quales sunt ebriorum. Vide *Rubnkem.* ad *Rutil. Lup.* L. II. p. 101. — Vestis usque ad talos defluebat. Hoc inter ebrietatis signa numerat *Eugenes* l. c. ἡ περὶ σφυροῖς ῥιφαῖσα λυπεύς πέζα καὶ μενοζουγὴς μέθην ἐλθγγαί σάββαλον. Ebrii esse palliam non colligere, multis exemplis allatis docuit *Boettiger.* in Specim. Edit. *Terent.* p. 14. — §. 230.] V. 5. Quæ hic *ἑρβυλίδες* vocantur, seq. Epigr. sunt βλαβύρια. *Hesych.* ἑρβύλια. εἶδος ὑποδήματος. *Theocrit.* Eid. VII. 26. πῦσα λίθος πταλοῖσα ποτ' ἑρβυλίδεσσιν ἁλίδαι. Conf. *Barnes.* ad *Euripid.* *Herc. fur.* 1304. — εἷα μεθυπλήξ. Hac voce usus est *Callim.* Ft. 223. τοῦδε μεθυπλήγος φροῖμιον Ἀντιλόχου. Ex veteri tragico εἰς πλῆξ laudat *Hesych.* γ. μεθυππλῆξ. Vide *Hemsterb.* ad *Thom. Mag.* p. 24. — V. 6. μεκὸν πέδα. ut *senex.* *Phineus* ap. *Apollon.* *Rhod.* L. II. 198. βάντην σκηπτόμενος, μεκὸς περὶ τοῦ θύραξ. *Alciphron* I. Ep. 26. p. 104. περὶ τὴν ἐφθῆνην μεκέν. — V. 7. ἐφῆμερον. *Wechel.* vitiose. βάθυλον Edit. Ald. pr. Sic scriptum nomen ap. *Alciphron.* L. III. 68. p. 443. — μεγαίστην. Edit. Flor.

Flor. *μεγίστην* ceterae. *μεγίστην* *Ursin.* — V. 8. Manibus lyram tenet, τὰν *δυσεύωτα*. ad quam graves amoris dolores cantas. De voce *δυσεύωτα* vide *Brunch.* ad Theocrit. in Lectt. p. 62. — V. 9. Cum labi videretur fenex, Bacchum poeta rogat, ut eum tueatur. Hos versus haud scio an *M. Argensarii* ante oculos habuerit Ep. XVII. Tom. II. p. 270. — *θέραια*. Usus est hac forma *Anacreon* ap. *Asben.* IV. p. 177. A. ubi verissime *Casaubonus* *θέραιας* in *θέραια* mutavit. At nondum persanatus est locus, qui vulgo sic legitur: *τίς ἐρασμὴν θέραιας θυμὸν εἰσέβη τέρειν' ὥς ἡμίσκεν ὑπ' αὐτὸν ὀρχεῖσθαι*. Scribendum videtur: *τίς ἐρας φίλον, ὃ θέραια*. *θυμὸν εἰσέβη τέρειν' ἡμίσκεν ὑπ' αὐτὸν ὀρχεῖσθαι*. Quae cupiditas animum meum invasit. *Glycerium* ad Menandrum *ἄξω σε ἔτεε μέτων Ἀριάδνης εἰς Ἀλγυπτον, οὐ Διδονυσον, ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα*. *Alciphbr.* L. II. 4. p. 256.

XXXVIII. Legitur in Vat. Cod. in primis post titulum foliis sine varietate. *Planud.* p. 367. St. 506. W. In eandem *Anacreontis* statuam. — V. 1. μέθης vulgo. — V. 2. ὑποσκελιστάς. *Eubulus* ap. *Asben.* L. II. p. 36. D. de vini viribus: πολλὰς γὰρ εἰς ἂν μικρὸν ἐγγυῖον χυθεῖς ὑποσκελίζει ἥματα τοὺς πεπαιγμένους. ubi in praecedente versu *ὅς γε καὶ σφάλλει πόδας* corrigendum esse suspicatus sum in *Emend.* in *Epigr. gr.* p. 14. Utramque vocem jungit *Themist.* Orat. XX. p. 235. D. ὑποσκελισμένη τε καὶ σφαλμένη. *Apollonid.* *Epigr.* I. Tom. II. p. 132. λάβρες δ' εἰς βάκχον ὀλέθων, ἄχρως ἐπὶ σφαλαροῦ ζυροπότῃ γέννατος. Cf. *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 267. ed. Bip. — V. 3. ἐς ἄχρως. Vulgo. — γυῖα pro ipsis pedibus accipiendum esse, apparet ex praec. *Epigr.* v. 4. et ex imitatione *Eugenis* supra laudata. γυῖα. μέλη. ἢ πόδες τοῦ σώματος. *Suid.* ubi corrigendum videtur: γυῖα, μέλη τοῦ σώματος, ἢ πόδες. Vide *Intpp. Hesychii* in γυῖα. βλαῖστιν hoc loco elegantius quoddam calceamentorum genus significare videtur. Conf. *Asben.* L. XII. p. 543. F. et ap. *Hermip.* Vol. I. P. 2.

rum L. XV. p. 668. A. ΒΛΑΨΤΗΣ δ' οὐδὲς ἐτ' ἔρως λευκῆς.
ut scribendus versus pro οὐδὲς ἰτέρως. — V. 5. τὴν χα.
Edit. Flor. — V. 6. ΒΑΘΥΛΟΝ. Ed. Flor. tres Aldinae et
Ascens.

XXXIX. Planud. p. 336. St. 475. W. cum lem-
mate εἰς ἕτερον Πᾶνα. cujus fides apud ejus auctorem esto.
Viatores hac inscriptione a turbida tepidaque aqua ad
fontem limpidum frigidumque mittuntur. — V. 1. ἰλῶος
χαράδραϊς θερμὸν, ὕδωρ scil. aquam e colluvie. *Hesych.*
χαράδρα. χείμαρρος ποταμὸς. κατὰ γὰρ δὲ οὗτος παντοῖα ἐν τῇ
βρύκῃ καὶ κατασύρει, χαράδρει. — οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν κα-
ταφερομένων οὐβρίων. Vide *Fischer.* ad *Anacr.* p. 355. —
V. 2. δαμαλίζον. *Steph.* vitiose. ἄκρη. Planud. — V. 4.
ποιμὴν πίνει. *Theocrit.* Eid. I. 22. ἄπὸ δ' ὕδατος τῆνος δ'
πιμνενικός. — V. 6. κλαρίζον. Vulgo. — ψυχρότερον νεφέ-
δος. Vide not. ad *Meleagri* Ep. XVI.

XL. Planud. p. 331. St. 471. W. In Amorem
Thespiesensem, Praxitelis opus. In eodem argumento
plures Anthologiae poëtae versati sunt, quorum car-
mina leguntur in Planudea l. c. *Leonidas* expressisse vi-
deretur *Simonidem* Ep. XC. Tom. I. p. 143. Non hoc, sed
aliud Amoris signum, ex aere conflatum, descripsit *Cal-
listratus* in Stat. III. Hoc, quod *Leonidas* celebrat, mar-
moreum fuit, et, Nerone imperante, igne consumtum
est. Vide *Pausan.* p. 762. De illustribus Amoris statu-
is vide disputantem *Heynium* in Comment. Tom. X. p. 91.
Facit huc *Pausanias* L. IX. 27. p. 761. Θεσπιῶν δὲ ὕστε-
ρον χαλκοῦν ἐργάσατο Ἐρμὴ Λόσιππος, καὶ ἔτι πρῶτερον τοῦ-
του Πραξιτέλης, λίθου τοῦ Παντελησίου· καὶ ὅσα μὲν εἶχαν εἰς
Φερόην καὶ τὸ ἐπὶ Πραξιτέλει τῆς γυναικὸς εὖφισμα, ἑτέρωθεν ἤδη
μὲν βεβήλωται. Respicit L. I. 20. p. 46. Idem l. c.
Amoris apud Thespiesenfes cultum narrat. Conf. *Stra-
bon.* IX. p. 409. sq. *Plutarch.* T. II. p. 748. P. τὰ ἐρη-
τικά Θεσπιῶν ἐγένοντο, ἄγρουσι γὰρ ἀγῶνα πινυταιρηκόν, ὡς
πρὶ καὶ ταῖς Μείσαις καὶ τῇ Ἐρμῇ, φιλοτίμως πᾶν καὶ λαμπρὸν

πρὸς. Hinc *Philostrophus* in Ep. XLII. p. 933. δεκατὶς δέ μοι
 μηδὲ θεσπιακὴ τις εἶναι, πάντως γὰρ καὶ τῷ Ἑρωτι ἔθους. —
 V. 3. ὃν Πρ. ἔγνω. cujus numen expertus est Praxiteles,
 cujusque exemplar, in ipsius pectore insidens, expressit.
 Ad verba, ἐν περὶ Φρόνυ δεικνύμενος, haec notavit *Brunchius*:
 „Haec non intelligo, quae cautus Brodaeus non magis
 „quam prunas attrigit. Locus corruptus est, et nisi mea
 „me fallit opinio; scribendum est — ὃν περὶ Φρόνης αἰθό-
 „μενος. Non uno in loco περὶ et περὶ sunt permutata. In
 „αἰθόμενος autem si prima litera Α male picta a librario
 „pro Δ accepta fuit, tantillum hoc vocis corruptelae oc-
 „casionem dare potuit.“ Mihi haec emendatio frigi-
 diuscula videtur. Depravatam lectionem sic correxerim:

ὃν παρὰ Φρόνυ

εὐρόμενος — — —

cui conjecturae patrocinator imitatio *Tullii Gemini* Ep.
 II. in eandem statuat:

Ἀντί μ' Ἑρωτος Ἑρωτα, βροτῶ θένει ἄπασι Φρόνυ

Πραξιτέλης, μισθὸν καὶ θένει εὐρόμενος.

§. 231.] XLI. In Vat. Cod. in primis post titulum
 foliis. Planud. p. 326. St. 466. W. In celeberrimam
 illam Venerem Anadyomenen, Apellis opus, quam a
 Cois emtam Augustus in templo Veneris genetricis con-
 fecravit, narrante *Plinio* L. XXXV. 36. 15. Cf. *Heyn.*
 in Commentat. X. p. 107. Nostrum carmen expressit
Ansip. Sidon. Ep. XXXII. ubi reliqua in eandem imagi-
 nem Epigrammata indicavimus. Peculiari disputatione
 nostrum illustravit *Ilgensis* Lips. 1785. repetita et aucta
 in Opusc. philolog. p. 13. 14. unde quae in rem no-
 stram faciunt, enotabimus. — V. 1. τὴν ἐκφυγοῦσαν.
 De Venere recens nata loquitur *Leonidas*. Ut hic poë-
 ta, sic *Himerius*, poëtarum vestigia premens, Venerem
 describit, Orat. I. 20. p. 364. ἐκ μέσου τοῦ πελάγους
 κινεῖσαν, ὅτι τὸν ἡφρὸν μετὰ τὴν θάλασσαν ἐξ ἄκρων πλακῆμιν

σπάζουσιν. Spumam maris divae adhuc adhaesisse, sponte intelligitur ex verbis ἄφρῳ μορμύρουσαν, ubi Cod. Vat. μοιρμύρουσαν exhibet; at in ipsorum verborum interpretatione haeremus. *Rubnkenius*, ubi de verbo μορμύρειν, doctè, ut solet, disputat, Epist. crit. l. p. 67. inter alia haec habet: »Μορμύρειν, murmurare, murmur, de maris, »fluminum fontiumque sonitu frequens est apud utrius- »que linguae poëtas. Quibus praeivit *Homerus* ll. ε. »104. περί δὲ βέος Ἵκλειανδρ' ἄφρῳ μορμύραν ἦεν ἄσπετος. »Quod cum legisset cultissimus Epigrammatum scriptor »*Leonidas Tarentinus*, praeclare se speravit locuturum, si »diceret: τὴν ἐκφυγούσαν ματρεὶς ἐκ κέλων ἔτι ἄφρῳ τε »μορμύρουσαν εὐλεχῇ Κύπριν. At mihi, ut lenissime dicam, »ipse *Homerus* talem imitationem non videtur probatu- »rus fuisse.« *Brunckius*, ut poëtam a crimine ineptae imitationis vindicaret, corrigere tentavit πλημύρουσαν, quod verbum abundantiae significationem habet. *Meincke* conjecit πορφύρουσαν, nitentem, ex *Democrit.* T. II. p. 260. Κύπρις γυμνὴ πορφυρεῖν κύματος ἔχουσαν' five μαρμαίρουσαν. Similiter *Ilgen* μαρμαρουσαν legit, vestigia spumae albentis gerentem. Praeivit *Hesiodus* in Theog. 190. ἁμὰ δὲ λιυαὶς ἄφρως ἅπ' ἀθανάτων χροὺς ὤρετο· τῇ δ' ἐν κοῦρῃ ἐθρέφθη. *Himerius* Orat. I 9. p. 339. εἰς καὶ τὴν ἄφροδίτην αὐτὴν κατὰ θάλασσαν λανθάνουσαν, ῥήξας τῇ τέλει τὰ κύματα, εἰδείξιν ἁλὶν μαρμαίρουσαν. De verbo μαρμαίρειν et μαρμαρυγῇ, de corporis nitore usurpato, vide *Dorvill.* ad Charit. p. 162. — εὐλεχῇ *Ilgen* interpretatur bene natam, εὖ λοχνομένην, natura pulchram. Equidem intellexerim de Venere (balamorum praelide) quae ad torum nuptialem adducit, tori gaudia praebet. Ad hanc analogiam ap. *Nicandrum* in Ther. 584. arbor vocatur Ζερμειχῆς, quae per aestatis calorem jucundum lectum, umbrosam sedem, praebet. — V. 3. ἰδών. Haec est lectio Cod. Vat. Vulgo εἰδώς, cui lectioni patrocinator *Ilgen*. Causam illa significari: *Apelles, quia Venerem*

vidit, vivam spirantemque expressit; cum contra *ἰδὼν*
ἔξιμάξατο nihil dicat, nisi, *postquam* viderat Venerem.
 At haec nonne fere eodem redeunt? — Apte idem
 comparavit *Platon*. Ep. IX. τοῦ γυμνῶν εἶδός με Πραξιτέλης;
Lucian. Ep. III. τὴν Παφίην γυμνῶν οὐδέ τις ἴδεν, εἰ δέ τις εἶδεν,
 Οὗτος δὲ τὴν γυμνῶν στησάμενος Παφίην. — Vitiose editt.
 vett. *ἰμερότατον*. — V. 3. ἔμφυχον. Haud infrequens de
 artis operibus quae vivere et spirare videntur, ut illa
 ap. *Theocrit*. Eid. XV. 83. ἔμφυχ', οὐκ ἐοφάντα. ubi ex-
 quisita dedit *Valckenar*. p. 377. (f. *Lenner*. ad *Phalar*.
 p. 22. — *ἔξιμάξατο*. Hoc quoque proprie de pictoribus
 et sculptoribus usurpatur, qui speciem aliquam marmore
 coloribusve expressam repraesentant. *Tyippus* Alexan-
 dri ὅταν ἀπεμάξατο μορφάν, ap. *Archelaum* T. II. p. 58.
Philostrot. in Vit. Apollon. VI. 19. p. 256. εἰ φεῖλαι δὲ
 καὶ εἰ Πραξιτέλης ἀνελθόντες ἐς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπομαζήμενοι
 τὰ τῶν θεῶν εἶδη. τέχην αὐτὰ ποιοῦντο. Hinc de eo, qui al-
 terius mores indolemque refert. *Alciph*. III. 64. p. 434.
 ὁ δὲ καὶ ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔξιμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Cyrus*
 Ep. III. πάντ' ἀπομαζήμενν ἔργα τὰ Πηνελόπης. Quod au-
 tem alicujus rei similitudinem refert, *εἰκμαγμα* et *εἰκμαγεῖον*
 vocatur. Vide *Eustath*. ad *Odyss*. p. 684. 36. *Hemsterb*.
 ad *Polluc*. IX. p. 1116. — V. 5. Obscurum est in
Apogr. nostro, utrum *εἰ* an *ἐν* in Cod. legatur. — *ἐκ-
 θλίβει κόμαν*. Venerem *Anadyomenen* comam manibus
 pressisse, omnes tradiderunt. Comparat *Heynius Ovid*.
 IV. ex Ponto l. 29. *Dea Aequeoreo madidas quae premis
 imbre comas*. *Trist*. II. 527. *Sic madidos fccas digitis
 Venus uda capillos Et modo maternis tella videtur aquis*.
 Adde *Anson*. Ep. CIV. *Ut complexa manu madidos salis
 aequeore crines Humidulas spuma stringit utraque comas*.
 — V. 6. γαληνός πῶτος. Vide notata ad *Meleagr*. Ep.
 LXIX. Ilgen his verbis interpretatur: *Hilare desiderium,
 amor et blanditiae vident ac renident ex oculis*. — V. 7.
μαζὸς κυδωνιῶ. De malis cydoniis ductam imaginem plu-

res illustrarunt. *Aristoph.* *Acharn.* 1197. τῶν τριῶν ὡς σκληρὰ καὶ κυδάνια. *Aristaenet.* 1. Ep. III. p. 8. τὸν κυδανῖντα τῆς ποδουμένης μασθόν. Vide, quae disputavit *Mischerlich.* ad *Caesull* LXIV. 65. *Lucianus* *papillas.* — ἡκμῆς ἄγγελος. Hinc fortasse *Philodem.* Ep. XIV. λευκαὶ μοπαταπείρουσιν ἰδιῶται — σινιτῆς ἄγγελοι ἡλικίης. Cf. Ep. XIX. — V. 8. Ipsa Juno et Minerva, hanc Veneris imaginem videntes, pulcritudine ejus suam speciem superari fatebuntur. Contra de Venere male picta *Martialis* L. 1. Ep. CIII. *Qui pinxis Venerem tuam, Lycori, Blandius, puto, pictor est Minervae.*

XLII. Cod. Vat. p. 476. Planud. p. 303. St. 443. W. ubi plurima sunt in Myronis vaccam Epigrammata. Nostrum non est ex optimis. Hinc tamen *Philippus* Ep. XLIX. εἰς ἔργα δ' οὐκ εἶπαι προσέθεας βάσει.

XLIII. Cod. Vat. p. 385. Planud. p. 36. St. 53. W. Ap. *Strob.* in *Flor.* LXI. p. 389. Gesn. 253. Grot. Lusus in Amoris ex thuris grano sculpti imaginem. Amor, qui in ipsum Jovem tela torquere audet, Vulcani tandem flammis consumitur. Notabile carmen, cum aliud exemplum thuris ad anaglypha adhibiti vix exstet. Majores thuris guttas, quae tertiam partem minae exaequent, reperiri narrat *Plin.* L. XII. p. 664. — V. 3. ὅψι ποτο. Tandem aliquando, post multa facinora edita, κῆτος σκοπέε. *Posidippus* Ep. I. ἐγὼ σκοπέε εἰς ἄμα πολλοῖς καῖμα. — V. 4. πυρὶ τυφόμενον. ut ipse flammarum, quibus mortales excruciat, vim experiatur.

XLIV. Cod. Vat. p. 369. Planud. p. 25. St. 39. W. Pyrus se apud dominum excusare videtur, quod nonnisi immaturos fructus habeat. Poma enim, simulatque ad maturitatem pervenerint, a fure quodam decerpi. *Ovid.* in *Nuce* v. 91. nux ad viam posita se cum arboribus in secreto nascentibus comparat: *Illā suo, quaecunque tulit, dare dona colono Ex plenos fructus annumerare potest. At mihi maturos nunquam licet edere foetus;*

Ante diemque meae decutiuntur opes. — V. 1. θάλλουσιν, vi transitiva, *gignentem*. ut *Alexander Actol.* V. 9. θάλλῃσι μέγαν υἱόν. — V. 3. παπαινόμεν', i. e. παπαινόμενα, conjicit *Meinecke*, quia παπαινεν in activo non significare videatur *malescerc*. Nec opus est a vulgari significatione recedere, nec vulgatam mutare. *Pyrus* loquitur; haec, quod dicunt, orationis subiectum est in verbo παπαινόμεν, a quo pender accusativus ἐπέσσα. *Quoscumque fructus ad maturitatem perduxī.* Gravius est, quod κλάδοις primam h. l. producit; cuius rei insolentia vitii suspicionem fecit *Schneidero*. Fortasse legendum:

ὅσα γὰρ ἄρτι κλάδοις παπαινόμεν —

ubi vides, quam facile ἄρτι excidere potuerit. Pro ἐφέλκει vulgo ὑφέλκει legitur, quod haud scio an membranarum lectioni praeferendum sit.

¶. 232.] XLV. Cod. Vat. p. 452. Planud. p. 25. St. 39. W. Ficus matura Democritum arcessit, verba ad viatorem faciens. — In Planudea hoc carmen *Philippo* tribuitur. — V. 1. φιλοπαριστήν. Dubito, utrum de hortulano accipiendum sit, an de homine delicato, pomorum, quae autumnus affert, inprimis amante. Hoc tamen verius videtur. — V. 3. ἡ λευκέρως Cod. Vat. Ficos prae maturitate jam albescences et flavescences interpretatur *Brodacus*. Verum peculiare ficorum genus intelligendum videtur. *Athen.* L. III. p. 76. C. Λευκερινός δέ τι εἶδος ἔστι ευκῆς, καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἡ τὰ λευκὰ εὖκα φέρουσα. μνημονεύει δὲ αὐτῆς Ἑρμῖππος ἐν Ἰάμβοις οὕτως τὰς λευκερινούς δὲ χωρὶς λευκάδας. Vide *Schneider.* ad *Columell.* L. X. p. 552. Mox Cod. Vat. ἐφάδιος. — V. 4. τὰς ἀπύρους ἀκίδλους. foetus arboreos *papes* vocat, propter formam oblongam. Sunt enim ἀκολοι offae oblongae, pastilli, qui κολλύρια vocantur. *Salmas.* ad *Solin.* p. 936. sq. *Suidas*: ἀκίδλους, κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων. Hoc nomine nonnunquam quodvis cibi genus appellatur, teste

Eustathio in *Od.* p. 628. 3. εἰρηται δὲ καὶ ἡ ἀπλῶς τρεφὴ ἀκολος λεγομένη, ὡς Ἀθηναῖος δηλαῖ. Vide *Spanhem.* ad *Calim.* H. in *Cerer.* 116. p. 407. Ceterum ἀπυρος minime cum *Salmasio* a πυρός derivandum est, quod priorem producit, sed a πῦρ. Frequenter commemoratur ἡ ἀπυρὸς τρεφὴ, quae sine ignis adjumento facile comparari potest, ut poma, mel, alia hujus generis. Vide *Wesseling.* ad *Diodor Sic.* T. II. p. 346. sq. *Valckenar.* ad *Hippol.* p. 266. E. — V. 6. κερήτου χρ. Vulgo et in *Cod. Vat.* Nostra igitur lectio ex conjectura profecta videtur, eaque probabilis. *Suid.* ἀχραντον. ἀψαυστον. κυρίως, οὐ χερὲ οὐχ ἡψατο Eadem lectio obversata esse videtur *Grosio*, cum verteret: *si vis Arboris intactae carpere primus opes.* Fuisse, qui κερήτου conjicerent, monuit *Brodaeus.*

XLVI. *Cod. Vat.* p. 369. *Planud.* p. 25. *St. 40. W.* Vitis conqueritur de iis, qui uvas immaturas lapidibus decutiant. — V. 1. vulgo αὐτοθελαῖς. unde *Arnaldus* in *Var. Conj.* p. 177. αὐτοθελαῖς fecit. Nostrum est in membranis *Vat* superscripto tamen ις. Genuinum videtur αὐτοθελαῖς. Uvas decerpi facile patiar, modo maturae sint. *Jos. Scaliger* in *Not. mstis αὐτοθελαῖς* conjecit, sensu non satis opportuno. Pro πάντοτε *Lepper.* ad *Coluth.* p. 87. πάντας scribi volebat. Vulgata mutatione egere non videtur. Idem τύπτε με corrigit; quam correctionem *Cod. Vat.* confirmat. Vulgo τύπτει. *Grosius* vertit: *Sponse mea solco dare, cum maturuit, uvam. Quid miseram saxis, turba proserua, jasis?* Putabam olim:

μή σκληροῦς τύπτε δὲ χειμαδίης.

ne vero immaturas lapidibus petat. σκληρὸς de fructibus dicitur. *Schol. Theocrit.* *Eid.* XI. 21. φιαρωτέρα. σκληρωτέρα αἵρου σταχυλῆς. — V. 3. τήκείνου. Tres Aldinae et *Ascens.* — ἔργα frequentes de agris, locisque cultis; vide *Rittershus.* ad *Oppian.* *κν.* II. 151. tum de ejusmodi locorum proventu. Hoc loco *Bacchi* sunt munera.—

De Lycargo *vesano in nova vise* (cf. *Propert.* III. 15. 23.) vide *Burm.* ad *Anthol. Lat.* T. II. p. 652.

XLVII. Cod. Vat. p. 410. Planud. p. 3. St. 6. W. Idem argumentum, *Leonidam* imitatus, traſſavit *Meleager* Ep. CXV. ubi vide not. — V. 2. ἄχαρις Cod. Vat. ἄχαριν χάριτα. donum, quod gratia non ſequitur. — V. 3. κλισίαι. Cod. male. *Conum insignis galeae.* *Virgil.* *Aen.* III. 468. — γανῶσαι. proprie de metallis ſplendentibus. *Schol. Aristoph.* *Acharn.* 7. ἰγανῶθην. ἰχάσθην.... ἐπὶ μεταφορᾷ τῶν λαμπρυνομένων χαλκωμάτων. Hinc γανῶσαι, ap. recentiores praefertim, metalli laminis aliquid obducere. Vide *Casaub.* ad *Athen.* I. 6. — V. 4. κλαμαραί. Cod. κλαδαράς explicatur *vibratilis*. Vide *Intpp. Hesych.* in κλαδαρόματοι. *oculis mobilibus et quasi fractis praedisti.* Melius de hasta *tenui et fragili* accipias verba κλαδαράι κάμακες. *Polyb.* VI. 25. 5. ἰδρατα — λεπτὰ καὶ κλαδαρά. Vide ad *Fragm. Tom.* V. p. 95. — V. 5. ἐκ δὲ μετώπου. *Theocrit.* *Eid.* II. 107. ἐκ δὲ μετώπου ἰδεῖς μὲν κοχὺς αἶνιν ἴσον νοτίαισιν ἰέρουςι. Quem locum *Burm.* comparavit ad *Propert.* II. 18. 12. *Quae si forte aliquid vultu mihi dura negaras, Frigida de tota fronte cadebat aqua.* *Valerius Aedituus* ap. *Gell.* N. A. XIX. 9. *Per pectus miserum manas subito mihi sudor.* — V. 7. ἀνδραῖνα. ἵνα συνίσταν οἱ ἄνδρες, ὥσπερ ἰξίδρα, ἵνα συγκάθωνται. *Schol.* Locum, quo potandi causa convenitur, intellexit *Antipater Sid.* Ep. XXIX. ἀπτολέμων τάδ' ἵοικεν ἐν οἰνοπλήξει τεράμενοις Πλάθειν. Vide not. ad *Meleagr.* Ep. CXV. — Pro νομφάδιον Cod. νομφάδιον. — V. 9. αἱματίνοντα. *Anthol. Latin.* II. CCXXXI. *Grandia qui exiguis deducis facta figuris, Ad Venerem abeat, nos tuba saeva juvat. Sanguine quae ru-beant Gradivum carmina placens.* — διοξίπποι. Cod. Vat.

XLVIII. Cod. Vat. p. 374. *Leontidae* vindicat carmen, quod Planud. p. 80. St. 116. W. *Antipatro Thes-salonicensi* tribuit. Parvum navigium, deorum praesidio et favore tutum, magnas se naves aequare ait. —

V. 1. *πυτοπορευση*. Cod. male. *διθύνειν εὐκλοῖην* idem quod *εὐκλοῖν*. Me minus tuto, quam magnas naves, per mare currere dicunt. — T. 233.] V. 3. *θαλάσση πᾶν ἴσον*. Mari omnia paria; nihil interest, parvo magno-ve navigio veharis; saepe enim fluctus magna frangunt, minoribus parcant. Cod. Vat. *θαλάσση*. — V. 4. *ἡ κρείσς*. Haec in fortunae arbitrio sunt posita. *Dio Chrysost.* Or. LXIII, p. 589. *τόχης γεῦν ἐν θαλάττῃ γενομένην; εὐκλοῖν καὶ*. Idem Orat. LXIV, p. 593. de nautis: *οὐδ' γὰρ πίτ-ση τὴν ψυχὴν, οὔτε σχοινοῖς ἐπιτερεουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοῦς σῶζει ξύλον πύκνινον· ἀλλ' ἐπέτεψαν βεβαίῃ καὶ μεγάλῃ πρέγματι, τῇ τόχῃ*. — V. 5. Alia plus habeat praesidii in clavo ceterisque armis nauticis; ego diis confidam unice.

XLIX. Cod. Vat. p. 362. Planud. p. 90. St. 132. W. In Homerum, ceteros poëtas, ut sol stellas, fulgore suo exstinguentem. — V. 1. *κύκλα σελήνης*. Vide ad Epigr. *Aesopi* T. I. p. 76. — V. 3. *Meleager* Ep. XXXV. *ἀλλὰ Μόϊσχος Ἄστέρα; ἐκλάμπας ἔβρισεν ἥλιος*. Similis imago ob- versabatur *Horasio* II. Ep. I. 13. *Urit enim fulgore suo qui praegravas artes Infra se positas*. — Homerum *Μου-σῶν φέγγος* fortasse hinc appellavit *Antip. Sid.* LXVIII. perpetuus *Leonidae* imitator: *Ἑλλάνων βιοτῆ δούτερος ἥλιος Μουσῶν φέγγος Ὀμηρος*.

L. Cod. Vat. p. 410. Planud. p. 57. St. 81. W. Venerem ap. Spartanos armatam esse negat *Leonidas*, et in eos, qui aliter dicant, invehitur. Jam vero de arma-
mata Spartanorum Venere omnia plena. Eleganter *Plutarch.* T. II. p. 317. F. *ὥς περ οἱ Σπαρτιῶται τὴν Ἀφρο-δίτην λέγουσι, διαβαίνουσιν τὸν Εὐρώτα, τὰ μὲν ἴσοπτρα καὶ τοὺς χλιῶνας καὶ τὸν καστὸν ἐκποδίζουσι, δόρυ δὲ καὶ ἡσπίδα λαβεῖν κοσμουμένην τῇ Λυκοβόρῃ*. Idem Spartae omnia deo-
rum simulacra armis instructa esse ait, causamque hujus rei a *Charilao* redditam affert T. II. p. 232. C. Conf. p. 239. A. Vide *Pausan.* L. III. p. 246. *Gesner.* ad

Quintil. II. 4. 26. Nisi igitur hoc carmen merus est lusus poëticus in Venerem, vel inter Spartanos sine armis dominantem, ejus acumen non magis perspicio, quam *Heynius*, quem vide in *Comment.* Tom. X. p. 108. —

V. 1. *πὸ τὴν K.* Vulgo. In *Vat. Cod.* *ποταν.* In *Planud.* *πὸτ'* pro *ποκ'* habetur. — V. 2. *ἢ ἐξιδι* *Cod. Gudian.* — *ἐπλομανεῖ.* De eo, qui armorum studia magis, quam pax est, sequitur, *Synesius* *Epist.* CV. *ἐπὶ καὶ φιλοκαλῶμεν ἂν, ἔργῳ παιδέσθαι αὐτὸν ἔσχατον ἐπλομανεῖν καὶ ἱππομανεῖν παρὰ τοῦ βίουτος.* Similia verba, in quibus *μαλίσσθαι* immoderatum desiderium significat, (vide *Cyper.* in *Obss.* I. 19. p. 134.) collegit *Asben.* L. XI. p. 464. — V. 3. *ἀπαλὲν γαλάσσῃ.* *Homer.* *Od.* ξ. 465. *Longus* II. p. 33. *στῆς δὲ πλεῖστον ἐγὼ πάντῃ ἀπαλὲν.* *Ovidius* *Heroid.* XVI. 83. *Dulce Venus risis.* — V. 4. *εἶπεν.* *Cod. Vat.* — V. 5. *ἐναιδῆς.* *Grotius* vertit: *Sed natio mendax, Historici fugunt, arma tenere deum.* — Fuisse videntur, qui, cum severam Lacedaemoniorum disciplinam, duram vitam, moresque rudes et inhumanos vituperare vellent, vel ea, quae apud alios homines ad formandos animos moresque emolliendos facerent, amorem et Venerem, apud Spartanos ingenium mutasse, Veneremque adeo Lacedaemone armatam esse dicerent. Ejusmodi reprehensores fortasse respexit *Leonidas*.

LI. *Cod. Vat.* p. 192. Tarentino poëtae vindicat; in *Planud.* p. 427. *St.* 562. *W.* sine auctoris nomine prostat. Scriptum in exuvias leonis, qui, cum vitulum de grege rapuisset, a pastore occisus est. — V. 1. *πυρεσῇ τ. λ. ἐπ' ἀφλοῖσσαντο* *Cod.* *φλοῖς*, qui proprie *cortex* est, unde *λεῖψῃ φλοῖν* ap. *Herodot.* III. 98. nonnunquam pro pelle ponitur. *αὐτόφλοισον. αὐτόδαρμον.* *Hesych.* *Nonnus* *Dion.* XIV. *ταυρεῖν ἐδέρητον ἀπεφλοῖσαι καλύπτειν.* *Schneiderus* ad *Nicanori Alex.* 302. *Μαρεῖον ἔχῃ τε φοῖβος ἠπὸ φλόα δέσσαντο γυῖον*, laudat *Varronem* ap. *Nonium* in *Cortex*;

Sic invidiosa matura anima corporeum corticem facile reliquit. — V. 2. *Βουκαλίον* corruptum est. Huetius p. 41. reponit *βουκαλίον*. Sed a *βουκόλος* non magis fit *βουκαλίον*, quam a *βουκόλος βουκαλίον*. Melius scriberetur *βουκαλάτης*. Sofus hic bubulcus erat, ut e re narrata manifestum. *Brunck*. Melius *Meinecke* tentat *βουκολμην*, ut ap. *Antipbil.* Ep. XXX. five *βουκόμων*, ut infra Ep. LXIX. Posterius parum abest, quin verum putem. — In vers. 3. vulgo verba *εὐθνήμονα μόσχον* desiderantur; nec in Cod. Vat. leguntur. Exhibet ea Codex regius, olim *Jani Lascaris*, quem *Brunckius* versum mutilum ex *Suida* supplevisse existimat. Laudat h. v. *Suidas* in *βρόκοντα* et *εὐθνήμονα*. Vide *Toup.* in Cur. Nov. p. 174. — Pro *καταβρόκοντα*, quod *Suidae* debetur, vulgo *καταβρόχοντα* legunt. Utriusque vocabuli prima origine nihil diversam significationem tradidit *Pierfon.* ad Moer. p. 101. Est *βρόκων* avidae, dentibus stridentibus, edere; *βρόχων* frendere. — V. 4. laudat *Suid.* in *ξύλοχος*, ubi *μάδους* et *ξύλοχον*, ut in Vat. qui praeterea *αὔθις* habet. *αὔθις* primum in Ascens. reperio; vetustiores *αὔτις*. *ξύλοχον*, duplici auctoritate munitum, *Leonidae* restituendum cenio. — V. 5. *Suidas* in *ἀπτίσιν*, ubi *μοσχίμ*. *Kusterus*, qui verficuli sedem ignorabat, haec inepte vertit. Cod. Vat. *μοσχίμ*. fortasse pro *μοσχίω*, ut versu 1. *πυρεσῆ* pro *πυρεσῆ*. — V. 6. Vulgo *εἶχε*. Nostrium *Brunckius* in duobus regiis codd. reperit. Sed recipienda erat lectio a *Suida* servata in *ἔχθεινῆ* *ἔχθεινὰν εἶδε βοοκτασίαν*, probata a *Toupio* in Cur. nov. p. 174. et firmata auctoritate Cod. Vat. *Addaeus* Ep. I. καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμεσίαν. *Eubulus* ap. *Athen.* l. p. 25. C. *πικρὰν στρατίαν εἶδεν*.

LII. Cod. Vat. p. 115. Planud. p. 451. St. 585. W. Poëta de Amore, ignita ipsi tela nunquam non ingerente, conqueritur. — V. 1. *οὐκ ἁδίκῳ*. Cod. Vat. *ἁδίκῳ*. Haec per ironiam, dissimulato dolore, efferuntur. Nihil

dicam, quod Amorem laedere queat. Dulcis deus; Venus (quae et ipsa ejus vulnera experta est) testis. Jam sequentia praeter opinionem adjicit. — V. 2. ἐκ δολίου κέρσος. Arcui, quod Amoris est, tribuitur. *Insidiosis telis peror.* — ¶ 234.] V. 3. πᾶς τεφροῦμαι. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XIII. 4. — ἀτρακτον, *sagittam.* Notus *Tbucydides* locus L. IV. 40. πολλοὺ ἂν ἄξιον εἶναι τὸν ἀτρακτον, (λέγων τὸν διστόν) εἰ τοὺς ἀγχιθόες διαγίνωσκε. ubi vide *Duckertum.* Laudat h. v. *Suidas* in ἀτρακτον, ubi sic, ut ap. *Brunckium*, legitur, assentiente Cod. Vat. Vulgo θερμὸ δ' ἐπὶ θερμὸν ἰάλλαι. — Seq. vers. Planud. ἰσθόλος. — De verbo λωφῶν vide *Interp. Hesychii* v. λωφῆσαι. *Dorville* ad *Chorist.* p. 355. et *Valcken.* in *Diatr.* p. 126. — V. 6. »Ultimum distichon valde corruptum est. tam in Vatic. »membranis, quam in Planudeae codd. qui nihil hic »juvant. Ex illis hoc tantum notavit *Salmastius* in ultimo »versu: ἔσομαι ἁλεξόμενος. Conjecturis indulgere licet. »Sic scribo:

» καὶ θνητὸς τὸν ἁλιτρεὺν ἐσώκει δαίμων ἄλλοτε, » τισαίμην. τί πλέον δ' ἔσεται ἁλευομένη;

» Clara haec et perspicua. *Si mortalis perniciosum deum »capere posset, ulcisceretur: at capere non possum; fugien- »dum ergo. Sed etiamsi fugero, quid juvabis? Ipse mul- »to velocior me semper attinget.* » *Brunck.* qui alio loco p. 315. se hoc distichon in eam fere sententiam emendasse ait, quam expresserit *Archias* Ep. III. φεύγειν δὲ τὸν Ἐρωτα κινὰς πόθος· οὐ γὰρ ἁλῶξαι Πιεζὸς ὑπὸ πτηνοῦ πυκνὰ διωκόμενος. *Anonymus* in ed. *Steph.* exemplo *Bibl. Bodlejanae* hoc distichon alio pertinere putabat. *Scaliger* in not. mstis et ap. *Huet.* p. 43. conjecit: καὶ θνητὸς τὸν ἁλιτρεὺν ἐσω, καὶ θνητὸς δὲ δαίμων τίσομαι· ἐγκαλήμαι δ' ἐσθ' ὃ μ' ἁλεξόμενος. quae parum sunt perspicua. *Huetius* ipse corrigit: καὶ θνητὸς τὸν ἁλιτρεὺν ἐγ' ὥς καὶ θνητὸς δὲ δαίμων τίσομαι; *An ego mortalis ulciscar perniciosum illum deum*

perinde ut si mortalis esset? reus utique essem, si eum repellerem. Verum haec quoque contorta sunt et Leonidae elegantia minime digna. Nec verbum *ισώκει*, quod rarioribus est, librariis deberi existimaverim. Hesych. *σικαῖ. ισχέει. βοηθαῖ.* ubi vide Intpp. Hac igitur voce servata, legendum suspicor:

Εἰ θνητὸς τὸν ἄλιτρον ἰσώκει — δαίμονα θνητός; —
ἤσσον ἐγὼ τλήμων ἴσσοι' ἀνεξόμενος.

Haec saltem perspicua sunt. Cum poeta amoris cruciatus primum dolore dissimulato indicasset, se nihil gravius in Aliorem dicturum esse professus, doloris violentia superatur, et consilium agitatur, quo modo se ejus jugo subducere queat. Mox se ad primum consilium revocat. *Quid?* ait. *Si mortalis scelestum illum valeres — At quid dico? mortaliusne deum?* Fieri nequit. Perferam igitur. *Es profecto patienter eum ferens minus miserabilis ero.* Post *ισώκει* est aposiopesis, suppresso verbo *ικᾶν, φεύγων*, aliisque similibus. Ultimi versus mutatio minima est. Parvum enim discrimen inter *ἤσσον ἐγὼ τλήμων* et *τίσσομαι ἐγκαήμενον*. Sententia apud poetas passim obvia. Euripid. Hipp. 444. *Κόπρις γὰρ οὐ φορητὸς, ἣν πολλὰ ἴνῃ. ἢ τὸν μὲν εἰκεῖν? ἥσυχῃ μετέχεται, ὅν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονεῖν? εὖρε μέγα, ταῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθόβρισε.* Propert. I. X. 27. *At quo sis humilis magis et subiectus Amori, Hoc magis effectu saepe fruar bono.* Tibull. I. VIII. 7 *Desine dissimulare: deus crudelius uris, Quos videt invisos succubuisse sibi.* unde Ovid. I. Amor. II. 17. *Acrius invisos multoque ferocius uris.* Plutarch. T. II. p. 766. E. *Ἔρως — εὐμενέστατός ἐστιν τοῖς δεχομένοις ἑμμελῶς αὐτόν· βαρὺς δὲ τοῖς ἀπαυδαδίζομένοις.* Aristphaenet. L. II. I. p. 72. οἷδ' αὖ, ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύειν ταῖς ὑπερφανούσι φιλή. Xenoph. Ephes. L. I. p. 8. ταῦτα εἰλεγε, καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐτίκτετο, καὶ εἰλικρινῶς ἀντιπύκτεντα, καὶ αἰδύνα μὴ θέλοντα. Sed satis de sententia. Recte autem dedimus

ἦσαν τλήμων, ut *Euripides* in *Antigone* ap. *Stobaeum* CVI. p. 566. ἔστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόγως φέρεται τὸν δαίμον', οὗτος ἦσεν ἔστ' ἀνδραβίοις. — In *ἀνεξιζόμενος* unam literam mutavi, cum in Cod. Vat. *ἀλεξιζόμενος* legitur. In *Euripidis* *Hippol.* 459. nutrix, cum plurimas deas Amoris impotentiae cecidisse docuit, ad *Phaedram* conversa, εὐ δ' οὐκ ἀνέξῃ; ait. Hinc derivatum verbum *ἀνεξιζικαὸς* et *ἀνεξιζικαῖον*, *malum patienter perferre*; de quo vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 680.

LIII. In Cod. Vat. post titulum legitur *Leonidas* tributum. In *Planud.* p. 333. St. 472. W. *Μαλεῖγγρον*, εἰ δὲ *Στράτωνος*. — V. 2. *σκυθικὰ* — ἀλλόθεν Cod. Vat. Arcum Scythicum Amori poeta tribuit, ut alii Creticum; Scythae enim arcum peritissime tractabant. — V. 3. *τί γὰρ πλέον.* *Planud.* et v. 4. *ἰζυγεν.* — *Bionis* *Fragm.* XVII. 6. *ἐς τί δὲ νῦν πάντων καὶ ἐκαβόλων ἄπασας* (f. *ἀπλῆας*) *ἄμμιν*, 'Ὡς μὴ πικρὸν ὄντα δυνάμεθα καῖνον ἀλύξαι. Ad sententiam apprime facit *Sophocl.* in *Trachin.* 499. *Κόπρις* — *ὅπως Κρονίδαν Ἀπάτασεν, οὐ λῆγιν, οὐδὲ τὸν ἔννεχον Ἀιδαν, οὐ Ποσειδάωνα τινάτορα γαλας.* Ap *Claudian.* in *Raptu* *Prof.* L. I. 221. *Jupiter ad Venerem: - dolis, quibus urere cuncta, Me quoque saepe, soles. Cur ultima regna quiescunt? Nulla sit immunis regio, nullumque sub umbris Pectus inaccensum Veneri. Jam tristis Erinny's Sentiat ardores: Acheron, Disisque severi Ferrea lascivis mollescunt corda sagittis.*

LIV. Cod. Vat. p. 183. Primus edidit *Kuster.* ad *Suid.* v. *ἀμπελων* *Tom.* I. p. 144. *Reiske* in *Anth.* p. 32. nr. 476. Particulas hujus carminis excitat *Suidas* in *ἀμπελων.* *ὀλυγιάλαξ.* *λιθός.* *ῥῆπας.* *ἐγδοήκοντα.* *Cliton,* senex octoginta annorum, agelli sui partes enumerat. — V. 1. *ταῦ* om. Cod. In fine versus *ὀλυγιάλαξ* legit. *Suidas* et apogr. *Lipf.* *ὀλυγιάλαξ.* Formam, a *Br.* adoptatam, *Kusteri* apogr. praebuit. Notandum verbum, quod, si

fincerum est, ut plura alia a *Leonida* confictum videri debet. Corruptelae tamen suspicionem movet inñitivus *σπείρεισθαι*, qui non habet, unde pendeat, nisi fortasse verba in hunc modum conjunxeris: ἡ ὀλιγάκι, ὀλίγη σπείρεισθαι, adjectivo ex composito assumpto. — V. 2. λειτὸς δ' ὁ σχειδών. Cod. — V. 3. τοῦτ' οὐ βωκαλεῖν Cod. *Suidas* in v. βωκαλεῖν, ξυλαέσθαι, legit: τοῦτ' οὐ βωκαλεῖς ὀλιγοξυλον. Fortasse tamen hoc exemplum ad proximam vocem βωκήϊα, τοὺς συνδένδρους τόπους, pertinet. *Reiskius* βωκαλεῖν edidit. βωκαλεῖν *Kusterus*. *Homer.* Il. v. 199. ἐνὰ βωκήϊα πυκνὰ. Vide *Eustath.* p. 896. 50.

LV. Cod. Vat. p. 324. Ex *Jenſianis* nr. 113. repetivit *Heringa* in *Obſſ. crit.* p. 269. *Reiske* in *Anth.* nr. 764. p. 159. *Toup.* ad *Suid.* p. 555. Homines hortatur, ut ſuis contenti, rei familiaris augendae cauſa longinquas peregrinationes ne ſuſcipiant. — V. 1. ἄνθραπε. Cod. Alii ἄνθραπι. In ſenſu explicando *Reiskius* fallitur. Is eſt, quem diximus: Ne cenſus augendi cauſa peregrineris, vitamque exulis agas, ut locuples moriaris. Curta potius in re tranquillam aetatem exigere ſtudeas. φθίρεισθαι dicuntur, qui in longinquis itineribus cum malis et calamitatibus conſiſtantur. *Eurip.* *Helen.* 780. πόντου 'πὶ νῶτοις ἄλιον ἐφθίρειον πλάνον. *Dio Chryſoſt.* Or. VII. p. 117. D. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Μενέλιος χρόνον μὲν πολλὸν ἐφθίρειτο πανταχόσε τῆς Ἑλλάδος, ὀδυρόμενος τὰς ἰαυτοῦ συμφορὰς. Vide, quae de hoc verbo diſputavit *Bergler.* ad *Alciſphr.* p. 57. et *Leunep.* ad *Phalar.* p. 351. — V. 3. μὴ φθίρε' ἐν κενῇ σε περιτέψαιο. Cod. Haec in apogr. *Buher.* ſic emendata proſtant, ut *Br.* repraeſentavit. Quae emendatio et facillima et veriſſima eſt. *Heringa* tentavit: μὴ φθίρειν κενὰ εἴ σε π. κ. Εἰ θάλλῃ. *Leicbius* in praef. ad *Carm. Sep.* p. XIV. μὴ φθίρε' εἰ κενὴ σε π. καλῶ, Εἰ θάλλῃ. Non peris homo, ſi vacuus te nidus circumvolvis, ſi exiguus ignis accenſus te calefaciat. *Reiskius*: μὴ φθίρειν, κενὴ σε περιτέψαι καλῶ Εἰ θάλλῃ. *Toupius* deni-

denique cum *Heringa* conspirat, nisi quod scribit, καὶ
 εἰ πε. Tantum erroris et conjecturarum prava distinctio
 peperit. — V. 5. λιτή τε *Heringa* et *Reisk.* — V. 6.
 φύστη. mazaе genus. Vide *Hesych.* et *Polluc.* VI. 76.
Asben. L. III. p. 114. F. τὴν μὴ ἄγαν τετρημμένην. L. IV.
 149. A. τὸ δὲ δειπνὸν ἦν τοιοῦτον· τυρὸς καὶ φύστη μάζα
 νόμον χάριν κ. τ. λ. nbi μάζα delendum censet *Tournius.*
 Perperam. *Aristoph.* Vesp. 608. φύστην μάζαν προσενέγκη.
 — γράνη. saxum excavatum. Vide *Schol.* ad *Lycophr.*
 v. 20. *Nicander* in *Alex.* 77. πέλλισιν ἐν γράνεσιν, ὅτ'
 εἶαι πῖον ἐμύλκας. *Schol.*: κοίλας καὶ βαθεῖας καὶ δεικτικαῖς.
 Hunc versum excitat *Suid.* in φύστη, sed corrupte Vide
Flor. Cbristian. in *Aristoph.* Vesp. 608. Totum disti-
 chon *Alberti* ad *Hesych.* T. II. p. 1532. — V. 7. ἡ
 καί. Cod. — χόνδρος ap. *Suidam* ἄλῶν θρόμβοι. παχὺς ἄλς.
 Effet igitur χόνδρος ἐποψίδιος, sal obsonii loco cum pane
 sumtus. χόνδρος ἄλς est ap. *Aristoph.* in *Acharn.* 520.
Phoenix Colcph. ap. *Athen.* L. VIII. p. 359. F. καὶ ἄλα
 λήφεται χόνδρον. de quo loco vide *Casaub.* p. 623. ἡδυ-
 μής. non purus, sed mixtus Athenienses thymum
 cum sale commiscebant. *Aristoph.* *Acharn.* 1095. ἄλας
 θυμῖτις εἶσα, παῖ, καὶ κρέμματα. quod quid sit, *Schol.* ex-
 plicuit ad v. 772. θυμῖτιδ' ἄλῶν. εἶσα μετὰ θόμου τετρημ-
 μένων. ἄλας ἡδυσμένους commemorat *Asben.* L. IX. p. 366.
 B. — Alii χόνδρον de alica accipiunt, sive ptisana e zea
 facta. ἄρτους χοιριτικοὺς ex alica subactos, ad augendum
 robur imprimis utiles, novimus ex *Asben.* L. III. p. 115. D.
 Cf. p. 127. *Dioscorid.* II. 118. — Verum hac signifi-
 catione admitta, epitheta quam vim habeant, non satis
 video.

LVI. Ccd. Vat. p. 409. Ex *Jensian.* nr. 139. pro-
 tulit *Heringa* p. 271. *Reiske* in *Anth.* p. 170. nr. 790.
 Ad Mercurium prope hortum et caprarum pascua col-
 locatum. — V. 1. *Salmasius* proferens ad *Solin.* p. 569.
 A. εὐλάχανον πρίονα tanquam membranarum lectionem

exhibet, in quibus *πρηῖνα* quidem legitur. Hoc tamen a viro doctissimo defendi non debebat. Genuinum est *πρηῖνα*, quod *Heringa* restituit. *Archias* Ep. XXX. ἡ γὰρ ἔσεν πρηῖνι Μελίης — κύμα. *Hermesian*. El. 54. πολυπρηῖνα καλώνην. — *Μάραθον* est foeniculi genus, quod ad oculorum caliginem levandam utile putabant. Vide *Harduin.* ad Plin. XX. Sect. 95. p. 227. et *Bod. a Stapel* ad Theophr. VI. p. 548. *Hermippus* ap. Athen. L. II. p. 56. C. πάντες αἰεὶ ἐμβάλλουσι μάραθον εἰς τὰς ἀλμάδας. — Σκάνδεξ latinorum *olus* est et vilem cibum significat, docente *Berglero* ad *Alciph.* p. 386. Operose de hac planta disputat *Salmas.* in *Hom. Hyl. Iatr.* c. XVII. — V. 2. male tentat *Heringa*: 'Ερεμ, καὶ ταύταν, ἃ φίλος αἰθ, βέειν; *Reiskius* vocem *αἰγίβοειν* ab *αἰγίβοις*, *pastores*, deducit, praeter necessitatem corrigens: 'Ερεμῷ παῖ, ταύταν, πᾶν φίλα αἰγίβοειν. ο Pan, qui caprimulgis faves. αἰγίβοις caprarum sunt pascua. *Hesych.* βέειν. τροφή. Vide *Intpp.* in *τιθαμβύσειν*. — §. 235.] V. 3. αἰγιομήν. *Jens.* et v. seq. λαγόνων.

LVII. Cod. Vat. p. 489. Planud. p. 75. St. I IO. W. ubi plurima leguntur Epigrammata ex nostro expressa. Priapus, vere ineunte, nautas ad navigationem fuscipiendam hortatur. — V. 3. εἰσεγγαῖν. Mare, per hiemem tempestatibus agitaturn, silet. *Theocrit.* Eid. II. 38. ἄνδρε, σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἡῆται. — V. 5. ἐλκυσσίο. Vulgo. Edit. Ald. sec. et tert. ἐλκυσσίο. γυλαιο. σχονία καὶ προμυήσια. *Hesych.* — V. 7. δ' ἀλμυστάς *Scaliger* tenuit. Non opus est metro auxilium ferri, quod vel sic salvum est. — V. 8. ἄνθεμφ', δε πλώεις ex edit. filiorum Aldi in posteriores edit. venit. In aliis δε πλώεις legitur, unde *Scaliger* δε πλώεις fecit, ut est in Cod. Vat.

LVIII Cod. Vat. p. 411. Edidit *Jensius* nr. 142. unde repetivit *Heringa* in *Obfl. crit.* p. 271. *Reisk.* in *Anth.* p. 171. nr. 793. Aristocles Nymphis, ad quorum fontem situm leniverat, cornu dedicat, quo ad hau-

riendam aquam fuerat usus. — V. 1. *Heringa* conjicit *λισσής*, facili quidem conjectura, sed parum certa. *Brunckius* vulgatam propter id, quod sequitur, *πίτται το κρηναίων*, servandam judicat. — V. 3. *πίτται το κρηναίων* et in fine pentametri *μέγα τεργόμενα* Codex. Hinc *Heringa* emendandum putabat: *χαίρετε κρηναίων* al (sic pro κα) dedit *Jens.* l. 5. κ. τ. ὅμῶν ἢ κ. μέγα τεργόμενα. Sive: *πιτταίους κρηναίων* al l. 5. *Reiskius* dedit, conjecturam secutus: *πίτται το κρηναίων* 3' al ἐν ὕδασι κ. τ. ὅμῶν ἢ κ. μ. τεργόμενα, de metro securus. Idem pro *κόσμη ταῦτα* conjecit: *Πανὸν ἐφατῆ. femora quae Panes appetunt.* — Non opus est his eruditorum somniis. Cum tamen frigeant verba *κόσμη ταῦτα*, existimaverim, poetam scripsisse:

καὶ ἐν ὕδασι κόσμη ταῦτοις.

— V. 5. »Scriptum in Cod. *χαίρετ' Ἀριστοκλῆς εἰ δ' ἴδω* *πότερος*, ubi *Salmasius* notavit: *Ἄν' Ἀριστοκλείης? Nota πρόφρασι δίδωμι εἰς τοῦτο. pro δίδωμι εἰς τοῦτο.* Scilicet »*Ἀριστοκλείης* pro Nympharum epitheto habebat. Sed est »nomen proprium *Ἀριστοκλείης*. Quod autem εἰς hic eliminatur, id contra optimorum poetarum usum non est, »et tragicis etiam licitum.« *Brunck.* cujus vide not. ad *Sophocl. Trach.* 1221. Ceterum dubito, an hic versus penitus emendatus sit. *Aristocles* ipse *δοικέρας* fuisse videtur, cum fontem illum inveniret; poculum autem, quo usus fuerat, Nymphis potius, quam viatoribus, post eum in eandem regionem venturis, dedicavit. Fortasse igitur, servata Codicis scriptura, legendum: *Ἀριστοκλείης δὲ, δοικέρας ᾧ ποτὶς ἔκτισε* — et versu sq. *δίδωσι*. — V. 6. *τοῦτ' ἔ. γέρας*. Cod. Unde *κίρας* habeat *Br.* non indicavit. Accipiendum de poculo e bovis capreaeve sylvestris cornu facto. De ejusmodi poculis dicemus ad *Addaei Ep.* II. In nummis *Bacchus* occurrit, cornu bovis incurvum tenens pro cantharo. Vide *Beger. Thef. Brand. Tom. I. p. 14. Spanhem. de Ufu et Praest. Num. T. I. P. 394.*

LIX. Planud. p. 284^b. St. 420. W. sine auctoris nomine. *Leonidae* vindicat Cod. Vat. p. 217. nec non Edit. Flor. et Aldinae. Praeclarum Epigramma, quo Diogenes ad Charontem verba faciens inducitur. — V. 1. 2. *Suidas* laudat in πορμῆς — λυπηῆς. *Propert.* III. 16. 23. *Scandenda est torvi publica cymba senis.* — πορμῆς. κυνῆς, *tristia vela ratis.* *Propert.* II. 20. 72. *fer-ruginea cymba Virgilii* Aen. VI. 304. — V. 3. Quod si cymba jam referta est umbris, tamen me recipe: *non ego sum classi sarcina magna iuae.* *Ovid.* Heroid. II. 68. Laudat hunc vers. *Suid.* in ἀποφθίμενον una cum quarto in βάρῃς et ἐκρύβῃς. Altero loco edit. pr. ἀκρυβῆσα habet, idque *Br.* vulgatae praeferendum censet. Vers. seq. *Suid.* ed. pr. ἀποφθίμενον. Cod. ἀπὸ φθίμενον. *Brunckius* ὑπὸ φθιμένων legendum esset monet, ut est ap. *Aeschiam* Ep. XXXIV. qui nostrum carmen expressit: εἰ καὶ σοὶ βέ-βριθον ὑπ' εἰδύλοισι καμένων ἑλκός. *Schneiderus* tamen emendatione opus esse negat, comparans *Homer.* Od. ι. 219. βερίθον τυρῶν ταρσοί. Sic quoque *Bacchylides* Fr. IX. συμποσίων βερίθοντ' ἡγυῖαι. Vel sic tamen *Brunckii* rationem praetulerim. — βάρῃς proprie cymba, quae apud Aegyptios cadavera in communem sepulturae locum vehabat. Vide *Weffeling.* ad *Diodor.* Sic. Tom. I. p. 108. 54. — V. 5. πῆρῃ ἐφ' ὄλκῃα. Cod. — V. 6. φθιμένους. Cod. — ἐβόλῃς. Vide *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* Tom. I. p. 422. — V. 7. κέν. *Suid.* — ἐπεκήμεθα. Cod. De verbo πέομαι vide ad Ep. LXIX. 4. — φθόν. Plan. — V. 8. λείπον. Plan. λείπω *Suid.* qui hoc distichon laudat in ἐπεκήμεθα. Idem initium vers. 5. profert v. ἐφέλκῃα. — ¶. 236.] LX. Cod. Vat. p. 163. Planud. p. 437. St. 570. W. Cicada gloriatur, quod in Palladis hasta collocata sit. Ejusmodi Minervae imago an alicubi occurrat, ignoro. Versus 1. partem cum secundo laudat *Suid.* v. ζαθήρῃ sic enim hoc verbum scribit *Lexicographus*. De cicadis sole incalescente canentibus vide *As-*

lian. H. A. L. III. 28. — V. 3. habet *Suidas* in *προίκιος* et *καλυδνήτησιν*. *Schol.* ad *Theocriti* Eid. IV. 16. poëtae verba laudat *προίκιον ἐνδυκώς εἶπαρ ἰδών*, quae *Toup.* in *Anim.* ad *Schol.* p. 212. cum nostro loco comparans, corrigit: *κοῖδε, Προίκιος, ἐνδυκώς προίαν εἶπαρ ἰδών*. — V. 4. laudat *Suid.* in *ἔρση*. Ducta sunt haec ex *Hesiodi* Scuto 395. *τέττιγι, ἥ τε πόσις καὶ βεβήσις θήλυς ἔρση*. Vide *Græc.* in *Lect.* Hef. c. XIX. Verba *θήλυς ἔρση*. per generis metaplasmm dicta, laudat *Asben.* L. V. p. 189. E. *θήλυον* per *πολλόγονον* et *τροφίμην* interpretatur *Apollodor.* ap. *Stob.* in *Ecl.* L. I. c. 52. p. 1010. ed. Heer. — V. 5. 6. excitatur ap. *Suidam* v. *εὐπύλῃκος* et 6. iterum v. *ἄνεγ*. — Pro *ἔψαι* in *Vat. Cod.* a pr. man. *ἔψαι* legitur, et mox *ἐψ' ἐζόμενον*. — V. 8. *Planud.* *ἡμεῖσιν*. — *παλοθετῆ*. non significat: fistulas compingit, ut hoc nverbum *Stephanus* interpretatur in *Thesauro*, sine auctoritate nec exemplo. *αὐλὰς, sibia*; diversum quid a *fistula*. Hanc *Pan* invenit, illam *Minerva*. Eadem compositionis est ratio, quae in verbo *ἀγνοθετῆ*. In *Panathenaeorum* celebratione musica certamina agebantur, in quibus *ξυμβαλῆ*, de qua videndus *Meursius* *Panath.* n. c. X. Vertendum: *Diva enim virgo sibiatarum concentus instituit*, seu *sibiae inventrix est*. Similia vid. ap. *Toup.* ad *Suid.* P. III. p. 244. (p. 510. ed. Lips.) *Bruuck.*

LXI. *Vat. Cod.* p. 372. *Planud.* p. 10. St. 19. W. Expressum ex *Epigr. Eueni* VII. ubi vide not. — V. 1. *Ἰξάλος*. Vide ad *Simmiae* Ep. I. — *αὐτὸς πόσις*. Hoc Latini poëtae sibi vindicarunt. *Virgil.* Georg. III. 125. *quem legere ducem, et pecori dixere maritum*. *Horat.* I. Carm. XVII. 6. *quaerunt latentes et thyma deviae Olenis uxores mariti*. — V. 3. *ταῖς*. *Plan.* male. *Homer.* Il. λ. 559. *ῥιός* — *καίγει εἰς ἐλθὼν βαθὺ λήϊον. κέπται τοῖς ὀδοῦσιν, ἰεθίσι*. *Schol.* Est Latinorum *tondere*. Auctor *Culicis* v. 50. *Tondentur senex viridantia gramina morsu. Virgil.*

Georg. I. 15. *Ter census nivei tendens dumosa juvenci.* — V. 5. πάλι γλυκύ. Plan. γλυκὺ omittit. Vat.

LXII. Cod. Vat. p. 373. Planud. p. 79. St. 115. W. In navem onerariam, quam, post multas navigationes, ignis in terra consumpsit. Idem argumentum exornant *Ansipbil.* Ep. XXVI. *Secundus* Ep. III. *Julian. Aeg.* Ep. XLV. — V. 2. κεραιμένη. *Meinecke* mallet γαιναμένη, quod firmaveris ex *Caesull.* LXIV. 1. *Peliaco quondam prognatae vertice pinus Dicuntur liquidas Neptuni nasse per undas.* Sed parum probabile, poetam eodem vocabulo intra tres versus bis usum fuisse. Nec mutatione opus est. κέραια hic est, quod vulgo τέμνεισθαι dicitur. *Apollon. Rhod.* L. II. 1191. καὶ τάμει χαλκῇ δοῦρατα Πηλιάδος κορυφῆς πέρι. *Hesych.* κέραι, τέμνει. Frequenter ap. histericos, qui agros populantur, τὴν γῆν κέρειν dicuntur. *Thucyd.* I. 64. *Aelian.* V. H. II. 44. Cod. Vat. versu 1. μ' ἔφλεξε. v. 2. κεραιμένη legit. — V. 3. ἥνας. Planud. — V. 4. Cod. γαιναμένην. Mare, de cujus furore omnes vulgo querantur, mihi mitius fuit et clementius terra genitricē.

LXIII. Servavit *Stobaeus* in Flor. p. 493. Grot. Tit. CXIX. p. 600. Gesn. Viam ad inferos facilem esse et expeditam docet. — V. 1. ἐρέσειν de ambulantiibus. *Euripid.* in *Iphig. A.* 137. Ἱδ' ἐρέσειν ἐν πόντῳ, γῆρα μὲν ἐπέλκων. et in *Troad.* 569. εἰσεὶς ταραῶν ἵπεται, si recte emendavimus in *Exercit. crit.* Tom. Lp. 139. sq. — V. 3. σκαληνός *disrupta, fissa. ἀσκάλλω, fodio.* Vox Lexicis addenda. *Brunck.* Perperam. τὸ σκαληνὸν est anfractuosum. *Etymol. M.* σκαληνόν. σκαλίζω, πλόγωνται. Cf. *Hesych.* v. ejusque *Intpp.* — Mox verba εὐδενός πλάως πλάνης non satis commode dicta existimabat *Wakefield.* qui in *Sylv. crit.* Tom. III. p. 162. corrigit: εὐ τι σκαληνός, εὐδενός πλάως πλάνης. Generis igitur enallage offensus fuisse non videtur. Ad sensum verborum equidem non facile offenderim. Ὅδὸς πλάως πλάνης, via erroris plena sive erroris

implicita, ut Latini loquuntur, mihi non displicet. At versu sequ. ferri non potest particula δὲ, quam idem in δ' αὖ mutavit. Ceterum cum οὐδένος πλάνης insolentius sit dictum, nec enuntiationes ita, ut par est, connexae sint, corrigendum esse puto:

οὐ γὰρ ἔστι δόξβατος

οὐδὲ συαληνός, αὐτ' ἔνεσθ' ἀπλῶς πλάνης.

neque ullus omnino in eo error est. Eurip. Rhel. 851. ἀπλῶς Ἀχαιοὺν οὐδέν' αἰτιώμεθα. Thucyd. L. VII. 34. τῶν δὲ Ἀθηναίων κατέβη μὲν οὐδαμία ἀπλῶς. Polyb. VII. 22. 12. οὐδέπω γινώσκοντες οὐδένος ἀπλῶς τὸ γεγονός. Suidas in ἀπλῶς ἀπλῶς δὲ οὐδέν' εἶδος τῶν μελλόντων ἔγνωσαν. — Quod via ad inferos Ἰθὴα dicitur, id imitatus est auctor Ep. inter ἑξέσπ. CCCCXLIII. εἰς Ἀἶθρην Ἰθὴα κατήλυσεν. In Aristoph. Ran. 127. Hercules Baccho eandem viam indicaturus, βούλει, inquit, ταχίαν καὶ κατάντη σοι φέρω; ἀντὶ τοῦ κατωφρεῖ. Schol. — Perperam v. 5. Brunckius κῆκ μεμυκῶτων una voce edidit. Ap. Grosium recte κῆκ μεμυκῶτων, divisim. Wakefield. κῆκ emendavit. Minus recte Leonidas interpres vertit: haec via ab umbris silentibus frequentatur; quo sententiae vis et elegantia corrumpitur. Verte cum Grotio: Et inveniri prona vel coeco gradu. κάνθουε ἴμυσας. Epigr. ἑξέσπ. DCLX. καμμούσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ἔμμη. Philo Tom. I. p. 645. 31. Conf. Westen. ad N. T. I. p. 402.

¶ 237.] LXIV. Cod. Vat. p. 309. Planud. p. 193. St. 282. W. Aristocrates, qui vitam coelebs transegerat, moriturus homines, ut liberis procreandis dent operam, hortatur. — V. 2. ἀλογχευόντης. Aristocratem florente aetate periisse, hinc intelligi debet. Quid autem sit, quod, haec locutus, caput tangat, ignoro. — V. 4. δάκνει. Cod. Vat. De verbo δάκνειν ad animi affectiones translato conf. Gatacker ad M. Antonin. p. 333. — V. 5. ἐτυλέσταιτο Cod. Hunc locum attigit Baribius ad

Statii Theb. I. 394. p. 135. *Opfopoeus* comparavit Eurip. in Iphig. Taur. 57. *στέλει γὰρ οἶκον εἰς παῖδας ἄρσενες* Artemidorus hunc versum laudans Oneir. II. 10. p. 93. in somniis per columnas liberos significari docet. Clytaemnestra de Agamemnonis dignitate agens ap. Aeschyl. in Agam. 906. *λέγουμ' ἂν ἄνδρα τῷδε — ὕψηλῃς στήγης Στέλαν ποδῆρα, μνηστῆρας τέκνον πατρί.* Hinc *domum fundare* dicuntur, qui liberos procreant, ap. Senec. in Octav. 532. *Dignaque nostram sobole fundare domum.* Ut *columna* ap. Latinos, sic *στέλεος* de viris, quibus respublica, domus, fides nritur, etiam apud sacros scriptores usurpatum attigit Gasacker. in Misc. Adv. II. 20. p. 382. sq. — Mox Cod. Vat. *καὶ δ' ἂ. ἰδέσθαι.* Novissimum manifesto corruptum; sed *καὶ* quoque vulgato minus est elegans. — V. 6. In Analect. *λῆστες ἀνέρος* exhibetur. Br. *τάνερος* emendavit in Lectt. ex Planudeae codd. et Flor. ed. ut ait. Omnes editt. quas consului, idem habent. Pro *αὐ* Casaub. in notis mstis *ἂν* conjicit. Vers sequenti Br. *καὶ ἦν* reponendum existimat. Vide, an corrigi debeat:

ὁ δ' αὖ λῆστες τάνερος ἐσχαρεῖν
εὐκλειαν φαίνεται ἂν, καὶ πολυκατὶ ὕγκῃ
διεσθῆς, καὶ γὰρ δὲ δαλὸν ἐπεσχάριον.

Sensus est: Cum domus, liberorum quasi columnis non suffulta, ingratum adspectum habeat, ille contra focus splendet, cui semper lignum impositum est, igne nunquam penitus extincto. Per *δαλὸν* sobolem intelligit, quae genus extinguere et interire non patitur. Facit huc Esaias ap. Clem. Alex. III. p. 555. 25. *μὰ λεγέτω ὁ εὐνοῦχος, ἔτι ξύλον εἰμὶ ξηρόν.* Focus stare dicitur *ἐν πολυκατὶ ὕγκῃ*, cui semper ligna largiter aggeruntur. His verbis Brodaeus suspicatur spectari Homericam in Vita Hom. Herodotea p. 737. 75. *ἐνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες — — αἰθόμενον δὲ πυρὸς γεραῖότερος οἶκος ἰδέσθαι.* — V. 10. *ἂν*

ῥωπ' ἤχθαιεν. Planud. et Cod. Vat. — In fine *ἐλευ-
φροσύνην* Cod. Aristocrates, quod verum et justum esset,
intellexit quidem, sed cum prava mulierum mores nos-
set, ipse praeceptis suis morem gerere noluit. Apte
Meinecke contulit *Ovid. Metam. X. 243. sqq. de Pygma-
lione, qui — offensus vitiis, quae plurima menti Femineae
natura dedit, sine conjuge coelebs Vivebat. Susarion*
*Comicus: καὶν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ᾧ δημόται, οὐκ ἴστω
αἰκεῖν σκίλιν ἀνευ κακοῦ* — quae cum similibus laudat *Val-
cken*, ad Eurip. Hippol. p. 234.

LXV. Cod. Vat. p. 236. Planud. p. 267. St. 384. W.
In tumultum locustae Philaenidis. — Particulam vers. 1.
et 2. excitat *Suid. v. τυμβεία, τυμβείτης, ὁ μνηματίας· εἰ
καὶ μικρὸς ἰδεῖν λαὸς ὁ τυμβείτης ἄμυν ἐπικρήματα*. In Plan.
ἐπ' οὐδὲος, quae jungenda esse vidit Vir Doct. ap. *Hue-
tium* p. 26. In Cod. Plan. legitur *εἰ μικρὸς τις*, super-
scripto *γρ. ἔστιν*. et mox *ἐπ' οὐδὲος ᾧ παρ' ἰδίται*. — V. 2.
τυμβείτης ᾧ. ἐπὶ κρήματα. Cod. Quamvis parvum cippi
marmor et solo fere aequum, nihilominus tamen Phi-
laenis laudanda est. — V. 4. *ἐκανθέραιον. ἐκανθίαις, εὐν
εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπὶ ἔστων, ἐπὶ τοῦ ἔχειν ἐν ἐκάνθαις*. *Suid.*
Conf. Aelian. V. H. XI. 44. — V. 5. Hunc versum *Br.*
ex Cod. Vat. emendatum dedit. Cum eo conspirat *Sui-
das* in *καλαμίτης* — *καὶ θηλυκὸν καλαμίτις* — et v. *ἐφ' ἰλατο*,
ubi *διπλοῦς* legitur pro *δισεούς*. Planud. *διπλοῦς ἐξ λ. δ.
καὶ με θανούσαν κάτθαι* *ἰφυπνιδίων χρησαμένην λαλόγων*. Hic
Vir Doct. ap. *Huetium* *χρησαμένην* emendavit. In Cod. Vat.
legitur: *καὶ θέρ' ἐφ' ὑμνίδιω χρησαμένην πατάγῃ*. Super-
scriptum *γρ. χρησαμένην*. In *Brunckii* lectione *Schneidero*
nonnulla debentur Jungit *ἐπιχρησαμένη*, eamque vocem
ad Philaenidem refert. Sine dubio verum *ὑπνιδίος, somnum
adducens*, ut in *Pbaenni* Ep. II. *ἐπεὶ ἀπὸ πτερόγων, τὸν
βαθὺν ὕπνον ἄγον*. At reliqua ut persanata sint, vereor.
Eadem res bis dicitur, ordine perquam incommodo:
Philaenis locustam suam per duos annos amavit, eam-

que, jucundo ejus strepitu gavisa (cf. Il. ξ. 270.), composuit, i. e. sepelivit, *neque mortuam neglexit*. Postrema verba nonne satis indicant, in praecedentibus nullam sepulturae mentionem esse factam, sed poëtam de iis, quae locustae viventi contigerint, egisse? Quid si scripserit:

καὶ θέρψ' ὀπιδίῳ χρησαμένην πατάγῳ.

Facile θέρψ' in θιναφ' abire potuisse, nemo non videt. *Meleager* Ep. CXX. Phanium leporem ἐν κέλοις στέργουσα διέτριψεν. *Mnasalc.* Ep. XIII. τῆς ποτ' ἐλαφρότατος χέρσεσσι ἔθρεψε γόνυ. — Restitui autem lectionem Cod. *χρησαμένην*, quae elegantior est, quam ut a librario proficisci potuerit. *χρεῖσθαι πατάγῳ* est *strepitum edere*. *Macchab.* ap. Athen. L. VIII. p. 349. D. citharoedus δεινὰς ἀκρίων, τῇ λύρῃ τ' οὐ χρεώμενος. Cf. *Casaub.* p. 606, 47. *Herodot.* VIII. 99. βῶν τε καὶ οἰωνῶν ἐχέωντο. Exquitiorem hujus verbi usum multis exemplis allatis enucleavit *T. Hemsterb.* ad Callim. p. 103. sq. Si quis tantum *χρησμένη* praetulerit, non valde refragabor ejus sententiae, modo non a *χρεῖσθαι*, *privo*, sed a *χαίρω* deducat. Vid. *Eustath.* ad Il. p. 975. 41. — V. 7. ἀπ' ἐκφύων. Vat. — V. 8. τάλανον. Vat. — Vulgo *πολυτροφίης*, quod e membranis emendatum est. *πολυστροφία*, verbum *Leonidae* proprium, de variis cantus modulationibus accipiendum est. Α *πολύστροφος*, *mobilis*, *πολυστροφία*, *mobilis*, *vocis flexibilitas*, derivatur. Canentes autem dicuntur vocem *στέλλειν*, *κάνειν*, *λυγίζειν*. *Philostr.* Vit. Apoll. IV. 39. p. 180. καὶ ᾠδῆς ἱκανπτον, ὅπως Νέρων ἀνύγισέ το καὶ κανῶς ἔστρεψε. *Aristoph.* in Thefm. 73. χαίμενος εὖν' ὄντως κατακάνπτει τὰς στροφὰς οὐ βᾶδιον. Hinc *πελοκάνπτως* αὐλεῖν, quod idem est ac *πολυστροφῶς*. Vide *Bod.* a *Scapell.* ad Theophr. IV. p. 476. sq. *Kuster.* ad Arist. Nub. 966.

LXVI. Cod. Vat. p. 273. Planud. p. 209. St. 803. W. In Eubulum quendam, virum probum et

modestum. μνήμην *Brunckii* videtur coniectura, sed minime probanda. Planud. et Vat. membr. μνήμης habent. Praeclare *Casaubonus* in schedis Bibl. Bodl. μνήμης Εὐβούλει. — V. 2. κοινὰς λυμήν. *Sophocles* in *Aj.* 1219. Ἰδὲ κοινὰς. *Electr.* 136. ἐξ Ἰδὲ παγκοίνου λίμαν. *Antigon.* 1284. τὼ δυσκλῆστες Ἰδὲ λυμήν. *Poëta* ap. *Plutarchum* T. II. p. 106. C. λυμὴν γὰρ κίδας ἑστῶν, ut pro ἁν' αἶαν legendum est cum *Rubikenio* ad *Longin.* p. 139. quem vide etiam in *Epist. crit.* p. 286. Adde *Gronov.* ad *Plauti* *Calin.* Prolog. 19.

LXVII. Cod. Vat. p. 283. Planud. p. 215. St. 313. W. In sepulcrum prope viam semiapertum, ita ut humati ossa apparerent. — V. 1. Vulgo τίς ποτ' ἄρ' εἴ; et §. 238.] v. 2. τλήμον' ἔν. — λάρνακι. *Homer.* II. α. 795. ἐστὶν χερσεῖν ἐς λάρνακα θῆκαν ἰλόντες. *Ep. κλέστ.* DCLXV. ἐμβρόχας δακρυόεις λάρνακα μαρμαρέν. — V. 4. λιστὰ παρὰ ξέστει. Cod. ut etiam sequ. vers. παρὰ τρέφουσι.

LXVIII. Cod. Vat. p. 283. Planud. p. 215. St. 313. W. Argumentum idem, quod in praecedente. Sepultus loquitur. — V. 2. ἀρμονίης ᾠγες. Edit. Flor. et tres Ald. In *Ascens.* ᾠγας, quod *Stephan.* repetivit. In

Vat. est: ἀρμονίης ᾠγες. *Brodaeus* sic vertit, ac si ἀρμονίη legerit: apte cohaerentes lapides. *Opfopoulos* corrigit: ἀρμονίη τε, vertitque: harmoniaque, o vir, lapisque superincumbens, quae graecis non clariora sunt. Vera videtur *Brunckii* correctio; nisi forte fuit: ἀρμονίαις τ' ᾠγες. *Homeri* *Od.* ε. 248. γόμφοισιν δ' ἄρα τήνγυ καὶ ἀρμονίησιν ἄρην, et 361. ἔφε' ἂν μὲν κεν δοῦρετ' ἔν ἀρμονίησιν ἐρήν. *Hesych.*: ἀρμονίης. συζεύξεως. *Smidas*: ἀρμονίαι δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπτυσσόμενα τῶν κραβᾶτων μέρη. — Mox Vat. καὶ καλῆν. — V. 3. Vulgo καλῆνες *Opfopoulos* καλῆνις videtur legisse, nam *sibias* vertit. καλῆνες essent pernae. *Euripides* ap. *Asben.* p. 368 οὐδὲ καλῆνες νεκρῶν, sive potius νεκρῶν, ut *Casaubonus* emendavit. Praeclare Cod.

Vat. *σκόληκες, vermes. Palladas* Ep. CXLIV. *πρὶν τοίνυν σκόληκες βορὴν, τρύβοις τε βίφθηναι. Alciphron* I. Ep. XVII. p. 66. *ἔξειλκύσασιν μυῖαν ἥδη καὶ σκόληξιν ἐπιβρόνσαν κάμηνον.* — *ὑπεκροῦ* editt. vett. — V. 4. *ἐπὶ ἐνύμνῳ.* Cod. Vat. *γῆν ἐπίσσεσθαι* illustravit T. Hemsterb. et Alberti ad Hesych. v. — V. 5. Hanc semitam nunc primum homines fecerunt. Hunc versum Br. pro libidine mutavit. In Planud. vitiose legitur *τὴν οὕτω πρηνὴ ὁδὸν* quae lectio orta est ex depravata Vat. Cod. scriptura, *τὴν οὕτω πρηνὴ τὴν ὁδὸν δ.* quae ne litera quidem mutata sic scribenda sunt;

ἣ γὰρ τὴν οὕτω πρὶν ἵτην ὁδὸν ἐτμήξαντο
ἄνθρωποι — — —

viam, qua nemo olim ambulabat, nunc primum fecerunt homines. τὴν pro ἣν positum: ἣν ὁδὸν οὕτω πρην ἵτην, ταύτην ἐτμήξαντο. *Hesych.* ἵτην. *ἐπερβόοντο; δούκας.* Duali autem Leonidas pro plurali usus est, optimorum poetarum exemplo, quorum loca haud pauca collegit Arnald. in *Leſit.* gr. II. 8. p. 186. *Ernesti* ad Homeri II. a. 566.

— V. 6. *ναιμενοι.* sic in Vat. — *ἐγγαίων.* Vulgo *καταχθονίων.*

LXIX. Cod. Vat. p. 324. Planud. p. 216. St. 314. W. In Crithonis olim divitis et beati tumulum. Nomen viri in Cod. Vat. et in vulgatis Plan. editt. *κρίθων* scribitur. In Cod. Planud. regio, quo Br. usus est, *κρίθων.* Hoc nomen, quod ap. *Addaeum* occurrit Ep. I., *Schneidero* monente, *Brunckius* restituendum censuit. — V. 1. *ἐπὶ* Cod. Idem v. 2. *εποδίων.* — V. 3. *Γύγης.* De Gygae divitiis, quae ap. poetas passim commemorantur, (cf. *Alphei* Ep. IV.) vide *Schraderei* Emend. L. II. p. 130. et *Burm.* ad Propert. II. 20. p. 400. — V. 4. *βουπάμνων.* Vulgo. Ex aliis compositis *αὐτοπάμνων, θητοπάμνων, ἐμπαμνων,* de quibus Dorum formis egit Hem-

sterb. ad Hesych. Tom. I. p. 1197. apparet, illud vocabulum nonnisi uno μ scribendum esse. Verbum enim $\mu\alpha\sigma\sigma\epsilon\theta\alpha$, unde haec derivantur; ubi *possidere* significat, primam syllabam constanter producit. Vide *Valckenar.* ad Ammon. p. 189. sq. et *Rubnk.* ad Tim. p. 209. — V. 5. $\tau\acute{\iota}\ \mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\omega\ \mu\upsilon\delta\epsilon\upsilon\mu'$, ἐπὶ π. μ. Plan. et versf. sq. $\phi\epsilon\upsilon\ \alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \gamma\alpha\iota\acute{\eta}\varsigma$. In Vat. $\phi\epsilon\upsilon\ \gamma\alpha\iota\acute{\eta}\varsigma\ \delta\sigma\sigma\eta\varsigma\ \delta\sigma\sigma\omicron\nu\ \iota.\ \mu.$ Haec in talibus antithesis perquam frequens. *Ovid.* XII. Met. 615. *Jam cinis est et de tam magno restat Achille Nescio quid, parvam quod non bene compleat urnam.* Cf. *Propert.* II. 7. § 1. Imperii plus, quam par erat, avidis filiis Oedipus imprecatur, $\chi\theta\omicron\delta\epsilon\ \lambda\alpha\chi\epsilon\acute{\iota}\nu\ \tau\omicron\sigma\omicron\upsilon\tau\acute{\epsilon}\ \gamma'$, ἀθανάτων μένον, ap. *Sophocl.* in Oed. Col. 750. Maxime huc facit praeclarus *Plinii* locus, H. N. II. 68. p. 107. ubi, postquam de hominum in augendis possessionibus cupiditate dixit, *Ut publicos, ait, gentium furores transeam, haec in qua conterminos pellimus, furtoque vicini cespitem nostro solo adfodimus, ut qui latissime rura metatus fuerit, utraque fines exegerit accolas, quota terrae parte gaudeat? vel cum ad mensuram avaritiae suae propagaverit, quam tandem portionem ejus defunctus obtineat?*

LXX. In Planud. p. 212. St. 309. W. ἀγῆλον est. *Leonidae* tribuit Vat. Cod. p. 281. ubi adscriptum: $\zeta\acute{\eta}\tau\epsilon\ \delta\iota\alpha\ \tau\acute{\alpha}\ \sigma\phi\acute{\alpha}\lambda\mu\alpha\tau\alpha$. *Huetius* p. 21. quatuor haec disticha male in unum carmen coaluisse, atque in totidem Epigrammata dividenda putabat. In quo egregie fallitur. Optime enim singulae hujus carminis partes inter se cohaerent. Scriptum est in *Phidonem*, Criti filium, qui, cum ipse vitam reliquisset, alios quoque, ut brevis hujus et aerumnosae vitae onus devolvant, hortatur. — V. 1. $\tilde{\alpha}\ \tilde{\nu}\theta\epsilon\omega\pi\epsilon$. Plan. $\tilde{\alpha}\nu\theta\epsilon\omega\pi\epsilon$. Vat. — $\pi\epsilon\delta\epsilon\ \eta\delta$, ad dias luminis oras, ut *Lucretius* loquitur L. 1. 23. — V. 2. $\chi\acute{\omega}\lambda\omicron\pi\omicron\iota\delta\epsilon$. Ed. Ald. pr. $\chi\acute{\omega}\lambda\omicron\pi\omicron\iota\delta\epsilon$ Ascensf. — V. 3. $\epsilon\pi\acute{\iota}\ \lambda\epsilon\acute{\iota}\nu\tau\alpha\iota\ \eta\ \delta\sigma\sigma\omicron\nu$. Vat. $\eta\ \tau\omicron\delta\sigma\omicron\nu\ \delta\sigma\sigma\omicron\nu$, ut ap. *Szephan.* legitur, primum in Ascensf. reperio. Flor. et Aldinae $\tilde{\epsilon}\ \delta\epsilon\sigma\sigma\omicron$

δοον. Comparari meretur locus eximius Senecae Ep. XCIX. Hoc, quod aetatem vocamus humanam, comparata immenso: videbis, quam exiguum sis. quod optamus, quod extendimus. Ex hoc quantum lacrymae, quantum solitudines occupant — quantum valetudo, quantum timor, quantum teneri, aut rudes, aut inutiles anni? — Adjice labores, luctus, pericula, et intelliges, etiam in longissima vita minimum esse, quod vivitur. — στιγμή. Proverbialis locutionis speciem habet. Simonides ap. Plutarchum T. H. p. 111. C. τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια ὅτι στιγμή τις ἐστὶν ἄβυσσος, μᾶλλον δὲ μέρειν τι βραχύτατον στιγμῆς. Idem p. 117. E. καὶ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἀπειρον αἰῶνα. Quare, qui alios, ut vitae voluptatibus fruantur, admonent, στιγμή inquirunt, χρόνον πᾶς ὁ βίος ἐστὶ· ζῆν καὶ οὐ παραζῆν προσήκει. ap. eund. p. 13. B. Cf. p. 104. B. — §. 239.] V. 7. Phidon homines hortatur, ut portum quaerant, τὴν χειμερινὴν ζωὴν vitantes. ζωὴν ex versu 5. repetitum videtur, cum antea fuerit:

χειμερινὴν τε ζάλην ὑπαλειψοῖ, νοῖό τ' ἐς ὄρεον.

Oppian. Hal. L. II. 248. χειμερινὴν γὰρ ἡλυσκάζουσαι ὁμιλήν. Aeschyl. in Agam. 665. χειμῶνι, τόφῳ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροῦτό πῃ. Plato in Rep. VI. p. 474. C. οἷον ἐν χειμῶνι καὶ κοινῶς τοῦ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φορομένου. ut haec verba emendavit Abresch. in Anim. in Aesch. II. p. 331. Vide inprimis Suidam v. ζάλη. Ceterum in Cod. Vat. hoc distichum a superioribus se junctum legitur cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδα εἰς Φεῖδωνα τὸν Κεῖρον sed versus cancellati sunt. Ad vers. 6. autem signum est, quod remittit ad calcem paginae, ubi haec habentur: ὑπερβατοῦς δύο στίχους καὶ τότῃ σὺναψον τοὺς λοιποὺς στίχους τοῦ ἐπιγράμματος· ἐκ τοῖς ἀνδρῶν ἀκηρυγόμενοι ἐστῶν· ἔτι ἐστὶ τὸ ἐπὶ γράμμα μετὰ τοῦ ὀπίθεν. Versus, quos grammaticus post versum sextum inferendos monet, leguntur in fronte sequentis paginae 282. cum lemmate: ζῆται τὸν νῦν τοῦ

ἐπιγράμματος ὅτι ἐσφαλμένον. ἔὰν ἔχῃς νῦν οὐκ ἐσφαλταῖ,
ἀλλὰ μᾶλλον πεφώτισται·

ἐκ τοίης ἄνδρωπε ἐπ' ἡκριβωμένοι δατῶ
ἄρμονίης ὕψος ἤερα καὶ νεφέλας.
ἄνιρ ἰδ' ὡς ἄχραιόν ἐπαι περὶ νήματος ἄκρον
εὐλὴ ἀκέραιστον λῶπρος ἐφ' ἐζομένη.
οἶον τὸ ψαλάθριον ἀπεψιλωμένον οἶον·
πολλῶν ἀεχχναίου στυγνότερον σκελετοῦ.
ἦ οὖν (ἡῶν) ἐξ ἡούς· ὅσων εἴματος ἄνιρ ἱερυνῶν
εἷς ἐν λειτῇ κεκλημένος βιοτῇ.
ἄλὲν τοῦτον σῶ μνημεινὸς ἄχρης διμλιῆς
ζωῆς. ἐξοίης ἡμεθυσίας καλᾶμης.

His tenebris si quis lumen accendere voluerit, caveat ille, ne tempus frustra infumat. Nam aut egregie fallor, aut hi versus in lethorum ludibrium confecti sunt ab otioso grammatico, quales ii, quos protulit *Sexius Empir.* adv. Gramm. I. 13. 316. p. 287. ubi *Fabricius* frustra egit interpretem.

LXXI. Cod. Vat. p. 230. Planud. p. 223. St. 325. W. Prexus Samiae cum viatore colloquium. — V. 1. εὔσα. Plan. — V. 2. Καλλιτέλους Cod. Vat. a priman. — καὶ ποδαπή. Si audimus *Theophrastum* in Char. XIII. p. 101. hoc epitaphium a περιέρχῃ τινι compositum est. τοῦ περιέρχου enim est, γυναικὸς τελευταίης, ἐπιγράψῃ ἐπὶ τὸ μνήμα τοῦ τε ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς τοῦτομα, καὶ ποδαπή ἐστὶ. Sic enim pro vulgato ποταπή scribendum cum *Dorvill.* ad Charit. p. 337. Cf. *Fischerum* in Ind. Theophr. v. ποταπή. — V. 5. εὔσα Cod. Vat. Miraberis *Bruckii* inconstantiam, qui hic Planudeae adhaesit, cum v. 1. εὔσα ex Cod. correxerit. — V. 7. ζώη. Plan. — Binas hujus carminis imitationes vide inter Epigr. *Antipatri Sid.* LXXXV. et LXXXVI.

LXXII. Cod. Vat. p. 278. junctum cum seq. Epigr. ut edidit *L. Holsten.* ad Steph. Byz. v. Λόκαιος p. 192. Recte a *Brunckio* divisa esse, nemo dubitabit. Utrumque scriptum in Prataliden Cretensem, venustate, pugnandi venaudique peritia excellentem. — V. 1. Λυκάστη Cod. et v. 2. λινστασίης. *Antip. Sidon.* Ep. XX. ἃ δὲ φέροιτο ἄκρα Λύρας. — Versus tertii lacunam *Brunckius* ingeniose explet sic: *χρὸνόν Μινωὶ πάριδρον.* Nihil aptius, quam Prataliden, et Cretensem et excellentem virum, Minoi item Cretenfi jungi.

LXXIII. Color est, ut in Ep. *Meleagri* LXXXIV. quod hinc ductum videtur. — V. 1. παιδεῖον omittitur in contextu. In marg. γρ. παιδίον. Veram esse lectionem *Brunckianam*, ex Cretenesium moribus intelligitur, apud quos Minos — ἵνα μὴ πολυτεχνῶσι, τὴν πρὸς τοῦς ἄρβενας ἐποίησεν ὁμιλίαν, secundum *Aristotel.* in Rep. II. 8. p. 119. *Soficrates* ap. Athen. L. XIII. p. 561. F. κρήτες ἐν ταῖς παρατάξεσι τοῦς καλλίστους τῶν πολιτῶν κοσμήσαντες, διὰ τούτων θύουσι τῷ Ἑρῳτι. Cf. *Strabon.* L. X. p. 739. sq. — Creteneses quantum Musicae tribuerint, constat cum ex *Strabone* l. c. p. 738. A. p. 739. C. tum ex *Aristoxeno* ap. Athen. L. XIII. p. 630. B. ἐρχομένη δ' οἱ κρήτες. — αἱ δὲ κρήτες κρηνητικοί, διὰ καὶ ποδῶνεις.

LXXIV. Cod. Vat. p. 310. Planud. p. 254. St. 368. W. In cenotaphium Teleutagorae, qui naufragio perierat. — V. 1. καχεῖσα Vat. Librarius cogitasse videtur de *καναχοῦσα*, quod metrum respuit. *τιμάρως.* Edit. Flor. Ald. pr. et fil. Aldi. — V. 2. οὐ πολλὴ νηὶ. non inagua nave, unde magnam tibi et praeclaram praedam expectare posses. Hinc fortasse *Antip. Theff.* Ep. LXIX. θάλασσα — ἣ πλοῖς χέρσει, τὸν εὐκλείει φορτίδι νηὶ ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγη ναυτίλον εἰρεσίης Θηκαμένη ναυγόν. — V. 2. Τελεσταγόρη. Vulgo. — V. 240.] V. 3. κατ' ἐκρηνήσας. Vat. κατακρηνήσας. Tres Aldinae. — V. 5. καύηξαι καὶ ἰχθυόφροσι

φάρσις λαρίδεσσιν. Vat. Ιχθυόβολοις. Ed. Flor. Omnes reli-
quae καὶ ξιν ἢ Ιχθυόβοις. Infra Ep. LXXXII. de naufrago:
κῆρυ μὲν ἀλιζήσεις λαρίδεσσι κέλευμαι. *Artemidor.* Oneir. II.
17. p. 105. λάρσι καὶ αἰθναίαι — τοὺς πλεόντας εἰς ἔσχατον
κίνδυνον κατὰγει. *Theop.* Ep. II. Ἀλκυόσιν, Ἀθηναῖς, μέλει
τάχα. quae tractavit *Dorvill.* ad Charit. p. 251. Delphi-
nus ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπικυμανθεῖς; βορὰ γίνεταί αἰθναίαις το
καὶ λάρσις. *Asben.* L. VII. p. 28; C. Idem l. II. p. 44. D.
ἄδρονότης ἦν καὶ Ἀέμπερος δὲ Μουσείδος, περὶ οὗ φερόμενος φησι
λάρσις θρηναῖν. quod dictum ex nostro Epigrammate lucem
lucratur. De καὶ ξιν vide *T. Hemsterb.* ad Aristoph. Plut.
p. 312. — V. 7. κενόν. Vat. κελευμένον. Plan. —
V. 8. τελεσταγόρην. *Serph.* In Ed. Flor. tribus Ald. et
Asc. τελεσταγόρην. Bene notus Telestagoras Naxius ex
Aristotele ap. *Asben.* VIII. p. 348. B.

LXXV. Ut *Leonidae* legitur in Cod. Vat. p. 311.
In Append. Plan. p. 517. St. *20. W. *Theocrisi* nomen
praefert, inter cuius carmina crebro est editum. Vide
T. Hemsterb. ad Hesych. Tom. I. p. 1352. De *Orthone*
Syracusano, qui, cum noctu domum rediret ebrius, in
via periit. *Marialis* L. XI. Ep. 83.

A Sinuessanis conviva Philostratus undis
Conductum repetens nocte iubense larem,
Paene imitatus obis sacvis Elpenora fatis,
Praeceptis per longos dum ruis usque gradus,
Non esses, Nymphae, tam magna pericula passus,
Si posius vestras ille bibisset aquas.

— V. 1. Vulgo ευχενάσιος. Male apogr. *Hemsterb.* ὀνθων.
— V. 2. χειμαρῖος vulgo. — V. 3. ἐντὶ δὲ πολλὰς πατρί-
δος. Vulgo. In Cod. Vat. πολλὰς. quod in apogr. *Hemsterb.*
in φιλίης mutatum erat. *Jo. Auratus* tentavit ἐντὶ παλαιῆς.
Serphan. πέλλας. *Heinsius* ῥέλλον. *Reiskius* πέντας. Habes,
quod eligas. *Toupius* in vulgata acquiescendum putabat,
γῆς subaudiens: pro patria terra eaque multa et praecla-

τα, peregrino tumulo excerptus sum. Theocrit. Eid. XVII. 76. πολλὰς μὲν κρατεῖ γαίης. Infortunium fuisse, si quis exigua terra conderetur. Eid. V 43. μὴ βάθιον τήνω πνυλεματος, ὕβδ, ταφείης. Nec Valckenarius quidquam mutandum putat. Equidem, parum abest, quin in horum virorum sententia acquiescam, quorum tamen auctoritas vix efficiet, ut antithesis in verbis, πολλὰς πατρίδας et ὀθνεῖν, iusta sit et elegans. Comparanti mihi Addaei Ep. IX. Αἰγῶν κῆμα βῶλον ἐφυσσάμενος — nostrum locum vetere mendo deturpari probabile visum est. Quid si Leonidas scripserit:

ἀντὶ δὲ πάτρης

ὀθνεῖν κῆμα βῶλον ἐφυσσάμενος.

Haec saltem concinna sunt. ὀθνεῖν βῶλον apte de sepulcro in terra peregrina. Dioscorides Ep. XXI. φιλόκρητοι — ξίλη μέμφει ἐκρυψε τάφῳ. Ἐνθα δεκαμὴν Νεῖλου δὲ πολλὰς ῥοὰς ὕδατι λάβειν τῆνδε τὴν ὀλγὴν βῶλον ἀπημφίασεν. — Ceterum pro ἔχω μέρος vulgo πότμεν legitur. — V. 4. ὀθνεῖν Vat. In apogr. Parisin. κῆμα male pro κῆμα.

LXXVI. Cod. Vat. p. 312. in marg. notatum: ζν. μήποτε δύο εἰδὼν ἐπιγράμματα ἀνθ' ἑνός, quae inepta est suspicio. Edidit Jensius nr. 21. Reisk. in Anth. p. 121. nr. 672. Scriptum in Promachum naufragum, cujus tamen cadaver undae in patriam detulerant. — V. 1. ταυτίλει. Cod. Pro βαθείη Reiskius βραχείη posuit, ut iusta sit oppositio inter μακροῦ et βραχείη, ut Ep. XLVIII: βραχὺ μὲν σκάφος. Nihil novandum. Nullum navigii genus confidentiam facere debet; quamvis longa et alta sit navis, nihil contra iratum mare valet. Sensus est, ut Ep. XLVIII. ἄλλὰ θαλάσσης πᾶν ἴσον. — V. 2. εἰς ἄνεμος genuina est Cod. lectio, quam sponte sua indagavit Heringa in Obs. crit. p. 194. cum ap. Jensium legeretur εἰς ἄνεμον. quod ipse editor in εἰς ἄνεμον mutandum censebat. — V. 3. Pro πνοιῇ ἄμω, quae est Cod. lectio, emendavi πνοιῇ μέω,

nuti legendum esse manifestum est ex praecedenti εἰς ἄνεμος. *Brunck.* Fallitur vir doctissimus; nam nulla plane est relatio inter verba εἰς ἄνεμος et πνοὴ μία. *Reiskius* πνοὴ, κολέκυμα δὲ v. dedit, *fluctum decumanum*, de qua voce vide notata *Vossii* ad Catull. p. 228. sq. Fortasse non ἄμα solum, sed etiam πνοὴ depravatum est. Possis etiam suspicari — πνοὴ. μάλα κῦμα δὲ v. ἄρδον — ut sit κῦμα ἄρδον unda vehementior. Non multum tamen huic conjecturae tribuo. — V. 4. εἰς πολὺν *Brunckii* videtur esse emendatio, nisi fortasse jam in Buheriano apogr. sic emendatum reperit. Codex legit εἰς κολῆν. quod cur mutaretur, causa non erat. Est mare dehiscentes, ut docent *Intpp. Polluc. I. 108.* Cum hoc epithero comparatum vehementer friget *Brunckii* πολὺν. — V. 5. οὐ μὲν ἔδ. *Jensius*: unde *Heringa* οὐ δαίμων fecit. Veram lectionem *Reiskius* vidit. — ἐπὶ γαίρ. *Jens.* et *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 6. ἔλαχε Cod. Hoc si verum, praecedente versu οὐ μὲν σοὶ δαίμων legendum; *Brunckius Reiskii* emendationem securus est. — V. 7. ἐπὶ τρ. Cod. — V. 8. «Cod. πεπταμένους ἀγυιλοῦς, quod mutandum non erat. *Heringae* auctoritatem secutus sum. Sed ἐπὶ cum verbis quietis quarto etiam casui jungitur, cujus constructionis exempla bene multa congerit *Abresch.* ad Thucyd. cujus indicem vide in ἐπὶ.» *Brunck.* In *Analectis* ex *Heringae* emendatione πεπταμένους 9. ἐπὶ ἀγυιλοῦς legitur. — πεπταμένους. Epigr. LXXIV. εὐρεῖ ἐν ἀγυιῶ. Loca aperta et patens, ubi nihil impedimenti ambulanti bus navigantibusve objicitur, ἀναπεπταμένα vocantur. *Epaminondas* Boeotiam appellabat χώραν ὑπὸ τῶν καὶ ἀναπεπταμένων. *Plutarch.* T. II. p. 193. E. πείλος ὑπεπταμένον παμφόρον. *Lucian.* T. III. p. 377 71. ἐν πελάγει ἀναπεπταμένῳ. *Herodot.* L. VIII. 60. Conf. *Cassaub.* ad Athen. L. V. p. 357.

LXXVII. Cod. Var. p. 321. Protulit *Alberti* ad Hesych. v. τελλίην. *Jensius* nr. 28. *Reisk.* in Anthol.

p. 125. nr. 679. — V. 1. *Guyetus*, teste *Alberti*, τέλλινος conjectit a τέλλος, ut δελφός, δελφίος. Haec nominis forma obvia ap. *Plutarch.* T. II. p. 193. F. ubi Tellinis, ut mali tibicinis, una cum Antigenide fit mentio, *Heringa* ἑλληρος tentavit, ut de *Anacreonte* intelligeretur, deceptus prava lectione *Jensii* τήιον, τὸν πρῶτον —. Scriptum est hoc carmen in Tellenem, tibicinem et ποῦ-
tam, cujus carmina ludicra ob liberam et venustam dicacitatem laudantur, docente *Ruhnkenio* in Epist. crit. I. p. 118. qui excitavit locum *Zenobii* in Prov. Cent. I. 45. αἶσις τὰ τέλληνος. ἐκ τῶν σκωπτικῶν τίθεται παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητής, παλινὰ τε κατέλειπεν ἐφευδμήματα καὶ χάριν ἔχοντα πλίστην καὶ σκώμματα κομψότατα. — ὑποβάλεω Cod. Quod *Guyetus* mutavit in βώλει, *Heringa* in βάλου, *Reiskius* in βώλακι. — V. 2. τήιον est Cod. lectio, quae in quibusdam apogr. in τήιον depravata est. — πρῶτον Cod.

LXXVIII. In duo divisum hoc Epigr. legitur in Cod. Vat. p. 322. ubi tria priora disticha unum carmen constituunt, duo reliqua alterum, cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου εἰς τὴν αὐτὴν Πλατῶνίδα τὴν ὀδερματοτότην. Sic et ap. *Jens.* nr. 123. 124. et *Reisk.* in Anth. p. 164. nr. 774. 775. Jungenda esse docuit *Toup.* in Epist. in Syrac. T. II. p. 336. Scriptum in memoriam vetulae, quae pauperem quidem, sed jucundam vitam per octoginta annos lanificio toleraverat. — V. 1. μ' ἔφον ἀνώσατο Cod. ἀνώσατο emendavit *Toup.* ἐπωθεῖν in talibus idem est, quod ἐλαλεῖν. Epigr. ἀέσκ. CCLXI. διψῶν ἀπωσάμεθα. *Philoxenus* T. II. p. 58. μιλθάνον ἐκ γονάτων ὕκον ἀπωσάμενοι. Piscatores *Theocriti* Eid. XXI. 20. ἐκ βλεφάρων δὲ ἴτιον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὑδάν. — V. 2. Contra Codicis fidem ap. *Reisk.* ἀνανομένη legitur. *Philippus Theff.* Ep. LXXX. λιμὴν διζυρὴν ἀκαμονομένη πολόγητος Νικί. quem locum *Toupius* comparavit. — §. 241.] V. 3. laudat *Alberti* ad Hesych. in συνείδει,

et *Pierſon.* ad *Moer.* p. 358. qui ſimilia contulit. *Theo-*
crit. Eid. XXVIII. 1. ὃ φίλῆριθ' ἠλακῆτα. — V. 4. ἦεν.
Reisk. Cantilenam, qua mulierculae penſa trahentes
 tēpus fallebant, ſervavit *Pollux* L. IX. 125. Res ipſa
 paſſim commemoratur ap. poētas. *Ovid.* Trift. III. El. I.
 13. *Cansantis pariter, pariter data penſa trahentis Falli-*
ſur ancillae decipiturque labor. *Tibull.* L. II. 1. 65.
Atque aliqua affiduæ textis operata Minervæ Cantar. et
applauſo tela ſonæ latere. *Ariſtoph.* Ran. 1349. cf. *Schol.*
Parcas ad colum canentes finxit Catull. LXI. 321. ſqq.
 Vide *Burmān.* ad *Anth. Lat.* T. II. p. 267. *Leonidam*
 fortalſe ante oculos habuit Auctor *Epigr.* apud *Græter.*
 p. 139. IO. et *Fleetwood.* p. 322. Εἰτὼ καὶ Φανὶς φίλαι
 ἡμέραις ξυνέριθι, Αἱ πενυχθαὶ γραῖαι, τῷδ' ἐκλήθημεν ἡμῶν,
 Ἀμείβετοισι καίτοι, πρῶτον γένος. ὃ γλυκὺς ἔρως, Περὶς λόχων
 ἢ μύθους ἔδεμεν ἡμιθέων. — ἄγχι θυρεῖ. Cod. Noſtrum eſt
 ex emendatione *Reiskii.* Obverſabatur poētae Homeri-
 cum ἐπὶ γήραος οὐδῶ. II. x. 60. — V. 5. *Reiskias,* neglecta
 cod. fide, pro καὶ τι ſcripſit νότα, quam emendationem
 certiffimam eſſe non dubitat. Sed longe elegantior eſt
 repetitio vocalium καὶ τι, ad quas ἦσαν ſubaudiendum
 eſt. Mulierem illam noctu cantafſe, ſponte intelligitur
 ex verbis ἄγχι ἐπ' ἡνῶς, nec id expreſſis verbis dicere
 neceſſe habebat *Leonidas.* Tenebras *Reiskio* objiciebat
 prava *Jenſiani* cod. lectio ἄγχι ἐπ' ἡνῶς. — Cod. *Vat.*
δεινυμένη. — V. 6. Ἀθηναίης, Ἐργάνης puta, (conf. *Val-*
cken. ad *Theocr.* Adon. p. 373.) δολιχὸν, Gratiis juvan-
 tibus, percurrebat mulier *affiduæ textis operata Minervæ.*
Tibull. II. I. 65. — δολιχὸς de quovis labore dixiſſe
 videntur veteres. Ut hic anus texendo *Minervæ ſtadium*
 decurrit, ſic ap. *Sofipatrum* Ep. II. mulier cū viro con-
 greſſa ἦναι ἐκλινέως (ἢ ἦν ἐκλινῆτος) τὸν Κόπριος δολιχόν.
 Eadem ratione *induftriae curriculum* dixit *Cicero* *Philipp.*
 VII. 7. *exercitationes ingenii, curricula mentis,* idem in
Catone 38. Noſtrum locum optime illuſtrat *Pindar.*

Pyth. 9. 33. ἃ μὲν οὖν ἰσθῶν καλυμβήμονες ἐφίλασεν ὁδοῖς. — Pro ὅν χάρισι *Reiskius* legit τὸν κροῖσι, male. Quidni enim eximium textricis opus Gratiis iuvantibus perfectum dicatur, quae et ipsae dearura texebant vestimenta? Venerem Diomedes vulnerabat ἀμβροσίον διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάρτες κέμον αὐταί. *Homer.* II. 2. 358. — V. 7. Cod. ἡ βικνὴ *Brunckii* βικνὴν, cum κερκην jungendum, quidam *tenue filum* interpretatur. Possis *sortum filum*, ut ap. *Tibull.* I. 6. 77. *vieta senecta Ducis iuoris tremula stamina sortis manu.* Putabam olim, legendum esse — ἡ βικνὴν — κερκην. *Ennius* ap. *Nonium* v. *Gracilentum*: *Deducens babilis radios filo gracilento*, ut *Lipsius* emendavit. Aliter *Burm.* ad *Ovid.* Tom. I. p. 385. Nunc vero cenfeo, aut cod. lectionem sine ulla mutatione servandam, aut scribendum esse:

ἡ βικνὴ, βικνοῦ περὶ γούνατος, ἄρκιον ἰσθῶ
 χειρὶ στρογγύλας ἡμερεύσας κερκην.

Vide ad Ep. XXXVII. βικνὴν πῶδα. *Christodor.* in *Ecphr.* 340. *καρμὰ γῆραι βικνῆντι κατέσχατοι.* — περὶ γούνατος. *Theocrit.* Eid. XXIV. 74. *πολλὰ Ἀχαιῶδων μαλακὴν περὶ γούνατι νῆμα Χεῖρὶ κατατρέψοντι, ἐκρέσπερον κείδοισι Ἀλκιμήναν ἐνεμαστὴ.* — V. 8. Cod. *στρογγύλας ἡμερεύσας.* unde *Reiskius* fecit: *στρογγύλας ἡμερεύσας* pro *ἡμέρους.* *exigebat diem.* — V. 10. ὑφαινομένη *Jens.* Genuinam lectionem jam *Pierfon.* indicaverat ad *Moer.* p. 376.

LXXIX. Vat. Cod. p. 323. *Εἰς γέροντα, βάκτερ στηρίζομαι ὡς ἐνὶ καμάκῃ ἀμπέλλῃ.* Edidit *Jens.* nr. 40. *Reisk.* in *Anth.* p. 130. nr. 690. — V. 1. *Senex loquitur. ὡς ἀμπέλος ὅτῃ στηρίζομαι καμάκι.* Viti sese comparat, sulcro indigens, quo sustentetur, baculo nimirum, αὐτῷ σκηπτρίῳ, quae, ut interpretamentum, τῷ καμάκι subjiciuntur. In Cod. *καμάτῃ* legitur, *Jensius* dedit *καμάτῃ στηρίζομαι αὐτῷ.* unde *Reiskius* fecit: *ἀμπέλος ὡς ἐνὶ καμάκι στ. αὐτῷ. vitem infirmam, quassilem* interpretatur. *Talians* viro doctissimo excidere potuisse! —

V. 3. ἡ τρεῖς Cod. et vers. sq. θάλλω. Hoc servavit *Reiskius*. Requirebatur tamen passivum θάλλασθαι. — Ceterum suaviter dictum hoc de sene, cui nihil apricatione jucundius. — V. 5. οὐ κόρη. Male haec accepit *Leonidae* interpres. Sensus est: Haec eum non in vanam firmi animi ostentationem dixisse, re ipsa declaravit, cum nulla mora interposita manum sibi ipse inferret. Sic plane *Philostr.* in Vit. Apoll. VI. 20. p. 260. εἰ τὸ θάνατον ἀτεχνῶς, ἀλλὰ μὴ κόμπου ἵνα ἐπαινοῦσι. Variis violentae mortis generibus commemoratis *Arrianus* in *Epiet.* II. 6. p. 151. ψόφος ἐστὶ ταῦτα πάντα καὶ κόμπος κενὸν ἐνομήτων. — ἀπὸ ζωὴν ἄσπα, νίκαε ὄνους ἀνολοῖς σibi. γῆρας ἀσπαμένη, Hymn. in Cerer. 276. μέριμνα δ' οὔτι φρυγὴν θέμις οὐ σοφία τις ἀπώσεται *Eurip.* in *Heracl.* 616. ἀσάμενος πενήν. *Epigr. Panocratis* Tom. I. p. 259. — V. 6. κῆς Cod. κῆ; *Jenl.* et *Reisk.* — ἐς πλεῖστον μετακίνην fortasse ductum ex *Eurip.* *Hipp.* 836. τὸ κατὰ γὰρ θέλω, τὸ κατὰ γὰρ κίψας Μετοικίην, σκότῃ (fort. μεταικεῖν ποῖδ,) θανὼν δ' τλάμην. Qui hanc vitam relinquunt, in aliam civitatem migrare videntur. Mortem migrationem esse, post Socratem multi dixerunt, quorum loca collegit *Gatacker* ad *M. Anton.* II. p. 46. E. F.

LXXX. Cod. Vat. p. 210. Planud. p. 275. St. 398. W. Scriptum in Alcmānem poētā, qui Lydus Spartanusve fuerit, incertum est. Civem Spartanum fuisse Alcmānem, ex *Ep. Alexandri Aetoli* III. colligitur. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 599. D. et *Burette* dans les Mémoires de l'Académie des Inscr. Tom. XIX. p. 306. sq. Sepultus erat Spartaē prope τὸ Στάγειον, teste *Pausania* L. III. 15. p. 244. qui eum in carminibus Laconica dialecto usum fuisse ait. Hoc *Epigr.* imitatus est *Antip. Theff.* *Ep.* LVI. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ὑμνίστων, secundum iterum v. κένος. ὑμνίστων pro quovis carmine lyrico videtur positum. — V. 3. Hujus versiculi partem cum v. 4. excitat *Suid.* in λείδρος. δ' ἰσχυρός. — εἰς δ' γὰρ

λοῖσθος ἄχθος &. In Cod. Vat. λῶσθος. Hoc distichon nemo paulo attentius legerit, quin aliquid ad sensus perspicuitatem et elegantiam desideret. *Antipater Theff.* l. c. καὶ ται δ' ἡ πόλεις διδόμεαι ἔρις, αἶθ' ὄγο Λυδῶς, ἔλτο Λάκων' πελαῖ κατὰ τριδὲς ὕμνοπλοισ. Hinc *Scaliger* in notis mssis emendavit: Σπάρτας μεγάλην ἔριν. *Wyszenbachius* autem in *Bibl. crit.* Tom. I. P. II. p. 35. corrigit: αἶθ' ὄγο Λυδῶν ἄχθος &. Hoc verum videtur; sed vel hac emendatione admissa sensus est obscurior. Ex *Antipatri* imitatione suspicor, distichon initio carminis periisse; verba autem τόμβος ἔχει postea inserta esse, ut sensus quodammodo evaderet integer. Hoc si verum est, tale quid olim scriptum fuisse debet:

Σπάρτας δ' εἰ πολίτης, μεγάλη γ' ἔρις, αἶθ' ὄγο Λυδῶν
ἄχθος ἀποβίψας οἴχεται εἰς Ἀῖδον.

Veheementer dubitatur, Alcman utrum Spartae civis an Lydus ad inferos descenderit. In Λυδῶν ἄχθος ad servitutum respicitur, quo ut iugo Lydi premuntur. *Aristo Ep.* I. 10. δουλοσύνας ἄχθος ἠπασάμενος. *Philipp.* Ep. LXVI. Ἀριετοδίκην — ἐξάνις αἰδῶν ἄχθος ἠπασάμενην. Ceterum *Lacones Alcmanem sibi falso vindicare* contendit *Vallej.* *Par.* I. 18. fin. — V. 4. Cod. οἴχεται εἰς Ἀῖδον.

LXXXI. Planud. p. 280. St. 405. W. In Cod. Vat. p. 209. Λευνίδου, εἰ δὲ Μελεάγρου. Exhibetur in *Catal. Bibl. Laur. Med.* T. III. p. 426. In *Erinnam* poetriam, in ipso aetatis flore Orci invidia vitae ereptam. — V. I. παρθενηκῆν. Plan. et Cod. Vat. — νεαροὶ δὲ ἐν ὕμνοπλοισι μέλισσαν. *Meleager* I. 13. Ἀλκμαν τε λάληθρον ἐν ὕμνοπλοισι ὑάκινθον. Quod *Erinnam μέλισσαν* vocat, id imitatus est auctor *Ep.* inter ἁδέων. DXXIV. in eandem: ἄρτι λοχουμένην σε μελισσοτόκῃς ἐκ ὕμνων. et *Cbristodorus* in *Ecphr.* p. 460. *Erinna μέλισσος Πιερίδος βαδμήγας ἠπασταλάουσα.* *Plato* in *Ione* Tom. IV. p. 187. ed. Bip. λέγουσιν οἱ μελισσοτοί, ὅτι — ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῶν φέρουσιν, ὥστερ αἱ μέλονται. qui locus

inprimis huc facit. Ceterum poëtae apibus passim comparantur. Vide *Muresum* Var. Lect. VII. 1. p. 171. sq. Intpp. *Horatii* IV. Carm. II. 28. — *Μουσὴν ἄνθρα*. De muliere a Musis aliena *Sappho* ap. *Plutarch.* Tom. II. p. 146. οὐ γὰρ ποδῶν τοῦτων τῶν ἐκ Πισφίας. — In *Schedis* Krohn. *Μουσίων* legitur. — *δρεπτομένην* vulgo. *δρεπτομένην* Vat. a pr. man. — V. 3. εἰς ὕμναιον. Cf. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. — V. 4. *βόσκοντες*, Respicitur *Erinnae* Ep. III. p. 58. ubi vid. not.

§. 242.] LXXXII. Cod. Vat. p. 310. Planud. p. 255. St. 369. W. In Timolytum, quem Cretenses piratae in mare praecipitaverant. — V. 1. οὐδὲ θύναται. De Cretensium perfidia vide quae dedit *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. XVIII. 32. et T. II. p. 589. Loca veterum larga manu effudit *Westen.* ad N. T. II. p. 370. — *Ἀλφειὸς* an alibi occurrat, ignoro. *Hesych.* Ἀλφειοῦται. ἔφανίσαι. ἐκολίσαι. *Pirata* significat. — V. 3. ὡς καί. Vulgo. ἄς corr. *Br.* in Lect. Sic me etiam. *Opfopocis* ei καί — legebat. — V. 4. *Κρηταῖς ὃ τ. καὶ ἔδον*. Cod. Vat. quae lectio partim optima est, partim pessima. *Κρηταῖς* (qua forma *Leonidas* utitur Ep. LXXII. cf. *Steph. Byz.* p. 386.) praeferendum videtur vulgatae *Κρηταίης*. Sic me quoque Cretenses in mare deturbarunt. — V. 5. *λαρίδουσι*. Vat. Conf. LXXIV. 5. *ἄλιζοι*, qui victum ex undis quaerunt. Piscatores ap. *Panocraten Athenaei* L. VII. p. 321. F. ὡς το βόας περὶ ἡς ἄλιζοι καλοῦσιν. Vim huius vocabuli expressit *Theocrit.* ap. eund. VII. p. 284. Ἀ. ἀνθρ, ἢ ἄλδρ ὃ ζῶν.

LXXXIII. Cod. Vat. p. 311. Plan. p. 202. St. 295. W. — „Lemma in Vat. Cod. εἰς Ἀλκιμένην μάχην. Et versu ultimo: ἦν ποτ' ἐγὼ δῆϊος Ἀντιπάτρου. Platonudea: δῆϊος Ἀλκιμένης. Hoc maxime absurdum; nam si homo ille bellum contra aliquem gessit, is nominandus erat, cui arma intulit. Hoc saltem boni habet Vaticana lectio δῆϊος Ἀντιπάτρου. Sed ridicula utraque.

Alcimenes hic rusticus erat, qui noxias herbas assidue
 in agro suo runcabat; hujus mortui et in eodem agro
 sepulti tumulum sentes et rubi obtexerunt, quorum
 ait se antea, dum viveret. hostem fuisse infestissimum.
 αἰς pro ἦν reposito praeclarus emergit sensus. *Brunck.*
 Quod in Vat. membranis Ἀντιπάτρου ait legi pro Ἀλκιμέ-
 νης, id falsum esse videtur. In nostro quidem apogr.
 Planudeae lectio, sine ullo mutationis vestigio, habetur.
 — V. 3. εἰ omittitur in Vat. Mox κέρυκτι ibidem. —
 παλιούρου καὶ βάνου. Notus *Ciceronis* locus in *Tusc.* Qu. V.
 23. *Archimede*m, *cujus ego quaestor ignoratum a Syracu-*
sanis cum esse omnino negarent, septum undique et vesti-
um vepribus et dumeris indagavi sepulcrum. In *Anthol.*
Lat. Tom. II. p. 134. mulier rogat agricolam: *Ne pa-*
tiare meis tumulis incrementum sylvas. Sic tibi dona Ceres
larga deus et Bromius. ubi vide *Burmanni* not.

LXXXIV. Cod. Vat. p. 270. Planud. p. 208. St.
 303. W. Talum in Pifistrati ejusdam cippo sculptum
 poeta interpretatur. Hoc carmen varie imitatus est *Me-*
leager Ep. CXXIII. et CXXVIII. et *Ansip.* Sid. LXXXVII.
 sqq. — V. 1. χῖος, jactus in lusu talorum. χῖος καὶ κύων
 δὲ τὸ ἐν δυνάμενος βόλος. *Eustath.* p. 1289. Hinc natum
 proverbium, cum res penitus sibi contrariae compone-
 bantur: κῆος πρὸς χῖον, ὃ μὲν γὰρ χῖος ἐδύνατο ἐν, ὃ δὲ κῆος
 ἔξ. *Suid.* Cf. *Dorvill.* in *Vann. crit.* p. 163. et 170.
 Hinc apparet, eum, qui *Chium* jecerit, οὐ πλειστοβόλον esse.
 Fallitur itaque *T. Hemsterb.* ad *Polluc.* IX. 95. χῖον de
 jactu senario in nostris versibus accipiens. — Α πλειστο-
 βόλος derivatum verbum πλειστοβολεῖν, et peculiare ludi
 genus πλειστοβολίδα vocatum. *Pollux* VIII. 206. —
 V. 4. λίμβ' Cod. Vat. — V. 5. οὐδὲ σὺνεγγυς. nec hac
 conjectura ad verum accedo. Cf. ad *Meleagr.* l. c. v. 11. —
 πατίεβη Cod. Vat. — V. 6. πρὸς ἡγγελαμεν. Cod. Vat.

LXXXV. Cod. Vat. p. 275. Plan. p. 214. St.
 BII. W. In Aristocratem, virum probum amoeni in-

genii, et propterea omnibus gratum. — V. 1. pro εἶον *Jos. Scaliger* in not. mstis conjiciebat οἶον, qua correctione non est opus. — ἡμφέχοντες. Vide ad Ep. XXIV. 4. — Vat. pro more κατὰ φθιμένοιο et ἡμφ' ἔχοντες. — In Plan. οἶαν γὰρ &. — V. 3. πολλαῖς μ. ξ. ἐρεσκομένην. Plan. *Theact.* Ep. II. ἤδανεν ἀνθρώποις, τὸ δ' ἐπιπλέον ἤδανε Μοῦσαις. Gratiis placuisse dicitur, qui morum suavitate et jucunditate omnibus gratus venit. Cf. *Theocris.* XVIII. 105. sqq. — οὐν ξανθαῖς Χάρισιν dixit *Pindar.* Nem. 2. 99. Huc facit Id. Pyth. 2. 60. Σὺ δ' ἠύκομοι φλέγοντι Χάριτος· Μακάρεις, ὅς ἔχεις Καὶ ποδὲ μέγαν κάματον Λόγων φορτῶτων Μνημήιον. — In vers. sq. vulgo πολλὰν δὲ μνήμη πᾶσιν Ἀριστοκράτους. Edd. vett. μνήμη. *Jos. Scaliger* tentavit πολλοῦ δ' ἐν μνήμη. Etiam *Casaubonus* aliquid conjecit, sed obscuri sunt ductus in schedis. Cod. Vat. habet: πολλὰν δὲ μνήμη π. Ἀριστοκράτους. Hic Codicis cum Planudea consensus in verbo Ἀριστοκράτους efficit, ut scribendum putem:

πολλὰν μὲν ξανθαῖσιν ἐρεσκομένου Χάριτεςσι,

πολλοῦ δ' ἐν μνήμη πᾶσιν Ἀριστοκράτους.

ut genitivi pendeant a κεφαλῇ· quae constructio longe elegantior ea, quae ex *Brunckii* lectione existit. Prius πολλὰν adverbialiter sumendum, ut πολλὰν ἐρεστον ap. *Homer.* Il. 2. 91. — Alterum vero, quod ex *Scaligeri* emendatione assumpsi, πολλοῦ δ' ἐν μνήμη, dictum, ut πολλὰν οἶον ἐν τοῖς τῶν ἀνθρώπων λόγοις. *Aeschin.* c. Ctesiph. p. 306. πολλὰν μὲν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Φίλιππον ἐν ταῖς διαβολαῖς φέρον. — V. 5. δημολογῆσαι. Verbum hoc in Lexicis non compareret. Idem est quod δημοῦσθαι, quod Hesychius exponit εὐφραίνεσθαι, παίζειν. Vide Ruhnk. ad Timaeum. 2. Moeris: δημοῦμενον. ἑττικῶς. γιλοιάζοντα. ἑλληνικῶς. *Brunck.* *Schneiderus* confert *Nicandr.* in Alex. 160. δῆμια λαβράζουσι φλόαροι γίνονται. *Eusebnius.* *Casaubonus*, interpretamenti loco, adscripserat δημογραφῆσαι. — V. 6. 7. omittit Vat. — στεροβός. δύσκολος. καμπύλος. *Suid.*

στρεβλὸν ὄφρ'ε fastum et arrogantiam eorum significat, qui Catones simulant, praecipue philosophorum. *Alciphron* L. I. 34. p. 138. *Ἐξ οὗ φιλοσοφῶν ἐπενόησας, στυγὲς τις ἐγέ-
του, καὶ τὰς ὁφρὺς ὑπὲρ τοῦτε κροτάφους ἐπῆρας.* ubi vide *Bergler.* et quae collegit *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 457. ed. Bip. — Sensus est: Aristocrates, quamvis vir bonus et probus, ab omni tamen supercilio simula-
taeque tristitia alienissimus fuit; quod rarum in viris ae-
que ac mulieribus, secundum *Juvenalem*, qui non seren-
dam ait uxorem, quae — *cum magnis virtutibus offert Grande supercilium.* Sat. VI. 168. *Martial.* L. XI. 2. *Triste supercilium, durique severa Casonis Front, et ara-
toris filia Fabricii, Ex personasi fastus et regula morum, Quidquid es in tenebris non sumus, iste foras.* — Ad hunc vers. *Casaubonus* adscripserat ἐπελκόμενος. — §. 243.] V. 7. κρητῆρος. Planud. κρητῆραιν correxit *Sca-
liger.* et *Casaubonus.* — ἄδρειν. ita ut *verecundum Bac-
chum sanguineis rixis prohiberes*, jubente *Horatio* I. Carm. XXVII. 3. — καλή. De dulci loquela illustrat, nostri loci non immemor, *Rubken.* ad *Hermes.* 78. p. 296. sq. — ἰδύνῃ dictum, ut in *Epigr. Alcaei Mess.* XII. *ἰδυλάδῃ σφείγγι χέων μέλος, ἐκ δὲ συνῆδου κλάζει κατι-
θύνων ῥήματος ἁρμονίην.* — In Vat. vitiose: ἰδὺν ἰνσίην α. λασίην. In Planud. ἰδυλίκα. Lexicis addendum vocabu-
lum. Qui inter pocula fiunt sermones, vulgo vocantur ἐπικυλίσεις, ut ap. *Athen.* L. I. p. 2. B. *ἰβελήσεις καὶ ἡμῶν
τῶν καλῶν ἐπικυλικίων λόγων μεταδύον.* Ap. *Diogen. Laërt.* L. IV. 42. p. 251. laudatur *Arcefilaus*, quod vitaverit τὰς ἐπικυλικίους ἐξηγήσεις, dicens, id ipsum philosophi esse; τὸν καιρὸν ἰδέσθαι ἐπιστάσθαι. — V. 9. ᾗδαι κεν ξινοῖς
ἐν κενταμοῖς Cod. Vat. — V. 10. γὰ ἑκατὰ τ. ἔχως. Plan.
ἔχως etiam Vat.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 279. sq. Plan. p. 228. St. 332. W. In quatuor filias *Aristodici*, qui, sepulcro

filibus exstructo, ipse, moerore, ut videtur, consumtus, obiit. — V. 1. et 2. Cod. et Plan. *αἰτά*. — V. 3. *ταύτη* Vat.

LXXXVII. Bis legitur in membranis Vat. p. 259. in margine, et p. 278. sq. Planud. p. 243. St. 353. W. In mulierem vinosam, cujus tumulo scyphus impositus erat, et cujus *umbra sitim sentiebat* (quod lenae imprecatur *Propert.* IV. 5. 2.). Imitatus est hoc carmen *Ansip.* *Sid.* Ep. XC. — V. 1. *πίθων σποδός*. quae non calices, sed totos cados siccat. Hinc sumit *Ansip.* *Sid.* Ep. LIX. *Βακχούλης ἢ Βάκχου καλίκων σποδός*. — V. 3. *γυνεῖν*. Cod. Vat. utroque loco, elegantius vulgato — Ἀττικῇ πόλιν. In Ep. *ἀδισπ.* DCLXVIII. *πίθος* vinosae mulieris tumulo impositus — *πίθος μαι, σύμβολον εὐφροσύνης, τετραπύξιν ἔκαστος τάφος*. *Propertius* IV. 5. 73. *Sit tumulus lenae curto vetus amphora collo: Urgeat hanc supra vis, caprifice, tua*. — Atticos et Argivos calices inprimis celebres fuisse, ait *Asbenaetus* L. XI. p. 480. C. Atheniensibus artem vasa e terra fingendi tribuit antiquitas, eosque terra promontorii *Κωλιάδος* usos esse, tradit *Eratosth.* ap. *Macrob.* in Sat. V. 21. unde *Plutarchus* T. II. p. 42. D. eum, qui in oratione nihil nisi Atticismum animadvertat, similem esse ait τῷ μὴ βουλομένῳ πινὺν κοτίζεσθαι, ἢ μὴ τὰ ἀγγεῖα ἐκ τῆς Ἀττικῆς Κωλιάδος ἢ κακασκευασμένον. Inter Atticas merces τοὺς κεράμους numerat *Aristoph.* in *Acharn.* 902. Cf. *Herodot.* V. p. 416. 93. ibique *Valckenar.* *Κακροῦς λέγων* est ap. *Pesidipp.* Ep. XI. et πόλιν *Ἀθηναίων* in *Pindari* fragmentis p. 16. — V. 4. Color videtur ductus ex *Simonid.* Ep. LV. ubi de Anacreonte dicit: *μῦθος δ' εἰν Ἀχέρωντι βαρύνεται, οὐχ ἔτι λαίπων Ἥλιον, ἀέθης ἐνθάδ' ἐκέρσει δέμῳ, ἄλλ' ὅτι τὰς χαρίεντας μετ' ἡΐδαίσι Μοῦσαι καὶ τὸν Σμερδῖαν Θερῆα λέλοιπε πίθον*. — Post ὅτι Vat. loco sec. γs inferit. — V. 5. *εὐδ' ἀνδρός*. Vat. loco sec. Recte. *ἔλειπον* Vat. utroque loco.

LXXXVIII. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 244. St. 355. W. Naufragus navigaturus ventum secundum optat, simul monens eos, ne, si quid acciderit, undas, sed suam ipsorum audaciam accusent. — V. 1. *ἄτης* vulgō. *Josf. Scaliger* in not. mstis ἢ δ' ἄρα ἴτης tentavit. Notum vocabulum ex *Aristoph.* Nub. 444. *Θρασὺς, εὐχαιρῶς, πολυμήδης, ἴτης.* Schol. *Ἰταμὸς, ἀναιδής, καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων.* unde haec sumit *Suidas* v. *ἴτης*. Cf. Etym. M. v. — Junxit itaque *Scaliger* πλῆθος ἴτης. Quod quamvis doctum, multo minus tamen probabilē *Brunckiano* *ἡήτης*, quod Vat. servavit. — V. 2. *λιμῖτι* acute. Non iis, quos petis, portubus, sed longe aliis, Orci scilic. Ep. LXVI. *κοινὸς πάντι λιμὴν Ἀΐδης.*

LXXXIX. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 244. St. 355. W. Naufragus nautarum miratur audaciam, qui vel a tumulo suo proficiscantur. Paetum, qui naufragio perierat, lugens *Propertius* L. III. 5. 37. *Reddite corpus humo, positaque in gurgite visa, Paetum sponse sua vilis arena tegat: Us, quoties Paeti transibit nauta sepulcrum, Dicat: Et audaci tu timor esse potes.*

¶ 244.] XC. Vat. Cod. p. 247. Plan. p. 245. St. 356. W. In cenotaphium naufragi, qui in ponto Libyco perierat. Expressit hoc carmen *Marcus Argent.* Ep. XXXIII. — V. 1. *κατ' αἰγῆς*. Cod. *αἰπήσσει καταγῆς*. non alta procella, ut *Opisopoeus* vertit, sed *gravis, timenda*, ut *αἰπὸς ἐλεθρὸς* ap. *Homer.* Il. λ. 174. et passim. — V. 2. *καὶ* om. Cod. Vat. qui et *πανσυνδής* habet a pr. man. — V. 3. *ἀπώλισθον δὲ βλοῖσ.* Hoc suavissimum. Imitari conatus est *Aucter* Ep. *ἐδίσκ.* DCCXLI. *μήπω γενεάμενος ἤβης ὄλισθον ἐς Ἀΐδου.* — V. 4. *μέσσα πλῆθυν.* Vat. a pr. man. — V. 5. *δινεόμενος.* *Polydorus* in *Eurip.* Hec. 28. *καῖμα* — *ἐν πόντῳ σέλας, πολλοῖς διαπύλοισι κυμάτων φοροόμενος.* Epigr. *ἄδισκ.* XXXI. *ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδατι, κύματα μετῶν, δινεῶμαι, μεγάλην κύματι (ἢ χειμάτι) πλαζέ-*

μενec. — *Ιχθύες κύμα* *Primo miser excidit aevu, Et novu*
longinquis piscibus esca natat. Propert. III. 5. 7. ubi
Burm. nostrum Epigramma comparavit. — V. 6. οἶχ-
μα. Plan. — Pro ἵπocτι Vat. a pr. manu ὕπocτι.

XCI. Cod Vat. p. 250. Planud. p. 247. St 358. WJ
In tumultum piscatoris, in summa senectute extincti. —
V. 1. οὐάγγων. qui nullum victum habebat, nisi quem
capiebat ex undis, *ἄξ ἄλδς ᾧ ζῶν, τὰ ἐδ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα.*
Theocrit. ap. Athen. I. VII. p. 284. A. — V. 2. αἰθύης.
Vat. De nauta *Callimach. Ep. XL. ὁδδ γὰρ αὐτὸς ἦσυχος,*
αἰθύς δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ. Ap. eundem in *Fragm. CXI.*
nescio quis felicem praedicat — *ναυτιλῆς ὅς κ' ἦν ἔχει βίον*
ἄλλ' ἰμὸς αἰὼν κόμισιν αἰθύης μᾶλλον ἐκκρίσας ubi vide
not. *T. Hemsterb.* — V. 3. *Ιχθύες ληιστήρια* divisim Plan.
et Vat. Quod *Brunckius* posuit, analogiae legibus vix
respondet. *Ιχθύος ἀγρευτήρες* piscatores vocat *Theocrit.*
Eid. XXI. 6. *Ιχθυοθηρευτήρια* habemus in *Ep. Apollonidas*
XXIII. Ap. Hesych. ἁλιεῦσι θαλαττορυγῶς ἢ Ιχθυοθηρευταῖς
Hinc *Schneiderus* acute et probabiliter conjecit: *Ιχθυο-*
ληιστήρια. — *χηραιοῦτης* appellatur piscator, qui *piscium*
latebras perscrutatur. *χηραιοὶ οἱ φωλοὶ τῶν θηρίων καὶ ἀ-*
πατάδους. *Aelian. Hist. An. XVII. 5. κελίδες* — *ἡφανίζον-*
ται εἰς τοὺς χηραιοὺς τε καὶ φωλοὺς ἔρπουσι. — V. 4.
Quamvis parvo navigio utebatur, quodque vel minimus
ventus subverteret, (*Artemidor. II. 23. p. 109. sq.*)
et cum eo perpetuo in fluctibus versaretur, illum tamen
non ventorum impetus, sed annorum exstinxit nume-
rus. *ναυτιλίη* pro ipso navigio. Sic veteres abstractum pro
concreto passim. *Antip. Theff. Ep. LXIX. ὀλίγης ναυτίλου*
εἰρησίας. Vide *Valcken.* ad *Hippol. p. 20. sq.* — V. 5.
ἡπ' ἁλίσιν et κατ' αἰγίς. Cod. Vat. — *ἤλασι.* senem ad
inferos detruxit. Violentiae significationem habet ver-
bum *ἔλξιν.* *Ep. inter ἁδίσκ. DXXIV. puellam ἤλασιν εἰς*
Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κύμα καμάντων μοῖρα. *Apollon. Rhod.*
L. II. 815. ἡθάδ' Ἀβαντιάδην πεπερμένη ἤλασι μοῖρα ἰδμενῶν

— V. 8. Ἰθάνην καλὸν. Edit. Flor. tres Ald. et Asc. — καλὸν σχοινίον, quale illud piscatorum tugurium ap. *Theocrit.* Eid. XXI. 7. στρωσμένοι βρόν αὐτοὶ ἐπὶ πλεκταῖς καλὸν βασις Κεκλιμένοι τοῖχον τῷ φυλλίνῳ. *Catullus* XIX. 1. 2. *villulam palustrem Tectam vimine junceo, cavicisque manipulis.* — λόχος ὁποῖα. De superstitione quadam circa λόχον apud veteres Romanos *Plutarch.* T. II. p. 702. E. ἔστο τῇ πρὸς τὸ ἄσβεστον καὶ ἱερὸν πῦρ συγγενὴς πάντες φθορὰν πορὶς ἐφοσιώσασθαι τοὺς πρεσβυτέρους. δύο γὰρ εἶναι φθορὰς, ἀπὸς ἐκδράπου, τὴν μὲν βλασιν, σβεννυμένου, τὴν δὲ ὅσπερ κατὰ φύσιν ἀπομαραινόμενου. — V. 9. σῆμα δὲ τοῦτου π. ἐφ' ἡμετέραν. Vat. Scriptum fuit igitur:

σῆμα δὲ τοῦτ' οὐ παῖδες —

— V. 11. Hunc versum expressit *Apollonid.* Ep. XXVI. in piscatoris epitaphio, χῆσαν δὲ μ', ὅσος ἦν συγγενὴς λαός. sic enim legendus senarius scazon, cum ap. *Brunckium* scribatur — ὅσος λαός ἦν συγγενὴς — quod vix graecum.

XCII. Cod. Vat. p. 287. Planud. p. 249. St. 362. W. — V. 1. ἄχθος ἐπ. Tumulus esse videtur, cippo instructus. Hic tumulus autem, naufrago in litore sepulto, arena aggestus fuit. Itaque θινὸς ἄχθος. Cf. *Diodor. Zon.* Ep. IX. et *Stanley* ad *Aeschyli* *Perf.* 820. Hoc tamen displicuit viro docto, qui margini Cod. Scaliger. adscripsit: ἐπεστηλαμένος ἄχθος, ap. *Huetium* p. 24. Magis equidem haereo in ἄρχαλας, quod quam commode dictum sit, alii viderint. Mihi *Leonidas* scripsisse videtur:

ἄρχαλας ὁ θινός — —

ut est ap. *Bianor.* Ep. II. ἀρχαλὴν παρὰ θινά. *Quintus Maec.* Ep. VIII. ἀρχαλὴς νηϊδός — χειράει. *Euripid.* in *Iph. Aul.* 164. ἐμφὶ παρακτίαν ψάμαθον Ἀδλίδος ἐπύλας. unde in eadem Tragoedia v. 213. emendavi: ἀρχαλὴν (vulgo ἐκταλὴν) — ψάμαθον Ἀδλίδος ἐπύλασαν. — V. 2. ποταμός. Vat. — V. 4. λαίλαπι χρησόμενον. a tempestate correptus. *T. Hemsterb.* ubi docet, veteres verbo χρῆσθαι passim

passim usos esse de iis rebus, quae nobis invitis et praeter optatum calamitose eveniunt, non oblitus est hujus loci, quem comparat c. *Athen.* L. XIII. p. 611. B. ναυαγίῳ ἐχρέεσθαι. Vide ad *Callim.* H. in *Dian.* 69. p. 104.

XCIII. Cod. Vat. p. 287. Plan. p. 250. St. 362. W. In Parmiden piscatorem, a pisce, quem captum dentibus tenebat, suffocatum. In eodem argumento versatus est *Apollonid.* Ep. XXIII. — V. 1. ἐπάκτιος Vat. ἐπάκτιος δὲ κ. Plan. δὲ, quod constructionem turbat, merito ejectum. Fortasse ἐπακτίτης olim legebatur, ut ap. *Phaniam* Ep. VII. ἐκτίτα καλαμειυτά. — καλαμειυτής vocatur piscator, quia καλάμῳ utitur. Vide *Hesych.* in καλαμῖς. *Pollux* X. 133. Apud *Theocrit.* Eid. V. 111. καλαμειυτῆς de messore occurrit. — V. 2. κίχλη cum scaro jungitur in versu *Nicanori* ap. *Athen.* VII. p. 305. D. ἡ σκάρων ἡ κίχλην πολυόνομον. Apud *Phaniam* Ep. VII. σκάρων ἡ κίχλην ἡ σμαγίνα, fortasse etiam olim σκάρων fuit. — V. 245.] V. 3. πέτρῃ piscis voracissimus, unde hic δολιχέρταξ, escam deglutiens. Vide *Camus* Notes sur *Aristote* p. 621. — V. 4. σήραγγας Ed. pr. piscium latebrae. σήραγγας καὶ μυχὸς jungit *Philostr.* II. Icon. XVII. p. 836. Leo σήραγγα προδίδας ἵστικεν εἰς ἥν. *Theocr.* Eid. XXV. 223. — ἐν βυθίους Vat. — V. 5. ὄτ' Ἰουλίδα legitur in Plan. et Cod. Vat. πόντ' a *Scaligero* emendatum esse invenio in not. mssis. Vellem idem nos docuisset, quo sensu accipienda sint verba ἄγρης ἐκ πρώτης, quod *Brodaeus* de praestantissima captura vix recte interpretatur. An fuit;

ἄγρης ἐξ αὐτῆς — —

quae verba ad ἰφθίμο referenda sunt. *Apollonid.* l. c. ἰχθυοθνητῆρα Μαιστράτον ὤλεσεν ἄγρη. — Ἰουλίδα πατρίσσαν. *Aelian.* in H. A. II. 44. αἱ Ἰουλίδες ἰχθύς εἰσι πέτραις ἔντροφοι, καὶ ἔχουσιν ἰού τὸ στόμα ἔμπλεον. Meminit ejus *Athen.* L. VII. p. 304. F. Vide *Rondelet.* de Piscibus L. VI. 7. — V. 6. ὀλοῖν Vat. et v. 8. παλλομένα. —

V. 9. Ille prope ipsos laqueos et hamos perit, *expirans modo quas acceperat auras*, ut est ap. *Ovid. Met. III. 121.* — V. 11. ἐκ μοίρων. Vat. *Theocrit. Eid. I. 139.* τὰ γε μὴν λῖνα πάντα λελοῖται ἐκ Μοιρῶν. Implere Parcarum statmina dictum pro πλήθει τὸν μῦθον, quod est ap. *Tiber. Illustr. Ep. II. Apollon. Rhod. L. I. 1035.* ὁ δ' ἐν φαιμάθεισιν ἐλευθεῖς μοῖραν ἀνέπλησε. — V. 12. γρίπωνος γριπεύς. Prius vocabulum de piscatore usurpatum an alibi occurrat, dubito. Lexicographi illud ignorare videntur. Hanc ob causam, ni fallor, *Jos. Scaliger* emendavit: — τεῦ δὲ θαιόντες, γρίπων ὃ γριπεύς — ut nomen proprium sit piscatoris. Vera videtur emendatio; certe ingeniosa est, et *Scaligerō* digna.

XCIV. In Planudea p. 250. St. 363. W. Λωνίδα, gentili non addito. Vat. Cod. p. 294. *Leonidae Alexandriño* diserte tribuit, *ισόψηφον* esse notans; quale Epigrammatum genus ab illo *Leonida* crebro usurpatum esse constat. Est in naufragum, qui, cum maris furorem effugisset, in litore a lupo interemptus est. Expressum ex *Antip. Thess. Ep. LXII.* — V. 2. αἰνολοντα. *Theocrit. Eid. XXV. 168.* αἰνολοντα dixit. Similia, in quibus adjectivum cum substantivo coaluit, vide ap. *Musgrav. ad Eurip. Troad. 536.* — V. 4. νύμφαις ἰοχες fuisse videtur in membranis Vat. Sic saltem legit *Dorvill. ad Charit. p. 182.* — Prius hujus Epigr. distichon excitavit *Burmamn. ad Anth. Lat. T. II. p. 273. CCCLX.* *Per fresa, per maria, trajectus saepe per undas, Qui non debueras obitus remanere in Aterno.* Est autem *Aternus* amnis in mare Adriaticum influens.

XC. Vat. Cod. p. 287. sq. Planud. p. 255. St. 370. W. In Thrasidem, qui, cum anchoram explicaturus in mare descendisset, a ceto marino ad umbilicum usque devoratus est. Conf. *Oppian. Hal. V. 669 - 674.* — V. 1. καὶ πάντα. Vat. — *περισσόν.* Hoc a *Parcis* praeter ceteros singulare prorsus et unicum munus accepi

ἡνυσάμην. *impetravi*. Vide *Dawes*. Misc. crit. p. 205. Pro vulgato ἡνύσατο, quod poetae menti aduersatur, ἡνυσάμην ex *Huetii* emendatione p. 24. in contextum venit. — Nomen viri in Plan. Θάρεος est, in Vat. Θράεος. Θράσις, Elei pugilis nomen, occurrit ap. *Pausan.* VI. 3. p. 457. apud quem VI. 7. p. 468. etiam χαρμύλης occurrit. — V. 3. ἡνύχον ἀγκύρης βάρες, i. e. *intrahaerens fundo maris*. Vel active significat *huc ad remouendum pondus aliquod, quod anchoram retinebas*. *Brunck*. Haec non satis accurate interpretatur vir doctissimus. βάρες ἀγκύρης ipsa est anchora. Quae quia pondere suo fundo maris intraheret, ibique retinetur, ἡνύχον βάρες dicitur. — V. 4. ῥώνιον θ' ὕγρον. Vat. — V. 7. ἐπ' ἡνύχον una voce Planud. et de μέγα. Utrumque emendatum ex Cod. — V. 8. ἐπ' ἡνύχον. Cod. Vide ad Ep. LI. 3. — ἄχρ' est in ed. Flor. quam insequentes editt. reliquerunt et ἄχρ' exhibent. — V. 9. ψυχρὸν βάρες. inutile pondus. ut *ἡνύχον ψυχρὸν* ap. *Herodot.* L. VI. p. 488. 72. ubi vide *Wesseling*. — πρὸς τῇ. Veram scripturam *πρὸς τῇ* esse, pronuntiat Editor in *Leßt.* remittens ad *Salmas.* in *Flin.* p. 713. Dubitatur tamen, utra scriptura sit verior. Vide *Schneiderum* ad *Oppian.* de Pisc. I. 370. et ad *Aelian.* H. A. IX. 49. p. 303. — ἐπ' ἡνύχον. Vat. — V. 11. Θράσιος. Vat. Θάρεος. Plan.

§. 246.] XCVI. Cod. Vat. p. 248. Planud. p. 256. St. 370. W. Naufragus mari iratus conqueritur, quod non procul ab undis sepultus sit. — V. 3. ψυλῆς Vat. ψιλῆς, nullis arboribus consiti, nudi et deserti. Vide *Gronov.* ad *Herodot.* I. 80. p. 39. Hanc vocem restituere conanti *Scholias* *Theocrisi* Eid. III. 43. ἐξέτιθ' παρὰ τῆς μητρὸς ῥοδόπης ἐν ψιλῇ (vulgo ὕψιλλῇ) τόπῳ, non obtemperarunt typothetae, qui in *Animadv.* ad *Theocris.* p. XXXV. hanc emendationem prorsus omiserunt. Eadem ratione erratum est in *Arrian.* de Exp. Alex. I. p. 6. — ἡνύχον. *Alciphron* I. 10. p. 41. ἡνύχον τι

τὸν ἐκ ναυαγίας ἀποκτενοῦσθαι εὐμεθεῖα σῆμα. ubi vide *Bergler*. — Notanda locutio ἐπιειμένος ἀχλὺν pro κόνιν, γῆν, quae ut vulgaria et nimis trita *Leonidas* respuit.

XCVII. Cod. Vat. p. 267. sq. Planud. p. 272. St. 392. W. Viatores poeta monet, ut, Hipponactis tumulum praetereuntes, sibi ab ejus bile et furore caveant. Imitatus est *Gaesulicus* Ep. VI. De Hipponacte vid. *Fabricii* Bibl. Gr. Tom. II. p. 167. ed. Harl. — V. 1. *Alcaeus Messen.* Ep. XVIII. in eundem: ἀλλὰ τίς Ἰππώνακτος ἐπὶ παρὰ σῆμα νέηται, Εὐχίοθι κνώσσειν εὐμενέοντα νέον. — V. 2. σφῆκα. Hinc Hipponactem *Philipp.* Ep. LXXXIII. σφῆκα τὸν κοιμώμενον appellat. Comparandum *Homeri* simile de vespis Il. π. 263. τοὺς δ' εἴτερ παρὰ τίς τε κίων ἄνθρωπος ἐδίτῃς Κινῆσι ἄκων — Πρῶτον πᾶς πέτται — et quae de vesparum ira collegit *Bochart.* in Hieroz. T. II. p. 542. qui nostrum tamen versum vitiose profert p. 543. 9. Vespam appellat, qui facile excitabatur ad iram et exasperabatur. Vide *Bergler.* ad *Alciph.* L. II. 4. p. 262. διδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας. Hinc lux *Philostrato* Vit. Apoll. VII. p. 273. οἱ εὐκοφάντι κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ῥέμντοι τὴν γλῶτταν. — V. 3. ἢ καὶ τοκίων κα-
ταβαύξας. Qui etiam parentes suos allatravit; Pytheam scilicet patrem et matrem Protida. In Vat. τοκίων, quod secutus est Grotius: Hipponactis enim, quae natos sua allatravit Ira suos, multa nunc cubat in requie. Ultra sit veralectio, non definiverim; sed cum non meminissim de Hipponactis liberis aliquid legisse, priorem praetuli. Bayle: Sa médisance n' épargna pas même ceux à qui il devait la vie. Brunch. In Planud. τοκίων ἢ βαβ-
ξας. In Vat. Cod. (in nostro saltem apogr.) ἢ καὶ τοκίων (sic) εἰς βαβξας. Brunchii emendatio fluxit ex nota *Stephani*, cujus haec sunt: Non puto mendosum esse hunc versum, sed ἰο per εὐιζηνει pro una syllaba esse habendum. Quod autem ad sensum attinet, non dubito, quin κατὰ extrinsecus subaudiri debeat, ut sit κατὰ τοκίων. — Vereor,

ut hic versus jam satis emendatus sit. *Scholiaſtes*, ac si *τεκνῶν* legērit, interpretatur: ἤγουν δ καὶ τοῦς παῖδας κακῆ-
μυδικῶς. De verbo βαῦζειν vide *Valcken* ad *Ammon*
p. 231. B. — V. 6. καὶ εἰν Ἄιδῃ. Sic scribendum, non
ἰδῷ. *Theocritus*, *Eid.* I. 103. Δάφνις κελν Ἄιδῃ κακὸν ἔσεται
ἄλγες ἔρῃσι. *Eid.* XVI. 30. ὄφρα καὶ εἰν ἠΐδῃο κακῶμενός
ἔσθλῃ ἡκούσης. *Diocles* Ep. IV. θάλασσα — οἷέ με κελν ἠΐδῃ.

XCVIII. Cod. Vat. p. 311. νομίζω, ὅτι ἐν Ἐφέῳ καί-
ται ταῦτα. Planod. p. 283^a. St. 410. W. Pastor Clita-
goras sibi ab aliis pastoribus inferias fieri optat. —
V. 2. κούμαλος veteres Plan. editt. quod *Stephanus* in
ἐμμάλλους mutavit. Sed haec lectio interpretamentum est
ejus, quam Vat., etsi nonnihil depravatam, servavit,
κούήρους, quod pro εὐείρους scriptum esse, facile apparet.
Sophocles in *Trachin.* 675. ἀγγῆτ' εἰς εὐείρη πέτρῃ. — ἐμ-
βατέοντες, vos, qui oves ad pascua ducentes in hos colles
erigitis. *Scaliger* tamen ἐμβοτέοντες legit, ad analogiam
τοῦ μελοβοτέω. At sic praepositionis, quae verbo adhae-
ret, nulla omnino vis est. Fortasse non male cogita-
veris de pastoribus αἰγυβάταις, de quibus vid. *Phaedrus*
Fab. III. 3. — V. 4. τίετε Vat. Cod. a pr. man. —
V. 5. Similia sunt haec inferiis, quas *Daphnis* et *Chloë*
Dorcon ferunt ap. *Longum* L. I. p. 27. καὶ γὰρ κατέσπει-
σαν καὶ βέτρους κατέβλψαν καὶ εὐεργγας πολλὰς κατέκλσαν.
ἡκούσθῃ καὶ τῶν βοῶν ἄλσιν μνημάτα; καὶ δρόμοι τινὲς
ᾤφθησαν ἅμα τοῖς μνημασιν ἄνταται· καὶ ὡς ἐν ποιμῶνι εἰ-
κάζετο καὶ αἰκόλοις, ταῦτ' ὄρεος ἢ τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ τε-
τλευτηκότι. — V. 6. βεσημένους Vat. πρη Edit. Flor. —
V. 7. ἡμέρας. *Brunckius* in *Leftt.* ad *Agath.* Epigr. LIX.
p. 243. conjicit ἡμέρας, quod jam *Scaliger* emendave-
rat. — χωρίτης. *Apollon.* ap. *Steph. Byz.* p. 761. ἐτάφει
τὸν θυγὲν δ γλυκὺς σοι χωρίτης Πλείῳ νομίζον δῆρα πλεισίῳ
Νείλῳ, quem locum cum nostro comparat *Toup.* in *Epist.*
crit. p. 102. — V. 9. Lacte ex ovis uberibus cineres
suos inspergi cupit. *Iphigenia* in descriptione inferia-

rum ponit πῆγας εὐρείων ἐκ μέσων βάκχου τ' εὐηρᾶς λαιβὰς
 Κουρῶν τε πόνημα μελισσῶν in *Eurip. Iphig. Taur.* 163.
 ubi vide *Heaslii* notas p. 85. Cf. *Alcaei Mess.* Ep. XVII.
 — V. 10. ἐκασχόμενος Vat. — V. 11. κρηπίδ' Editt.
 vett. — In Cod. Vat. huic Epigrammati nescitur disti-
 chon, praefigendum Epigrammati *Theocr.* XIV. ut fecit
Brunckius.

V. 247.] XCIX. Cod. Vat. p. 280. Planud, p. 287^a.
 St. 415. W. Matris querelae de filio immatura morte
 vitae erepto. Veri affectus plenum carmen. — V. 3.
 ἀπώλετο. Vat. — In κλαίω ἐδυρομένη haerebat doctissimus
Gilbertus Wakefield, qui in *Delectu Trag. T. I.* p. 230.
 ἰνάλω conjicit, *seneſcentem lacero, confumo*. Simile esset
Euripidis in *Med.* 158. μὴ λαν τέκου Ὀδυρομένα ἐν ἐνέ-
 ταν. Vide tamen ad Ep. *Mnasalcae* VIII. Non raro
 synonyma in hunc modum cumulantur. — V. 5. βαίνας.
 Plan. Quod hic *Scaliger* ex ingenio restituendum vidit,
 βαίην, Vat. membranae offerunt. Mox εἴτ' ἐμοὶ Flor.
 ed. *Wakefield*. corrigit οὐ τί μοι ἦός —. Hos versus *Bur-*
mannus comparavit cum Atimeti carmine in *Homonoë-*
am, Anth. Lat. Tom. II. p. 95. *At nunc quod possum,*
fugiam lucemque deosque, Ut te masura per Styga morte
sequar. — αἰός ἡλίου ductum ex *Mimnermo* ap. *Strabon.*
L. I. p. 80; B. τάδε τ' αἰός ἡλίου Ἀκτῖνες χρεστέ κίλινται.
 ἐν θάλάμῳ. — Ultimi versus emendationem debemus
 Vatic. quamvis et ibi non plane emendate scribitur ζωῆς
 μ' ἐκ με κρησόμενος. Cum lectione Planudeae comparata
 haec facile ad veram scripturam ducebant. ζῶν αὐγὰ
 κρησόμενος, quae vulgaris est lectio, *Orsopoeus* ita ac-
 cipiebat, ut Anticlea se consolaretur, quod filius vitam
 pure et sancte egerit. Nunc vero mater filium rogat,
 ut eam secum ad inferos deducat, quod scilicet unum
 sibi doloris remedium relictum sit. Jam vero in eo
 haeremus, quod defuncto puero Orci sive Mercurii ψυχῶ-
 σάμικον, partes tribuuntur. Diversa ratio est in Ep. *Diot.*

eoridis VIII. et IX. ubi poeta ad Adonidem — σὺ μὲν λαβὼν ἄπαγε, hoc sensu: nihil me impedit, quominus statim moriar et tecum ad inferos abeam. Suspicor, *Leonidam* scripsisse:

— — πένθος Ἰλίδος

ἰατρὴ, ζωὴς δὲ με κομισσάμενος.

unus moeroris mei medicus Orcus est, ex his regionibus ad inferos me deducens. Sic plane *Diphilus* ap. *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 744. 25. Οὐκ ἔστι βίωτος, ὅς οὐ κέντηται κακὰ. Λύπας, μερίμνας, ἀεργίας, στρέβλας, νόσους. Τοῦτον δὲ θάνατος ὥς τις ἰατρὸς φανείη Ἀπέλυσεν τοὺς ἔχοντας ἐναπάσας ὕπνῳ. ut posteriora haec emendavit *Valckenar.* in *Hippol.* p. 313. D. ubi multa similia de morte dedit. Mortem λαΐζον ἰατρὸν νόσον vocavit. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 602. 27. et *Aeschylus* ap. *Eund.* l. c. ὃ θάνατος πικρὸν, μὴ μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Μόνος γὰρ εἴ σὺ τῶν ἀνυκίστων κακῶν ἰατρὸς. Hinc *Charito* L. III. p. 45. 9. σὺ γὰρ ὑπέμειν Κάλιερός τις ἐπιζεύχθαι μένον διὰ τὸν θάνατον τοῦ πένθους ἰατρὸν ἐβόμει. *Pbalaris* *Epist.* CVII. p. 309. σώματος μὲν γὰρ ἁρρωστίαν θεοαπέει τάχυν· ψυχῆς δὲ νόσον, ἰατρὸς ἱάτης θάνατος. Plura hujus generis collegit *Garacker.* in *Misc. Obsf. posth.* c. X. p. 508. 19.

C. In *Plan.* p. 282. St. 408. W. ἄδελον. εἰς Λεωνίδα. Veteres tamen editiones, Flor. Aldina pr. et tertia cum *Ascens. Leonide.* In *Cod. Vat.* p. 320. lemma est: Εἰς Λεωνίδα τὸν Ταραντῖνον ἐπιγραμματοφύρον τὸν τὰ λεβήκη γράφοντα, τοῦ αὐτοῦ. Haec ab imperito librario adscripta sunt. Is *Leonidas*, qui *λεβήκη* scripsit, non *Tarentinus* fuit, sed *Alexandrinus*. Verba τοῦ αὐτοῦ quo referenda sint, non apparet. Praecessit enim in *Cod.* Epigramma ἀδίσκετον, quo excipitur *Epigr. Antipatri Sidonii.* Hujus fortasse nostrum carmen est. Si quis tamen ipsum *Leonidam* hoc Epitaphium sibi scripsisse contenderit, non valde refragabor. Solent enim nonnunquam poetae de se

magnifice loqui. — V. 2. δέ μοι. Vulgo. — V. 3. Haec exulum vita non vitalis, ἄβιος βίος. Nostri loci non meminerat *Valcken.* cum ad Theocr. Adon. p. 215. de ἄβιος et βίος ἐβίωτος disputaret. *Vitam non vitalem, βίον ἐβίωτον,* idem attigit ad Hippol. p. 252. C. *Alberti* ad Hesych. Tom. I. p. 18. — V. 4. μελιχρὸν Cod. Vat. — V. 5. ἤμυσεν. *Leonidae* gloria nunquam concidet. ἤμυσε. κλίνει. πίπτει. πύγχι. *Hesych.* *Homer.* Il. β. 373. τῷ κε τάχ' ἤμυσε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος. — V. 5. αὐτά. *Schneiderus* suspicatur ἁλλά. — πάντας ἐκ' ἡλίου. *Tull. Laur.* III. de Sappho: γινώσκαι, ὡς Ἄλβαν σκότος ἐκφυγόν' οὐδὲ τις ἔσται τῆς Λυρικῆς Σαπφούς νόστος ἡλίου.

Ceterum *Leonidae Tarentino* Cod. Vat. praeterea tribuit Epigr. in Theocriteis X. et XVII. *Leonidae Alexandrini* Ep. II. et XXXVII. fortasse etiam XLI. ubi *Λωνίδου* adscriptum sine gentili. Cum tamen in eadem pagina plurima Tarentini Epigr. legantur, hoc quoque eidemtribuendum videtur.

NICIAE MILESI

EPIGRAMMATA.

[ff. 248.] I. Cod. Vat. p. 164. Edidit *Wolfus* in *Fragm. poëtr. gr.* p. 105. ex Cod. *Uffenbach.* et *Reisk.* in *Anth.* p. 10. nr. 416. In hastam Minervae a Menio dedicatam. — V. 1. *Reiskius* retinuit pravam apogr. *Lips.* lectionem μαινῆς, cum inter describendum meliorem non reperiret. Deinde probat conj. *Wolfi* μαινῆς, quae ipsa est Cod. lectio. μαινῆς vocatur hasta, quae in pugna furit. *Homer.* Il. 9. 111. εἰ καὶ ἄμυν δόρυ μαινέται ἐν παλάμῃσιν. Il. π. 74. οὐ γὰρ Τυδείδου Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν μαίνεται ἰγχείη. — πολέμειον dedit *Wolf.* πολέμειον scribebendum esse suspicatus. In hastam poëta transtulit

epitheton, quo *Sesichorus* ipsam pugnarum deam ornaverat ap. *Schol. Aristoph. Nub.* 964. Παλλάδα περιστάλην κλέζω, πολεμαδόκον, ἀγνάν. in quo versu etiam *Tzet.* Chil. I, 683. πολεμαδόκον exhibet, *Schol. Aristidis* autem Tom. II. p. 269. πολεμοδόκον. Recte sic vocatur dea, quae in pugna hostem excipit, ἡ δεχόμενη τὸν πόλεμον, i. e. τῆς μάχης, neque quidquam vetabat, quominus *Nicias* eandem vocem ad hastam transferret. Non tamen acquiescebat in vulgata *Gilbertus Wakefield*, qui in Dilectu Trag. Tom. I. p. 55. πολεμάδικε, in pugna vibrata, corrigit. Mihi Codicis lectio placet. — Ζούσε. Vat. et *Reisk.* — κρήναι. Vide Ep. *Anytes* I. Ἰσταθι τῆδε κρήναι βροτοκτόνα, — V. 2. ἐγερσιμάχη. *Orpheus* in Prooem. 38. Παλλάδα ἐγερσιμάχην πόρην. — V. 3. Viri nomen Μήνιος graecum esse dubitans *Reiskius*, substituit Μαίχιος, nimis audacter. Idem ἢ γὰρ τὸν edidit: nam profecto hunc tu in prima acie servasti. *Wolf.* ἢν γὰρ conjecit. — V. 4. in membranis corruptissimus est: ἐν προμάχοις ἰδεσθαι δέην ἀμπέλειον. in marg. γρ. ἀμπέλειον. *Reiskius* dedit: ἐν πρ. ἰδεσθαι δ. ἀ. At secunda verbi persona non locum habet, cum inde a v. 2. ipsa hasta loquatur. Mihi *Brunchii* emendatio, qua, unius verbi transpositione lenique mutatione, sensus restitutus est, aut vera, aut vero proxima esse videtur.

II. Cod. Vat. p. 165. *Reisk.* in Anthol. nr. 419. p. 11. Omissa in hoc carmine rei, quae dedicatur, mentio: Sive hasta, sive scutum fuisse videtur. — V. 1. 2. habet *Suidas* in δῆρι, ubi Ἄρηι legitur, ut in Cod. Vati. In hac lectione *Reiskium* non offendisse, miror. Si dativus verus est, poeta non ἐννοεῖν scripsit, sed γλυκερὴν — pugnam Marti gratam. Lenior tamen *Brunchii* emendatio. *Hegeppus* Epigr. I. χορὴν κίονα καὶ ὕμνων Ἄρην ἐννοεῖν δέρις Ἐνναλίον. Cogitandum de puellarum choris in Dianae honorem institutis, de quibus egit *Spanhem.* ad *Callimachi* H. in Dian. 170. et 242. Carmina id

ejusmodi choris decantata *παρθενεία* appellabantur. Vide *Schneiderum* in Pindari Fragm. p. 17. sq. Diana autem, cui poeta Milesius hanc Inscriptionem fecit, inter tutelaria Miletii numina fuit. *Callim.* l. c. 225. Πέννια, που-
 λυμέλαθ'·ε πολύπολι, χεῖρε Χιτώνη, Μιλήτη ἐπίδημα· σὲ γὰρ
 ποιεῖσθε Νηλεὺς Ἠγεμόνην, ὅτε θυεὺν ἀνέγγετο Κικροπύθεν. —
 V. 3. παρὰ. apogr. Lips.

III. Cod. Vat. p. 193. Anthol. *Reisk.* p. 52. nr. 516. Lucinae mulier post puerperium quaedam ex voto dedicat. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. III. — V. 1. Ἀμφαράτης. Cod. Ἀμφάρατος apogr. Lips. *Reiskius* in versione dedit *Ampharatrae*, tanquam in graecis Ἀμφαράτης legisset. Verum hoc quoque nomen insolens esse fatetur. Non dubito, quin hic idem nomen lateat, quod librariorum oscitantia depravavit etiam in Ep. *M. Argent.* XX. ex nostro expresso. Vide not. — ὑδατίσσαι. coloris purpurei, ut ap. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 11. οἶα γυναῖκες φορέουσ' ὑδάτινα βράκην. Quae comparanda sunt cum fr. *Sapphus* p. 239. ed. *Wolf.* — V. 2. Εἰλεθῶνα Cod. a man. sec. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in *λευγαλαῖς*, qui ὤτε μ. εὐχυλαῖς. Cod. Vat. ὥς σὲ μ. εὐχυλαῖς. *Bruckiana* lectio debetur *Kustero*. — Pro *et* in fine versus *Suidas* *et* habet. male. Quae te vosis susceptis rogavit, ut ab ea, in puerperii doloribus versante, mortem averteres. — *Reiskius* dedit: ὦν σὲ μετ' εὐχυλαῖς.

IV. Cod. Vat. p. 409. Planud. p. 364. St. 503. W. Fons loquitur, prope quem Simus filio suo sepulcrum extruxerat. Erat autem hic locus arboribus confusus; gratum proinde viatoribus diverticulum. Solebant veteres monumenta ponere in locis frequentibus. Apud *Virgilium* *Daphnis* tumulum sibi prope fontem aggeri jubet, in *Eclog.* V. 40. *Spargite humum foliis, inducite fontibus umbras, Pastores: mandat sibi talia fieri Daphnis. Et tumulum facite, et tumulo superaddite carmen.* Conf. in primis *van Goets* de *Cepotaph.* p. 170. sq. — V. 3.

κρόθοι, ἢ ἐπιγγίλων. Cod. Vat. — παρέρχεται. Simua fontem adduxisse, lapidibusque cinxisse videtur.

T. 249.] V. Planud. p. 328. St. 467. W. In Mercurii statuam prope Gymnasium. Hinc fiebat, ut pueri, qui in gymnasio exercebantur, deo frequenter coronas ponerent. Invocat poeta Mercurium Cyllenium. Κυλλήνης μούων. *Homeri Hymn. in Merc. 2.* Simulacrum hujus dei Cyllenae insigni veneratione cultum commemorat *Pausan. VI. p. 519.* — λαγχάνειν vero dii dicuntur loca, in quibus aras et templa habent, quaeque adeo praecipua tutela dignari existimantur. Hinc λαγχάνειν pro tueri ponitur ap. *Dionys. Halic. Ant. Rom. IV. p. 275.* δαίμονες, εἰ τοὺς πατέρας ἡμῶν λαλῶνχατε. *Callimach. H. in Apoll. 43.* καῖνος εἰστυτῆν ἔλαχ' ἄνδρα, καῖνος ἠοιδόν. — V. 3. ἡμέραντων pro ἡμέραντων positum putat *Brodaeus*; quod fieri posse negat *Schneiderus*. Legendum esse, leni mutatione, ἡμέραντων. De amaraco, quod nonnulli sampsuchum appellabant, vide *Asben. L. XV. p. 681. B. Casaubon. p. 963.* Eorum, qui diversa putant amaracum et sampsuchum, sententiam examinat *Bod. a Stapel ad Theophrast. VI. p. 546. et 588.*

VI. Planud. p. 328. St. 467. W. In Panem, Pistrati cujusdam alvearia custodientem. — V. 2. ἡκοπρον λωπών. quandoquidem in Maenalo praecipue habitare putatur. *Theocrit. Eid. I. 123.* ὦ πᾶν, πᾶν, εἴτ' ἔσσι κατ' ὦρεα μακρὰ Λυκαίων, εἴτε τούγ' ἡμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, εἴθ' ἐπὶ γᾶσιν τῶν Σικελῶν, Ἑλίας δὲ λίτε ἔσιν. — V. 4. ὄρεγμα ποῖός. ut ap. *Euripid. Helen. 553.* εὖ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην, ubi vide *Musgr.* — Panem apium custodem celebrat *Diodor. Zon. Ep. VI. 6.*

VII. Cod. Vat. p. 453. Planud. p. 49. St. 71. W. Apes hortatur, ut mel sedulo colligant. — V. 1. αἶσλον, Plan. Cod. Vat. De florum varietate explicant interpretes. Vera videtur *Brunckii* emendatio αἶσλε, i. e. εὐκνήγη. *Hesych. αἶσλα, ταχία. αἶσλαι, στέφανοι. κινεῖ. αἶσλας, ταχέως.*

Antipbil. Ep. XXIX. χαίρουτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε, Ἀθησίων πτηνὰ νέκταρες ἐργατίδες. — V. 2. Cod. vitiose ξουθὰ, ἐς φέρους, et in marg. *μεραιοί*. Apis, quae flores vehementer appetit, *μαίνεσθαι* ἐπὶ ἄνθεσι, ut ap. *Callim.* H. in Cerer. 30. θὰ δ' ἐκμαίνετο χάρι. Vide, quos laudat *Vulken.* ad Theocrit. Eid. II. 49. et *Warton.* T. II. p. 309. — V. 3. τίθουσ. Vat. — V. 4. θάλαμος. Haud scio, an *Nicias* scripserit:

Ἔξω τὰς πλῆθους κηροπαγεῖς θαλάμας.

ut est ap. *Apollonid.* Ep. VI. ἐκ δὲ μελιχροῦ νέκταρος ἐκπλέσαις κηροπαγεῖς θαλάμας. *Antipbil.* Ep. XXIX. μελισσὴν — αὐτοπαγεῖς θαλάμους. De apibus *Nicanter* in *Alexiph.* 448. κοίλοι κατὰ θρύος ἐκτίσαντο Πρωτὸν που θαλάμας εὐτομηρέας. ubi vulgo θαλάμους legitur. Eadem est lectionis diversitas in *Oppiani* Hal. I. 445. Vide *Koen.* ad *Gregor.* De Dial. p. 269.

VIII. Cod. Vat. p. 236. Planud. p. 265. St. 381. W. In cicadam a puero captam scriptum esse, apparet ex *Pbaedimi* Ep. II. — V. 1: 2. laudat *Suid.* in ἰκιδνῇ, Tom. III. p. 250. — τανύφυλλον πλάκα *Brodaux corsicem* explicat *frondibus luxuriantem*. Admodum insolens est hoc loco usus verbi πλάξ, quod tabulam, aequor, omnia denique lata et aequalia designat. Nisi igitur *Nicias* folia rami late diffusa describere voluit, non video, quem sensum vulgata efficiat. Sed vide, an genuinam lectionem teneamus. Vatic. certe codex non ἐπὶ πλάκα legit, sed ἐπ' ἑρπακα, quod etsi per se indoctum est et ineptum, (ἑρπακα enim, ut nihil de spiritu dicamus, mediam necessario producit) aliis tamen fortasse ad verum inveniendum proderit. Ceterum conf. *Clemens Alex.* in Cohort. p. 2. 12. ἐκιδάριζεν ὅρα καύματος Εὐνομος, ἐπηνία δὲ τέττιγας ὑπὸ τοῖς πετάλοις ἦσαν ἀνὰ τὰ ἔρη θασέμενοι τῇ φλῆ. — V. 2. φθόγγου *Suid.* quod per se quidem vulgato non deterius; cum φθόγγον ἰσὶς ferrā

non potest. — ἀπὸ ῥαδιῶν φθόγγων. Cod. Vat. — Pro πτερόγων *Suidas* στομάτων legit. *Mnasalc.* Ep. X. ξουθῶν ἐκ πτερόγων ἀδὸ κρέκουσα μέλος. *Phaënnus* Ep. II. λογιῶν Μοῦσαν ἐνὶν Ἄκρῃ ἀπὸ πτερόγων. — V. 3. ἡραιῶν. Durum est, quod media corripitur. Cod. Vat. ἡριῶν. unde nihil proficimus. Ceterum χεῖρα ἡραιῶν Veneri tribuit *Homer.* Il. ε. 425. — λαθραίνῃ Cod. Vat. a pr. man. — μάρθεν. *Apollo.* Rhod. L. II. 537. ἀλλ' ἔρα τήν γε δέματι πεπτηνῆας ἵψ' ἔρε χειρὶ μεμαρπῆς.

IX. Cod. Vat. p. 563. Plan. p. 136. St. 197. W: In quendam, qui, cum cōmam tinxisset, calvus factus est. — V. 1. τὴν κεφαλὴν. canos puta crines: nisi fortasse poeta scripsit:

τὴν πολὺν βάπτων τις ἀπώλῃσι τὰς τρίχας αὐτάς.

Librario τὴν κεφαλὴν scribenti obversabatur Epigr. *Luciani* VI. τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γέρας δὲ σὺν οὐκ ἐστὶ βάρυς. cujus loci longe diversa est ratio. *Lucillius* Ep. XXXII. τὰς πολὺς βάψασα Θειστονὴν τρικέωνας εἵνεται ἑξαπλὴς εὐ νῆα, ἀλλὰ ῥέα. — V. 2. αἶν δ' ἔγγονα. (γγονα Cod.) *Petron.* Satyr. c. CIX. *Infelix modo crinibus nitebas Phoebo pulcrior et sorore Phoebi. At nunc laevior acce, vel rotundo Horti tubere, quod creavis unda.* — V. 3. ἐβόηει. Plan. Vat. *Josephi.* Scaliger in marg. Aldinae correxit: τοῦτο βαφεὶς δ' ἐβόηει. sensu non satis commodo. Felicius Anonymus in sched. Bibl. Bodl. p. δ' ἐβόηει, quam lectionem *Grosius* videtur expressisse: *Sic opera tonsoris agit miser otia tonsor, Cui coma nec nigrans ulla nec alba cadit.* De forma poetica ποῦ, quam *Brunckius* recepit, vide *Maistre* de Dial. p. 8.

DIOTIMI EPIGRAMMATA.

¶ 250.] I. Cod. Vat. p. 102. Διοτίμου Μιλησίου, εἰς παρθένον ὥραιον. In Planud. p. 483. St. 627. W. est Ἐχθρον. Amantis sunt verba ad vetulam, puellae, quam deperit, nutricem et in via comitem. Pro φίλη θρέπτειρα haud scio an aptius sit:

γαῖα, φίλης θρέπτειρα —

Pro meo quidem sensu dicere debebat poeta, cujus nutricem alloqueretur. Non facile, credo, exsistat, qui vulgatum tueri fuscipiat his ap. Oppianum verbis in Hal. V. 336. Γαῖα, φίλη θρέπτειρα, σὺ μὲν τέκες. Cum toto autem hoc carmine non male comparaveris ejusdem poetae Hal. IV. 136. ἅλλ' ὥς ἡΐθεοι περικαλλέες ἕμμε γυναικὲς φρασσάμενοι, πρῶτον μὲν ἡποσταδὸν ἀγάζοντα· εἶδος ὑγιαίνοντος πολυήρατον, ἄγχι δ' ἔπειτα ἥλυθον, ἐκ δ' ἐλάθοντο, καὶ σθένε κοῖνα κέλευθα ἔρχονται, τὰ πάροιθεν, ἐφασπόμεναι δὲ γάνυντα· θεληόμενοι λαβεῖν ὑπὸ βίπῃ· Ἀφροδίτης. — Accedentem amantem vetula allatrat; id quod ejus dolores vehementer accendit. Pro εἰς τέσον putabam tamen scribendum esse

δόξμαρον

vel simile quid. — V. 3. ἐπὶ βαίνων. Vat. Mox idem τὴν ἰδέσθην, quod corruptelae suspicionem, huic versiculo inhaerentem, auget. Non enim satis apparet, quomodo is, qui aliena vestigia legit, sua via incedere dici possit. Si tamen vera est vulgata, sensus esse debet: Puellam quidem comitor, verum sic meam viam persequor, ut nihil neque verbi neque facti audeam. Non cum ea ambulo, sed meas res agens, oculis puellam prosequor, quo nihil potest esse modestius, nec minus invidiosum. — Sed ut dixi, aliquid latere videtur, quod felicioribus ingeniis indagandum relinquo. — V. 5. εἰς ἀγάζον. Cod. Vat. et verf. ult. μερφέε.

II. Cod. Vat. p. 193. Διοτρίμω, sine gentili. Edidit *Dorville* in *Sicol.* Tom. I. p. 196. *Reiske* in *Anth.* p. 51. nr. 513. Illustravit *Toup.* ad *Suid.* Tom. I. p. 172. Pallas quidam Dianam, cui signum sive aram sacellumve in agro suo posuisse videtur, sibi propitiam precatur. Diana φαειδρος occurrit ap. *Eurip.* in *Iphig. Taur.* 21. ubi *Musgravius* nostri loci non immemor fuit. *Callimach.* H. in *Dian.* 204. Οὐκί' ἄνασσ' εὐδαί, φαειδρε. Binas faces tenet, unde *δηδεύχας*. Vide *Spanhem.* p. 169. sq. Quod si hoc carmen in ejusmodi Dianae simulacrum conscriptum est, apparet, cur *Luciferam* potissimum alloquatur, eamque roget, ut Palladi lumen suum impertiat. Lusus est in verbis non omnino inelegans. Qui alios praesentia sua, ope inprimis praesenti, exhilarant, φῶς δίδναι sive παρέχειν dicuntur; ut hic Diana Palladi propitia et ad auxilium ferendum prompta. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. σωτήρ. quem *Brunckius* secutus est, nisi quod, ex *Toupii* mente, κλέρεν scripsit, cujus facti eum mox poenituit: „κλέρεν mutandum non erat. ἱεταθι ἐπὶ τῶν κλέρων Π. prorege Palladis praedia. In hac significatione ἐπὶ secundo casui bene jungitur.“ Codex praebet ἱεταθι. *Reiskius* scripsit: ἐπὶ Πέλλιδος ἱεταθι κλέρεν. superveni agro Pollidis. Nomen viri mutandum non erat; cave tamen, ne in eo cum *Toupio* arguteris, qui poëtam ad Atticam, quae Palladis sive Minervae κλέρεν est, respexisse putat. Ceterum κλέρεν omnia bona designat, praecipue autem agrum, ut praestantissimam bonorum et facultatum partem. Vide *Graevium* in *Leclt.* *Hesiod.* c. VIII. p. 37. — V. 3. partem hujus versus cum sequ. integro habes ap. *Suidam* in *ἑφαιρδες* et *ἱεταθι*. — Vatic. τὸ παρ' εὐδαί. cui lectioni ita opem ferebat *Reiskius*, ut post ἀντὶ comma poneret: καὶ γενεῇ τε παρ' εὐδαίης, φῶς scil. Ne dubites, quin *Toupius* verum viderit, cui nostra lectio debetur, quam tamen non recte interpretatur sic: quod sibi et filiis aliquando commodo futurum

va sit. Sensus est: quod ipsi et liberis ejus proprium et perpetuum sit. *Hesych.* εὐμερές. κεφαλές. — In fine vers. *Suid.* loco pr. κεφαυρές. Laudatur l'allas, quod justitiam praeclare intelligat eamque tueatur. τάλαντα δικης, circumscriptio justitiae, quae trutina mortalium facta explorat κεφαυρές οὖδε dictum, ut in Ep. inter ἀδίσκ. DCXCVI. οὐ γὰρ κηρυγῆς δαίμονες ἡμετέρην ἔβλεπον εὐσεβίην — Pro *Ιθίης*, quod *Suidas* habet, Cod. Vat. εὐθείης. — V. 5. 6. *Suidas* in ἀνθρημίδων, qui καὶ ei X. habet. *Reiskius* Codicis lectionem in κατὰ X. mutavit, ut sit καταθεούσαις. Junge: καὶ χαρίσσειν ἂν εἴη τοῦτο τὸ ἄλσος θεούσαις, i. e. ἐν τεύτῃ τῇ ἄλσει θῆναι καὶ σάμβαλλα βλαῖν etc. Per te, o Diana, Gratiis quoque liceat in hoc loco ambulare levibusque suis pedibus horum calcare areolos. Precatur igitur poeta, ut Gratiae Palladis agro venustatem et amoenitatem concilient. Fortasse etiam in eodem agro, aut in vicinia Gratiarum sacellum fuit. — V. 6. σάμβολα *Suid.* et apogr. *Lips.* Membranae σάμβαλα exhibent. *Suidas*: σάμβαλα. ὑποδήματα. *Hesych.* σάνδαλα. Est nimirum vocis forma apud Aeolenses usurpata, qui ἐνβόσκῃ pro ἐνδόσκῃ, κλέβασι pro κλάδασι dicebant. Vide *Salmas.* ad Script. H. Aug. T. I. p. 279. κεάμβαλον usurpavit *Nonnus* in Dion. II. 56. XIX. 328.

III. Cod. Vat. p. 207. Primus edidit *Salmas.* ad Tertullian. de Pall. p. 301. *Reiske* in Anth. p. 69. nr. 555. In cypassin Omphales Lydiae, in Dianae, Ephesiae fortasse, templo servatam. De voce κόπασσις vide ad *Leonid. Tar.* Ep. II. — V. 1. ἄβρεα κ. τὴν Ὀμφαλίη ποτι Λ. Cod. *Salm.* et *Burm.* qui hoc distichon protulit ad *Propert.* III. 9. 17. ubi quidam Codd. etiam *Omphaliae* pro *Omphale* et exhibent. *Lydia* puella vocatur, cum ap. *Propert.* l. c. tum ap. *Ovid.* II. Fast. 356. Ὀμφάλη ἦ π. *Reiskius* emendavit, probante *Toupio* in Em. ad *Suid.* P. II. p. 247. — V. 3. δὲ νῦν ex *Toupii* emendatione. Cod. δὲ νῦν. *Beatus* erat olim, cypassī, et nunc eris, quippe qui

qui Dianae aedem jam ornaturus es. — ἐπέθης μέλαθρον attigit *Toupius* in Epist. crit. p. 136. ubi *Hesychii* ἱερῶ-
βατον κένιον comparat, *cirrhū* votivum in templo suspen-
sum. ἐπιβαίνειν nimirum pro ingredi, accedere passim usur-
patum, hic de re inanima dictum, paulo insolentius ad
aures accidit.

IV. Anth. Plan. p. 322. St. 462. W. In Dianae
imaginem ex aere. — V. 1. Vulgo legitur εἰ δ' Ἀρτεμιν.
Hic minima profecto mutatione *Brunckius* αἰδ' scripsit.
Lucian. Ep. III. τὴν Παφίην γυμνὴν οὐδαὶς ἴδεν· εἰ δέ τις
εἶδεν, οὗτος δὲ τὴν γυμνὴν στηθάμικος Παφίην. Sed quamvis
speciosa est haec emendatio, vide tamen, an hic versus
cum sequente bene coëat. Nec solum duo verba me
offendunt sine copula posita, sed etiam hoc, quod ipse
statuarius dicitur μνηύειν τὴν Ἀρτεμιν, cum verbum μνηύειν
hoc sensu, ni fallor, de rebus tantum usurpetur. Vide
itaque, an scribendum sit:

ὅς πρέπει, Ἀρτεμὶς εἰμι· ναὶ Ἀρτεμιν αὐτὰς δὲ χαλκὸς
μνηύει Ζανὸς, κοῦχ' ἔτρεον θύγατρα.

Ipsū profecto aes Dianam ostendit et Dianae indolem,
ut summi Jovis filiam agnoscere non nequeas. Epigr.
ἀδίστ. CCLXXV. Εἰ μὴ χαλκὸς ἔλαμπεν, ἐμήνυσ' ὃ
ἔργον ἄνακτος Ἑμμενοῦ Ἡφαίστου δαιδαλῶτο τέχνης.
CCXCVII. μνηύει μορφὰ τὸ πάλαι θράσος. — Π. 251.]
V. 3. τεκμαίρου. Similiter auctor Ep. inter ἀδίστ. CCCIX.
αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρου· ὥδε τὰ κείνου ὄμματα καὶ ζῶον
θράσος δὲ χαλκὸς ἔχει. — κνηγέσιον, quod modo de vena-
tione ipsa, modo de venationis praeda, modo de cani-
bus dicitur, (vide *Xenoph.* de Venat. c. VI. 12. X. 4.)
hic venationis locum (*das Revier*) significat.

V. Cod. Vat. p. 425. Διοτίμου. Eidem tribuitur in
Planud. initio, dubitante tamen Scholiaste, utrum *Dio-
simi* sit, an *Callimachi*. Inter *Callimachi* Epigrammata
relatum nr. LXVI. p. 330. ed. *Ern.* »Factum est hoc
Vol. I. P. 2.

»Epigramma in pictam imaginem, quae Herculis cum
 »Antaeo certamen repraesentabat. Hinc manifestum,
 »scribendum ἄντι Ποσειδῶνος, ἄντι δεικτικῶς. *Hicce Neptuni*
 »*filius*. Sic Vat. Cod. et duo regii Planudeae. « *Brunck.*
 Herculem cum Antaeo pugnantem descripsit *Philostrat.*
Icon. II. 21. p. 844. Poëta latinus in *Anth. Lat. I. 45.*
p. 25. — V. 1. *Schol.* male jungit τὴν ἡβὴν πάλης. Sen-
 sus est, Herculem et Antaeum, utrumque juvenem,
 luctus certamen instituisse. — V. 2. Vulgo ἄντι legitur.
 Errorem notavit *Dorvill.* ad *Charit. p. 514.* ἄντι est et-
 iam in schedis Krohnianis et Anonymi in *Bibl. Bodl.* —
 V. 3. χάλαρος ἡμφί Cod. Vat. ἄντι vulgo. Proponebantur
 victoribus in certaminibus gymniciis praeter alia etiam
 lebetes. *Pindar. Isthm. a. 16. τριπόδισσιν ἐκδομησαν δέμον*
καὶ λεβήτεσσιν. φιλικίῃ τε χρυσοῦ Γενόμενοι στεφάνων νικαφέ-
γων. *Diotimus* autem hoc loco, quod etiam *Obseporoeus*
 observavit, *Homeri* vestigia legit *II. XXII. 159.* de Achil-
 le et Hectore: ἐκὰδ οὐχ, ἱερήϊον, οὐδὲ βοσίων Ἀργείων, ἄντι
 ποσσὶν ἐθάλια γίνετο ἀνδρῶν, Ἄλλὰ περὶ ψυχῆς θείον ἕκτορος
 ἱπποδάμοιο. quae *Virgilius* expressit *Aen. XII. 764.* *Val-*
erius Flaccus IV. 230. Nec pretium sonipes aut sacrae
 taurus arenae, Praemia sed manes reclusaque janua leti.
 Nostrium locum ante oculos habuit Auctor *Ep. inter*
ἑδέτεκ. CCLXXXI. de Hercule: οὐ γάρ σοι κρητὴρ χαλκή-
 λατος, οὐδὲ λιβήτης, Ἄλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνὸς ἱπάλων ἔφν.
 — V. 4. Cod. εἰσεται. Prava lectio nec *Dorvillii* patro-
 cinio digna. — V. 5. Ἀνταίου τὸ πῦμα. *πρ. δ' ἦρ.* Sic
 vulgo legitur et in membranis Vat. nec mutari debebat.
 — Duplicem causam poëta affert, cur victoria Herculi
 contigerit: primam, quod Jovis filius, alteram, quod
 Graecus sit. Non urgendum, quod poëta Argivis luctus
 artem tribuit, cujus excolendae auctorem Theseum fuisse
 ait *Pausan. L. I. 39. p. 94.* Aut enim Argivi Libyae
 incolis, Graeci barbaris simpliciter opponuntur, aut *Dio-*
timus auctores secutus est, qui luctus inventionem Ar-

givis tribuerent. *Theocritus* Eid. XXIV. 109. ubi *Herculis* magistros recenſet: "Οσσα δ' ἀπὸ σκελίνων ἰδρωστρόφοι
 Ἀργύθεν ἄνδρες Ἀλλάλως σφάλλονται — Πάντ' ἕμαθ' Ἑρμείας
 διδασκόμενος παρὰ παιδί. Ad Argivorum in luſta peritiam
Casandropus referebat locum *Aristophontis* ap. *Athen.*
 L. VI. p. 238. C. quem adſcribam. Paraſita loquitur:

Βούλομαι δ' αὐτῇ προειπεῖν, οἷός εἰμι τοὺς τρόπους.
 ἂν τις ἔστι, παύριμι πρῶτος, ὥςτ' ἦδη πάλαι,
 Ζωὴς καλοῦμαι. δι' τιν' ἄρα θνητὸν μέσον
 τῶν παρενοβύτων; παλαιστὴν νόμισεν ΑΥΤΑΓΕΙΟΝ μ' ἔργον.

Hic quantopere vulgata lectio in metrum peccet, nemo non intelligit, qui tetrametri trochaici menſuram non plane ignorat. Proprium luſtatoris nomen laet, ut ex ſequentibus manifeſtum eſt, ubi idem homo ſe Capaneo comparat. Correxerim itaque:

παλαιστὴν νόμισεν ΑΝΤΑΙΟΝ μ' ἔργον.

Nam *Antaeus*, quem *Diotimus* noſter non minus ac *Philoftratus* l. c. p. 845. fin. artis imperitiſſimum fingit, a nonnullis pro luſtatore omnibus numeris abſoluto habebatur. Vide, quae ex *Hieronymo* et *Eusebii* Chronico collegit *Salmaſ.* in *Plin.* p. 205.

VI. Cod. Vat. p. 323. Edidit *Jenſius* nr. III. *Reiſk.* in *Anth.* p. 158. nr. 762. In duas ſorores, alteram *Cereris*, alteram *Gratiarum* antiſtitem, quae octoginta annos natae occubuerant. — V. I. Cod. habet αἰσχυνοί. *Jenſ.* αἰνέσιμοι ex ſuo *Apogr.* dedit, unde *Reiſkius* fecit κλεινόνομοι, praeclara enim et dignitatis plena eſſe nomina Ἀναξὶς et Κλεινώ. *Bernardus* in *Epist.* ad *Reiſk.* p. 507. tentat αἰνέμοδοι. Ex his conjecturis nulla eſt, quae placeat, non magis quam *Brunckii* αἰ νόμοι. Aequitatis et juſtitiae mentio ab hoc loco aliena eſt. Multa inter ſe communia habebant illae mulierculae, parentes, aetatem, munus; quid? ſi etiam vitae ſocietatem memoraffet poë-

ta: Κενόβιος δύο γῆρας — —. Hoc proxime abest a membranarum lectione, nec per se improbabile est. Si quis tamen in αἰσματος gentile nomen latere contenderit, me non valde repugnantem habebit. — Pro ἡμεν in Cod. a pr. man. ἡμεν fuit. *Jens.* ἡ μὲν, quod *R.* correxit. — V. 2. Κληνός. et sic in lemmate: Ἀναξὺς καὶ Κληνός. — Idem Ἐπικρατέως. *Reisk.* Ἐπικράτης. — V. 3. Δέμητρι δ'. Codex. quod haud scio an Brunckianae lectioni praeferendum sit. Memorabile exemplum Anaxus, quae, Ceteris sacerdos, viro nupserat, unde apparet, errare, qui matrimonium his sacerdotibus interdictum fuisse dicant. Vide inprimis *St. Croix* de Mysteriis p. 151. ed. vernac. — V. 4. πετόλων Cod. — V. 5. πάλαιθεν. »Haec est Cod. scriptura, sed mendosa. Scribendum »ἐλάττεμεν.« *Brunck.* *Jens.* omisit *τε*, quod *R.* restituit, sensum ita explicans: Octoginta annos, minus novem dies, implevimus, antequam in hoc satum descerremur. ἐπύλασπον ἡμῶν ἐνθά ἡμέρας, ὥστε λαβῆσαι εἰς τοῦτο τῆς μοίρας, i. e. ὥστε ἀποθνήσκειν, οὕτως ἡμῶς ὀνδυνοντούμεν. Mox ἰσοβίαις pro ἡμῶν positum. Quamvis ad octoginta annos implendos pauci quidam dies deerant, annorum tamen numerum satis plenum natura nobis concessit, ut adeo nulla sit conquerendi causa. οὐ φθίνους ἐτέων dictum puto pro ἀφθίνους ἡμῶν ὃ δαίμων ἔταπ' ἔδωκε. — In extremo versu haeremus. Cod. legit ἰσοβίη. *Jens.* et *Reisk.* ἰσοβίη. quod hic de annorum aequalitate accipiebat: ἰσοβίη pro ἰσότης. Non exempla solum hujus vocabuli, sed etiam analogiam desidero. *Bernard.* l. c. tentabat: αἰδ' ἐβίη. non video, quo sensu. — V. 7, ἡμεῖς δὲ αἱ παλαιαὶ πρῶτα, nos aetate provectiores ante maritos et liberos ad inferos descendimus; quae insignis pars τῆς εὐθανασίας. — In fine Cod. ἐνθάμεθα. quod *Reisk.* in ἐνθαμέθα mutavit. — In hoc Epigrammate, quamvis eleganter a *Brunckio* constituto, nondum omnia perfanata esse, facile apparet. Indicata Codicis lectione, non dubito fore, qui locis

male affectis opem ferre et ipsam poetæ manum restituere conentur.

VII. Cod. Vat. p. 282. Edidit *Jensf.* nr. 61. *Reisk.* in Anth. p. 138. nr. 711. In tumultum mulieris, tristitia et luctu, propter viri mortem, confectæ. — V. 1. inepto errore legitur πολυένθιρον in Cod. quod *Reisk.* in πολυένθιμον mutavit. — V. 2. βοῶν in funeribus usurpatum de iis, qui defunctos conclamant, illustravit *Dorvill.* ad Charit. p. 350. Vide not. ad *Anysen* Ep. XIX. Male *Reiskius*, prosodiae securus, βοῶν ἀγνίας scripsit, cujus correctionis causa non apparet. Mortui ante portas urbium concremabantur. Si quis vero in εὐραίας hæsitaverit, otioso epitheto, non mirer. Fortasse urbis nomen latet, in qua habitabat Scyllis Polyaeni filia, v. c. Εὐταίας. Eutæae, urbis in Arcadia. — V. 3. παῖδα τὸν ἠγεμῶνα τὸν ἑφέσιον. Inconsiderate *Reiskium* secutus sum, cujus lectionem seu emendationem, non enim declarat, quid in suo apographo habuerit, falsam esse, claudicans metrum satis arguit. Recte in Vat. Cod. scriptum παῖδα τὸν ἠγεμῶνα ἑφέσιον — quod reponendum. *Hesych.* ἑφέσιος. ἀνέχθων ἢ πολίτης. Unde habuit *Reiskius*, virum hunc Ephesium fuisse? *Brunck.* — V. 4. πατρίους. Filiae, defunctis maritis, ad parentes redire solent. — V. 5. κατ' ἱφθίτο. Vat. — V. 7. In utriusque honorem hujus tam insignis pietatis monumentum ad trivium exstructum est. λεῖη τριόδος. via a multis calcata et frequentata. λεῖη καὶ ἐπαιγετός junxit *Archimelus* Ep. II.

V. 252.] VIII. Cod. Vat. p. 270. Διοτίμου Ἀθηναίου τοῦ Διοκλεῖους. Εἰς Λέσβον τιὰ ἀλλοτῆς ἀγαθόν. Haec omnia antiqua manu scripta esse, in apogr. Gothano notatur. Contra *Brunckius* hunc titulum rec. man. additum esse ait. Habetur hoc Epigr. in Planud. p. 208. St. 303. W. In tumultum Lesbi, tibicinis et gratiosi olim hominis. —

V. 1. *οὐ γάρ*. Nisi enim levissimae essetis, Orcus Lesbum non sic rapuisset. Hinc colligi debet, Lesbum in medio vitae curriculo concidisse, multa ei spe, quam animo conceperat, inopinata morte praecifa. — V. 2. *ἡμῶς ἐκάλυψε* et sq. vers. *ἐν ἴδραμ*. Vat. Quis fuerit rex ille, qui Lesbum hunc nostrum *suorum in numero haberet* — *duntaxat ad hoc, quem tollere rheda Vellet, iter faciens* (Horat. II. Serm. VI. 46.) cum ignorantissimis ignoro. Verba *καὶ μετ' ἐρώτων*, quibus *Opsopoeus* gratiosum hominem fuisse significari putabat, pro genuinis non habeo. *Casaub.* in schedis Bibl. Bodl. tentavit: *καὶ μὲν ἔρῳτι*. Sed, nescio quomodo, Amoris mihi mentio ab hoc loco — aliena videtur. Vide, an *Diotimus* scripserit:

χαίρετε πάντων

χαίρετε κουφάταται δαίμονες ἡθανάτων.

— V. 5. *αὐλοὶ*. Mutae sunt ejus tibiae, quae fortasse in tumulo jacebant, sive cippo insculptae visebantur. — Pro *εἰ ε'* in Cod. Vat. Edit. Flor. et duabus Aldinis *εἰς* legitur. *εἰ ε'* *Jos. Scaliger* notavit in marg. Aldinae sec. — Vers. ult. in Cod. mutilus est *ἐπεὶ οὐδ' ἱερὸς οἶδ' Ἀχέρην*. quae est lectio Flor. Ald. pr. et sec. et Ascens. nisi quod ibi *ἱερὸς* habetur. In editione filiorum Aldi: *οὐδ' ἠδὲ, οὐ χορὸν οἶδ' Ἀχ.* Hoc supplementum *Scaliger* margini Aldinae sec. adscripsit. *Casaubonus* autem *οὐτ' αὐλοὺς* notavit. *Scholiasfes*: *οὗτος δ' στίχος ἡτέλειος· εὐρεσκειται ἐν βιβλῶν παλαιῶν δυεῖν, μὴ μὲν οὕτως· καὶ οὐδ' ἔπει οὐκ ἠδὲ, οὐ μέτερον οἶδ' Ἀχέρην. ἰτέρη δὲ· καὶ οὐδ' ἐπεὶ οὐ ἠδὲ οὐκ ἔρον οἶδ' Ἀ.* *Stephanus* haec notavit: „Sunt qui lacunas hujus versus implentes, ita scribant: *ἐπεὶ οὐκ ἠδὲ, οὐ χορὸν οἶδ' Ἀ.* quam lectionem qui primus sibi adscripsit „[*Opsopoeus*], non primus excogitavit. Doctissimus „narrator hujus operis [Brodaeus], Forte, inquit, *ἐπεὶ οὐ καλῶμεν* sive *ἠδὲ, οὐδ' ἔρον, neque amorem*. Dixit „enim *αὐλοὶ καὶ μετ' ἐρώτων*. Haec est illius quoque con-

jectura: at ego partim hanc, partim illam priorem
 sequens, ita legere malim: *ἔπει οὐκ ἔδρας, οὐκ ἔρον ο. Ἄ.*
 "Quid si vero ipsa auctoris verba retinentes, οὐκ αὐλοῖς,
 οὐκ ἔρον legamus?" Haec ille. Ceterum quacunque
 ratione mutilum hunc versum expleas, sensus non alius
 esse potest, nisi Orcum tristem, ab omni laetitia, choris,
 musica alienum esse. Hinc *Sophocles* in *Polyxena* ap.
Stob. Ecl. Phys. T. II. p. 1008. ed. Heeren.: *ἀκτὰς ἡπαιθ-*
νὰς τε καὶ μελαμβαντοῖς Λυπαῦσα λίμνης ἤλθον. ἡχοῦσας γόους
Ἄχιροντος, δ' ἐνπλήγας ἄρσενας χροῶς.

IX. Cod. Vat. p. 241. Planud. p. 198. St. 288. W.
 In *Crinagoram*, virum, dum viveret, fortem, nunc mo-
 dico tumulto sepultum. — V. 2. *ἐν σακίῳ πατάγῃ. Cal-*
limach. in *L. Pall.* 44. *Ἀθήναια — ἵππων καὶ σακίῳ ἀδομένα*
πατάγῃ. Oppian. *Κυνῃ.* IV. 128. *ἄσπίδος ἐν πατάγῃ, θηρεῖν*
μέγα δειμα κρηταιοῖς. Persae *βοῆ τε καὶ πατάγῃ ἐκρίσαν.*
Herodot. VII. p. 607. 31. — V. 3. *κάλυμμα* De tu-
 mulo accipe, qui parvus erat in regione angusta, sed
 fortium virorum feraci. — *ἐλγόν πρὸ βαίδν, μικρὸν* fre-
 quenter ap. poetas obvium. *Epigr. ἀδελφ.* DV. *ἢ δ' ὄλγον*
γε τὸ πῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηναις. Vide *Valcken.* ad *Am-*
mon. p. 179. ad *Hippol.* p. 226.

X. Cod. Vat. p. 232. *Διοτίμου, εἰ δὲ Λαωνίδου.* Idem
 lemma in *Plan.* p. 283^a. St. 409. W. In *Therimachum*
 pastorem fulmine percussum. — V. 1. *αὐτόμαται.* Vat.
 In eodem Cod. vocabulo *ταῦλιον* superscripta diversa
 lectio *ταῦλια.* Color, ut ap. *Theocritum* *Eid.* XI. 12. *κα-*
λάμει ται εἰς ποτὶ ταῦλιον αὐταί (i. e. *solat, sine duce, αὐτό-*
ματοι) *ἀπὸ θέν Χλωρῆς ἐκ βετάνας.* — Pro *δεῖλης* *Planud.*
δεῖλαι, male. Vat. Cod. lectionem firmat *Ep. Erycii* XIV.
 ex nostro expressum: *αἰ δ' ἐπὶ μένδραν Ὀψὶ βέος νιφετῷ*
σπερχόμενοι κατάρβαν. Nivis commemoratio in tempestate
 cum tonitru mira fortasse videbitur. Hoc tamen saepius
 observatum est. Gallis in templum *Apollinis Delphici*

impetum facientibus, cum interdiu tonitru fragor crebro exauditus esset, noctu subsecutum est ingens frigus, cum plurima nive. *Pausan.* X. 23. p. 854. Quin nivem interdum inter fulgura decidisse legimus; cujus prodigii exemplum narrat *Reimarus* in *Neuen Bemerkungen vom Blitze* p. 70. — V. 2. *ναιφθάνω*. Vat.

XI. Vat. Cod. p. 245. Planud. p. 286^a. St. 414. W. In matrem, quae filio suo juveni iusta fecerat. Anth. Lat. T. II. p. 51. Ep. LXXII. *Plaudite vos steriles; soboles banc perdidit: et sic Saepe solent ramos frangere poma suos.* Ibid. Ep. CCLXV. p. 204. *Exemplis referenda mea est deserta senectus, Ut steriles vere possint gaudere maritatae.* — V. 2. *οἱ μέλλοι*. Vulgo. *ἡ μέλλοι*. Cod. Vat. — V. 3. *εἶμα*. Vat. — V. 4. *ἔπειτα*. Anthol. Lat. L. IV. Ep. 172. p. 126. *Me decuit morti prius occubuisse supremae, Teque mihi tales, natæ, dare exsequias.* Ibid. Ep. 219. p. 165. *Formosus, frugi, doctus, pius, a patre moesto Accepit tumulos, qui dare debuerat.* ubi similia comparavit *Burmannus*.

ARATI EPIGRAMMATA.

V. 253.] I. Cod. Vat. p. 588. Ut intelligo ex Bibl. Gr. *Fabricii* Tom. IV. p. 464. ed. *Harl.* editum est hoc carmen in Biblioth. liter. quae Londini prodit a. 1722. nr. 2. p. 28. Obscurum Epigramma, cujus me sensum non penitus perspicere fateor. Primum verba interpretabimur. Apud Argivos Philocles Argivus formosus: Corinthi autem columnae et Megarenium cippi idem clamant. Quin etiam usque ad Amphiarai Balnea haec scripta leguntur: Quam pulcher eram! At nihil praeter paucas quasdam literas de nobis superest (quae pristinae nostrae pulchritudinis testimonium ferant). At

de hujus pueri (quem non nominat, sed significat tantum) pulchritudine non opus est lapidibus credamus, cum Prieneus eum viderit, quo nemo est pulchritudinis spectator accuratior et elegantior. Haec si recte interpretati sumus, versus quartus pro epitaphio habendus. Sed quomodo, quaeso, factum est, ut eidem puero in diversis regionibus tumuli exstruerentur? et quid est, quod poetam impediverit, quominus alterum illum puerum, cujus pulchritudinem ex Prienei testimonio laudat, nomine appellet? Nihil quidem notius, quam puerorum mulierumque pulchritudine excellentium nomina a veteribus parietibus, columnis, arboribus inscripta esse, quod multi notarunt. Vide *Kuster.* ad Suid. v. *ῥαμουελα* Tom. III. p. 291. et v. *καλὸν* Tom. II. p. 235. *Interpp.* *Callimachi* Fragm. CI. p. 466. *Theocrit.* Eid. XVIII. 46. Sed hoc nihil ad nostrum locum facit, ubi de *εὐχλας* et *τάφους* agitur, ejusdem Philoclis laudem Corinthi, Megaris et ad Amphiarai Balnea celebrantibus. Fortasse tamen aliud quid dixerat *Aratus*; nam in Cod. non *ταῦτ*, sed *ταῦτα* legitur. Hoc in hunc sensum acceperim: Alius alio loco pulchritudinis laude floret: sic Philocles Argis formosus existimabatur; aliae urbes eandem laudem aliis tribuunt; ubique enim hoc elogium reperitur: Pulcher olim fuit etc. Haec interpretatio paulo melius, ni fallor, procedit; etsi sic quoque ultimum distichon praecedentibus nullo alio vinculo jungitur, nisi verbis — *ἀλλ' ὀλίγοις γράμμασι λατόμεθα* —. In his autem verbis membranae non *ὀλίγοις*, sed *ὀλίγοι* habent. — Amphiarai *Λοστρά* commemorat *Euphorion* ap. *Steph. Byz.* p. 734. *Κλειρεῖς, ἀλλήτης, Ὀρωπὸς τε καὶ Ἀμφικίρεια Λοστρά.* quem versum *Salmas.* in *Plin.* p. 104. F. sic laudat: *Ἀδελφὸς δ' Ὀρ.* Erant in agro Oropici quo confiniis Atticae et Boeotiae, ubi Amphiaras sanum habebat et *πηγὴν πλησίον τοῦ ιατρῶν, ἣν Ἀμφιαρέου καλεῖσιν.* *Pausan.* I. 34. p. 84. et II. 37. p. 200. *τοῦ δὲ Ἀμφιαρέου*

δατος tanquam saluberrimi mentionem facit *Erasistratus* ap. *Asben*. L. II. p. 46. C. ubi cf. *Casaub.* p. 93. 34. — V. 6. περιεργος. idem quod *περιεργος*, et in rebus amatoris frequentissimum, monente *Burgesii* ad *Dawesii* Misc. crit. p. 356. *Aristaen.* L. II. 21. περιεργος διαταλῶ περὶ τὰ γόνατα πανταχῇ. Vide *Abresch.* in *Leßt.* p. 286.

II. Cod. Vat. p. 568. Planud. p. 164. St. 239. W. *Stephan. Byz.* in Γάργαρα· πόλις τῆς Τρωάδος, ἐπὶ τῇ ἄκρῃ τῆς Ἰδης. — ἐκεῖ δὲ Διότιμος ὁ Ἀδραμυττηνὸς ἐβδασκε γράμματα, εἰς ἃν Ἄρατος εἶπεν· Ἀλάζω Habetur etiam ap. *Macrobius* in *Saturn.* V. 20. ubi enumeratis scriptoribus, qui *Gargarae* mentionem fecerunt, *Arati* etiam, ait, *liber fertur elegion: in quo de Diosimo quodam poeta sic ait: Ἀλάζω* Δ . . . Et ap. *Eustathius* II. ξ. p. 978. 41. — Varios *Diosimos* recenset *Jonsius* in *Scr. Hist. Phil.* II. 15. — Ap. *Stephan.* v. 1. corrupte ἀλάζω ὅτι μόνον ὅς — et sq. verf. παῖσι Γαργαρίων. Posterius etiam *Eustathius* legit.

HEGESIPPI EPIGRAMMATA.

¶ 254.] I. Cod. Vat. p. 172. Edidit *Reisk.* in *Anthol.* p. 19. nr. 449. *Archestratus* Herculi scutum dedicat. Hoc enim sensu v. 1. ἔπλεον accipi debet. Vide *Ducker.* ad *Thucyd.* p. 475. not. 68. — V. 2. ξιστὴν παστὰδα *Reisk.* et sic est in Vat. *Brunckius* quidem Codicis lectionem *στρεπτὴν* esse ait; sed falso. *ξιστὴν* non suspectum fuit *Toupio*, qui hoc carmen profert in *Cur. nov.* p. 188. *Hegesippus* praeēuntem sibi habuit *Homerum* *Ilnt.* 243. δέμον — ξιστῆσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον. *Od.* τ. 566. δὲ ξιστῆν κερῶν. — V. 3. χορὴν κίονα. ut ap. *Nicist.* Ep. II. μέλλον — δῆξεν Ἄρως Ἐκπρωλοπούσα χορὴν παρθεύων κίον.

II. Cod. Vat. p. 192. Edidit *Rubnken*, Epist. crit. II. p. 180. *Dorvillius* in Sic. Tom. I. p. 197. *Reiske* in Anth. p. 50. nr. 512. Tractavit *Toup.* ad *Suid.* T. II. p. 259. In stolam, qua Hegelochia Dianam, quae ei apparuerat, amicivit. — V. 3. Hujus versus initium profert *Suidas* in *ἱεσάτο*: *Brunckius* ad hunc locum notavit haec: »*Suidas*: ἱεσάτο. περιβάλετο. ἱεσάτο Δαμαρέτου θυγάτηρ. Male a grammatico adhibitum hoc exemplum. » Nam *ἱεσάτο* hic non significat περιβάλετο, sed ea Dianae statuam amicivit, quod est περιβάλα. Itidem contra genuinam sermonis proprietatem et accuratum » graecismum peccavit ipse poeta, qui hic verbo medio » uti non debuisset, sed activo ἱεσα. Apud Homerum » discrimen hoc semper observatum, a posteris autem » neglectum, qua incuria linguae multum suae perspicuitatis abscessit. Hinc est fortasse, quod cl. *Reiskius* » aliam interpretandi rationem inivit: sed saltem scribere debuisset ἱεσάτο, unde sensus aeque bonus emergit. » *Reiskius* nimirum vertit: Hanc Dianam filia Demareti dedicavit. — Cod. et aut̃, ut saepe circumflexum ponit loco gravis. Hinc orta quorundam apographorum lectio et aut̃, cui patrocinator *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 35. allato loco *Homeri* II. 1. 324. καὶς δ' ἄρα et πέλει aut̃. Nemo dubitabit, quin sic loqui liceat; sed in hoc contextu omnino verior est *Suidas* lectio, qui hoc hemistichium cum v. 4. laudat in λόγῳ, ubi ὡς λόγῳ πικρὸς exhibet, plane ut est in Cod. Vat. — Veram lectionem αὐγὰ restituit *Rubnken*. Epist. crit. p. 180. quem secutus est *Reiskius*. *Homeri* Hymn. in Ven. 86. φαιότερον πικρὸς αὐγῆς. *Dio Chrysost.* Or. XXXVI. p. 447. C. καὶ που τίς ἠρίκετο ἐπὶ πνεῖα θείας φέρεός τε καὶ ἡλιθείας, καθάπερ αὐγὰ πικρὸς ἐξ ἡφανοῦς λάμψαντος. quae loca *Rubnkenius* ad emendationem suam firmandam opportune adhibuit. De apparitionibus deorum dearumque vide *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 142. *Heyne* ad *Aen.* L. I. Exc. XIII.

III. Cod. Vat. p. 164. Planud. p. 443. St. 576. W. Timanor scutum, quo multum in proeliis usus fuerat, Minervae suspendit. — V. 1. profert *Suidas* in Τιμάνωρ, I. et 2. idem in ἄημαι. Legit enim cum Vat. Cod. Τιμάνωρος ἄημαι. quo, quod nemo non videt, metrum jugulatur. *Kusterus* etiam Planudeae lectionem ἡμαι pro vitiosa habens, ἡμῶν corrigit. Cave quid novandum duxeris. Expressit *Hegesippus* Ep. *Mnasalcas* II. ἴσο κατ' ἡγάθειν τόδ' ἀνάντορον, ἀσπί φαεινῇ. Sed nonnihil offendor epitheto βρετίων, quo vix quidquam vidi otiosius et languidius. An scribendum:

ἄσπις ἀπὸ βρετιῶν ἡμῶν Τιμάνωρος ἡμαι.

Secundus Ep. I. Tom. III. p. 5. ἴδ' ὡς βρετιοῦσιν ἐπ' ἡμοῖς Ὀπλὰ φέρουσι θεῶν, νήπι' ἀγαλλόμεναι. — V. 2. ὑπερφορίας. Cod. Vat. et *Suid.* *Brunckius* haec notavit: »ὑπερφορίας. »Scripseram ὑπερφορίας, quod pro adjectivo habebam, referendo ad ἀσπίς. Sed vereor, ut graecum sit. ὑπερφορίας »seu ὑπερφορίας, quae est Vat. Cod. scriptura et *Suidae* »etiam, qui bis laudato hoc versu utramque lectionem »habet, relatum ad Παλλάδος ineptum est. Scribe. ὑπερφορίας. Sic in *Simonidis* Ep. XLIX. ad cuius imitationem »hoc videtur factum, τόξα — νηῖ Ἀθηναίης καίτοι ὑπερφορία. Sic *Brunckius* a *Schneidero* monitus. ὑπερφορία jam *Brodaeus* ex comparatione Epigrammatis *Simonidei* emendavit. — Ceterum *Suidas* l. c. νηῖ, in v. κλειμέχας autem νηὶν habet. — V. 3. κεκοιμημένα Cod. unde *Salmasius* πεπονημένα fecit. Hanc conjecturam cum *Br.* in contextu posuisset, mox eum facti poenituit, et in *Leclt.* p. 56. κεκοιμημένα revocandum censet, quod est in *Planud.* Ap. *Suid.* in κεκοιμημένος legitur κεκοιμημένη, quae lectio, quamvis vitiosa, tamen sinceritatem vulgatae arguit. Hanc etiam nonnihil firmat *Mnasalc.* Ep. II. πολλὰν γὰρ κατὰ θῆριν Ἀλεξάνδρου κατὰ χερσὶν μαρτυμένα, χροσίαν οὐκ ἐκδύσας ἦναι. — V. 4. τὸν με φέροντ' αἰεὶ Cod. et *Planud.*

nisi quod in editionibus post Florentinam ~~ad~~ vitiose exhibetur. Probanda *Brunckii* emendatio.

IV. Cod. Vat. p. 247. Edidit *Leichius* in *Carm. Sepulcr.* p. 26. qui *Dorvillio* vapulat ad *Charit.* p. 80. *Reiske* in *Anth.* p. 77. nr. 578. De piscatoribus, qui, cum naufragi cadaver simul cum piscibus extraxissent ex undis, illud una cum piscibus in litore humaverant. — V. 1. *σπηνίς* Cod. — V. 2. *πολύκλαυτον*. multis lacrymis digni naufragi reliquias. Hic sensus verborum, si genuina est lectio. Vide tamen, an scribendum sit:

πολύκλαυτον ναυτίλης σκόβαλον.

undis multum jactatum. *σκόβαλον* proprie id, quod abjicitur, propter vilitatem plerumque; hinc res vilissimas et abjectissimas significare coepit. Vide *Garacker* in *Adverf. posth.* c. XLIII. p. 869. et quae concessit *Wesslen.* ad *N. T.* II. p. 275. Hic est vile ejectamentum, ex omnibus hominibus et rebus, quibus navis onusta fuit, reliquum. — V. 3. *κίρνια*, *ἃ μὴ θέμις*. pisces, quos humanam carnem delibasse probabile erat, nec vendere nec iis vesci voluerunt. — V. 5. 6. Huic disticho in membranis lemma appositum: *Ἄλλων εἰς ναυηγὸν ἔταρον.* Inepte. De eodem agitur homine, cujus dimidiam partem pisces devoraverant, quem tamen terra, per piscatorum pietatem, totum accepit. In fine vers. 6. Cod. *λοίμης* legit. *λοιπῆς* a *Dorvillio* repertum, recepit *Reiskius*, qui praeterea *ἐντὶ δὲ* in *ἐντὶ γὰρ* mutavit. Hoc *Br.* cum in textu posuisset, in notis damnavit. *δὲ* hoc loco, ut in multis aliis, pro *γὰρ* positum. In fine *ἐντῆς* *Br.* iterum temere posuerat, in bonum *Reiskium* hoc facinus rejiciens, qui diserte monuit, indolem linguae *ἐντῆς* flagitare quidem, sed ab Anthologiae poetis verbum *ἐντῆς* pro simplici *ἔχιν*, sensu solutae orationis scriptoribus ignorato, usurpari. Neque codicis lectionem loco suo movit. — Acumen hujus distichi minime per-

[*spexerat Bernardus*, qui in *Epist. ad Reisk.* p. 228. *corrigit*: οὐ, χθὲν, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὄλον, quia scilicet ἡμέρω-
τος fuerit.

¶ 255.] *V. Cod. Vat. p. 278. Edidit Holsten. ad Steph. Byz. p. 117. Dorville ad Charit. p. 365. In Hermionensem quendam Zoilum, Argis sepultum. — V. 1. ἁλλεδαπὴ Cod. Vat. a man. sec. Cum Hermione urbs sit Argolidis, illius urbis civis, qui] Ἀργεῖαν γαῖαν ἐπέσκατο, paulo insolentius ἐν ἁλλεδαπῶν sepultus esse dicitur. Tantum igitur valebat patriae amor, ut, qui non in suae urbis pomoeio, quamvis in patriis finibus, sepultus esset, se minus beatum existimaret. — V. 2. ἐκ' ἐσκάμενος. *Vat.* Versus fortasse expressi ex *Leonidae Tar. Ep. LXXV. ἀντὶ δὲ γαίης πατρῆδος ὀδυμένην κείμεν ἐρεσκάμενος. — V. 3. Τὸν ἐκείνου ἐκστράτευσε conjux cum liberis. ἡμέσθαι. ἐφέλκεσθαι τὴν γῆν. Hesych.* ubi vulgata temere sollicitari ex hoc *Hegesippi* loco apparet. *Antip. Sid. Ep. XCIX. πολλὰ τιθηγήτης ἐλοφύρατο, χερσὶν ἡμέσας Ἀνδρῆμαχος διοφείραν κρατὶς ὑπερθε κύνιν. Diodor. Zon. Ep. IX. ψυχρὰν ἐν κεφαλῇ ἐπαμήσομαι ἀγριαλτὶν θῖνα. Apollon. Rhod. L. 1. 1305. Τήν τε ἐν ἡμῶν περὶ καὶ ἡμέσας γαῖαν ἄμφ' αὐτοῖς. — V. 4. κειρέμενοι. sic *Dorville.* At recte *Cod. κειρέμενοι*, quod *Holstenius* dedit. κειρέμενοι hic contra linguae genium est et temporum rationem: ni metrum obstaret, rectum esset κειραμένοι, quod, ut bene *Clarke* ad *Homerum* docet, tempus est praefens rei perfectae.“ *Brunch.***

VI. Cod. Vat. p. 609. Edidit Holsten. ad Steph. Byz. p. 289. In Abderionem, qui, cum in naufragio periisset, Seriphum delatus ibique ab hospitibus concrematus est. — V. 1. σκοτῶμαινα. σὺττωσις. σκοτομήνη δὲ νῦξ κατέληνος. Suidas. Dubitare licet de hoc discrimine verborum σκοτῶμαινα et σκοτομήνη. Vide *Eustath. in Od. p. 557. 17. Inscrp. Hesych. v. — V. 2. ἡνεμαμένη σάλας.*

Holst. — V. 3. ἐκύλισαν. Cod. Noctis caligo et mare tempestuosum navem everterunt, ἐξεκύλισαν. Epigr. ἀδόκ. CCCLXXXIV. pinum πρὸβριζον ἐξεκύλισσε Νέτος. *Agath.* Ep. LXXVII. Ajax τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισσε πίδα. — V. 5. ἴατοδη Cod. Vat. quod in apographis emendatum est. — In fine vers. *Holsten.* ἔ δὲ κλύδων. *Brunckii* lectio est in Vat. — V. 6. περὶχαῖαν Σ. Infula saxosa et aspera, quare Perseum ibi omnia in saxa mutasse narrabant. *Strabo* L. X. p. 487. Cf. *Palaeoph.* XXXII. 16. *Hemsterb.* ad *Polluc.* X. 156. p. 1342. Saxum *Seriphium* appellat *Tacitus* Annal. IV. 21. Apud *Ovidium* tamen *Metam.* VII. 464. plana est *Seriphus*, sed vix vera lectio, quamvis ab *Heinsio* defensa. — αἰδοῖεν ἔθι. Vat. αἰδοῖντο *Holsten.* — V. 7. πρὸς ξένων. ita in Cod. scriptum, et sic exhibuit *Holstenius*; sed mendose. Praepositio πρὸς sensui inutilis constructionem turbat. Ordo enim est ἔθι ὑπὸ χειρὶν αἰδοῖντων ξένων λαχὼν πυρός. — De Proxenororum munere et officio videndus summus *Valckenaer* ad *Ammon.* p. 201. Ita quidem verba bene constituta; sed res ipsa non adeo perspicua est. Cadaver hujus *Abderitae* in *Seriphi* littus a fluctibus ejectum fuit. Quomodo *Proxeni* *Abderitarum* in *Seriphiorum* urbe cognoscere potuerunt, cadaver hoc esse hominis *Abderitae*? id poeta ipse dixerit. Si *Abderita* *Seriphum* jam navigaverat, et ibi aliquamdiu moratus, incolis adeo notus erat, ut ejus cadaver, licet fluctuum attritu deformatum, agnosci potuerit, tunc ille homo ibi suos αἰδίους ξένους habuit, nec jam illius sepulturae cura τοὺς πρὸξένους, publicos hospites, respicere debuit. Hoc primum me in cogitationem adduxerat, scriptum a poeta fuisse ἂν ξένων ὑπὸ χειρὶ. Sed alterum, quod mihi suggessit *Schneiderus* meus, quum a codicis scriptura minus recedat, verius est. *Brunck.* Fac, nave, qua *Abderion* vehebatur, haud procul a *Seriphi* litore disiecta, nautarum aliquos salvos ad insulam enataste,

et nihil difficultatis supererit. Illi proxenis Abderitæ cadaver, a fluctibus in litus delatum, indicabant. Ceterum orationis color idem, qui in Ep. *Leonidæ Tar.* LXXVI. ἀλλ' εἰ γαίῃ Πατρὶδι καὶ τόμβου καὶ κτερίων ἔλαχε Κηδεμόνων ἐν χερσίν, ἐπὶ τρηχεῖα θάλασσα Νεκρὸν πεπταμέναις θῆκεν ἐκ' αἰγιαλοῖς.

VII. Cod. Vat. p. 293. Planud. p. 193. St. 281. W. In virum bonum Aristonoum. — V. 1. *Casaubonus* ἐπεὶ corrigit; non male. Duas a rogo vias ad inferos tendere, alteram a dextra parte, qua boni descendant, alteram a sinistra, qua mali deducantur, hoc tantum loco me legere memini. — V. 4. ἡγήσασθαι. Primus, ut videtur, *Aeschylus* Plutonem ἡγεσθαι appellavit ap. *Arben.* L. III. p. 99. Vide *Interp. Hesychii* v. ἡγεσθαι. Simile est epitheton Orci ἡγήσαυρος ap. *Hesych.* πολυδέγμων et πολυδέκτης, de quibus egit *Rubucken.* ad H. in Cerer. 9.

VIII. Cod. Vat. p. 253. Planud. p. 218. St. 318. W. ubi plura exstant in Timonem Epigrammata. Vide Indicem Argum. in *Timon.* Posterius hujus carminis distichon, tanquam *Callimachi*, laudat *Plutarch.* Vit. Anton. Tom. V. p. 138. ed. Bry. unde discimus, Timonem in maris litore sepultum fuisse: ἄλυσθαι τὰ προύχοντα τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ τὸ κύμα περιελθόν, ἄβυστον καὶ ἀπερσιέλαστον ἐν θέρῳ πεποίηκε τὸν τάφον. — V. 1. δέξιμα. Conf. not. ad *Leonid. Tar. Ep.* LXXXIII. Ipse Timon sepulcrum spinis obductum sibi optat in Ep. *Zenodoti Erbesf.* II. τρηχεῖαν κατ' ἐμεῦ, ψαφάρη κόνι, βάμνον ἑλισσοῖς πάντοθεν, ἣ σκολιῆς ἄγρια ἐκώλα βάντου. Haec derivata videri possunt ex *Aristoph.* *Lyssistr.* 809. ubi Timon habitasse dicitur in locis ἐβάτοις εὐσκόλαις τὸ πρόσσωπον περιεργμένους. — V. 3. δεοικω. Vat. — V. 4. Verba οἰμαῖζεν εἰπὰς (εἰπας Vat.) πολλὰ — *Brunckius* primus viatori tribuisse videtur; vix recte. Nemo praeter Timonem loquitur. Transeas, ait, omnia mihi mala imprecatus, nihil enim curo; modo prae-

praetereas.— Sic nec interrogandi nota post πολλά locum habet, qua editiones ante *Br.* carent. Commentarii loco sit *Collimach.* Ep. XXXIX. ubi Timon: μη χαίρειν εἶπες με, καὶ δὲν κίεας, ἀλλὰ πάρελθαι.

EUPHORIONIS EPIGRAMMATA.

§. 256.] *L.* Cod. Vat. p. 194. Edidit *Reiske* in *Anth.* p. 43. nr. 497. Illustravit et emendavit *Toup.* in *Emend.* ad *Suid.* P. III. p. 364. retractavit in *Ep.* erit. p. 135. Eudoxo Apollini crines dedicante, poeta deum rogat, ut puero perennem pulchritudinem tribuat. De more Apollini comam dedicandi vide *Ep. Rbiani X. Theodorid.* V. *Antip. Theff.* XXI. *Philostr.* Icon. L. L. 7. p. 773. — V. 1. laudat *Suid.* v. ἰσχυρῶς *Tom.* L. p. 683. qui ἰσχυρῶς praebet pro ἰσχυρῶς Codicis. Veram lectionem etiam *Reiskius* vidit. — V. 3. *Suidas* in πλοκαμῖδες T. III. p. 132. ἀντὶ δὲ σοι legit. Nostra lectio est in Cod. *Reiskius* τῆς πλοκαμῖδες dedit. Idem v. 4. ὡς περ γῆθεν καὶ κ. κεζόμενος. Novissimum vocabulum sic in Cod. legitur. Sed κεζόμενον corrigendum esse, *R.* suspicatus est. Idem de ὡς χαρτηθεν cogitabat. Cod. Vat. habet: ὡ χαρτηθεν καὶ κισσὸς κεζόμενος. quod in ὡ χαρτηθεν leviter immutatum pro vera lectione habuit *Valckenar.* in *Diatr.* p. 152. A. B. Sensum non explicavit, qui tamen planissimus est, si κάλλος pro ornamento accipis. Tum Phoebum poeta rogat, ut Eudoxo, ad musicam fortasse poeticamve laudem adspiranti, pro coma hederaceae coronae ornamentum tribuat. De hedera Acharnensi autem vide quae dedimus ad *Simmiae Theb.* Ep. I. 4. — *Toupium*, cum primum tentasset, ὡς ἀρχῆθεν καὶ κισσὸς κεζόμενος, sive etiam, ὡς νάρκισσος καὶ γῆθεν κεζόμενος, mox facti poenituit, et in *Ep. crit.* p. 135. eam emendationem

proposuit, quam *Br.* in contextum recipere dignatus est. Idem esse *χαρύνειν* et *ἐχαρύνειν*, ut *μοργούς* pro *ἡμοργούς*, *μαῦρον* pro *ἐμαῦρον*, *σφοδαλόν* pro *ἐσφοδαλόν*, quae profert *Suidas* P. II. p. 574. Similia vide ap. *Casaub.* ad *Sueton.* Jul. Caes. c. 29. *Salmas.* ad *Steph. Byz.* v. *τάφην*. *Alberti* ad *Hesych.* in *ἁθέρ*. Ceterum ad conjecturam suam firmandam *Toupius* laudat *Theocrit.* Eid. XX. 21. καὶ γὰρ ἡμὸς τὸ πάροιθεν ἐπάνειπεν ἄδῃ τι κέλλος, ὅς τις κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἡμῶν δ' ἐπὶ κινεζὸν ὑπῆνεν. Sed vereor, ut hi versus labis expertes sint. — In eadem autem re similes preces fundit *Martial.* L. IX. 17. *Tu juvenile decus serva, nec pulchrior ille In longa fueris quam brevior comae.*

II. Cod. Var. p. 310. Edidit *Holsten.* ad *Stephan.* Byz. p. 104. *Jensius* nr. 66. *Reiske* in *Anth.* nr. 716. p. 140. Scriptum in cenotaphium naufragi, in *Dryopum* agro extractum. — V. I. Cod. *ὁχοτρηχδοσελιθαῖος*, et sic *Holsten.* et *Jens.* nisi quod prior *τραχὺς* exhibet. *Reiskius* in textu dedit: *ὁχὶ βάρος στο φαῖν*, illa tua quondam ossa non tegit detrita furva pannucia, in notis autem conjecturam proponit, *ὁχὶ τρυτὸν στο λαῖρος*, eodem fere redeuntem. Haec nullius sunt allis. *Brunckii* lectionem e corruptis membranae ductibus sagaciter eruit *Toupius* in *Ep. crit.* p. 137. *Trachis* hoc loco significatur ea, quam *Heracleam* vocant ab *Hercule* ejus conditore. *Lapidesa Trachin* ap. *Senec.* in *Troad.* 821. *πολύλλιδος* in *Dionysii* *Ep.* VI. Regionem circa hanc urbem asperam et saxosam esse, ait *Strabo* L. IX. p. 428. Erat autem circa *Oetam*, ubi etiam *Dryopes* habitabant. Vide *Pausan.* L. IV. p. 366. — *ὁστὴν δεῖλα* *Toupius* in *Apogr.* quodam reperit. *καῖνα* autem, quae est Cod. leclio, ossa cara et multum desiderata interpretatur. Num fuit *ὁστὴν λευκά*? — V. 3. Ille, de quo hoc carmine agitur, naufragium fecerat in mari *Icario*, ubi notum promontorium *Ἀρκιανόν* sive *Δρέπανον*. Vide *Palmer.* in *Exercit.* p. 343. *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 277. ed.

Bip. — ἦγεσσι. nostra Aethiacum verrit ossa mare. Pro-
pert. II. 12. 44. — V. 5. Hic cod. πολυμήδεος ἢ κενὴ χα-
praebet. Emendatio lectio Reiskio debetur, qui prae-
terea ξένια edidit: Ego vero pro Xenia infelici vacua bu-
tus exaggerata sum. Haec displicuerunt Toupio, qui
verba ἐντὶ ξένις πολυμήδεος interpretatur sepulchrae loco,
idque eleganter ab Euphorione positum affirmat. Quod
nos ei non tam facile credimus. Mihi quoque in ξένις
nomen proprium latere videtur, non quidem defuncti,
sed matris ejus sive conjugis, quae sive filii sive mariti
memoriae cenotaphium in Dryopum terra exstruxit.
Vide igitur, an corrigendum sit:

χερσὶ δ' ἐγὼ ξένις πολυμήδεος ἢ κενὴ χθὼν

ἀγκάθην — — —

Mulieri luctu et tristitia affectae recte tribuitur epithe-
ton πολυμήδης. χερσὶν ἀγκάθην, ut Ep. ἡδέσπ. DCXIX. Ἑλλη-
νων ἐχθραῖς χερσὶν ἀγκανόμεθα. DCCIV. δειλαίων τροφῶν δει-
λαὶ χεῖρες, αἱ συνέλεξαν τὴν ὀλίγην σποδὴν. — V. 6. ἀγκά-
θην. Vat.

PHAENNI EPIGRAMMATA.

¶ 257.] I. Cod. Vat. p. 274. Planud. p. 202. St.
294. W. In Leonidam, qui gloriose perire, quam in-
glorius vivere maluit. — V. I. αὐτῆς. Cod. Vat. Aldin.
pr. et Ascens. αὐτὸς ed. fil. Ald. — οὐκ ἔτλας, non susti-
nuisti, virtute tua indignum judicasti redire. — V. 2.
σπερχόμενος πολέμῳ obscurius dictum. Num σπερχόμενος h. l.
irasci, succensere significat, quo sensu cum tertio casu
conjugi solet? (vide Valcken. ad Herodot. L. VII.
p. 601. sq.) Sed quid? Leonidas ira in bellum accen-
sus, quo sensu accipiendus erit? num eo, quo fortes
viri hostibus irasci, ira in hostes concitari dicuntur? an

Leonidas pugnae succensere dicitur gravi, quae ipsi minus faverit? Neutra interpretatio satis commoda. Altera tamen et linguae indoli et contextui videtur aptior. — V. 4. Ἐδμάσθης. Ed. Flor. — πατέρων. Secundum illud *Simonidis* Ep. XXX. ὃ ξέν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῷδε κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

II. Cod. Vat. p. 236. Planud. p. 267. St. 384. W. ubi plura sunt de cicadis et locustis carmina. — V. 2. in Aldinis legitur ἄγων. Hinc *Scaliger* in notis mstitit correxerit ἀγυρὲν ποταμῷ. — Pro ἐνίων Vat. habet δεινόν, Planud. δύνειον. — In fine vers. sec. Vat. verba transponit: ἄγων ὕπνον. — V. 3. τὸν δεικνύτα, tumulum mihi convenientem, pro corporis mensura et amplitudine. ἀλγόν σῆμα cicadae celebrat *Leonid. Tar.* Ep. LXV. — V. 4. Ὀξυπόῦ. Vide not. ad *Mnasalcae* Ep. XI. 2. unde nostrum expressum est. — Cod. Vat. Ὀξυπόου. et ἀπὸ φθιμένης.

PAMPHILI EPIGRAMMATA.

¶ 258.] I. Cod. Vat. p. 366. *Pamphilo* hoc Epigramma tribuit, quod in Planud. p. 85. St. 125. W. *Palladae* est. Imitatus est ejus auctor Ep. *Mnasalcae* IX. Hirundinem poeta querelarum causam rogat. — V. 3. παρθενίας. Vat. et Plan. Hanc vocem cum *Brunckius* litera initiali majoris formae exscribendam curaverit, eam pro nomine proprio haberi voluit. An puella, quam *Tereus* vitiavit, alicubi *Paribenia* vocatur? Vix puto. Servanda erat vulgata lectio. *Philomelam* poeta interrogat, an perpetuas querelas fundens, virginittatis, a *Tereo* ipsi ereptae, meminerit? Sic *Grotius*: An te, quam rapuit *Thracis* violentia *Terei*, Amissus stimulat virginittatis bonos? Conf. *Ovid. Metam.* VI. 523.

536. — V. 4. βιασάμενος. Edit. Flor. et Ald. pr. Reliquae βιασάμενος.

II. Vat. Cod. p. 236. Planud. p. 267. St. 385. W. Expressum ex Ep. Nicias VIII. In cicadam a puero captam et interemtam — V. 1. οὐκ ἔτι. Plan. — V. 3. γυρεύοντα et ἤχεται Vat. Posterius Planud. quoque habet. — V. 4. παῖδες ἀπ' ἡδίου χειρὶ μεταπτάμενον. Tres Aldinae et Suid. qui hoc distichon in ἤχεται excitavit. Ascens. χεῖρε habet, quod Stephanus recepit, qui praeterea legendum putat κατήναρον et ἐπ' ἡδίου χεῖρε μεταπτάμενον sive ἀπ' ἡδίου χειρὸς ἀποπτάμενον. In κατήναρον etiam Jof. Scaliger incidit. Cod. Vat. legit: παῖδες ἀπ' ἡδίου χειρὶ με πεπταμένα. In margine γρ. χεῖρ' ἄμα πεπταμένα. Hinc pronum erat ἀναπτεπταμένα corrigere; idque verum videtur. Sed reliqua nondum perflanata sunt. Scribendum puto:

παῖδες ἀπηναίου χεῖρ ἀναπτεπταμένα.

ἀπηναῖος. ἀπάνθρωπος. ὠμός. — ἀπηνής. σκληρός. ὠμός. χαλεπός. κακός. Hesych. Nihil hoc epitheto aptius; cum contra ἡδίων mire otiosum sit. Possis etiam παῖδες νηϊάχων. Cf. Oppian. Hal. 403.

PANCRATIS EPIGRAMMATA.

1.259.] I. Cod. Vat. p. 206. Edidit Dorville in Vanno Crit. p. 199. Reiske in Anthol. p. 68. nr. 553. Clio, Dianae aeditua, filiarum suarum imagines in templo dedicat, precibus pro earum incolumitate adiectis. Habemus igitur in hoc epigrammate exemplum sacerdotis Dianae maritatae et liberis florentis. In nonnullis tamen hujus divae templis sacerdotes a matrimonio abstinebant. Pausan. VIII. p. 626. Idem de Minervae sacerdotibus tradit Galenus ad Epid. L. III. Tex. IV. —

Vide Intrpp. *Luciani* T. I. p. 373. ed. Bip. — V. 2. *Reiskius* *νειοκόρης* edidit, cum in apogr. Lipf. reperisset *νειοκόρης*. Genuinam Cod.lectionem exhibuit *Dorvill.* — V. 3. *τετραῖτης*. Vat. *τετραετείς*. *Reisk.* — «In ἀπὸ μη-
 »τρὸς subaudiendum ἀνάκιντος seu ἀνατεταμένον ἐστίκασι.
 »Vide *Dorvill.* l. c. «*Brunch.* Idem εὐτεκνα substantive
 pro καλὰ τέκνα positum esse monet. Hoc carmen si de
 puellarum imaginibus Dianae dedicatis acceperis, non
 inepte, puto, facies. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XV.
Noffis Ep. X. — *Reiskius* tamen *ipsas puellas* divae di-
 catas esse voluit. »Nam destinabantur, ait, hae puellae
 »sacro Dianae cultui eidem, quam mater obibat. Pue-
 »ros diis dedicandi mos olim vigeat, ut hodie ille
 »viget, quo monasteriis destinantur et offeruntur utri-
 »usque sexus infantes.» — V. 4. *νειοκόρης*. Apogr.
 Lipf. *Reiskius* *νειοκόρης*.

II. Cod. Vat. p. 163. Planud. p. 447. St. 579. W.
 Polycrates quidam faber ferrarius artis instrumenta Vul-
 cano dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suid.* v. *βασιλέης*. ubi
 ἄγχιθ' legitur, ut in Planud. — V. 3. Partem hujus
 vericuli cum quarto integro habet *Suid.* in *ἐιζυγόν*. —
 ὁ πυκνόν. Vat. Plan.

III. Cod. Vat. p. 310. Planud. p. 255. St. 369. W.
Παγκρατίου. In cenotaphium Epieridae naufrago a patre
 exstructum. — V. 2. *ῥάσι δυσμέναις*. quo tempore mare
 inprimis tempestuosum. Ut hic Ἀψ cum Hyadibus jun-
 gitur, sic ap. *Horasium* I. Carm. III. 13. *Nec timuit*
praecipitem Africum Decertantem aquilonibus, Nec tristes
Hyadas, nec rabiem Noxi. — V. 3. αὐτῇ οἱ εὐν v. Vat.
 et Ed. Flor. αὐτῇ οἱ vulgo. αὐτῇ (sic enim scribendum,
 non αὐτῇ) εὐν v. *Huesius* emendavit p. 24. *Theocrit.*
 Eid. XXII. 17. ὁμοῖς τε καὶ ἐκ θυοῦ ἔλκεται νῆας Ἀυτοῖσιν
 ναύταισιν ὁμοῖσιν θανέσθαι. — V. 4. ἔκαμεν. Vat. et Plan.

ANTAGORAE EPIGRAMMATA.

¶ 260.] I. Cod. Vat. p. 222. ubi primum distichon deest. Reliquis praefixum lemma: ΕΙ; Πολεμωνα καὶ Κράτητα, ὅτι δ Κράτης ἔγχευεν Ἰππαρχίαν τὴν φιλοσοφον. Hipparchiae cum Cratete nuptiae nihil faciunt ad praefens carmen. *Antagorae* tribuit *Diogen. Laert.* L. IV. 21. p. 240. unde relatum est in *Append. Anth. Plan.* p. 526. St. *24. W. Scriptum est in Cratetem et Polemonem philosophos, qui, cum in magna familiaritate vixissent, eodem tumultu conditi sunt. — V. 4 Hunc versum sic, ut hic legitur, restituit *Tanaquil Faber.* Ap. *Diogen.* et in Cod. Vat. legitur: μῦθος ἱερὸς ἥσιον, sine sensu. Msc. reg. ἥσιον. Flor. ἱση. *Casaubono* verum videbatur μῦθος ἱερὸς ἥξιν. quod recepta lectione non deterius — V. 5. laudat poeta vitam puram, sanctam et ex philosophiae praeceptis transactam. Junge βίητες σοφίας, vita, qualis philosophum decet. *ἑκτόσμι θείων αὐτῶν αἰῶνα* Non enim sic vivebant, ut plurimi, qui, quae in scholis praecipiant, in ipsa vita contemnuere et vilipendere videntur. Pro *σεμνοῖς*, quod *Brunkii* inventum esse videtur, *Diogen.* et Vat. Cod. *στρεπτοῖς* legunt; Msc. Flor. *τρεπτοῖς*. *Tan. Faber* *στρεφτοῖς* coniecit. Mihi *Antagoras* scripsisse videtur:

αἰῶν, ἑστρεπτοῖς δόγμασι περὶθήμενος.

Cynicae philosophiae praecepta rigida vocat et immutabilia, ut *Horat.* l. Epist. I. 17. *Stoicum virtutis veras custodem rigidumque satellitem.*

II. Etiam hos versus ab *Antagora* in Amorem conscriptos servavit *Diogen. Laert.* L. IV. 26. p. 242. — In primo statim vocabulo vitiosi sunt vulgati libri, *ἐνδολε* exhibentes. *ἐν δοῖ* correxit *Stephanus*; ut est ap. *Callim.* H. in Jov. 5. *ἐν δοῖ μάλα θυμέ.* Hinc verbum *ἐνδολεζέει*,

dubium haerere, quod illustravit *Valcken.* in *Diatr.* p. 109. C. — V. 2. ante *Stephan.* fuit ἦσα. — πρῶτον. Amor omnium deorum antiquissimus. Vide *Platon.* *Conviv.* T. III. p. 178. B. — Vide ad *Simmiae* *Alas* v. 1. — Ἐρεβος. *Aristophan.* in *Av.* 695. Ἐρέβους δ' ἐν ἀπὶ κροσεὶ κάλπαις τίττει πρῶτιστον ὑπὸ νύξῃ ἢ μελανόπτερος ὄν, ἔξ οὗ περιτελλομένης ἄρκις ἔβλασεν Ἐρως ὁ ποσειδῶς. — V. 5. γαίης. *Telluris* filium *Amorem* dixit *Sappho* ap. *Schol. Apoll. Rhod.* L. III. 26. — V. 6. ἀνέμων. Hoc *Alcaeo* tributum legi; sed locus nunc non succurrit. — Ante *Stephanum* τοὶ αἴσα κακὰ legebatur. Ille τοῖος εὖ ex codd. protulit. *Verf.* ult. vulgo ἀνδρώπων habetur. *Amorem* in homines modo bona modo mala parare, tragica gravitate extulit *Eurip.* *Iph. Aul.* 548. διδομ' Ἐρως χρυσόμας τὸξ' ἐντέλειται χαρίτων· τὸ μὲν ἐπ' εὐαίῳ τύχῃ, τὸ δ' ἐπὶ συγχόσει βιοτῆς. — εἴμα διφυὸν *Amori* *Antagoras* tribuit secundum *Orpheum* in *Argon.* 13. διφυῖ, περιπῆα, κνδρὸν Ἐρως. quod *Gesnerus* de duplici *Amoris* sexu interpretatur; rectius, ut mihi quidem videtur, quam *Eschschbachius.* διφυῖ hunc deum iterum vocat *Hymn.* LVII. — Pro ἀνδρώποις vulgo ἀνδρώπων legitur.

PHAEDIMI EPIGRAMMATA.

¶. 261.] I. Cod. Vat. p. 611. Apollinem poeta precatur, ut *Melissionem* patriae et virtutis amore incendat. Scriptum est hoc carmen versibus jambicis senariis et dactylicis logaoedicis. — V. 1. «Scribe γλυαντος. Sic recte codex. Quod dedi, e *Salmastii* emendatione est margini adscripta. Unice verum esse γλυαντος, «satis arguit metrum, cujus contra legem spondeus hic «in quarta sede. Significat autem γηγενούς et intelligendum est de *Dracone* Δελφίνῳ, quem *Delphis* *Apollo*

„sagittis confixit.“ *Brunck.* In *Analeſt.* τρυάντων ediderat. Ἰσχυ τόνον βίης. vim arcus, quo Pythius robur confecisti, cohibeas. — V. 2. Cod. Vat. ἐκέργας ἀνάσσειν. Brunckiana lectio, si recte memini, etiam in Lips. apographo habetur. Sed minime vera est. Ἀπολλων enim in ἀνάσσειν depravari vix potuit. Nec opus est nomine, cum verbum Ἐκέργας, qui deus invocetur, abunde declaret, Fortasse corrigendum:

Ἰσχυ βίης, Ἐκέργ', ἀνάκτωρ.

ἀνάκτωρ. Ζεὺς. βασιλεύς. *Hesych.* — V. 3. οὐ εἰ Cod. Vat. In marg. apogr. Lips. notatum γρ. οὐ ἡ. minus feliciter. λυκοκτόνος, quod Apollinis est epitheton, ad ejus pharetram transfertur. Vide *Aeschyli* VII. c. Theb. 147. *Schol.* ad *Soph.* Electr. 6. — V. 4. τόνος δ' ἐκ' ἡϊθέοις Cod. Vat. ubi versus aliter, sed perperam distinguuntur. In Brunckiana lectione metrum affectum est. Cod. lectio, leviter immutata, servanda videtur:

τόνος δ' ἐκ' ἡϊθέοις οἰστόν.

— V. 5. στρέφειν. Vat. et mox τόφρ' ἂν. πάτερ. *Brunckius* totam hanc ῥῆσιν interrogative accepit, quasi poeta Apollinem roget, ut unam ex iis sagittis expromat, quibus olim lupos confixerit, eaque juvenum animos petat. Quod mihi secus videtur. Nullus interrogationi locus est; sed *Phaedimus* duplices Apollini sagittas tribuit; alias, quibus in hostes, ferasve, alias, quibus in juvenes utatur; illae timendae et pestiferae, hae exoptandae et salutiferae. Versus autem leviter depravati. Scribe:

(ἦ σοι φαρέτην λούται λυκοκτόνος)

τόνος δ' ἐκ' ἡϊθέοις οἰστόν

στρέφειν ἱστας, ὅφρ' ἀλέξονται πάτερ

ἱερσαῖοι φιλότατι κόβων.

Jam enim nullus est usus pharetræ, gravibus illis spiculis refertæ; sed illam amoris sagittam in juvenes verte etc. Servavi cod. lectionem στρέφειν, quæ se optime tuetur,

infinitivo locum imperativi obtinente. *ἀσέσθαι* positum pro *καταλύεσθαι*, proprie de iis, qui dimittuntur, rude donantur; deinde ad res transfertur sepositas et nullius utilitatis. Agitur autem hoc loco de sancta illa paederastia, in qua Lacedaemonii, Cretenfes, Thebani virtutis et victorise cardinem verti arbitrabantur. Lacedaemonios ante proelium initum Amori sacra fecisse, *ὥς ἐν τῇ τῶν παρταττομένων φιλίᾳ κειμένης τῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης*, narrat *Athen.* L. XIII. p. 561. F. simile quid addens de Cretenlibus et de Thebanis: *ὁ δὲ παρὰ Θηβαίοις ἱερὸς ἄλχος κελούμενος συνίστηκεν ἐξ ἱερῶν καὶ ἱερμῶν, τὴν τοῦ θεοῦ σεμνότητα ἐμφαίνων, ἀπαζομένην θάνατον ἔνδοξον ἀντ' ἀλεχρῶ καὶ ἰπποειδίεσσιν βίον.* Inprimis huc facit praeclarus locus *Aeliani* in V. H. III. c. IX. ubi veterum loca de amoris ad virtutem vi collegit *Perizonius*. Melistio, in cujus gratiam Phaedimus hoc carmen composuit, Boeotius fuisse videtur, et fortasse sacrae cohorti adscriptus. Eum Schoenienfem fuisse, apparet ex v. 10. Fuit autem Schoenus urbs Arcadiae, et alia ejusdem nominis in Boeotia: *Σχοῖνός ἐστι χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Ἀνθιδόνα, διέχουσα Θηβῶν ἕξον πεντήκοντα σταδίους.* *Strabo* L. IX. p. 408. Hujus fortasse urbis tutelam Apollo habebat. Certe Thebanos pueros Apollinem insigni religione coluisse satis constat ex iis, quae *Pausanias* narrat L. IX. 10. p. 730. Hinc intelligitur, cur *Phaedimus* preces ad Apollinem convertat, hujusque dei sagittis vim tribuat puerorum animos et patriae et virtutis amore inflammandi. — V. 7. *πυρὸς γὰρ ἀλλή.* Vat. qui vers. sequ. *αὐτὸν ὁδὲ πρ.* exhibet. Admodum ingeniose haec emendata sunt a *Brunchio*; an omnino vere, non dixerim. Difficile tamen fuerit, repèire, quod propius accedat ad membranarum ductus, et sensum contextui neque accommodatum efficiat. Quantum amor ad augendam fortitudinem valeat, dicit *Plaro* in *Conviv.* p. 178. E. — *οἶδεν ἄξιον* dictum, ut ap. *Callim.*

H. in Jov. 95. οὐτ' ἄρα τῆς ἄτης ἑλθεῖς ἐπίσταται ἄνδρας ἄξιον.
— V. 9. δδ. Cod. — μελιστίνος πατρῶιον σέβας pro circumlocutione habendum videtur: Melistio, qui gloriam et virtutem a parentibus tanquam patrimonium accepit. Ut hic juvenis rebus in bello fortiter gestis gratiam apud cives suos consequatur, optat ποῖτα. ἐπὶ τῇρα. ἡ μετ' ἐπικουρίας χάρις. Schol. Homer. Il. α. 578. — Pro Σχοινίων Cod. Σχοινίων. contra metrum et legem, quam scripsit Stephan. Byz. in Σχοινεύς.

II. Cod. Vat. p. 608. Φαίδριον τέλειτρον. In apogr. Lipf. male legitur Φαίδριον. Tanquam Phaedri, nescio cuius, edidit Bentlejus in Fr. Callimachi p. 567. Callistratus Mercurio statuam ponit. — V. 2. μορφῆς ξυνδὲ ἥλικος τέποι. Juvenis erat Callistratus, cum hanc statuam collocaret, eadem aetate, qua Mercurius repraesentari solebat. ξυνδὲς itaque τέποις, species utrique, deo et Callistrato, communis. — V. 3. κηφισιεύς. Vat. In apogr. Lipf. κηφισσιεύς. Apollodorus ap. Gellium N. A. XVII. 4. de Menandro: κηφισιεύς ὃν ἐκ Διοκλείδους πατρὸς. — χαρίσσομαι pro χάρις, quod est in Cod. emendavit Reiskius in not. mstis et Bentlej. qui deos χαρίζομαι dici monet, cum victimas aut dona libenter accipientes animum donantibus propitium ostendant.

III. Cod. Vat. p. 193. Kuster. ad Suidam v. λεχὼ, ubi Lexicographus medium distichon laudat, v. I - 4. protulit. Eosdem versus exhibuit Dorvill. in Vanno crit. p. 198. reliquos p. 196. Integrum vir doct. in Miscell. Obsl. Nov. I. P. III. p. 134. Reiske in Anth. p. 53. nr. 517. Cichesiæ filius, Leon, ni fallor, et Themistodice Dianam, quae illi mulieri in puerperio opem tulerat, muneribus colunt. — V. 1. κηχισίου, Kuster. εἰσατο. Vat. — V. 2. laudat Suid. in πτόγμα. Apogr. Lipf. ὀλίγων πτόγμα. In marg. γρ. ὀλίγον πτόγμα. Suidas ὀλίγων. Hesychius: πτόγμα, κλέπτημα, δέπλωμα. Homeri Il. ε. 315,

πρὸς δὲ οἱ πύκλοι φαεινοῦ πτόγμ' ἐκάλυψεν. — V. 3. *πηγία, lenis Ilisbyia*. quam chorus invocat ap. *Horatium* in *Carm. Sec. 13. Rite maturos aperire partus Lenis Ilisbyia*. — *Λίχμ.* Cod. — ὑπερίσχος χεῖρας. *Apollon. Rhod. l. III. 986.* καὶ Διὸς, ὃς ξείνοισι ἐκέρησε το χεῖρ' ὑπερίσχου. *Epigr. hds. CXV.* Λατῶα σὺ δὲ παῖδες ὑπὲρ χεῖρα Τιμαρκτηλας Θυγαμῆνα. — V. 4. ἄτερ τέξου. Vide ad *Nossidis Ep. III.* Similis color est in his ad Amorem verbis ap. *Tibullum* II. 1. 81. *Sancte, veni, dapibus festis; sed pone sagittas, Et procul ardentes, hinc procul abde faces*. — §. 262.] V. 5. »Tertium distichon in Cod. a praecedentibus non »separatum. Margini adscripsit *Salmasius: diversum a »superiore videtur, contra quam exscriptor putavit*. In »eadem sententia fuisse videntur *Kuster*, qui ad *Suidam* »v. *Λιχὼ* edidit, et *Dorville*, quem vide in critica *Vanno* »p. 196. et 198. Hoc quidem in medio positum et »tam verum quam falsum esse potest: praecedentibus »connexum hoc distichon, etiam absque minima mu- »tatione, facilem interpretationem admittit. *Leon Cichesii* filius et *Themistodice* conjuges donarium offe- »runt *Dianae*. Ultimi autem distichi verba sic ordinanda »et supplenda: *νῦσον δὲ, Ἄρτεμι, τὸν υἱὸν Λέοντος, νηπίαχον* »καὶ εἰσέτι παῖδα, ἵδεν ποτὶ κοῦρὸν τινὰ ἑαυτοῦ ἐκτεμένον. »Puerulus, quem peperit *Themistodice*, erat filius *Leo- nis*, *Cichesii* nepos; huic puerulo optant, ut ipse etiam »aliquando prolem suam videat. Alii aliter, sed verba »ad sensum suum cogendo; ego autem verborum sen- »sum sequor.« *Brunck.* Pro *υἱὸν* *Reiskius* dedit *ἄδ' ἐκτε- μένον*. Quod si ei concesseris, verbum *υἱὸν* minus esse commodum, cave tamen cum eo veritas: *annue precibus nostris, ut videamus Leonis filium, qui nunc admodum infans est, juvenem suaviter adolescentem*. — Ceterum *Dorvillius*, qui hoc distichon separatim exhibuit, *νηπία- χόν τε* dedit.

IV. Cod. Vat. p. 324. Εἰς ναυαγὸν Ἀρισταγόραν περὶ Σκιάθου κινδυνεύσαντα. quod falsum est, et ex depravata Cod. lectione originem duxit. Edidit *Holsten.* ad Stephan. p. 326. *Jensius* nr. 114. *Reisk.* in Anth. nr. 765. p. 160. Scriptum est in Polyanthum, naufragum, cujus cadaver cum piscatores invenissent, uxor, Aristagora, mariti cineres sepelivit. — V. 2. Ἀρισταγόραν Cod. Vat. Emendata lectio debetur *Heringae* in Obs. p. 144. — V. 4. Σκιάθον. insula prope Euboeam, (vide *Holsten.* ad Steph. v. Σκιάθος, et *Schol. Apoll. Rhod. L. I. 583.*) Toroneo sinu ex adverso posita. κέλευπον τὸν Τορυνναῖον, cujus tranquillitas paroemiae locum fecit, describit *Thucyd.* L. IV. p. 376. — V. 5. μὲν *Jens.* et *Holsten.*

HERMODORI EPIGRAMMA.

Planud. p. 324. St. 464. W. Comparat poeta Venerem Cnidiam et Minervam Athenis positam, utramque tam excellentem, ut, cui palma tribuenda sit, in ambiguo relinquatur. Geminum germanum est Ep. 464. CCXLVIII. Plures fuerunt Minervae statuae Athenis valde illustres, (vide *Brodaeum*) ut incertum sit, quam poeta significaverit. — V. 4. βουκόλος. ingenio rustico et ad pulcritudinis sensum duro. Apud *Lucianum* in Deor. Dial. XX. 4. Tom. II. p. 60. ed. Bip. Minerva Paridis judicium subitura Mercurium rogat: τί δέ; τῶν πολεμικῶν ἔστιν αὐτῇ ἐκιδυμία καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ARTEMIDORI GRAMMATICI
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

¶ 263.] I. In Analectis haec Epigrammata *Artemidori* praecedunt Bucolica *Theocrissi*, in cujus editionibus inter carmina epigrammatica ultimo loco reperiri solent. Prius inter Theocritea legitur in Anth. Steph, p. 518. Wech. *21. et in Cod. Vat. p. 433. post alia Syracusani poetae etiam hoc habetur cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ εἰς ἑαυτὸν, ὅτι Θεόκριτος Συρακοῦσιος ἦν. In antiquis editionibus inscribitur modo Θεοκρίτου, modo ὡς ἀπὸ Θεοκρίτου. In Cod. Politiani inter praefationes graecae: ἴσται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τοῦτ' ἐστὶ τοῦ ἐπιγράμματος ἄλλος ὁ Χίος. . . *Artemidoro* tribuitur in editione Aldina, teste *Reiskio*. Respexisse videtur hoc Epigr. *Suidas* v. Θεόκριτος Χίος — ἴσται δὲ καὶ ἑτέρας Θεόκριτος Πραξικλῆδου καὶ Φιλίνης. De *Theocrisio Chio* vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 775. ed. *Harl.* — V. 1. εἰς τὸδ' ἔγραψα. Vat. τὰδε γράψα vulgo. *Zach. Calliergus* et quidam Codd. γράψας. — V. 2. εἰς ἀπὸ πολλῶν. In Cod. Theocriti Bibl. Med. Vide *Bandini* T. III. p. 368. — Συρακοσίαν. Vat. et Ed. Flor. *Valckenar.* Συρακοῦσιος edidit, cum in cod. quodam Συρακοῦσιος reperisset. — V. 3. περικλοῦς nonnulli. Vulgatam lect. Φιλίνης *Tompius* correxit ex Flor. quicum Vat. Cod. consentit. — V. 4. οὗτιν' ἐφ. *Calliergus.* et Vat. noster, qui praeterea ὀδυραν et ἰφαικυσάμεν legit. Unus e codd. *Theocrissi* οὗτιν' ἰφαικυσάμεν. quod ex glossa videtur ortum, nisi fortasse latet lectio, vulgata non deterior, οὗτιν' ἐπισκασάμεν. Significat autem *Artemidorus*, *Theocrisum* excoluisse illud poëseos genus, quod in ejus patria sive a Daphnide, ut quidam tradunt, sive, ut alii, a Stesichoro inventum florebat. Fortasse tamen Grammaticus iisdem verbis teste indicare voluit, carmina, quae pro Theocriteis ven-

derentur, nec patria, sed externa dialecto (Μαύρα ὄνεια) conscripta essent, pro spurii esse habenda.

II. Cod. Vat. p. 389. Ἀρτεμιδίου γραμματικοῦ ἐπὶ τῇ ἀθροίσει τῶν βουκολικῶν ποιημάτων. Edidit Goets in Anim. ad Porphy. de Antro Nymph. p. 88. et ante eum *Salmas.* ad Solin. p. 598. A. Ex Cod. Vat. idem profert *Watson.* in Praef. ad Theocrit. p. XI. not. 4. Conf. *Koen.* in *Gregor. D. D.* in Corrigendis p. 130. 20. — V. 1. Μῦσαι ἐπαράδην. *Watson.* βουκολικὰ Μῦσαι ἐπαράδην *Salms.* Theocriti carmina bucolica olim distipata fuisse significat. — V. 2. ἐντὶ μας vitiose Goets.

THEOCRITI SYRACUSANI

EPIGRAMMATA.

H. *Stephanus Theocriti* Epigrammata ex veteribus hujus poetae editionibus Anthologiae Planudeae adjecit inde a pag. 516 — 518. iis exceptis, quae jam a *Planude* passim exhibita meminerat. Eadem repetita sunt in Append. Anthol. Wechel. p. 19 — 21. His fortasse in posterum adjicietur Epigramma *Erycio* vulgo tributum nr. X. quod Cod. Vat. sub *Theocriti* nomine profert. Vicissim ex iis, quae hic tanquam Syracusani poetae leguntur, nonnulla idem codex aliis poetis tribuit. Haec suo loco indicabuntur.

¶ 376.] I. Cod. Vat. p. 204. Μῦσις et Ἀπολλίνι coronæ dedicantur. — V. 1. κατὰ καρπὸς ed Flor. De serpyllo vide ad *Meleagri* Carm. I. 53. — V. 2. κῆται ταῖς ἑλικωνιάσιν. Cod. Vat. — V. 3. μελέμφυλοι. Vat. — V. 4. „Recto” scriptus est hic versus, cujus lectio non sollicitanda; „Δεελῆς πέτρα τὴν ἀγλαὴν τούτου τοῦ δένδρου σοὶ ἔφωσι. Scilicet ἀγλαίῃς significationem hic transitivam habet. „Huc forte respexit Hesychius: ἀγλαΐζω. θάλλω. Poste-

»ruius hoc verbum saepe etiam transitivum est. Alexan-
 »der Aetolus infra p. 419. Πιερίνης ὕδαρ θαλάσσει μέγαν
 »υῖόν. — *Brunck.* Tournius in Addendis p. 406. corrigit:
 Δελφίδ' ἀπὸ πίτραν. *Delphicam enim petram hac tibi ornā-*
runt. Ep. ἀδίσπ. DCI. πολλὰκι καὶ βρομίου κλήμασιν ἡγλάισε.
 — Δελφίς πίτρα est ap. *Sophocl.* Oedip. T. 472. *Eurip.*
 Androm. 398. *Nicaner* Alexiph. 198. ἡ ἀπὸ δάφνης —
 ἡ πρώτη Φοῖβεο κατέστιφει Δελφίδα χαίτην. — V. 5. ὁμαλὸς
 conjunctim editt. veteres. Aliae δ μαλὸς. *Reiskius* tenta-
 vit δ μάχλος. non male. Vat. Cod. μᾶλος. *Hefsch.* μαλὸς.
 λευκός. unde μάλουρις, ἥτις τὸν οὖρον ἔχει λευκὴν, ap. eun-
 dem. Metri causa *Watsonus* μαλλὸς scripsit, caper ille
 albus. — V. 6. περιμύθου. Vat. a pr. man.

II. Cod. Vat. p. 172. sine auctoris nomine: Ἀνάθη-
 μα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος. Sic quoque ap. *Reiskium* in
 Anth. p. 18. nr. 448. — V. 1. laudat *Suidas* in λευ-
 κήχεως. ubi καλῆ habet, ut Vat. Cod. — *Watson* praeter
 necessitatem καλὰ conjicit. — V. 2. βουκελικὸς ὄμινος.
 Vat. ut vulgo legitur. — V. 3. τοὺς τρεῖς. Vulgo.
 τρητοὺς Vat. τοὺς τρητῶς hic legendum esse, monuit *Salmas.*
 ad *Solin.* p. 585. A. cui emendationi subscribit *Bod.* a
Stapel ad *Theophr.* IV. p. 478. *Eratosthenes* Schol. qui
 hoc carmen expressit Ep. III. τοὺς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος
 πῶδε, τάνδε κορόναν Ἀΐδεο Πανὶ φίλῳ, Δάφνι γυναικοφίλῳ.
Archias Ep. XXX. εὐτρεῖστο μέλος καλῶμοιο. *Antip.* *Theff.*
 Ep. XXIX. πολυτρήτων διὰ λωτῶν. — V. 4. τὴν πήραν αἶ-
 περ' ἔ. Vat. — τὴν πήραν vulgo. — ἑκαλοφῆρει. *Theocr.*
 Eid. IV. 10. ἥϊδε τοι δόνα μᾶλα φέρω.

III. Cod. Vat. p. 413. Daphnis, quem pastorem
 venatoremque fuisse constat ex Eid. I. 116. plagis in
 sylva relictis, in antrum concesserat, ubi somnum cape-
 ret. Huc eum Pan et Priapus, formosi pastoris amore
 inflammati, sequuntur. — V. 1. κεκμακῶς. Vat. quod
 fortasse probandum: ἑκπαύει τὸ σῶμα, κεκμακῶς ὢν. Eid.
 I. 16. ἡ γὰρ ἐπ' ἄγρας ταύλα κεκμακῶς ἑκπαύεται. — V. 2
 ἑκπαύω

ἀμπύου. Vat. a pr. man. Supra correctum ἀμπύου. —
 Mox ἀρτιπαγής. Idem. Hunc versum sensu proprio ac-
 cipio. Daphnis, venationis labore lassus, feris insidiari
 defierat, cum, en, ipse in libidinosorum deorum insi-
 dias incidit. Eleganter poeta ludit in notissima de Panis
 in Daphnidem amore fabula. Conf. *Meleag.* Ep. XLVII.
Diodor. Zon. Ep. VI.^a. *Glauc.* Ep. II. *Reiskius* hic mira
 comminiscitur. — V. 3. ἀγρεύει δ' ὄτα vitiose Vat. Cod.
 — ἀγρεύειν de insidiis amantium passim. Conf. inprimis
 Ep. *Rhiani* VII. et facete dictum *Demarati* ap. *Plutarch.*
 T. II. p. 220. C. — V. 3. τὸν κροκύντα κισσόν. Conf.
Interp. Theocr. Eid. I. 31. *Nicaenes.* Ep. IV. εἶχε δὲ κιστῆ
 Μάτωπον, οἷα καὶ σὸς, κερκοκωμένον. Priapum corona ornatum
 habes ap. *Carull.* XIX. 10. in Lusibus nr. LXXXII. *sa-*
crum revinctus pampino caput. — V. 5. ἄντρου εἶσω. Vat.
 Ambo dii antrum intrant simul, ὁμοῖοι. *Schol. Aristoph.*
 in Av. 852. ὁμοῖοι. Σοφοκλέους ἐκ Πηλέως. ἐντὶ τοῦ τὸ
 αὐτὸ φρονῶ. ὁμοῖοι. ὁ δὲ κυρίως τὸ ἄμα καὶ συμφώνως ἐρε-
 σεν. — V. 6. Vulgo est καταγρόμενον, quod nauci non
 esse pronuntiat *Toupius* in Cur. poster. p. 44. ubi κατα-
 γρόμενον corrigit. In Addendis autem p. 406. καταγρόμε-
 νος ex somno te excitans. Alteram hanc correctionem
Valckenarius probat. In Cod. Vat. καταγομένον legitur.
Heinsius et *Brodaeus* καταγρόμενος corrigendum censent. —
 καταγρόμενον, sive καταγρόμενον, quod fortasse concinnius,
 tuearis ex *Schol. Nicandri* Alex. 455. τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ
 ἐγρηγόρεως καταφορὰν κῆμα καλοῦσιν. Somni igitur initium
 et finem significat τὸ κῆμα. Sunt tamen alii, qui hanc
 vocem non, ut ille, de leni, sed de gravi somno inter-
 pretantur. *Theophrast.* Nonus c. XXIX. Tom. I. p. 114.
 κῆμα λέγεται ὁ βαρὺς καὶ παρὰ φύσιν δυσχερὲς ὕπνος. ubi
Bernardus mallet ὁ βαρὺς. Hinc apparet, non sollicitan-
 dam esse lectionem *Hesychii*: κῆμα. — καταφερέει ὕπνου
 βαρὺς. ubi *Toupius* Em. in *Hesych.* P. III. p. 85. ὁ βαρὺς
 corrigit. Vide inprimis *Foesium* *Oecon. Hipp.* v. p. 223.

¶ 377.] IV. Fragmentum hujus carminis, inde a versu 6 - 12. legitur in Anth. Plan. p. 27. St. 42. W. In Cod. Vat. p. 434. habetur v. 1 - 6. cum lemmate: Θεοκρίτου. εἰς φάλητα. V. 6 - 12. ibid. p. 432. τοῦ αὐτοῦ εἰς ἀμπέλωνα δινδράδα καὶ ἄλλας. V. 13. usque ad finem p. 432. τοῦ αὐτοῦ εἰς Περίπον. Integrum carmen, sic ut hic habetur, dedit *Zacharias Colliergus*, qui haec Epigrammata primus vulgavit. Describit poeta locum amoenum Priapo sacrum. — V. 1. τὴν αὐτὴν λαῦραν. Editt. vet. Nostram lectionem, quam confirmat Vat. protulit *Stephan.* in Poët. Gr. — Mox τῶς sive τῶε, ut nonnulli habent, depravatum esse pronuntiat *Valcken.* In Vat. Cod. τῶθι τοῖ δρ. Hinc corrigendum videtur:

τὴν αὐτὴν τὰν λαῦραν, ἵθι τοῖ δρύος —

In λαῦραν posterior syllaba vi caesurae producitur. De hac voce vide *Casaubon.* ad *Atben.* XII. 10. p. 848. λαῦρη. δημόσιος σταμπὴς καὶ ἄμφοδον, ῥόμη, ὅδδε, δι' ἧς εἰ καὶ ῥουσιν. Conf. *Polluc.* IX. 38. qui excitat locum *Homeri* Od. γ. 126. et *Atben.* XII. p. 540. F. 541. A. — V. 2. εὐκρινον. *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. Horat.* I. Serm. VIII. 1. In Edit. Flor. Biblioth. Senatus Lipliensis antiqua manus notavit lectionis varietatem ξόλινον, quod monuit *Leichius* in Praef. ad Carm. Sep. p. 1X. — V. 3. Quid sit, quod Priapi signum vocetur τρισκελὲς, equidem ignoro. Interpretes tacent. Uno pede potius, sive palo, hunc deum plerumque niti constat. Foret igitur potius μοιοσκελὲς. Num aliud quid latet? Fortasse κακελὲς? *durum et aridum.* Nihil definitio. Eroditiores hunc locum expédiant. — αὐτόφλοιν. *rude lignum*, ut in Eid. XXV. 208. βράκτεον, εὐπαγὲς, αὐτόφλοιν. — V. 4. παιδογόνῃ scripsit *Valckenar.* ut cum Κύπριδος jungatur. Recte. *Sosipater* Ep. 1. παιδογόνῃ Κύπριδι τερπόμενος. Priapus auribus carens, ea tamen parte, qua viri sumus, non carebat. Κύπριδος ἱεργα. *Homer.* in Hymn. in Ven. I. ποιεῖν τὰ Ἀφροδίτης dixit *Diog. Laert.* VI. 69.

καλῶν τὰν Ἀφροδίταν *Anacreon* XXIII. 16. ubi vide *Fischer*. p. 94. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Apoll.* 14. — V. 5. κἄποις δὲ σκυρθε. Ed. *Flor.* In edit. *Calliergi* τῶνος et in marg. γρ. κἄποις Hoc *Brodaeus* amplectitur. *Salmaf.* ad *Herodem* Att. v. 103. e cod. vetusto ἔρκος δ' εὖ ἱερὸν legendum esse pronuntiat. In Cod. Vat. ἔρκος δ' εὖδ' ἱερὸν. Hinc orta conjectura *Toupiis*, quam *Brunchius* in *Leclit.* p. 87. assensu suo probavit: σκυρθε δ' εὖδ' ἱερὸς. Haec vox passim occurrit in Hymnis Orphicis. *Philipp.* Ep. X. θαῖμον, ἐπ' εὐδέρους βῆθι θυπολλας. Recte idem *Toupius* vocem σκυρθε tuetur, laudato *Schol.* *Eurip.* *Phoen.* 1017. et *Valcken.* ad *Ammon.* p. 154. sqq. — Finge tibi *Priapum* sub *umbrosis* arborum tectis collocatum, quale sacellum huic deo optat *Tibull.* l. 4. 1. Lusus nr. LXXXII. *Placet Priape, qui sub arboris coma Soles, sacrum re-*
vinctus pampino caput, Sedere? — V. 7. ex iis, quae sequuntur, haud scio an ducta sit loci amoeni descriptio ap. *Longum* L. III. p. 68. 12. ed. *Villois.* — ἄμπελος θενύονταις, vitis uvas, ut liberos, gignens, fortasse ex *Ione Chio* l. 7. p. 161. ubi uvae παῖδες πυκινὴ τῆς ἀμπέλου. Ex *Theocrito* *Philippus* Ep. XI.V. ἄγχις τὴν βρεμέου βοτρυόπαιδα χεῖν. — V. 9. quaedam editt. ελαρινῶ. — V. 10. ποικιλότραυλα μέλη illustrat *Dorvill.* in *Vann. crit.* p. 153. *Hirundo* apud *Pamphil.* Ep. I. κελαδεῖ τραυλὰ διὰ στομάτων. — V. 11. μινύεσματα, querelae, cum omnibus avibus, tum imprimis lusciniae tribuuntur. *Horat.* V. *Carmin.* II. 26. *Queruntur in sylvis aves.* ubi vide *Insrpp.* *Marc. Argent.* Ep. XXVIII. μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυὶ κούρου. — ἄνταρχεῦσι est ex emendatione *Scaligeri* pro vulgato ἄνταρχεῦσι. — V. 12. μέλπουσι Vat. in marg. μέλποιντο et ἐθμασι. — V. 13. Quae sequuntur, non satis expedita sunt Is, qui loquitur, duo, sed plane diversa, rogari cupit *Priapum*: ut deus aut amorem in ejus pectore extinguat, aut contra amoris fructum ei concedat. Si *Priapus* concesserit prius, hoedum; si

posterius, tres victimas accipiet. Sed quis est, qui hoc carmine loquatur? Cur caprario (vide v. 1.) mandat preces ad deum Iampfacenū facere? Quomodo denique Priapus efficere potest, ut amoris flamma in pectore quiescat? — Pro ἀποστέλλει, in quo verbo sententiae cardo vertitur, Vat. ἀποβέλλει legit; quod ortum videtur ex ἐπιβέλλειν sequentis vers. ubi Vat. membr. iterum ἀποβέλλει legunt. — Pro ἰσθίο v. 13. vulgo est ἰζίο. — V. 15. ἣν δ' ἀνανύσει sive ἀνανύσει Vat. ἣν κατανύσει voluit *D. Heinsius*. *Valckenar.* praeferret ἐκινύσει, quod est in Scholiis a *Leicbio* laudatis l. c. Eadem scholia initio vers. καθύς exhibent. — V. 16. τοῦτο τυχάν. Daphnidis compos factus. τρισσοῦτον veteres editt. τρισσὰ θύη *Stephanus* et Cod. Vat. Hanc lectionem alteri praeferendam censet *Valckenarius*. — V. 17. τ' ἄρνα. Vat. et vers. ult. pro αἰοι legit νεοι.

V. Cod. Vat. p. 433. Protulit *Dorvill.* ad *Charis.* p. 188. e codice, ut ait, emendatum, nullis tamen emendandi rationibus allatis. Elegans Epigramma et vere bucolicum. — Ad v. 1. comparandum Eid. I. 12. In Vat. pro νυμφῶν legitur μοισῶν. — V. 2. κήγμ. Vat. κήγμ. dedit *Dorvill.* — ἀειρόμενος. Vat. — V. 3. ταξῶ-
μου. Vat. et *Dorv.* constituam me eo in loco — ipse mibi hoc operis imponam. Vulgatam *Toupius* tuetur laudato Eid. VII. 95. ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπεύροχον, ὃ τὸ γεραί-
ρον ἀρξέσθμ'. — Mox Vat. a pr. man. βασιλεύς et ἐγγύθεν ἔσει. quod procul dubio ductum est ex Eid. VII. 72. Cum vulgata lectione comparanda verba poëtae ap. *Plutarchum* T. II. p. 456. A. ὥς περ δ' τῶν βουκόλων κηρόπλαστες ἄττοβαῖ δόναξ ἀχέτας, ὑπινδύταν νόμον ἐπιβέλλων. — V. 4. κηρόδότη. Vat. Et sic vulgo. — V. 5. λασιόχωνες (supra correctum λασιόχωνος) ἐγγύθεν ἄτρου. Cod. Vat. λασιόχωνος hinc adoptavit *Dorvill.* Et profecto haec lectio vulgata haud paulo doctior est. Antrum describitur virgultis et arbutis oblitum et quasi horridum. λάσιον δρυάδων

λίπας, *Plato* Ep. VIII. ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην, *Marian. Schol.* Ep. III. — Illud epitheton facile permutari potuit cum λασίης δρυός, quod librarius frequenter legerat. Vide *Rubnk.* Epist. crit. p. 148. — V. 6. αἰγιόταν ἐρθανίσμεν vulgo. Nostram lectionem, jam a *Stephano* prelatam, Codicis assensu firmavit *Dorvill.* Notandum est, pastorem hoc Epigrammate sibi permisum putare, quod caprarius Eid. I. 15. sqq. ut nefas fugit. Pastores itaque et bubulci Pana minus timuisse videntur, quam caprarii, quos deus peculiari cura dignari existimabatur. Vide, quae in hanc rem disputavit *Hardion sur les Bergers de Théocrite dans les Mém. de l'Acad. des Inscriptions.* Tom. VI. p. 273. Ceterum frigide hoc carmen interpretantur, qui illud tabulae pictae adscriptum fuisse existimant.

V. 378.] VI. Cod. Vat. p. 432. Thyrsidem consolatur de capella, quam lupus ipsi eripuerat. — V. 1. ὦ pro ἄ habet Vat. et mox τί τοι πλέον. — V. 2. διγλήνως et ὀδυρόμενος Vat. — V. 3. οἷχεται. Cum sophistas *Theocritum* inprimis imitando expressisse constet, probabile est hinc sumxisse *Alciphron.* I. I. 38. p. 172. οἷχεται βακχεῖ, ἢ καλῇ, Εὐθύκλεις φίλτατε, οἷχεται, — τὸ καλὸν τέκος. De delphino *Oppian.* Hal. V. 464. ἐκόμενος καὶ ἡθελς, ὀλίγον βρέφος. — V. 5. κύνας καλεῦντι Vat. male. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. VI. 2. — τί τοι πλ. Vat. — V. 6. ὀστρίον vulgo. Quod *Br.* recepit, debetur *Reiskio.* Cod. Vat. ὀστρίον. et mox λίσσεται' κτεινομένης. Serum est, nunc demum canes latrare, cum capella jam devorata sit.

VII. Cod. Vat. p. 204. In Aesculapii signum, Eetionis manu affabre sculptum, quod Nicias, qui Mileti artem medicam exercebat, posuerat. Nicias is est, cui *Theocritus* dedicavit Eid. XI. et ad cuius conjugem eolum eburneam misit Eid. XXVIII. ubi vide inprimis v. 9. et 19. — V. 1. Μίλατον. Vat. Idem τῷ (fort. τῷ)

Παι. — V. 2. συνοισθήμενος. Vat. — V. 3. ἔτα μιν ἐπ' ἄμαρ. Vat. — *ἑυέσσιν*, quod vet. editt. habent, recentiores in *ῥέσσιν* mutaverant, revocavit *Reiskius*. — V. 4. ἐδάδους primus dedit *Stephanus*, cum antea ἐδάδου vulgaretur. — κίδρου. Hujus arboris ligno veteres saepe utebantur ad ξύνα. Pici regis domum cedrinis avorum signis exornatam fingit *Virgil* Aen. VII. 177. *Veterum effigies ex ordine avorum Antiqua e cedro*. Cedrinum Apollinem memorat *Plin.* XII. 6. Tom. I. p. 686. XXXVI. 5. T. II. p. 728. *Pausan* Boeot. IX. 18. p. 730. Vide *Martini* ad *Ernesti* Archæol. p. 191. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. V. p. 544. — V. 3. γλαφυρᾶς χεῖρας. eleganti operae sculptoris magnam mercedem pactus. σοφῶς χεῖρας *Praxiteli* tribuit auctor Ep. ἀδισκ. CCCXV. — V. 6. πᾶσαν ἔφθκε τέχνην (τέχνην Vat.). Fere ut ap. *Achill. Tat.* VI. 6. p. 252. ἰδὼν δὲ ὁ Θέρασανδρος τὸ κάλλος ἐκ παραδρομῆς — ἔφθκε ψυχὴν ἐπ' αὐτήν.

VIII. Cod Vat p. 291. Αἰτωλοῦ Αὐτομήδοντος. *Automedon*, cujus carmina in Anthologia reperiuntur, non fuit Aetolus, sed Cyzicenus. Fortasse igitur lemma sic concipiendum erat: Ἀλεξ. Αἰτωλοῦ ἢ Αὐτομήδοντος. Quidquid sit. *Theocriti* carminibus hoc Epigramma eximendum videtur. Prius ejus distichon habetur in Planud. p. 253. St. 366. W. unde *Stephanus* adscivit in *Collect.* Poët. Gr. cum neque in *Calliergi* editione legatur, neque in Theocriteis ad calcem Planudeae. Duo posteriora disticha primus edidit *Graecius* in *Lectione* *Hetiod.* p. 619. Hinc eadem *Reiskius* posuit in calce *Theocriti* p. 295. Scriptum est in mercatorem Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum a Coele-Syria Thasum contendens, naufragium fecerat — V. 1. παρώρην junctim Vat. — V. 2. „Quam dedi, lectio sumita est e Planudeae optimo Cod., in quo scriptum ναυτίλος ἱεθί καὶ ὡς οὐ — ἂν ναυτίλος subauditur γένου.“ Br. Vulgo ἱεθί ὡς οὐ π. Vatic. ἱεθί καὶ ὡς οὐ π. *Reiskius* conjecit: ναυτίλ-

λου· ἰσθι γὰρ, ὡς. *Toupius* ναυτίλας ἰσθ', ὧς ἰστ' οὐ π. *Wakelfeld* denique in *Sylv. crit.* IV. p. 198. distinguit: ναυτίλας ἰσθι· καὶ ὡς — ubi ἰσθι pro ἰσθιν positum censet, ex observatione *Ammonii* p. 64. Sed hoc sensu positum ἰσθι participium adfescit. — V. 5. Πανάδων. Vat. — V. 6. ποντοπορῶν αὐτῇ Π. συγκατέβης. Vat. *Graevius* ποντοπόρος αὐτῆς — συγκατέβης. Emendatio hujus versus lectio debetur *Pierſono* Verif. I. 3. p. 41. *Callimachus* Ep. XLVIII. de *Lycō* quodam — ἐλὶ πόντῳ Ναῦν ἄμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπαιλουμένην, Ἑμπορος Αἰγίνηνθεν ὄτ' ἔπλεε· — εἰδὼς θάλαττῃ Συμμείσγειν ἑρίφων, ναυτίλε, δουμένων.

IX. Cod. Vat. p. 204. *Xenocles* maticas *Musis* signum ἐ marmore dedicat. — V. 1. ἐνέα πάσαις vulgo. Vat. Cod. ἀνέτο πάσαις et vers. seq. pro θῆκε legit τούτο. Vulgata elegantior. Illud πάσαις illustrat similibus allatis *Bernard. Martin.* Var. Lectt. L. III. 22. p. 75. — V. 3. μουσικός. *Xenocles*, quem peritum esse musicum nemo facile infitias ibit. Neque profecto ingrati homo est animi. *Musis* enim, per quas in hominum celebritatem profuxit, grati animi documentum, hanc statuam, posuit. Pro ἑτέρω; editt. ante *Srephanum* ἑτερος; habent. — σοφίς et τῶς Vat. De σοφίη, artis peritia, vide ad *Anacr.* Ep. LXXI.

¶. 379.] X. Cod. Vat. p. 311. sq. τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδα. *Tarenzini* puta. *Brunckius* hoc carmen constituit ad mentem *Toupii* in *Addend.* p. 407. Compositum est in *Eusthenem*, sophistam et physiognomonem, in terra peregrina ab iis, quibus carus erat, sepultum. — V. 1. φυσιογνώμων. Quid sub physiognomia intellexerint veteres, vide ap. *Aristotelem* *Analyt. Prior.* L. II. 28. Eidem liber peculiaris de hac arte tribuitur. ἀπ' ὀφθαλμοῦ. Unum artis fontem poeta indicat, reliquis omisiss. Non ex oculorum obtutu tantum, quamquam ex eo praecipue, sed ex omnibus corporis partibus de hominis natura et indole statuebant physiognomones. — V. 3. ἰθαψεν Vat.

a pr. man. — V. 4. χ' ὕμνοθέτης vulgo. χ' ὕμνοθέτης Vat. *Reiskius* coniecit: χ' ὕμνοθέτης ἐν τοῖς δαιμόνιοις Φιλοκλῆς. in quibus etiam erat divinus poeta *Philocles*.: quam conjecturam *Valckenarius* merito absurdam vocat. *Heinsius* hunc versum sic interpretatur: Etiam ipsis poëis ibi notus et acceptus fuit, a quibus postea epicedium meruit. Itaque ne hoc quidem honore caruit, quem poëtae conferunt. — ὕμνοθέτης et ἥς etiam *Toupius* hic scripsit. ἥν servat Vat. qui δαιμονίαις legit. αὐτοῖς languet. — V. 5. πάντων ἃν ἐποίησεν ἔχει vulgo et in Cod. Vat. *Watson* in mentem venit: πάντ' ἃν, ἃς ἐποίησεν, ἔχει. Br. lectio debetur *Aurato*, eamque assensu suo probavit *Stephanus* et *Toupius*. — τοθινῶς Vat. — V. 6. Vulgatam lectionem κατὰ πορ' ἀκικίς τὴν tuetur *Reiskius*. Vat. Cod. ἀκικύς, ut etiam in Append. Plan. habetur. Idem verum videbatur *Palmerio* in Exerc. p. 815. Non audeo damnare lectionem, quam et Codd. praestant, et quae sensum non omnino ineptum efficit. Vide *Hesych.* v. ἀκικύς. Memoratu dignum videbatur *Theocrito*, *Euthenem*, hominem et peregrinum et opibus destitutum, amicos habuisse, qui eum non minus ac necessarium colerent. Idque inprimis ad *Euthenis* laudem facit. Singularem enim virtute instructus sit oportet, qui inter peregrinos, unius virtutis causa, nec per vitam modo, sed etiam post mortem, tam sedulos amicos repererit. Elegantem tamen *Heinsius* conjecturam ἀοικός, in quam et *Huerius* incidit p. 80. magis probaverunt viri doctissimi *Valckenarius* et *Toupius*, qui in Addendis p. 407. haec habet: „Dicit poëta, sophistam illum, etsi non uxorem habebat nec liberos aut propinquos, habuisse tamen, qui exequias suas curarent.“

XI. Cod. Vat. p. 204. In Damotelem, qui chorum ducens, victoriam meruerat. — V. 1. Mire variatur in nomine viri, cuius victoria hoc Epigr. celebratur. In editt. vett. Δαμομέλης est; in Vat. Δαμομένης. At in lemmate idem Δαμομέδων vocatur. Hoc verum esse suspicor.

Aberrationes ortae ex scribendi compendio Δημομεδ' postremam syllabam aliis aliter suppleantibus. χορηγός, sive χορηγός, ut Vat. Cod., h. l. non is est, qui sumtus praebet, sed dux chori. Hoc colligo ex v. 3. ubi idem olim inter pueros certasse dicitur. Hoc sensu Dorienfes vocabulum χορηγός et χορηγόν accipere solebant, teste *Arten.* L. XIV. p. 633. B. *Polluc.* IX. 41. Vide ad *Simonid.* Ep. LXXVI. et *Casaub.* ad *Suon.* Vit. Aug. c. 52. p. 234. ubi de τέλει χορηγισμός agens, hoc Epigr. profert. Praeter tripodem victor Baccho etiam simulacrum dedicaverat. καὶ ἐξ. et se ipsum tibi dicavit. — V. 3. Veteres editt. παῖσι. *Stephan.* in Poët. Gr. πᾶσι. Vat. Cod. πᾶσι (sic). Hanc lectionem explicare conatus *Heinsius* in *Lectt. Hesiod.* 306. Damotelem in omnibus excelluisse ait. Inepte. Quamvis enim ἄγλα μέγιστα in boni viri laudem dicuntur, ubi in iis moderatio et temperantia apparet, nullis tamen rationibus effici poterit, ut in eo, qui de victoria certat, τὸ μέγιστον εἶναι praestantiae significationem habeat. Melius itaque *Graevius* in *Lectt. Hes.* c. VII. p. 34. haec verba non ad certamina refert, sed Damotelem in omnibus rebus modum tenuisse, ubique modestum fuisse significari ait. Verum sic accepta verba contextum turbant, qui optimus est revocata antiqua scriptura: μέγιστος ἦν ἐν παῖσι. Conf. *Dorvill.* ad *Cbaris.* p. 61. Damoteles, cum inter pueros certaret, modicam laudem adeptus est; inter viros, victoriam retulit. — Laudatur autem inprimis, quod simul pulcritudinis et decori rationem habuerit.

XII. In Cod. Vat. p. 204. prius distichon exstat, quod laudat *Schol.* in *Anth. Wech.* p. 56. Duo posteriora exhibet p. 433. junctim cum Epigr. V. Eadem, v. 1. et 2. omisiss, *Planud.* p. 38. St. 56. W. In statuam Veneris Uraniae, a Chryfogona, quae divae felicitatem eam, qua cum conjuge et liberis fruebatur, acceptam referebat, positam. — V. 1. πάνταμος, Vat. — V. 3. Ἄμ-

φιλέους. Vat. — ἔχει ex Cod. Vat. recepit *Br.* pro vulgato εἶχε. — V. 4. ἦν. Vulg. et Vat. A te omnia auspicientes, tuo, diva, favore fortunam suam in annum auctam et cumulatam viderunt. — V. 5. In vett. editt. Κηρόμανοια πᾶσαντων. Vitium fustulit *Stephan.* — Deos coluisse ipsis mortalibus prodest.

XIII. Hoc Epigr. et sequens unum esse, putabat *Reiskius*, improbante *Brunckio*, qui diversissima iudicat, quamvis in ejusdem hominis memoriam composita eisdemque tumulo insculpta. Utrumque, quibusdam aliis interjectis, in Anthologiae appendice legitur, p. 517. sq. *Steph.* In Cod. Vat. p. 311. prius distichon Ep. XIV. librarii errore annexum est Epigrammati *Leonidae Tar.* XCIII. Deinde sequitur alterum distichon, cui, nullo spatio relicto, subjicitur Ep. XIII. Utrique carmini unum lemma adscriptum: Θεοκρίτου, οὗ δὲ Λεωνίδου Ταραντίνου εἰς Εὐρυμέδοντος τάφον, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὃς οἶδ' ἐμάνυμεν αἰέτων ἔτυχεν τοῦ αὐτοῦ τάφου. Vereor, ut hujus lemmatis auctor carminis sensum recte acceperit. Eurymedon, vir bonus et civibus suis carus, mortuus erat, filio impubere relicto. Ep. XIV. legendum est ante Ep. XIII. quod in posteriore cippi parte insculptum fuisse videtur. — V. 1. ἡλικίῃ. Vat. — V. 380.] V. 3. ἔδρη θ. παρ' αὐτοῦ. Vat. Tu quidem, in beatorum sedes receptus, ibi inter divinos viros habitas; filium autem tuum superstitem cives, in tuae memoriae gratiam, colent. — V. 4. τιμησύντι Vat.

XIV. Viros bonos poeta hortatur, ut Eurymedontis tumulum praetereuntes, terram levem ei optent. — V. 1. Jam intelligam, an bonis plus quam malis tribuas. πλέον τι νέμειν illustrat *Valcken.* ad Hipp. p. 306. E.

XV. Cod. Vat. p. 459. »Hoc epigramma veteri »marmorī literis uncialibus inscriptum in area palatii »nobilis cujusdam viri tradit, ex auctore nescio quo, »Barnesius in *Anacreonte* p. 318. ed. 1734. »*Watson.* —

V. 1. ante *Stephan.* ξῖνε. — V. 2. σπουδῇ et ἔλθης *Urss.*
 — V. 4. τῶν πρὸς θ' ἔντι π. ἡδοποιεῖν. *Vat.* vitiose. Veterum
 poetarum, si quis alius, praestantissimus. *Eid.* VII. 4. εἴ
 τι περ ἱερὸν καὶ τῶν ἱππικῶν. Proxime accedunt haec
Apollon. Rhod. L. III. 347. Παναχαῖδος εἴ τι φέριον
 ἥρώων. — V. 5. ἤδετο. *Vat.*

XVI. *Cod. Vat.* p. 459. Sex priores hujus carminis
 versus protulit *Salmas.* in *Plin.* p. 76. B. a se emenda-
 tos. Integrum *D. Heinsius* in *Introd.* in *Hesiod.* 'E. καὶ
 'H. c. VI. p. 132. Scriptum in *Epicharmi* *Syracusani*
 statuam ex aere. — V. 1. αἶ τι φανά. De ipso hoc car-
 mine sive statuae inscriptione accipio, ut in *Ep. Sapphus*
 II. παιδὴν ἄφανος εἶσα τὰδ' ἐνέπω, αἵ τις ἔρχεται, φωνὴν ἀκα-
 μέταν κατ' ἐμένα περ ποδῶν. ubi vide not. Par autem erat,
 carmen in virum *Doriensem* *Dorica* dialecto conscribi.—
Δώριος; et *κυμῶν* editt. ante *Stephan.* Comoedias inven-
 tionem *Epicharmo* tributam esse putat *Benslej.* in *Diff.*
de Phalar. p. 108. quod ante eum nihil in hoc genere
 scriptum fuerit. Erat enim *Tragoedia* et *Comoedia*, ut
 necesse erat ante *literarum* usum ap. *Graecos* vulgatum,
 tota αὐτοσχιδιστικῇ, ut ait *Aristot.* in *Poët.* c. IV. Sed
 vide, quae de artis *dramaticae* ap. *Dorieneses* flore nuper
 docte disputavit *Boettiger* in *Proluf.* de quatuor aetati-
 bus rei scenicae p. 6. Inter praestantissimos *Comoediae*
 scriptores numeratur *Epicharmus* ap. *Platonem* in *Theaet.*
Tom. I. p. 152. E. τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἐκτέ-
 ρας· κυμῶν μὲν Ἐπίχαρμος· τραγῳδίας δὲ Ὅμηρος. Cete-
 rum an *Epicharmus* ille, quem scenae studium illustrem
 reddidit. idem sit cum *Pythagoreo* δεινόνῳ, fusc dispu-
 tavit *Mongizor* in *Bibl. Sic. Tom. I.* p. 180. *Diversos*
 putat *Saxius* in *Onom. I.* p. 537. Vide *Fabricii* *Bibl.*
Gr. T. II. p. 298. sqq. ed. *Harl.* — V. 3 - 8. sic ut
Br. habet, emendatos protulit *Jos. Scaliger* in *Opere de*
Emend. Temp. p. 230. nisi quod v. 5. Συρακῶσας legit.
 Hoc versu vulgo legitur τὸν Συρακῶσαις ἢ πολυκίττῃ πέλει.

Vat. Cod. *οι Συρακούσσις πελώρις ταῖ π.* qua lectione *Scaligeri* correctio hand mediocre robur accipit. *Reiskius* τὰ ex Scaligeranis conjecturis adoptans, reliqua pro sinceris habebat. *πελωριστὴ πόλις* ipsi est civitas ad ingentem amplitudinem et paene portentosam seu rei veritate, seu orationis vanitate sublata *Wartonus* τὸν Σ. ὁ. *πελώριον πόλις*. infelicitur *Tyrwhittus* ap. *Valcken.* *πιδωριστᾶ* pro *μετιωριστᾶ* positum corrigit. Urbem magnificam et primi ordinis significari. Huic emendationi plurimum tribuerim equidem, primum quod ad Vat. Cod. lectionem *πελωριστῶν* proxime accedit, tum quod sensum efficit maxime probabilem. Omnes enim Syracusarum cives poëta indicasse viderur. Nec auctoritate destitutum est vocabulum *πιδωριστῆς*. *Hesych.* et *Phot.* agnoscunt formam *πιδουρῆς* pro *μετίωρος*, et *πιδωριστῆς*, ἵππος φρουραγίας, καὶ μετιωριστῆς. *Toupius* adhaerit lectioni *Scaligeri*, quam interpretatur de *Pelorensibus*, qui *Syracusis* sedes fixerunt. Recte tamen *Reiskius* monuit, causam non esse, cur *Pelorenses* soli *Epicharmo* statuam posuerint; nec de *Pelorensibus* *Syracusarum* civibus constare. Verbum *ἐνδρόσθαι* de iis, qui vitae sedem in aliqua regione fixerunt, passim obvium. *Theocrit.* Eid. XVII. 102. τοῖς ἐνὲρ πλατέσσιν ἐνδρῶνται πιδόισι. *Thucyd.* VIII. 77. καὶ ἄλλη οὐδεμὶς ὑμᾶς ἐν Σικελίᾳ, οὗτ' ἂν ἐκινῶντας δέξαιτο βρόχιος, οὗτ' ἂν ἰδρῶντας ποὺ ἔξαναστήσει. — V. 6. ἴσα' ἀνδρῶν. Vat. Sive, ita, ut par erat, erga civem; sive, non aliter eum ac civem colentes. *Cous* enim fuit, sed, cum trimestris in Siciliam esset delatus, pro *Syracusano* est habitus. *Diog. Laërt.* VIII. 78. p. 539. — V. 7. verba *σπερὸν γὰρ εἶχε χρημάτων* *Scaliger* uncinis compescuit, in quo ei obsecuti sunt *Reisk.* et *Valck.* Idem fecit *Schoettus* in *Obss.* p. 97. qui totum hunc locum ita, ut *Scaliger*, constituit: *σπερὸς χρημάτων, divitiarum thesauri*, fortasse ex *Aristoph.* *Plut.* 269. δηλοῖς γὰρ αὐτὸν ἦκειν σπερὸν χρημάτων ἔχοντα. ubi vide *Bergl.* *Toupius* putat, *Epicharmo* statuam dua-

in *Epicbarmi* fabulis ad animos fingendos et emendandos valeret, ad pueros tantum, non item ad viros pertinere dixerit. Hinc suspicor, praefereendam esse Vat. Cod. lectionem, ita ut scribatur:

πολλὰ καὶ πῶτ' αὖν ζῶν τοὶ πᾶσιν εἶπε χηρσίμῳ.

Vett. editt. ζῶν. quod cum aliis levioribus correxit *Stephanus*.

¶ 381.] XVII. Cod. Vat. p. 312. τοῦ αὐτοῦ Λευκίδου (*Tarentini*). In tumulum nutricis Clitae, quem Medius puer ei exstruxerat. Conf. Epigr. *Callim.* XLIII. — V. 1. τῇ Θράσῃ. Vat. — V. 3. ἡ γυνή. Vulgo. In versu exitu Vat. ἐντελευτών. — V. 4. Vulgo εἰρηψ' ὅτι μὲν ἔτι —. Haec *Brunchius* ex *Toupii* mente emendata dedit. τί μὲν; est pro πῶς γὰρ οὐ; Vide *Gisb. Koen.* ad *Gregor.* p. 109. Cod. Vat. perspicue: τί μὲν; In fine autem pro καλεῖται idem τελευτᾷ. — Proprium nutricis nomen fuit κλέτα, cognomen χηρσίμῳ, quod ei propter fidem in servitio praestitam, utilitatemque, quam inde capiebat puer, cui lac praebebat, impositum fuisse videtur.

XVIII. Cod. Vat. p. 312. sine auctoris nomine. Proximo carmini adscriptum lemma τοῦ αὐτοῦ Λευκίδου. Hinc suspiceris, hoc quoque carmen *Leonidae* esse. Paulo tamen simplicior oratio quam pro *Leonidae* ingenio. — V. 2. τὸ μέγιστον κλέος. *ingens gloria.* Vide *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 498. — V. 3. ποτ' αὖν. Vat. cujus gloria totum orbem terrarum, inde ab occasu usque ad orientem, complevit — V. 4. ἡράννῳ Vat. ἦν igitur legit. Quod *Archilochum* Apollo amasse dicitur, fortasse simpliciter de poetica facultate accipiendum est; fortasse tamen spectat notam illam fabulam de Apollinis in *Archilochi* percussorem ira. Conf. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 81. — V. 5. ἐγέμετο Vat. — V. 6. ἔπτεα. Idem.

XIX. Cod. Vat. p. 458. sq. In *Pisandri* poetae statuem ex aere. De hoc poeta, qui Herculis labores car-

mine celebravit, vide *Valcken.* ad Phoen. p. 790. ubi partem hujus carminis excitat, et inprimis *Heynium* ad *Virgil.* Aen. II. Exc. I. *Fabric.* Bibl. Gr. Tom. I. p. 215. ed. *Harl.* — V. 1. vulgo ὁμῶν et ἀνῆρ. Illud emendavit *Heinsius*, hoc *Valcken.* — τῷ Ζηῳδς ὁδ' ὁμῶν ἀνῆρ. *Vatic.* Cod. — V. 2. λεοντομάχαν. Idem. — ἐξόχειρα. *Theocritus* in hoc epitheto Herculi tribuendo de luctatorum celeribus et bene exercitatis manibus cogitasse videtur; vel sic tamen heroum maximi dignitatem vix exaequavit, judice *Hemsterbusio* ad *Lucian.* T. II. p. 266. ed. Bip. — V. 3. ἔτ' ἄνωθεν male *Vat.* Conf. *Valcken.* ad *Eid.* VII. 5. — V. 4. συνέγραψεν. Hoc verbum non male ad imaginem Herculis a *Pisandro* adumbratam retuleris. *Ssrabo* enim L. XV. p. 1008. ubi Herculem leonis exuviis et clava instructum commemorat, ἡ τοῦ Ἡρακλέους δὲ στολὴ, αὐτὸς ἡ τοιαύτη πολλὰ νεωτέρα τῆς Τραινικῆς μνήμης ἐστὶ, πλάσμα τῶν τὴν Ἡράκλειαν ποιησάντων, εἴτε Πίεσανδρος ἦν, εἴτ' ἄλλος τις, τὰ δὲ ἀρχαῖα ξόανα οὐχ οὕτω διεικνύσασται, quem locum *Schneiderus* mihi indicavit. Conf. *Athen.* L. XII. p. 512. F. — Καμῖρον. *Vat.* Καμάρου *Steph.* Genuinam lectionem ex antiquis editt. revocarunt *Scaliger* et *Casaub.* — V. 5. χῶσεν. *Vat.* — ἐξέπνευσεν. Ad versum *Euripid.* in Phoen. 1642. τάντοταλμὲν' οὐ δίκαιον ἔκποιον, nostrum locum cum similibus excitavit *Valcken.* p. 552. — V. 8. μῆλιν. *Vat.* Hanc *Pisandri* statuam diu post ejus mortem a *Camirensibus* in tam illustri viri memoriam positam esse, significat *Theocritus*. Perperam in *Vat. Cod.* reliquis versibus subjicitur hic: ἐπεὶ δέ τις ἦε ἱππία ποιήσει, ex Ep. XVIII. huc traductus.

§. 382.] XX. Cod. *Vat.* p. 608. *Planud.* p. 272. St. 392. W. Deest hoc carmen in editione *Calliergi* et aliis vett. Primus *H. Stephanus* id in collectionem *Epigrammatum Theocriteorum* recepit. In *Hipponactem*, jambographum; metro *Hipponacteo* scriptum. — V. 1. μενεσποιός. Sic *Pindarum* vocat *Dio Chrys.* Or. II. p. 25. D.

Sappho poetriam *Herodotus* II. p. 61. ubi vid. *Wessel.* — Post καίτη *Scaliger* in not. mltis γ' inserit. — V. 2. μήποτ' ἔρχευ. Vat. et duae Ald. In fine versus *Opsopoeus* τάφῳ corrigit; quam correctionem metrum respuit. — V. 3. κρήγυος. vir bonus, veritatis studiosus. Vide *Abresch.* in Misc. Obsl. Nov. Tom. I. p. 85. — κρηστῶ vulgo. κρηστῶν correxit *Opsop.* idque recepit *Stephan.* in Poët. Gr. Vulgatam *Reiskius* perperam defendit. — V. 4. In verborum ordine quaedam hic mutari voluit *Stephanus* contra poetæ mentem. Hi versus omnes sunt choliambi. ἀποβελγαντες. ἀπονυστάξαντες. κοιμηθέντες. Schol. *Homeri* Odyss. μ. 7. Conf. *Eustath.* ad Odyss. p. 342. 34. In insula Delo mulieres colebant deam Βριζώ, somniorum interpretem. Vide *Spanhem.* ad *Callimach.* p. 590. — Comparandum de hoc Epigr. *Leonid.* Tar. Ep. XCVII. Hipponax vel post mortem malos odit; hinc consilium: Ne mali ad ejus tumulum accedant; bonis autem nihil ab eo timendum est; quare veniant licet, in ejus tumulo confideant, et, si libet, vel somno ibi indulgeant.

XXI. Cod. Vat. p. 433. Θεοκρίτου. *Leonidae* tribuit, nec male, *Planud.* p. 28. St. 43. W. cum lemmate; Εἰς τραπεζίτην Κάικον διασυρτικόν. (ἢ μάλλον τιμαστικόν, addit Vat.) quod falsum. Exemplo *Anthologiae*, quod in *Kibl.* *Senatus* Lips. asservatur, teste *Reiskio* adscripta sunt haec: *Quod Epigramma in vulgaribus editionibus Anthologiae adscribitur Leonidae in trapezitam Caicum et incipit ἁποτὸς καὶ ξείνοισιν, id in edit. princ. a Constantino Lascari curata Theocriso adscribitur hunc in modum: Θεοκρίτου ἐπιγράμμα· ὡς εὐρεται ἐν τινι ἀρχαιοτάτῃ ἀντιγραφῇ Παύλου τοῦ βουκάρεν ἐν Πάταβιῳ.* Eadem habentur in Schol. *Wechel.* Quod ad sensum attinet, densissimas tenebras hic *Brodaco* et *Opsopoeo* objecit ineptum lemma, ab imperito librario praeifixum. Parum interest, foenerator Caicus, vir plane ignotus, vir bonus fuerit nec ne; at *Theocritum* cum furti et fraudis accusasse, ut illi volunt,

ex

ex ipsis poetæ verbis elici nequit. Ipse Caïcus loquitur : *Haec mensa civibus idem quod peregrinis tribuit ; si quid ibi deposueris, inde recipe, rationibus recte subductis.* Veteres calculis, ψήφους, in rationibus usos fuisse constat. Hinc illa trapezitarum ap. *Asbenaëum* descriptio L. VII. p. 305. F. εἰσάγει δοντῶν ψήφους αἰθων λογισμῶ. et οὐ περιτὰς ψήφους ap. *Alciphr.* L. I. 26. p. 108. In his igitur verbis nihil plane inest, quod Caïcum furem fuisse arguat, aut eum, ut *Brodæus* interpretatur, aeris mutuatī falso calculo usum esse. Pro *ερχομένης* Vat. *ἀρχομένης* legit. Male. Proprie ipse trapezita *ἔρχεται πρὸς λόγον* quod h. l. in calculum rationibus subducendis adhibendum refertur. — V. 3. Alii praetextum quaerant (cur depositum, ubi repetitum fuerit, e vestigio reddant). Caïcus alienam pecuniam reposcentibus vel noctu numeratam reddet. — Haec ejusmodi sunt, ut nisi de viro bono et integro accipi nequeant. Jam *Brodæum* audi : « καὶ νῦντός, ut dubiam et adulterinam pecuniam numeret, aut intervertat ac suffuretur largius trapezita. Nunquam tam intempesta nocte Caïcum mensarium adibis, quin ad detraudandos cives et peregrinos alacrent atque erectum offendas. » Nihil hac interpretatione falsius.

MOSCHI SYRACUSANI

EPIGRAMMA.

¶. 411.] Anthol. p. 330. St. 469. W. In Amorem arantem. Huic carmini gemmā aut tabulam pictam occasionem dedisse, vix dubites. — V. I. *βουλάνην* Edit. Flor. Virga instructus est Amor, qua boves impellat. Apud *Anacreont.* Od. VII. ὀκνέειν βέβηκ' nititur idem. — In humeris suspensam gerit *πύρην*, τὴν *θύλακην*, quo *pa-*
Vol. I. P. 2. O

nem et ceterum victum servant agricolae. Vide *Alberti* Obfl. ad Matth. X. 1. — οὐλος ἔρω. varias interpretationes admittit. *Tenerum* significare videtur *deum*. οὐλος, ποτὶ μὲν τὸ μαλακὸν καὶ ἀπαλόν. *Hesych.* Alii *perniciosum* interpretantur. Vitiosam putavit vulgarem *Wakefield*.* qui in Sylva crit. Tom. I. p. 55: δοῦλος corrigit: *servi officio fungens*. — V. 5. »βρέξεν ἡρόρας. Ex emendatione *Valckenarii* in Diatr. Eurip. p. 52. In Anthol. »legitur *πρῆσεν*. Codices quidam *πλῆσεν* commodiori sensu; sed verum est *βρέξεν*. Notus ὕτιος Ζεύς, de quo »videndi Intrpp. ad Tibullum I. 7. 26. *Brunck.* *πλῆσεν* habet ed. pr. et duae Aldinae. *πρῆσεν* in Ald. pr. et Ascens. reperio. In Epigr. *Macedonii* III. agricola *Cererem* precatur — *πλῆσεν ἡρόρας δράγματος*. Recte. Hae nimirum *Cereris* partes sunt, ut laetas faciat segetes et agros impleat. Ad *Jovem* autem ii se convertunt, quibus pluvia opus est. Atticos *Jovem ὕτιον* sive pluvium hac verborum formula eliciuisse constat: *Ἕεν, Ἕεν, ἦ φίλε Ζεῦ*, κατὰ τῆς ἡρόρας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων — tradente *M. Ansonino* V. 7. Vide *Bergler.* ad *Alciph.* III. 35. p. 348. Erat Athenis γῆς ἀγαλλμα *ἐκτενοούσης ἡσας* εἰ τὸν Δία. *Pausan.* I. 24. p. 57. ὕδωρ ποιεῖν dicebatur *Jupiter*, (vide *Casaub.* ad *Theophr.* Char. III. p. 43. *Westen.* ad N. T. I. p. 313.) quem propterea modo *ἱκεταῖον* vocant, ut *Apollon.* *Rhod.* II. 524. modo *ἱκετῆον*. *Valcken.* ad *Herodot.* p. 401. 50. — V. 6. Conf. *Meleag.* Ep. CXVI. *Jovi* minantem fecit *Αἰθῶρ* Epigr. ἡδιστ. LIV. Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν ἔρωτα ἑβλή τὰ σὰ πάντ' ἡφελούμαι. Χὼ πταυὲς ἑβόνη, καὶ πάλι κύνες ἔσθ. De *Jove* in taurum mutato *Lucian.* Tom. III. p. 590. εἰ μὴ τὸ πορσίδιον ταχίως ἀπυμίστατο καὶ δίσφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἤροτρε, ἐντυχὴν γενέσθην, ὃ βροντοποιὸς καὶ κεραυνοβόλος Ζεὺς. In descriptione tabulae *Jovem* cum *Europa* exhibentis *Achilles* *Tar. L. I. I.* p. 9. ἔδ. Bip. ἔρω — ἐπίστραπτο ὡς ἐπὶ τὸν Δία καὶ ὑπεραιδία, ὥς περ αὐτοῦ καταγελῶν, ὅτι δι' αὐτὸν γέγονε βούς.

DOSIADAE RHODII
ARA PRIOR.

¶ 412.] Legitur haec Ara sine Auctoris nomine in Cod. Vat. p. 673. cum Scholiis, unde eam descriptam, sed sine Scholiis, *Salmasius* misit ad *Josephum Scaligerum*, qui ejus interpretationem frustra tentavit. Summi viri emendationes et explicatio exstant in *Scaligeri* Epistolis nr. CCXLVIII. in Operibus posthumis Paris. 1610. 4. p. 469. Cum reliquis figuratis carminibus utramque Aram edidit et illustravit *Salmasius* in Inscript. Herod. Att. Paris. 1619. 4. Hic eam *Dosiadae* vindicat, quod in Vat. Cod. alteri Arae subscriptus est versus: Δωσιάδα βωμὸς Δωριεύς, ὃν ἔτασαν Μοῦσαι ἐν γῶ, quem ad priorem Aram pertinere arbitratur. Altera enim nihil ad Musas attinet. *Dosiadam* autem, quicumque ille fuerit, ejusmodi difficilibus nugis otium sefellisse, constat ex loco *Luciani* in Lexiph. T. I. p. 839. τὰ δὲ ἐὰς περὶ μύθους παραβάλλειν, καθάπερ Δωσιάδα βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκάφρονος Ἀλιζάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος. Eum Rhodium fuisse, scimus ex inscriptione Ovi Simmiae in Cod. Vat. - Εὐφραντίου ῥόδου ὡς ἡ Δωσιάδα ἡ Σιμμίου ἀμφότεροι γὰρ ῥόδοι. *Fortunius* tamen *Licerus* in Encyclopaedia ad Aram mysticam, Patav. 1630. 4. argumentis quibusdam parum firmis *Dosiadae* hanc aram abjudicat. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. III. p. 810. sq. Est in hoc carmine acrostichis, quod primus animadvertit *Lacrozius*, cujus Epistolam vide in *Fabricii* Bibl. T. VI. p. 810. Literae initiales haec verba efficiunt:

Ὀλυμπία, πολλοῖς ἔτεσι θόσιος.

Unde *Lacrozius* suspicatur, hanc Aram dono missam fuisse Olympio cuidam, sive in die suo natali, sive Saturnalibus, pro more Graecorum, qui Romanos mores indu-

rant. Ceterum ad *Dosiadae* exemplum poëticam ejusmodi Aram concinnavit *Publius Optatianus Porphyrius*, qui idem argumentum verbis jambicis, oratione plana et perspicua, pertractavit. Vide *Wernsdorf.* in *Poët. Minor.* T. II. p. 37. sqq. Apud utrumque poëtam Ara loquitur. Tenendum in hoc quoque carmine, ut in *Simmiac* Ovo. omnia, quae hic de Musarum ara dicuntur, non ad aliam aram referri debere, quam ad hoc ipsum poematum in formam arae factum; quae *Salmassii* verba sunt p. 130. Argumentum carminis hoc est: Ara dicit, se nec victimarum sanguine imbui, nec thuris infici odoribus; se nec ex auri plinthis, nec argenti glebis, nec denique ex cornibus, ut Apollinis quandam aram, exstructam, sed Gratiarum Musarumque manibus factam esse. Denique poëtas invitat, ut hic sacra faciant. Jam singula videamus, glossis, quae in *Vat. Cod.* adscriptae leguntur, diligenter enotatis — V. 1. δ' οὐς ὄλου τοῦ ποιήματος. Ὁ λδς δ' σκοτεινός, φησὶ δὲ τὸ αἷμα. Ὁ λδς τὸ τῆς σητίας, ὃν καὶ θόλον καλοῦσι. (Haec infra paulo auctiora leguntur: ὄλδς τὸ τῆς σητίας μέλαν, ἔν κ. θ. κ.) σκοτοῦσι δὲ αἱ σητίαι τὴν περίξ θάλασσαν διὰ τοῦ μέλανος, ἵνα λάθωσι τοὺς θηρευτάς. φιλεῖται δὲ καὶ ἐξένηται ὁ λδς. τὸ γὰρ περιεκτικὸν [τῶν θρεμμάτων] (dele haec verba) δεσύνεται καὶ βαρύνεται. Eadem infra repetuntur, his adjectis: ὁ λόγος δὲ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, ὅτι οὐ τέμπομαι τὸ (l. τῷ) τῶν ἱερῶν αἵματι ὅποια ἢ κάχλην, ὃ ἔστι ἱερῶν (l. ἱερῶν, ὃ) τοῖς δευστοποῖσι φαρμάκοις ξανθίζεται. μεταφορικῶς δὲ τὸ τῶν ἱερῶν αἷμα σητίας Ὁ λδν εἶπεν, διὰ τὴν ἰμοιότητα. Μελιβρδς δὲ ὁ τὰ μέλη βιβρώσκων. Scribitur in contextu junctim εὐμελιβρδς et v. 2. κάχλην. *Salmassius* interpretatur, ac si κάχλην esset: Non me sanguis victimarum tingit, quemadmodum sanguineis liquoribus imbuitur vestis. — *Hesych.* ὄλας. τὸ μέλαν τῆς σητίας. Ubi vide *Intpp.* Idem: λιβρὲν. σκοτεινόν, μέλαν, δυνήρον. Vide *Foesium* in *Oecon Hipp.* v. λιβηρὲς. Ejusdem originis cum λιβρς, unde *humidum* igni-

ficat, quo sensu mihi quidem h. l. accipiendum videtur: *humidum victimarum atramentum*, i. e. *sanguis*, cujus circumscriptione continetur etiam verbis λιβάσσει φοινῆσι. *Simonid.* Ep. XI.VIII. φοινίσσῃ ψεκάδι. ubi vide not. — Frustra laborat *Salmas.* in interpretanda voce κάλχην, quam *Bruckius* recte mutasse videtur in κάλχη, quod referendum ad δλός. *sanguis. veluti purpura.* *Schol. Soph.* in Antig. 20. κάλχη ἐστὶν ὁ κέχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ πυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιούσα τὴν καλλίστην πορφύραν βέπτει. *Salmasius* de vestimento interpretatur; nam veteres grammatici κάλχην etiam per διφθέρην explicant. *Scaliger* citra necessitatem emendabat δλός οὐ με λάβρος ἰσθν. — V 4. Tres versus jambicos Anacreonticos excipiunt totidem tetrametri trochaici. Initio vers. 4. Cod. Vat. καύλιες. Sic saltem in apogr. Spallett. habetur. *Salmas.* καύλιες edidit, cum hic, tum ad script. Hist. Aug. T. II. p. 436, ubi hunc versum laudans πετρῶν Ναξιῶν, memoria lapsus, scripsit. *Scholias*tes verum servavit lectionem: καύλιες δ' αἱ μάχαιραι, πέτρης Ναξιῶς θροοῦμεναι. ἔστι Νάξος ὁρᾶκης νῆσος φέρουσα ἀκόντας. Παμμάτων τῶν θρεμμάτων. Ex alio Scholiasta *Valckenarius* ad Ammon. p. 189. protulit haec: Παμμάτων ἢ κτημάτων τοῦ Πανός, τούτῃστιν αἱ μάχαιραι οὐ σφάττουσι πρόβατα καὶ βόας, ἃν ἔφορος ὁ Πάν. Idem Παμμάτων corrigendum esse docet cum *Salmasio*. et sic locum vertit: *Sacrae secures, quas Naxia cos acutas reddiderat, ovium tamen sanguine zingi timuerunt.* — Voce καύλιες usus est *Nicaner* in Ther. 705. Ex Scholiastae *Thucydidis* L. I. 6. *Suidas*: καύλικας τὰς μάχαιρας ἐκάλουν διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι. Vide *L. Bos* in Obsf. crit. p. 173. — Cotes Naxias, inter aquarias longe praestantissimas, commemorat *Plin.* XXXVI. 47. p. 753. — Pro φείδοντο, quae *Salmasii* con-

minus ac metrum respuit. — V. 5. Schol.: οὐ στεροβίλων λιγυνοῖ. ὁ νοῦς· οὐ λιβανωτοῦ καπνοῦ μεταβολή. Νύσαι δὲ πολλαὶ εἰσι. νῦν δὲ τὴν Ἀραβικὴν λέγει. In alio Scholio haec habentur: Ἰξδς δὲ ἔστιν εὐώδης φυτὸν τῶν δένδρων τῶν Ἀραβικῶν. οὐχ ὁ Ἰξδς ἔστι φυτὸν, ὡς λέγετε, ἀλλὰ τὸ μὲν φυτὸν ἄλλως πῶς ὀνομάζεται. ὁ δὲ Ἰξδς ὁ λιβανωτὸς, ὃν θυμίσαι πρὸς τοὺς βωμοὺς Ἑλλήνων παῖδες καὶ δαίμονες. καὶ ἄλλος δὲ Ἰξδς λέγεται τὸ καταΐβειν ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν Ἀραβικῶν, μεταφορικῶς δὲ τὸν λιβανωτὸν λέγει. In Cod. legitur στεροβίλων, quod *Salmasius* correxit; στεροβίλοι λιγυνοὶ de fumo vortiginosis flexibus et spiris in auras eunte interpretatur. Huc faciunt Glossae *Hesychii*: Στεροβέλον. σκολόν. καμπύλον. Στερόβιλος. ευστεροφὴ ἀελλώδης. Στερόμβιλον. περιδεδνημένον. — Ἰξδς εὐώδης. *viscum odoratum* appellatur *thus*. *Salmasius* comparavit *Plinium* XII. 32 p. 663. de thuris arbore agentem: *Inde protilis pinguis spruma*. — τρέχος. στέλεχος. κλάδος. φυτὸν βλάστημα. *Hesych.* ubi *Albertus*, si hujus loci meminisset, de sinceritate scripturae non dubitasset. Sensus loci igitur hic est: *Nec odoratus thuris viscus, i. e. nec thus, de Nysis f. Arabicis fruticibus collectum, me fumo inficit*. — V. 7. Sequuntur tres vers. Phalaecii. In Cod. legitur μήτεπαυχόρου, ut *Salmasius* edidit. Schol.: Ὁ δὲ νοῦς· Οὐ γὰρ ὄρεϊ με οὔτε χρυσοῦν οὔτε ἀργυροῦν. τὰ γχοῦρος γὰρ ὁ χρυσὸς, ἡ λέξις Περσική. οὐτ' ἰξ' Ἀλύβης παγέντα βώλοις. τούτῃστιν ἰξ' ἀργύρου. ὁ γὰρ Ὀμηρος τὴν Ἀλύβην γενέθλην τοῦ ἀργύρου ὠνόμασεν. Et iterum: Ἀλύβης παγέντα βώλοις. ἀργύρεα. φησὶν Ὀμηρος· Τηλέθην ἰξ' Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἔστι γενέθλη. Cum versus septimus in exitu laboret, nec Scholiastae commento de ταυχόρου, voce Persica, fides sit habenda, *Salmasius* corrigit μήτε γ' αὔρου, antiquam vocem πῶρε fingens, unde Latino-tum *aureum* originem duxerit. *Isaacus Vossius*. non facilis in admittendis *Salmasii* opinionibus, conjecit μήτε γάγγου· alii aliter, quorum conjecturas vide in *Relandi*

Diff. Miscell. P. II. p. 247. sq. qui liber mihi nunc non ad manus est. *Lacrozius* in Epist. ap. *Fabric.* T. VI. p. 810. cogitabat de *Anchuro*, Midas filio, de quo fabulam narrat *Plutarch.* T. II. p. 306. E. in cujus honorem, cum se pro patriæ devovisset, Midas aram auream extruxisse narratur. Metrum tamen huic interpretationi refragari, *Lacrozium* non fugit. Mihi fere persuasum est, syllabam *τα* in *ταρχούρου* ex praecedente temere repetita ortam esse. Latet fortasse in hac voce aenigmaticum *Croesi* cognomen, ad cujus *aureos lateres* Delphos missos respicitur. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 390. ed. Bip. Fortasse etiam regionis auriferae nomen:

μήτε ΔΟΥΡΙΟΤ

in qua voce synizesis; pronuntiandum enim ut disyllabum. *Durias*, amnis Hispaniae, propter aurum, quod secum vehebat, apud veteres clarus, secundum *Strabon.* IV. p. 314. B. *Silius Ital.* IV. 234, *Haec certant, Pactole, tibi Duriusque Tagusque.* in quo versu *Durias* item ut disyllabum pronuntiatur. — 'Αλύβη. Versus, ad quem Scholiastes provocat, est in *Iliad.* β. 857. Laudat *Salmast. Stephanum Byz.* v. 'Αλύβη, qui servavit *Euphronionis* versum: "Ὅς μὲν τὴν καλέβην 'Αλυβηίδα μούνος ἀκούει. τούτῳ τὴν ἄργυρῶν. — V. 9. Schol.: Οὐδ' ὃν Κυνδογενὴς. Κύνθος δὲ ὄρος Διῶλου, ὅπου κεράτινος βωμός· ἀγύεται δὲ ἐκ δεξιῶν κεράτων πεπλήχθαι τὸν βωμὸν μένον, ἐκ δὲ τῶν κριστερῶν οὐδαμῶς. Gloriatur Ara nostra, nec illustrem illam aram corneam Apollinis sibi parem esse. De illa ara locus illustris est ap. *Callimach.* H. in Apoll. 60. "Ἀγερμὶς ἀγρώσσουσα κεράτια συνεχὲς ἀγύει Κυνδιῶδων φορέσσειν, δ δ' ἔπλακε βωμὸν 'Απὸλλων· Δείματο μὲν κεράσσειν ἐδέδλια κ. τ. λ. ubi *Sponhemius* veterum loca collegit, nostro non omisso. *Κυνδογενὴς φύλη* *Apollo* est *Delius*, ut apparet ex participio λαβὼν, quod est σχῆμα πρὸς τὸ σημαίνον. Fallitur igitur Scholiastes, qui ad v. 13. haec notavit: Ἰερότερος πέλοιτέ μοι· οὐδὲ ἐκείνος ἴσος ἐμοὶ γένοιτο, ὃν τῷ

Ἀπόλλωνι ἢ Ἀρτεμις ἐποίησεν. — Ceterum pro λαβὼν τὰ

Cod. Vat. λαβόντᾳ vitiose legit; et vers. sequ. κινθίας, id est κινθίας. quod verum videtur. — V. 14. Scholiast.: Σὺν Οὐρανοῦ γὰρ ἐκγόνοις. ταῖς Χάρισι. Εἰμὲς (sic) δὲ γηγενῆς αἱ Μοῦσαι. θυγατέρες γὰρ αὐτὰς τῆς γῆς. τὰ αὖν δ' αἰρίζων. ταύτων, Μουσῶν φησὶ καὶ Χαρίτων. Si vera est Scholiastae interpretatio, nec video, quid obftet, quominus eam putemus veram, Musae vocantur *Terrae proles* propter Mnemosynen, quae Terrae et Coeli filia fuit; sive potius, quod et *Salmasius* notavit, fuerunt, qui Musas ipsas Coeli filias dicerent. *Diodorus* L. IV. 7. p. 252. ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν αἷς ἐστὶ καὶ Ἀλκμῆν, θυγατέρας ἀποφαίνοντα Οὐρανοῦ καὶ γῆς. ubi *Wesseling*. laudat *Pausan.* IX. 29. p. 766. Idem veteres quosdam poëtas de Gratiis tradidisse, ex hoc loco suspicamur; alia enim hujus traditionis ap. veteres vestigia nulla, quantum sciam, exstant. Ridicule *Licetus*, ut ex *Fabricio* video, ipsum enim librum nancisci non contigit, ex hoc loco eliciebat *Nonarium*, poëtam terrigenam. — V. 16. verba sic jungenda: παλμὸς ἀφθίτων ἔνιυσι τέχνην αὐτῶν ἀείζων εἶναι. Harum enim artem deorum rex immortalē reddidit. τέχνη h. l. opus Musarum, i. e. ipsa Ara. παλμός. Ap. *Lycorobron.* 691. Jupiter παλμὸς ἀφθίτων. βασιλεὺς τῶν θεῶν. ἢ δὲ λέξις, τὸ παλμὸς, ἔστιν ἰώνων, καὶ χρήται ταύτῃ Ἰκκῶναξ λέγων· ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίῳν πάλμῳ. τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου (fort. χρῆσιν ἀργύρου) πάλμῳ. *Hesych.* παλμός. βασιλεὺς, πατήρ. οἱ δὲ παλμός. In Cod. Vat. vocabulo παλμὸς superscriptum ὄζουε, quod in δ Ζεὺς mutandum esse apparet. Schol. infra: ἔνιυσεν δ Ζεὺς ἀφθίτον εἶναι. — V. 18. Poëtae invitantur, ut in hac Ara Musarum sacra faciant. κρήνηθον in Ed. Lips. vitiose exscriptum pro κρήνηθιν. ἢ referendum ad κρήνη, quod in κρήνηθιν latet. Ἦως Εὐργότος. *Medusae proles*, *Pegafus*. *Hippocrenes* igitur circumscriptio. De voce Ἦως,

etiam ap. Tragicos passim obvia, exempla vide ad *Hesych.* T. II. p. 50. 12. *Scholias.*: εὖ δ' ἂν πίων κρήνηθεν. εὖ δὲ δ' ἐκ τῆς κρήνης τοῦ Ἑλικῶνος ἐκπίων τούτων τῶν μουσικῶν πομπῶν θύοις τοῖς θεοῖς σπονδὴν μέλιτος γλυκυκρτέραν. — V. 21. Carmina libationem melle Hymettio longe dulciorem vocat. Ad ἑμνηστῶν supplendum σπονδῶν five μελισσῶν. — V. 22. ἔδην. Nihil timens, sed bono animo ad me accedere potes; non enim celo venenatum monstrum, quale sub Chrysesara latuit. — Cod. Vat. εἰς ἡμῶν τ. quod *Salmas.* correxit. Sunt enim versus anapaestici. — Verba ἰὼν ἰέντων τεράων *Scholias* sic explicat: οὐκ ἔχω δράκοντας ἰοβόλους. ἰὼν ἂντὶ ἰοβόλον. τὸ δὲ πορφύρεον κρείσσον, τοῦ χρυσομάλλου κρείσσον. Σοὶ Τριπάτωρ. σοὶ, ἂν Ἀθήνῃ. φησὶ δὲ Ἀθήνην ἐκ τριῶν φύων (Cod. φῶν) πατέρων ἔσθην Τριτογένειαν καλεῖσθαι. φῶρ ἂν ἔσθην κρείσσον. τὸ ἀπίθκνον τοῦ μύθου λύοντες οὐ κριν φησὶ τὸ ζῶον, πλοῖον δὲ κριν εἰμβόλον ἔχοντα. ἔπὶ δὲ βωμοῦ ἡρξάμενος εἰς βωμὸν κατέλκυσεν. De posteriorum horum versuum interpretatione *Salmasius*, *Scholias*ten secutus, praeclare meruit. Verba ἐκείνος ἑμφὶ Νέαις Θρηϊκίαις est circumscriptio arae Chryses Minervae, sub qua latens vipera Philocteten morfu venenato petivit. Νέαι. νῆσος πλησίον Λήμνου, ἐν ᾗ φιλοκτήτης κατὰ τινὰς ἐθήχθη ὑπὸ ὕδρου. *Sterban.* *Byz.* ubi vide *L. Holsten.* p. 220. et *Beckm.* ad Antig. Caryst. p. 18. Hanc insulam *Minervae sacram* fuisse, testatur *Plin.* H. N. IV. 23. p. 214. Eadem igitur esse videtur cum Chryse, quae et ipsa Lemno vicina fuit. Conf. *Valcken.* in Diatr. p. 127. — ἐχέδεδεν Μυρίνης. prope Lemnum. Myrina enim in Lemno. — φῶρ κρείσσον. Jafon, velleris aurei praedo. Comparavit *Salmasius Philostratum Jun.* Imag. XVII. p. 889. Ἀνακλέοντες ἐς Τρεῖαν οἱ Ἀχαιοί, καὶ προσχόντες ταῖς νῆσοις, ἐμπαύσσοντο τὴν τῆς Χρύσης βωμὸν, ὃν Ἰάσων ποτὶ βερέσαστο, ὅτι ἐς Κόλχους ἔπλετο. φιλοκτήτης δὲ (vulgo τε) ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης (fort. ξυνουσίας μεμνημένος) τὴν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνύς, ἐγγράψαντος αὐτῇ τοῦ ὕδρου τὴν ἰὼν ἐς

θάτερον τοῦ ποδοῦν, οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ ἐτέλλοντο, ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ ταύτῃ κείτῃ διαβίβω, φησὶ Σοφοκλῆς, καταστάντων νόσῃ τὸν πόδα. *Auctor Argumenti Philoctetis Sophoclei:* Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικραυμένον, ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοὺς χρηστὸν ἦν θῦσαι, μένος Ποσειδῶτος ἦδει παῖς ποδ' Ἡρακλεῖ συνῶν. *Qued Dosiadas arietem purpureum vocavit, id fecit Simonidis exemplo. docente Schol. ad Apollon. Rhod. L. IV. 177.* πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέρας εἰρήνασιν, (οἷς Ἀπολλάνιος ἠκολούθησιν) ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκὸν, ποτὲ δὲ πορφυρεοῦν. *Schol. in Eurip. Medeam 4.* πύχχευον δέρας. ταῦτα εἰ μὲν ὀλόχευον εἶναι φασιν, οἱ δὲ πορφυροῦν· καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Θαλάσσῃ πορφυρεῖν κεχρῆσθαι αὐτὸ λέγει.

ARA SECUNDA.

[V. 413.] Secundam hanc Aram, quae passim cum Theocriteis carminibus edita est, modo sub *Simmiae*, modo sub *Theocrisi* nomine, *Dosiadas* vindicavit *Meurfus* in *Attic. Lectt. III. 17.* ex vitiosa inscriptione in edit. Veneta 1543. Ὁ διὰ τῶν μέτρων οὕτως βωμὸς ὀδιδῶτος τοῦδε εὐρεται. In Cod. Vat. et aliis *Δωσιάδα* βωμὸς diserte inscribitur. Obscurum hoc carmen explicare conatus est *Guil. Canterus* N. *Lectt. I. 65.* *Grotius* in *Arateis* p. 67. *Salmasius* p. 141. *Vossius* ad *Melam* p. 214. qui quod dicit, *Salmasium* in explicationibus suis nihil dedisse, quod non hauserit ex Scholiis *Holoboli* rhetoris, quem totum descripserit, id de commentario in primam Aram accipiendum est. Quod idem addit, *Holoboli* Scholia in Cod. Anthologiae nihil *Salmasio* profuisse ad alteram Aram explicandam, odio in virum doctissimum commotus dixit; nam in Vatic. Codice nulla omnino ad hanc Aram Scholia leguntur. His Scholiis, ex alio tamen Cod. descriptis, usus *Is. Vossius* *Salmasium*, qui iis carebat, superavit; sicuti ipse *Salmasius*, in prioris carminis in-

interpretatione, simili praesidio instructus, superaverat Scaligerum. *Holoboli Rheboris* Scholia, ex Codice Vossiano Bibl. Leidenensis descripta, in lucem protulit suis notis illustrata *Valcken.* in Diatr. p. 130. sqq. Haec ut repetamus. institutum nostrum postulat. Ubi illa posuerimus, notae in singulos versus subsequantur.

Ἑρμηνεία τοῦ Ὀλοβόλου ῥήτορος.

Κόρυς Μανούηλ, καὶ μεγάλου Πρωτοσυγγέλου.

Ὡς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ λόγος, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ βωμὸς, ὃν ἔτευξε καὶ κατασκευάσεν Ἰάσων, ὁ Μόροψ, ἦτοι ὁ Θεσσαλὸς, ὁ Δίαβος δὲ, ὁ δὲ ἡρώδης, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἐφήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀναπέσει. ὁ Πέσις καὶ ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὸ μέτρον Ἀίτης καὶ ἐραστῆς, τῆς Στήτης καὶ τῆς γυναικὸς, τοῦ ἄρσενος καὶ τοῦ ἀνδρός. (in alio Cod. τῆς ἄρσενος καὶ τῆς ἀνδρώς.) ἐπιβουλεύσασα γὰρ Μήδεια Θησαῖ, καὶ φεραδίῃσιν, ἤφηνεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀείας, ὃ νῦν Μήδεια ἐξ αὐτῆς καλεῖται, ἀνδρῶν περιβαλοῦσα στελήν. (al. Cod. πόλην.) οὐχὶ ὁ Σπευδέωνας, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ ἐν σποδῷ καὶ πυρῇ (πυρὶ corr. *Valck.*) ἀναζόμενος παρὰ τῆς οἰκίας μητρὸς Θέτιδος, ὡς δηλοῖ Λυκάφρων. πάλιν οὐχὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἴνις καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἐμπούσας ἦτοι τῆς Θέτιδος. φάσμα γάρ τι ἡ ἔμπονος νυκτερινὴν εἰς μυρίας μορφὰς ἀλλοιοῦμενον, ὡς φησι καὶ φιλόστοργος μεταβάλλουσα δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς μυρίας μορφὰς, ὅτε μετῴναι αὐτῇ ὁ Πηλεΐδης ἔσπευδεν· ἢ καὶ ἐμύγη σηνίας εἶδει. Πάλιν οὐχὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Μόρος καὶ ὁ θάνατος τοῦ Βούτα καὶ τοῦ βουκόλου ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Τούρκου καὶ τοῦ Τρωῆς, τοῦ Τικνωμάματος τῆς κυνὸς, ἢ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἐκάβης. Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ υἱὸς, ὃν κατασκευάσεν ὁ ἄνθρωπος τῆς Μηδείας, οὐχὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ τειχεδο καὶ τοῖος, ἀλλ' ὁ Ἰάσων· δύο γὰρ Θεσσαλοὶ ἄνδρες ἔσχον ἡ Μήδεια, τὸν Ἰάσωνα ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐν ταῖς νήσοις πᾶν μακάριον. — Πότε δ' ἐμὲ ἔτευξεν ὁ Ἰάσων; Ἡμὸς καὶ ἀνίκα ἔσσυτο (in al. cod. εὔρε. *Valcken.* ἔφανδρα latere putat, ejus explicatio vel ab *Holobolo* vel a librario omiffa sit.) καὶ ἔρρασις καὶ ἔφθοιρον ἡ Μήδεια τὸν Οὔρεν καὶ τὸν ὀρμητικὸν, Γυνέχαλλον καὶ χάλασεν ἄνδρα, τὸν Τάλων καλόντα

τοῦς Ἀργοναύτας διελθεῖν (i. προσελθεῖν), ὅς ἐν μῇ ἡμέρᾳ περιώ-
 ρεις τὸν Κρήτην νῆσον καὶ ἐφθάττοι· ὃν Μόρμυρ (Cod. μέ-
 ρου) καὶ μετὰ μέρου καὶ κακοπαθείας ὁ Ἡφαιστος ἐκτεκνήσατο,
 ὁ Ἀπάτωρ· ἐκ γὰρ τῆς Ἥρας μόνος ἐγεννήθη· ὡς φησὶν
 Ἡσιόδος ἐν τῇ Θειογονίᾳ, ἣ καὶ ἔβριψεν αὐτὸν ὡς ἐνώσιον ἄχθεις.
 ὁ Δίσειυες, ὁ δὲο γυναικας ἔχων, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν
 Χάριν. Ἐμὲν δὲ Τεῦγμα, καὶ τὴν ἑμὴν κατασκευὴν, ἰδὼν ὁ
 Φιλοκτῆτης, ὁ Κτάντας καὶ ὁ φονεὺς, τοῦ Θεοκρίτου ἢ
 τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ τὰς θεῶν κρίναντος (Cod. κρίνοντος)· ὁ
 Κάσθης καὶ ὁ ἐντελειαστής, τοῦ Τρειαπέρου Ἡρακλέους
 (Cod. κλέους). γινώριμοι αὐταὶ αἱ ἱστορίαι ἐν τῇ Λυκάφρῳ.
 Καὶ τί ἐποίησεν; Ἀἶξ καὶ ὠρμησεν, Ἀνιόξας (Cod. ἀνιόξας)
 καὶ κρέξας ἦτοι ἐμὲ θυμῳ καὶ ἐδόξασεν ἰδὼν ὁ Φιλοκτῆτης·
 εἰς δὲ ἀντίχρησιν (αὐτῶν γὰρ τιμῇσι δαίμονες τοὺς τιμῶντας αὐ-
 τοὺς) Χάλιψε καὶ χαλεπῶς ἔτρωσε, Νιν καὶ αὐτὸν, ἐν Ἰῶ
 καὶ φαρμάκῃ, ὁ Σόργαστρος ἢ ὁ ὄφις ὁ τῇ γαστρὶ εὐεχόμε-
 νος, ὁ Ἐκδὸς τὸ γῆρας· κλέζει γὰρ ὁ ὄφις τῇ τῆς παλαιᾶς
 λεβητέδος ἀπεκβαλῇ· τοῦτο δ' Ἐλινύδοντα καὶ βραδύδοντα
 ἐν τῇ Ἀμφικλύστῃ Κρήτῃ (Λήμνῃ scribendum erat, mo-
 nente Valcken.), μετὰ χρόνου (i. i. e. δέκα, inferendum
 censet Valck.) εἰς τὴν Τευκρίδα ἢ τὴν Τροίαν, τὴν Τρί-
 πορθον καὶ τρεῖς πορθήθεισαν, παρὰ Ἡρακλέους, τῶν Ἀμαζό-
 νων, καὶ τῶν Ἑλλήνων, Ἡγαγέν, ἑκα τῶν Ἀρδίων, καὶ
 τῶν βελῶν τοῦ Ἡρακλέους. Τίς; ὁ Φῶρ, καὶ ὁ κλέπτης τοῦ
 Παλλασίου· ὁ Δίξωος, ὁ εἰς φῶρον κατελθὼν καὶ ἐκείθεν
 ἀνελθὼν· ὁ Εὐνέτας τῆς Μητρὸς τοῦ Πανδῆς, ἢ τῆς
 Πηνελόπης· ἢ ἔτεκε τοῦτον ἐκ τῆς μίξεως πάντων τῶν μνηστέρων.
 Καὶ ἄλλος τις ἦγαγε τοῦτον τὸν Φιλοκτῆτην εἰς τὴν Τροίαν· ὁ
 Ἰλισσβαίστας, ὁ τῆς Ἰλίου φθορῆς, ἦτοι ὁ Διομήδης· ὁ
 Ἴνιος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Τυδείδου, τοῦ Ἀνδροβροῦτος, ἔφαγε γὰρ
 αὐτὸς ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μελανίππου καταβροφῆσας τὸν
 ἐν αὐτῇ μυελόν. Haec maximam partem tam disertam sunt,
 ut, perpaucis additis, ad tenebras hujus carminis discu-
 tiendas sufficere videantur. Summa totius carminis, ut
 paucis comprehendam, eo redit: Ara Minervae loqui-

tur. Ea se a Medeae viro, non Achille, sed Jasone extructam esse ait, postquam Medea Talam, Cretae custodem, peremisset. Hanc aram cum Philoctetes vidisset, eum a vipera vulneratum esse. Eundem vulnere laborantem, ab Ulysse et Diomede ad bellum Trojanum conficiendum reductum esse. Jam vide, quomodo *Canterus*, *Auratum* secutus, haec acceperit, qui, ut Troili historiam inde eliceret, plurima, quae integerrima sunt, mutare necesse habuit. Has conjecturas ut iterum recoquam, nemo sanus postulabit. Qui tamen magni hujus viri aberrationes cognoscere voluerit, ipsum *Canteri* librum, sive *Theocritum* Heinianum adeat. Eundem cum *Cantero* errorem erravit *Scaliger*, cujus duas conjecturas infra commemorabimus. — V. 1. εἰμ' ἄρσενος. Editt. vet. εἰμ' ἄρσενος Cod. Vat. Hoc *Salmasius* in ἡμέρσενος mutavit, *semiviram*, sive *semimasaulam* viraginem interpretatus. Nostra lectio *Vossii* debetur ingenio: εἰμ' ἄρσενος, *virili veste indutae*, quandoquidem Medea, vernescio detecto, Theseum fugiens, virili stola induta in Mediam fugit, unde Medicae stolae originem arcessunt Grammatici. Vide *Eustasb.* ad Dionys. Perieg. 1017. p. 276. Ad στήτας Glossa interl. Cod. Voss. γυναικός. καὶ τῆς Μηδείας. Vide *Insrpp. Hesychii* in στήτα. γυνή. — V. 2. πόσεις et διασρος. edd. vet. Gloss. interl. κνηρ Θεσσαλός δ' Ἰάπων. *Philetas* *Cois* *Coas* mulieres, quae *Merope* sunt, (vid. ad *Meleagr.* Ep. XI.) Θεσσαλός vocavit, (vide *Hesych.* v. Θεσσαλαί) quod *Coi* incolae originem ex *Thessalia* putabantur ducere. — διασρος. De Jasonis juventute ipsi Medeae artibus restituta bene interpretatur *Holobolus*. *Scholias* *Euripid.* in Argum. Medeae: Φερεικός δὲ καὶ Σιμωνίδης φασιν, ὡς ἡ Μηδεία ἀνεψύχασα πρὸς Ἰάσωνα νέον ἐποίησε * περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἰσῶνος ὁ τοῦ Νέστορος ποιήσας φησὶν οὕτως * Ἀδελφὰ δ' Αἰσῶνα θῆκε φίλον (ἢ πάλιν) κόρον ἡβρόντα, Γῆρας ἀποξέσσει' εἰδυίγαι περὶ πίδεσαι, φάρμακα πᾶλλα ἔψουσα καὶ χερυτοίσι (l. ἔψουσα ἐν χερυτοίσι)

αβηδιν. Ad hanc historiam mox v. 5. spectat epitheton Medae Ἰφάνδρα. — V. 3. in vet. edit. abest τοῦτ' οὐ. Sic diserte scriptum in Cod. Vat. Male *Salmas.* εὖ emendavit. De hujus loci sententia, in qua declaranda frustra sudavit *Salmasius*, et quae ne *Vossio* quidem, hic ab *Holobolo* destituto, perspicua fuit, praeclare meritus est *Valcken.* in Diatr. p. 130. pro κρύσας κίτας, una literula inserta, κρ. δ' κίτας scribens. Quo facto, sensus evadit hic: Jason me extruxit, non Achilles, Thetidis filius, sed *Chryses* Minervae amator, Jason, qui hoc Altare in honorem deae sibi longe carissimae construxit. — Ad βούτα glossa interl. Ἀλεξάνδρου. ad Ἐμπούσας, Θέτιδος. — V. 5. εὖτ' ἄνδρα. Vett. edit. quod *Salmas.* emendavit ex Cod. Vat. in quo ἰψ' ἄνδρα legi ait. In nostro apogr. junctim habetur Ἰφάνδρα. In his explicandis mire a vero aberravit *Salmasius*. — V. 6. οἶνον ἱρραϊσεν Cod. Vat. et in marg. ἱρραμεν. οἶνον corrigebat *Salmas.* de Achille interpretatus. De Talo, qui εἶρος, *custos*, vocabatur, veterum loca collegit *Valcken.* p. 133. Unus hic suffecerit *Apollonii* Rh. IV. 1638. τοὺς δὲ τάλως χάλκειος — εἶργε χροὶ πείσματ' ἀνάψαι — Τὸν μὲν χαλκεῖης μαλιγγάνων ἀνδρώπων ἑλίζης λοιπὸν ἰόντα μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πύργον ἵμμεναι εὖρεν. — V. 7. ἐν ἐκάντῃ Vat. Cod. ὠπάντῃ *Salmas.* metri causa, qui de Paride cogitabat. Glossae interl. ἡθαισος pro ἠφαιστος. *Holobolus* hic ad *Hesiodum* provocat, cujus haec sunt in Theog. 927. Ἥρη δ' ἠφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότῃτι μνηστῆρα γένετο. — δίκουρος, cujus Venus et Aglaia conjuges, quod conjugum locum dedit faceto *Luciani* Dialogo XV. ubi vide *T. H.* — V. 8. μέρης. *Homer.* II, β. 101. τὸ μὲν ἠφαιστας κάμει τέχων. — V. 9. τεύγμα θρήσας. edit. vet. — V. 11. In edit. Lips. vitiose *τρεισπέραιο* pro *τρεισπέραι.* Herculem, cui gignendo Jupiter tres noctes impendebat, *τρεισπέραιον* λέοντα vocat *Lysophr.* 33. et alii passim, quorum loca collegit *T. H.* ad *Luciani* Somn. §. 17.

T. I. p. 200. ed. Bip. — καὶ τας. Rogum Hérculis incendit Philoctetes. Vid. *Munkerm* in Hygin. F. XXXVI. — V. 12. αἶξεν ἀνύξας. Vulgo. θύξεν ἀνύξας Vat. Cod. In alio Cod. Voss. αἶξεν ἀνύξας. *Salmasio* αἶν' (αἶνῶν) ἰύξας legenti ita obtemperavit *Vossius*, ut legeret αἶξεν αἶν' ἰύξας. *exsiluit graviter vociferans*. — V. 13. — 18. *Brunckius* edidit, ut leguntur in Cod. Bibl. reg. cum hac sola varietate, quod ἀγαγί scriptum pro ἀγαγον. — V. 14. σύγγαστρος. Vat. Cod. θυδὸς γῆρας, quod in editis est et in membranis, *Salmasius* mutavit in θυλόγῃρας, metri causa, ut ait. Sed metrum etiam in vulgata salvum et sartum est. Quidni enim spondeus in tertia sede versus jambici locum habeat? Attigit hunc vers., ubi de serpentibus, ineunte vere deponentibus senectutem, egit *Reines.* in Var. Lectt. p. 398. — V. 15. τὸν δ' ἑλαινῶντ' editt. vett. τὸν δ' καὶ λαινῶντ' Cod. Vat. ελαινῶντ' dedit *Salmas.* ἑλαινῶντ' *Br.* invenit in Cod. reg. Haec forma, sed in ἑλληνύει depravata, superest ap. *Hesychium*, qui ἐερτάζει, παύεται, ἀργαῖ interpretatur. Hunc Philoctetem, in insula Lemno commorantem, inde abduxit *Ulysses* cum *Diomede*. ἀμφικλύστη. *Sophocl.* in Philoct. init. ἀκτὴ μὲν ἦν τῆς περιβότου χθονὸς Δῆμονο. — V. 17. ἵλες τ' ἀνδροβροτος Ἰσραΐσταν. Vat. Cod. In alio Vossii Cod. erat ἵνις τ' ἀνδροβροτος Ἰσραΐστας. Haec sic corrigenda putabat *Jos. Scaliger*: εἵλες τ' ἀνδροβροτος Ἰλλοραΐστας. *Ulysses*, qui *Polyphemi* oculum laesit. Ἰλλοδς, ἦγουν τοδς ὀφθαλμοδς. Ingeniosam hanc conjecturam metrum vitare, *Valckenarius* monuit. Versus bini paene ultimi (15. 16.) versus sunt jambici dimetri hypercatalectici; postremi duo ejusdem generis trimetri. Hos versus *Valck.* sic constituit, ut in Cod. reg. leguntur. In verbis ἵνις — Ἰσραΐστας continetur circumscriptio *Diomedis*, filii *virivori*, *Tydei*, *Trojae vastatoris*. *Tydei* flagitium, quo *Minervae* iram commeruit, satis notum. Vide *Apollodor.* III. 7. p. 212. ubi vide *Heyn.* *Eutipid.* in Meleagro fr. XVIII.

εις ἰνδρεβεῖτος ἡδονὰς ἀφίξεταί Κέρηνα Τυδεΐδς γένουσι Μελαίνην
 πρὸς σκάας. Ulysses Diomedi patris facinora exprobrans
 in deperdita *Sophoclis* Tragoedia in *Villoisf.* Anecdotis
 T. II. p. 94. dixit: εὐδ' ὥς πρὸς Θηβῶν ἡμεβρὺς (sic lego
 pro ἡμεβεστὺς) ἰδάλεατο τὸν Ἀστιάκειον παῖδα διὰ κἄρα ταμῶν.
 — V. 18. ἦρ' ἡρόων. *Vossius Holoboli* Scholiis adscripse-
 rat haec: ἦρα hic plurale est, ut saepe, pro χάριν. Itaque
 ἦρ' ἡρόων hic est χάριν ἡρόων. Comparavit *Valcken.* p. 130.
Callimach. fragm. XI.1. ἦρα φιλοξενίης, pro ἔνκα five χάριν
 φιλοξενίης, propter hospitalitatem. — τρείπερον. Ter ex-
 pugnatum Ilium, primum ab Hercule, deinde ab Ama-
 zonibus, denique a Graecis. Vide *Reinesium* in Var.
 Lectr. I. p. 78. Non omittendum, quod *Salmasius* nega-
 vit, hanc *Aram Dosiadae* esse; quod miraberis, cum
Codd. eam *Dosiadae* manifesto tribuant. Ratiunculae,
 quibus sententiam suam confirmare conatus est, nitun-
 tur falsa v. 5. interpretatione. Quo errore dissipato,
 nihil relinquitur, quod nos de *Codd.* auctoritate dubi-
 tare cogat.

PHANOCLIS ELEGIA.

[7. 414.] I. Hoc fragmentum servatum a *Srobaco* in
Flor. LXII. p. 399. egregie illustravit *Rubnkenius* in
Epist. crit. II. p. 299. sqq. ubi inter alia haec habet:
 »De hac Elegia sic statuo, nihil hujus generis, quod
 »omnibus numeris perfectius sit, ex tota antiquitate ad
 »nos pervenisse. Talis in culta oratione simplicitas est,
 »tam nativa venustas. Numerorum quidem lenitate
 »ipsam *Hermesianacteam*, si quid ego judico, superare
 »videtur. *Phanocles* quando vixerit, incertum est. Post
 »*Demosthenem* floruisse, et *Elegos* suos ἔργους ἢ Καλοὶ
 »inscripisse, ex *Clemente Alex.* Strom. VI. p. 750. in-
 »telli-

intelligitur. — Ex hoc opere non solum Elegia apud
Scrobaenum, sed reliqua etiam, quae ex Phanocle laudan-
 tur, sumta videntur. *Plutarch.* Sympos. IV. 5. p. 671. B.
 οἱ δὲ παίδες τοῦ Διονύσου ἄδων γεγενῆσθαι, καὶ φανοκλῆς,
 πρῶτος ἀνὴρ, ὃς πρὸς περὶ αὐτῶν

οἱ δὲ οὖν ἄδων ἐρεφέτης Διονύσου

ἦν ἦσαν, ἡ γὰρ τὴν Κόρινθον ἐπορεύμενος.

Hieronymus Chron. p. 17. Ob raptum *Ganymedis Troi*,
 patri *Ganymedis*, et *Tantalo* bellum exortum est, ut scri-
 bit *Phanocles* poeta. ubi vide *Jos. Scaligerum.* *Hierony-*
mus descripsit *Orosius* I. 12. Quorum uterque festi-
 nanter inspectus est a *N. Heinso* ad *Ovid. Met.* X. 83.
 Haec ille. De interitu *Orphei* varia narrantur ap. *Hygim.*
Fab. Astron. II. 7. *Erato* *benem* c. XXIV. Eum a *Mae-*
nadibus discerptum fuisse, vulgaris fert opinio. Vide
Not. ad *Apollodor.* I. 3. 3. p. 34. *Phanocles*, quod *Or-*
pheus *Thracas* puerilem amorem primus docuerit, *Bisto-*
nides mulieres hoc facinus in eum commisisse narrat.
Metricam versionem hujus elegiae, quam *Flor. Christiani*
 manu emendatae habebat, *Barthius* inseruit *Notis* in
Claudiam. de R. Prof. II. 19. p. 905. — V. 1. ἡ δὲ. Videtur
Phanocles in eadem elegia de aliis amoribus egisse; nunc
 ad *Orphei* amorem in *Calain* procedit. *Θρηάκων* vulgo.
 Hoc ex Cod. *Parifino* emendavit *Valckenar.* qui v. 1. — 8.
 protulit in *Diatr.* c. XIX. p. 199. C. — ἐκ θυμοῦ. cor
 pectore. Similia, hoc loco non omisso, laudat *Valcken.*
 ad *Theocrit.* Eid. II. 61. p. 52. — Βορηιάδην. *Boreas*
 filius, *Orphei* aequalis, unus *Argonautarum.* *Burman-*
nas, cum *Argonautarum* catalogum contexeret, *Phano-*
clis memor non erat. — V. 4. Saepe *Orpheus* amores
 suos in umbris lucis cantabat; at ne sic quidem ani-
 mum suum tranquillam potuit reddere. *ἡσυχίᾳ*. Amores
 rogat *Asclepiades* Ep. XIII. τοῦδ', ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς —
 τοῦτ' ἔχειν περὶ θιῶν ἡσυχίην ἄφρα. Comparat *Rubnen.*
Homer. Od. v. 23. τῷ δὲ μάλ' ἐν πτόλιν κραδίη μέγα τεταλμυῖα. —

Vol. I. P. 2.

P

V. 5. Pro *μελεῶντες* Codd. Leidenfis et Paris. *μελεῶνται*. — ὑπὸ ψυχῇ. *Theocrit.* Eid. XI. 15. ἔχθιστον ἔχον ὑπὸ κάρδιον ἔλας. Quod expressit Nonnus in Dion. X. 287. ἀμφίπικτον ὑπὸ κάρδιον ἰδὺ θρώτων. XV. 243. καὶ νέος ἀμφίπικτον ὑπὸ κάρδιον ἔλας ἐρώτων. — Cod. Leidenf. *δεκαμένον*. quod ut elegantius praeferat *Valckenar.* *μελεῶντες δεκαμένου Κάλαιν καὶ αὐτὸν ἔτρουχον*. — V. 8. *εὐμήκη*. Sic *Trincav.* et *Gesp.* Codex Leidenf. *μυήκη*. quod secutus est *Leopard.* in Em. IV. 4. et *Valcken.* Sqq. *Ruhnkenius* comparat cum *Ovid.* *Metam.* X. 83. *Ille etiam Tbracum populis suis auctor, amorem In teneros trausferre mares: cisraque juvenisam Aetaris breve ver et primos carpere flores.* — Pro *πρώτων* *Brunck.* *πρώτες* legit. — V. 11. In fine versus αὐτὴν est ex *Gesneri.* emendatione pro *ἐκὴν*, a Cod. Paris. confirmata. — Huc facit *Lucian.* T. III. p. 109. 45. *ὅτε τὸν Ὀρφεά δισπᾶσαντο αἱ Θρηῖται, φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εὖν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρεν ἱμνοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γὰρ τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ᾄδουσαν Θρηῖν τινα ἐκ τῶ Ὀρφαῖ, ὡς λέγεις, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑψηλὴν τῶν ἰσθμῶν ἐπιπτόντων ταῖς χορδαῖς, καὶ οὕτω μετ' ᾄδῃς προσνεχθῆναι τῇ Λέσβῳ κέκλεινους ἀνελημένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταβάσαι.* Doctissimus Interpres comparat *Ovid.* XI. 50. *caput, Hebre, lyramque Excipis; et, mirum, medio dum labitur amne, Flebile, nescio quid, queritur tyra, flebile lingua Murmurat exanimis: respondens flebile ripae: — Et Methymnaeae posuuntur litore Lesbi.* quem locum expressit *Silius Ital.* L. XI. 477. sqq. ubi vide cl. *Rupertii.* *Philosofras.* Hér. 10. p. 713. qui Orphei caput *Lyrneffum* delatum esse scribit. Totam hanc fabulam nuper docte et acute interpretatus est *Boettigerus im Antisichen Museum* Tom. I. Fasc. II. p. 291. et 332. sq. — V. 14. *ῥαδίσις*. Vulgo. *ῥαδίσις* praebet Cod. Leid. in quo minus correcte *γλαυκῆς* habetur. Vide *Bernard.* ad *Thom. Mag.* p. 780. — V. 17. *ῥαδίσις*. Intellige *Lesbum*, *Chium*, *Samum* et alias insulas circa *Lesbum* sitas.

• Quod moneo, ne quis cum *Brunckio* νῆσιν scribat. α *Rubnken.* — V. 19. τόμβου. *Lucian.* l. c. lyram in Apollinis templo dedicatam esse ait. Alii eam ad Terpandrum fuisse delatam narrabant. Vide *Nicomachum Gerasenum* ap. *Fabric.* in *Bibl. Gr.* Tom. I. p. 294. sq. ed. Harl. ἀναΐδους πέτραις, rupes sensu privatas, κωφᾶς, intelligit. *rigidi filices*, ap. *Ovid.* l. c. 45. qui saepe Orphei vocem secuti erant. — V. 20. φέρειν στυγὸν ἱπυθεν. Ed. Trinc. Hoc emendavit *Gesnerus*, qui et πικρὸν invenit, ut est in Cod. Leid. φέρειν ὕμῳ. mare interpretatur *Grotius.* Cf. *Homer.* Od. α. 72. Qui deus hic φέρης vocatur, idem ap. alios φέρης est, monente *Brunckio*, quem vide ad *Apollon.* Rhod. IV. 828. p. 169. — V. 22. λαιονόταται. Erant, qui in Antissaea regione, ibi enim Orphei caput sepultum esse ferunt, lusciniās suavius canere dicerent. Vide *Antig. Caryst.* c. V. p. 9. et quae ibi notavit doctissimus *Niclas.* — V. 415.] V. 23. κρήϊα vulgo. κρήϊος Cod. Leidens. et alius ap. *Gesnerum.* — V. 24. *Leopardus* Em. IV. 4. καὶ πάντων legit, improbante *Rubnkenio*, qui comparat Od. ε. 347. ἔφε' ἔτι μάλλον δόξ' ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα. — V. 26. φέου. Cod. Paris. πέου. — V. 27. στίζουσι. *Rubnken.* correxit τίνουσι. quod verum videtur. Inepta enim et vix toleranda in tam eleganti poeta repetitio ἄς κλέχους ἱστιζον et στίζουσι γυναῖκας. Binorum distichorum sententiam contraxit *Plutarch.* de S. N. V. p. 52. ed. *Wysseub.* οὐδὲ γὰρ Θερῆας ἱπαινοῦμεν, ἔτι στίζουσι ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Ad quem locum *Wysseubachius* de illo apud *Thracas* more egit p. 67. Conf. etiam *Salmas.* ad *Solin.* p. 28. C. ubi *Phanoclis* distichon excitatur.

II. Habetur ap. *Clement.* Alex. Strom. VI. p. 750.

Ἀμμοθέτους εἰπόντος, Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται καὶ τὰ ἔξῃς, ὁ φανοκλής ἐν Ἑρμῶν ἢ Καλοῖς γράφει· Ἀλλὰ τοι —. In fine v. 1. non legitur ap. *Clementem* τιν', sed πῃ, et

hanc leſionem ut veram tueretur *Wakefield*. in Sylva crit. Tom. III. p. 117.

NICAENETI SAMII

EPIGRAMMATA.

¶ 416.] I. Cod. Vat. p. 183. Edidit *Wesseling* in Diff. Herod. p. 12. *Reiske* in Anth. p. 31. nr. 475. Philetis quidam Heroinis Libycis ex frugum primitiis sacra facit. De hoc carmine quid *Wesselingius* monuerit, videre non contigit. In schedis meis notavi, nescio unde, eum *χαρίτων ὄρεος* emendasse. — V. I. Cod. *ἡρώσας* et *ὄρεος ἀκριτον*. *Salmasius* hoc interpretatus est per *μέγα. τὸν Ἀτλαντα*. *Reiskius* de montium catena explicat. Jam constat, res densas, confertas, magno numero sese subsequentes, vocari *ἀκρίτους. μῦθοι ἀκριτοί. ἀκρίθιμους*. *Enstath.* ad Il. p. 264. 20. *ἀκριτα ἄχαι. τὰ πολλά*. Idem p. 1469. 50. *μέγισα καὶ ἀκριτα* jungit *Oppian.* Hal. l. 80. Nullum horum exemplorum ejusmodi est, ut cum nostro loco apte comparari queat. Quare probanda videtur emendatio *Toupis* in Epist. crit. p. 14. *ὄρεος ἀκτιον*. cui calculum adjicit *Valcken.* in Adon. p. 321. C. ubi formam *ἡρώσας* illustrat. Cf. *Salmas.* in Inscr. Herodis Att. p. 125. *ἀκταῖον ὄρεος* dixit *Lycophron* 1334. Heroinae illae Libycae pellibus hircinis indutae fingeantur. Sic ap. *Apoll. Rhodium* Jasoni *ἡρώσας, Λιβύης τιμήσοι ἡδ' ὀύατ' ἐρε,* (L. IV. 1358.) per somnum apparent — *στέρ' ἔσαν αἰγυλῆς ἐξωμένους ἐξ ὑπάρτοις Λύχ' ἔτος ἀμφὶ τὸ πῦρ καὶ ἐξ ὅας, ἡύρε κοῦρεαι*. Qui habitus cur iis tributus sit, explicat *Wesseling* ad *Diodor.* Sic. Tom. I. p. 217. 7. Pellibus indutas Nymphas habemus ap. *Longum* L. I. p. 19. 14. — *Θυράνους* de villis accipio, a pellibus dependentibus. De vellere aureo *Apollen. Rhod.* L. III. 1146.

τοῖον ἀπὸ χειρῶν θυσίων ἡμαρῶντο φέγγος. Hinc explicanda αἷγος θυσιαίεσσα, quae Interpretes tantopere exercuit. Epitheton inventum ab iis, qui Jovem caprina pelle armaverant, qualis conspicitur in gemma ap. *Winkelman*. Monim. ined. Tab. I. nr. 1. propagatum est ad ea tempora, quibus pelli caprinae scutum successerat. Pro αἷγος *Toupius* αἷγος legit; nihil opus. — V. 4. Cod. χαρπυῖς ἢ κ. σταφύλιος. Apud *Toupium* invenio ξηροῦς, fortasse ex *Wesselingii* apographo. Vera est Cod. lectio. *Ovid.* de Vertumno *Metam.* L. XIV. 645. *Tempora saepe gerens foeno religata VIRENTI.* Idem deus ap. *Propertium* L. IV. El. II. 25. *Da falcem et toro frontem mihi comprime foeno, Jurabis nostra gramina secta manu.* Juncea corona instructam pinxerat Samum insulam artifex ap. *Philostr. Jun. Imp.* L. p. 863. Ejusmodi corona etiam puellae Babyloniae instructae prostabant. *Herodot.* I. 199. p. 94. Vide *Wessel.* — V. 5. ὡς ἀπὸ. *Reisk.* et *Toup.* — Mox haereo in verbis — ἀλλὰ καὶ οὕτως, quae tum locum habere videntur, ubi quis dona, quae offert, extenuat. — V. 6. ἡρώεσσαι. Cod. — *Λιβῶν διαπτότιδες.* *Apollon. Rhod.* L. IV. 1309. ἀλλὰ σφίσις ἐλθέσαν ἡμικρανὶς μινύοντες ἡρώεσαι *Λιβῶνς τιμήσοι.* *Callimach. Fragm.* CXXXVI. p. 492. διαποικίλῃ *Λιβῶνς ἡρώεσαι, αἱ Νασαμώνων Ἀῖαν καὶ Δολιχῆς θῖνας ἐπιβλέπεται, Μητέρα μὲν ζώνουσιν ἐφέλλεται.*

II. Anth. Plan. p. 328. St. 467. W. In Mercurium figlino opere, qualia antiquissima erant deorum simulacra, postquam *Dibutades Corinthius primus terra et argilla similitudines fingere invenit*, *Plin. H. N.* XXXV. 12. *ὀστράκινα καὶ πήλινα ὑγάλματα* vocat *Artemider.* in *Onir.* II. 44. Vide *Trillor.* Obſſ. p. 328. 199. Receptum ejusmodi signorum, quae quidem a veteribus commemorantur, instituit *Winkelm.* in *Hist. Art.* p. 11. — V. 1. male interpretatur *Brodaeus.* ἔρμης ἐν ποδὶ γήινος, cujus pedes e terra sunt facti. Vide *Heyn.* in *Comment.*

Soc. Reg. X. p. 84. Quid autem? Nonne vis oppositio-
nis postulat, ut legamus:

ὄψεν ἐστράκειν με — —

praesertim cum αὐτέθεν commodam interpretationem
non admittat. — V. 2. ἀψίδος κύκλος est τροχός. τὸν δὲ
τροχὸν γαίης τε καμίνου τ' ἐκγονον Marathonem invenisse,
ait *Critias* ap. *Asben.* L. I. p. 28. C. *Xenarchus* apud
eund. II. p. 64. patinam vocat τροχόλατον κύρην, tanquam
rosae filiam, ubi vide, quae collegit *Casaubon.* p. 133.
Tibull. L. II. 3. 48. *Fictaque Cumana lubrica terra rosa.*
— V. 4. ὁ ξένος vulgo. δόρυμον ἐργασίην *Brodaeus* *defor-*
metem interpretatur. Male. Est *miser*, *sudoris plenus* et *sa-*
tamen contemtus labor.

III. Servavit *Asben.* L. XV. p. 673. B. unde rela-
tum est in *Planudeae* Append. p. 523. St. *23. W. Epu-
las in agro celebrandas describit poeta. — V. 3. χαμῶνα.
Epulantes ap. *Theocrit.* Eid. VII. 132. ἐν το βασιλείαις Ἀδείας
σχινοῖσι χαμῶνιζον ἐκλίνουσαι. — V. 4. προμάλου. prope adest cu-
bile visicis indigenae, *Apollon.* *Rhod.* III. 200. ἐνθα δὲ πολλὰ
ἔξειχς πρέμαλοι τε καὶ ἰτίαι ἐκπεφύασι. Vide *Intrpp.* *Hesych.*
v. πρέματος. — V. 5. λόγος. Cares sese oraculo morem
gerentes amerina falice solitos fuisse coronare, *Asbe-*
natus narrat, eamque consuetudinem usque ad *Polycra-*
tis tempora durasse. *Anacreon* στεφανοῦται τῇ τε λόγῃ καὶ
τρώγῃ πίνει μελιχδέα. Vide *Fischerum* p. 343. — V. 417.]
V. 8. νῆσου δεσπότην. Junonem, cujus antiquissimum
templum Sami fuit, secundum *Herodotum* L. III. 60.
Vide *Intrpp.* *Virgilii* *Aen.* I. 16.

IV. Cod. Vat. p. 613. Νικαινέτου. In *Planud.* p. 83. St.
122. W. Νικηράτου. In *Msc. Bibl. Dresdensis* tamen recte
scribitur Νικαινέτου. In *Cod. Planud. Bibl. Medic.* ap.
Bandin. T. II. p. 100. ἀδέσποτον est. Auctoris nomen
aut ignoravit aut suppressit *Asben.* L. II. p. 39. C. καὶ
εἰς οἶνος φιλαλόγου πάντας ποιεῖ τοῦς πλεον πίνοντας αὐτὸν· ὃ

δὲ ποιήσας τὸ εἰς Κρατίων ἐπιγράμμα φησι· εἰδὲς τοι . . .
Casaubonus vetusti Cod. orae haec reperiebat adscripta:
 τοῦτο δὲ Δημητρίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῖος φασὶν εἶναι. Eidem
Demetrio tribuit *Zenobius* in Prov. VI. 22. p. 159. ubi
 prius distichon habetur. *Suidas* Tom. III. p. 526. ὕμνος
 δὲ πίων καλὸν οὐ τέκεις ἵππος. τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος εἶναι
 μέρος, οἱ μὲν Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Θεαιτήτεον φασιν. Cf. *Michael. Apostol.* Prov. XIX. 78. qui eadem habet, nisi
 quod ex *Zenobio* χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκῃς legit. Cum igitur
 quatuor auctoribus tribuatur, vere ἀγλόν est. — In
 v. 1. valde discrepant veteres. μέγας πῖλος ἵππος. *Plan.*
 πῖλος μέγας ἵππος. *Athen.* ὅστις τοῦ χάριν τι φέρειν ταχὺς
 ἵππος κοιδῶν. *Zenob.* *Bruckii* lectio, quae his omnibus
 elegantior est, manavit ex Cod. Vat. et jamdudum pro-
 bata fuit assensu *Benileji* ad *Horat.* I. Ep. XIX. 1. 2.
Prisco si credis, *Maecenas* docte, *Cratino*, *Nulla placere*
diu nec vivere carmina possunt, Quae scribuntur aquae
potioribus. — ταχὺς ἵππος. Hinc sumit *Ansip.* *Sidon.*
 Ep. I. πίνωμεν· καὶ γὰρ δὴ ἐτήτυμεν εἰς διὸν ἵππος οἶνος,
 ἐπεὶ πιθεῖς ἀτρεκέως εἰς Ἀῖον. Similia quaedam de vino,
 hoc loco inprimis commemorato, collegit *Gasacker.* in
Adv. Misc. Posth. c. XV. p. 557. — V. 2. καλὸν οὐ τέ-
 κεις ἵππος. *Plan.* *Suid.* χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκεις sive τέκῃς.
Athen. *Zenob.* et *Toupius*, qui haec protulit in Addend.
 ad *Theocr.* p. 407. Aquae potiores laud raro ut inepti
 et frigidi homines a poetis traducuntur. *Amphis* ap.
Athen. L. II. p. 44. Α. εἶσι ὕμνος πίνοντες εἰς ἀβέλτεροι.
Ansip. *Theff.* Ep. XLV. σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ Ἄρσινοιο ἡμερ
 Ὀμήρου Στέιδου· ὃ κρητὲρ οὐ δέχεται ὕδατος. ubi vide
 not. — V. 3. τοῦτ' ἔλεγον. Vat. Nostrium est in *Planud.*—
 εἶπεν. Vat. — Nihil notius *Cratini* bibacitate, quem
Aristophanes periisse ait, moerore consumptum, quod vini
 cadum vidisset fractum, in *Pace* v. 701. Exsecrationem
Cleonis ap. eundem in *Equit.* 399. εἴ σε μὴ μισῶ, γυνώ-
 μην ἐν Κρατίων κἀδιν — ad illius poetae vinolentiam.

spectare, monuit *Schol.* — Pro *ᾠδαὶς*, quod habetur in Flor. et Ald. pr. *ᾠδοὶν* legit Ald. sec. *ᾠδαὶ* Ascens. et fil. Aldi. *ᾠδοὶν Stroph.* qui tamen *ᾠδαὶς* praeferendum censet. Cod. Fabricii: *ᾠδαὶς πόνου*. Vat. *ᾠδαί*. Vide *Rhodigin.* L. XXVIII. 35. — V. 5. τοὶ γὰρ ἐπὶ στεφάνοις μέγας ἔβρυν, εἶχε δὲ κισσῷ. Planud. et Vat. In hac lectione μέγας ortum videtur ex μέγαρον sive μέγαρον, cui δόμος substituit *Asbenacus*, ap. quem *Br.* lectiones habentur. — In versus fine κιστῶν *Asben.* habet, quod *Casaub.* mutavit in κιστῶ. — V. 6. ᾠσπερ καὶ. Vat. et Plan. Pro *κεκρυμμένον*, in quo Planud. *Athen.* et Vat. Cod. conspirant, *Casaubonus* malebat *κεκρυμμένον, quasi κρικῶ sive annulo tempora cinctum*. Hanc conjecturam, quam amplexus est *Heusingerus* ad *Plusarch.* de Puer. Ed. p. 55. merito infelicem judicat *Bentlejus*, qui sensum sic explicat: Cratino, quemadmodum Bacchi statuis, ob perpetuam gestationem coronae hederaceae frontem colore croci infectam fuisse. Certe hederæ nigrae, qua olim Pan, Bacchus et poëtae coronabantur, crocei sunt corymbi, unde *Theocrito* in Ep. III. crocea vocatur, καὶ κρεκκείντα κισσόν. *Plin.* Hist. Nat. XVI. 34. Alicui hederæ semen nigrum, alii crocatum, ejus coronis poëtae utuntur, foliis minus nigris, quam quidam Nysiam, alii Bacchicam vocant. *Dioscorides* L. II. 210. ὁ δὲ μέλας κισσὸς φέρεται τὸν καρπὸν μέλανα ἢ κρεκκίζοντα, ὃν δὲ καὶ ἰδιώτης Διονύσιον καλοῦσι. Haec ille. Qui quod vulgatam tuetur, bene facit nobisque probantibus; quod vero *Cratini* frontem croceo colore infectam sibi finxit, minime probandum. Sensus est: εἶχε μέγαρον κισσῷ κρεκκέντι ἑταυμένον. *frons ejus hedera crocata instructa erat*. *Toupius* laudavit *Andream* medicum ap. *Asbenacum* L. XV. p. 675. τοῦτο οὖν βοηθήματι πρὸς τοὺς πότους χρήμενοι, τοῖς παραπίπτουσι τὴν κεφαλὴν ἐδέσμευον· καὶ ἐπὶ τὸν κισσὸν στεφανὸν ἤλθον, αὐτόματόν τε καὶ πολλὸν ὄντα, καὶ κατὰ πάντα τόπον γεννώμενον, ἔχοντα καὶ πρὸς ψιν οὐκ ἡττομένη, χλωροῖς πετάλοις καὶ κορύμβοις σκιάζοντα τὸ μέγαρον.

V. Cod. Vat. p. 287. „Exstat in Planudeap. 249.
 „St. 361. W. valde corruptum. Biton hic, ut verisimile
 „est, perierat in ostio Strymonis fluvii, haud procul
 „Amphipoli, ubi sepultus fuerat. Ab ea urbe longo sa-
 „tis intervallo distabat Torone, naufragi patria, quo
 „nuntiare jubet tumulus Bitonis fatum. Emendationem
 „cl. Reiskio debeo.“ *Brunck.* — V. 2. λεικὸν εἰς αὐτὴν
 i. 'A. Planud. et Cod. Vat. — V. 4. Στρυμονίης ἐλθῶν.
 Plan. et Vat. — Pro πανσύνῃ Cod. Vat. πανσύνῃ.

VI. Hos versus, quos servavit *Parthenius* Erot.
 a. XI. *Brunckius* exhibet emendatos ad mentem *Is. Vossii*
 ad Melam L. I. c. 16. p. 81. Verba *Parthenii* haec
 sunt: Νικάνερός φησι τὸν Καῦνον ἐκπαθόντα τῆς Ἀδαλφῆς, ὥς
 οὐκ ἔλθοι τοῦ πάθους, ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν, καὶ διδόντα
 πῶδ' αὖ τῆς οἰκίας χώρας, πάλιν τε κτεῖναι, καὶ τοῦδε ὑπεκκιδασμέ-
 νους τότε ἴσως ἐνοικίσει· λέγει δὲ ἴπποι τοῖςδε· Αὐτὰρ . . .
 Longe aliter hanc fabulam narraverat *Nicander* Ἑτεροισ-
 μένων libro sec. unde eam servavit *Antonin. Liber.* c. XXX.
 Conf. etiam *Schol. Theocriti* Eid. VII. 115. ubi vulgo
 Καῦνος pro Καῦνος legitur; quod dudum emendavit *Ber-
 kelius*. — V. 1. De Mileto Cauni patre agitur. Hunc
 versum respexisse videtur *Stephan. Byz.* v. Οἰκοῦς. πάλιν
 Κερίας. τὸ ἱππικὸν Οἰκοῦσιος. καὶ Οἰκουσία, καὶ Οἰκοῦσιον ἄστυ.
 Pro Καλαίνους ante *Vossium* in editis fuit καλαίνους. Mileti
 conjugem alii aliter appellant. *Antonino* vocatur *Idothea*
Euryti filia; *Ovidio* Metam. IX. 450. *Cyanee*, *Maeandri*
fil. *Scholiasiae Theocriti* *Aria*; quo nomine *Schol.*
Apoll. Rhod. I. 186. Mileti matrem appellat. — V. 4.
 Vulgo δ' ἐξαδαλφῆς. Emendavit *Vossius*. Cf. *Inscr. Hesychii*
 voc. βαδαλόν. — V. 6. Vulgo corruptissime: βα δὲ φέρει-
 νος. Eleganter emendavit *Vossius*: βα δ' ἐπ' ἔχον Δίας.
Dia fuit *Cariae* urbs secundum *Steph. Byz.* Sed hoc me
 male habet, quod causa, cur *Caunus* fugam capeffiverit,
 indicatur nulla. Quare olim putabam legendum esse:
 βα δ' ἐπ' ἄφαρ δένους φεύγων. hominum vituperationem su-

giens. Sed nec hoc satis bene procedit; nec versus vitium sic planè tollitur, cum, ut nuper monuit doctissimus Heyne p. 31. Cypri insulae mentio ab hoc loco aliena sit, Cauno per medias terras fugiente. Quare ille suspicatur ἐφωδεα Κάπρον. Sed vide, an *Nicaenetus* scripserit:

Βῆ δ' ἐπ' ἔραν Δίας, φάγων φρικώδεα Κάπρον,

quae lenissima mutatio commodum sensum praestat, *Nicaenetus* ante oculos habuisse videtur *Ovid. Metam.*

IX. 632. patriam fugit ille nefasque, Inque peregrina
ponit nova moenia terra. Eum Byblis sequitur: Quibus
illa relictis Caras et armiferos Lelegas, Lyciamque perer-
rat, Jam Cragon et Lymiren, Xanthique reliquerat un-
das. — V. 7. Vulgo καὶ Κάπρος, De Crago Lyciae octo

verticibus insigni vide *Strab. L. XIV. p. 665.* — Pro
Κάρια Καρὸν suspicatur Heyne, Calbin fluvium intelligi
putans. — V. 9. αὐτῇ vulgo. Doctissimus *Legrand* suspi-
cabatur αὐτοκασιγνήτη. — οἶτον *Brunch.* dedit cum edi-
tione Parisina. Sed scribendum οἶτον, quod *Heynius* quo-
que revocavit. Ductum hoc ex *Homero* II. 1. 559. μή-
τηρ Ἀλκυόιος πολυπενθὲς οἶτον ἔχουσα. *Κλαῖς.* *Callim.* in La-

vacr. Pall. 94. μήτηρ μὲν γοεῖν οἶτον ἀνδουίδην Ἴλγος βαρὺ
κλαίσεια. Vid. not. ad *Crater. fragm. VI. 6. p. 383.* —

ἐλολυγὰν. Avem intelligi ἐλολύζουσαν, verisimile est ex imi-
tatione *Phalacc. Ep. V. μήτηρ, λυγρῇ ἔνιθι πότμον εὐέλκη
κωκύει.* Notabimus quaedam de hoc vocabulo ad *Agas-
thiam Ep. XXV.* *Ovidius* haec sic expressit l. c. 642.:
*Byblida non aliter latos ululasse per agros Bubasides videre
pinus* — V. 10. Vulgo πρὸ πύλων. — Byblis se a Cauno

relictam esse conquirebatur. νόστος est iter, fuga. Hoc
sensu i hilioct. *Sophocl. 43. ἀλλ' ἢ πῶς φορβῆς νόστον ἔξελ-
αυθεν. Eurip. in Iph. Aul. 1261. Rhcf. 427.*

ALEXANDRI AETOLI

FRAGMENTA.

¶ 418.] I. Cod. Vat. p. 172. Ἀλεξάνδρου Μαγνήτου. Planud. p. 432. St. 566. W. gentile non addidit *Alexandri* nomini. Tres fratres, venator, auceps et piscator, Pani artis suae instrumenta dedicant. — V. 2. ἐκ βοθίων. Plan. et Vat. — V. 4. ὁδὲντα ab ὁδέντα, idem quod ὁδέντα. Vide *Suidam* in ὁδέντα. Sic etiam legitur in Vat. — Cod. Male in Planudea ὁδόντα, quod *Brodaco* vitii suspectum non fuit, *Brunch.* Vide *Toup.* in *Cur. nov.* p. 224. Causam reddit poeta, cur venatores et piscatores simul eum colant. — καὶ Planudeae editt. veteres plane omittunt; Ascens. καὶ inferuit. — Totum hunc versum Vat. Cod. sic habet, ut *Suidas*. — V. 5. τῷ δ' ἑκδ. Vat.

II. Planud. p. 325. St. 464. W. Hoc Epigramma in Venerem armatam scriptum esse, ut lemma indicat, ex ipsis poetae verbis effici nequit. Quod enim Veneris statuem Palladis manibus factam ait, operis praestantiam indicat. Scribendum autem cum *Heynio* in *Comment. Soc. Reg. X.* p. 106. αὐτὰ, ut *Aldus* in suo cod. reperit. Una tamen Aldina sec. hanc lectionem in contextu exhibet. Argutius ipsa Minerva, pristinae irae et aemulationis oblita, Venerem finxisse dicitur. ἀπακριβέστατα. de labore accurato et eleganti. *Aristaen.* L. I. XI. p. 29. ἰδὼν κάλλος ἀπακριβισμένον τῇ φύσει. Vide *Ernestum* in *Lex. Technol. Rhet. v. ἀπακριβίω.*

III. Cod. Vat. p. 319. Ἀλεξάνδρου. ζῇ. ὅτι ἐσφαλται καὶ ἔστιν ἀδιανόητον. Edidit *Salmas.* ad *Solin.* p. 580. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 92. *Jensius* nr. 129. *Reiskius* in *Anth.* p. 166. nr. 780. Pessime corruptum et sine auctoris nomine legitur ap. *Plutarch.* de *Exilio Tom. II.* p. 599. Alcman poeta se felicem praedicat, quod non

Sardibus, sed Spartaе nutritus fuerit. Vide ad *Leonidae Tar.* Ep. LXXX. — V. 1. Σάρδεις (a pr. μαη.) Ἀρχαία Cod. Vat. *Ἀρχαία Jensei. Ἀρχαίος Plus.* Alemanis majores igitur Sardibus vixerant; an ipse *Aleman* in eadem urbe natus fuerit, ex his verbis confici non potest. — V. 2. κέλευς ἢ τις ἀνὴρ μακίλας. *Plusarch.* κέρνας ἢ τις ἀνὴρ μακίλας. Cod. Vat. Hae lectiones variis conjecturis locum dederunt. *Salmasius:* κελλὰς ἢ τις ἀνὴρ ἢ βακίλας, *monoculus effct aut castratus.* Prius doctè defendit *Viconsi* V. cl. in Museo Pio-Clement. T. III. p. 14. not. c. ubi plures commemorat imagines sacerdotum Iſidis altero oculo minore et lusco. *Persius* Sat. V. 186. *Hinc grandes Galli et cum sistro lusca sacerdos Incussere deos.* *Ursinus* in *Fragm. Lyric.* κέρνας ἢ τίς ἀνὴρ βακίλας. At sic tautologia exoritur vix tolerabilis. De κέρνας vide *Zenob.* Prov. IV. 80. p. 104. ibique *Schorium.* Praeclare vidit *Reiskius*, pro κέρνας legendum esse χέρνας; sed in βακίλας, emendatione ab aliis occupata, ut erat novarum rerum supra modum studiosus, acquiescere nolens, inepte legit μακίλας, quod *ligonarium* significare fingit. *Hesych.* χέρνας. πένης. λάτρης. χειροτέχνης. ὁ ἐκ τῶν χειρῶν ζῶν. Longe aliud quid significat κέρνας, de quo vocabulo vide *Polluc.* IV. 103. *Leopard.* in *Emend.* IV. 2. *Porter* ad *Clement. Alex.* p. 14. 2. — De βακίλας consule *Phrynichum* et *Intpp.* p. 118. τὸν γυναικῶν καὶ βάκχων jungit *Photius* in *Lex. Msc.* βάκχων καὶ εὐναύχων *Lucian.* T. III. p. 175. 91. Idem p. 395. 79. ὡς ἡγείροιν τῇ μητρὶ οὖν ἀνδρῶν καὶ καθάβλοισι βάκχων γενόμενοι; qui locus praeclare facit ad *Alexandri* locum. — V. 3. νῦν δὲ μοι ἄλλο οὐνοῦ ἐκ Σ. Cod. Vat. Nostram lectionem habet *Plusarch.* q̄t *Ursin.* Ipsum poëtae nomen, ab κληῖ derivandum, hic non sine gravitate ponitur. — Verba εἰμὶ πολυτρέπιδος *Salmas.* e Cod. Vat. hic reposuit. Ap. *Plusarch.* εἰμὶ καλῆς, vacillante metro. *Ursinus* ex conjectura procul dubio πέλειος γαίτης. — V. 5. Ἑλληνίδας. *Plus-*

sarch. nec *Ursinus* hanc lectionem mutavit. Sinceriores Cod. scripturam dedit *Salmas.* et *Heringa*, qui hoc distichon laudat in *Miscell. Obs.* Nov. III. 2. p. 930. — V. 6. „*Gyges* primam vulgo producit. *Alexander* tamen „*Aetolus*, ut in his sane peregrinis nominibus major „est licentia, priorem in *Γύγης* corripuit: *Θῆκαν Δασκύλειον* „*μελζονα καὶ Γύγην*. Ita nunc fertur et ap. *Plutarchum* et „*Holstenium Δασκύλειον*. Mendose tamen, nisi auctori errore potius quam librario impingas. Quippe *Dascylus* sive *Dascyles* *Gygis* pater non tyrannus erat, sed „privatus. Aut scripsit aut scripsisse debuit: *Θῆκαν Καν-* „*δαύλειον μελζονα καὶ Γύγην*. De *Candaule* et *Gyge* tyrannis nota est historia.“ Haec *Benilejus* scripsit ad *Horat.* II. Carm. XVII. p. 132. *Dascylus*, quem *Herodotus* commemorat L. I. 8. non tyrannus quidem, sed tamen ex primoribus *Lydiae* viris fuisse videtur; quamvis non ignoro, fuisse, qui *Gygem* pastorem dicerent. Vide *Valesii* Emendatt. II. 25. p. 78. Sed hi aliam traditionem secuti sunt. Quare doctam hanc lectionem sollicitandam non puto. — Pro *Δασκύλειον* Vat. Cod. *δυσκύλειον* habet; τὴν ὡς superscriptum est u. — Pro *μελζονα* *Plutarch.* et *Ursin.* *μελζονα*.

¶ 419.] IV. *Macrob.* Saturn. L. V. 22. *Alexander Aetolus*, poeta egregius, in libro, qui inscribitur *Musae*, refert, quanto studio *populus Ephesus* dedicato templo *Dianae* curaveris praemiis propositis, ut, qui tunc erant poetae ingeniosissimi, in daem carmina diversa componerent. In his versibus *Opis* non comes *Dianae*, [ut ap. *Virgil.* Aen. IX. 532.] sed *Diana* ipsa vocata est. Loquitur autem, ut dixi, de *populo Ephesus*: καὶ ὅγῃ . . . — V. 1. Quum *Ephesi* *Timotheum*, *Thersandri* filium, propter citharae et cantus scientiam a Graecis in summo honore haberi comperissent, hunc virum mille siclorum aureorum mercede permoverunt, ut *Dianam* carminibus celebraret. *Timobens*, *Milesius*, is est, qui chorda-

rum in cithara numerum fluxisse fertur ap. *Pausan.* L. III. 12. p. 237. cum quo conf. quae ex *Artemone* protulit *Athen.* L. XIV. p. 636. E. et quae collegit *Fabricius* in Bibl. Gr. T. II. p. 158. ed. *Harl.* — πάγχυ in πάγχυ mutandum esse, monuit *Brunck.* Γραικοῖσι προῖα ἑλλήσιν. ut *Callimach.* Fragm. CIV. et CLX. Vide *Stephan.* Byz. in Γραικοί. et *Hesych.* v. — V. 2. κιδάρης Ἰμωνα. Epigr. Ἰώδακ. DXXXVIII. Πάτερ Μίλητος τίλειται τὸν Μούσαισι ποθεινὸν Τιμόθεον, κιδάρης δεξιὸν ἡνίοχον. — V. 3. ἦνυσεν et versu sq. ἱερὴν χιλιάδα legit *Macrob.* Hinc *Salmasius*, qui hos versos laudat ad *Solin.* p. 572. D. correxit: ποτήριον ἡνέρι στέλων Χρ. ἱερὴν τῶν τότε χιλιάδα. mille siglorum aureorum mercede, quales tum in usu. Dubito, an verbum προσαίνω hic locum habeat, aut omnino eo sensu usurpetur, quem *Salmasius* ei tribuit. *Brunckius* ἦνυσεν tentat, interpretatione addita: *Dono M siglorum ab hoc viro impetravis, ut celebraret.* Sed hoc sensu media voce utuntur Graeci: ἦνυσαντο. Fortasse fuit:

οὐδὲν Θερσάνδρου, ἡνέπεισε τὸν ἡνέρα —

nisi malis:

οὐδὲν Θερσάνδρου, ἐπῆρε τὸν ἡνέρα —

Verbi ἐκάλειν vim, qua excitare, persuadere significat, illustravit *Markland* ad Suppl. p. 157. *Kuster* ad *Arist.* Nub. v. 42. et *Rubiken.* ad *Tim.* p. 119. — Varium fuit apud diversos populos fieri pondus. *Hesych.* Στέλων. νόμισμα Περσικόν, δυνάμεον ἑκτὰ ὀβολοὺς Ἀττικῶς. — δύνανται δὲ δὲ στέλος δὲν δραχμῆς Ἀττικῆς. Vide *Interpp.* — V. 5. Ἦνυν. Sane hoc nomen ipsius *Dianae* fuisse ab *Ephesiis* dedicato templo ei impositum, *Alexander Aetolus* poeta in libro, qui inscribitur *Musae*, refert. *Servius* ad *Virgil.* *Aen.* XI. 532. Disputavit de hoc *Dianae* nomine *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Dian.* 204. p. 315. Cf. *Fischerum* in *Iudice* ad *Polarparbatum* v. Οὐπικ. — βλητέον εἰς τὴν mallet *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* Tom. II. p. 341. ed. *Bip.* pro-

vocans ad *Scaligerum* in *Manil.* V. 632. — *Κεγχρεαίη*, Nomen *Κεγχρεαίη* pluribus urbibus commune fuit. Vide *Steph. Byz.* p. 373. *Strabo* L. VIII. p. 376. Hoc loco *Cenchreas* *Corinthiacas* significari, puto ex loco *Pausan.* II. 2. p. 114. τὴν δὲ ἐς Κεγχρεαίαν ἰόντων ἐξ ἱερῶν ναδὲς Ἀργεμίδος καὶ ξέθενεν Ἀρχαίην. — V. 7. ἄκλαα ἔργα. *Macr.*

V. »Servavit hoc fragmentum *Parthenius* *Erot.* »c. XIV. unde descriptum *typothetæ* datum est. Inter »corrigendas schedas e prelo missas subitaria opera quae- »dam admodum corrupte scripta emendavi, non recor- »datus felicem medicinam horum versuum quibusdam »adhibuisse *Pierfon.* ad *Moerin* p. 194. »*Brunck.* Fabula de *Antheo*, quem *Phobii*, *Milesiorum* regis, conjux, cum ad amorem non potuisset pellicere, dolo interemit, per vaticinium effertur. Hinc apparet, *Alexandrum* in hoc carmine *Apollinem* loquentem induxisse. — V. 1. *Νηληιάδαο* corrigendum esse, monuit *Brunck.* Erat *Phobius* ex familia *Nelei* illius, qui, *Athenis* relictis, cum *Ionum* colonia in *Asiam* venerat; ibique *Miletum* condiderat. *Adrian.* V. H. VIII. 5. Alii *Νηλεΐδης*, alii *Νηλεΐδης* scribunt. Vide *Perizon.* l. c. et *Davis.* ad *Maxim. Tyr.* XXXV. 7. p. 175. ed. *Reisk.* — V. 3. ἄλοχοι. quam *Cleobaeam* nonnulli, alii *Philaechmam* appellabant, secundum *Parthenium*. — ἥς ἔτι νόμφης. quae cum paulo ante nupsisset i nobio. νόμφη· ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα. *Hesych.* νόμφη· — αἱ νεύγαμοι κόρη. Idem. Vide *Spanhem.* ad *Calim.* H. in *Apoll.* 90. p. 140. — V. 4. ἡλάκατ' pro ἡλάκατα· pluralis pro singulari, ut ap. *Homerum* passim. *Odyss.* η. 105. λίπτ' ἡλάκατα στρωφθεα. ζ. 53. ἡλάκατα στρωφθεῖ ἀλιπέφυρα. καλὸν pro καλῶς. — V. 5. Ἀσσηεῦ βασιλεὺς. *Assesus* urbs agri *Milesiaci*. Vide *Steph. Byz.* Hinc *Minerva* *Assesia* ap. *Herodotum* L. I. 19. p. 9. ubi vide *Wesseling.* qui se non decernere ait, in hoc *Alexandri Aetoli* versu Ἀσσηεῦ viri an oppidi nomen sit. — V. 8. »Scr. Παιρήνης. notus fons in *Corinthis* arce. *Actaeo-*

nis et patris Melissi historiam habent Schol. Apollon.
 Rhod. IV. 1210. Diodor. Sic. in Excerpt. T. II.
 p. 548. Maxim. Tyr. Diff. XXIV. p. 283. Plutarch.
 Amator. narr. p. 772. Brunch. Ap. Galeum μελισση
 Περσέης (pro Cod. lectione Περσέης), et mox θαλήσει μεγαν
 ωδην legitur. Valesius ad Diodor. Sic. l. c. corrigit: οὐδὲ
 μελισση Περσέης ναύοντ' ἢ ὁ. θαλήσει. Melius Davisius,
 qui nihil nisi Περσέης et θαλήσει emendandum esse vi-
 dit. — Haec de Melissi filio, Αἰταεone, cujus mors
 Corinthiis libertatem a Bacchiadarum dominatione pe-
 perit, per digressionem inferuntur. — ἀλφειοβόιον ὕδωρ.
 ut ap. Aeschyl. in Suppl. 862. — V. II. Ἀνθεός. Haec
 cum quinto versu arte cohaerent. — Antheo conspecto,
 Phobii conjux, velut exsternata, amore inflammabitur.
 λιθόλευστος ἔρως, gravissimis poenis dignus, ut λιθόλευστος
 ἔρως ap. Sophocl. Aj. 254. λιθοβλητός. Suid. Callimach.
 Ep. IV. ψυχὴ — ἢ λιθόλευστος. — V. 13. Vulgo καθάψα-
 μένης et vers. sq. Ζῆνα θιδν ξ. Si vera est Brunchii emen-
 datio, πείσει conatum significare debet. Sed haeremus
 in ἀτέλεστα. Hoc vocabulum si adverbii potestate ac-
 ceptum cum πείσει jungitur, (conabitur ei persuadere,
 quae exitum non habebunt) κοίσεσσι sensu caret; si, ut
 substantivum, a κοίσεσσι pendet, ipsum vocabulum ἀτέ-
 λεστα qua significatione accipiendum sit, non video.
 Mihi hujus loci color ductus videtur ex Homeri Il. 2.
 160. τῇ δὲ γυνὴ Πρῶτου ἐπαμύνατο, δι' ἧς Ἀνταία, Κρυπταδὴρ
 φιλότῃσι μεγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὐτι Πείθ' ἐγαθὰ φρονιόντα
 θαύρονα Βελλεροφόντην. Hinc conjectura mihi enata est,
 Alexandrum nostrum dedisse:

καὶ ἡ καθάψαμένη γούναν, ἐθέμιστα τέλεισσι

πείσει· Ζῆνα δ' ἄνῃρ ξείνιον αἰδόμενος.

Illa Anthei amore flagrabit; et supplex ejus pedibus
 advoluta, ut nefas committat, persuadere conabitur.
 Ille autem Jovem, qui hospitalitatis jura tuetur, reve-
 ritus, ejusmodi flagitium abominabitur etc. Verba ἀθι-

μίστα

μιστα τελίσσαι, auribus a librario accepta, facile locum dabant depravationi in ἀτέλιστα κομίσσαι. Sic *Heynio* quoque scribendum videbatur in nova *Parthenii* editione p. 39. Idem tamen in pentametro nihil mutat. — V. 15. »Scribe: καὶ ἄλα ξυνεῖωνα τραπέζης. Hoc ex ipso »*Parthenio* manifestum est: ποτὶ δὲ Δία ξένιον καὶ κοινὴν »τράπεζαν προσχόμενος. *Heliodor.* Aeth. VI. p. 265. ἀλλὰ »πρὸς ξένιον καὶ φίλων θιῶν* πρὸς ἄλλων καὶ τραπέζης, ὧν, ὡς »ποιῶμαι, φιλικυθρόπων ἐν ἡμετέροις περικραθεῖ. « *Brunck.* Adde *Plutarch.* T. II. p. 295. C. ἀπῆγεν εἰκὰς καὶ μεταδοὺς ἄλλων »καὶ τραπέζης. Fuit proverbialis dicendi ratio ἄλα καὶ τρά- »πεζαν μὴ παραβαίνειν, quam attigit *Gatacker* in *Misc. Adv.* *Posth.* c. XLIII. p. 890. Hanc *Schottus* ad *Zenob.* Cent. I. 62. p. 20. e *Pythagoreo* praecepto fluxisse putat; mihi autem *Archilochus* ejus auctor fuisse videtur. *Dio Chrysost.* Or. LXXIV. T. II. p. 401. ed. *Reisk.* τὸν »Ἀρχιλοχὸν οὕτως ἄνησαν οἱ ἄλλοι καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τὴν ἑμολο- »γίαν τῶν γάμων, ὧν φησιν αὐτὸς. — V. 16. Haec derivata videntur ex *Euripidis* *Hippol.* v. 653. ubi *Phaedrae* privignus se lustrationibus egere putat, quod nutricis, nefanda postulantis, verba audiverit: ἃ γὰρ ἱεροῖς νασμοῖσιν ἐξομδεξομαι, εἰς ὧτα κλύζων* ubi vide similia a *Valkenari* collecta. Hunc locum laudavit etiam doctiss. *Legrand.* — [§. 420.] V. 17. γάμων. ut nuptiae ap. Latinos de concubitu. Vide *Muncker.* ad *Anson. Liber.* c. I. p. 8. ed. *Verh.* — Mulier, ubi se contemptam viderit, iram et dolorem pectore premens, dolo *Antheum* perdere conabitur. — V. 21. »*Melius* *Pierſon* νεῖον ἀνελκόμενος, quia »minus recedit a vulgato. Dein nulla literarum mutatione διὰ μὲν καλὸν ἤρκεν εὖσεν. Ego sensui magis, quam »literarum duſilibus intentus, multo meliorem, si sententiam et sermonis proprietatem spectes, excogitavi »lectionem, licet altera probabiliorem speciem prae se »ferat. Nam εὖσεν funis est nauticus, quo navis ad litus »ligatur, aliis περυνήσιον. Praeter *Lycophronem*, qui

23 rara quaeque vocabula et a ceterorum usu remota con-
 24 sectatur, neminem novi, qui *οὔσον* adhibuerit, quod,
 25 etiamsi magis esset tritum, nescio tamen an funi, quo
 26 situla in puteum demittitur et attrahitur, aptari posset.
 27 Tum epitheto *καλὸν* huic funi tributo quid ineptius
 28 esse potest? Hic non significat *pulchrum*, sed notare
 29 debet *bonum*, *usui aptum*, quod re ipsa falsi arguitur:
 30 talis enim ruptus non fuisset. τῷ ὄγκῳ τὸν κάλον διέριξε,
 31 gravitate funem dirupit, quod de aurea situla non
 32 mirum. Penes eruditos iudicium esto. *Bruck*. Vulgo
 legitur νῦν ὅγ' ἀνακλόμενος —. Prius vocabulum praeclare
 mutatum a *Pierſon* in νῦν, cuius nec reliquas emen-
 dationes improbasse videtur *Rubnen*. in *Auct. Em.* ad
Hesych. p. 804. ubi *γαυλὸν* ab eruditissimo *Moeridis*
 interprete minus apposite per *mulctram* explicari monet.
 In *Bruckii* lectionibus vix dubites quin *κάλον* vera sit et
 genuina *Alexandri* manus; sed *ὄγκῳ* longius abit a vul-
 gato *οὔσον*. Scribendum videtur:

νῦν ἀνακλόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρειε σπυρῶν.

Situla aurea, cum eam nuper ex puteo attraherem, funem
putrescentem et minus adeo firmum dirupis. σπυρῶν, ἀπαλά,
σπυρῶν. σπυρῶν. χαῦνον. καθενός. παρὰ κρατίνῳ. Hesych. ex
 certissima *Alberti* correctione. Hoc ipsum in nostro loco
 requiritur. Error ex literarum metathesi ortus. —
 De verbo *ἔριξε*, unde *ἤρειε*, vide *Valcken.* ad *Herodot.*
 III, 230. 37. — Rupto fune, situlam in aquam de-
 lapsam esse, mentiebatur illa. ἐξ νόμφας. εἰς τὸ ὕδωρ. —
 V. 23. Pro *πᾶσιν* *Pierſon*. *παισίν* malebat, improbante
Bruckio. Omnibus facilem descensum esse ait; aut *πᾶσιν*
ἡκούω idem valet ac *παρὰ πάντων ἡκούω*. — Marginem
 sive os putei *στόμιον* appellat poeta, quod alii *περιστόμιον*.
 Vide *Pierſon*. l. c. qui v. 25. vulgatum *τοὶ ἄν μετὰ φ.* in
τὸν ἄν μετὰ φ. mutavit, quod nec *Bruckium* fugit. *Per*
deos te rogo, si in puteum descendens, nec difficilem esse
descensum ajunt, situlam inde peteres, omnium mihi ju-

cundissimus fores. — V. 26. »Scribe Νηλεΐδαν δάμαρ.
»Barbarum est, quod ex Galei Parthenio dedi. A Νη-
»λεϊδε, Νηλεΐδε, patronymica sunt, Νηλεΐδης, Νηλεΐδης, Νη-
»λεΐάδης. In scriptura patronymicorum mendosi sunt
»fere ubique libri. Videndus Eustathius ad primum
»lliadis versum.“ *Brunck.* — V. 27. Antheus infidias
sibi strui non animadvertens, vestem, matris suae opus,
deposuit. *Λελεγΐον.* i. e. *vestem Milefiam.* Miletus enim,
in iis regionibus condita, ubi primum Leleges habita-
verant, ipsa Λελεγης dicta, ut ex *Didymi* Sympotiaci
docet *Stephan. Byz.* v. Μίλητος. — Mirum nomen, quod
Anthei matri poeta tribuit, Έλλαμένη. Suspiceris Έλλαμένη-
νης, quamvis in talibus omnis conjectura lubrica est.
Legrand *εσσαμένης* conjicit. — V. 30. ληρά. Usus est hoc
vocabulo *Callimach.* Fr. CCXXIX. λῆρος ἔγώ· τί δέ σοι
τόνδ' ἐπίθῃκα φόβον; *Hesych.* ληρά. ἀναιδῆ. ληρός. ἀναισχυν-
τος. ἀναιδής. θρασύς. Vide *Arnald.* *Lestt.* Gr. p. 90.
Idem vocabulum mihi persuadeo olim lectum fuisse in
Aeschyli *Eumen.* 169. ubi vulgatur: καί μοι γε λυτρός καὶ
τὸν οὐκ ἐκλύσεται. Correxerim: καὶ ἢ γε ληρός, αὐτὸν οὐκ
ἐκλύσεται. *Quamvis sit impudentia et audacia plenus, illum
tamen mihi non eripiet.* — V. 33. Vulgo ἐγκώσει legitur;
neque mutandum erat hoc verbum, sed potius in prae-
cedente versu vulneris sedes quaerenda. Scripserim
equidem:

καὶ τότε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτρετάτω
ἤριον ἐγκώσει τὸ μεμαρμένον.

et hunc tumulum illa hospitem infelicissimo exstruet.
Eurhorion Ep. II. ἡ κενὴ χθὼν ἔγκωθ' ἄνθρωπον διψᾶσιν ἐν-
βοτάναις. *Eurip.* in *Ione* 388. ὡς, εἰ μὲν οὐκ ἐστὶν,
ἐγκωθ' τάφῳ. — *Legrand* tentavit ἤριον εἰ χώσει τὸ πιπρυ-
μένον. *Heynius:* καὶ τότε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτρετάτος
ἤριον ἐγκώσει μεμαρμένον. *Tum cum tumulus affabre factus
premet.*

Insigne *Alexandri Aetoli* fragmentum, sed mire depravatum, existat ap. *Asbenaem* L. XV. p. 699. C. quod cum omnibus vitiis describam:

Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσαι φρένες ἤλασαν ἔξω
 Πατρίδος, ἀρχαίων ἦν δ' ἀνὴρ προγόνων
 Εἰδὼς ἐκ νεότητος καὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν,
 Εἶνος, Μιμνέρμου δαῖ σε πόσα κρονίαν,
 Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότνη ἴσον ἔγραφε δ' ὦν
 Ἡεὺς παρ' Ὀμηρίην ἀγλαίην ἱπείων,
 Πισσεύωσιν φρεσὶσαν κειδέας ἢ σὺνα χλοῦσιν
 Φλοῖων ἐξήχη σὺν κακοδαίμοσιν,
 Τότ' αὖ Τυρηνασίοις καὶ ἔχων χάριν, ὥς καὶ Βοιωτοῖς
 Ἐκλυον Ἐδβοίῃ τέρψεται εὐδ' ἔλλογον.

In hoc fragmento quaedam divinitus restituit *Casaubonus*, iudicante etiam *Valckenario* in *Diatr.* p. 279. B. C., quaedam probabiliter; nonnulla plane non attigit. Tentavit hic ingenium *Westonius* in *Hermesiana* p. 69. sqq. sed parum feliciter, nisi me fallit memoria; liber enim nunc non ad manus est. Duo priora disticha, *Casauboni* conjecturis adjutus, in hunc modum restituenda suspicor:

Τὸν δ' Ἀγαθοκλῆος λάσαι φρένες ἤλασαν ἔξω
 πατρίδος, ἀρχαίων ἦν δ' ἀνὴρ προγόνων
 εἰδὼς ἐκ νεότητος καὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
 εἶνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρην ἰόν.

In priorum versuum interpretatione *Casaubonus* a vero longissime aberravit. De exule agitur, quem Agathocles, Siciliae tyrannus, e patria ejecerat, viro cum generis nobilitate, tum ingenio et virtutibus eccellente. Recte scripsimus Ἀγαθοκλῆος λάσαι φρένες. ut ap. *Homer.* Il. β. 851. Πύλαρ μένος λάσαι κῆρ. V. 4. totus ex egregia *Casauboni* emendatione restitutus est. In proximis constituendis ab *Asbenaesi* interprete et restauratore recedo:

παιδομανής, δυσέως τέ ποτ' ἦν· ἴσον ἔγραφε δ' ὦν' ἢ
τοῖς παρ' Ὀμηρεῖν ἡγλαίην ἐπίων
παίγμασι στρωφῆσαι μάλα ἡδέειν — —

Hanc monstrose corrupti loci medicinam nemo facile violentam dixerit. Puerorum amator erat is, de quo hoc loco agitur, (παιδομανής, ut *Meleagr.* Ep. XLVIII. *Rufin.*

Ep. XIV. οὐκέτι παιδομανής, ὡς πρὶν ποτε) et semper amoribus irretitus; id enim est δυσέως, ut passim monuimus. Quae sequuntur, continent descriptionem parodiarum scriptoris. Verba sic jungenda: δ' ἡν' ἔγραφεν ἴσον τοῖς παρ' Ὀμηρεῖν ἡγλαίην ἐπίων· παίγμασι μάλα ἡδέειν. In parodiis cum aliorum poetarum illustrium, tum etiam *Homeri*, sed *Homeri* praecipue, versus in alienum sensum detorquebantur, risus captandi causa. Hoc *Alexander Aetolus* vocat παρ' Ὀμηρεῖν ἡγλαίην ἐπίων, splendorem carminum *Homeri* detorquere, et quidem παίγμασι μάλα ἡδέει, iussibus valde jucundis. — Horum parodiarum auctorum scribendi genus secutus est *Euboeus*, ἴσον ἔγραφεν αὐτοῖς. — Proxima fortasse sic corrigi debent:

οἷ τ' ἂν κλεινὸν

φλοῖακ' ἡθόρουσιν — —

Ad οἷ τ' ex superioribus repetendum τοῖς. Et iis par erat, qui celebrem pbyacem ludunt. — In reliquis caecutio, nisi forte ultimum distichon sic fere constitui potest:

(ταῖς Συρηκοσίαις καλὰ χέρματα) ἔς δ' αὖ βοιωτῶ

ἔκλυε, κ' Εὐβοίῃ τέρψεται οὐκ ὀλίγον.

Alexandri Aetoli versum laudat *Gellius* XV. 20. καὶ τὴν θάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς. Quem, ubi de verbo τὴν θάζειν disputat, protulit *Rubnkenius* ad *Tim.* p. 261.

PHALAECI EPIGRAMMATA.

¶ 421.] I. Cod. Vat. p. 608. Quatuor priores versus profert *Salmas.* ad Solin. p. 28. D. ubi νικᾷ pro ἐνίκησι poni evincere studet. In Cod. tamen νικᾷ, idque verum. Sic *Callimach.* Ep. XVII. 2. Quid huic Epigrammati occasionem dederit, non satis video. An in quatuor athletarum imagines conscriptum est? Loquuntur certe, si recte video, cursor, luctator, pancratiastes et pugil. In fine tamen tres tantum victoriæ commemorantur; quare *Brunckius* illud pro mutilo habuit. Fateor, me hoc carmen non satis intelligere. κρης v. 3. nomen est proprium. κρηδεύς. Plures hoc nomine occurrunt in fabulis. *Pausan.* IV. 2. p. 283. V. 8. p. 393. *Antimachus* ap. eund. VIII. 25. p. 650. Ἀδραστος Τηλαῖος κρηδεύων. — V. 5. κλεινὸς ὅσπερ ἄμμι. Vat. — V. 6. ἔμμη. Vulgaris significatio, quæ tribuitur voculae ἔμμη, ἔμμη et ἔμμη, huc plane non quadrat. Verbum esse videtur, et fortasse scribendum ἔμμη pro ἔμμη, ut ἐπιστα pro ἐπιστάσει. A verbo πάσσει, possideo, gusto, formatur ἐμπάσσει, cujus compositionis exempla sunt ap. *Hesych.* in ἐμπάσσει, ἐμπάσει et ἐμπάσσει, ubi vide *T. Hemsterhusium*. Hoc autem loco ἐμπάσσει pro γεύσει videtur positum, adjuncto genitivo. γεύσει pro imbui, pascisci, apud poetas non infrequens. Vide *Gronov.* ad *Herodot.* p. 93. 31. Plurimum huc facit *Pindar.* Pyth. X. 11. γεύεται γὰρ Ἀέθλων. et *Isthm.* L. 29. γεύμενοι στεφάνων νικαφόρων. — Pro ἰσθμοῖ Vat. ἰσθμοῖ et v. ult. ἦσαν legit. — In *Heracis* illum, qui hic loquitur, victoriam reportasse puta. — In fine nonnulla desunt.

II. Cod. Vat. p. 608. sq. In monumentum, *Lyconi* comoedo positum, fortasse ei, cui *Alexander Macedo* εἰς τὴν κυμηδῖαν ἐμβάλοντι στίχων αἰτηγμένων, γελᾶσθαι ἔδωκε

δέκα τάλαντα. *Plutarch.* T. II. p. 334. E. F. — V. 1. περισπὸν εὐκύνισμα, innago humana specie major. *καμυδογέλας*, *καμυδοῖδαν ὑπεκρίτης*, secundum *Brunckium*. Vox Lexicis addenda. Post hanc vocem, ante *εἰς θείαμβον* jungantur cum sequentibus: qui ad triumphī pompam hedera et coronis, i. e. corona hederacea cinētur est. — V. 4. *ἔστασα* Vat. — V. 5. Junge: ἀγκιστρῶν μῦθον τοῦ χαρίεντος πάντων, ὅσα αὐτὸς (λαμπρὸς ἀνὴρ) ἔτραξεν ἐν λίσσῃ καὶ ἐν τῷ οἴνῳ. Hos versus autem passim interpolavit *Brunckius*. Nam v. 5. pro κατέτραξε Cod. habet καθότραξε et v. 7. ἦν τ' οἴνῳ τῷ καὶ τι τοῖς —. Ad verba ἐν οἴνῳ καὶ λίσσῃ facit distichon nescio cujus ap. *Athen.* L. I. p. 32. C. ἦ γὰρ ἔπος τὸδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἴσιν, ἄλλὰ τι καὶ λίσσης οἶνος ἔχιν ἐθέλει.

III. Cod. Vat. p. 169. sq. *Φαλάκεν*. *Kusterus*, qui hoc Epigr. profert ad *Suidam* v. *Θιάσος*, auctorem *Φίλαριν* vocat. *Phalaeci* nomen gerit in *Anth. Reisk.* p. 16. nr. 444. Mulier, quae in Bacchi fainulitio consenuerat, ornamenta et instrumenta orgiorum deo consecrat. — V. 1. *Suidas* excitat ad v. *Θιάσος* et *θύμβον*. Instrumenti, quod hoc versu describitur, significatio paulo obscurior. *στρεπτός θύμβος* tympanum rotundum esse videtur, quod Bacchae manibus tenentes crebro rotabant. *Photii Lex.* Msc. *θύμβος*, ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθυσιάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον. οὕτως *Εὐπολις*. Si tamen *Photius* eum *Eupolidis* locum significavit, quem laudat *Schol. Apoll. Rhod.* IV. 144. comicus non de tympano, sed de trochisco magico locutus est. De tympano videndus imprimis *Perizon.* ad *Aelian.* L. IX. 8. — *μύπη θιάσειν* *Βακχεύου* illud instrumentum vocat, quod Bacchas incitat et stimulat. *Lucret.* L. II. 619. *Tympana tenza tonant palmis* — *Et Pbrygio stimulat numero cava tibia mentes.* *Aeschylus* ap. *Strabon.* X. p. 721. C. *πύπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὴν θυμολάν*. — V. 2. ap. *Suidam* in *ἡμφιδόρον* et *ἐχάιν*. — *ἡμφιδόρον* ha-

bet apogr. Lips. Nostrium est in Vat. et ap. Suid. — σκόλος temere in σκόλον mutavit Kuster. Tom. I. p. 150. Vide *Salmas.* qui hoc distichon laudat ad Solin. p. 607. F. et *Toup.* in Cur. Sec. p. 159. *Brunckius* in Lectt. p. 99. improbat lectionem, quam, a Cod. fide recedens, in *Analectis* dedit: καὶ σκότος κ. σ. ἀχαιϊνέης. σκόλος. τὰ δέρμα. τὸ ἴδιον. *Schol.* ad *Nicanor.* Alex. 270. *Callimach.* ap. Suid. T. II. p. 279. τὸ δὲ σκόλος ἀνδρὶ καλόττην γυγνόμενον νικητοῦ. Haec *Toupinus* laudavit, ubi in nostro versu partem vulgatae tuetur, partem temere impugnatur. *Κριτιδέρων*, quod reponendum censet, ineptum est. *Κυφιδόρος*. πανταχόθεν περιέχουσα, πανταχόθεν δεδομένη. Suid. pellis tota cum capite pedibusque, ita ut *Baccham* totam ambiret, ut doctissimus editor explicuit. ἀχαιϊνὰ νεβρὸν ἐλάφον ἡλίκια. *Hesych.* Fuse de hoc vocabulo disputavit *Salmas.* ad Solin. p. 156. sq. cujus sententiam amplexus est *Bocbartus* in Hieroz. III. 24. Varias eruditorum explicationes recenset *Gesner.* Histor. An. in *Cervus.* A. De vellere aureo *Apollon.* Rhod. L. IV. 174. ὅσην δὲ ἦνδε βοδὲς ἦνις ἢ ἐλάφω Γίγνεται, ἣν τ' ἐρεθεται ἀχαιϊνὴν καλεῖσθαι, τόσσον ἦν πάντα χρέουσιν ἐφόπευθαι αὐτον. De στικτὸν, quo maculosa hinnuli pellis significatur, vide *Schneider.* ad *Oppian.* Cyn. II. 403. p. 362. — V. 3. Suid. in *Κορυβαντείων* et *Ιαχήματα*. βόπτρα. De cymbalis interpretatur *Reiskius.* His *Corybantes* utebantur, ut et *crotalis*, de quibus equidem τὰ βόπτρα interpretari malim. Poëta ap. *Hephaestion.* in *Enchir.* p. 40. Γαλλὰι Μητρεὶς ὀρείης φιλέθουσαι δεξιμάδες, αἷς ἔντα παταγίται καὶ χάλκεα κρόταλα. *Pindarus* ap. *Strabon.* L. X. p. 719. B. cujus verba vehementer depravata sic fere correxerim:

Σοὶ μὲν πατάγημα; μῦτες, πάρε
μεγαλοβόμβων κυμβάλων,
ἐν δὲ καὶ χαλκόμενα κρόταλα
αἰθόμενα τε δαίς ἀπὸ ξανθῆς πέδικας.

Scriptimus πατάγημα pro κατάρχη, revocata syllaba fugi.

tiva et paucis mutatis. κροτάλων χειροτονὴς πάταγος. *Meleager* Ep. LX. ἰαχίματα ῥόπτρων. *Noſter*. τυμπάνων ἰαχόεις. *Euripid.* in *Palam.* ap. *Strabon.* l. c. p. 720. C. — χαλκῶδετα κρόταλα, ut χαλκῶδετοὶ κοτόλαι, id est κύμβαλα, *Aeschyl.* ap. *Athen.* XI. p. 479. C. χαλκῶδετα ἔμβολα in *Eurip.* *Phoen.* 115. pro χάλκεια. χαλκισβαρὲς κρόταλον. *Antip. Theſſ.* Ep. LXX. κρόταλα χαλκοῦ. *Euripid.* *Cycl.* 204. Vulgo ἐνδὲκ' ἀχλάδων κρόταλα legitur. Quomodo alii hoc fragmentum tentaverint, vide ap. *Schneiderum* in *Fragm. Pind.* p. 51. sq. — V. 4. *Suid.* in *κωνοφόρον*. unde *Reiskius* *κωνοφόρον* sumit pro Cod. lectione *κωνοφόρου*. Nihil opus est mutatione. Significatur thyrsus cum cono, qui ejus summitati impositus est. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 379. A. ubi h. v. laudat, et *Homonym.* *Iatr.* p. 4. — Pro *χλοερὸν* Cod. Vat. *χλοερῶν*. Hoc jam in *Apogr.* emendatum fuit. — §. 422.] V. 5. *Kusterus* pravam lectionem *κορυφῆο*, quam dedit T. II. p. 197. ex *Suida* v. *βρέμον*, emendavit T. II. p. 352. Pro *τυμπάνου* Lexicographus *τυμπάνου* praeberet. Vide *Interpp. Catulli* LXIII. 8. τὰ βαρὺ tympani strepitui proprie tribuitur. *Dioscorid.* Ep. XI. κόμπανον — οὐ βαρὺ κομήσαντος. — ἦδε φορηθέν. Vat. pro ἦδε. — V. 6. *μετροδέτου κύμης*. Bacchus cum turba sua mitras gerit. *μίτρα* pro diademate nonnunquam usurpari, monuit *Vulcanius* ad *Callim.* H. in *Del.* 166. Ut ornamentum muliebre cum *κεκρυζάλα* jungitur in *Aristoph.* *Theſm.* 264. — *λένος*. mystica vannus iacchi. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Jov.* 48. — V. 7. Cum in *apogr.* *Lipſ.* εὐάνθης sit, *Reiskius* scripsit *Εὐάνθης*. Servanda Cod. lectio. Ferendis quatfendisque thyrsis minus valens mulier, aetate provectior, in computationibus tamen factis fortis, thyrsum cum poculis commutavit. — Pro *μετημφίπασιν*, quod Cod. habet et *Kuster.* apud *Reiskium* *μεθ' ἡμέτερο* reperitur.

IV. Cod. Vat. p. 310. φλάκκου ἢ φαλάκκου, quod *Salmasius* allevit *Planudeae* p. 252. St. (365. W.) ubi

Φακέλλου. Agriculturam navigationi praeferendam esse iis, qui vitam extendere velint. — V. 1. *θαλάττια ἔργα*. Vulgo. Sive omnino navigatio intelligitur, sive inprimis navigatio lucri causa suscepta. — *περβάλλου*. Flor. et tres Aldinae. — *περβάλλει* Vat. — V. 4. *εἰς* omittit Ald. pr. *εἰ* Ascensf. Idem color est in Ep. *Damages* VIII. *χαλεπὸν γὰρ Ἀχαιοῖνδ' ἄνδρα νοῆσαι Ἀλκιμον, εἰς πολιὸν ἔστις ἔμεινε τρίχμ*. Verbi *ἔστι* repetitione offensus Wakefield in Sylv. crit. T. III. p. 191. versum secundum sic constituit: *εἴ τι τοι ἦδ' ὁ μακρὴς περίωδ' ἰκεῖν βιονῆς*. Malim vero equidem putare, *ἔστιν* in quarto versu depravatam esse, quippe ex prior pentametro huc traductum. Vide, an poeta scripserit:

*εἰν ἄλλ' δ' οὐ πως
εὐμαρὲς εἰς πολιὸν ἄνδρας ἔλπει κεφαλὴν.*

Difficile, virum, qui in mari tantum non habitat, vitam usque ad canos producere. Epigr. *ἐπίσπ*. DCI. III. *οὐ μὲν πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἤλασα*. In talibus *ἐλαύνειν* pervenire sonat. Passim hoc verbo de aetate et annis utitur *Herodian*. L. II. 5. 9. *οὐδὲν τι μέγα ἢ βαρὺ περιβότῃ εἰς μακρὸν γῆρας ἐλάσαντι*. L. V. 8. 20. *εἰς ἔκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας*.

V. Cod. Vat. p. 613. In Phoci cujusdam naufragi cenotaphium. — V. 1. *ξείνῃ* Cod. et in fine versf. *μελαίνῃ* pro *μέλαινα*. (sic corrige in Edit. Lipsf.) — V. 2. *νεῦς οὐχ ὑπεξήνικεν οὐδ' ἰδέξατο*. Vat. Cum reliqua optime restituta sint a *Brunckio*, vereor tamen, ut in *ιδέξατο* poetae manum affecutus sit: *Navis undas non persulit, neque intra se resinuit*. At aqua intra navem retenta eam necessario demergit. Aliud quid lateré videtur. — V. 3. *πολὸν βρόν*. Vat. — V. 4. *λεχτάτην*. Cod. Vat. *Theocrit*. Eid. VII. 58. *Εὐρον, ὅς ἐσχατὰ φύκις κινῶ*. — V. 5. *ἐν πατέρων*. Vat. Hoc verum videtur; subaudi γῆ. — V. 5. *προμηθεύς*. Vat. — V. 6. γ' om. Cod et pro *εἰκέλη* scribit *ἐκλήη*. *Nicaenes*. VI. 9. *αὐτὴ δὲ γυνὴ ἐλολυγόνος εἶτον ἔχουσα*.

Fortasse Halcyonem significavit; quam avem λυγρὴν vocat *Apollon. Rhod. L. IV. 363.* τηλὲς εἴη λυγρῆς κατὰ πόντον ἅμ' ἀλκυονέσσι φερέμεναι. Eadem propter lugubrem cantum passim in rebus tristibus commemoratur. *Eustath.* in *Hysm.* et *Hysm. L. X. p. 449.* τὴν γλῶσσαν ἀλκυόνος πελοποιθέσθαι, ἀλκυόνος θρηνητικώτεραι. Conf. in primis *Homer. Il. i. 559.* — *V. 7. 8.* laudat *Salmas.* ad *Solin. p. 733. B. et 787. D.* — *V. 3.* πρόσθεν *Vat.*

Ex *Tom. II. p. 525.] VI.* Servavit *Asben. L. X. p. 440. D. E.* Cleo, vinosa mulier, Baccho vestimentum dedicat. — *V. 1.* Pro κροσσῶν *Toupius* in *Cur. nov. p. 234.* κροσσῶν corrigit, probante *Brunckio* in *Leclt. p. 235.* Vestis κροσσῶς nihil differt a θυσανῶϊ, secundum *Pollucem L. VII. 64.* θύσαιοι δὲ οἱ λεγόμενοι κροσσοί· ὅθεν καὶ τὰ θυσανῶτὰ παρὰ κροσσῶντι. Idem locum *poëtae* profert: — παρθένης δ' εἶναι δοκεῖ Φορβὴν κροσσῶς καὶ γυναικίαν στολήν. ubi tamen alios κροσσῶς scripsisse notat. In scena comica juvenes ἐπίκληροι gestabant λευκὴν κροσσῶν. *Pollux L. IV. 120.* Lucullus ἐπὶ τοῖς πολέμοις ἡγεῖται, θύρακι μὲν ἔχων σιδηροῦν, φολεῖσθαι, ἀποστρίβειν, κροσσῶν δὲ ἐξιστρίβει. *Plutarch. V. Lucull. c. XXVIII.* Hic fortasse vestimentum intelligitur, cujus pars interior κροσσοῖς sive cirris instructa fuit, ut *ταραντιβία* secundum *Hesychium v.* Vulgo autem vestis genus notabat, de cujus ora vel limbo dependebant cirri, qualem describit *Phaedrus L. II. 5.* Cui tunica ab humeris linteo Pelusio erat destripta cirris dependentibus. Vide *Salmas.* ad *Scr. Hist. Aug. Tom. I. p. 549.* ad *Solin. p. 131. E.* Loca veterum de κροσσοῖς collegit *Cuperus* in *Obst. I. p. 19.* — *V. 2.* τῶς Διονύσῃ. *Asben.* quod emendavit *Casaub.* — *V. 4.* οὐδ' ἅμ' αὖ πω. Vulgo. Emendavit *Toupius.* οὐδ' αὖ πω.

CALLIMACHI EPIGRAMMATA.

¶ 461.] *L. Cod. Vat. p. 575.* Versus quatuor priores edidit *Salmas.* in *Plin. p. 594.* Totum *D. Heinsius* in *Not. ad Horat. p. 18.* (*Ernest.* nr. XXX. p. 299.) De puero, formoso illo quidem, sed meritorio. — V. 1. ποῖμα τὸ κυκλικόν. Haec verba neque *Salmasius* in *Plin. p. 601.* F. G. neque *Anna Fabri* recte explicuit. Haec quidem cyclicum carmen esse ait, quod, poeta circa vilem patulumque orbem morante, vel minimas res obscura diligentia persequatur. Ille sensum in hunc modum interpretatur: Fontem, unde omnes aquantur, amicam, quae se omnibus prostituat, viam publicam, quae calcetur ab omnibus, et carmen cyclicum, quod omnium manibus seratur, uno eodemque loco habenda esse. Sed hoc non voluit *Callimachus*: poema, quod publicus usus seris, nobile carmen est; poeta autem de re vili loquitur. In *cyclico* carmine hoc quidem loco ad argumentum respicitur, quod e cyclo mythico peti- tum a plurimis poetis, iisdem saepenumero verbis, eodemque ornatu tractatum est. Solebant enim illi poetae cum *Homerum*, tum alios e veteribus spoliare; unde *Pollianus* Ep. I. τοὺς κυκλικούς τούτους, τοὺς πύτῃ ἐπειτὰ λέγοντας Μισθῷ, λαποδέτας ἁλλοτρίων ἔκείων. Sed totum carmen vide. — V. 2. χαίρω ἢ π. *Heins.* Sed τίς pro ἦτις positum esse, monuit *Bensleyus*, qui laudat *Schol. Soph. Oed. Colon. 3.* ubi hic loquendi usus ex *Callimacho* exemplis adstruitur. Vide *Reiskium* in *Misc. Lips. IX. p. 312.* sq et *Zeune* ad *Xenoph. Cyrop. I. 2. 10. p. 22.* — καλεῖθαι. Sensu fortasse allegorico, ut *Propert. III. 1. 14.* Non datur ad Musas currere lata via. Notum Pythagorae praeceptum, φεύγειν τὰς λεωφόρους, de quo videndus *Bensleyus* et *Rubnk.* ad *Callim. Fr. CCXLIII. p. 541.* — V. 3. περιφαστον. corpus vulgantum. Laudat

Bentlej. Ep. XIX. Σμῶνῃ περίφοτος. Theogn. v. 595.
ἔχθαιρῳ δὲ γυναιῖκα περιδρομον, ἄνδρα τε μέγρον, ὅς τῃν ἄλλο-
τρίν βούλῃσ' ἄρουραν ἡρών. — οὐκ ἐκδ' κρήνης πίνω. Hinc
profecit Propert. II. 18. 51. Cui fuit indocti fugienda
haec semita vulgi, Ipsa petita lacu nunc mihi dulcis aqua,
quem vulgo non recte accipiunt. Horat. I. Epist. III. 10.
Tizius — Pindarici fontis qui non expalluit haustus, Fasti-
dire lacus et rivos ausus apertos. Theognis v. 936. ἔρω
μὲν αἴτης (i. e. μένος) ἵππινον ἐκδ' κρήνης μελανόδρου, ἥδ' ὅ τι μοι
ἰδόκει καὶ καλὸν εἶμιν ὕδαρ. Νῦν δ' ἤδη τοῖδ' ὀλωται, ὕδαρ δ' ἀνα-
μίσγεται ὕδαϊ. Ἄλλης δὲ κρήνης πίνομαι ἢ ποταμοῦ. — Pro
σικχάνῳ Cod. vitiose σικχάνῳ. De ipso verbo vide Inscrp.
Hesych. v. σικχαζόμενος. Asbenaens L. VI. p. 262. A. δ
δύσκολος, ὅς ἐστιν δυσάριστος ἢ σικχός. — V. 5. Λυσανία le-
gendum esse, suspicatur Anna Fabri; recte, ut mihi qui-
dem videtur. Est enim pueri nomén Λυσανίας. Vide
Westen. ad N. T. I. p. 669. Legitur etiam hoc carmen
inter Puerilia. — V. 6. τοῦτο. Vat. Cod. et sic plurima
habent apogr. Vide Philarg. Em. in Menandr. p. 168.
In nonnullis apogr. τοῦτο legitur, unde Bentlejus fecit
ᾧδε. Restituenda est Codicis lectio. Cum poëta clamasset
καὶ καλός, echo haec repetens dicere visa est ἔχει καλός.
Hinc Bentlejus colligit, jam Callimachi aevo similem
fuisse sonum τοῦ αἰ et τοῦ ε. nec multum differre pote-
rat αἰ et ε. — ἔχειν τινα in re amatoria, ut habere mu-
lierem. Nihil nobilius dicto Aristippi, ἔχω τὴν Λαΐδα, οὐκ
ἔχομαι, ad quod vide quae notavit Menag. in Diog. Laërt.
L. II. 75.

II. Cod. Vat. p. 576. Prius distichon habet *Schol.*
Theocr. Eid. II. 147. εἰδόμεναι γὰρ οἱ ἐξῶντες ὑπὲρ τῶν ἐγα-
πωμένων πλεονεξεῖς κυάδους ἐπιχρῖσθαι. Καλλιμαχός. ἔχει . . .
 Posterius distichon exhibet Planud. p. 485. St. 679. W.
 (Ernest. XXXI. p. 298.) Poëta a pincerna merum poscit;
 quod in Dioclis pueri honorem ebibat. Conf. *Meleagr.*
Ep. XCVIII. — V. 1. Διουκλῆς Cod. Vera lectio est in

Schol. *Theocriti* l. 1. a. Aquam a poculo, tam formoso puero dicato, longe abesse jobet. Ἀχιλλεύς priore loco aquam, posteriore deum et personam significat. *Ernestus* hic profert correctionem *Casauboni* ex not. mssis, sed procul dubio vitiose descriptam: Ἐγχεῖ καὶ τ' ὄνομα πᾶσι (voluit *etiam*) οὐδ' Ἄ. τῶν ἱερῶν τούτων & κ. Schol. *Theocriti*. καὶ οὐκ omittit. — V. 3. Haec, quasi excusans priora, addit, ne deus se neglectum et contemptum existimet. Quaedam apogr. pessime οὐδ' ἔτι τις. In genuina lectione conspirant Vat. et Planud. Callimachea cum *Tibullo* comparavit *Vulpus* L. IV. 13. 5. *Atque urinae possis uni mihi bella videri! Displiceas aliis! Sic ego tutus ero.* Hinc fortasse colorem duxit *Auctor* Ep. incert. XIV. εἰ δέ τις οὐ φήσῃ, μὴ πάλθεν· ναὶ μὰ σε, δαίμον, Ψεύδεις· ἐγὼ δ' ὁ λέγων ταῦτα καὶ εἶδα μένος.

III. Cod. Vat. p. 579. (*Ernest.* XXXII. p. 300.) Ad Cleonicum quendam, qui viso Euxitheo amore contabuit. — V. 1. Quaedam apogr. κλένομε. — V. 2. οὐκ ἔγνω Cod. ἔγνω *Bentl.* qui verba recte distinxit. Pronomen *σε*, quo sensus carere non potest, restituit *Ernestus*. In fine versus *Anna F.* τί γέγονας citra necessitatem et metro invito corrigit. — V. 3. ἐστέα. Sic ap. nostrum in Hymn. in Cer. 93. *Erisichthon* fame contabuisse dicitur, μέφ' ἐπὶ νευρὰς δαιδαλῆς ἱός τε καὶ ἐστέα μόνον ἔλιφθεν. *Theocrit.* Eid. II. 89. αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὅσπερ ἔτ' ἤς καὶ δέσμα. Cf. Eid. IV. 15. *Ovid.* II. Amor. IX. 13. *Quid juvat in nudis hamata resundere tela Ossibus; ossa mihi nuda reliquit Amor.* Nec in his locis nec in aliis similibus *crines* commemorantur, quorum mentio mihi non omnino idonea videtur. Nolim tamen corruptelae suspicionem movere. — V. 4. οὐμὲς Vat. Cod. οὐμὲς apographa quaedam. *Ernesto* arridet conjectura *Anna F.* αἰμὲς, quia nulla sit ratio, cur poëta se admisceat seque amatorem profiteatur. Mihi tamen, ne quid dissimulem, hoc ipsum placet, quod poëta, formosi pueri amore tabescens, cum

Cleonicum pallidum macilentumque videt, eum in eadem Charybdi laborare auguratur. Adde, quod idem color est in Epigr. *Meleagri* XLII. — *Θευμορίη. Θεῶ μοῖρα. Hesych.* *Θευμορίη τοῦτος* est ap. *Apollon. Rhod.* L. III. 676. ubi Schol.: *ἐκ Θεῶν μεμοισμαμένη νόσος.* Philoparris inter *Lucianea* T. III. p. 585. *ἄχρος δὲ σεν εἴλα παρείας. μή που τρικάρηνον τιθέσσι, ἢ Ἐκάτην ἐξ Ἀΐδου ἐληλυθῶσαν; ἢ καὶ τινι Θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας;* — Ceterum hunc versum respexit *Spanhem.* ad *Hymn. in Cer.* p. 787. — V. 5. *με συνήκασι.* *Vat.* quod cum a nullo editorum notatum sit, a *Salmasio* inter describendum correctum esse videtur. — *καὶ σὺ γὰρ ἐλθῶν.* *Vat.* Emendatio debetur *Pierfano Veris.* II. 9. p. 245. *Στράτο Ep. VII. εἶδον θγῶ τινα παῖδα ἐκαστοπλοκοῦντα κρυμβον Ἀντιπαρερχόμενος τῇ στεφανοπλῳκίᾳ. Οὐδ' ἄτρωτα παρήλθεν.* — V. 6. *ἡμφοτέρω.* Plene *ἑμασιν ἡμφοτέροις* *Strato Ep. XXXV. 4.* *Ellipfin* attigit *Gisb. Koen.* ad *Greg.* p. 13.

§. 462.] IV. *Cod. Vat.* p. 579. (*Ernest.* XLIII. p. 308.) Latine hoc Epigramma expressit *Quintus Catulus* ap. *Gellium* N. A. XIX. 9.

Aufugit mi animus: credo ut solet, ad Theotimum Devenit. Sic est. Persugium illud habet.

Quid si non interdixem, ne illum fugitivum

Mitteret ad se intro, sed magis ejiceret?

Ibimu' quasitum. Verum ne ipsi teneamur,

Formido. Quid ago? Da Venu' consilium.

Ad v. 1. confer *Theocrit.* *Fid.* XXIX. 5. *τὸ γὰρ ἄμυσεν τῆς ζωῆς ἔχῃ, Ζῆ τὰν εὐὴν ἰδὲαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.* Cf. *Asclepiad.* *Ep.* XIII. — V. 2. *ἔρις.* *Cod.* — *ἡφανές. abiit, evanuit.* *ἄφαρτον γίνεσθαι* passim ap. *Euripidem* *Orest.* 1496. *Helen.* 588. Vide *Westen.* ad N. T. I. p. 827. Cadavera fluctibus submersa *ἡφανέα* vocat *Acbill. Tat.* V. 14. p. 211. ubi *Melitta*, *κεῖνον, εἶπεν, ἐγὼ μόνη πέποιθα, καὶ οἷον ἐπὶ τοῖς ἡφανέσι ποιοῦσι νεκροῖς, νενοτάφιον μὲν γὰρ*

αἶδον, κενογάμιον δὲ οὐ. ubi miror neminem vidisse, legendum esse: κατὸν ἐγὼ μόνῃ πέπονθα. Eadem Melitta L. V. 26. p. 238. κατ' ἐμοῦ γὰρ πάντα κατὰ. — Post ἔχαστο sunt qui interrogandi notam ponant. ἀπεικὸν apographa nonnulla in ἀπεικῶν corruerunt. — V. 4. ὑπέχεσθε νόοι. Vat. Apographo *Rubrukenii* adscriptum: ἐπέχεσθε h. καλῶτα ἐκάλειν. *resineta*. Praeclara emendatio *Bentleji* ὑπέδεχθαι. — V. 5. Οὐκαὶ ἐννιφεύον. Vat. Apographa discrepant. *Bentlej.* conjecit εὐκ εἰς ἐς τὸν ἱφίβον, laudato *Philostrat.* Vit. Apoll. I. 6. qui proverbium esse docet, καὶ τέλει; ἢ ἐπὶ τὸν ἱφίβον; Verum proprium hic nomen requiri *Scaliger* vidit, qui in Epistola ad *Salmasium* εὐκ εἰς Κηφισὸν corrigi. — ἢ λιθάλευστος. sic Vat. non δ. Vide ad *Alexandr. Aetol.* V. 12. — V. 6. ὅτι πεν στέφεται. Vat. Nostrium debetur *Valckenario*, qui comparabat *Lucian.* T. I. p. 637. ἐπιστέφονται γὰρ εἰς τοῦτον, ὥστε οἱ δουλεύουσιν.

V. Cod. Vat. p. 586. (*Ernest.* XLIV. p. 310.) Poëta apud Archinum τερπεριτάτην excusat, quod, vino et amore suadente, comissionem ad ejus januam egerit. — V. 1. Ἀρχαῖν Vat. In edit. Lipsi. legitur ἄρχων. In marg. apogr. Lipsi. ἀρχαῖν. Nomen pueri restituit *Bentlejus*. Frequenter in Codd. litera ι, ubi producitur, εἰ scribitur. — V. 2. τὴν προπέττειαν ἔχων. *Anna F.* ἔρα est in Vat. Idque *Bentlej.* restituendum censebat: Vide, *semeritas, quid faciat.* *Tibull.* I. 6. 29. Non ego te laesi prudens: ignosce facienti. *Jussis Amor: contra quis ferat arma deo?* *Achill. Tat.* L. V. 26. p. 237. εἰ δὲ τι σοὶ προπετῆς ἀθροσινάμην, σύγγνωθι, φίλτατε. — V. 3. με ἐνάγκασεν. Ed. *Annae.* quae comparat *Terentii Adelph.* III. 4. *Persuasis nox, Amor, vinum, adolescentia.* Hinc *Ovid.* I. Amor. VI. 59. Nox et Amor vinumque nihil moderabile suadens. *Terentius* sua, ut plurima, ex *Menandro* duxisse videtur, unde sumit *Achill. Tat.* L. II. 10. p. 59. πολλὰ γὰρ ἦν τὰ τότε ἐπλίζοντά με θαρβύν* οἶνος, ἔρω, ἄλκις, ἐρημία. Idem L. II. 3. p. 50. Ἔρως δὲ καὶ Διόνυσος, δύο βίαιοι θεοὶ ψυχῶν

ψυχὴν κατασχόντες, ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχοντίαν· ὃ μὲν καίτων αὐτὴν τῇ συνήθει πυρὶ, ὃ δὲ τὸν οἶνον ὑπεκκαύμα φέρον· οἶνος γὰρ ἔρωτος τρεφὴ. *Rubnkenius* in *Epist. crit.* p. 175. cum v. 3. et 6. comparat *Eurip.* *Augen ap. Stob.* XVII. p. 164. ὦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'· ἐμολογῶ δέ σε 'Αδίκειν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἰκούσιον. Quibus senariis characterem Euripideum plane impressum mihi agnoscere videor, quamvis aliter statuebat *Joannes Pierſon.* *Propert.* I. 3. 13. *Et quamvis duplici correptum ardore juberent, Hac Amor, hac Liber, durus uterque deus.* — In fine versus *Anna* αὐτὸν conjiciebat. Vulgatam tuetur *Bensleyus* ex *Epigr. Menandri* (Tom. I. p. 203.) χαῖρε Νεκλειδα, ἰδύμεον γένος, ὦν δ' μὲν ὑμῶν Πατρίδα δουλοσύνης ῥέεατο — — Adde quod perpetuus *Callimachi* imitator sic locutus est, *Nonnus* in *Dion.* XVII. p. 470. 30. Πᾶνες ἀθαρσέουσιντο μεμνηνότες· ὦν δ' μὲν αὐτῶν Μάρψας εὐπαλάμῳ βεβηκμένον αὐχένα δισμῷ. Attigit hunc idionismum *Brunckius* in *Not.* ad *Sophocl. Philoctet.* 316. p. 486. — V. 5. ἐρέσσα. *Cod. Vat.* Hoc *Bensleyus* in ἐρέσσα mutatum voluit. Nostrium debetur sagacitati *Pierſoni* in *Verif.* p. 86. *Suidas:* ἐρέσαν· ἐρέσαν. ἰαυθὲς παρὰ Καλλιμάχῳ. Usus est hac voce in *Hecale* *Fragm.* LIII. ἡ δ' ἐρέσσε τοῦνεκον ἀλγυδὲ ἔσχε. Nostrium carmen fortasse obversabatur *Alciphroni* L. III. 67. p. 440. ubi auctor *Epistolae*, pulchra puella visa, οὕτως, αἶτ, ἑκακάθην εἰς ἔρωτα, ὥστε με ἐπιλαθόμενον, εἶδός εἰμι, προσδραμόντα Ἰδέλαιν κόσμη τὸ στόμα. — V. 6. τὴν λαγὴν. *Cod. Vat.* quod *Bensleyus* in δειρὴν mutavit. Satis probabiliter. *Theognis* v. 259. ἔνθα μέσση παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκυλὴν ἐφίλησα Δειρὴν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἐκὸ στόματος. *Philostroph.* *Epist.* XXVIII. p. 926. ἐντεταλμένη αὐτοῖς καὶ τὴν δειρὴν σου φιλήσῃ. *Alciphron* L. I. 28. p. 114. εὐ δὲ ἑκακινάως ἀναστὰς ἐπεῖρθε τὴν δειρὴν ἀνακλῶσας κόσμη. ubi vide *Bergler.* Longe diversam tamen lectionem olim in hoc versu obtinuisse, apparet ex *Plutarcho*, apud quem hoc distichon legitur Tom. II. p. 455. B. ἀλλ' ἐφίλησα τὴν φέ-

λην. Hinc Tour: Em. in Suid. P. III. p. 322. emendavit τὴν φιλίην. *Salmasiō* hanc emendationem tribuit *Wyssebach.* in Not. ad *Plutarch.* T. II. P. II. p. 858. Eandem unus ex Codd. doctissimi editoris confirmabat. *Theocrit.* Eid. XXIII. 18. ἀλλ' ἰδὼν ἱκλαίς ποτὶ στυγνοῖσι μολάθροισι καὶ κόπῃ τὴν φιλίην. *Lucret.* IV. 1170. *At lacrymans exclusus amator limina saepe Floribus et fertis operis, posteaque superbos Unguit Amaracino, et foribus miser oscula figit.*

VI. Cod. Vat. p. 590. Edidit *D. Heinsius* in Not. ad Horat. p. 35. (*Ernest.* Ep. XLVI. p. 312.) Amoris flammam, qua olim flagraverit, poeta nondum omnino extinctam esse veritus, amicum, ne se amplecti velit, admonet. — V. 1. Sunt haec verba dubitantis, et, quid rei sit, cum timore quodam explorantis, ita ut, quo rem propius spectet, minus minusque sibi confidat. "κακρυμμένον πῦρ. Hinc *Meleager* Ep. LV. μὴ, περὶ Διός, ὃ φιλάβουλε, κινῆσθαι τέτρεν πῦρ ὑποδαλθήμενον. *Horat.* II. Carm. I. 7. *Incedis per ignes Suppositos cineri doloso.* *Ovidius* in Remed. Amor. 243. sanari cupientibus absentiam suadens, *Nec satis esse puta, ait, discedere: lentus abesto, Dum perdat vires sitque sine igne cinis.* Ibid. 731. *Ut pene extinctum cinerem si sulfure tangas, Vives, et e minimo maximus ignis eris; Sic, nisi vitabis, quidquid renovabis amorem, Flamma redardefcet, quae modo nulla fuit.* — V. 4. ὑποτρῶγων. Cod. Vat. Quaedam apogr. ἀποτρῶγων. — V. 5. δέδοικα. Ed. Annae. δέδοικα est in Cod. — Vers. ult. deturpat vitium Cod. σιγῆρης et βάλλῃ. Illud in apographis varie exhibetur. *Lipf.* et *Scal.* ὁ σιγῆρης. *Voss.* οὐτ' ὅσος εἰ γὰρ νῆς. *Anna* dedit οὗτος ὃ ε' εἰ γ' ἡρῆς. *Brunckius* sagacissimi *Bensleji* conjecturam in textum recepit, qui haec notavit: »Σιγῆρης apud *Hesychium* λα- »θροδάκτης: serpens vel canis clam subrepens et morsum »inferens. Idem: λαθαργοὶ κύνες, κρύφα δάκνοντες, et alibi »λαθαργὸς κύων* ὁ προσπαίων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. Queri-

„tur poëta Menexeno, se a puero quodam amplexibus „subdole labefactari et in amorem illici.“ Haec ille. Menexenus igitur non ipse est puer ille, cujus amplexus poëta timet, sed amicus quidam, cui rem narrat. οὗτος δ' εὐχέτης autem puer est, Callimacbi deliciae, quibus tribuit, quae Cupidiui sunt propria — *qui subit et tacita callidus arte nocet.* Ovid. I. Amor. I. 2. 6. Quippe ubi nec causas nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via est. — Sic est incautum quidquid habetur Amor. Propert. II. El. I. 75. 76. et 80. Commentarii instar est Apollon. Rhod. L. III. 230. ubi Amor καρκαλίμοις λαθὺν ποσὶν οὐδὲν ἄμεψεν, ὅξεα δ' ἐνδύλλαν· αὐτῷ ὑπὸ βαιῖς ἐλυσεθεὶς Ἀλεονίδῃ. — βάλῃ recte dedit Heinsf. Plurima apogr. βάλῃ.

VII. Cod. Vat. p. 592. (Ernest. XXXIV. p. 302.)

Ad puerum Menippum, qui poëtae paupertatem exprobraverat. — V. I. ὅτι μου. Cod. μοι Apographa. — τοῦ μὲν ὄναιον. Proverhium olere scribit doctissima Anna. Recte. Apud Platonem de Rep. VIII. p. 563. D. Socrate quaedam de libertatis abusa exempla proferente, Glaucō, τὸ ἐμὲν γὰρ αἶτ, ἐμοὶ λέγεις ὄναρ· αὐτὸς γὰρ εἰς ἐργὰν πορευόμενος θαμὰ αὐτὸ πάσχει. Suidas v. τὸ εὖν ὄναρ τοὶ διηγούμενοι· εἰ γὰρ ἐγὼ σοι νῦν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας· τὸ εὖν ὄναρ τοὶ διηγούμενοι. — V. 3. ἐκλύτω τὴν — Bentlejus κεφαλὴν subintelligebat, quod merito nexplofit A. Fabri (?), quae pro τὴν reponerat μὲν. Cl. „Toup. in correctione Addendorum in Theocrit. ἐκλύτω τε. Emendationum omnium pessima est ea, quae τὸν pro τὴν reponit, quum illud nec expressum nec subaudiendum quid habeat, quocum jungatur. Verissimum est quod dedi θῆν, ἐπιπολὸν, sive παρακληρωματικὸν est. Frequens huius sive adverbii sive particulae Theocrito usus. Saepissime τ et θ permutantur. In sq. Ep. 4. „Cod. καὶ εὖ ποθ' ἡράσθης.“ Brunck. — In vers. ult. Cod. καὶ φίλος τὸν habet. Editiones τῶν. Sensit Anna, antithesin

in his verbis minus accuratam esse; quare corrigit: καὶ φίλε, καὶ παρὰ σεῦ —. At hoc languet. Fortasse melius: καὶ φίλε καὶ, παρὰ σου τευτ' ἐκρησσύτατον. Haec verba, quum ab aliis accipio, acerba, quum ex te audio, longe acerbissima mihi videntur.

V. 463.] VIII. Cod. Vat. p. 604. Primus edidit Bentlejus ex Cod. Oxoniensi. (Ernest. Ep. LVI. p. 324.) Jovem poëta rogat, ut puero, in amore sibi respondenti, propitius esse velit, si contra, infestus. — V. 1. τὸ καλὸν μελανῦντα. subfuscum, ita tamen, ut fuscus color eum deceat. τὸ καλὸν pro καλῶς positum illustravit Valcken. ad Theocrit. Eid. III. 2. — In fine vers. ἐμὲθεν Cod. Vat. quod probabiliter emendavit Bentlejus, ut apparet ex imitatione Dionysii Ep. IV. Tom. II. p. 254. et Ep. ἐδίσσω. XIII. — V. 3. ἐχάλισσιν. τὸν καλὸν κομήτην Ganymedem vocat Lucian. D. D. V. p. 16. — V. 4. καὶ ἀποδ' ἡράσθης. Vat. Cod. Sic saltem Gothanum apogr. Bentlejus enim nihil de lectionis varietate monuit. Versus in Eidyllio Theocriteo VIII. 59. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ, οὐ μόνος ἡράσθην· καὶ τὸ γυναικοζέλας — ex Callimacheis conflatos existimabat Valcken. in Epist. ad Røever. p. XII. non assentiente Eichstaedtio in Quaestio. Philol. Spec. p. 50. — Continent autem illa verba causam, cur poëta Jovis auxilium in re amatoria impleret. Conf. Asclepiad. Ep. XIX. Ζεῦ φίλε, στήθεσιν, καὶ τὸς ἐρῶν ἱμάσθης.

IX. Cod. Vat. p. 88. Habetur in Anth. Plan. p. 481. St. 624. W. (Ernestus XXVI. p. 294.) De Callignoto quodam, qui cum Ionidi puellae perpetuum amorem juravisset, pueri amore incensus, eam reliquerat. — V. 3. 4. sic profert Muretus ad Catull. Ep. LXXI. Laudat eosdem Stobaeus Tit. XXVIII. p. 194. ἀλλὰ λέγουσιν ἀλλὰ θεάσαι τοὺς ἐν Ἑρώτι θεμούς μὴ δόνειν ἔ. ἔ. ἔ. His saltem firmatur lectio δόνειν, quam Vat. habet, et Stephanus jam receperat pro βαίνειν, quod est in Flor.

tribus Ald. et Ascens. Quod ad sententiam attinet, haud scio an reliquis praeiverit *Plato* in *Conviv.* p. 319. E. λέγουσιν οἱ πολλοί, ὅτι τῷ ἐμύοντι μόνῃ συγγνώμῃ παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ὄρκων Ἄφροδίσειον γὰρ ὄρκον οὐ φασιν εἶναι. *Aristaen.* II. 20. p. 105. τοὺς δὲ ὄρκους αὐτοὶ φανὲ μὴ προσπαλάξιν τοῖς ὡς τῶν θεῶν. Nescio quis ap. *Scobaeum* l. c. Ἄφροδίσειος ὄρκος οὐκ ἐμπολέμος. *Tibull.* l. 4. 20. Nec jurare time; *Veneris perjuris veni Irrita per terras et frusta summa ferunt.* Gratia magna *Jovi*; vetuit pater ipse valere, *Jurasset cupide quidquid ineptus amor.* Conf. III. 6. 47. sqq. Qui plura cupit de perjuriis amantium, adeat *Casaubon.* ad *Athen.* p. 827. 19. *Gatacker.* Adv. Misc. poeth. c. X. p. 527. D. E. *Abresch.* Lectt. *Aristaen.* p. 316. — V. 5. νῦν δ' ὃ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται π. *Planudea* ex inepta *Monachi* interpolatione. — θέρεται. *Antip. Sidon.* Ep. XXXI. ἵνα μὴ δίσσῃ πάντα θέρητο πυρί. — V. 6. ὡς *Μεγαρέων.* Locum *Theocriti* ex *Eid.* XIV. 48. laudare non neglexit *Brodaeus*: ἄμμες δ' οὐτα λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὗτ' ἐριθμητοί, Δύστανος Μεγαρέης, ἀτιμωτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ. ubi vide *Schol.* et *Suidam* v. ἑμίς ὃ Μεγαρεῖς T. III. p. 529. Ceterum *Burmannus* *Callimachea* admovit his *Propertii* III. 18. 15. *At tu, stulta, deos, tu fingis inania verba, Forsitan ille alio pectus amore terit.*

X. Cod. Vat. p. 557. (*Ernest.* in *Auctario Epigr.* LXIII. p. 328.) Obscurum est Epigramma et in Cod. valde depravatum. Rem periculi plenam esse ait, amicitiam in discrimen committere; nec tamen hoc in univ. videtur pronuntiare, sed respectu habito ad certam aliquam rem, amorem, ut videtur. — V. I. ὅτι ταλα. Cod. quod *Ernestus* in τᾶλλα mutavit. Feliciter. Sed idem reliquit ὡρχαῖος, quod an sincerum sit, valde dubito. Scribendum videtur:

ὡρχαῖος ὀρεστας.

Sed hoc leve est prae iis, quae sequuntur. In Cod. est λουκαρέταν μιν οὐκ ἐμάνη μανίην. non, ut *Apographa* quae-

dam habent: λευκεῖται μανῶν. *Ernestus* de *ἱερομανῶν* cogitavit, non habens tamen, quomodo versus initio succurreret. Ejus vestigiis insistens *Eldickius* in *Suspici.* p. 24. αὐτὰρ ἱερομανῶν conjicit. Parum commoda h. l. particula αὐτὰρ, nec auctor hujus conjecturae sibi satisfecisse videtur, dum codicum medicinam expectandam putat. *Brunckius* μῶναν ex ingenio scripsit; sed ne hoc quidem pro certo et genuino habens, tentat: λευκοχρῶαν πυγῶν, quod contextus non patitur, et a membranarum ductibus nimis recedit. Non magis probandum, quod proposuit *Zedelius* in *Bibl. Crit. T. II. P. I. p. 112.* Λευκαδερτομανῶν ὡς δ. μανῶν, quod secundum ipsum auctorem de *insania Leucadio saltu exstinguenda* accipiendum est. Mihi probabile videtur, in primis pentametri syllabis latere nomen proprium ejus, quem poeta alloquitur, ut *Ep. VI. 5. XI. 1.* fortasse *Εὐκρατες*. Furor autem, quo *Orestem* liberum fuisse ait, vix alius esse potest, si contextum consulas, quam is, quo multi laborant, et ipse fortasse *Callimachus* laboraverat, periculi in amicorum sinceritate faciendi. Hujus sententiae ductu corrigendum suspicor:

Εὐκρατες, ἀματίην οὐκ ἔμνη μανῶν —

Quis ille sit furor, quem *suum* dicit *Callimachus*, sequentia declarant. — *ἔτασις ἄτις ἑλεγχῆι*, quam prosaici *ἑλεγχον* simpliciter vocant. — *V. 3. 4.* laudat *Salmas.* in *Solin. p. 858. C.* cujus lectionem adoptavit *Brunckius*. Cod. enim *v. 4.* *ἑλλαιχ'* ὡς δ. exhibet. Dubito, an hic genuinam *Callimachi* manum teneamus. Plane abundat καί, nec reliquorum sensus perspicuus est. Unum drama *Orestes* docuisse dicitur. Hoc de fabularum auctoribus solemne est; quo sensu *Oresti* conveniat τὰ διδάσκον δρᾶμα, non satis video. δρᾶμα de re gesta dici potuit, cujus auctor *Agamemnonis* filius fuit; hoc igitur sensu fortasse tribuitur ei, quod poetae proprium est. Ad illam autem actionem respici puto, quam exhibuit *Euri-*

pides in Iphigenia in Tauris, ubi, si qua alibi, Pyladis amicitia in discrimen venit. — V. 6. κλέω. Ex plurimis amicis, quos meros Pylades esse putavi, nullus mihi superest.

XI. Cod. Vat. p. 585. Edidit D. Heinsius in Not. ad Horat. p. 54. ubi Venusinum poetam hoc carmen expressisse docet I. Sat. 2. 105. *Leporem venator ut alta In nive sectatur, positum sic tangere nolit: Cantat et apponit: Meus est amor huic similis: nam Transvolat in medio posita et fugientia caprat.* Haec expressit Ovid. Amor. II. 9. 9. et II. 19. 36. Conf. Vavassor in Antibarb. p. 504. — V. 1. πτώκα λαγῶν et versu sequ. λασις ἴ. δορυκαλίδος corrigi voluit Mitscherlich. ad Horat. I. Carm. I. 27. ut discimus ex Heinrichii Obsl. p. 58. Nihil muto. Homer. II. ε. 51. ἰσθλὸν θηρητῆρα διδάξει γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ βάλλειν ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὐρεσιν ὕλη. Sic fortasse olim fuit ap. Theocrit. Eid. α. 110. καὶ πτώκας βάλλει καὶ θηρία πάντα (vulgo τᾶλλα) διώκει. — V. 3. στίβῃ Cod. Vat. στίβῃ. (sic emendavit Anna) ψόχος, πάχυν. Hesych. Ut hic verum vidit doctissima Anna, sic perperam pro κεχηρημένος conjicit κεχηρμένος: nec Bentleyus audiendus est, qui κεχηρημένος corrigit, hanc correctionem juvari censens loco Horatii I. Carm. l. 25. Sinceram esse vulgatam, multis exemplis prolatis edocuit T. H. ad Hymn. in Dian. 69. χερσίδος enim nonnunquam significat *versari in aliqua re, sive*. Ad nostram locum maxime facit Herodot. L. IV. 50. p. 304. ἔσται γὰρ ἡ γῆ αὐτῇ τοῦ χειμῶνος πάνπαν ἑλίσση, νιστῶ δὲ πάντα χερσίδος. Philo Jud. p. 270. D. νυκτὶ καὶ σέβτῃ κεχερσίδος βαρεῖ. — V. 4. τῇ Heinsf. male. Hoc sensu τῇ scribendum. Vide Schol. ad Homer. Od. ε. 346. Hesych. v. τῇ. — ἔλαβεν. Vat. — V. 5. 6. Iterum, statim post carmen integrum, hoc distichon habetur in Vat. Cod. p. 585. ut ἄδελον. Idem excitavit Salmas. ad Solin. p. 601. E. ubi praeter alia quaedam vitiosa, legitur κείμεν ὑπερέκταται. — οὐμός Cod.

loco altero. — μέσση κ. Vat. loco pr. μέσση κ. προφέρεται. — φεύγοντα δικάειν. Hinc fortasse profecit *Macedon*. XIII. καὶ φεύγεις φιλέοντα καὶ αὐτὸν φιλέοντα δικάεις, Ὅφρα πάλιν καὶ νον καὶ φιλέοντα φύγῃς. *Aristaen.* II. Ep. XVI. p. 96. ἡκεῖνην δικάεις, ὅτι σε πύρρονδεν ἀποφεύγει· τῶν γὰρ μὴ βῆδων ἐφίσεθε. ubi vide *Abresch*. p. 271. *Ovid*. II. Amor. XIX. 35. *Cuilibet eveniat; nocet indulgentia nobis. Quod sequitur, fugio? quod fugit, ipse sequor.* — δικάειν εἶδε. In talibus εἶδε periphrasi inservit. Vide *Abresch*. Lectt. *Aristaen.* p. 336. Cf. *Reiskium* ad *Constantin*, *Porphyr*. Cerem. p. 1. ^b.

V. 464.] XII. Vat. Cod. p. 589. sq. Edidit *Dorvill*. ad *Charit*. p. 328. (*Ernest*. XLV. p. 312.) In amorem, qualem *Ovidius* vult esse in A. A. L. I. 737. *Miserabilis esto, Ut, qui te videat, dicere possit, amat.* Conf. *Asclepiad*. Ep. X. — V. 1. ὥς δ' adscripserat *Vir doct*. apographo *Ruhnkeniano*, et mox εἶδον pro εἶδες. Merito εἶδες suspectum fuit mulieri eruditissimae *Annae F.* quae tamen male ἐκτὸς conjecit. Scribendum, ni fallor,

— ὥς ἐκινῆδον

πνεῦμα διὰ σταθῶν αὐθις ἐκινῆγετε.

αὐθις bene quadrat ad τὸ τρίτον versu sequi. Ceterum idem aliis verbis dicit *Aristaen*. I. 16. p. 42. ἐκινῆδον αὐτὸν τετάττηκα τὸν πόθον ἐκφῆναι· ἐντὸς δὲ μάλιστα τῶν χειλῶν ὑποστάνω. — V. 3. τὸ τρίτον ἤγχε' ἔπειν. Cod. Vat. — *Beutleji* Apogr. ἤγχε πῖνε. unde ille ἤγχε πῖνε legendum conjecit: tertium poculum, tertia propinatio appropinquat. Tanto viro non satis digna suspicio. Melius idem ἤγχε ἔπειν. Quaedam apogr. ἢ γὰρ ἔπειν habent, procul dubio ex emendatione *Salmasii*, qui locum sic scriptum profert ad *Ser. Hist. Aug. Tom. I. p. 660.* eumque de pythian-di more interpretatur. Nostra lectio *Dorvillio* debetur, qui mox minus bene τὰ δειδέδα legit. — V. 4. τῶνδε ἐκπὲ στομάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί. Cod. Vat. *Athenaeus*,

qui partem hujus distichi laudat L. XV. p. 669. τὴν δὲ
 δρυν ἐκὸ στεφάνων —. Prius corruptissimum; posterius
 fortasse verum. Non tamen in hac lectione acquiescens
Dorvillius ἀστέφανον corrigit; quod minime recipiendum
 erat. *Asclepiades* Ep. X. ὡς σφυγχαῖς οὐκ ἔμνε στεφανος.
Ovidius L. I. Amor. VI. 37. Ergo amor et modicum cir-
 cum mea tempora vinum Mecum est et madidis lapsa corona
 comis. *Propert.* II. 12. 51. Ac veluti folia arentes liquere
 corollas, Quae passim calathis strata natave vides. —
 ἐχόντο verillimum est. — V. 5. ἄπτηται. ut *Theocrit.*
Eid. VII. 55. ὀπταμένον ἐξ Ἀφροδίτης. *Eid.* XXIII. 34.
 τὰν κραδίαν ὀπταμένους. Cf. *Meleagr.* Ep. IV. — Mox Cod.
 μεγάλη τι, quod *Bentlejus* in μέγα δὲ τι mutavit. Rectissi-
 me; et hanc conjecturam *Brunck.* merito in *Lectr.* prae-
 tulit scripturae μεγάλης τι, quam editi habent. *Callimachi*
 locis, ubi μέγα δὲ τι occurrit, a *Bentlejo* excitatis, adde
Moschum *Eid.* II. 142. ἐγὼ μέγα δὲ τι δυσάμμορος. *Serrato*
 Ep. XXII. καὶ μὲν ἔχει μέγα δὲ τι. *Asben.* L. XIII.
 p. 360. C. ἂν δὲ φέρῃς τι, [νομ] μέγα δὲ τι καὶ φέρῃς. Di-
 stinctionem hujus versus in editione Lipsienfi emenda-
 vimus ad mentem *Brunckii* in Not. ad *Aristoph.* *Lystr.*
 p. 80. ἄπτηται μέγα δὲ τι· μὴ δαίμονας —. Formula μὴ
 δαίμονας cum negatione necessario jungenda est: Non,
 ita me dii amens, falsa conjectura ducor; ipse fur furis
 vestigia novi. — Verba ἐκὸ βραχίονος ἐλάζω *Ernestus* vertit:
 non de tramite aberro conjectura. Mihi sensus non omni-
 no expeditus est. ῥυσμός secundum *Abderitarum* dia-
 lectum σχῆμα significat, docente *Suida*; alii per τόπον
 interpretantur, (vide imprimis *Eustasb.* ad *Dionys.* *Perieg.*
 271. et 620.) quod eodem redit. Hinc derivatum ver-
 bum ἀμειψιζομεῖν· ἀλλάσσει τὴν σύγκρισιν ἢ μεταμορφοῦσθαι.
Hesych. ubi vide *Kuster.* Eodem sensu verbum ῥυσμός
 accepit *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 415. ubi partem hu-
 jus distichi profert. Num igitur dicere voluit *Callimachus*,
 se non ab externa specie conjecturam facere, sed rem

certis indiciis tenere? At haec ipsa 'indicia ab externa specie ducta. Wakefield in Sylva crit. Tom. III. p. 109. vertit: *non a scopo aberravit arcus meus*; remittens ad Eustasbii commentar. in Dionys. Perieg. l. c. ubi nihil ad ejus interpretationem firmandam reperitur. — V. 6. *φύς. Achill. Tat. V. 26. p. 237. οὐκ ἂν τις ἐπιδείξει δόνατο τὰ τεξέματα* (Amoris), *μόνοι δὲ οἷόντιν εἰ ἰδόντες τὰ τῶν θεῶν τεξέματα*. Hoc est, quod Tibullus dicit L. El. VIII. 5. ubi cum suam in dignoscendis amoris indiciis peritiam jactasset, *Ipsa Venue*, inquit, *magico religatum brachia nodo Perdocuit*, *multis non sine verberibus*. Item Propertius in loco vitioso L. I. 9. 7. *Me dolor et lacrymae merito fecere peritum*, *Atque utinam posito dicar amore rudis*. Hic probe intellexit Burmannus, *τὸ peritum fulcro indigere*; sed quod ipse conjecit, *veri fecere peritum*, nihil est. Legendum puto:

Me dolor et lacrymae merito fecere peritum

Vatem: utinam posito dicar amore rudis.

Hujus emendationis veritatem arguunt cum praecedentia: *Non me Chaeoniae vincant in amore columbae Dicere, quos juvenes quaeque puella domet*: tum inprimis Ovidius in A. A. I. 25. *Non ego, Phoebe, datas a te mihi mentiar artes: Nec nos aëriae voce monemur avis: Usus opus movet hoc: Vati parete perito: Vera canam: coepris, mater Amoris, ades.*

XIII. Cod. Vat. p. 592. (Ernest. XLVIII. p. 315.) Adscribam notam Bensleji, quae sensum hujus carminis optime explicuit. »Epigramma est *ἰσχυρὸν*, neque quidquam ad usuras vel debitores attinet. — Βοῦς ἐκὸς οἰκίας »ἐκ' ἡγορῶν proverbium, de rebus prospere evenientibus, non nostra industria, sed sponte sua et ut fert »natura. Inter *ἐκάδα Πανήμεν* et *ἐκάδα Λάον* viginti dies »interfunt. Poëta Menecratis amore captus, XX Julii »constituerat occasiones captare, quibus eum ad mutuum

» amorem pelliceret: cum ecce X Augusti sponte se
 » puer obtulit. Gratias igitur Mercurio agit tam inopi-
 » nati boni auctori; neque de mora viginti dierum,
 » qui interfuerant, conqueritur. Παρὰ τὰς εἴκοσι, propter
 » viginti. Id παρὰ cum accusativo saepe significat. Hanc
 tamen interpretationem an *Brunckius* probaverit, dubi-
 tes, quando v. 1. non, ut *Benslejus*, περιφοιτε, sed περι-
 φεύς cum *Isaaco Vossio* edidit. Jam vero apparet, si
 poeta Menecratem amavit, non potuisse fieri, ut ei di-
 ceret: ἀφθόγην περι, φεύς. Sed cogitandum foret de
 amico quodam poetae, cui inevitabiles flammas quasi
 vaticinatus esset. Tunc verba v. 3. ἤλθιν ὁ βούς non de
 puero, qui se sponte tradiderit, sed de Menecrate aman-
 te, qui sponte jugum subierit, accipienda. (Cf. *Rufin.*
Ep. XXXIV.) Huic interpretationi nonnihil faverit *Pro-*
pers. LEl. IX. init. Dicebam tibi venturos, irrisor, amores,
Nec tibi perpetuo libera verba fore. Ecce jaces, supplex quo-
venis ad jura puellae, Et tibi nunc quovis imperas emta
modo. — Jam lectionis varietatem indicabimus. V. 1.
 ἀφθόγην περι φεύς. Vat. ἀφθόγην περιφύς ed. *Annae R.*
 Hoc tuendum esse arbitrabatur *Wakefield* in *Sylv. crit.*
 IV. p. 147. — In proximis *Brunckius* interpunctionem
Bensleji recepit. *Salmasius* conjiciebat καὶ ἄφην τῇ ἐπικαι-
 ριότητι. — V. 3. Ἐρμᾶς Cod. — V. 4. τᾶς nonnulli.

XIV. Cod. Vat. p. 592. In editione *Annae Fabri*
 primum dantaxat distichon habetur; reliqua *Benslejus*
 addidit. (*Ernest.* XLIX. p. 317.) Poësin et famem effi-
 cacissima amoris remedia esse ait; quae utraque cum
 ipsi praesto sint, se Amoris impotentiam ne flocci qui-
 dem facere. » Venustissimum carmen, ni adeo corruptus
 » esset primus pentameter, ut ex eo nullus legitimus
 » sensus erui possit. Eum hic fideliter repraesentavi,
 » uti scriptus est in optimo *Buheriano* Cod. ne uno qui-
 » dem mutato apice. Emendabat sic *Salmasius*: τᾶμα
 » νέμειν Αἴτνας, εὖ κατένασε' ὁ Κόκλαψ. quod viro magno,

»nedum Callimachō, indignum. In sententia enim nil
 »nisi frigidum et inficetum; in verbis autem linguae
 »non observata ratio. κατενόεω verbum est transitivum;
 »quo sensu hic positum est, dicere debuisset κατενόεατο.
 »Nemo non videt poëtam Theocriti Cyclopem respexis-
 »se, cujus finem in hoc pentametro exprimere debuit:
 »οὕτω τοι Πολύφημος ἐποιμαίνειν τὸν ἔρῳτα μουσείδων. Negle-
 »ctis itaque literarum elementis, quae nescio qua sorte
 »in verba, quae leguntur, coaluerint, donec melius
 »quid proferatur, scribendum censeo: φροντίδα ποιμαίνων
 »τὸν δουεῖρωδ' ὁ Κύκλωψ. *Brunch.* Varie hunc versum
 emendare conati sunt editores. *Anna F.* τῇ βα μένων αἶγας
 οὐ κατ' ἑμᾶς ὁ Κύκλωψ. *uno in loco persans, non amplius*
gregis curam gessit. *Male.* Apud *Schol. Theocrit. XI.*
1. 2. quaedam ex hoc Epigrammate laudantur sic: ὡς
 ἔγαθός Πολύφημος ἀνέρατο τὴν κοῖδην Αἰ μουσῶν τὸν ἔρῳτα
 κατέχευον. Unde colligas, pentametrum jam in *Scholias-
 tae* Codice corruptum fuisse. Mutilum locum sic resti-
 tuere conatus est *D. Heinsius*: ὡς ἔγαθός Πολύφημος ἀνέρα-
 το τῆς Ἰκαλαίης, Αἰ μουσῶν τὸν ἔρῳτα κατέχευον. Tanquam
Bentleji correctionem *Gravinius* profert haec: τῇ βα μένων
 αἶγαν οὐ κατ' ἑμᾶς ὁ Κύκλωψ. *Illic manens capras non dimisit*
Cyclops. Hanc vero suam esse *Bentlejus* negat in Praef.
 ad *Diff. Phalar.* p. XXXIII, ubi eam cum linguae ratio-
 ni, tum metro contrariam esse docet. Post tot doctissi-
 morum virorum conjecturas, quarum nulla, ut mihi
 quidem videtur, assensu digna est, periculosum videri
 debet, nova proferre. Videamus tamen, an, nisi emen-
 dationem, viam tamen, quae ad verum inveniendum
 ducat, indicare possimus. Primum in *Cod. Vat.* non sic
 legitur, ut *Brunchius* edidit, sed τῇ βα μένων αἶγαν οὐ κατ'
 ἑμᾶς ὁ Κύκλωψ. Deinde, an *Callimachus Theocritum* re-
 spexerit, mihi minus certum videtur. Ipse enim *Syra-
 cusanus* poëta, quae de amoris remedio a Cyclope ad-
 hibito dicit, a *Philoxeno* mutuatus est, ut discimus ex

Scholiis L. c. Φιλέξενος ποιῶν τὸν Κύκλωπα παραμυθεύμενον ἰαυτὸν ἐπὶ τῇ τῆς Γαλατίας ἔρωτι καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δαίφουσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῷ, ὡς ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκρίτα. Idem tradit *Plutarch.* T. II. p. 622. C. ἔπον καὶ τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφάνοις λᾶσθαι φησι τὸν ἔρωτα Φιλέξενος. Cf. p. 762. F. Viderint alii, an haec ad *Callimacbum* emendandum prolint. Mihi plane persuasum est, poetam dixisse, cujus tandem rei remedium invenerit Cyclops; idemque sensitse *Brunckium* ex conjectura, quam profert, manifestum est. Quid multa? Corrigendum suspicor:

Ὡς ἀγαθὸν Πολύφαμος ἀνέρωτο τὰν ἱπαιδᾶν
ποιμῶν ἀνῶν, ὅκα φίλας δὲ Κύκλωψ.

Junge ἱπαιδᾶν ἀνῶν, ut in fine carminis: αἱ γὰρ ἱπαιδᾶι οἴκοι τῇ χαλεπῇ τρώματι. Nihil propius ad Codicis scripturam accedit, quam ἀνῶν ad ἀγῶν, ὅκα φίλας ad οὐκ-
θιμας. Huic conjecturae etiam nonnihil roboris accedit ex comparatione *Theocriti* Eid. XI. 7. οὕτω γοῶν βλίστα διᾶγ' δὲ Κύκλωψ δὲ παρ' ἑμὶν Ἰερχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρωτο τᾶς Γαλατίας. Vocabulum ἀνῶν, cujus usus in re amatoria frequentissimus, penultimam modo producit, modo corripit. *Callim.* Fr. CXXXI. τὴν δόδν, ἣν ἀνῶνι συν-
μοφθόροι οὐ παρέωσι. *Panyasis* ap. Athen. L. II p. 37. Α. πᾶσαι ἐκ κραδίας ἀνῶν ἀνδρῶν ἐλαπάξει. Longe tamen diver-
sam viam instituit doctissimus *Eichstaedt*, qui in literis ad me datis vocem δὲ Κύκλωψ, hoc loco positam, plane inficetam sibi videri scribit. Expressisse autem *Callimacbum* verba *Theocriti* l. c. v. 11. ἀγῶνι δὲ πάντα πάρεργα. Πολλὰ μὲν τῶι οἷς ποτὶ ταῦτιον αὐτῶι ἀπηνῶν Χλωρᾶς ἐκ βοτάνης δὲ δὲ τὰν Γαλατίαν ἀνῶν αὐτῶι ἐπ' ἐῖδος κατετάκτο φοκιοέ-
σεα. Hinc sibi emendandum videri:

τόφρα νομᾶν αἰγῶν κάλλιπ' ἐτιμαγέλας.

Eundem fere sensum *Callimachi* verbis habuisse, suspica-
tur cl. *Herrmannus*, qui in Comm. de metris Pindar. p. 332. verba in hunc modum constituit:

Ἔως ἀγχιθάν Πολύφαιμος ἀνέδρατο τὰν ἱπαιδῶν,
τόφρ' ἡμελῶν αἰγῶν σὺν κρείθμασ' ὁ Κούκλωψ.

Donec remedium Polyphemus reperisset, caprarum negligens non curabat eas. *κρείθμασ'*, omisso accusativo, sic occurrere ap. *Pindar.* Nem. X. 86. Fieri tamen posse, ut αἰγῶν scribingum sit. Acuta emendatio, quae a vulgatae ductibus proxime abest. Hoc unum me male habet, quod hoc distichon, sic scriptum, non satis bene cum sequentibus coire videtur. — V. 3. *κατίσχανοντι.* *Bentleji* Apogr. Ipse vir doctus lectionem *Schol. Theocriti* l. c. *κατίσχανον* non improbat, modo legeretur: *κατίσχανον*, ἐπὶ φ. Mihi secus videtur. — V. 4. ἡπανδς *Vat. Cod.* ἡ πᾶν ἐς. *Ap. Rubnk.* Veram lectionem *Bentleji* restituit ex *Clement. Alex. Strom.* L. V. p. 687. 15. Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία, *Καλλίμαχος* ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράζει. — ἡ σοφία, facultas poetica. Vide *Cuper.* ad *Homeri Apoth.* p. 114. 199. — V. 5. 6. Hoc distichon cum sequente profert *Westen.* ad *Lucam* IV. 25. p. 682. — τοῦ δοκῶν. *Vat. Cod. apogr. Voss.* quod praeterea ὡς χαλιδὸς εἶχε legit. Facete poeta: Praeter poësin fames etiam, ut mihi videtur, hoc boni habet, quod morbum amatorium e pectore eradicat. Auctorem hujus sententiae *Diotimam* facit *Max. Tyr. Diss.* XXIV. 9. p. 479. Ἡ Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει μὲν ἔρως εὐπορεῖν, ἀποθνήσκει δὲ ἡ πορῶν. Vide not. ad *Cratetis* fr. I. p. 379. — ἐκκῶπτειν, exscindere et elidere, vi ejicere. Vide *Dorville* ad *Charit.* p. 319. *Lenner.* ad *Phalar.* p. 223. Frustra *Scaliger* ἐκκῶπτειν corrigit. — V. 7. ἢ In cod. scriptum: ἢ ἐστ' ἄμυν ἡ ἀκαστά γ' ἀφειδέα περὶ τὸν ἔρωτα. Recte *Salma-*sius emendavit τὰδ' ἱκαστά γ', i. e. singula haec affatim ἢ habeo. musica studia et paupertatem. ἀφειδέα refertur ἢ ad ἱκαστά, non ad ἔρωτα. Cl. *Toup*ii emendatio in *Ad-*ndend. ad *Theocr.* p. 406. *Bentlejani* non melior est. *Brunck.* In apographo *Goth.* χαίκαστος ἐφ. legitur; plane ut in apogr. *Bentleji*, qui χαί καστά; tentat, minus

tamen confidenter, quam solet. *Ernestus* l. ἀμὴν τ' ἄκος αὐτῷ — cuius vestigiis insitit *Eldickius* in *Suspici*. p. 25. *Isid'* ἀμὴν γὰρ ἄκος γ' ἐς ἡφαιδέα πρόσθεν ἔρτα. Τοῦτ' ἐπὶ τοῖς κείροι τὰ πτερὰ, παιδάριον. Prioris versus emendatio huius viri elegantia minime digna. Proxime ad membranarum ductus accedit correctio *Rubnkenii* in *Epist. crit.* II. p. 132. *Isid'* ἀμὴν κίκεσθες ἡφαιδέα πρόσθεν ἔρτα — *Callimachus* forma verborum in de gaudere monentis. — V. 8. τοῦτ' καὶ κείρινα πτερὰ. *Vat.* In nonnullis apographis καὶ κείρι τὰ π. quod *Brunckius* pro ipsa Codicis lectione habuit. *Salmas.* τοῦτ' ἐκ καὶ τένταυ. *Frigerus* καὶ cum iudicasset *Ernestus*, *Brunckius* contra hanc particulam hic vim suam exercere monuit; idque recte. Hinc fortasse *Paul. Silent.* Ep. XX. Ἀμὸρ ἐνέζεται οὐδὲ μετίστη, Εἰς ἑμὲ συζυγίῃν κειράμενος πτερύγων. — V. 9. Apogr. *Bentl.* male ἀλλ' ἡραγον. *Callimachus* ap. *Etym. M.* κτάρραγος. παρὰ τὸ κτάρραγος τις εἶνα. Καλλίμαχος· οὐδὲ τὸν κτάρραγον τι δέδοικεν. quibus hunc ipsum locum respici monuit *Bensleyus*. Quod si verum est, *Etymologi* auctor in suo Cod. habuisse videtur:

οὐδ' ὅσον κτάρραγον τὸ δέδοικας.

In Cod. est δέδοικας. ut ap. *Theocrit.* Eid. I. 19. Ad hunc locum facit *Hesych.* κτάρραγος. τὸ ἐλάχιστον. εἰ δὲ τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας. Consule *Gatzacker* in *Adv. Misc.* c. XLIII. p. 874. et imprimis *T. H.* ad *Lucian.* Tom. I. p. 416. nostri loci non immemorem. — V. 10. εἶνα Cod. *Vat.* εἶκοι *Bensl.* corrigit. — τρεῖς μῆτρος. *Vat.* Cod. et *Herrmann.*

XV. Cod. *Vat.* p. 91. *Callimachus* hoc carmen tribuit, quod in *Planudea* p. 476. St. 618. W. *Rufini* est. In puellam invehitur saevam et crudelem, in cuius limine vigilat. — V. I. οὕτως ὑπνώσεις. Similiter *Asclepiades* Ep. XVIII. ταῦτ' ἀποδοῦσα σοὶ μέμφαιτ'. ἐπ' ἡμοῖς σταῖς ὡς πρὸς πρόσθε. *Propert.* L. I. III. 39. O utinam tales pro-

ducas, improbe, noctes, Me miseram quales semper habere jubes. — ¶. 465.] V. 4. εὐδ' ὄναρ. paroemiacum negandi genus. *Philodem.* Ep. XVI. Ἐρως ἀρχὴν εὐδ' ὄναρ αἰδὲ φόβον. *Leonid. Alex.* XXVII. εὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμας Ἰταλδαίς. *Rufin.* Ep. XIX. νῦν τῶν περτέρων οὐδ' ὄναρ οὐδὲν ἔχει. — V. 5. ἡ πολὺ. Simili sententia *Propertius* III. El. XXIII. 33. *Vellere ium cupies albos a stirpe capillos, Et (f. Vaeb) speculo rugas increpitante tibi. Exclufa inque vicem fastus patiēre superbos: Et quae fecisti, facta quereris anus.*

XVI. Cod. Vat. p. 108. (*Ernest.* LV. p. 324.) εἰς τὴν γυναικᾶ Πτολεμαίου Βαργίνην. — V. 2. ποτ' ἐπλάσθη. Vat. et *Ernest.* — Berenice, ut adderetur Gratiis, formata est deorum manibus, ut videtur, quare adhuc unguentis madet. Deorum autem omnia fragrantia. *Theocrit.* Eid. XVII. 133. Ἐν δὲ λῆχος στέβουσιν ἰαυέην Ζηὶ καὶ Ἥρῃ Χεῖρας φοιβήσασα μένους ἔτι παρθένος Ἰρις. — V. 3. ἀρίζηλες. Vat. — V. 4. τ' αἰ x. Vat. Sine ea ipsae Gratiae gratia carent. *Epigr. ἀδίσκ.* L. p. 160. Αἱ Χάριτες τρεῖς αἰεὶ· εὐ δὲ μία ταῖς τρεῖσι ταύταις Γυνήθης, ἣν ἔχουσ' αἱ Χάριτες χάριτα.

XVII. Cod. Vat. p. 453. Planud. p. 94. St. 138. W. (*Ernest.* IX. p. 248.) Nihil in hoc carmine viderunt Interpretes ante *Huetium*, qui haec habet p. 12. » Ποῦστα, o Bacche, qui pulchre officio suo fungitur, verbulo uno rem absolvit: ait enim: Vinco, nec prolixiori vocabulo utitur. Cui autem non faustus adspiraveris, is interroganti cuipiam, quomodo tibi res processit? respondet: Gravia et molesta sunt, quae evenerunt. Hoc dictum ei contingat, qui iusto longiora meditatur; mihi vero contingat breviloquentia dictionis hujus: Vinco. — V. 2. νικῶ. Vide ad *Phalaec.* Ep. I. — τὸ μακρότατον est in Ed. Flor. et tribus Ald. Idem praebent quatuor Planudeae Codd. et Vat. Optimam lectionem primum

—
 mum in Ascensiana mutatam video, cujus five varietatem five errorem inconsiderate repetivit *Stephan.* — V. 3. ὡς δέ. Editt. veteres, quas vidi, omnes. ὡς δὲ *Steph.* et sic *Scaliger* emendavit. πύσσε. Adspirare dicuntur dii, quibus favent. Vide *Heyn.* ad *Tibull.* II. 1. 80. et *Burmamn.* ad *Propert.* I. 1. 31. De certaminibus dramaticis, quæ in Dionysii festis celebrabantur, agi videtur. — V. 4. πῶς ἔβαλες. Ad talorum jactum respicitur, quod bene vidit *Vulcanius*. Alii aliter. Nemo autem a vero verborum sensu longius aberravit, quam *Anna F.* quæ etiam ἐδῆξιος in præcedentibus inepte interpretatur. — Is, qui in certaminibus superatus est, pluribus verbis et verborum ambagibus opus habet, quibus contumeliam quodammodo occultet. — V. 6. τὰ μῦθικα. Haec male *Huetius* interpretatur, *justo longiora*, de illo, mi fallor, *Callimachi* dicto cogitans, quo *magnum librum magnum malum esse* dixisse fertur. *Ernestus* etiam arguit, qui et hic inimicitiarum inter *Callimachum* et *Apollonium* reperiebat vestigium. In verbis poetæ nihil ejusmodi inest. Is, ait, qui injusta cogitant, injustis, pravis, sceleratis eveniat, ut vincantur; mihi et reliquis bonis victoria contingat. Sic τοῖς δειλοῖς, i. e. τοῖς κακοῖς, opponuntur οἱ τὰ δίκαια φιλοῦντες ap. *Theogn.* 377. — V. 6. ἡμὸι δέ. Vat.

XVIII. In Cod. Vat. p. 609. hoc Epigr. in tres versus distinctum est, cum lemmate: καμικὸν τετράμετρον, cui assentitur *Bentlejus*, *Annæ* distinctionem improbens, quæ sex versus Anacreonticos fecit. Edidit hoc carmen *Salmas.* in *Exercit. Plin.* p. 264. C. D. Menoetas Cretensis Sarapidi arcum et pharetram dedicat. Dedicantis nomen in Cod. est Μενίτας. Λύκιος Cretensis. *Lyctius Idomeneus Virgil.* *Aen.* L. III. 401. — Pro ἐπεικὼν *Anna* cum *Huetio* volebat ἐπεικῶν. Male. Posuit arcum, his verbis additis. — V. 3. τῇ κερατῇ Cod. et *Salm.* ad *Simmiæ Ovum* p. 166. *Anna* τῇ κερατῇ emendavit *videm*

sic appellari existimans. Quod in apogr. Lipsienſi legitur *τοι γέρας τοι*, emendatoris manum prodit. Verissima est *Bentleji* correctio. — V. 5. τοὺς διστοὺς omisso δ' ed. *Ernest.* — 'Εσπερίται. Hunc locum respexit *Stephan. Byz.* 'Εσπερίς. πόλις Λιβύης· ἡ νῦν Βερνίκη. ὁ καλὶτης 'Εσπερίτης· Καλλιμάχος ἐν τοῖς 'Επιγράμμασιν. Fulse de hac urbe disputat *Salmas.* in *Plin.* p. 264.

XIX. Cod. Vat. p. 612. Καλλιμάχου ἐπὶ τῇ τοῦ προέγοντος τετραμέτρου ἑσχάτῃ διποδία ἑνδεκάσλλαβον. Metrum est, ut in praecedente. Simone meretrix Veneri imaginem cum mitra dedicat. (*Ernestus* XL. p. 306.) Epigramma in Cod. mutilum et corruptum. — V. 1. τῇ φροδίτῃ emendavit *Ernestus.* Cod. τῇ ἀφροδίτῃ. — V. 2. Σεμὼν. Cod. εὐ μὲν corrigebat *Scaliger.* Σεμὼν *Ruhn.* In *Bentleji* apogr. μὲν plane omisſum; unde ille Σεμὼν scriptit. — §. 466.] V. 3. Mutilus versus . . . εἰκὲν αὐτῇ. Verba uncinis inclusa *Brunckius* de conjectura inferuit. αὐτῆς correxit *Anna*; et sic apogr. *Ruhn.* — V. 4. ἔθηκεν. Vat. — V. 5. »Scriptum in Cod. ἡμᾶς τοὺς »ἐφίλασσε, unde legendum cum cl. Toupio in curis poster. »in *Theocr.* p. 41. ἡ μαστοὺς ἐφίλησε. « *Brunck.* Lectio altera, quae in textu est, *Annae* debetur. — V. 6 — 8. Hos versus praetermisit *Bentlejus* et *Ernestus.* In Cod. corruptissime leguntur sic: καὶ τοὺς αὐτοὺς ὄρε τάλαινα θέρσους. *Bentlejo* ingenium hic nihil suppeditabat, in quo sibi satisfaceret. θέρσους tamen scribendum censebat. τάρσους est ex emendatione *Salmasii.* Reliqua *Br.* ex ingenio restituisse videtur. Sed in talibus praestat nihil omnino tentari.

XX. Cod. Vat. p. 612. cum lemmate: Καλλιμάχου. ἐπὶ διπλασιασθείσῃ τῇ διποδία ἑκμῆδες διμέτρος πλεονάζων μίᾳ συλλαβῇ τοῦ ἑξαμέτρου. Duos priores versus *Herbaestion* laudat in *Enchir.* p. 57. καὶ τὸ ἐκ τῶν λαμβικῶν ἐφθνημερῶν ἐκπατάληκτον. Καλλιμάχος· Δήμετρι . . . (*Ernest.* XLI.

p. 306.) *Brunckius* hoc carmen ad *Bensleji* mentem constituit. Timodemus Naucratis Cereri Pylaeae et Proserpinae lucri decimas ex voto dedicat. — V. 1. τῇ ante ταῦτον omittit Vat. Ceres Pylaea vocatur, quae ad Thermopylas templum habebat, ubi Amphictyones sacra faciebant. Πύλας, τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Ἀμήμητρος ἱερὸν ἵερύκει. *Erosianus*. Cf. *Strabon*, L. IX. p. 420. C. et *Valckenar*, ad *Herodot*. VII. p. 599. 62. et p. 605. 57. Acrisius Amphictyonum ordinem primus instituisse dicitur, (*Strabo* L. c. p. 420.) et quidem postquam oraculi metu compulsus Argis relictis in Thesfaliam concesserat. *Apollodor*. L. II. 4. 4. Edm Cereris Pylaeae templum extruxisse, nemo praeter *Callimachum* dixit. — V. 2. Junge ὁ Τιμόδημος ὁ Ναυκρατίτης ταῦτα τὰ ἔθρα εἶσατο. Nihil hic *Anna* vidit, quae conjunxit Ἀκρίσιος Ναυκρατίτης, et posteriorem vocem in ναυκράτης, *navium vihor*, mutandam putavit. Inepte. Naucratis urbs Aegypti: ὁ πολίτης Ναυκρατίτης. *Steph. Byz.* Verus erat Aegypti emporium secundum *Herodotum* L. II. c. 179. a Milesiis conditum. *Strabo* L. XVII. p. 801. — τῶν καρδίων. Mercator procul dubio Timodemus fuit. Multi mercatores Graeci Naucratin frequentabant, ibique, ut verisimile est, vitae sedes fixerant. *Athen*. L. XIII. p. 596.

XXI. Bis legitur in membranis p. 167. et 194. Utroque loco adscriptum καλλιμάχου. In nonnullis apographis, etiam in Buheriano, hoc et quatuor, quae sequuntur, Epigrammata habent nomen Λυσιμάχου. Primus protulit *Benslej*. ex Cod. Ed. *Bernardi*. (*Ernest*. LVII. p. 324.) Lycaenis, filia felici partu edita, Lucinae donarium consecrat, majora, si puer adoleverit, promittens. — V. 1. Εὐλειθῖνα. Vat. loco sec. Vide *Wesseling*. ad *Herodot*. IV. p. 296. 4. — V. 2. εὐλοχος. Vat. utroque loco. ἐς λόχος fluxit ex apogr. *Κυβηκ*. Sed servanda erat Codicis lectio, quam praeclare tuetur *Eurip*. in *Hipp*. 167. τὰν εὐλοχὸν εὐρανίαν τέξων μέδουσεν Ἀστειν.

— *εὐτυχίῃ* est loco pr. *εὐτυχίῃ* loco sec. Hoc probabat *Salmas.* — V. 3. ὥς τὸδε. Vat. loc. sec. Scribendum videtur:

ἥς τὸδε, οὖν μὲν, ἄνασσα, κέρως ὑπερ.

Sic haec melius cōeunt cum sequentibus. ἥς ad *Λουκαίου* refer; τὸδε ad donarium divae positum. *Hedyl.* Ep. I. 3. ἥς πάρα Κύπριδι ταῦτα — καίτοι. Ep. III. 3. ἥς τὸδε σοί, Πάφῃ, ζωρὸν μετρεῦσα θυῶεν καίτοι.

XXII. Cod. Vat. p. 167. Edidit *Kusterus* ad *Suid.* T. I. p. 259. (*Ernest.* LVIII. p. 324.) Tabulae votivae adscriptum in Aesculapii templo appensae. Acefōn pro uxore Demodice votum fecerat apud deum; hoc jam perfolvit. Quod ne lateret Aesculapium, tabulam se apposuisse dicit. — V. 1. *Suidas*: ἐπέχω. αἰτιατικῇ. ἐντὶ τοῦ ἐπέλαβον. — καὶ αὐτὸς ἐν 'ἐπιγράμματι' τὸ χρέος ἐπέχει, ἄσκληπιε, τὸ πρὸς γυναῖκα, Δημοδίκης. Eodem sensu Ep. XLIII. μαστῶν ὥς ἐπέχεις χρέιτας. *Plutarch.* Tom. I. p. 90. F. τότε μισθὸν ἐπέχει. Exemplum hujus verbi sic usurpati collegit *Weist.* ad N. T. I. p. 320. — V. 2. In Cod. est *εὐξάμενος*. Nostrium, quod plura, ut videtur, apographa habent, pro *Salmasii* conjectura habeo. Hanc probavit *Toupius* in Epist. crit. p. 30. qui *ἐξέχμενος* γινώσκειν pro neonymphi circumscriptione accepit. Male, si quid video. Vir doctus apogr. *Rubnkenii* adscripserat: *ἀπ γινώσκεις?* Cui conjecturae multum roboris accedit a consensu *Tyrwhitti*, qui *εὐξάμενος* γινώσκεις — legendum censet in Notis ad *Toupli Emend.* in *Suid.* Tom. IV. p. 424. Tum γινώσκεις oppositum τῷ λάθῃ. Mihi olim in mentem venit *εὐξάμενος* γινώσκειν. ut Acefōn Aesculapio donum promississe dicatur, si uxor Demodice ad senectutem pervenisset. — καὶ μιν ἐπαίτῃς. Vat. Inepte in ed. *Ernesti* μὴ inferitur. δὲ supplevit *Toupius*. *Salmasius*: ἣν δ' ἄρα λάθῃ ποτὶ, καὶ μιν ἡ. quod mihi etiam elegantius videtur. — V. 4. In apogr. Benth. παρὶσταται

παρθεύῃ. Ipse παρθέου δedit. — Haec lectio, quam mero describentis errori deberi existimo, densissimas tenebras objecit perspicacissimo *Benslejo*, qui quantum a vero hujus carminis sensu aberraverit, vix dici potest.

XXIII. Cod. Vat. p. 167. Primus edidit *Benslej*. (*Ernest*. LIX. p. 326.) Callistion Critiae filia Sarapidi lucernam ex voto dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. μύξ. ubi Κανωπιστὴς. Ἰδὲς Κανωπίτης Sarapis, monente *Brunckio*. Vide *Jablonski* Panth. L. V. 4. p. 135. Erat illa lucerna viginti ellychniis instructa, *polymyxos lucerna*, ut est ap. *Martial*. XIV. 41. λόχον διμύξην ex *Platone* comico laudat *Asben*. L. XV. p. 700. ubi ex *Euphorione* narrat, Dionysium tyrannum ταφαντίοις εἰς τὸ περταπίον κ. αὐτῶν λοχυῶν δυνάμενοι κατεῖν τοσούτους λόχους, ὅσος δὲ τῶν ἡμερῶν ἔστιν ἡριθμὸς εἰς τὸν ἑνιαυτόν. — V. 2. Κρυτίου. Apogr. Bentr. et Lips. Critias, qui hic commemoratur, incertum pater an conjux Callistii fuerit. — V. 3. περ παιδὸς morbo laborantis scil. Celeberrimum Sarapidis templum propter plurimos aegrotos sanitati ibi restitutos. *Strabo* L. XVII. p. 801. — V. 4. Ἐσπερε, dices, splendor tuus exstinctus est. *Aristoph.* Eccl. 5. lucernam mulier allocuta, μωκῆσαι, inquit, λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις. Apud *Aesopum* Fab. CCXLI. lucerna gloria-tur, ὥς ὅτις ἡλίον πλέον λάμπει. Eidem exstinctae cum quis oleum affudisset, φαῖνε, inquit, λόχυν, καὶ εἶγα, τῶν ἀετῶν φέγγος οὐποτε ἡλεῖται, in qua fabula choliamborum vestigia praeclarè detexit *Bensl.* in Diff. de Aesop. p. 103. quem tamen unus ibi versiculus fugit: ἐν δευτέρῳ δ' ἄπῳ τις εἶπεν αὐτῇ ... — Ἰππεες. In hunc modum *Philostr.* Ep. XXXIII. p. 928. οὕτω καὶ λόχος πίπτει πυρὸς ἡττηθῆς μελ-ζήτης. Idem Ep. L. p. 938. τὸν μὲν ἡλίον ἡγεῖμαι πεπτω-κέμεν.

Π. 467.] XXIV. Cod. Vat. p. 167. Primus *Benslejus* edidit. (*Ernest*. LX. p. 326.) In gallum gallinaeum ex aere, quem *Euaenerus*, *Phaedri* filius, *Philoxe-*

ni nepos, Tyndaridis pro palma, quam adeptus fuerat, posuit. In hoc donario respicitur ad galli fortitudinem. Erat hujus avis simulacrum in galea Minervae, *ὅτι οὗτοι προχειρότατα ἔχουσιν εἰς τὰς μάχας. Pausan. VI. 26. p. 518. — V. 3. ἐγκυῖσθαι. Apogr. Bentr. ἐγκυῖσθαι est in Vat.*

XXV. Cod. Vat. p. 167. Etiam hoc *Bentlejus* primus edidit. (*Ernest. LXL. p. 326.*) In imaginem Aeschylidis, Thalidis et Irenes filiae, ex voto in Idis templo positam. *ἵστηκαν* non est *posuit*, ut vulgo vertitur, sed *stat.* Nota res. De statua agitur.

XXVI. Cod. Vat. p. 199. Edidit *Bentlej.* in Diff. in Phal. Praef. p. XXXIV. et *Kusternus* ad Suid. T. I. p. 795. ubi Lexicographus prius distichon, omisso *δαῖμον*, laudat. (*Ernest. LI. p. 320.*) Sensem carminis, qui *Ἀντίαν* penitus fugit, aperuit *Bentlejus*, cujus haec sunt: „Acumen hujus Epigrammatis est in ambiguitate verborum *ἀλίην* et *ἄλα* et in similitudine verborum *ἐπελάων* et *ἐπελάων* et nominum *δαῖμον* et *ἄνθρωπον*. Totum parodia est. Eudemus magno aere alieno obrutus, ea se liberavit, parce admodum, pane et sale, victu pauperum, vivens; cujus rei ut exstaret memoria, salinum suum diis Samothracibus dicavit.“ Diis Samothracibus autem, ut constat, qui e maris periculis enataverant, gratias agere solebant. *Suidas* v. *Σαμοθράκη*. — *ἐν κινδύνοις γενόμενοι ἐπικαλοῦντο τοὺς τοῦ δαίμονος ἐπιφανῆσαι καὶ ἐλεῆσαι. ἰδόντων δὲ οἱ μνησθέντες ταῦτα ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμῶνων.* quae magnam partem ducta sunt ex *Schol. Aristoph.* in Pac. 246. Eadem dicit *Schol. Apollon. Rhod.* I. 917. *Ὀρφεὺς Hymn. XXXVII. κέμον σωτήρες ἡγεμεῖ οἱ τῶν Σαμοθρακίων ἱερῶν χεῖρα ναυτάντες κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποταπλάνητων.* Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 338. sq. ed. Bip. — Ut hic Eudemus, qui ex aeris alieni fluctibus enataverat, salinum Samothracibus, sic,

qui amoris undis effugerat *Horarius*, se *uvida vestimenta potenti maris deo* suspendisse dicit I. Od. V. 14. — V. 1. ἐπέθειν. Vat. et *Suid.* nec aliter haec verba laudat *T. H.* qui ἐπεθείειν et ἐπέθειν illustrat ad *Aristoph. Plut.* p. 359. *Anna* ἐπελθὼν dedit. — V. 3. τήνδε refer ad ἄλιν. — ἐξ ἁλός. non ex undis, ut vulgo, accipi debet; sed per sal, salis ope, i. e. tenui illo victu, quo usus sum.

XXVII. Cod. Vat. p. 201. (*Ernest.* LII. p. 320.) Sensus carminis paulo est obscurior, etiam post ea, quae *Bentlejus* ad eum aperiendum attulit. *Dionysus* loquitur, cujus personam, ni fallor, *Simus*, *Micri* filius, dum literis operam dabat, dedicaverat *Musis*. Illae in huius donarii gratiam puero doctrinam impertiverant. — V. 1. δίδου ἡμὲ σήμε. Vat. Unde *Scaliger* Ἑμισσηδς fecit, quod in apogr. *Lipf.* legitur. Mox idem τὰς Μούσας corrigebat; frustra; non enim cum ἡταῖτα haec conjungi voluit poeta, sed cum δίδου. — V. 2. In apogr. *Bentl.* γαῖκος. Respicitur ad notum proverbium χάλασα χρυσίον, cui permutatio armorum *Glauci* et *Diomedis* occasionem dedit. Vide *Erasm.* in *Adag.* L II. 1. — V. 3. κοχηνὸς ὁ τραγικὸς Διδόνους. Haec verba efficiunt, ut non de simuloacro, quod *Bentlejus* putabat, sed de persona tragica in hoc carmine agi existimem. τὸ χαίνειν enim de ejusmodi personis solemne. *Lucian.* in *Nigr.* §. 11. histriones saepe μέγα κοχηνότις ἰσχυρὸν φθίσγονται καὶ μικρὸν. Idem de *Saltat.* §. 27. histrio πρέσσωποι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατείνοντες ἐπικείμενος καὶ στόμα κοχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπίεμενος τοῦς θεαταῖς. *Clemens Alex.* *Paed.* II. p. 204. 22. σχηματίζομεν κοσμίως τῷ στόματι, οὐχὶ δὲ τραγικῶν δίκην προσωπεῖον διακομήμεν καὶ κοχηνότι. — Hic *Bacchus* positus erat, secundum *Bentlejum*, e regione literae τ, quae prope ludum literarium posita bivium virtutum et vitiorum indicabat. Est autem ὁ διπλὸς τοῦ Σαμίου litera *Pythagorae Samii* in duplicem ramum surgens. *Perfius* III. 56. Es sibi, quae *Samios* deduxis litera ramos, Surgentem dextro

monstravis limite callem. Anthol. Lat. T. II. p. 416. *Litera Pythagorae discrimine secta bicorni*, ubi vide *Burmannum*. — Mihi Bacchi persona in bivio collocata esse videtur, haud procul a ludo literario, ubi tragoediae *Euripidis* explicabantur et recitabantur. Ibi igitur saepenumero audiebat illa verba ex Bacchis v. 494. *ἰερὸς δὲ πλὴναιμος*. quae cum ipse in illa Tragoedia pronunciet, sibi notissima esse ait. Hunc verum horum verborum sensum esse puto, quae perperam accepit summus *Bentlejus*, cujus interpretatio et contorta et obscura est. Quod si nos verum vidimus, non male ex his verbis collegeris, personam tragicam, de qua hic agitur, eam ipsam fuisse, qua Dionysus in *Euripidis* Bacchis solebat conspici. Certe haec suppositio postremis Epigrammatis nostri verbis novam aliquam lucem affunderet. — In fine Vat. habet τοῦ μόνου εἰς ἐμοῖ, ut apogr. Lips. et Scalig. — ἔνειαι positum pro ὄνειρον, ut in Ep. *ἀδισπ.* DLXV. ἃ μέγα Βακτιάδης σοφοῦ περίπυστον ἔνειαι. Vocabuli forma, quam ap. ipsum *Callimachum* repererat incertus hujus Epigr. auctor, usus esse videtur. — De ipsa formula vide ad Ep. VII. 2.

XXVIII. Cod. Vat. p. 201. Primus edidit *Jungerm.* ex *Salmasii* Epist. ad Polluc. VI. 82. p. 614. (*Ernest.* LIII. p. 322.) Nec hoc Epigramma de statua, sed de persona comica accipiendum est. Agoranax Rhodius, victoria parta in certaminibus dramaticis, Pamphili personam dedicat. — V. 1. *καμικὸν μέγιστον*. quia Pamphilus persona est comica. Vide notata ad *Asclepiad.* Ep. XXXI. — V. 3. *διδασκόμενον* Cod. Vat. *Salmasius* ap. *Jungerm.* l. c. *διδασκόμενον* ἡμεῖς δ' ὅπτα, (fort. ὅπτα) ut probet emendationem in *Polluce* *ισχυῆδα ὀπτήν*. Male. Unice vera est docta et elegans *Bentleji* correctio — *διδασκόμενον*. quam vocem explicat *Hesych.* *περιεφλιγμένον*. *Callim.* H. in Apoll. 49. *ἡδίστον ὅπ' ἔρωτι πεκαυμένος Ἀδμήτοιο*. *Alciphron* L. III. 8. p. 295. *ἡδιστὴν τὸν ἔρωτα ἐκακαυμένον*

τεῦ μαιφικίου. Idem L. III. 67. p. 440. οὕτως ἐξεκείθην εἰς ἔρῳτα. Cum ex sqq. appareat, hanc personam ex dimidia parte nigram et rugosam fuisse, lusus esse possit in his verbis, poeta monente, hunc nigrum colorem Pamphilum non amoris flammis, sed alia quadam causa contraxisse. *Lucian.* T. III. p. 82. 6. διακεκαυμένον εἰς τὰ μελάντατον, οἷόν εἰσιν οἱ θαλαττεύοντες γέροντες. Sed talis lusus pro meo quidem sensu frigidissimus foret. Putabam, *Callimachum* scripsisse:

Πάμφιλον, αἰὲν ἔρῳτι δεδαυμένον —

Amantis eum partes in comoedia agit *Pamphilus*; unde nomen quoque accepit. Hinc bene *Callimachus*: Pamphilus, qui nunquam non amoris igne calet. — Ea, quae sequuntur, interpretes ne attigerunt quidem. Dimidia pars illius personae similis erat *τεχάδι*, rugosa, ut carica. Sic Bacchus ap. Naxios, cui rugosa facies, *πρῶτον σέμνον* habere dicitur ap. *Athen.* L. III. p. 78. C. πῦρ παῖσα *rugosior* vetula in *Anth. Lat.* T. I. p. 506. — λόχνοις ἰσίδος εἰδόμενον. *fuliginosa facies*, haud aliter atque *Isidis lucernae*. Haec autem descriptio duplicem ob causam mirationem facere debet; primum, quod dimidia pars personae rugosa et fuliginosa dicitur; deinde, quod eiusmodi quid in Pamphili, juvenis, facie conspiebatur. Jam vero scimus ex *Polluce* IV. 141. et *Quintil.* Inst. Or. L. XI. 3. 74. in scena veterum bipartitas personas in usu fuisse, quae in diversis partibus diversam sive animi sive vitae conditionem ostenderent. Illis locis praeclare usus est *Lessingius* in *Vita Soph.* p. 104. sqq. et nuper *Boettigerus* in *Prolus. de Personis scenicis* (an. 1794.) p. 13. not. ubi et nostrum Epigramma attigit. Fallitur autem vir doctissimus, cum alteram illius personae partem in fornace figuli nimis percoctam et igne infuscatam fuisse contendit, eoque verbum ὤπται trahit, quasi ab ὀπτῆ derivatum. *Hesych.* ὤπται. ἐβιάθη. *Aeschyl.* Prometh. 997. ὤπται πάλαι δὲ καὶ βεβόλυνται

τάδε. Respexit poeta procul dubio ad certam quandam comoediam, qua Pamphilus rugosi et sole combusti hominis partes egerat, Aethiopsis fortasse et Eunuchi, et quidem, ut ex verbis — *ἀλλ' ἔρωτι δαδαιμένον* colligi potest, eam ob causam, ut hujus vestitus ope calidum quoddam et amatorium consilium exsequeretur. Has partes cum ageret, ejusmodi personam gerebat, cujus altera pars juvenilem vultum, altera turpem et senilem faciem repraesentabat.

¶ 468.] XXIX. Cod. Vat. p. 205. (*Ernest. XXXV. p. 302.*) Phileratis Dianae simulacrum dedicat. — V. 1. Ἄ. τήν. Vat. — V. 2. τήδε. Ed. *Ernest.* — Pro εἶον *Anna* εἶω malit, ex Hymn. in Lav. Pall. 142.

XXX. Cod. Vat. p. 206. (*Ernest. XXXVI. p. 302.*) In clavam Herculi ab Archino Cretensi dedicatam. — V. 1. λοντάγχωνε monstrum verbi, judice *Ernesto*, qui amplectitur conjecturam *Valckenarii* λονταγχῆ, ὡς — corrigentis.

XXXI. Servavit, sed depravatam, *Athenaeus* L. VII. p. 318. B. C. unde relatum in Append. Auth. Planud. p. 514. St. *18. W. (*Ernest. V. p. 278.*) Illustravit *Lenep.* ad Coluth. p. 20. sqq. Scriptum in nautilum, ad Iulidis litus captum, quem Selenaea, Cliniae filia, in templo Arfinoës Zephyritidis dedicavit. — V. 1. Ad hunc versum spectare videntur verba *Stephani Byz.* γ. Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου· ἡ δ' ἦς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρίτις· ὡς Καλλιμαχος. *Hedylus* Ep. VIII. φιλο-Ζεφύριον Ἀρσινόης. Vide *Interpp. Casulli* LXVI. 57. Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat, Grata Canopaeis in loca litonibus. Hoc fortasse Arfinoës templum spectant verba *Plinii* H. N. XXXIV. 42. Tom. V. p. 150. *Auson.* Eid. X. 310. — παλαιότερον est ex emendatione *Bensleji* pro παλαιότερος. *Eram olim concha.* Calculum huic conjecturae adjicit *Lenepius*. Fieri tamen potest, ut *Callimachus* scripserit:

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρεῖτι, πάλαι τέτυς.

Hoc Cyrenaici nostri poëtae ingenio dignum. Τέτυς. ἀεθίνος. λεπτὸν. Τέτυς ἵππους· αὐτὰ λέγονται, ὅσοι ἀδελφάγοι εἰσι· ἔναι, τοὺς ἀεθινούς. *Hesych.* Jam constar, nautili testam tenuissimam esse. Veterum loca de nautilo collegit *Beckmann.* ad *Antig. Caryst.* c. LVI. p. 100. sq. — V. 3. εἰ μὲν ἤται. Nautilum tenuem membranam, tanquam velum, inter duo brachia ventis obtendere, omnes qui hanc concham describunt veteres tradunt. Inter recentiores sunt, qui de veritate hujus traditionis dubitent. Cf. imprimis *Aristotelem*, ab *Athenaeo* quoque laudatum L. VII. p. 317. F. — V. 5. γαληναίη pro γαλήνη. Vide *Rissersbus.* ad Oppiani Hal. I. 460. *Theocrit.* Eid. XXII. 19. αἴψα δ' ἀπολήγοντ' ἀνέμοι, λιπαρὰ δὲ γαλήνη ἀμπέλαγος. — Ap. *Athen.* legitur — λιπαρὰ θύος, οὐλος ἐρέσσων. Varia *Anna* tentavit, ut se ex his salebris expediret, sed omnino frustra. αὐτὰς emendavit *Casaubonus*, de vitio, quod in θύος est, securus. *Leunep.* contra, οὐλος sincerum putans, θύον οὐλος ἐρέσσων scripsit. In eandem conjecturam incidit *Weston.* in *Hermes.* p. 24. ubi οὐλος de forma conchae, cymbam referentis, interpretatur. Idem mox ποσσὶν ἄνω σπερ conjicit; sive ἐρέσσων πῶς· ἡδυνοῖς ὥσπερ —. Neutra harum conjecturarum in censum venire meretur. Vulgo v. 6. sic legitur: ποσσὶν ἴν' ὥσπερ τοῦτομα σ. *Casaubonus*: τοῖς ποσσὶν ὥσπερ καὶ — sive ποσσὶν ἰοῖς. Nostra lectio patri *Annae F.* debetur. Sed dubito, an hoc distichon perfanatum videri queat. Videant alii. — V. 7. Ἰουλλῖας. *Athen.* Ἰουλλῖδος plures emendaverunt. Iulis urbs est insulae Caeae. Vide *Strabon.* L. X. p. 480. quem exscripsit *Stephan. Byz.* v. — *Leunepius* ultra inquirendum ratus — παρὰ θύῃς ἐς Ἰουλλῖας emendavit; ut nautilus se in Ἰουλλῖας incidisse affirmet, quod genus est piscium venenatum, quod in alios pisces et urinatores irruens, saepe iis lethale vulnus infert. Haec minus considerate posuit vir doctissimus, qui ceteroquin recte

vidit, aliquid in hoc versu ad sensus integritatem desiderari. Scribendum videtur:

ἔκ τ' ἴππων παρὰ θῦναι Ἰουλίδος —

Ejectus sum ad Iulidis litus. — Mox σοι τὸ π. legitur. Laudatur hic vers. in Etym. M. v. περιστέτω. in cujus Edit. pr. quæ utor, τὸ penitus omittitur. σοι τι correxit *Ernestus*. — Ἀρσινόης. *Asben.* Ἀρσινόη. *Etym. M.* Hunc locum expressit *Theodorid.* Ep. II. σκολιὰς δ' ἐξέπτυσσε πορθύδας, Ὅφρ' εἶην λιπαρῶν παλγυσίων Ἀντριάδων. Huc facit fragmentum ex *Hedyles* Scylla ap. *Asben.* L. VII. p. 297. B. ubi Glaucus, Scyllæ amore incensus, ad ejus antrum venisse dicitur:

ἢ πύγχου δάκρυμα φέροντ' ἰερὸν ἄπὸ πέτρης,
ἢ τοὺς Ἀλκυονίων παῖδας ἔτ' ἡπτερόγους,
τῇ νόμφῃ δόστηνος ἐδόρυματ' ἄκρου δ' ἐκείνου
καὶ Σειρήν γαίτην παρθένος εἰκτίσατο
ἄκτῃν γὰρ κείνην ἐπενήχετο, καὶ τὰ σύνεγγυς
ἄστρης. —

V. 3. scripsi δόστηνος pro vulgato δόσπιστος, quod sensu caret. Miserabilis autem erat Glaucus, cujus lacrymas vel Sirenes non sine misericordia audirent. V. 5. κείνην accipe de litore, ubi Sirenes habitant; nisi forte legendum est — ἄκτῃν γὰρ Σειρήν παρενήχετο. Haec obiter. — V. 10. ad *Bentleji* mentem a *Brunckio* constitutus est. Ap. *Asben.* legitur: τίκτει δ' αἰνοτέρης ἄστρον Ἀλκυονίης. νοτρεῖ Halcyon illi est, quæ in locis humidioribus versatur: neque mihi in cubilibus, ut antea, ova parerent halcyones; mortua enim sum. i. e. neque amplius visitarem ovis halcyonum. Recte monuit *Ernestus*, indicativum desiderari; et hinc legit: τίκτεται αἰνοτέρης ἄ. ἁ. non mihi jam paritur ovum Halcyones, s. Halcyone non mihi jam parit ova, quibus vescar. At quis unquam dixit, Halcyonum ovis nautilum vesci? Respicitur potius ad dies Halcyonios, nautilo propter maris tran-

quillitatem gratissimos. Illos autem poeta per ova Halcyonum significat; quandoquidem Halcyonibus ovis incubantibus exsistere putabantur. Verba ἐν Θαλάμῳ de templi penetralibus acceperim, ubi nautilus, periculorum, quae mare habet, securus, jacebat. Dioscurorum Θαλάμας commemorat *Eustasb.* ad II. p. 906. Rheae Θαλάμαι celeberrimae. Vide *Schneiderum* ad Nicandr. Alex. p. 79. sq. Totum autem distichon in hunc modum distinxerim et emendaverim:

μηδ' ἐμοί, ἐν Θαλάμῳ, εἶθ', ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνους,
τηρεῖται γοεῖς ὡς ἄλκυονας.

Quum hic in Arfinoës templo jaceam, vita privatus, non amplius, ut olim feci, Halcyonis, luctuosae avis, ova, i. e. nidificationem, observo. In his saltem γοεῖς ἄλκυονας verum puto. *Homer.* II. IX. 559. Ἄλκυονη καλίσσκει ἐπώουμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς μήτηρ Ἄλκυονος πολυτενέος οἶτον ἔχουσα κλαῖε. unde *Eurip.* Iph. Taur. 1089. ὄρνις, ἃ παρὰ τῆς πετρίδας Πόντου δειράδας, Ἄλκυον, ἔλεγον οἶτον ἡσίδις. *Moschus* Eid. III. 40. Ἄλκυονος οὐ τέσσειν ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε κῆϋξ, οὐδὲ τέσσειν γλαυκοῖς ἐνὶ κόμασι Κηρύλος ἔδεν. Alia vide collecta a *Bocbarto* in Hieroz. Tom. II. p. 219. — V. I I, Nautilus a Cliniae filia Arfinoae dedicatus, illam laudat propter probitatem. — Σμύρνης Αἰολίδος. *Homer.* Hymn. XXXVII. 6. Αἰολίδα Σμύρνην ἀλγυίτωνα. Sic quoque *Mimnermus* ap. *Sirabon.* L. XIV. p. 634. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* I. 150. p. 73.

XXXII. Cod. Vat. p. 412. ἐπὶ ἐγκαλμάτιον μικρὸν ἐπὶ πρᾶξιν ἰστάμενον. Planud. p. 315. St. 455. W. (*Ernest.* XXV. p. 294.) Nihil certi de sensu hujus carminis, ultimi inprimis versus, pronuntiari posse puto, cum vix appareat, in cujus rei occasionem factum sit. Hoc manifestum est, agi de statua pedestri ignoti herois in vestibulo aedium Εἰθιονίς Amphipolitae posita. Vide *Heynium* in *Comment. Soc. Reg. X.* p. 96. — V. I. *aleris*

νες Vat. Cod. ex quo ἐπισταθμεις in textum venit. Vulgo ἐπὶ σταθμῶν, *Brodaeus* coniecit ἠερῶν δε. — V. 3. λεξόν, i. e. σκελὶν. Serpentem et ensē manu tenebat ille heros nobis ignotus. μεῦνον depravatū videtur. Scribe:

καὶ γυμνὸν ἔχει ξίφος.

Sic *Brunckius* quoque emendavit. — Mox ἀνδρὶ ἰκάλω Cod. ἐφ' ἰκκῷ suspicatur *Bentl.* Vereor, ut genuinam hujus loci lectionem teneamus.

¶. 469.] XXXIII. Cod. Vat. p. 163. sq. *Callimacho* tribuit; in *Planud.* p. 436. St. 569. W. ἀδελὴν est. (*Ernest.* LXXIII. p. 332.) Echemma Cretensis arcum Dianae dedicat; quo facto poëta capris, quibus ille olim insidias struxerat, securitatem gratulatur. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in κυνιάδες. Hinc nostra lectio derivata. Vulgo κυνῖδες. Hymn. in Apoll. 61. Ἄρταμις ἀγρῶσεν σα καρήατα συνεχὲς ἀλγῶν κυνιάδων φορέεσκεν. Ut hic poëta capras bono animo esse jubet, sic *Daphnis* venator moriturus ap. *Theocrit.* Eid. I. 116. feras χαλεπὴν jubet. — Ἐχίμου Vat. a man. sec. — ἐν Ὀρνυσίῳ. in Delo. vide not. ad *Nossid.* Ep. III. et *Spanhem.* ad Hymn. in Del. 255. p. 543. — V. 3. πέπανται Vat. a manu sec. — *Jos. Scaliger* in notis mstis coniecit: πέπανοι. Mutatione nihil opus est. — ἐκεί. postquam dea vobiscum inducias fecit. Fortasse legendum:

αἴγας, καὶ σπονδὰς ἢ θάδες εἰργάσσο.

XXXIV. Ex *Strabone* L. XIV. p. 638. sive ex *Eustasio* ad Il. β. p. 250. relatum est in *Append. Planud.* p. 515. St. *18. W. Habetur etiam ap. *Sextum Empir.* adv. Gramm. I. 2. p. 225. ubi vide *Fabricium*, qui hoc carmen etiam illustravit in *Bibl. Gr. Tom. I. p. 17. ed. Harl.* Creophylus, Homeri aequalis, a quibusdam poëtae magister dictus, pro auctore poematis, Ὀρχαλίας ἄλκιος inscripti, habebatur, quod alii *Panyasidi* assignabant. vid. *Clement.* Al. Strom. L. VI. p. 751. 21. ubi κλεοφύλου

τοῦ Σαρπλου male legitur pro Κρεοφύλου. Hoc carmen cum Creophylus ab Homero accepisse et pro suo venditasse diceretur, *Callimachus* eum plagii crimine liberare conatus est. De Creophylo ejusque carmine disputavit *Benslej*. in Epist. ad Mill. p. 61. sq. — V. 1. τοῦ Σαρπλου πόνος. *Eustath.* et *Strabo*. In fine versus Ὅμηρον iidem: ἀειδὼν *Sextus* praebuit. — V. 2. κλαίω *Casaub.* notavit ad marg. κλαίω *Ernestus* merito efficacius judicat. — V. 3. Ἰόλαιαν. quam Iolen vulgo appellant. Nota historia vel ex *Sophoclis* Trachiniis. — Ὅμηρον νῦν δέ. *Sextus* ante *Fabricium*. Nostram lectionem cum reliqui habent, tum Schol. inedita *Dionysii* *Tracis* et *Etymol. M.* in γράμμα, ubi partem praecedentis versus laudat. Κρεοφύλου vett. *Sexti* editt. male. Magnum Creophylo honorem haberi, ait, quod homines ejus poema pro Homeri opere haberent.

XXXV. Cod. Vat. p. 444. (*Ernest.* XXIX. p. 296.) Exstat, sed corruptissimum, in Vita Arati ed. *Petri Victorii* Venet. 1567. Eodem anno editum est a *Fulvio Ursino* in Virg. c. Graec. coll. p. 14. Corruptelas ejus primi tollere conati sunt *Is. Casaub.* in Lectt. Theocr. c. IV. et *Salmas.* in Plin. p. 525. Postea tanquam ineditum prolatum est a *L. Holstenio* ad *Steph. Byz.* p. 301. adjecto disticho ex Epigr. *Antipatri* *Theff.* XV. 5. 6. *Salmasiana* crisi non contentus *Is. Vossius* aliter Epigrammatis lectionem constituere tentavit ad *Pompon. Melam* I. 13. Exhibetur cum aliqua lectt. diversitate in capite Arati a *Jo. Fillo* editi. Tractavit denique *Clericus* in Silv. phil. c. VI. p. 237. sqq. et *T. Hemsterb.* ad Pelluc. IX. p. 1117. Fuse de eo disputavit *Ernestus* in Programmata ann. 1757. repetito in edit. *Callimachi* p. 333. sqq. et in ejus Opusculis varii argumenti anno 1797. editis p. 112. Ejus disputationem de vero carminis sensu in compendium redactam hic cum lectoribus communicabimus, ubi primum varietatem lectionis in-

dicaverimus. — V. 1. 'Ἡσιόδου δ' αἶσιμα. *Victor.* τὸδ' αἶσιμα. *Ursin. Holsten. Vat. alii.* — οὐ τὸν κοιδόν. *Victor. Ursin. Vat. Cod.* αὐτὸν κοιδόν. *Holst. Casaubonus* correxit οὗτος κοιδόν. *Salmas.* οὗτος κοιδὸν ἰσχύτου. *Scaliger* ad *Manil.* L. II. p. 67. οὐ τὸν κοιδόν, cum quo facit *Bentlejus*. — V. 2. ἀλλ' ἐκασμῶντο μελιχρότατον. *Victor. Ursin.* ἀλλ' ἐκένω μὴ τὸ μ. *Vat. Cod.* Hoc amplexus est *Salmasius*, mutato μελιχρότατον in μεληρότατον. *Scaliger, Bentlejus* et *Casaubon.* in lectione *Vat. Cod.* acquieverunt. *Panagathus* ap. *Ursinum* corruptissimam *Cod. Florent.* lectionem sic tentabat: ἀλλ' ὃ ζεῦ ἄσμα μελ. — V. 4. 'Λεήτου εὐγγονος ἀργυρνίης. *Victor.* εὐγγονοι ἀργ. *Ursin. Salmas. Casaub. Scaliger.* ἀλλήτου εὐντονος ἀργυρνίη. *Vat. Cod.* In marg. γρ. 'Λεήτου ἀντὶ 'Λεάτου. — ἀλλήτου εὐγγονοι. *Pers.* qui hoc carmen repetivit in *Uranologio*. *Salmasius* putabat, respici ad *Hesiodi ἀστρικὸν βιβλον*, ad cuius operis exemplar *Arati* carmen compositum sit. Vertit autem carmen a se, ut diximus, constitutum, sic: *Hic modus est, hoc genus carminis Hesiodici. Non equidem ultimum aut pessimum poetarum est imitatus; sed vereor, ne maxime laboriosam et difficilem carminum ejus partem vases hic Solensis affectaverit. Quare valeant minusculae illae et argusae Arati de sideribus commémorations, vigiliarum cognatae et somnum adimere natae. Salmasii correctiones impugnat Is. Vossius*, qui prius distichon sic corrigendum dixit: — ὁ τρέπος οὗτος κοιδὸν Ἐσχατος, ἀλλ' ὅχα σοι μὴ τὸ μελιχρότατον τῶν —. Carmen non in *Aratum*, sed in *Hesiodum* scriptum esse censet. Dixisse autem *Callimachum*, difficilia illa, minimeque florida, quae *Hesiodus* omisisset, *Aratum* perfecisse; ideoque eum tetricas illas et injucundas vigilias valere jubere. *Casaubonus* in altero disticho constituendo nihil discrepat a *Salmasio*; prius autem sic corrigit, non satis feliciter: ὁ τρέπος οὗτος κοιδὸν Ἐσχα τὸν ἀλλ' ἐκένω μὴ τὸ μελιχρ. τῶν —. *Hemsterhusii* correctio nec ipsa tanto viro digna: οὐ τὸν κοιδόν Ἐσχατον, ἀλλ' οὐ τὸ σῶμα μελιχρ.

non cerce poetam alium, sed cujus etiam ipsum versuum corpus mellitissimum est, Solensis ille expressit. In extremo versu idem malebat ἔκγονοι ἄγγυπνις. Scaliger, ut Villosion nos docuit in Epist. Vinar. p. 79. in margine Arati correxit: — καὶ ὁ τρέπας εὐτος κοιδῶν· "Ἐσχατος, ἀλλ' ὀκνῶ, μὴ τὸ μελιχρ. τῶν ἑ. — Idem quomodo hoc carmen in Comm. ad Manil. exhibeat, supra indicavimus. Putat autem, hoc Epigrammate diserte innui, Aratum ex Hesiodi Astronomico τὰ μελιχεύματα delibasse, reliqua φορτικὰ reliquisse. Clericus: εὐ τοῦ κοιδῶν ἔσχατον non illud Hesiodi carmen, quod postremo loco censeri possit, cum sis egregium. Bentlejus in omnibus presse sequitur Cod. Vat. nisi quod v. 1. κοιδῶν, ultimo ῥήσεις (ῥήσεις Holsten.) exhibet. Hesiodum non postremum quidem, sed potius suavissimum poetarum imitatum esse Aratum Solensem. Brunckius in primo disticho constituendo secutus est Ernestum; in ultimo versu σύμβολον ἄγγυπνις Rubnkenio debetur. Epigr. in Mon. Byz. I. Tom. III. p. 132. στήθει τροπαῖον ἴδε σύμβολον ἄγγυπνις. Leonid. Alex. Ep. XIII. λάμβανε βιβλὸν, Καῖσαρ, ἰσχυρὶς μου σύμβολον ἄγγυπνις. Nostri versum expressit C. Helvius Cinna in Anthol. Lat. T. I. p. 440. CCLI. Haec sibi Arataeis multum vigilata lucernis Carmina, quae ignes movimus aërios. — Jam Ernestum audiamus: „Viri docti, qui hoc Epigramma „emendare instituerunt, primum in sensu ejus universo „non consentiant; aliis in laudem Arati accipientibus, „aliis ad contemptum et reprehensionem operis Aratei „trahentibus. Itaque ultima Epigrammatis huic inter- „pretationi sic accommodant, ut Callimacham dicant „valere jubere tetricas illas et injucundas tricas ac nugae. „Haec vero interpretatio primum universae eruditae „antiquitatis judicio refragatur, quae Arati carmen ita „admirata est, ut eo nihil praestantius in illo erudito „et subtili genere dicendi putaret. (Ptolem. Ep. I. T. II. „p. 66. Antip. Sidon. Ep. XIX. p. 19.) Quin auctore

in illo ipso Vitae Arateae scriptore, Callimachus Aratum
 in Epigrammatum libro et in iis, quae ad Praxiphanem
 scripserat, valde laudarat, ut πολυμαθῆ καὶ ποιητὴν ἄρι-
 στον; tantum abest, ut hoc Epigrammate perstringere
 voluerit. Auctor autem vitae Arateae, quae Phae-
 nomenis praepositur in vulgatis libris, eum, ait, a
 Callimacho hoc Epigrammate (neque enim de alio lo-
 quitur) honoratum esse: κατὰ τοῦ Κρηναίου καὶ Παιγδάμ-
 ματος ἡξιώθη. Nam quod ejus carmen λεπτὰς ῥήσεις ἀρ-
 pellat, id nullo modo in contemptum accipi debet, cum
 λεπτὰ etiam in optimam partem dicantur, non modo
 de oratione, sed etiam aliis rebus. (Cf. Epigrammata
 Ptolemaei et Antipatri l. l. *Tenui deducta poemata filo*.
 Horat. II. Epist. I. 225.) Itaque χαίρειτε λεπταὶ ῥήσεις
 non est *valete jejuna carmina*, sed *salvete arguta carmi-
 na*. Illud autem quam abhorrens est, quod Salmasius
 συγκύβαντες ἀγρυπνίης intelligit *cognata vigiliis et somnum
 adimere nata*? Neque enim ἀγρυπνία scriptoribus ali-
 ter quam in bonam partem tribuitur, estque evidens,
 Callimachum respexisse ad Homeri Od. s. 271. Quae
 cum ita sint, sequamur potius eos, qui ad laudem Arati
 pertinere Callimachi Epigramma verissime judicant.
 Laudatur Aratus, ut imitator felix Hesiodi, qui pri-
 mus de rebus tenuibus et subtilibus probabiliter scri-
 pserat. Neque aliud Hesiodi opus intelligere necesse
 est, quam ἔργων καὶ ἡμερῶν: ad quod imitandum olim
 omnes studium suum contulerunt, qui in subtili car-
 minis genere aliquid efficere vellent. Vocat enim
 ἡμιλιχέστατον τῶν ἐπῶν, *dulcissimum carminum*; quod pla-
 ne in opera et dies convenit, dulcedinis et lenitatis
 nomine a veteribus celebrata. — Quod ad lectionem
 carminis attinet, tutissimum sane est, manere in eo,
 quod post Casaubonum Bentlejus probavit: ἀλλ' ἐνένω,
 μὴ τὸ μ. Sed non negem, mihi durum videri ἐνένω, μὴ
 ἡπιμῆξαιτο, *haud scio an* (quod vim affirmandi apud Lati-

nos habet) *expresserit*; nec quisquam exemplis ad eam rationem firmandam usus est. Itaque aliquando venit in mentem, sic hos versus e vestigiis corruptae scripturae (ἀκασιμητο) constituere — εὖ τὸν ἀοιδὸν ἔσχατον, ἀλλ' ἔχ' ἄκρον, καὶ τὸ μ. Accurata ratio scribendi videtur postulare, ut post ἀλλὰ sequatur contrarium superioris, τοῦ ἐσχατοῦ ἀοιδῶν. Hoc plane est, ἀλλ' ἔχ' ἄκρον. *sed longe principem*. Sed praestantissimi poetae etiam dulcissimum carmen expressit: καὶ τὸ μ. In libris scriptis quam saepe μὰ et μὲν pro καὶ irrepsit per similitudinem compendiorum, vix nescire potest non expertarum harum literarum. — Restat difficilis nodus in ultimis verbis. Ex tribus librorum lectionibus, εὐγγονος ἀγρυπνίας, εὐγγονος ἀγρ. et εὐντονος ἀγρυπνίῃ, tertiam probavit Bentlejus; nec incommodus ex ea sensus existit: *acris, non remissa vigilia*. Enimvero fuit pronus librariis lapsus a εὐντονος ad εὐγγονος, sed non minus ab hoc ad illud. Itaque etsi εὐντονος haud dubie melius est, quam εὐγγονος, tamen consensus reliquorum librorum facit, ut εὐντονος correctiori potius deberi, quam a Callimacho esse videatur: malueruntque viri docti aliud e εὐγγονος eruere, quam Holstenii εὐντονος probare. Haec Ernestus, qui valde inclinat ad adoptandam correctionem Hemsterbustii ἔκγονοι, quae etiam Bentlejo in mentem venerat. Hiatus vero, qui Britannum offendebat, non tantum momentum habere existimat, ut propterea haec correctio repudietur. Mihi, quamvis et Rubnkenii correctio valde arridet, Vaticani tamen Cod. lectio εὐντονος ἀγρυπνίῃ, quae et elegans est et sensum optimum facit, non temere repudianda videtur. Idem sensit Jo. Toupius ad Longinum p. 312. qui etiam v. 2. Vaticani Cod. lectioni inhaeret, sic ut legat: ἀλλ' ὀνείω, μὰ εὖ τὸ μ. Sensum esse: Hesiodum, non postremum poetarum imitatum esse Aratum, sed se vereri, ut suavissimos ejus versus expresserit. Crasis in μὰ εὖ poetis familiaris est.

XXXVL Cod. Vat. p. 453. Planud. p. 94. St. 137. W. (*Ernestus* VIII. p. 282.) — V. 1. Pro εἰ δ' *Salmaf.* in not. mſtis ἥδ' corrigebat, et sic est in ed. *Grævii.* — *πισσοῦ.* Vat. — V. 3. ἄλλων. *Meursius* et *Casaubonus* malebant ἄθλων, quia apud veteres mos fuerit, certaminum victores per praecones renuntiandi. Vulgatam scripturam huic conjecturae propter manifestam oppositionem, quae est in ἄλλων et κείνων, praefendam esse censebat *Ernestus*. Quod ad sensum hujus carminis attinet, variae sunt eruditorum opiniones. *Opfopoeus*, Scholiastae nota deceptus, de Theaeteto, Socratis discipulo, cogitavit, obscurum carminis sensum interpretatione sua etiam obscuriorem reddens. In *Brodaci* explicatione vera falsis commista sunt. Verba εἰ δδ — sic reddit: „Si ad poëticum nomen promerendum non eadem est via; nam „eorum, qui in certaminibus poëticis ac gymniciis victores a praeconibus denuntiantur, gloria plerumque e „vestigio deperit: doctorum vero hominum et Phoebodigna locutorum, quorum in numero est Theaetetus, „laudis et doctrinae monumenta nunquam intermoriuntur et excidunt.“ Haec ille. Qui, quod gloriam eorum, qui victoriam e certaminibus reportarunt, statim, ubi parta sit, interire ait, quo id jure faciat, ipse viderit, cum satis constet, ejusmodi victoriam immortalitatem parem fuisse habitam. Quod si tamen hanc ei interpretationem concesseris, qua tandem ratione probari poterit, ἄλλων ad poëtas et athletas pertinere, illos autem sapientibus et pedestris sermonis scriptoribus opponi? Verbum *εσφλεν* quidem poëtis non minus ac philosophis convenire, omnes norunt, et passim a nobis notatum est. Recte igitur *Bentlejus* aliam interpretandi viam ingressus, Theaetetum fabulam docuisse, sive carmen in poëtarum concertatione, quae in Dionysii haberetur, recitasse suspicatur, ita ut prava judicium sententia vinceretur. Hujus contumeliae dolo-

rem ut leniret Callimachus, eum hoc Epigrammate victum solari testarique, Theaetetum veram viam ad victoriam instituisse; quod si propter iudices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam sive victoriam non duceret, a sera tamen posteritate Theaetetum laudem consecuturum esse; cum eorum, qui vitiosis suffragiis laudem adepti essent, honos et memoria brevi intercidere soleret. Quae interpretatio plura, quam par est, extrinsecus assumit. Videamus, quid in ipsis verbis insit. Primum ἡ καὶ ἀρχὴ ὁδὸς, quam Theaetetus ambulasse dicitur, neque de integritate vitae, quod Scholiastes voluit, (ἵστως ἐν φιλοσοφίᾳ ἰσθῆναι καὶ ἀρχῆς) neque de simplicitate Theaeteti accipienda est. καὶ ἀρχὴ ὁδὸς, *pura via*, ea est, quam quis primus ingreditur, ab aliis nondum occupata nec trita. Hunc sensum recte perspexit *Toupius* Em. in *Suid.* P. III. p. 565. et *Hufschke* in *Epist. crit.* p. 4. ubi *Propertium* confert *L. III. 1. 17. Sed quod pace legas, opus hoc de monte jororum Detulit intacta pagina nostra via.* Idem v. 3. *se puro de fonte*, id est aliis intacto et integro, elegos in Latium intulisse gloriatur. Exposuit hoc dicendi genus *Broukhuf.* ad *Tibull.* II. 1. 14. Hinc emendandus *Valerius Flaccus* in *Argon.* L. III. 512. *Phrygiis ultero concurrere monstribus Nempe virum et pulchro referantem Pergama ponto Vidimus.* De Hercule agitur. Ineptum est *pulchro ponto* et scribendum: *puro referantem Pergama ponto.* Mare, quod Hercules a marina bellua, quae locum illum infestabat, liberavit, per prolepsin *purum* vocatur. Sic *puro campo* dixit *Virgil.* *Aen. XII. 771.* ubi vide *Heyn.* *Horat.* II. *Epist. II. 271. purae sunt plateae, nihil ut medisantibus obster.* *Livius XXIV. 14. dimicaturum puro et patenti campo.* Gloriantur autem poëtae, cum novis callibus ad immortalitatem grassantur. *Lucret.* L. IV. 1. *Avia Pividum peragro loca nullius anse Trita solo, juvas integros accedere fontes, Atque haurire: juvasque novos decerpere*

flores. Insignemque meo capiti petere inde coronam, Unde prius nulli velarint tempora Musae. Cf. *Horat. III. Carm. XXX. 6. et Vlitium ad Nemesian. Cyneg. v. 8. Oppiano Κυνηγ. α. 20.* Musa clamat: ἔγρεο, καὶ τευχέων ἐπιστρέψαμεν ἀταρπνὴν, τὴν μερόπων οὐκ ἔστιν ἐπάτησεν ἄνθρωπος. — οὐχ αὐτὴ. Si haec via, quam Theaetetus ingressus est, non ad victoriam in certaminibus ducit — quandoquidem novo huic et a nullis adhuc tentato scribendi generi nulla praemia in Dionysiis constituta sunt — hoc tamen affirmare ausim, longe majus et amplius praemium manere eum, quam ceteros. Ceterorum enim nomina praecones ad exigui temporis memoriam pronuntiant, hujus autem ingenium universa Graecia ad omnem posteritatem propagabit. — Sic haec satis expedita videri possunt. Ceterum, quo poëseos genere Theaetetus tam insignem laudem meruerit, ignoramus. Eum ex dramaticis poëtis fuisse, satis probabiliter conjicias.

XXXVII. In Vat. Cod. p. 220. sine auctoris nomine prostat. In Scholio marginali autem legitur: τοῦτο Ἀλκαῖος ἐποίησε εἰς Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον. *Callimacho* tribuitur indicio *Diogen. Laërt. I. 80. p. 49.* In veteribus Planudeae editionibus inscribitur εἰς Πιττακόν. *Callimachi* nomen addidit *Stephanus* p. 285^b. W. 422. (*Ernest. I. p. 272.*) Historiam, quam auctor versibus enarrat, tradit *Schol. Aeschyl. in Prometh. 886.* τὸν Πιττακὸν λέγει, ὃν περὶ τις βιαζόμενος ὑπὸ γυναικῶν, τῆς μὲν μῆς οὖσης κλουσίας, τῆς δὲ ἐτέρας πενιστέρας καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἐξίτας, καὶ ἀπορῶν, ποίας κληθεῖν ἄνθρωπος, ἡρώτησε, ποία χρεῖσται γυναικί· τοῦ δὲ ἀπαύτου, μέντοι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῶν τοῖς βέμβριξι παίζοντας, ὃ ἐστὶ ταῖς στρόμβαις, καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσας, ποία ἂν χρεῖσται γυναικί· ἀπελθὼν ἐκινῶν ἡρώησατο τῶν παίδων λεγόντων πρὸς τὴν εὐκλείαν στρόμβαν, τὴν κατὰ εαυτὸν ἔλαυνε, καὶ μὲν ἀπεθόμενος τοῦ λόγου τῶν παίδων, τὴν μὲν κλουσιωτέραν ἠφῆκε, τῇ δὲ πενιστέρῃ ἐχρέησατο γυναικί, τῇ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἐξίτα. — Passim hoc carmen laudat *Sui-*

das in ἄντα. βέμβει. χρέματα. — V. 1. ἐνέρετο. Vat. Cod. Editt. Planud. praeter Florent. ἐνέρετο. Diog. — In fine versus οὕτως Diog. — V. 2. ἑρῆαδεν. Pittaci patrem unus *Diogenes* vocat *Hyrradium*, hoc ipso *Callimachi* loco in errorem inductus. *Hyrradius* est nomen patronymicum ipsius Pittaci, ut docet *Suidas* in ἑρῆα. Idem Hyrras et Hyrrades. Hinc optime monuit doctissimus *Visconti* in Museo Pio-Clem. Tom. VI. p. 36. not. e. apud nostrum corrigendum esse ἑρῆαδεν. — V. 4. κατέμε. Vat. — §. 470.] V. 5. Cod. *Rittershusii* τε λάϊον. — εἶν μοι habet *Diog.* et Vat. μοι εἶ. Plan. — V. 7. σκῆπωνα. Vat. — V. 9. βέμβεικας. Flor. et *Suid.* Msc. *Rittershusii* βέμβεικας. Attigit hunc lusum *Rigals.* ad *Artemid.* Onir. p. 24. *Menag.* ad *Laërt.* I. 80. *Intrpp.* *Hesychii* v. βέμβειξ. *Heyne* ad *Tibull.* p. 43. — V. 11. ἐφ' ἑστῃ. Cod. Vat. In editt. *Callimachi* perperam ὑπέρῃ. — V. 12. τὸν κατὰ. Vat. a man. pr. *Plutarch.* T. II. p. 13. F. ἐγγυᾶσθαι δὲ δὲ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μὴτε οὐγενεστέρους πολλῶ, μὴτε πλουσιωτέρους τὸ γὰρ τὴν κατὰ αὐτὸν ἴλα σοφόν. ubi sunt qui ἴλαν legant; male. Non uni hoc dictum tribuebat antiquitas. Vide *Suidam* v. τὴν κατὰ αὐτὸν ἴλα T. III. p. 463. *Ovid.* *Heroid.* IX. 32. *Si qua voles apte nubere, nube pari.* — V. 15. δράξασθαι. Ut hic, sensu translato verbo δράσασθαι usus est *Demodoc.* Ep. III. ἢν μεγάλης δράξωνται ἀκόντης. si magistratum adepti fuerint. Auctor Ep. incert. T. III. p. 22. XXI. σοφῶς δδράξας νίκης. Epigr. Inedit. Cod. Vat. p. 493. ἔρκαν δράσσειο χερσὶν ὄλαις. — κληθένι. (Cod. Vat. κληθένα.) Est hoc loco vox humana, unde, quid agendam sit, colligitur. Qui diligenter loquuntur, distinguunt inter φήμην, humanum omen, sive conjecturam ex dicto fortuito, et κληθένι, divinam vocem ex occulto missam. Vide, quae de his vecibus disputavit *Wytensb.* in *Bibl. Crit.* Vol. III. P. I. p. 61. sqq. De omnibus e puerorum vocibus fortuitis dixit, quem *Ernestus* quoque laudat, T. H. ad *Xenoph.* *Ephes.* in *Misc.* Obsf.

VI. p. 342. — V. 16. ἐκ' ἤγγο. Vat. Cod. — Apud *Diogen.* τὴν δ' ὀλίγην, ὡς καὶ νῆος, ἐς οἰκίαν ἤγαγε νόμφον, οὕτω καὶ σὺ, Δίον, τ. κ. σ. λ. Lectionem Planudeae restituendam esse, iudicavit *Benslejus*.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 253. Planud. p. 218. St. 318. W. — ἐχθρόν. Subaudi μάλλον, quod saepe omittitur ante particulam comparandi. Timon roganti, utrum vivorum an mortuorum sedes vehementius oderit, plane ἀδυνάτως respondet, mortuorum, quippe ubi longe major pars hominum habitat. — V. 2. ὁμίαν γὰρ. Planud. ὁμίαν γὰρ. Vat. Cod.

XXXIX. Cod. Vat. ibid. *Callimachi* nomen praefixum habet. In Planud. p. 218. St. 318. W. ἀδελον est. — V. 1. κτάρ Br. dedit ex Vat. pro vulgato κάρα. — Sensum pentametri sic interpretatur *Brodaeus*: satis superque salvus sum, si tu lugeas. At sic versus posterior nullam habet cum priore relationem. Dixerat Timon — ἀλλὰ πάρελθε. nihil aliud desidero, nisi ut abeas. Haec postulare videntur, ut legatur:

ἴσον ἐμοὶ χαλεπὸν ὄντι, τὸ μὴ εἶδ' ὄρεῖν.

XL. Cod. Vat. p. 247. Primus *Benslejus* edidit. (*Ernest.* LXII. p. 326.) Leontichus quidam, nauta, naufragi cadaver in litore inventum humavit. — Initium huius carminis mihi valde absurdum esse videtur. *Quinam es hospes, o naufrage?* vertit *Ernestus*. Sed quis, quaeso, sic loquitur? In sequentibus autem non naufragus respondet quaerenti, sed Leontichus loquitur. Hinc efficitur, ut scribendum existimem:

Τοῖς ξενικοῖς, ναυηγῶ, Λεοντίχῳ ἐνθάδε νεκρὸν
εἶδ' εὖρον ἐκ' αἰγιαλοῖς, χῆμα δὲ τῆδε τάφῳ.

Leontichus, quem semper in undis errasse sequentia praedunt, non in patria, sed in peregrino litore naufragi cadaver invenit. Codicis lectionem αἰγιαλοῦς *Benslejus*

in ἀγριαλοῖς mutavit; quod necessarium esse negat *Brunckius*. — V. 4. ἡσυχον Cod. ἡσυχος est ex emendatione *Hemsterbuisii* ad *Fr. Callim.* CXI. p. 483. — αἰθυσί. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. XCI.

XLI. Vat. Cod. p. 290. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 253. *Jensius* nr. 97. (*Ernest.* LXIV. p. 328.) — V. 1. ἁλλοιο. Cod. ἁλλοιο correxit *Herings* in *Obfl.* p. 282. et *Dorvill.* l. c. Idem viderat *Salmasius*. Quum in reliquis nullum sit dorismi vestigium, *Ernestus* ἁλλοιο corrigit.

§. 471.] XLII. Cod. Vat. p. 278. Pro inedito vendidit *Jensius* nr. 738. Sed exstat, sine auctoris nomine, ap. *Asben.* L. X. p. 436. — V. 1. οὐ βαθύν. *Asben.* quod *Dalechamp.* correxit. *Erasixenum*, strenuum alias potatorem, calix fortasse paulo grandior, meri plenus, qui bis exhaustiendus erat, suffocavit. Pro προποδίσσα *Asbenaci* libri habent φανεράν, quod *Ernestus* operarum vitium pro φανεράς esse putat.

XLIII. Vat. Cod. p. 279. εἰς λιῆχρην τινὰ γυναικᾶ οὕτω καλουμένην, τὴν Μίρκου τροφόν. Edidit *Jensius* nr. 89. *Reisk.* nr. 740. p. 151. (*Ernest.* LIV. p. 322.) Conf. in nutricem *Epigr. Theocrisi* XVII. — V. 1. In verbis ἀγαθὴν γάλα, bonum lac, i. e. bonam nutricem, singularem quandam elegantiam quaerebat *Benslejus*, cui fidem denegabat *Reiskius*, corrigens, ἀγαθὴς γαλάττισιν ἐνθεδλοῖς. *Valckenarius* quoque in *Adoniaz.* p. 351. correxit: ἀγαθοῦ γάλα, subaudito ἔνεκα vel χάριν. *Eustath.* Od. 1. p. 352. 38. ἔτι δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλήθη τὸ γάλα, τοῦ γάλα, ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κείτοις. Sed *Brunckius*, exemplum, ait, genitivi γάλα e poeta petitum desidero, unde constat de quantitate ultimae syllabae. Mihi in mentem venerat ἀγαθὴν γάλα, quae bonum lac praebebat; ut quis dicitur ἀγαθὸς εἶναι τὸ πολέμα. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* L. III. p. 195. *Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 196. — Μοκ

Cod. *παιεῖν ἐν θεοῖσι* habet, quod emendavit *Bentlejus*: *παῖν ἐν θεοῖσι*, in omnibus copiis et lausis. Hoc unice verum. *Salmasius* verba *παιεῖν ἐν ἰ.* pro *παῖς θεῶν* posita volebat. *Guietus* tentabat, τὴν παῖς θεῶν. — V. 3. *συνέθικεν* edidit *Reiskius*: *mortuam composuit*. Frustra. *Micæus Aeschrae* nutricis imaginem alicubi posuisse et dedicasse videtur, ut posterius quoque intelligerent, quantum nutrici tribuisset. *ἐκ' ἐσομένησιν* divisim *Vat.* quod prae tulit *Ernestus*. — V. 4. Ante *μαστῶν* lineae superscriptum ὥς. *μαστῶν* vulgo. — *ἐπέχῃ χάρι*. Notatis ad *Epigr. XXII.* adde *Thom. M.* *ἐπέχῃ τὴν χάριν κάλλιον ἢ λαμβάνειν*. *Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ* *ἐπέχῃ τὴν χάριν, Καρυῆς ἐκείνη μου γέγονε*.

XLIV. Cod. *Vat.* p. 321. sq. Edidit *Jensius* nr. 122. *Reisk.* nr. 773. p. 163. (*Ernest.* p. 329. LXV.) In Menecratem, qui nimio vino confectus dicebatur. Corruptissimum carmen, quod exercuit *Ernestus* et *Rubnkenius* in *Epist. crit.* I. p. 78. ed. pr. — V. 1. *Jens.* cōm omisit; unde *Rubnk.* primum — *εἰσὶν πευλὸς* *ἦ*. correxerat; capiens *ἄλιν* de patria Menecratis, Aeno Thraciae. *Reiskius* hic mira comminiscitur: *ἀνδρα καὶ ἐν γὰρ ᾧδε — Μενεκρ.* *Ἀστοπαλαίου.* *Οἶδρα, τίς, ὃ ξείν', ἦν, ὃς σε κατ.* — V. 2. Cod. habet *τί σε ξείνων ᾧδε κ.* ut *Jensius* edidit. *Rubnken.* *τίς ξείνων ὃς σε.* *Brunckius* in *Analectis* secutus est *Ernesti* emendationem: *ἄλιν καὶ — —*. In lectionibus tamen *ἄλιν* reponendum censet, reliqua sic constitui posse putans:

*ἄλιν, καὶ ἐν γὰρ ἦσθαι, Μενεκράτης, οἰνοποτόζων
δαίον, τίς εἰς οἶνος ᾧδε καταιργάσεται.*

Sensum poetae praeclare affecutus, verba non item. Pentametri sinceram scripturam debemus *Zedlio*, qui Cod. lectionem, *τί σε ξείνων ᾧδε*, sic emendavit in *Bibl. crit. Part. V.* p. 112. *τί σε, ξείνων λῆστε, κ.* Paulo ante *οὐκ ἐπὶ πευλὸς* corrigit. In *λῆστε* etiam *Eldickius* incide-

rar. His conjecturis adjutus totum hoc distichon in hunc modum restituendum suspicor:

Πίνειν καὶ Σατύρων σε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πουλὸν
ἤσσαν, τί, ξείνων λῆστε, καταιργάσαιο;
Ἴη μὲν τὸ καὶ Κένταυρον; —

Haec et proxime absunt a membranarum ductibus, et sensum efficiunt, quem *Brunckius* quaerebat. Quaerit poeta a Menecrate defuncto: O tu, qui in potando vix a Satyris superabaris, quid, quaeso, amicorum optime, te perdidit? Num id, quod Centauris perniciem intulit? — Qui multum vini bibunt, Satyris bibacibus comparantur. *Leonidas Tar. Ep. XVIII. Σατύρων κλεῖονα πίμαθα. Cf. Philostr. Vit. Apollon. VI. 27. p. 267.* Quum forte literis transpositis scriptum esset ΣΥΤΑΡΩΝΕΣ, hinc facile fieri potuit, ut nunc in membranis habetur, ΣΥΤΑΡΩΔΕ. In primis autem Epigrammatum vocibus Vat. Cod. saepe vitiosissimus est. — ἤσσαν Σατύρων, qui a Satyris superatur. Bacchus ἤσσαν αὐδένος θεῶν ἴφου, ap. *Eurip. in Bacch. 776.* Bacchae κελείας ἀνέστη' οὐκ ἤσσαντες, ibid. 1088. — Verborum, quae v. 3. incipiunt, correctionem iterum debes *Zedelio* l. c. Ducta sunt haec ex *Homeri Od. φ. 295.*:

Ἄ δέ τίς ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί — —
αἶψός σε τρώει μελεθδῆς, ὅσπερ καὶ ἄλλους
βλάπτει, ὅς ἂν μιν χανθὸν ἔλθῃ, μὴδ' αἶσιμα πῆν.
αἶνος καὶ Κένταυρον ἀγκυλοτὸν Εὐρυτίωνα
ἤσσαν. —

Quae sequuntur, Menecratis verba sunt: Fatalem somnum dormio, vinum morti nonnisi praetextum dedit. Vinum causam pereundi fuisse, non negat; excusare vero conatur laticem sibi etiam post fata dulcissimum: neminem fatum effugere, et quodvis mortis genus egere praetextu. — In v. 3. Cod. habet πετραμμένος ὕπνος; ἴηθεν. Elegantior est verborum positio, quam

Br. dedit; sed hoc ad excusandam immutationem vix suffecerit.

XLV. Cod. Vat. p. 322. (*Ernest.* XLII. p. 308. cum lemmate: *Εἰς ἑρείδην τινα δῆμους γράων αἰεὶς τελευτήσαντι, ἐπὶ τετραμήνῳ ἰδεοσάλλετον.*) *Mulier*, cujus cippo haec insculpta fuerunt, non *Cereris* tantum, sed etiam *Cabirorum* et *Bonae Matris* sacerdos fuit. Tam multis diis unam mulierem operatam esse, memorabile. Num huc trahendum est id, quod, qui *Cabirorum* mysteriis initiati erant, diversa numina sub uno *Cabirorum* numine coluisse dicuntur? (Vide *Heyn.* Exc. IX. in *Aen.* II. p. 310.) Vix puto. — V. 1. πάλι. Vat. Mox ἄνεξ frustra suspectum fuit *Annae*. Viatorem defuncta alloquitur. — *Διδομένης*. Cod. — V. 3. In *Analectis* ἦγο... exhibetur; in Cod. ἦνε... est; quod iis, qui ingenium in lacuna explenda experiri volent, fortasse profuerit. *Benulejus* censet, illud ἦγο... notare, ἡγεμένη eam fuisse ἐν χοροστασίαις καὶ ἱερομενίαις, i. e. ἡρχομένην τῶν γυναικῶν. — V. 4. sensu carere puto. Fortasse legendum:

πολλῶν προσησίων ἔχων γυναικῶν.

— V. 5. 6. sic, ut *Br.* edidit, legitur in Vat. Cod. — In edit. *Annae* hic locus corruptissimus. *ἡγέμενα*. Cum aetate provecta essem, eorum in manibus lumina mea sunt condita, ut *Paula* loquitur ap. *Propert.* L. IV. 11. 64. *Condita sunt vestro lumina nostra sinu.* — De sacerdotibus maritatis vide ad *Pancras*, Ep. I.

XLVI. Cod. Vat. p. 289. *Planud.* p. 283. St. 409. W. (*Ernest.* XXIII. p. 292.) In *Astaciden* quendam *Cretensem*, quem poeta in montibus a *Nympha* raptum esse ait. Novimus *Astaciden* *Melanippum* ex *Aescb.* VII. c. *Theb.* 413. sed *Cretensem* hujus nominis, cui hoc fatum contigerit, ignoro. — V. 472.] V. 3. οἰκῇ Δ. Vulgo et Cod. Vat. οὐκῇ debetur *Salmasio*. —

Astaciden ut heroem inter pastores, qualis Daphnis fuit, in posterum celebrabimus. — Scriptum videtur hoc Epigr. in formosum puerum, morte immatura extinctum; quem poeta propterea, ut alterum Hylam, propter venustatem, non ab Orco, sed a Nymphea, ejus amore incensa, raptum dicit.

XLVII. Cod. Vat. p. 219. Planud. p. 288^b. St. 425. W. Ubi plures Heraclitos recenset *Diogen. Laert.* L. IX. 17. p. 557. etiam eum commemorat, quem *Callimachus* hoc Epigr. ut egregium poetam virumque jucundum praedicat. Idem inter doctos Halicarnassenses commemoratur ap. *Strabon.* XIV. p. 656. qui etiam ejus cum poeta nostro familiaritatem meminit. — V. 3. ἥλιον ἐν λ. Vat. ἥλιον ἐν λ. *Diog.* et ed. Plan. Asc. et Steph. Antiquiores, ut Cod. Vat. Br. *Bentleji* judicium sequitur, qui bene monuit, λέσχην hoc loco esse ipsam confabulationem, non locum, ubi confabularentur. — ἥλιος de die accipiendum plures illustrarunt. Vide *Triller.* ad Thom. M. p. 419. De λέσχῃ autem praeter ea, quae Viri docti ad hunc locum dederunt, (*Ernest.* II. p. 274. sqq.) conf. *Casaubon.* ad Theophr. Char. c. III. p. 41. *Kuhn.* ad Aelian. V. H. II. 34. *Callimachi* verba obversata esse *Aeliano* H. A. VI. 58. οἱ δὲ θόρον ἀνέγκη αὐτοῖς καὶ ὁμιλοῦν, ὅτι τὸν μὲν ἥλιον ἐν ταῖς λέσχαις καταθεῖναι ἄγονται σχολῇ, οὐκ ἴσμεν δὲ ἴσα οἱ ἱερῆας — monuit *Petav.* ad Synes. p. 18. et *Schneider* ad Aelian. p. 212. At ex hoc loco apparet, *Aelianum* in suo Cod. reperisse lectionem *Stephani*: ἥλιον ἐν λέσχαις καταθ. Ceterum hoc dicendi genus expressit *Virgil.* Ecl. IX. 51. Saepe ego longos Canzando puerum memini me condere soles. *Perfius* Sat. V. 41. Tecum etenim longos memini consumere soles. — V. 4. τετράπαλαι, quod *Anna* tuetur et *Menagius* p. 399. minus sincerum videbatur *Brodaeo*, qui τέτρα πάλαι conjecit. *Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 156. τέτρα τε καὶ σποδὴ legendum contendit; quam

suam conjecturam *Menagius* quidem vulgatae non prae-
tulit. *Minucius Felix* in O&. XI. *Renasce se ferunt post
mortem et cineres et favillas.* — Paulo ante Ἀλικαρνεσσὺ
Var. tres Aldinae et Asc. Ἀλικαρνεσσὺ. Flor. — V. 5.
ἐκδόνες. Sed adhuc vivunt carmina tua: elegi, ut disci-
mus ex *Diogene Laërtio*. — Ipsi poëtae saepenumero
ἐκδόνες vocantur; vide ad *Nossid.* Ep. XII. Hic carmina,
ut in Ep. ἑδεσπ. DXIX. πολυμελεῖς Ἀλημῆνος ἐκδόνες. — V. 6.
ἀρπακτής. Planud. ἀρπακτῆρ ex *Diogene* praetulit *Benilejus*.
Sententia est, ut ap. *Horat.* L. III. Catm. XXX. 6. *Non
omnis moriar: multaue pars mei Visabit Libitinam:
usque ego postera Crescam laude recens.* Anthol. Lat.
Tom. I. p. 449. CCLXII. *Ingenio mors nulla nocet; va-
cat undique iustum: Inlaesum semper carmina nomen
habet.*

XLVIII. Cod. Vat. p. 246. sq. Planud. p. 245. St.
356. W. (*Ernest.* XIX. p. 291.) In Lyci Naxii merca-
toris, qui ab Aegina profectus naufragium fecerat, ceno-
taphium. — V. 1. γῆς θάλασσαν. Vat. θάλασσαν. Plan. — V. 2.
ναῦν καὶ ψυχὴν. Simili zeugmate *Euripid.* in *Hec.* 21. ἐπεὶ
δὲ τρεῖς ἑκτέρως τ' ἀπώλετο ψυχὴ. ψυχὴν ὀλέσαντες *Homerus*
dixit Il. v. 763. — ἐκ' ὀλομένην. Vat. — V. 3. ἔπλεον.
Vat. — ἐν ὕγρῳ. Homeric locutio. Il. κ. 27. πούλῳ ἐφ'
ὕγρῳ ἠλυθον ἐς τρεῖς. *Aristoph.* Vesp. 646. πολλὰ μὲν ἐν
γῇ, Πολλὰ δὲ ἐφ' ὕγρῳ πιτυλέσας. — V. 4. ἄλλως, i. e. κενὸν
ὄνομα. nihil nisi nomen sepulcri habeo, cum mortuum
intra me non receperim. Exquisitis exemplis hanc ad-
verbii ἄλλως potestatem illustravit *Rubnken.* ad *Tim.*
p. 199. et *Tom.* ad *Longin.* p. 167. — V. 5. 6. Vat.
Cod. sejunctim exhibet cum lemmate: ἄθλον. εἰς ναυγῶν
θauμάσιον. Novam in Cod. paginam hoc distichon in-
cipit, ubi plerumque nova lemmata apponuntur. —
V. 5. θαλάσση. Ed Flor. — ἐρίφον. *Nicaeetes.* Ep. V.
παίδων ὅτι τὸν μόνον αὐτῷ Στρώμων, ἢ τ' ἐρίφον ἄλλοις πανδυσίῃ.
Crinag. Ep. XLIX. ἰργαλὴ παύταις ἐρίφον δύοις.

XLIX. Cod. Vat. p. 278. Planud. p. 193. St. 281. W. (Ernest. X. p. 284.) — V. I. δ' Ἀκανθ. Vat. Ex eodem θνήσκειν pro vulgato θνήσκειν receptum est. *Ιερὸν ὕπνον* male de longo et perpetuo somno explicari, docet Heynius ad Tibull. II. 6. 31. Sanctus vocatur somnus, quia piorum manes sancti sunt. Contulit Rubnk. Epigr. ap. Spon. Miscell. p. 369. καὶ λέγει Παπικλίην εἶδεν, ἀνερ' εὖ θυμὸν γὰρ θνήσκειν τοῦς ἀγαθοῦς, ἀλλ' ὕπνον ἥδ' ὄν ἔχειν. inter ἀδίσκ. DCCXV. Conf. quae collegit van Goens de Cepotaph. p. 164.

L. Cod. Vat. p. 289. Planud. p. 195. St. 284. W. — Vulgata lectio πᾶς ἔσται, quam Br. e Cod. Vat. emendavit, *Annaus* commovit, ut hoc carmen de Pythagoreo interpretaretur. *Opfopoeus* idem in Epicureum, diu de animae natura ambigentem, scriptum existimabat. Hoc unum mihi cum probabilitate quadam suspicari videor, Timarchum, philosophum, dum viveret, de natura animae ejusque post mortem conditione scripsisse. Hinc fit, ut, eodem defuncto, poeta eos, qui de his rebus aliquid certius accipere vellent, ad inferos ableget. Haeremus autem in verbis: *διζῶσθαι φύλης Πτολεμαίδος*. Haec vix commode ita accipi possunt, ut sensus sit: Quære virum ex tribu Ptolemaide, filium Pausaniae — pro ἣν διζῶ Τιμαρχον, ἐκ φύλης Πτ. quod tum demum locum haberet, si prius distichon generalem enuntiationem contineret; fere sic: Si forte certius quidquam de animae natura audire et discere volueris, ad inferos tibi descendendum est; ibi enim Timarchum invenies Atheniensem, Pausaniae filium, harum rerum peritissimum. Nunc vero parum abest, quia posterius distichon depravatum existimem. *διζῶσθαι* a librario in locum omissi vocabuli insertum videtur. Nihil obscuritatis habiturus esset hic locus, si Cod. praeberet:

ἥν διζῶ Τιμαρχον —

Κερκερίδην, φύλης Πτολεμαίδος, υἱὸν πατρὸς

Πανσάνου, διήεις αὐτὸν ἐν αἰσθήτων.

Sic protasis continuatur usque ad Πανσανίην, reliqua apodosis constitunt. ἀλλὰ Πτολεμαίς una ex tribus Articiis Pollux VIII. 110.

¶ 473.] LI. Cod. Vat. p. 278. Planud. p. 196. St. 285. W. (Ernest. XII. p. 286.) »στίχας habent Vat. Cod. et Planudei plures: in duobus superscriptum erat »τάφος. Tum Vat. Cod. λέξων. iidem omnes habent v. 2. »δολιχός, quod rectum est, et ad στίχας refertur. «Brunck. In Planud. vulgo: ὁ καὶ τάφος, οὐ μακρὰ λέξων. et in pentametro: Κεῖς ὅπ' (ὁπ' Vat.) ἐμὸν δολιχόν. Solet hoc distichon de homine brevis staturae, sub exiguo sepulcro condito, accipi. Vix recte. σύντομος dici videtur homo paucorum verborum. (σύτομα λέγειν, Sophocl. Antig. 446. rem breviter eloqui συντέμνειν λέγειν est; vide exempla a Westenio collecta ad N. T. II. p. 69.) Quum igitur Theris, dum viveret, brevilloquentiae studiosissimus fuisset, poeta brevissimum elogium ejus cippo inscribendum esse censet. δολιχόν sive δολιχός Brunckius defuncto primus tribuit, quasi ille conqueratur, vel sic nimis longam esse illam inscriptionem. Aliter statuit Rubenkenius, qui in Ep. Crit. p. 174. haec habet: »Est imitatio Simonidis Anth. III. 2. p. 284. εἰπὼν, τίς, τίνας δεσὶ, τίνας πατέρους; καὶ τί δὲ νικῆς; Κάσμιλος, Εὐαγγέλου, Πόθια, πόξ, ῥόδιος. Quo minus dubitari debet, quin in δολιχόν supplendum sit νικησας, ut victor in curriculo longo intelligatur. Lapis ap. Murat. p. 649. Σάμιχος Ἐπαύστου, Λαρυμνός, παῖδων ἐστὶν πρεσβυτέρων δολιχόν. Vide Dorvill. ad Charit. p. 310. »Bene autem N. Heinsius hoc Epigr. comparavit cum »Ovidianis hinc ductis II. Amer. 6. 59. *Offa tegit tumulus: tumulus pro corpore parvus: Quo lapis exiguus par sibi carmen habet.*» Haec Rubenkenius. Viderint doctiores, utra interpretatio praeferenda sit.

LII. Vat. Cod. p. 289. Planud. p. 209. St. 304. W. (Ernest. XIII. p. 286.) Critias Cyzicenus, in peregrina terra sepultus, viatorem, si forte Cyzicum venerit, rogat,

ut parentibus mortem suam, et quo loco sepultus sit, indicare velit. Cf. simile Ep. *Asclepiad.* XXXIX. *Nicaeneti* Ep. V. — V. 1. ἢν ἐπέλγῃ. Vat. — V. 4. ὡδὲν om. Vat. In marg. ὡδὲν ἐπέλγῃ. Hoc vulgata non deterius esse, iudicat *Brunckius*. ὡδὲν eleganter suppressum *Planudes* forte inferuit.

LIII. Cod. Vat. p. 290. *Planud.* p. 209. St. 304. W. (*Ernest.* XIV. p. 288.) Ex v. 5. suspicor, Charidam illum, quicum poeta loquitur, vitam post mortem negasse. Poeta eum itaque post fata in eadem sententia manentem fingit. — V. 1. ἀναπαύεται. Frequens de defunctis, qui a vitae molestiis et aerumnis quiescunt. Illustravit *Alberti* in *Obss. phil.* p. 492. sq. — Et τὸν — ὅπ' ἐμοί. Cippus loquitur. Eleganter poeta hac ratione patris nomen et patriam indicat. Posteriora duo disticha Vat. Cod. tanquam novum Epigramma exhibet. — V. 3. πολλὰς εὐχάς. Vat. Nihil interest, utro modo legas. Ceterum Charidae verba sunt, quibus γ. praefixum. Per ἀναδὲν *Anna* palingenesiam intelligit. — μῦθος, *Basil. Caesar.* p. 349. B. Quo abierunt, ait, illi illustres imperatores et tyranni: οὐ πάντα κόνις; οὐ πάντα μῦθος; οὐκ ἐν ὀλίγοις ὀστέοις τὰ μνημύσθυνα τῆς ζωῆς αὐτῶν; *Et cinis et manes et fabula fiet.* *Persius* Sat. V. 153. ex *Horatio* l. 4. 16. *Jam te premet nox fabulaeque manes.* cui loco inter alia similia nostrum quoque Epigr. admovit *Mitscherlich*, in *Specim.* p. 21. nec ejus obliti sunt *Juvenalis* Intrpp. II. 149. *Esse aliquod manes et subterranea regna, Et pontum, et stygiq. ranas in gurgite nigras — Nec pueri credunt.* nec *Barthius* ad *Claudian.* de Laud. Stil. l. III. 71. p. 285. — V. 5. λόγος. Referendum sive ad omnia, quae Charidas de inferis praedicaverat, sive ad unum verbum ἀπάλημθα. — Pro ὅμιν *Flor.* ed. ὅμιν. — Ad sequentia verba, quae obscurissima sunt, longum est, Interpretum somnia adscribere. *J. Scaliger* in *Not. mstis* *Πελλαῖος* corrigit. *Salmasius* ad *Terrull.* de Pall. p. 334.

putat, Pellaeum fuisse *ελαζόμεν*, hominem inflatum, gloriosum, quia Graecis dicatur homo vaniloquus et nimis magnifice de se sentiens et praedicans βούς. Antithesis esse videtur in verbis *λεγος ελεζόμενος* et *ἡδός*. Id quod dixi, defunctos perire, verus est sermo, quamvis fortasse parum jucundus. Quod si jucundiora audire voles — —. Aliter tamen sensisse videtur P. Fonteinus, cujus conjecturam profert Burmannus in Dorvillii Sicul. T. II. p. 449. οὐδὲ, τὸν ἡδὸν, Πωλεῖται χαλκοῦ βούς μέγας ἐν Ἀῖδῃ. Interpretationem non addidit; nec ipse, quid senserit, exputo. — Pro ἐν Ἀῖδῃ, quod in Vat. est, vulgo habetur εἰς Ἀῖδην.

LIV. Cod. Vat. p. 289. Planud. p. 216. St. 314. W. (Ernest. XV. p. 288.) In Charmidem subita morte oppressum. — V. 1. Recte Anna comparavit Theocrit. Eid. XIII. 4. οἱ θνατοὶ παλόμεσθαι, τὸ δ' αὖτε οὐκ ἰσορῶμας. Nemo tam Divos habuit fauentes, Crastinum ut possit sibi polliceri. Seneca Thyest. 619. Similia collegit Westf. ad N. T. II. p. 676. — V. 2. Χαριτόν. tres Aldinae. Ab edit. Flor. τὸν abest. — V. 3. κλαύς. ἰθάπτ. Propert. L. II. 1. 79. Ambulat, et subitum miramur funus amici. — Ceterum, quae hic sunt dorismi vestigia, ea Vat. Cod. fervavit. Planud. ἡνίκα, ἡμετέροις, τῇ ἐτέρῃ.

LV. Cod. Vat. p. 289. Plan. p. 229. St. 333. W. (Ernest. XVI. p. 288.) In Timonoam, Methymnaeam, Timothei filiam, Euthymenis conjugem. — V. 1. Τιμονίη. Vat. Ex prioribus his verbis me non commode expedio. Suspicio, contineri in iis inscriptionem cippi:

Τιμονίης τόδε σῆμα. —

Nomine Timonoës lecto, poeta addubitat, quaenam illa fuerit; idque non prius intelligit, quam patris quoque nomen legit. Corruptela oriri potuit ex omissa syllaba posteriore vocabuli σῆμα, quam sequens syllaba absorpsit: Τιμονοῦς τοδεσῆ —. Hinc ἰσοῖ factum. — Μήθυμνα. De

orthographia hujus nominis vide *Wasse* ad Thucyd. L. III. p. 517. ed. Bip.

¶. 474.] *LVI.* Vat. Cod. p. 279. Planud. p. 234. St. 339. W. (*Ernest.* XVII. p. 290.) In Crethidem Samiam mulierem, aequalibus suis, dum viveret, valde gratam. — V. 1. τὴν πολύμυθον. Non in reprehensionem dictum; facundam mulierem significat, ut λαλή. Vide *Rubnk.* ad *Hermes.* 78. p. 297. — V. 2. Σαμίην Vat. a pr. man. — V. 3. εὖν ἱριθον. Vat. Idem mox ἐπὶ βρίζει. Compositum ἐποβρίζειν habet *Homer.* Od. ι. 151. Cf. *Theocritus.* Ep. XX. 4.

LVII. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 245. St. 356. W. (*Ernest.* XVIII. p. 290.) In cenotaphium Sopolis, Dioclidæ filii, naufragi. Posterius distichon expressum ex Ep. *Simonid.* XCII. οὐδ' ἐ μὲν ἐν πόντῳ κρυφὸς νέκυς· εἰ δὲ βαρεῖαν Ναυτιλίην κενεὸν τῆδε βοῶσι τάφοι. — Ad initium carminis fortasse obversabatur poetæ Prolog. Medææ Euripideæ: Εἰς' ὦφελ' Ἀργεῶς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφης Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας συμπληγάδας — οὐ γὰρ αὖν δέσποιν' ἐμὴ, Μήδεια, πύργους γῆς ἱπλάουσ' ἰωλκίης. — V. 4. εἶμα. Vat. Cod. et Plan.

LVIII. Cod. Vat. p. 278. Plan. p. 258. St. 372. W. (*Ernest.* XX. p. 290.) — In primo vers. δαδεκτέτην correxit man. rec. in Vat. Cod. — Vulgo ἐπέθνη. — Seq. vers. *Jos. Scaliger* in Not. mstis corrigit: τὴν πολυῆς ἐλπίδα. Mutatione non est opus. πολλὴν ἐλπίδα dixit *Eurip.* in In. Fr. XII. 2. ἐλπίδα μεγάλην *Troad.* 857.

LIX. Cod. Vat. p. 289. Planud. p. 261. St. 377. W. (*Ernest.* XXII. p. 292.) In Melanippum et Basilo ejus sororem, quæ, fratre defuncto, ipsa sibi manus intulerat. — V. 2. δουμένου. Vulg. — V. 4. κατήφησεν. Vat. *Antip. Sidon.* Ep. XCIX. ἃ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἐὰν αἰλόψατο χαίταν, καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐστενάχῃσι ὁδμός. — V. 6. εὐτίκων, Vulgo. Nostrium præter Vat. Cod. habet etiam

Planudeor. regius optimus. Idem *Huesius* in Cod. Scalligeri notatum invenit.

LX. Cod. Vat. p. 281. Planud. p. 289. St. 428. W. ubi *Callimachi* nomen desideratur in antiquis editionibus. Sed huic poetæ tribuitur antiquissima auctoritate *Ciceronis* in Tusc. Quæst. I. 34. *Callimachi quidem epigramma in Ambraciasam Cleombrotum est, quem ais, cum ei nihil accidisset adversi, e muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro.* ad quem locum vide *Davifium*. Habetur ap. *Sextum Empir.* adv. Gramm. I. 2. p. 227. et *Ammonium* in Porphyry. Isagog. p. 3. Κλειμβροτός τις ὄνματι θυρόφως (*Bentl. conj.* θυρόφως, improbante *Bernardo* ad *Theophan.* Non. c. 39. p. 178.) τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι, καί, ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θάνατον μελετᾶν, γνοῦς, ὅτῃ δὲ τρέπω δεῖ, μὴ γνοῦς, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ τείχους ἑαυτὸν κατενέμηναι· τεύτου μαρτύριον δ' εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτίνδν μαιράκιον ἐκδέμνος ἐπὶ γράμμα πεικνής· φησὶ γὰρ, Ἔπας, ἦλīs — —. Ad hanc historiam respicit *Agasbius* Ep. LXX. 17. εἰ δ' ἐβίβας, τὸν παῖδα Κλειμβροτον Ἀμβρακιώτην Μιμοῦ καὶ τούτων εὐν δέμας ἐκχάλασον. Et is, qui *Luciani* nomen mentitur, in *Philopatr.* T. III. p. 586. εἰ μὴ ἐπὶ κρηξίας μοι, ὦ τὰν, καὶ τὸ τοῦ Κλειμβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἡμοθεύθῃ ἐκ' ἐμοῦ. — V. 1. ἔπας. *Schol. inedita Dionysii Thracis* habent ἡμα χαιρὲ φαίνε. vitiose pro ἦλīs, quod praefert *Valcken.* ad *Ammon.* p. 58. Eandem lectionem ex *Choerobosco* Msc. eruit *Bernard.* ad *Thom. M.* p. 54. ἔπας per sensum abesse posse dubitat *Ernestus*. — Ἀμβρακιώτας. Vat. a pr. man. Ἀμρακιώτης. *Sext.* et *Schol. Dion. Thracis.* — V. 2. ἡλατ' Vat. ex correct. et in fine εἰς ἐβίαν. *Opsopoeus* εἰς ἁλαδὶ conjiciebat, quia est in *Cicerone*: e muro se in mare abjecisse. *Buberius* ad *Ciceronem* monet e *Scylace*, non murum urbis Ambraciae, quae octoginta stadiis a mari distabat, sed portus moenia intelligi; laudans ad refellendam conjecturam *Opsopoei* *Ovid.* in *Ibid.* 495. *Vel de praecipiti venias in Tartara saxo.* — V. 3. εὐδὼν

ιδόν. Plan. Vat. Cod. ut Ep. LIX. τὸν εὐτεκνον χῆρον βεῦσα
 δόμον. XLVIII. νῦν ἄμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλομένην. —
Brunckius tamen praetulit lectionem *Scholiasiae Dion.*
Tbr. secutus iudicium *Valckenarii* ad Ammon. l. c. Cf.
Bernard. ad Thom. M. l. c. Ap. *Sextum* θανάτου τέλος
 perperam legitur. — ἡ τὸ Plan. Vat. Cod. qui et v. 4.
 ἐν τῷ inepte legit: γράμμα de libro illustrat *Valcken.* l. c.
 et *Mauffacus* in Diff. crit. de Harpocr. p. 382. — ἀνα-
 λεγόμενος, i. e. ἀπαγγέλλων. Laudat *Ernestus Abreschium*
 in Misc. Obsl. Tom. VI. 2. p. 399. sq. Adde *Hemsterb.*
 ad *Lucian.* T. II. p. 362. ed. Bip.

π. 475.] LXI. Cod. Vat. p. 279. Planud. p. 284. St.
 411. W. (*Ernest.* XXVIII. p. 296.) In Micylum, virum
 pauperem, sed bonum et integrum. — V. 1. ἀπὸ σμει-
 κρῶν. Ab exiguo patrimonio egenum victum habui. βλας
 pro βλοτος, ut saepe. — V. 2. βεξε emendavit *Valckenar.*
 ad Theocr. p. 350. B. qui etiam distinctionem mutavit,
 puncto post εὐδύνῃ posito, et distinctionis nota, quae est
 post Μίκυλος, deleta. Nomen viri, a μικρός derivandum,
 idem Μίκκυλος scribit; improbante *Brunckio*. In *Leonidae*
Tar. Ep. XV. nomen est Μίκυθος ejusdem originis priore
 producta. Vat. Cod. Μείκυλος. nam i longum ei scribe-
 bant. Vide *Brunck.* ad Apollon. Rhod. l. 53. — V. 4.
 Ad verba ἄλλοι δαίμονες repetendum ex superioribus καὶ-
 φοι, sed sensu diverso. Deos sibi placidos, jucundos preca-
 tur. In ἄλλοι vide ne naevus haereat. Fortasse *Callima-
 chus* scripserat:

— — μήτ' αἰδου δαίμονες, οἳ μ' ἔχετε.

LXII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 278. St. 402. W.
 (*Ernest.* XXII. p. 292.) Patris laudem cum laude avi et
 sua conjungit. — V. 3. ἡδίστος. Vat. et mox δ μὲν κατὰ π.
 Hinc intelligimus, *Callimachi* nostri avum bello clarum
 et Cyrenaeorum ducem fuisse. — V. 4. Vulgo κρείσσο-
 να. Superavit invidiam carminibus. — V. 5. εὐ νῆρσις.

Idque ei merito contigit, cum Musae ei inde a pueritia faverint. — Versu ult. vulgo legebatur ἄχρι βίου. et sic est in Planud. Scholiast. Hesiod. Theog. init. Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦρας μεγάλαιο, Γεινόμενον δ' ἰεῖδαισι διατρεφέντων βασιλῆων. Ἐνταῦθεν καὶ Καλλίμαχος ἔφη Μοῦσαι γὰρ ὅσους βλέμματι εἶδον παῖδας Μὴ λοξῶς, πολλοὺς οὐκ ἀπείθεντο φίλους. Unde Bentlejus praeclare vidit, epitheton, quod desiderabatur ad ὅμματι, esse λοξῶ. Huic conjecturae, si conjectura dicenda est ejusmodi emendatio, calculum adjecit Rubnk. Ep. crit. p. 146. comparans Apollon. Rhod. L. IV. 476. ἐξ ὃ δὲ πανδαμάτωρ λοξῶ ἴδεν, οἷον ἔρεξεν, Ὅμματι. Nonnus XXX. p. 766. ὅμματα λοξὰ τίτταινε χέλου κήρυκι σιωπῇ. Quaedam huc pertinentia dedit Klotz. ad Tyrt. p. 37. sq. Sententia est, ut ap. Theocrit. Eid. IX. 35. μέσση φίλων, οὓς γὰρ δρεῖνυτι Γαβύσαι, τὰς οὔτι ποτ' ἀλγύσατο Κίρκη. et Horat. IV. Carm. III. 1. *Quem tu, Melpomene, semel Nascentem placido lumine videris*: cui Callimachea admovit Muresus in Var. Lect. IV. 20. Nostri loci memor Valckenarius ad Eurip. Hipp. 1339. p. 310. C. cum in aliis libris diversa sit lectio, scribi posse autumat: — ὅμματι παῖδας Μειλιχίη —. Alciphron L. I. 36. p. 162. μακαρία φιλότης, τοῖς εὐμενιστέροις ὅμμασιν εἶδεν ἐκείνην αἰχρίτας. ubi vide Berglerum.

LXIII. Cod. Vat. p. 269. Εἰς τινα βάττου εἶδεν ἡ Βατιάδην ποιητὴν. (sic est in apogr. Gorhano. In Benti. apogr. πυκτὴν habebatur.) In ipsam Callimachum esse monuit, auctore incerto, Bentlejus. Callimachi nomen adscriptum habet Vat. Cod.

MENECRATIS SMYRNAEI

EPIGRAMMATA.

¶ 476.] I. Vat. Cod. p. 425. Planud. p. 120. St. 173. W. Mulier quaedam, cum tres liberos morte immatura amisisset, quartum infantem simulatque enixa esset, rogo imposuit. — V. 2. ἀπλήστῃ δαίμονι. Plutoni infatiabili. ἀπλήρωτ' Ἰλῖδα. Ep. ἀδέσπ. DCCXIII. — V. 3. τετρε. ἄλγος. i. e. βρέφος, novum ipsi luctum allaturum. ἀδύλους ἔλπ. Non exspectavit incertum rei eventum, sed infantem suum statim flammis tradidit. — V. 6. κερδέσω. Educationis saltem labore superfedebō, et sic luctum habebō minori curarum dispendio. — Wakefield. in Sylv. crit. T. II. p. 153. offensus repetitione ejusdem vocabuli, θείῃα et ἰθὺκα, versu 4. corripbat: ζῶν ἰθὺκα βρε. Mihi vulgata probatur. Idem v. 5. distinguit sic: εὐθρέψω, λείψω· τί γὰρ πλεόν; Ἰλίδι μ.

II. Vat. Cod. p. 365. Planud. p. 21. St. 33. W. Argutum distichon. — εὐφραδμενον. Senectutis, quamvis ab omnibus desideratae, exspectatio longe melior tamen et jucundior, quam ejusdem praesentia. Eam nobis a natura deberi cupimus, persolvi non volumus.

ERATOSTHENIS CYRENAEI

FRAGMENTA QUAEDAM.

¶ 477.] I. »Eratosthenis poematum erat, Erigone, » διὰ πάντων ἀμώμητον, ut ait Longinus. Hujus argumen- » tum Erigones fabula, quae ob moerorem amissi patris » suspendio vitam finivit. Ex eo versiculum profert Ma- » crobius Sat. VII. 15. καὶ βαλὼν ἀκρότη πνέμονα τεγγυμα- » νος. Alium Stephanus in ἄστν' εἰσάκει δὲ θεοῦ καλὸν

ἵκανεν ἄστν. ^a Brunck. Locus Longini de Erigone est π. τ. 33. Fabulam, a tragicis quoque tractatam, narrat Apollod. L. III. 7. p. 270. ubi vide not. Versus a Brunchio ex Macrobio prolatus an in Erigone lectus fuerit, ignoratur. Hoc scimus, Eratosthenem Alcaei vestigia pressisse, qui dixerat: οἷον πνέμονα τέγγει, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται, quae verba vulgo cani fuisse solita narrat Macrobius l. c. ex Plutarcho T. II. p. 698. A. Hanc cantilenam Petronio restitui volebat Munckerus c. XXXIV. pro *tengomienas faciamus*; sed incerta emendatio. Illud certius, quod Philodemus Ep. XXII. ad Alcaei versum respexit: καὶ Μετυληναίῃ τὸν πνέμονα τέγγασι. Βάκχῃ. — Alter Eratosthenis versiculus, ex Stephano Byz. sumtus, sic ap. hunc scriptorem legitur: ἀγγεταὶ ἄστν καὶ ὁ δῆμος ὅς Ἐρατοσθένης ἐν Ἡριγόνῃ (l. Ἡριγόνῃ) εἰς τε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἴδος. ὅτι δὲ δῆμος Θορικὸς, δῆλόν ἐστι. ubi pro ἴδος legendum esse ἄστν Pinedo vidit. Hac conjectura recepta, Rubuken. in H. in Cerer. 126. p. 24. scribendum censeret praeterea: εἰσέει δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκαν ἐς ἄστν. eumque versum sic scriptum ad Bacchum refert cum Cerere ad Thoricum appellentem. Conf. Apollodor. L. III. 13. p. 277. — Duo illa disticha, quae hic primo loco in Analectis leguntur, servavit Asben L. II. p. 36. F. et Stob. Flor. XVI. l. p. 159. Gesn. 97. Gros. Tres priores autem versus habet etiam Clemens Alex. Paedag. L. II. p. 183. 17. ubi doctissimus Sylburg. se in errorem abripi passus est. — V. 1. οἶνός τε π. Stob. τῷ correxit Gros. οἶνός 9' δς. Clem. Utrique lectioni praeferendum τοι ap. Asben. — ἄνδρα, Stob. ἄνδρας. Asben. et Clem. — V. 3. βοῆς ἢ v. τὰ δὲ τοι —. Asben. βοῆς ἢ v. τὰ δὲ καὶ π. πάντα φάσαι. — Quum apud Athenaeum hi versus τῷ Κυρηναίῃ triuantur, nomine proprio non addito, fuit qui eos Callimaeo vindicaret. Hanc opinionem refellit testimonium cum Stobaeo l. c. tum Hesychii v. νερθηκοπλήρων. — Σερμὸς ἐστὶ φῶσις ὁ οἶνος ἢ πυρεθῆς. οἶνος τῷ πυρεθῶν ἔχει μένος. Ἐρατοσθένης.

II. Hoc fragmentum exstat inde a v. 3. in *Fulvii Ursini* coll. Virgil. ad Georg. l. 233. p. 114. ed. *Valck.* ex Achill. Tat. Isagoge in Arati Phaen. p. 153. et ap. *Scaliger.* in Manil. l. IV. p. 240. Duobus versibus ab initio auctum edidit hoc fr. ex eodem Achille T. *Fellus* in Arateis p. 46. Versus 3-10. leguntur in *Heraclidis* Alleg. Hom. p. 165. ed. *Schott.* Ἐρμῆν Eratosthenis, hexametris conscriptum, disciplinamm origines tradidisse, suspicatur *Heynius* in Opusc. Acad. Tom. I. p. 97. not. Ex hoc carmine supersunt etiam alia fragmenta. Duo ap. *Asbenacum.* Alterum L. V. p. 189. D.:

Βαθὺς διαβέται ἀδλάν.

Alterum L. VII. p. 284. D. E.:

Ἄγρης μάραν ἔλαιον ἔτι ζώντας ἰσθλους,

Ἡέ γε νειήτην τρίγλην ἢ περικάρη κίχλην,

Ἡ δρομὴν χρέσαιον ἐν ἐφρέσιν ἰσθρὸν ἰχθύν.

Pollux L. VII. 90. Μήνηται δὲ καὶ φαίνασιον ἐν τῇ Ἐρμῇ Ἐρατοσθένος.

Πάλμα ποτὶ βέπτεισκον ἑλαφροῦ φαίνασιον.

Confer *Toup.* in Em. in Suid. P. III. p. 539. — Ut ad nostrum fragmentum redeamus, duo versus, qui ejus initium constituunt, sic leguntur ap. *Fellum*:

αὐτὴν μὲν μιν ἔτετρε μεσημέρι παντὶ ὀλόμπτου

κέντρου ἑκὰς σφαίρας· διὰ δ' ἄξονος ἠέρευστο.

Zonarum, quas coelum ambire fingit *Eratosthenes*, descriptionem hinc sumit *Virgilius* Georg. l. 233. lqq. *Quinque tenens coelum zonas: quarum una corusco Semper sole rubens; et torrida semper ab igni; Quam circum extremas dextra laevaeque trahuntur, Caerulea glacie concretas atque imbris attris. Has inter mediamque duas mortalibus aegris Munere concessas Divom; via secunda per ambas, Obliquus qua se signorum verteret ordo.* — V. 3. Pro. περιελάδες *Heraclides* legit περιήγας. — V. 5. ἱκνυρε. *Heracl.* — V. 6. ἐκ' αὐτὴν. *Heracl.* et mox κακλήμα

σην. — V. 9. περιπεπηγυῖα. *Herac.* — V. 10. Hic *Brunck.* exhibuit lectiones *Heraclicis*, cum ap. *Achillem Tar.* legatur φρικαλέα et νοσέουσι. Hoc praetulisse videtur *Scaliger* ad Manil. l. c. — V. 12. περίφυκτες δὲ τέτυκτο. *Fell.* et *Scalig.* Conf. *Rubnken.* Ep. crit. II. p. 215. — §. 478.] V. 17. Ἐλευσίης. *Fell.* et *Scal.*

II^a. *Schol. Apoll. Rhod.* L. I. 972. Ἴουλος δὲ καλλιῖται ἢ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῇ γενεῇ τριχῶν ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾧδεῖς ἐρίσαν ἀπέδωκεν ἐν τῇ Ἐρμῇ, λέγων οὕτω·

ἢ χειρῆτις ἱριθες, ἐφ' ὠφηλοῦ πυλαῖνος
δενδαλίδας τεύχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους.

οὐκ ἔστι δὲ, φησὶ Δίδυμος, ἀλλ' ὅμοιός τις ἀήμητρα, ὅς δ' οὐπιγ-
γος παρὰ Τροίηνόισις εἰς Ἄρτεμιν· ἔστι γὰρ οὗλος καὶ Ἴουλος ἢ
ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη· καὶ Οὐλὴ ἢ Δημήτηρ.
Vehementer depravati leguntur hi versus ap. *Erym.* M.
v. Ἴουλος. ubi in Edit. princ. — alia enim nunc non ad
manus est — sic scripti exstant: ἢ χειρῆτις θες ἐφ' ὠφηλοῦ
ἐλεῖνος δαιδαῖτις στείχουσα καλὰς δ' ἤειδ' ἰούλους. Paulo in-
tegriores eosdem protulit *Tzetza* in *Lycophr.* 23. p. 8.
qui tamen etiam δαιδαῖτις στείχουσα legit. Priorem ver-
sum *Brunckius* ex Codice, sive *Tzetzae*, sive *Schol. Apol-
lonii*, non enim diserte indicavit, sic emendavit:

ἢ δ' ἄρα χειρῆτις τις, ἐφ' ὠφηλοῦ π.

ubi vocem ἱριθες praeteriri vides; vix bene. Scribendum
lenissima mutatione:

ἢ χειρῆτις ἱριθες —

Vox ἱριθες mediam producit. Fortasse tamen ne haec
quidem emendatio necessaria est. *Valckenarius* certe in
Not. ad Adon. p. 373. B. in lectione *Scholasticae Apol-
lonii* acquievit. Attigit hoc fragmentum *Spanhem.* ad
Callim. H. in Cerer. p. 733. — *Δενδαλίδα* placentaе ge-
nus est, ut apparet ex loco *Nicotbaris* ap. *Asben.* L. XIV.
p. 645. C.

III. Ex *Eutocio* in *Archimedis Sphaeram et Cylindrum* p. 22. ed. Basil. an. 1544. ad calcem *Epistolae Eratosthenis ad Ptolemaeum*, quam *Fellus* repetivit in *Arateis* p. 35. Hinc discimus, problematis de cubo duplicando mentionem primum injectam esse in *Tragodia*; ubi cum *Minos Glauco filio* sepulcrum exstrui vellet, isque, cui hoc negotium imposuerat, dixisset, monimentum centum quaquaversus pedum fore, *Minos* respondit:

μικρὸν γ' ἔλαξας βασιλικῷ σηκὸν τάφου·

διπλάσιος ἴστω· τοῦ κόβου δὲ μὴ σφαλῆς.

quos versus, sic a se emendatos, *Valckenarius* in *Euripidis* *Polyido* lectos fuisse docet in *Diatr.* p. 203. B. Postea idem problema denuo propositum est *Deliis*, oraculo eos *Apollinis aram* duplicare iubente. Tum plures ejus solutionem quaesivisse, *Eratosthenes* narrat: τῶν δὲ ζητούντων, δύο δοξασιῶν δύο μέσας λαβεῖν, Ἀρχύτας μὲν ἑ Ταλαντῖνος λέγεται διὰ τῶν ἡμικυλίων εὐρηκέναι, Εὐδοξος δὲ διὰ τῶν καλεσμένων καμπύλων γραμμῶν· συμβέβηκε δὲ πᾶσιν αὐτοῖς ἀποδεικτικῶς γεγραφέναι· χειρουργήσαι δὲ καὶ εἰς χρυσὸν πιστεῖν μὴ δύνασθαι, πλὴν ἐπὶ βραχὺ τι τοῦ Μενέχμου, καὶ ταῦτα δυσχερῆς. Historiam hujus problematis, quod plures veterum mathematicorum exercuit, nuper docte enarravit *Nicol. Theodorus Reimer* in libro peculiari de *Cubi Duplicatione*. *Gossingae* 1798. 8. ubi ipsum *Eratosthenis* carmen exhibuit, notis illustratum, p. 146. sqq. Describit poëta hoc carmine, difficilioribus aliorum solutionibus rejectis, simplicissimam, quam ipse excogitaverat, problematis illius solvendi rationem. Utebatur ad eam rem instrumento quodam, ita concinnato, ut ejus ope inter duas datas lineas duae mediae proportionales facillimo negotio reperiri possent. Hoc instrumentum publice in templo suspendit, inscriptione addita, qua ejus usum breviter declararet. — V. 1-4. Tria sunt, ni fallor, quae *Eratosthenes* problematis loco proponit. Primum

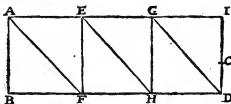
cubi duplicatio, κόβον διπλάσιον τέλει; alterum, dati corporis formam in aliam (εἰς ἄλλο, σχῆμα scil.) mutare; tertium denique, corporis cavitatem metiri (μέτρην — μετρήσειν). Haec omnia effici posse ait, duabus lineis mediis inter duas datas inventis. In hunc sensum *Eratosthenis* verba accipienda esse, apparet ex iis, quae in Epistola praemisit: Ἐπινυνθῆται δὲ τις ὑφ' ἡμῶν ἐργασκὴν ἔχοντα, δι' ἧς εὐρήσομεν δύο τῶν δοθείσων οὐ μόνον δύο μέσας, ἀλλ' ὅσας ἂν τις ἐπιτάξῃ· τοῦτου δὲ εὐρισκομένου δυνασόμεθα καθέλου τὸ δοθὲν στερεόν, παρὰλληλογράμμους περιεχόμενον εἰς κύβον καθιστάμεν, ἢ ἐξ ἑτέρου εἰς ἕτερον σχηματίζειν, καὶ ὁμοίαν ποιεῖν καὶ ἀπαρτίζειν διατηροῦντας τὴν ὁμοιότητα, ὥστε καὶ βιμμοὺς καὶ κινεῖς· δυνασόμεθα δὲ καὶ τὰ τῶν ὕψων μέτρα καὶ ξηρῶν, λόγῳ δὲ οἷον μετρητὴν μεθόμενον, εἰς κύβον καθιστάμεν, καὶ διὰ τῆς τοῦτου πλευρᾶς ἀναμετρεῖν τὰ τοῦτου δεκτικὰ ἡγγεῖα, πόσον χρεοῖ. His verbis autem ut poematis verba respondeant, corrigendum videtur:

φράζει, ἢ στερεὸν πᾶσαν εἰς ἄλλο φέειν

ἢ μεταμορφώσαι.

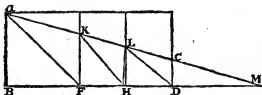
Qua emendatione simul oratio haud parum juvatur, quae in vulgata lectione vehementer contorta est. Nec opus est, in verbo φράζειν synizesin statuere, ad quod novissimum editorem confugisse video, ut metri rationem tueretur. Idem haesit in διπλάσιον, quod mediam corripit ap. *Theocris*. XII. 26. Cod. Flor. διπλήσιον praeberet, formam alibi non obviam. Nec quicquam mutandum. In longioribus enim vocabulis poetae sibi saepe numero licere putarunt, ut syllabam, vel natura sua brevem, in arsi producerent; cuius licentiae multa exempla collegit *Herrmann*, de metris p. 69. sqq. — εὐμεταμορφώσαι junctim *Fell*. — V. 3. μέτρην. Cujuscunque generis septum significat, ἔρκος, δεκάων. Vide *Hesychium*, tum pecudum inprimis caulas. Vide *Schol. Theocr.* Eid. IV. 61. — στερεόν, alii στερεόν, alii στερεόν. Vetam lectionem *Eratostheni* restituit *Fellus*. στερεόν speluncae

sunt granis sub terra condendis. Vide *T. H.* ad *Polluc.* L. IX. 49. *Valcken.* in *Diatr.* p. 217. sq. ubi duo priora haec disticha excitat; et *Schneiderum* in *Ind. Script. R. Rust.* p. 331. — V. 5. τῷδ'. hac ratione; sive, quod *Reimerus* maluit, τῷδε ὀργανικῷ εὐρέσει, ut *Erasosthenes* ipsum instrumentum, in columna pendens, demonstrare videatur. Prius mihi praeferendum videtur. Junge τῷδε τοῦ πάρα, πάρεστι, ὅτι —. Verba sequentia sic struenda docuit *Reimerus*: ὅτι ἕλκε ἐντὸς διασθῆν καὶ δύο μέσας συνδρομὰς ἐν τέμασιν αὐτοῖς, si sumseris intra duas regulas medias concurrentes in extremis serminis, i. e. punctis. Rem, quantum ejus ad verborum interpretationem requiritur, paucis expediamus; uberius enim solutionis expositio et probatio nostri muneris non est. Eam qui desideret, a *Reimero* petat p. 134. sqq. Duabus lineis AB et CD datis, *Erasosthenes* parallelogrammum constitui jubet rectangulum, cui basis sit major ex datis lineis AB. Deinde in linea BD tria deinceps parallelogramma ejusdem magnitudinis collocanda, lineaeque diagonales in unoquoque eorum ducendae sunt. Jam figuram habebis hanc:

Jam ut inter lineas AB et CD mediae duae proportionales reperiantur, necesse est, parallelogrammum ABEF supra medium (EFGH), alterum autem GHID subter idem medium parallelogrammum (quod immotum manet) ita agatur, ut puncta AKLC in directo jaceant. Quo facto per haec puncta linea ducenda est, quae cum

linea BD concurrat in puncto M. Existit jam haec figura:

In hac figura igitur lineae KF et LH duae mediae proportionales sunt inter datas AB et CD. Jam quos *Eratosthenes* διεσθῆς vocat καύσας, videntur esse lineae AC et BD; *εὐδοξομήδης* autem *τίμησιν ἀξιοῖς* *Reimerus* ipsas illas medias proportionales dici existimat, quod in punctis K et H concurrant. Hoc verum videtur. — V. 7 — 10. Hac mechanica problematis solutione adhibita, *Eratosthenes* pergit, difficiliori Archytæ, sive Menaechmi, sive Eudoxi denique ratione facile carere poteris. — Ἀρχύτων. Archytas problema illud curvis quibusdam lineis, in semicylindri superficie descriptis, solvebat. Rem accurate exposuit cl. *Reimer* c. VIII. p. 48. sqq. unde apparet, ejus operationem merito ἐκμετρίαν a poeta vocari. — Pro Μενεχμήδους ap. *Proclum* in Euclid. p. 31. ubi hic versus adfertur, Μενερχμήδους. Ubique apud *Proclum* Μενερχμήδους scribitur. — τριῶδες tres illas conic sectiones vocat, quarum inventio Menaechmo tribuitur. Vide *Reimer* c. VI. et X. ubi, quomodo his ad duas medias proportionales inveniendas usus sit, docetur. — V. 9. Εὐδόξου. De *Eudoxi* solutione haec habet vir doctus modo laudatus p. 53.: »Ad nostrum problema solvendum usus est Eudoxus quibusdam lineis »curvis, ab ipso maxime eum in finem excogitatis, et »singulari libello explicatis; quarum vero qui fuerit »ortus, quae peculiaris natura et indoles, prorsus ignoratur.« — Ceterum quaedam edd. διὰ δὲ τοῦ et ὑπερβα-

μαίς. — V. 11. τοῖςδε ἐδ' ἐν. *Fell.* τοῖς δὲ τε ἐν. *Vieta*, qui hoc carmen edidit in *Opp. mathematicis*. Lugd. Bat. 1646. p. 349. *Brunckius* secutus est editionem Basil. et Oxon. *Reimerus* scripsit: τοῖςδε δὲ τ' ἐν. — μετέγραφα μέγιστα. innumerabiles medias proportionales harum tabellarum ope inveniatis. Licebat enim tabellarum numerum in infinitum augere. — ἐκ πατρὸς πυθμένος, a parva origine profectus, a tribus nimirum tabellis, quae quasi fundamentum totius solutionis sunt. *Reimerus* sic accepit: Datis tantum duabus rectis, nostro instrumento usus, infinitas medias proportionales invenire poteris. — V. 13. ὅ αὖν πρ. π. ὅτι καὶ ἐν ὅν. editt. vet. *Fellus* συνέδεν scripsit. Ex codd: συνέβην emendatum est. Vide *Valcken.* *Diatr.* p. 285. B. C. — Scriptum est hoc carmen ad Ptolemaeum Euergetam, Philopatoris parentem. Hunc felicem praedicat, quod cum filio florente florens (καὶ ἐν συνέβην) ei omnia, quae Musis et regibus grata essent, impertiverit, i. e. eum iis artibus, quae reges ornent, erudiverit. — V. 15. ἐς ὕστερον. in posterum praeter ea, quae vivus in eum cumulasti, etiam regum sceptrum a te accipiat. — V. 17. Recte *Reimerus* post ταλτοῖτο maiorem distinctionem posuit: Haec quidem ita, ut precor, exitum habeant. ἄνθημα, i. e. ἐνάθημα. Instrumentum illud puta, quod Eratosthenes in templo dedicaverat.

R H I A N I C A R M I N A.

V. 479.] *I.* Servavit *Stobaeus* Flor. T. IV. p. 54. *Gesn.* p. 31. Grot. ex longiore procul dubio poemate, qualia plura conscripsit *Rhianus*. Orationis cujusdam particulam esse suspicor. — V. 2. δῶρα θεῶν. sortem divinitus datam. Illustravit *Rubnken.* ad H. in Cerer. 147. p. 26. Mox ἀφ' ἑαυτοῦ ed. *Trincav.* *Gesn.* et *Grotii*; corrupte

omnes. *Brunkius* ἀφραδίῃ corrigit; verius, ut mihi videtur, quam *Valckenarius* ad Phoeniss. p. 60. ἀφραδίῃ κραδίης. Diversis deorum muneribus non ita, ut sapientes decet, sed stulte fruimur. Pauperes paupertatem suam exprobrant diis, neque virtutis suae memores nimis abjecto et ignavo sunt animo; divites contra in alteram partem peccant, altius quam pro humana sorte spirantes. Quare Ate, Jovis et Justitiae ministra, eorum vestigia persecuta, quae stulte fecerint, punire solet. — V. 5. ἀχνόμενος. ut *Theocritus* Eid. XVI. 33. ἀχνὸν ἐκ πατέρων πένθην ἀκτήμενα κλαίων. — V. 6. θαρσαλέως. Vulgo. Sed sic pendebat infinitivus νοσεῖν. οὐδὲ τι θαρσαλέως, ἴσθι sc. pro οὐδὲ θάρσει. Ad sensum facit locus *Theognid.* 179. ἀνδρῶν πάντες δαδμημένοις οὔτε τι εἰπὼν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῆσσαν δὲ εἰ δέδεται. quae quomodo *Bion* irriferit, narrat *Plutarch.* T. II. p. 22. A. — V. 7. ἔθι δ' αἰθέρας. Vulgo. — Mox vulgatum κατηφίῃ correxit *Gros.* — V. 9. ἐπάζει ap. *Stobaeum* legitur. *Winterstonus* ἐπάζει dedit, idque praetulit *Brunch.* in *Gnom.* p. 131. Idem restituendum judicavit *Wakefield* in *Del. Trag.* T. II. p. 114. — V. 12. ὑπεροπλίῃ τε καὶ ᾧ. *Gess.* — ἴσα δαὶ βρομέει. Exornavit poeta vulgare τὸ θεοῖς ἴσον εἶναι θέλειν, (vide *Elmsler.* *Obss. Sacr.* T. II. p. 245.) respectu fortasse habito ad *Salmoneum*, qui Jovis tonitru imitatus periisse dicitur. — κεφαλὴν ὑπὲρ αὐχένος. Cervicem altam et erectam, qualis est superbientium, describit. In *Achillis* caracterismo *Philostatus* *Heroic.* p. 733. τὸ δὲ λῆμα τοῦ Ἀχιλλεύος δηλοῦνθαί φησι καὶ παρὰ τοῦ αὐχένος· εἶναι γὰρ δὴ ἐρῶν καὶ ἀνιστηκέναι. — V. 14. ὀλίγος. Ad staturam refer. *quampvis pusillus.* ὀλίγον δέμας *Epigr.* ἀέσπ. DCCIV. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 179. et ad *Hippol.* p. 226. — μὲνεται Ἀθήνη. intactae virginis nuptias affectat. Hinc fortasse *Nonnus* in *Dion.* I. p. 36. ubi *Typhoeus* pastori canenti multa praemia promittens, σοὶ γάμεν ait; ἣν ἐθέλῃς, διεγέσσομαι ἀγῶνι Ἀθήνης. — V. 15. τεκμαίρεται. *aditum in coelum*

coelum quaeris. Ex nostro loco profecisse videtur futilis poëta *Tzetza* in *Posthom.* v. 78. de *Penthesileae* equo: οὐδὲ πατεῖν ἐβίλασκον ἐπιχθόνιον ἀτραπὴν, 'ἀλλ' ἄρ' ἐπ' αἰ-
θέρην ἐβιάζετο εἶμεν ἄρουρον. *Alcaeus Messen.* Ep. XIII. καὶ
 γὰρ χθὼν καὶ πόντος ὑπὸ σκάπτροισι Φιλίππου Διδμάνται, λοιπὰ
 δ' ἂ πρὸς Ὀλύμπου δόδε. — Mox vulgo legitur: μετ' ἀθα-
 νάτοισιν ἐβίβριμος εἰλαπινάζει. ubi *εἰλαπινάζει* *Grotius* corri-
 git, reliqua non tangens. *Brunkii* lectio est ex emen-
 datione *Sylburgii*, cui calculum adjicit *Alberti* in *Obss.*
philol. p. 218. ubi confert *Eid.* *Theocrisi* VII. 86. ζῶεις ἰναβίβριμος. Cogitavit *Rhianus* de *Tantali* cum diis
 epulis. Deorum epulis autem interesse dicuntur, qui in
 deorum numerum recepti sunt. *Theocris.* *Eid.* XVII.
 22. sq. Cf. *Interpp.* *Episteti* *Ench.* c. XV. — V. 17.
 ἀπαλοῖσι. Haec ducta sunt ex *Homer.* Il. τ. 92. Ἄτη οὐλο-
 μένη, τῆς μὲν θ' ἀπαλοῖ πάδας· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδὲ Πάναται,
 ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἡνδρῶν κρέατα βάλει, βλάπτουσι ἡνδράπου.
 — V. 21. θ. κρεῖντι, δίκη τ. *Gess.* θ. κρεῖντι Δ. τ. I.
Grot. »Scribe: Δίκη τ' ἐπὶ ἦρα φέρουσα. — *ἐπίηρα* vox
 »graeca non est. Ubi sic legitur, praepositio a verbo
 »per tmesin divulsa male substantivo ἦρα adhaesit, ad
 »quod non pertinet. Graeca locutio est ἐπιφέρειν ἦρα, non
 »φέρειν ἐπίηρα. *Homerus* *Od.* γ. 164. π. 375. σ. 56. Ita-
 »que peccatum est, ubi Il. α. 572. et 578. ἐπίηρα scri-
 »bunt. Divisim scribendum est ἐπὶ ἦρα φέρων et ἐπὶ ἦρα
 »φέρειν. Vide *Hesychii* interpretes ad ἦ ἵα post ἦρι.
Brunch. θ. κρεῖντι emendatum a *Valckenario* in *Hipp.*
 1162. p. 287. E. Posteriores versus non intellexit In-
 terpres latinus, qui ἀμπλακίησι pro adverbio habuit.
 Recte *Grotius*: Et vel anum simulans culpis juvenilibus
 inflas, Vel culpas sequitur veteres, mensura puellam.

V. 480.] II. Cod. Vat. p. 474. — V. I. ἦραι.
 Notus *Theocrisi* locus *Eid.* I. 150. ubi caprarius pocu-
 lum, quod *Thyrsidi* daturus est, commendans, Ὀρεῶν, ait,
 πεπλοθεῖαι νιν ἐν κρήναισι δοκασίῳ. cui similis est locus

Alexidis Comici ap. *Athen.* L. II. p. 61. Α. παρετίθη
 ὑπερήφανος ὄζονεα τῶν ὠρέων λοπάς. ubi vide *Casaub.* p. 123.
Venerem ad *Anchisem* ituram χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν
 ἑλαίῳ Ἀμβρόσιῳ. Conf. not. ad *Callimachi* Ep. XVI. —
 V. 2. κνώσσειν δ' εὐδὲ. Vat. Hoc fortasse ductum ex *Archibi-*
locbi Fr. XXXV. ἐσφυρισμέναις κόμας καὶ στήθεας, ὡς ἂν καὶ
 γέγων ἠρώσασατο. *Ovidius* III. *Amor.* VII. 41. *Illius ad*
sactum *Pylus* juvenescere possit *Tirthonosque* annis fortior
 esse suis. Idem II. IV. 31. *Ut taceam de me, qui causa*
tangor ab omni, Illic Hippolytum pone, Priapus eris. Hinc
 fortasse *Auctor* *Carm.* inter *Priap.* XIX. et *Martial.*
 XIV. 203.

III. Cod. Vat. p. 577. Edidit *Wolffius* in fragm;
Sapphus p. 251. In *Empedoclem* reliquos pueros sic
Iuperantem, ut rosa flores. Hoc carmen *Meleagro* ob-
 versatum esse puto ad Ep. XXXV. — V. 1. ἀγαθὴ κουρο-
 τρέφος. *Ludibundus* respicit *Homeri* II. 1. 27. τρηχὺν, καλ'
 ἀγαθὴ κουροτρέφος. — V. 2. »In apogr. *Buheriano* ὀνήσας;
 »quod dedi, e *Salmasii* emendatione est. In alio apo-
 »grapho δονήσας, quod forte ex αινήσας, ob frequentem
 »permutationem literarum λ et Δ. At mihi probabilius
 »est depravatam esse ex βονήσας, quod reponendum cen-
 »seo." *Brunck.* In apogr. *Gothano*, quod ceteris omni-
 bus longe accuratius est, δονήσας habetur. In ea lectione
 quid lateat, alii viderint: *Brunckii* certe emendationem
 vix probaverim: Sensus esse debet, quem *Salmasii* cor-
 rectionis praebeat: Non peccabis, si vel ultimum puerorum
Troezenae florentium laudaveris. — V. 3. τέσσειν. sic
 Cod. — In quibusdam apogr. τῶν δὲ μέν. — In fine
 versf. apogr. *Lipf.* ἐν αὐτοῖς.

IV. Cod. Vat. p. 583. Edidit *Klortz.* ad *Tyrt.* p. 24.
Formosorum puerorum recensum instituit, qualem dedit
Meleager Ep. V. quod ex nostro carmine expressum pu-
 to. — V. 1. Apogr. *Lipf.* ἢ γὰρ et v. 2. cum Vat. ὡς
 βέβαιον ἐστίν, sensu et metro laborantibus. Parum feliciter

Klotzius: εἰ γὰρ ἀ. δ. βίβη, ὡς ἐξῆ. *Metri vitium tollebat Salmasius* scribendo: βίβησιν ἐξῆ five βίβησ' ὡς ἐξῆ. Quod *Brunckius* dedit, etiam sensum saluum praestat. Idem *Reiskius* suo codici adscripserat. — ὡς ἐξῆ. Vide ad *Meleagr.* Ep. IV. — V. 4. laudat *Alberti* ad *Hesych.* ν. αὐτον. — V. 5. χρεῖσιν. Cod. — ἔστιν est in apogr. Goth. unde dubito, an vere scripserit *Br.* in Cod. legi δὲ τὸ καὶ: *Salmasius* emendabat δὲ τὰ καὶ ὅπως, ut in ap. *Lipf.* reperitur. Amplectenda *Brunckii* emendatio δὲ γὰρ κ. qui quidem puer statura parvus, coelesti autem gratia conspicuus. — V. 6. οὐρανίης. Cod. — ἡμῶν. χάρης. ut ap. *Theocrit.* Eid. XX. 21. καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸ πάροιθεν ἐπαινέμεν ἀδὲ τι κάλλος. *Marc. Argent.* XXVII. πολλὰ δ' ἡμῶν τέλει χάρης. — V. 7. In Cod. ἦν δ' ἔτι scriptum esse monet *Br.* — Idem *Λεπτήνιον* legit. *Λεπτήνιον* apogr. *Lipf.* — ἡλότης. *Callimach.* H. in *Pall.* 83. ἰσταμένη δ' ἀφθογγος ἐπέλασαν γὰρ ἡνίκαι Γῶναται. *Paul. Silens.* Ep. XXIII. ἰστῶνεν ἦν, Οἷά τε χαλκῆς σφυγτὸς ἡλυκτοπέδῃ. Epigr. ἐίδον. XVIII. Θαρσάλως τρηχίαν ὑπὲρ σπλάγχχνουσιν ἡλὴν Οἷον, καὶ χαλκῆς δασμὸν ἡλυκτοπέδῃς. — V. 9. αἶθεν. tam insignem splendorem in oculis incendit, i. e. gerit. *Theocrit.* Eid. II. 134. ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαράϊον Ἀφαιστοῖο σέλας φλογερῶτερὸν αἶθεν. — V. 10. καὶ νάτους. *Vat.* et apogr. *Lipf.* κὶς *Reisk.* correxit in marg. κὶς *Klotz.* — ἐς ἔνυχας. *Asclepiad.* Ep. XVII. ἡλλ' ὁ πόντος δόσται ἐς ἔνυχας. — V. 12. ἡμῶν σσῶν. *Vat.*

V. Cod. *Vat.* p. 587. Primum distichon profert *Warton.* in *Theocr.* II. p. 148. Idem vers. 3. laudat p. 212. In *Cleonicum*, cum quo *Gratias* venustatem amplexibus suis communicasse ait. Cf. *Meleagr.* XXIII. — V. 1. ἦ βὰ νυκτ. *Vat.* νυ πω apogr. *Lipf.* ἡτρεπτεῖν habet *Warton.* in marg. tamen apogr. *Bodlej.* ἡτρεπτεῖται. — V. 2. στυνῶς. *Wars.* — T. 481.] V. 3. βεδέσσειν. *Vat.* et apogr. *Lipf.* in cujus margine βεδῶσεν notatur, ut et in marg. ap. *Bodl.* *Theocrit.* Eid. XVII. 37. Venus Be-

renices κάλπον ἐς εὐώδη βαδινὰς ἐσαμάξατο χεῖρας. *Wakefield* in *Sylv. crit.* Tom. I. p. 11. βόδῃσιν verum putat. *Suid.* περιπληχόμεναι. περιπλεζόμεναι. *Callimach. Hymn.* in *Jov.* 46. εἰ δὲ Κυβέαντων ἔταρκα περιπληχόμεντο. ut haec legenda esse vidit *Ernestus*, probante *Valcken.* ad *Eurip. Hippol.* 1432. *Alciphron* L. I. 38. p. 180. ἅπαντα ἐκείνη γὰρ τὸν κιστὸν ἐπιστάτο, ὅλαις ταῖς χάρσι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. — V. 4. In apogr. *Buher.* et *Lips.* ἥλιος ἐστὶ χάρις. In alio *Br.* apogr. ἐστὶ. Hoc probat clarissimus editor, qui tamen χάρις, quae est optima *Vat.* lectio, in χάριν mutavit, *Schneidero* merito improbante. In marg. ap. *Lips.* notatum πεπείρηται. — V. 5. τηλέθι. E longinquo venustum puerum veneratur. *Meleager* Ep. XIII. τηλέθι μοι πλάζοιτο. — αὐτὸν — ἐθερίαν. *Vat.* et ap. *Lips.* *Brunckius* omnia apogr. ἐνθερίαν exhibere ait. Vulgaris forma est ἐνθέρει. Vide *Interpp. Hesychii* v. ἐνθέριας. nec altera ἐνθερίαν alibi occurrit. Et fortasse *Rhianus* ἐνθέρια scripsit.

VI. Cod. *Vat.* p. 591. Primus edidit *Pierfon*, ad *Moer.* p. 211. et post eum *Kloetz.* in *Musa* puer. nr. XL. *Watson.* ad *Theocr.* T. II. p. 45. pro inedito venditans. Conf. *Schneider.* in *Per. crit.* p. 65. Poëta cum *Dexionicum* merulas captantem videt, in harum avium loco esse cupit, ut in formosi illius pueri manus incidat. — V. 3. ἐπεκώκων. *Vat.* et *Wart.* ἐνικώκων *Pierfon.* In quodam *Br.* apographo ἐπεκώκων. — ἱερὸς vocatur propter cantum. *Antip. Sid.* Ep. LXII. βροχὲς — ἰππεῖς κόσσουφον εἴλε πάγῃ — Ἄ δ' αὖθις μεθέηκε τὸν ἱερὸν ἦν γὰρ αἰοῦσθαι φειδῶ κῆν κοφαῖς, ξένῃ, λυγροταταῖς. — *Watson.* ἀποστενέχων. — V. 4. ἐγὼ δ' φίλεσσι. *Vat.* quod in apographis emendatum est.

VII. Cod. *Vat.* p. 591. Latina hujus carminis versio exstat in *Opusc. Fratrum Gujonerum* p. 100. Graecum exemplar primus in lucem protraxit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 30. Poëta puerum, quem non sine multo

labore sibi conciliaverit, alieno dolo sibi ereptum esse queritur. Hanc ἔννοιαν allegorice extulit, venatori se ipsum comparans, puerum hinnuleo. Eadem allegoria plures sunt usi. Cf. *Interpp. Horatii* I. Carm. XXIII. 1. et *Fischer*. ad *Anacr.* Fr. XXI. p. 352. Auctor carminis inter *Anacreontica* LXII. p. 229. δέξασθαι τὴν νεανίαν, δέξασθαι, κοῦρε. Ἐγχεε, μὴ σε φύγῃ πειθικός ἄγχι. — V. 2. στήσας δίχτυα. *Ovid.* I. A. A. I. 263. *Hactenus, unde legas, quod ames, ubi resia ponas, Praecipit imparibus vecta Tbalia rotis.* et v. 269. *Prima tuae menti veniat fiducia, cunctas Possse capi; capies; tu modo sende plagas.* II. A. A. 2. *Decidit in casses praeda petita meos.* — V. 3. κρυπτός. *Vitiose* Vat. et ap. *Lipf.* Similiter irascitur ap. *Charis.* I. p. 4. unus ex *Callirhoës* procis *Chaeraeae* infestis: εἰ μὲν τις ἐξ ἡμῶν ἔγχευεν, οὐκ ἂν ἀργεῖσθην — ἀλλὰ δὲ παρυσιοῦμαι — εἰ ἡμῶς δὲ μηδὲν ὑπάρχει γάμον πενήσας, οὐ φέρω τὴν ὕβριν. *Omnia perfolvi, fruitor nunc aliter amore.* *Tibull.* I. 8. 17. — V. 4. μέντοι. *Dorvill.*

VIII. Cod. Vat. p. 146. sq. Edidit *Majus* in *Bibl. Uffenb.* p. 583. *Alberti* ad *Hesych.* v. ἐπιστάτρια. *Reiske* *Anthol.* nr. 399. p. 2. *Polyaenus* venator *Pani* donaria quaedam affert cum precibus. — V. 1. τὸν ποτ. apogr. *Lipf.* — V. 2. τοῦδε. Vat. et *Reisk.* Recte: non totum aprum *Polyaenus* affixerat, sed pedes tantum; ad hos igitur digitum intendit, τοῦδε πόδας. — V. 3. 4. leguntur in Cod. post vers. 5. 6. sed literis appositis error emendatur. γορυτὸν *Alberti.* Vat. membranae, quae hic recte habent γορυτὸν, μοχ κυνάκταν praebent. Apogr. *Lipf.* κυνάγκταν. *Majus* κυνάγκτραν mallet. Veram lectionem affecurus est *Alberti* κυνάγκταν, quod *Reiskius* quoque probavit, nec tamen in contextum recipere dignatus est. Notavit quaedam de hac voce, quae etiam genere masculino effertur, κύνανχος, *Vlissius* ad *Gratii* *Cyneg.* 213. p. 177. sq. — V. 4. κρυπτός. apogr. *Lipf.* Pro *κρυπτός*, quod in membranis est, *Br.* apographa *εννα-*

γρεσίης. — V. 6. Σημέλειον. Vat. quod recte emendavit Guyetus, teste Alberto. Idem nomen occurrit ap. Alexandr. Aet. Ep. VI. Nicarch. Ep. I. Schol. Theocrisi Eid. III. 7. λευτόλον — παρεξόντων δὲ τὰ τειάυτα — εἶον λευτόλας, λευτόλας, Ἑρμόλας, Σιμόλας. Idem olim fortasse fuit in Fr. Anacreontis ap. Herbaest. p. 57. ubi nunc Σιμάλας legitur. Apud Terentium est Simulus in Adelph. III. 2. 54. Conf. Koen. ad Greg. D. D. p. 133. Novimus Simylum histriionem, de quo Maussacus ad Harpocr. p. 263. De aliis ejusdem nominis vide T. Hemsterb. ad Polluc. X. p. 1191.

IX. Cod. Vat. p. 171. Edidit L. Holsten. ad Steph. Byz. v. Κυβελία p. 166. V. 1. 2. laudat Salmas. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 823. Bis dedit Kuster. ad Suidam Tom. II. p. 388. et p. 710. Achrylis Cybeles sacerdos comam deae dedicat. — V. 1. 2. Suidas in Θαλαμηγέλος (ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἐκαστρεφεμένη, ἡ νεμερὸς) laudans hos versus Ἀχρυλὶς exhibet. Sic hoc nomen scriptum est ap. Kusterum loco altero; priore enim Ἀχρυλὶς edidit, ut est in Vat. Cod. Ἀχρυλὶς. Salmas. Holsten. Reisk. Nota est Archillis ex Terentii Andria. — Θαλαμηγέλος. Proprie de sacerdote Cybeles. Dioscorides XI. Ἄντις Κυβέλης Θαλαμηγέλος. Id. Ep. XV. Ἰδαίης ἑμφιγέλος Θαλάμης. Nicander Alexiph. 8. ἔχῃ τε γείης λοβρίνης θαλάμῃ τε καὶ ὀργαστήριον Ἄτταν. ubi vide Schneiderum p. 79. Quid intersit inter θάλαμος et θαλάμη, docuit Salmas. ad Solin. p. 312. F. — §. 482.] V. 3-6. laudat Suidas in γαλαίῳ T. I. p. 465. Partem tertii idem in Κυβελείῳ. et v. 5. in ἐγείῳ. Hic Vat. Cod. τᾶς δὲ pro τᾶδε praebet. ἔρειν Suidas altero loco. Comas Cybelae Gallus dedicat ap. Simonid. Ep. CXII. Ερυς. Cyz. Ep. II. — V. 6. λώσσης. Vat. Apographa quaedam λώσσης.

X. Cod. Vat. p. 194. Holsten. ad Stephan. Byz. p. 95. Majus in Catal. Bibl. Uffenb. p. 585. Rubnken. Epist. crit. II. p. 162. Reiske in Anthol. nr. 496. p. 43. Gor-

gus Asclepiadis filius Phoebos crines recens detentos cum precibus dedicat. Vide *Euphorionis* Ep. I. p. 256. — V. 2. γοργός. Vat. — V. 3. Δελφίνος. De hujus nominis origine vide *Tzetzen* ad Lycophr. v. 208. Apollinis Delphini templum Athenis fuit. *Pausan.* L. I. 19. p. 44. — Δίξεις Vat. a pr. man.

Tom. II. p. 526.] XI. Servavit *Athen.* L. XI. p. 499. D. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ θηλυκῆς λέγουσθαι φησιν ὑπὸ Θετταλῶν τὴν λέγουσιν. καὶ Ῥιανὸς δ' ἐπεκρίδεις ἐν ἐπιγράμμασιν ἡμῶν μὲν πίνσης Pro κωνίτιδος *Toupius* in *Cur. nov.* p. 244. corrigit κωνίτιδος: *piceis ex cono sive fructu pini expressae*. Hinc κωνίας οἶνος, *vinum picatum*. *Galen.* in *Lex. Hipp.* κωνίαν οἶνον, τὸν πινέτην. Cf. *Dioscorid.* V. 48. *Toupii* emendationem probat *Brunckius* *Leclt.* p. 235. ubi v. 3. corrigit, qui vulgo ap. *Athenaeum* legitur sic: λεπτότερον — λείφον κρίζε. Sensum totius carminis hunc esse vult: *Lagena, quam mihi affert, adeo exigua est, ut, quantum vini contineat, tanta pice opus fuerit ad illam oblinendam: nihil novi tenuius, ne haeduli quidem cornu*. Equidem vinum tam valde picatum describi existimaverim, ut dimidia ejus pars pro pice habenda sit. V. tertium nondum satis expedio. Tenuitas lagenae ad artem facere videtur. *Nicostratus* ap. *Athen.* L. VI. p. 230. D. λοιπή (sc. λεπτή cum *Pieris* ad *Moer.* p. 281.) τις ὅστις ἐστὶ καὶ φυκτῆριον τῆς εὐπαρόφου λεπτότερον. Ἐξήλκυνον γὰρ τινες τὸν ἀργυρον καὶ τέτα εἰς ὕμνος ἰδέαν.

HEDYLI EPIGRAMMATA.

Tom. II. p. 526.] I. Ex *Athenaeo* L. XI. p. 472. F. Ad bibendum amicos invitat. — V. I. τι νέον. Novos, jucundos et subtiles sermones expromamus inter biben-

dum, λεπτόν. Vide ad *Callimachi Ep.* XXXV. 3. — In fine vulgatam μεσάζειν optime emendavit *Casaubonus* p. 792. hoc sensu: Riget me aliquis vini Chii cadis, et hoc mihi accinat; Lude, Hedyle. Odi vivere frustra, non ebrius. εἰς καὶν. frustra. Vide *Elser.* in *Obfl. Sacr.* II. p. 176.

Tom. II. p. 526.] II. Ibidem L. XI. p. 473. A. In Pasifoclem quendam et strenuum potatorem et suavem poetam. — V. 2. εἰς ἡδὺν π. τετραπόδιαι. *Athen.* Utrumque emendavit *Dalechampsius*. Bibit cadis quatuor congiorum. In v. 3. verba sunt perspicua, sensus non item. Difficile fuerit divinare, quo Pasifocles bene potus abire sit solitus. — Σικελίδην. *Theocritum* intelligit *Dalechampsius*; sed est Sicelides, Siceli filius, *Asclepiades*. Vide ad *Meleagr.* I. 45, p. 12. Hunc a Pasifocle cantando superari dicit *Hedylus*. — V. 5. στιβαρώτερος. Ad ingenii virtutem et orationis nervos referendum videtur. *Hesych.* στιβαρόν. βαρό. εὐτονον. ισχυρόν. Vide *Ernesti* in *Lexico Technol. Rhet.* p. 316. Cum isto autem robore non mediocris conjuncta erat amoenitas, ἐπιλάμπει ἡ χάρις. — Hiat in hoc disticho oratio, fortasse describentium culpa.

Tom. II. p. 526.] III. Ap. *Athenaeum* L. VIII. p. 344. F. Ἦδυλος ἐν ἐπιγράμμασιν ἐφοφάγους καταλθών, μέμνηται Ἀγίδος ἐν τούτοις· Ἐφθός Pisce appposito poeta cum convivis januam claudi jubet, ne Agis, piscium vorago, irrumpat, vel sic tamen timens, ne ipsis dulces epulas eripiat. — V. I. ὁ καλλιχθύς. *Nutemius* ap. *Athen.* L. VII. p. 328. A. ἑκάην ἢ καλλιχθύν ἢ χερμίν, ἅλας δ' ἐρφόν. — ἔμβαλε τὴν βαλάν. quod fieri solebat ad fores claudendas. Jungit *Pollux* X. 22. κληῖδας καὶ βαλάνους καὶ βαλανόγγρας. *Schol. Aristoph.* *Vesp.* 155. βάλαγον, τὸν μεχλόν. κυρίως δὲ τὸ εἰς τὸν μεχλὸν εἰσδύειν, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. — καὶ βαλανόγραμμα ἢ κλεις παρὰ τὸ ἐγγυεῖν τὴν βάλανον.

Haec inde descripsit *Suidas* v. βαλανόγυρα. Dedit quaedam huc pertinentia *Salmas.* ad *Scr. Hist. Aug. T. II. p. 549.* Disertius rem explicavit ad *Solin. p. 649. E. — V. 2.* Πρωταδς τῶν λοπιδίων. quandoquidem Agis ad coenam captandam totidem diversas formas sumserit, quot Pro- teum sumsisse ait *Homerus.* — *V. 527.] V. 3.* ἀπὸ κλεινῶν vulgo, quod *Casaub.* emendavit. Pentameter, qui sequi debebat, in *Codd. Asbenaci* desideratur. — *V. 4.* Fortasse ut Jupiter olim in aeneam Acrisii turrem ad Danaën penetravit, sic Agis quoque vel firmissima claustra per- ruperit. Ἀκριείου λοπίδα. ad hunc piscem, cujus cupidi- tas illum non minus exstimulat, quam Jovem Acrisii filia. Fortasse etiam is, apud quem epulae habebantur, appellabatur Acrisius. Quod si tamen hoc non admise- ris, locus non minus perspicuus erit.

Tom. II. p. 527.] IV. Ap. Asben. L. VIII. p. 345. A. B. Depravatum hoc Epigramma praeclare restituit *Desiderius Heraldus* ad *Arnob. p. 19.* cum quo in pluri- mis conspirat *Toup.* in *Cur. nov. p. 235.* In iis, quae ipsi sunt propria, *Heraldo* minus feliciter rem administra- vit, iudice *Brunckio.* Indicabimus primum vitiosas *Asbe- naci* lectiones. — *V. I.* ὀφθαλμοὶ κ. καταμυομένην δὲ θελήσῃ x' ἔσθμεν ἢ δρ. Nihil hic vidit *Spanhem.* qui hoc distichon tentavit ad *Callimach. H. in Dian. 95. p. 241. — V. 3.* ἔσθμεν δὲ κ. *Casaubon.* δεσμεν δὲ parum feliciter corrigit. — *V. 5.* λιθομέθ' ἅπαντα πάλαι σου. Hic veram lectionem in- dagavit *Casaubonus.* Jam adscribam interpretationem *Heraldi,* ad cujus mentem *Brunckius* hoc Epigr. consti- tuit: „Videntur esse verba quorundam falsamentario- rum, a quibus Clio mulier ὀφθαλμοειδέτη congruos eme- nat: quos quum ibi vorare vellet, falsamentarii oculos claudunt, ne nimia voracitate in stuporem dentur. „Dicunt igitur: Jam, Clio, devora sis congruos tuos: n oculos clausimus. Quod si tibi etiam lubentia est, eos n solitaria apud te comedito: drachma tibi constabunt. De-

pone hic modo et relinque nobis pignus aliquod, cingulum
 scilicet vel inaures vel quid ejusmodi. Videre te autem,
 τὸ δρᾶν, ne pronuntiare quidem audemus. Tu enim Me-
 dusa nostra es: in lapides jam diu mutamur: non qui-
 dem Gorgus capite, sed congrui patina. Tanta autem
 erat mulieris ὀφθαλμοί, ut in ipso foro piscario opsonia
 sua voraret; quod a sordidissimis quibusdam et ὀφθα-
 λμογύτοις facilitatum. εἰσσημεῖν honeste dicunt pignus,
 quasi debiti signum aliquod. εἰσσημεῖν nihil aliud esse,
 quam σημεῖον, docet *Salmasius*, probata *Heraldi* emenda-
 tione de Modo Usurar. p. 584. Hujus carminis scenam,
 ut ita loquar, in falsamentariorum esse foro nonnun-
 quam dubitavi. In coena inter viros collocatam mihi
 fingebam voracem illam mulierem, cujus fames et ὀφ-
 θαλμοί convivas in stuporem rapit. Verba, ἢ δὲ θελήσῃς,
 θέρε μένη, sic potius acceperim: Si libet, tu sola hos con-
 gros comedito, nihil nobis relinquens. Convivantur au-
 tem de symbolis; quod cum fiebat, coenaturi σημεῖον
 ponere solebant. Cf. *Terens*. Eunuch. III. 4, 1. *Heri*
aliquos adolescentuli coiimus in Piraeo, In hunc diem ut
de symbolis effemus: Chaeream ei rei Praefecimus: dati
annuli: locus, tempus constitutum est. — Ceteram mu-
 lierem hujus nominis, quae viros in computationibus
 superaverit, commemorat *Aelian*. V. H. II. 41. — Ver-
 sum quartum nondum satis emendatum puto. *Toupius*
 tentabat: τὸ δὲ δρᾶν μὴ μένον οὐ μένομεν — quod, cum in-
 terpretationem addere neglexerit, ne intelligo quidem.
 Fortasse scribendum:

— τὸ δὲ δρᾶν, ναὶ μὰ τὸν — οὐ μένομεν.

Te pisces deglutientem videre, per Jovem, non valemus.
Voculas ναὶ μὰ τὸν eadem ratione, dei nomine non ad-
dito, usurpavit Callimach. in Hecale, teste Suida. Vide
Fr. CCCCXXX. — Versu sq. Toupius vulgatam tuetur:
λιδυόμεθα πάντα πέλοι — esse potest: jamdudum te vi-
identes toti quanti convertebamur in lapidem. Sed hoc

poëtae menti minus consentaneum videtur, quam alterum, quod *Casaubonus* invenit. — Melanthium cum fratre *Ιχθυόλαμας* et *Γεργύνας* ἐφοφάγους dixit *Aristophan.* Pac. 810. ubi vide not. *Flor. Christiani* p. 177. Huc faciunt senarii *Antiphanis* ap. *Athen.* L. VI. p. 224. D. fortasse sic scribendi :

Τίνας μὲν ἦμεν [τὰς κέρας] τὰς Γεργύνας
εἶναι τε λογοποιήμα· πρὸς ἄγερὰν δ' ὅταν
ἴλθω, πιστεύειν' εὐθὺς· ἐμβλέπων γὰρ ἂν
ταῖς ἰχθυοπόλαις, λίθινος εὐθὺς γίνομαι.

Bernardus ad Thom. Mag. p. 584. probata *Casauboni* emendatione, praeterea emendari velit: κέγγρον δειμαλῆος λοπάδι. Ingeniose. Sed δ' abesse non potest.

¶ 483.] V. (I.) Cod. Vat. p. 117. Primus edidit *Rubnken.* in Ep. crit. I. p. 73. *Pierfon.* ad Moer. p. 413. *Reiskius* in Misc. Lipsf. IX. p. 460. nr. 355. qui in Schedis Lacroz. pro Ἰπιδόλου reperiēbat Παύλου. Aglaonice puella, cui, si recte video, post epulas a Nicagora quodam flos virginitatis ereptus fuerat, Veneri quaedam donaria ponit. Similes dedicationes vide in Epigr. ἁδίσκ. CXI. et CXII. utroque optimi poëtae. — V. 1. κατ' ἐκείμην. Vat. Vino et amore sopita puella rei ignara nec sponte in Nicagorae amplexus venit. Hanc ob causam προσέσεις vocantur δέλιαι. Aliam interpretationem dedit *Reiskius*, sed non probandam. — V. 3. 4. profert *Suidas* ad μυδῶνες. ubi οἷς, quam lectionem Lipsiensis editor perperam praetulit lectioni Vat. Cod. ἥς πάρεν. Epigr. ἁδίσκ. CXII. ἥς πάρεν Κόρυδι· τοῦτο τὸ σὺν Μοῦσαισι μαλὴθδὲν βέλτερον. Ipse *Hedylus* Ep. VII. (III.) ἥς τόδῃ σὺ, Παφίη. — V. 4. καῖται Vat. et Sched. Lacroz. In apogr. Lipsf. καῖτες. καῖται praebet *Suidas*. — πῶθων *Reiskius* mutavit in μῶθων, *virginalium pugarum delicata spolia*; codicis lectionem tamen non penitus damnaans, quae profecto idem dicit et longe delicatius. ὕλην sensu proprio

accipiendum reor; erant illa Aglaonicae a cupido amante derepta spolia unguentis et vino madida, *μυδῶντα καὶ ὄγρᾱ*. De priorē verbo, quod in utramque partem usurpatur de bonis malisque odoribus, vide *Rubnkem.* ad Tim. p. 184. et *G. Koen.* ad Gregor. p. 264. — V. 5. *ἐκδόματα*. mitrae mammis detractae. *μίτραν μαστοῖς σφρυγῆται περιπλομένην*. Auctor Ep. *ἄδισπ.* CXIV. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. V. Idem est, quod *στρέφες*. zona, qua superior pars vestis infra papillas cincta erat. Vide *Spanbem.* ad *Callim.* p. 172. — V. 6. *σκυλμῶν*. vellicationum in venereo illo proelio testes. Hoc loco *σκυλμῶν* non solum capillos plus quam somno turbatos (*Ovid.* III. Amor. XIV. 33.), sed etiam zonam cum veste dereptam indicant. *Ovid.* I. Amor. V. 12. *Deripui tunicam; nec multum rara nocebas: Pugnabas tunica sed tamen illa regi.*

VI. (III.) Cod. Vat. p. 197. Planud. p. 425. St. 559. W. Scriptum videtur in meretricem bibaculam, quae, cum nihil sibi relictum esset; Bacchi et Comi instrumenta Priapo dedicat. — V. 1. laudat *Suidas* in *ἀλουργά*. Eundem cum parte versus tertii in *μίτρα*. Finem versus 1. cum initio 2. in *λακωνικά*. Vulgatam lectionem *ἀ μίτρα* et *ὑπέδυμα Br.* ex Cod. Vat. et *Suida* emendavit. In *ὑπέδυμα* etiam *Jos. Scaliger* in not. mfrs et *Huetius* p. 40. inciderant. *ἀλουργά* *Suidas* interpretatur *ὑπερστροφία*. *ἀλουργοβαφής* dixit *Clemens Alex.* II. p. 87. 17. Idem est *ἀλβαντος*, *ἀλιανθής* et *ἀλκίβερος*. — *Λάκωνες πίπλοι*. *Hesych.* *Λακωνίδες χιτῶν. λεπτὴ δεθής*. ubi Interpp. laudant ex *Esaia* c. III. *διαφανὴ λακωνικά*. De vestibus Laconica purpura tinctis interpretatur *Brodaeus*. Vide *Interpp.* *Horatii* II. Carm. XVIII. 7. *Nec Laconicae mihi Trabunt honestae purpuras clientae*. Minus recte idem de tunicis non confutis cogitavit, quales puellae Spartanae gestabant, *φανερμῆδες* propterea vocatae. — V. 2. *Suidas* *ὑπέπλοι* legit. — *οἱ χρ. καλ.* Hoc ordine verba ponit Planud. et Vat. invito metro. Justum ordi-

nem restituit *Dorvill.* in Vann. crit. p. 189. *ληροδς* *Hesychius* interpretatur τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα. *Festus*: *Leria. ornamenta tunicarum aurea.* Vide *Scaliger.* ad *Varron.* p. 136. et *Taubmann.* ad *Plaut.* *Aul.* IV. 5. 51. p. 175. Alieno loco *Hedyli* verba laudat *Suidas* in *ληρεῖς ἔχων.* — καλάμους de virgis interpretatur *Salmasius*, quae in circuitum vestis eunt, ad oram infimam currentes, quas veteres etiam μάβρους appellarunt et *καλάνθους* et *σκυτάλας*, ad *Scr. Hist. Aug.* T. II. p. 571. ubi res diversas confundere videtur. De eo ornamenti genere, quod *ἄκανθες* vocabatur, exquisita nuper dedit *Boettigerus* in *den Vasengemäbliden Fasc.* I. p. 80. sq. — *Brodaeus* in vulgata lectione haerebat, quam de *calatbis ex arundinibus contextis* interpretatur, simul suspicatus, legendum esse *θάλαμοι* sive κάλαθοι sive denique τάλαροι. — V. 3. συνέκπι. *Vat.* ἐκπίσει de prodigis, qui patrimonium deglutunt. οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα. *Plato Com.* ap. *Athen.* L. X. p. 446. C. *Aeschin.* c. *Tim.* 13. 38. τὴν πατρίαν οὐδεὶν οὐ μὲν καταφαγεν, ἀλλὰ — καὶ κατέκριν. — V. 4. θάλος. *Posidippus* Ep. VII. τὴν ἀπαλὴν Εἰρήνιον — Ἐκ τριχὺς ἄχρι ποδῶν ἱερὸν θάλος. Vide not. ad *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. — V. 5. Πριάπῳ. *Vat.* Verisimile est, *Niconoën* nostram in *Veneris* et *Priapi* orgiis saepenumero libidinis praemia tulisse. Hanc ob causam *Priapo* τὰ καλλιστεῖα κρίναντι, qui de ejusmodi rebus verissimum judicium habet, donaria ponit. — V. 7. νερεῖδα editt. veteres, crebro errore. *Suidas* hunc et praeced. versum laudat in καλλιστεῖα T. II. p. 233. et v. 6. iterum in προχῶν T. III. p. 215. νερεῖδα et τήνδε θάλα legit. *Pierfon.* ad *Moer.* p. 296. quia, *Suidas* haec verba profert ad προχῶν, suspicatur, scribendum esse πρέχων. Cui suspicioni *Brunckius* cum calculum adjecisset in *Lectionibus*, sententiam revocat in *Notis* ad *Apollon.* *Rhod.* I. 456. p. 23. Idem est πρεχῶν et πρέχων. Vide *Bergler.* ad *Alciph.* p. 379.

πρῶτον figuram, nomine adscripto, exhiberi in gemma ap. *Caylum* Recueil d'Antiq. Tom. III. Pl. 34. nr. I. notavit *Schneiderus*.

VII. (III.) Ex *Athenaeo* L. XI. p. 486. B. relatum est in *Append. Anth. Plan.* p. 521. St. *22 W. *Brunchius* hoc carmen edidit ad mentem *Pierfoni* ad *Moer.* p. 413. ubi *Casauboni* errores correxit. Callistium, quae vel viros potando superabat, Veneri poculum ex vitro dedicat. — V. I. διακινῶνθαι ἀνδράσι. potu cum viris contendere, viros potando provocare vertit *Brunchius*, usus observatione *Salmafii* in *Solin.* p. 27. A. De vi praepositionis διὰ, qua contentionem significat, post *Salmafium* egit *Kusterus* ad *Aristoph.* Eqq. 1400. T. *Hemsterb.* in *Miscell. Obs.* V. p. 53. et alii. Commentarii instar sunt verba *Aeliani*. V. H. II. 41. καὶ ὡς φασιν εἰς ἀμύλλαν λαῶσαν οὐ γυναῖξί μόναις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς συμπύταις, δεινοτάτῃ πινὺν ἣν καὶ ἐκράτει πάντων. — χβα. mensura attica octo cotylas continens. Vide *Suid.* χοῦ. — V. 3. ἦτο δέ οἱ *Athen.* qua lectione inductus *Casaubonus* sq. versu καῖται mutat in αἰεί. Non melius *Huetius* p. 81. χεῖτρο corrigit. *Συμῶν* emendavit *Casaubonus*, qui παφίην pro ancillae nomine habebat, quae merum vinum odoratum Lesbium ex purpureo vitro subinde admetiretur. Quae interpretatio magno viro minime digna est. παφίη, secundum *Pierfonium*, Arfinoë est, Venus Zephyritis, in cujus templo suspensa donaria *Hedylus* descripsit. *Λεβιον* hoc loco non vinum Lesbium esse, sed poculi genus, apparet ex verbis *Athenaei*, huic carmini praemissis: *Λεβιον* ὅτι ποτηρίου εἶδος, ἡ δόλος παρίστησιν ἐν Ἐπιγυμνασίῳ οὐτως λέγων ἡ διακινούμενη . . . Praeclaram *Pierfoni* correctionem ignorabat, qui *Casauboni* explicationem pro parte recoxit, *Weston* in *Hermesian.* p. 41. ubi haec sic scribenda esse pronuntiat: ἦτο δέ οἱ Παφίη, ζ. μ. θ. καῖται πορφ. A. ἔξ ὕλου. hoc sensu: *Capis poculum Lesbium sex calices vitreos purpureos*: laudans *Homer.* Od. ε. 17.

Inepta omnino conjectura, qua admissa, omnis orationis contextus penitus tollitur. In Brunckiana lectione tamen, ne quid dissimulem, manet difficultas in verbis *ζωφὸν μετροῦσα θυῶν*, *tu, quae fragrans mæris mærum*, quae de Venere dicta vix commodum sensum habent. — *παρφερίη*. Aptum τῆς ὕλης epitheton; colorem enim caeruleum et maris colori similem habebat antiquorum vitrum. — V. 5. πάντων ἀπ' ἐ. Vulgo. — In fine *Strepbanus* πύθων exhibuit.

VIII. (IV.) Hoc quoque carmen *Asphenæus* servavit L. XI. p. 497. D. E. Ἡδύλος ἐν ἐπιγράμμασιν περὶ τοῦ κατασκευασθέντος ὑπὸ Κτησιβίου τοῦ μηχανικοῦ βυτοῦ μνημονίων φησί·

Ζωροπότης καὶ τοῦτο φύλον Ζεφύρου κατὰ νηδὺν
 ὃ λιγὺν ἤχον σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς βύσιν.
 ἤττωμένον καὶ πολέμου σὺνθημα καὶ θαλῆς
 Νεῖλος δοκῶς ἀναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγῶς
 εὖρε μέλας; θύϊον πατρίων ἐξ ὕδατων
 ἀλλὰ Κτησιβίου καλὸν εὖρεμα τίετε τοῦτο
 διῦτε νέοι νηῖ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

Hoc tam lacerum et corruptum carmen, quod paucis quibusdam et pusillis mendis sublatis in Planudeae Appendix. assumsit *Strepbanus* p. 521. *Casaubonus* ex integrioribus libris in hunc modum restituere conatus est:

Ζωροπότης καὶ ταῦτα φιλοζεφύρου κατὰ νηδὺν
 τὸ βυτόν· (εἰδούης δαυτ' ἴδωτ' emend. Scaliger.) εἰδούης
 δ' οὐ τί δέ τ' Ἀρσινόης
 ὄρχηστὴν βῆσαν Αἰγύπτιον, ἐς λιγὺν ἤχον
 σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς βύσιν (ισμένου Casaub. ἠττωμένου
 Scal.) ἤττωμένον
 καὶ πολέμου σὺνθημα· διὰ χερσέου δὲ γέγωνεν
 κώθυνος κώμου σὺνθημα καὶ θαλῆς.
 Νεῖλος δοκῶς ἀναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγῶς
 εὖρε μέλας τοῖον πάτριον ἐξ (ἀδούτων Scaliger.) ὕδατων.
 ἀλλὰ α. τ. λ.

» Compotores suos affatur poeta et ad rhytii contemplatio-
 » nem vocat, quod arte subtili elaboratum a Ctesibio hy-
 » draulicorum inventore Arsinoae Veneri fuerat consecra-
 » tum. V. 3. ait, poculum hoc, quod Graeci alii *βυτὸν* ap-
 » pellant, Aegyptium esse *βήσαν*. Ita vocabatur Alexan-
 » driae genus pectorii vasis, quod in fragmento capitis
 » quarti ita describitur: *βήσα* (fort. *βήσας*) *ποτήριον παρ'*
 » *Ἀλεξανδρείῃσι, πλατότερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ὡς τετυμμένον*
 » *ἔκινθιν*. Haec figura est convenientissima poculo isti, quod
 » ad instar hydrauleos fecerat Ctesibius. Cur *ὀρχήστῃν* ap-
 » pellet, nescio, et fortasse locus est corruptus. V. 4. dicit,
 » effluente liquore edi aliquando acutum sonum et quo-
 » dammodo bellicum: ideo comparat tubae classicum ca-
 » nenti: aliquando vero mollem edi sonum et convivii et
 » comeffationibus convenientem. Quarto disticho com-
 » parat sistro dulcisonum hoc poculum; et est locus insignis
 » de inventione sistri, imitatione susurri, quem Nilus edit
 » per confragosa quaedam fluens. Si quis malit ad hy-
 » draulica respici, per me licet. Sistrum tamen Aegyptio-
 » rum sacrorum mystis familiare fuisse, omnes mihi con-
 » cedent." Haec sunt, quae *Casaubonus* de hoc carmine
 disputat p. 817. In plurimis cum *Casaubono* et *Scaligero*
 conspirat *Salmasius*, qui hoc carmen profert et corrigit
 in *Plinianis* p. 449. G. In quibus vero ab illis doctis viris
 recedat, mox indicabimus. *Ctesibii* nomen inter mecha-
 nicos artifices minime obscurum. Hydraulica organa ab
 eo reperta commemorat *Plinius* L. VII. 37. p. 396. ubi
 vide *Harduinum*. *Asben*. L. IV. p. 174. C. ex *Aristotele*
 narrat, eum *ὕδραυλιν*, organum musicum, invenisse; id-
 que in taberna patris sui, tonforis, cuius artem et ipse
 exercebat. Vide de ejus inventis *Vitruvium* L. IX. 6.
 et L. X. 13. — Ceterum τὸ *βυτὸν* quid sit, intelligitur
 ex locis veterum ab *Asbenaco* laudatis p. 496. Inter
 hos *Dorosheus Sidonius* tradit, τὰ *βυτὰ* κέρασιν ὅμοια εἶναι,
 διατετυμμένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν κρηνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν
 πίνουσιν,

πίνουσιν, ἀνομήσθη δὲ ἀπὸ τῆς ἰδέουσι. Ptolemaeus Philadelphus Arfinoës statuae ejusmodi ἑστὸν in manus dari jussit, πάντων τῶν ἡρώων πλήρες, ὡς καὶ τοῦ τῆς Ἀμάλθειας εἰληγέμενον ἁλβιύτερον τὸ κέρας τοῦτο. Etiam Clinus, quae Ptolemaeo a poculis steterat, imagines cernebantur *μονοχίτωνες* καὶ ἑστὸν ἔχουσιν ἐν ταῖς χερσίν. *Asben. L. XIII. p. 576. F.* Cum his conveniunt illa ap. *Martialem L. II. 36. Cum sint crura tibi, simulent quae cornua lunae, In rhytio poteras, Phoebæ, lavare pedes.* Hoc poculi genus obviam in *Picturis Herculan. Tab. XIV.* ubi habes virum ex rhytio bibentem, cui vinum ex inferiore parte poculi, quae perforata est, in os decurrit. Pro εἰδούσις v. secundo *Valckenar. in Adoniaz. p. 355.* Ἰππείης corrigit, probante *Brunckio. Hesych. Ἰππία. Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφου γυνή.* — V. 484.] V. 3. *ὑρχιστὴν*, cujus vocabuli interpretationem *Casaubonus* non reperiebat, *Weston* in *Hermes. p. 43.* mutat in *ὑρχίστην* ex *Aristoph. 674. ὑρχας, κεράμια ἀγγεῖα δύο ἅτα ἔχοντα. Schol.* cujusmodi forma huic instrumento minime convenit. Adde, quod *ὑρχιστος* nulla omnino auctoritate nititur. — Vers. quartum *Brunckius* constituit ad mentem *Salmasii: κρουνοῦ περὶ ῥοσιν εἰρημένου.* Huic conjecturae fulcrum accedit ab loco *Epini* ap. *Asbenaum l. c. p. 497. A. B.* quem, cum vulgo depravatissimus sit, pro virili emendare conabor:

Καὶ τῶν ἑστῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρεῖς,
 πίνειν δεήσει τήμερον, περὶ κλέψοδον
 κρουνοζόμενον· τὰ μικρότερα δ' εὐαίχ' ἐγώ.
 ἔστι δὲ, κέρας ἐλέφαντος ὡς περὶ, ἑστὸν,
 χερσὶν τε δύο χέρας, ὃ γ' οὐκ ἂν ἐκπίει
 ἐλέφας· ἐγὼ δὲ τοῦτο πέτακα πολλάκις.

Vulgo vers. tertio legitur: *κρουνοζόμενον ἀμφότερα δ' εὐαίχεται.* et v. seq. *ἔστι δ' ἐλέφας ἐλέφαντος περιέχων.* quae sensu omnino carent. Secundum nostram emendationem is, qui loquitur, se minora, ait, pocula vilipendere; habere autem rhytum, nihil dissimile elephantis cornu,

duo congios capiens, quod nec elephantus ebiberit. κέρατα elephantis dentes vocant veteres. Vide *Oppian.* Κυνηγ. L. II. 495. ubi consule quos laudat *Rittershusius* p. 72. V. 5. levi mutatione restitui. Vulgo: χερσὶν κα — ὃν οὐκ ἂν ἔλεφας ἐκπίοιο. Veteres τὸ βυτὸν neutro genere efferunt: — In viam redeo. V. 5. sensus est, ut ap. *Tymn.* Ep. I. αὐλὸν — δι' οὗ ποτα πάλλ' ἔβδασεν ὧν ἄρ' κλένας σύμβολα καὶ πολέμου. At hoc de tuba dictum verissimum, de rhytio, instrumento nonnisi epulis adhibito, vix verum est. Nec placet repetitio ejusdem vocabuli σύνθημα et σύνθημα in tam exiguo intervallo. Haec efficiunt, ut corrigendum suspicer:

οὐ πολέμου σύνθημα, διὰ χερσέων δὲ γηγυγνεί
καὶ θῶνος κώμου σύμβολα καὶ θάλῃς.

Non pugnae signum, sed epularum et comissionum quasi classicum canis. Sed etiam in καὶ θῶνος naevus haeret. καὶ θῶν est poculi genus. Vide not. ad *Archilochi* Fr. V. Hic autem pars rhytii desideratur, qua vinum effunditur. Scribendum procul dubio:

διὰ χερσέων δὲ γηγυγνεί

καὶ θῶνος — —

καὶ θῶν καλεῖται τὸ πλατὸν τῆς εὐλπίγγος* ἐκτὸς μέρους δὲ τῆς εὐλπίγγος φησι. *Schol. Sophr.* in Aj. 17. Vocabulum, quod de tubae orificio proprie usurpatur, *Hedylus* praeclare transtulit ad eam poculi partem significandam, unde vinum cum suavi strepitu prorumpebat. Apud Atticos est ἡ καὶ θῶν, apud reliquos ὁ καὶ θῶν. Vide *Suidam.* — V. 7. ὁποῖον est ex emend. *Salmasii.* Haec de fistri invento interpretatur *Casaubonus*; vix apte. Hoc apparet, fluminis cum dulci strepitu ripas praeterlabentis murmur describi; in eo autem murmure quid sit, quod ad mystas pertineat, equidem ignoro. — Postremum distichon adhuc exspectat Galenum suum. Nulla causa est, cur νεῖς poeta praecipue alloquatur. Sed hoc leve

est. Verum hoc minime ferendum, quod enuntiationes, quae duobus his versibus continentur, nullo inter se vinculo junguntur, sed turpissime hiant.

IX. (V.) Cod. Vat. p. 525. ἡδύλον. In Ed. Flor. Planudeae ἄδύλον, et sic in Ald. pr. in cujus tamen Lectiōnibus ἡδύλον corrigitur, quod in sequentes editiones receptum est. Ludicrum Epigramma in Agidem medicum, quo conspecto Aristagoras quidam aegrotus statim extinctus est. Comparanda imprimis Epigrammata *Nicarchi* XXVI. sq. — V. 2. εἰσέλθεν. Vat. — V. 3. ἀκόνιτον in hac constructione vim adjectivi induisse videtur; naturam veneficam, sive a veneni natura nihil diversam. Possis etiam jungere: πῶς ἀκόνιτον τοῖσιν φάρμακον ἔχει. Num quod est aconitum, quod tantam vim habeat? — Vat. Cod. ἀκόνιτος. Veterum et recentiorum de aconito opiniones recenset *Schneiderus* ad *Nicandri* Alexiph. p. 85. et p. 94. Plurima conguessit *Bernard.* ad *Theoph.* Non. T. II. p. 355. — V. 4. μίτρας βάλλεσι. Quod victoribus contingebat, ut corollis et taeniis peterentur a populo, idem Agidi a libitinariis fieri optat. De illo more veterum quaedam loca laudavit *Brodaeus* ad h. l. Sed vide imprimis *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. XVII. 101. et *Ruhnken* ad *Tim.* p. 246.

X. (VI.) In Planud. p. 190. St. 277. W. ἡδύλον est. *Hedylo* vindicatur a Vat. Cod. p. 566. — Λυσιμελοῦς βάκχον. De hoc et similibus Bacchi epithetis vide *Fischer.* ad *Anacr.* p. 103.

XI. (VII.) Servavit *Asbenaens*; sed valde depravatum L. IV. p. 176. C. ὅτι δὲ δὲ μόνοντος ἦν δὲ νῦν καλοῦμενος καλαμαῖλος, σαφὲς παρίστην. ἡδύλος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι οὕτως λέγεται. Τοῦτο θάυμαστον. Sine mutatione hoc Epigramma in Planud. Appendicem retulit *Stephan.* p. 521. Wech. *22. *Bruckius* dedit emendationes *Tonpii*, qui in *Epist. crit.* p. 20. hanc interpretationem apposuit:

»Est in Theonem tibicinem, qui *μίμων χάρις*, *flor timor-*
um, dicitur. Notandum autem illud *ἡδὺ μέλημα νέων*,
the delight of young men. Nam Scirpalus, tibicen non
 »malus, optime canebat; quod juventuti perquam ju-
 »cundum. Vulgo inepte legitur *ἡδυμα σημαίνων*. Nos, ne
 »litera mutata, veram lectionem restituimus. Vocem
 »*μέλημα*, quae rarior est, agnoscunt Suidas et Hesychius.
 »Usurpat et Antiphan. ap. Athen. L. I. p. 8. Celebra-
 »bat autem Scirpalus τὰ γενέθλια, sive diem natalem pa-
 »tris sui Theonis; quod pium et solemne. Deinde recte
 »*νέων πανηγυρίων*. Theocrit. VII. 21. Callim. H. in Cerer.
 »101. Denique vide illud *γλυκύς μεμεθυσμένα παλγία*,
 »*carmina longe suavissima*, quod exquisitum est. Haec
 ille. Jam lectionis varietatem indicabimus. — V. 2. *μί-*
μη κῆν. — V. 3. post *εἶχε* distinguitur. Deinde habetur:
νήπιόν τ' ἐκάλει. Σκ. εὐπαλάμου. — V. 6. *πάν μαρπῶν ἡδυμα*
σημαίνων. — V. 7. *ἤλει δὲ γλυκύς μ.* — V. 8. *νὰ τὸν ἐν*
ἀκρήτοις. — V. 9. *ἢ καὶ Κ. ἢ καὶ Π.* — Longe diversa
 ratione, sed, Schneidero iudice, longe felicius, quam
 Tournius, hoc carmen emendare conatus est Casaubonus,
 in hunc modum:

Τοῦτο θέω δὲ μόνουλος ὑπ' ἡρίων δὲ γλυκύς οἰκαῖ
 αὐλητῆς, μίμων κῆν θυμέλῃσι χάρις,
 τυφλὸς ὑπὲρ γήρως· εἶχεν τὸν Σκίρπαλος νίδν
 νηπίαχόν τ' ἐκάλει Σκίρταλος Εὐπάλαμον,
 κείδων αὐτοῦ τὰ γενέθλια· τοῦτο γὰρ εἶπε
 τεύνομα, τῶν μελπῶν ἡδυμα σημαίνων·
 ἤλει δὲ γλυκύς μεμεθυσμένα

reliqua sic, ut in *Athenaei* contextu. Huic autem carmi-
 nis recensione Casaubonus interpretationem subiecit
 hanc: »Theonem *μόναυλον* appellat, qui *μοναυλο* seiret
 »canere. Metri lex vetabat dicere *μοναύλος*, ut *τυμβούλος*,
 »vel *μοναυλήτης*, ut in ultimo versu *καλαμαυλήτης*. Ex pri-
 »mi et ultimi versus comparatione apparet, monaulum et
 »calamaulum idem esse; quod erat probandum. Versu

tertio poeta dicit, Theonem fuisse Scirpali filium
 (quem Scirpalus filium habuit) eique recens nato Scir-
 palum indidisse nomen Eupalami, cum ejus natales
 celebraret. Animo enim praefagiebat futuram illius
 τῆς αὐλητικῆς poritiam. Εὐπάλαμος proprie manu sollers,
 digitis eruditis praeditus. V. 5. τοῦτο. Hoc ipsi nomen
 indidit (σημαίνειν τὸ τῶν μολπῶν ἥδυσμα. ἥδυσμα, ut *Θουματὴ*
 pro *Θουμαστῆ*.) futuram cantus dulcedinem significatu-
 rus. Postea dicit, nomen Eupalami omen habuisse et
 evasisse illum tibicinem suavissimum. V. 7. γλυκύους.
 Ille igitur tibia canebar musto ebria ludicra Musarum.
 Battalus, Cotalus et Pancalus nomina sunt sodalium
 Theonis sive Eupalami: qui soliti dies condere cum
 eo potantes. Merito igitur poeta illos testes ciet dul-
 cium Theonis modulationum.^a Haec *Casauboni* mihi
 quoque veriora videntur illis, quae *Toupius* prodidit,
 speciosa magis quam vera. Sic, ut unum laudem, versu
 sexto illud ἥδὲ μᾶθημα νέων, si literarum ductus spectes,
 egregium est; idem tamen, si ad sensum attenderis,
 vix verum. μᾶθημα, a verbo μαθεῖσθαι, *manducare*, *man-
 sum*, *cibum* significans, (*Graev.* *Leclt.* *Hesiod.* c. XIX.
 p. 99.) nusquam eo sensu occurrit, quo *Toupius* hoc
 loco dictum voluit; quin nec simile quidquam facile
 inveneris. Civis sui vestigia premens *Weston.* in *Her-
 mesianacte* corrigit: τοῦτο γὰρ εἶχε Πᾶν μαθεπτων ἥδὲ μᾶθημα
 νέων. hoc sensu, ut ipse vertit: *Illum enim corripiens
 juvenem delicias* (manibus genibusque puta) *totum tene-
 bat*; laudato versu *Phocylidis*: νηπιόχοις ἀπαλοῖς μὴ μαθεψῇ
 χεῖρα βίβλιος. Ineptè, ut plurima ejusdem auctoris. *Hue-
 tius* p. 81. corrigit: τοῦτο γὰρ εἶχε τῶν μολπῶν ἥδὲ τοῦνομα
 σημαίνων. Vir doctus in *Cod.* *Scaligeri* ap. eundem: ἐκ
 πάντων μαθεπτων ἥδὲ μᾶθημα νέων. sine interpretatione. Fa-
 cile apparet, etiam post ingeniosas *Casauboni* correptiones
 nonnulla hic relicta esse emendanda. Primum mihi
 v. 3. valde displicent verba, εἶχαν τὸν Σκίρπαλος υἱόν, quod

et elumbem reddit orationem et hiantem. In vulgata lectione εἷς καὶ aliquid latere videtur: Fortasse scribendum et distinguendum:

— μέμων κῆν θυμὸν χειρὶς χάρης;

(τυφλὸς ὅπαι γήρως ἔχων) Σκιρπάλου υἱός.

ubi jungendum θείων δ' μέμωνος, Σκιρπάλου υἱός. — Mox versu quinto αἰσίων fortasse depravatum est; nisi forte indicare voluit *Hedylus*, Scirpalum illud Eupalami nomen filio in carmine quodam, ad ejus natales celebrandos composito, boni ominis causa indidisse. Cogitabam de δαίων. ut δαίον γάμον, ὕμναϊον, sic δαίον γενέθλια. Sed sic plura etiam in versu gratiam commutanda forent. — In versu sexto, qui omnium corruptissimus est, nominis Theoni a patre suo impositi etymologiam contineri suspicor. Vide, an probabiliter conjecerim:

— ταῦτο δ' ἔθηκε

τὴν παλάμην ἁρετὴν τοῦνομα σημειώνων.

Illud autem nomen puero imposuit, digitorum ejus peritiam indicaturus. Junge τοῦτε τοῦνομα. Fortasse tamen in ἔδομα aliud quid latet; certe διομα in hac constructione praetermissi potuit, ut in *Euripid.* Phoeniss. 12. καλοῦσι δ' Ἰσάστην με· ταῦτο γὰρ πατὴρ ἔδωκε. ubi vide *Valckenar.* Verbi παλάμην vestigia sunt in πᾶν με; de ἁρετὴν autem vix dubitandum, quin lateat in ἀρετᾶν. Ut hic παλάμην ἁρετᾶ de manibus ad artem eruditae, sic de luctatore et cursore *Pindar.* Pyth. X. 34. ὕμνητὸς οὗτος ἁνδρὲς γίνεσθαι σεφαίς, ὅς ἐν χερσὶν ἢ ποδῶν ἁρετᾶ κρατῆρας — — V. 7. Elegans quidem est, quod duumviris, primariis Critices antistitibus, placuit, γλαύκας μακροθύμους παύνην, pro γλαύκας. Sed quominus hanc emendationem unice probemus, impedit *Theocrit.* Eid. IV. 31. καὶ μὲν τὰ γλαύκας ἡγερόθυμοι, εὖ δὲ τὰ πύρην. ubi *Scholias.* Ἡ γλαύκα χῖα τὸ γένος προματωποῖς, γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίῳ τοῦ Φιλαδέλφου. Glaucam citharoedam praestantissimam lau-

dat *Plutarch*, T. II. p. 397. A. Hujus mulieris igitur carmina compotatoria cecinisse videtur Theon, dum viveret. Etiam ii viri, qui in seqq. commemorantur, ex tibicinum, citharoedorum et poetarum numero fuisse videntur. — V. 8. autem non νῆ, sed ἦ five καὶ cum *Sterphano* legas. Βάταλλος tibicinem laudat *Lucian*, Tom. III. p. 119. ubi vide *Solanum*.

SAMII EPIGRAMMATA.

T. 485.] I. Cod. Vat. p. 162. ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρὰ Φιλίππου τοῦ Ἀμόντου. Φιλίππου Θεσσαλ. In Planud. p. 435. St. 568. W. Σιμίλου nomen adscriptum est. Unde ergo *Brunckius* habeat, hoc carmen *Samii* esse, ignoro equidem. Mihi pro imitatione sequentis carminis habendum et cum Vaticanis membranis *Philippo Thessalonicensi* tribuendum videtur. Scriptum est in exurias tauri a Philippo rege, Demetrii filio, Herculi dedicatas. In idem donarium est Ep. *Antip. Sidon.* XVIII. — V. 1. ὀργυιαῖα κέρα. magna simpliciter. καὶ ὀργυιαῖες ὁ μύγας. *Suidas*. Erant autem illa cornua τεσσαρκαυδάκλυρα. quatuordecim palmorum. Noti sunt in Paeonium agro βῆες ἄγριοι, ὧν τὰ κέρα ὑπερμεγέθη ἐστί. *Herodot.* L. VII. 126. p. 560. 29. De iisdem *Pausan.* IX. 21. p. 750. οὗτοι δὲ ἐκ Παιδων ἔς τε τὸ ἄλλο σῶμα δασύς, καὶ ἑμὲν τὸ στήριον μάλιστα εἰσιν καὶ τὴν γένυν. Ex eorum cornibus pocula fiebant; de quibus dicemus ad *Addaei* Ep. II. — V. 2. Ἀμφιτρωνίδα Vat. Tertius casus locum habet. — V. 5. Ὀρεβηλοῖο. Duo hujus nominis montes in Thracia; vide *Gasterer* de Thracia *Thucyd.* P. I. p. 99. sq. Abundabat autem illa regio foris, teste *Plutarchia* L. VI. 5. p. 464. — Ultimum distichon nonnihil languidum sic legendum puto, ut oratio vividior evadat:

ἢ καλὸς βασιλεὺς

Ἡμεῖς, ἃ τοῖς κρατεῖται ἀγορεύει.

Quam beata est Hemastria, quae tam forsi principe utitur!
Sic *Antiphrilus* Ep. IX. ἢ καλὸν ἔγχος, ὅτι πάντες καὶ χθὼν
εἴκε κραδαινομένη.

II. In Planud. p. 435. St. 569. W. hoc quoque
carmen *Simmiae* nomen in fronte gerit. In Cod. Vat.
p. 163. adscriptum Σάμου. Verisimile igitur, illud *Samii*
esse. Ejusdem est argumenti cum praecedente carmine.
— V. 1. Μινυαμέχε, qui *Minyas* domuisti. Vide *Brod.*
et *Barnes.* ad *Hercul. Fur.* 50. — V. 3. τὸν βρεγμῶ

κυδῶντα. Planud. In Vat. est sic: τὸν ὕβριχμῶ κυδ. unde
fortasse *Bruckii* emendatio profluxit. At ὕ ante βρεγμῶ;
nisi merus calami lus fuit, ex praecedente ὕ ortum
videtur. Taurus βρεγμῶ (ut est in Edd. ante *Stephanum*)
five βρεγμῶ κυδῶν, fronte minaci five cornubus super-
biens, ab hoc loco minime alienus. Nec aliter hic legit,
qui hoc Epigr. imitando expressit, *Antip. Sidon.* XVIII.
ὁ κεράνιος εἴλε Φίλιππος Πλήξας αἰγανῆα βρεγμῶ κυναγέτιδα.
Suidas. βρεγμῶ καὶ βρεγμῶς τὸ ὑπερμεγέλιον μέγας. Non
inepte tamen *Jos. Scaliger* βρεγμῶ conjecit. — Non
omittendum, quod *Brodaeus* pro ταυαμέχων conjicit τα-
ναιμέχων; infeliciter sane. — V. 5. αὐαίνοντο. Vat. et in
fine λέξει a pr. man. *Suidas* in αὐαίνοντο* ξυαίνοντο* ἐν
ἐνγυράματι* ὁ φθόνος αὐαίνοντο* τὰν δὲ τοι κῦδος λέξοι.
Rumpere livor edax; jam magnum nomen habemus. Ovid.
Remed. Amor. 392. *Rumpantur iniqui; vicinus. Pro-*
pers. I. 8. 28. Vide *Gatacker.* in *M. Anton.* p. 239.

ALCAEI MESSENI

EPIGRAMMATA.

V. 486.] I. Vat. Cod. p. 573. Editum in Misc. Obsl. Tom. V. P. III. p. 18. Kloss. Musa Pueril. nr. XXXIII. p. 66. In Protarchum, pulcrum puerum, sed amanti morem gerere nolentem. — *Θαλῆσαι*. Auguratur poeta, fore, ut Protarcho idem contingat, quod Ligurino suo vaticinatur Horatius IV. Carm. X. 6. *Dices, ben, quousies te in speculū videris alterum, Quae mens est hodie, cur eadem non puero fuis?* — Verba, ἡ δ' ἄρ' λαμπρά' ἔχουσα τέτχει, brevitatem celeremque pulcritudinis fugam significant. Ut in certamine τῶν λαμπαδοφόρων alius alii tradebat facem, sic venustatis lumen ab alio ad alium transmittitur. Similiter ad illud certamen alludit auctor Epigr. ἀδισπ. DCCXXXIV. in juvenis tumultum conscripti: λαμπάδα γὰρ ζωῆς με δρᾶμεν μόνον ἤθελε δαίμων, τὸν δὲ μακρὸν γήρας οὐκ ἐπιδείδει δολιχόν. — τέτχει. De Laide vetula Epicrates ap. Athen. L. XIII. p. 570. D. ἐπεὶ δὲ δολιχὸν ταῖς ἔτισιν ἤδη τέτχει τὰς ἀρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. Horat. II. Carm. V. 13. *curvis enim ferox aetas,* Juvenal. Sat. IX. 126. *Festinas enim decurrere velox Flosculus, angustae miseraeque brevissima vitae Portio.*

II. Vat. Cod. p. 573. Ad Nicandrum formosum puerum, ut aetatis flore, nimis brevi et caduco, fruatur. — V. 2. μή σε τέη. Apogr. Lips. Schedae Trylitschianae in fine vers. λαθεῖσα λάθη. — V. 4. μετακλήτου. Haec lectione nihil ineptius. Legendum μετακλήτου. Nunc etiam adhuc, ubi jam fere fero est, memineris, floridam aetatem, ubi semel aufugerit, irrevocabilem esse. In eandem conjecturam incidit Buberius, teste Brunckio in Lectt. p. 315.

III. Cod. Vat. p. 578. Edidit *Watson* ad Theocr. T. II. p. 208. Postremum distichon excitavit *Alberti* ad Hesych. v. ὁμοφροσύνη. Jovem poëta precatur, ut Pithenori puero victoriam in Olympicis anhuat, ipsique poëtae hujus pueri amorem conciliet. — V. 1. Ζεὺς. *Vat. et Wart.* qui tamen p. 210, ubi hunc versum iterum laudat, Ζεῦ legit. — V. 2. αἰπινῷ ὑποκρέβναι. *Vat. ὑποκρέβναι. Wart.* In apogr. Paris. ubi ὑπὸ χροῖα habetur, Vir doctus correxit ὑπὸ χροῖα. Lectio Brunckiana, quam in *Analectis* dedit Vir. clar. *Salmasio* debetur: αἰπινῷ στ. ὑπὸ χροῖα. Sed scribendum κροῖα, subaudito πίτερ, ut *Brunckius* monuit in *Lectt.* p. 315. Notus est ἁφός κρόνος, sub quo Olympica celebrabantur. Puerorum ibi certamina instituta erant Ol. XXXVII. teste *Pausan.* V. 8. p. 394. sq. Inter hos de palma certaturo Pithenori *Alcaeus* victoriam precatur. — V. 3. ἀντίς. *Vat. μάρις* tuetur *Brunckius*. Ne in aquilam conversus hunc puerum rapias. Dictum, ut ap. *Theocrit.* Eid. XX. 41. ὦ κροῖδα, δὲ καὶ παῖδα βοῦντων ἔρως ἐπλάγχθη. *Propert.* L. II. 23. 20. Denique ut ad Trojae sedem volaris avis. — V. 5. εἰ δ' ἔτι. *Vat.* Nostram lectionem *Watson.* notatam vidit in marg. apogr. Paris. — V. 6. γύεσις. *Alberti.*

IV. Mire corruptum auctoris nomen in Planud. p. 481. St. 624. W. Σηκαίου. In *Vat.* p. 89. perspicue scriptum Ἀλκαίου. — V. 1. οὔτι γὰρ βαρὺς ἔρως τοῖσιν, ποῦν ἐπὶ θῆρας, ἀλλ' ἐπ' ἑμὴν κραδίην. In membranis scriptum τοῖσιν a pr. manu. *Brünck.* Vulgo τοῖσιν. et sic *Vat. Cod.* βαρὺς τοῖσιν dictum, ut impiger vexare ap. *Horat.* IV. Carm. 12. et quae similia laudavit *Benzlejus* ad *Horat.* p. 3. — ἐπὶ θῆρας. Amorem allocutus *Oppian.* Hal. IV. 35. οὐδ' ἑμὴν κραδίην, οὐδ' ὅσα βόσκαι ἄδρ' ἀνέβγαι, νεότης δ' ὑπὸ καύσει ἁμύνης δόνας, ἐπὶ δὲ καὶ ἐν νεότησει κληνῶδες Ἀτράκτους. *Sophocles* in *Antig.* 781. Ἔρως ἀνίκαι ἁμύχαν Ἔρως, ὅς ἐν κτήμασι πίπτει. ut hunc locum ex *Hemsterbusii* emendatione restituit *Brunckius*.

— V. 3. Plurimum huic facit. *Tibullus* I. 6. 3. *Quid tibi, saeve puer, necum est? an gloria magna, Insidias homini composuisse deum?* *Opsopoeus* confert *Virgil.* *Aen.* IV. 93. *Egregiam vero laudem et spolia ampla referis, Tuque puerque tuus: magnum et memorabile numen, Una dolo divum si femina victa duorum est.*

[V. 487.] *V.* *Anthol. Plan.* p. 14. St. 24. *W.* In *Dorotheum* tibicinem et citharoedum, *Sosiclis* filium, *Thebanum*, *tibias* et citharam in *Bacchi* templo suspendentem. — V. 1. *σάμφωνον*. Ad *tibiam* cecinit. Quaedam carminum argumenta poeta indicat, fortasse ea, in quibus *Dorotheus* excelluit. Illustre fuit *Timorhei* citharoedi carmen; Ἰνδῆος vocatum; de *Semeles* puerperio; de quo est facete dictum *Stratonici* ap. *Arben.* L. VIII. p. 352. A. — V. 2. Vulgo ἵππεα. Hoc si ex codice emendatum est, indicari debuit; si ex conjectura, illa minime videtur admittenda. Cum gravitate quoddam idem verbum repetitur. πῶτον vero de eo, qui *tibias* inflat, et de canente pariter dicitur. *Sappho* cum *Musis* comparans *Dioscorides* Ep. XXV. Ἰσα πνέουσιν ἐνάλιας κορμαί. *Noster* Ep. XVII. *Hesiodus* τῶτην γῆρυν ἀπέπνευε. — V. 3. ἵππεα ἱερήματα, equi duratei facinora, i. e. *Trojan* excidium. ἱερματ' coniecit *Stephanus*; frustra, ut mihi quidem videtur. — ἀειζώνων. Carmina sua immortalis gratia et venustate ornavit. — V. 5. Διονύσειο προφήταις. Recte *Brodacus* comparavit *Alciphron.* L. II. 4. p. 256, ubi *Glycera* ad *Menandrum*, ἄξιόν ἐστι, scribit, ἄνευ μύθων (I. μύτων cum *Berglero*) Ἀριάδνης εἰς Αἴγυπτον, ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα καὶ προφήτην. Poëtae, deorum interpretes, προφήται et ὑποφῆται, ut ap. *Theocrit.* Eid. XVI. 29. Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροῦς ὑποφῆτας. XVII. 115. Μουσάων ὑποφῆταις ἀείδοντι Πτολεμαῖον, et XXII. 116. ἐγὼ δ' ἐν τέρεσσιν (fort. θεῶν) ὑποφῆτης φθέγγομαι. *Homerum* *Antip.* *Sidon.* Ep. LXVIII. vocat ἡρώων κάρυν' ἀρετῆς μακάρων τε προφῆταν. *Rhetores* *Himerius* Or. XIV. 6. p. 614. τοὺς ἑγμοῦ καὶ

Μουσῶν κροφῆτας appellat. Citharoedus, qui in certaminibus musicis Baechique festis gloriam consecutus erat, annumeratur τοῖς Διονέου τεχνίταις. — Hunc vel Momi alas effugisse ait. *Simonides* Ep. LXXXIII. παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ Μῶμος, ὃν οὐδ' ἦρας Δαίδαλος ἐξέφυγε. Recte monuit *Brodaeus*, alas Momo tribui, quod nihil tam volucre sit, quam maledictum ac reprehensio. — V. 8. φέρμιγγα. Hinc intelligitur, Dorotheum simul citharoedum fuisse et tibicinem; quod notandum. Conf. *Atheu.* L. XIV. p. 617. F. sq.

VI. Cod. Vat. p. 208. ἄγγελον. εἰ δέ φανεν Ἀλκαίου Μυρμιναίου. Gentile ab imperito librario additum videtur. In Planud. p. 269. St. 387. W. auctoris nomen non adscriptum est. Recte igitur *Leo Allatius* de Patria Homeri p. 252. *Brodaeus* errorem notavit, qui hoc Epigramma cum praecedente ad *Paulum Silentiarium* retulit. Idem tamen non magis vere, sed praeoccupatae opinionis amore ductus, priscum illum *Alcaeum*, Pittaci aequalem, pro auctore nostri Epigrammatis habere maluit, quam *Messenium* nostrum. Contendit poeta, Homerum non fuisse Salaminium, sed Chium. Ipse Homerus loquitur. — V. 1. et 2. laudat *Suidas* in ῥαιστήρ Tom. III. p. 255. ubi ἐρήνηται legitur. Cod. Vat. ἐρήνηται. Idem ἀποῤῥαιστήρος. Sensus est obscurior. *Brodaeus* de aurea statua aequae ac radii fulguris splendense interpretatur; vix recte. χρυσεὺς ἀπὸ ῥαιστήρος, Homerus aureus, auro malleo ducto. Suspico, ap. Salaminios ejusmodi Homeri statuam fuisse. Jam pergit: Hanc statuam si Jovis fulminibus exposueritis feriendam, nunquam tamen me Salaminium esse confitebor. Ait itaque, se nullis minis, nullis cruciatibus adduci posse, ut illam insulam patriam suam esse dicat. Hanc interpretationem flagitare videtur verbum βαρυνίζεσθαι v. 5. unde apparet, de βαρυνισμῷ agi. Jam vero ignis cruciatibus adhiberi solebat. Clitophon ap. Achillem Tat. L. L. II. p. 31.

inter Amoris tormenta, βασανίζει, clamat, ἴσσηκε μετὰ
βελλῶν, κρινεται μετὰ πυρὸς· αἱ ἀπειθήες δ' (sic optime *Mis-
scherlich*. Vulgo ἀναπειθήσαι.) αὐτῇ, καίνομαι τῇ πυρὶ. —
V. 3. εὐδ' ἔ μέλητες Δημαγόρου. Plan. et Cod. Vat. hoc
sensu, ni fallor: neque, Meletis filius cum sim, unquam
me Demagorae filium dicam. Aegyptii enim Homerum
Dmafora et Aethra natum dicebant. Vide *Allatium*
l. c. p. 45. — V. 4. ταῦτ' Ed. princ. Sequentes ταῦτ'. —
V. 5. βασανίξο Vat. — V. 6. πᾶσιν ἄισεν' ἔπη. Vat.
ἄισεν' Plan. — χῶς. Respicitur ad familiam Homerida-
rum, qui Homeri carmina servasse dicuntur.

VII. Cod. Vat. p. 207. Planud. p. 268. St. 386. W.
In Homerum a Nereidibus in insula Io sepultum. V. 1.
et 2. laudat *Suidas* in ἡκαχον. V. 2. et partem primi
idem in γηῖρας. V. 3. et 4. in χρείας. — Homerum
moerore consumptum esse, quod aenigma ipsi propo-
situm solvere non posset, nota fabula, de qua vide *Pseu-
do-Herodot.* p. 760. — V. 4. ἀκταίη ὑπὸ σπιλῆδι. Idem
ait *Antipat. Sid.* LXIX. κοφιλῶν Μαιωνίδει αὐτ' ἔλαχον νεότης
ἰου σπιλῆς. Vide *Gellium* L. III. 14. — Pro ἐχέσαντο
Ed. Flor. ἐχρήσαντο. Duae Ald. et Asc. ἐχρίσαντο. —
V. 5. μῦθον. Vat. — V. 7. νῆος. Plan. παντῶν Editt.
ante *Sephan.* — βασι. *Paul. Sil. Ep.* LXXX. ὅλην γε-
γονοῖα τόσον χῆδον ἡδύρα νῆος. *Ios* — Homeri sepulcro vene-
randa, longitudinis XXV. mill. antea Phoenice appellata.
Plin. H. N. IV. 12. *Varro* in Anth. Lat. L. II. CCVII.
Capella Homeri candida haec sumulum indicat, Quod hac
Iesae mortuo faciunt sacra. Ad quos versus vide *Bur-
mann.* in Addend. p. 738. et in Sicul. T. II. p. 433.
Veterum loca de sepulcro Homeri collegit *Leo Allat.* in
Vit. Homer. p. 169. sqq.

§. 488.] VIII. Cod. Vat. p. 180. Ἀναίσου Μιτυλι-
ναίου. (Vide ad Ep. VI.) Planud. p. 48. St. 70. W. Quod
ad argumentum attinet, cf. *Simonidis* Ep. CVI. (CXII.) —
V. 1. laudat *Suidas* in ἐγόργης *Tom.* I. p. 42. ubi scri-

ptum — καὶ γὰρ καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων ἐν ἐπιγράμματι
 Κειράμενος *Apionem Epigrammatarium non novi-*
mus. Distinguendum itaque cum *Toupio* Ep. crit. p. 11.
 ὡς Ἀπίων ἐν ἐργῳ. *Hesych.* ἐγερτικὸς· συναθροιστικὸς,
 μάντις, ὡς Ἀπίων. — In hoc versu ἀπὸ jungendum cum
 κειράμενος; nam praepositio saepe per tmesin verbo post-
 ponitur, etiam pluribus vocibus interjectis, observante
Rubnken. in Ep. crit. p. 133. *Atys ap. Casullum LXIII. 5.*
Demetris vilia acuta sibi pondera filice, ut mihi legendum
 videtur. *Ovidius IV. Fastor. 241. onus inguinis aufert;*
Nullaque sunt subito signa relicta viri. Venit in exem-
plum furor hinc, mollesque ministri Caedunt iactantis vilia
membra comis. *Minus. Fel. c. XXIV. cui obscena sesta*
sunt demessa. — φάρα. Vide ad *Leonid. Tar. Ep. XXVI.*
 — V. 2. laudat *Suid.* in πρῶτος T. III. p. 217. prima
 voce omissa, sic: εὐδαίμονες πρ. ἐβουνοπάται. Vulgo βησσέ-
 τας ἀνὰ πρ. δ. In Vat. Cod. ὕλης habetur, sed est in cor-
 rectione, nec *Salmasius* discernere potuit, quid prius
 fuerit scriptum. *Schneiderus* ἰδης corrigendum suspica-
 tur; et profecto valde probabile est, proprium loci no-
 men excidisse. — ἐβουνοπάται invenit *Aldus* in Cod. ali-
 quo, unde haec lectio venit in *Ascens. ed.* — V. 3. 4.
 excitat *Suid.* in θόλην T. II. p. 209. et in πελώριος T. III.
 p. 73. ubi ὡς δὲ λένω et θόλην legitur. Posterius habet
 etiam *Planud.* et *Vat.* — V. 4. πιναλίου. *Vat.* — φάραγ-
 γος. *Aldina pr. et sec. φάραγγος.* *Ed. fil. Aldi.* — V. 5.
 6. *Suidas* in ὁμηστέων T. II. p. 755. ubi ὡς ἀν δόξα in
 fine vers. ὡς ἀνδρα *Aldus* invenit in Cod. Hoc recepit
Ald. sec. et ed. fil. Aldi. ἀνδραξαι. *Vat. Cod.* Versus et
 parum numerosus et obscurus, in quo insigne mendum
 latere suspicor. Verba ὡς ἀνδρα *Kusterus* ad *Suidam* I. c.
 vertit: *postquam rugiit.* *Brodaeus* contra eadem ad *Gal-*
lum retulit: *clamavit sacerdos.* Saltem pro admirantis
 vocē habuerim: *quantopere exclamavit!* Sed depravata
 sunt haec verba, quae nec per se sensum habent ido-

neum, et contextum turbant. Quid *Grozius* in mente habuerit, non facile dixeris. Vertit: *Vidit ut exitum Gallus prope, tympana quassat. Mihi haec sic videntur corrigenda:*

Δίσεας δ' ἀμνηστῶ θυρῶς μέρον αἰὶν ἀλύξει.

*Fatum, quod ipsi a crudeli bestia imminebat, effugere cni-
piens, tympanum pulsavit.* Forma rarior δίσεας facile in
δίσεας depravari potuit; quo facto reliquorum depravatio
consecuta est. Est autem α διζέω, φροντίζω, ἐρευνῶ,
ζητέω. *Suid.* ἐξέδωκεν. ἐξεζήτησεν. ἐκ τοῦ διζω τὸ ζητῶ.
Homer. II. XVI. 713. διζε γὰρ, ἥδ' μάχοιτο κατὰ κλύον αὐτῆς
ἐλάσσεας. Oraculum Lycurgo datum ap. *Herodot.* I. p. 31.
27. διζω, ἢ σε θεὸν μνηστύσομαι ἢ ἀνδρωπον. *Simplicii* Ovum 5.
τὸ μὲν θεῶν ἐριβίας Ἑρμῆς ἐδίξε κέρυν. Dedit quaedam de
hac formā *Dorvill.* in *Vann. crit.* p. 62. *Menag.* ad *Diog.*
Laërt. IX. 5. Fortasse tamen magis probabitur altera
conjectura:

Δεινὸν δ' ἀμνηστῶ θυρῶς μέρον ὡς αἶν ἀλύξει.

Hadrian. Ep. III. ἀλλ' εὐδ' ὡς ἦλυξε πανδὺ μέρον. *Oppian.*
Hal. III. 103. φελλῶν ῥηϊδίως ὑπερῆλτο καὶ ἐξήλυξε μέροισι
IV. 64. τοιοῦτος νόημασι πέτμον ἄλυξαν. — V. 7. 8. *Suid.*
in γένουσι *Tom.* I. p. 475. et in τέοντα *T.* III. p. 447.
cujus vett. editt. ἐτέλεισι exhibent. Vulgo ἐτέλεισιν. —
V. 8. ἐτεροφάλλει. *Suid.* et *Plan.* Pro φέρην *Opfopoeus*
κέρην corrigit; inepte. φέρην est juba leonis. — V. 9. δ'
ἐκ πρεφυγνῶν. *Vat.* et in fine ῥέλην. — V. 10. ὀρχησμέν.
Cod. Vat.

IX. *Cod. Vat.* p. 457. *Planud.* p. 295. *St.* 435. *W.*
Scriptum est in Clitomachi athletae statuam. Ad hoc
carmen inprimis facit *Pausan.* L. VI. 15. p. 489. κλει-
τομάχου δὲ Θηβαίου τὴν μὲν αἰδένα ἀνέθηκεν Ἑρμοκράτης ὁ τοῦ
κλειτομάχου πατήρ. τὰ δὲ αἰ ἐς δόξαν ἦν τοιαῦτα ἐν Ἴσθμῳ
παλαιστῆς καταπάλλειεν ἄνδρας, καὶ ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς τοῦ
τε τὴν πυγμῆν, καὶ τοῦ ἐς τὸ παγκράτιον ἐκελθόντος ἐκράτει

πῇ μέλῃ. Hunc locum exscripsit *Suidas* in *Κλειτόμαχος*. De hujus viri continentia quaedam narrat *Plutarch.* T. II. p. 710. D. *Aelian.* V. H. III. 30. ubi vide *Perizon.* — V. 1. τὸν χαλ. Vat. — In fine vers. λῆμα legunt veteres editt. Nihil frequentius permutatione horum verborum, de qua vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 141. sqq. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 87. — In Vat. λῆμα habetur. Hoc vocabulum olim ap. *Eurip.* in *Hec.* 661. *Scholias* legit, et recte legit: τί δ' αὖ τὸ λῆμα σὺς κακογλώσσου βοῆς. Vulgo δ' τάλαινα, structura vacillante. Nec huic lectioni convenit *Schol.* interpretatio: τί ἔστι τὸ βούλημα τῆς σὺς κακογλώσσου βοῆς. *Hesych.* λήματα. δόγματα. βουλευματα. Hoc neminem *Euripidis* editorum animadvertisse, est quod mireris. — V. 3. ἄρτι παρ'. Vulgo et in Vat. — Vir doctus in schedis *Bibl. Bodlej.* περ conjecit. Pro χερῶν Ed. pr. χερῶς. — V. 5. τὸ τρίτον. Postquam in pugilatu et pancratio adversarios vicerat, in lucta etiam victor evasit. τὸ τρίτον, duobus certaminibus peractis. Non itaque cum *Salmasio* in *Plin.* p. 206. A. eo respici putaverim, quod is demum victus existimabatur, qui ter ceciderat. — παλίσταρ. Vat. Cod. — V. 7. μῦθος. Vulgo et Vat. Nec mutanda erat haec lectio, quamvis dorica dialecto conscriptum est carmen. Recentiores enim poetae, qui hac dialecto usi sunt, non dubitaverunt μῦθος scribere. Vide *Theocrit.* Eid. II. 64. — V. 8. γενίτης. quandoquidem hieronicarum patria parentesque victoriae participes existimabantur. *Epigr.* ἀδίσκ. CXXVI. Λύκος — Φειδάλα ἐσταφάνωσι δέμονος. Fuit autem *Lycus* *Phidolae* filius. Est igitur ἐστάφωσι in talibus ornari; respectu habito ad coronam, qua victoris cingebantur tempora.

X. Anth. Plan. p. 14. St. 24. W. Marfyam poeta alloquitur ab *Apolline* in certamine superatum. Si verum est lemma in *Planudea*, statua *Marfya* victi huic carmini occasionem dedit. Conf. *Ep. Archiae* XXII. —

V. 2.

V. 2. διὰ πρητῶν ab Aldo in Cod. quodam repertum in plures editt. venit. Ed. pr. et Ald. pr. δι' ἐνπρητῶν legunt, non, ut *Stephanus* scribit, δι' ἐντμήτων. Recte hoc a *Brunckio* in εὐτρήτων mutatum est. Sed quid est, quaeso, φέγγεσθαι κρούμα διὰ δονάκων? Nemo veterum sic locutus est. Valde diversum, quod dixit *Antip. Thess.* Ep. XXIX. ἀδύσαντι πολυτρήτων διὰ λυτῶν. Quare vide, an scribendum sit:

κρούματι εὐτρήτων θελγόμενος δονάκων.

sive — τερπόμενος δονάκων. ut *Epigr. XII.* ποιμένι τερπόμενος δονάκι. *Dionysius II.* 20. φοιβηίδι τερπόμενος λόρα. *Oppian.* Hal. V. 455. καὶ κελαδενῷ τερπόμενος σύριγγι. — Propius tamen ad vulgatae vestigia accedit θελγόμενος. et sic locutus est *Philipp. Thess.* Ep. XXXII. τὸν ἄκωτον ναύτην τῷ στομάτιν θέλγον ἐγὼ κιθάρα. — κρούμα de tibiae sono haud infrequens. *Pollux IV.* 83. μέλη αὐλημάτων κρούματα, σφρίγματα. *Suidas* in "Ολυμπος" Μουσὲς αὐλητῆς, ἡγεμὼν γενόμενος τῆς κρουματικῆς μουσικῆς διὰ τῶν αὐλῶν. *Aeschylus Tat.* VIII. 6. p. 323. de Syringe: μεταπηδᾷ δὲ ἄλλοτε ἐκ' ἄλλον, ὅπου ποτ' ἂν εἴη τοῦ κρούματος ἡ ἁρμονία καλή. *Clementis Alex.* Strom. I. p. 363. 15. φασὶ δὲ καὶ τὴν πλαγίαν σύριγγα Σάτυρον εὐρεῖν τὸν Φρύγα· τριχορδον δὲ ὁμοίως καὶ τὴν διάκτονον ἁρμονίαν "Ταγιν (sic recte *Palmer*. pro "Λγιν) τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα· κρούματα δὲ "Ολυμπον. Tibicina κρουμάτιον hinc appellata occurrit ap. *Alciphro.* L. I. 12. p. 50. — V. 3. ἔργον Ἀθάνας. *Minervae inventum.* Sic *Dioscorid.* Ep. XV. αὐλοὶ τοῦ Φρυγὸς ἔργον. *Minervam* ad lacum Tritonem tibiae invenisse, quibus flebilem Gorgonum, cum a *Perseo* interficerentur, vocem imitaretur, *Pindarus* narrat in *Pyth.* XII. 34. sqq. Vide, quae de hoc invento doctè disputavit *Boettigerus* in Museo Attico Tom. I. Fasc. II. p. 349. sqq. Tibiam cum abjecisset dea, in *Marfyae* manus venit, quem *Alcaeus* νυμφογενῆ vocat, ut *Telestes*, qui hanc fabulam impugnat in fragm. ap. *Athen.* L. XIV. p. 616. F. Hoc fragmen-

Vol. I. P. 2. 2

tum versibus tetrametris trochaicis conscriptum esse, praeclare monuit *Boettigerus* l. c. qua observatione adjutus, versus depravatos et interpolatos in hunc modum correxerim:

*Ον σοφὸν σοφὴν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλομαι νόμ
[Παλλάδ'] ἐν δρυμοῖς ὄρεσις ἔργανον, δυνόφθαλμον
αἰσχρὸς ἐκφυγεῖσαν [εἶδους], αἰθερὶς ἐκ χειρὸν βαλεῖν
νυμφογενεῖ χοροῖτόπῃ τε φηρὶ Μαρσὺα κλέος.

Hic nihil fere mutavi, nisi quod v. 2. verba δῖαν Ἀθήναν ejeci, Παλλάδα in eorum locum substituens. ἐκφυγεῖσαν dedi pro ἐκφοβηθεῖσαν, quod metrum non patitur. νυμφογενεῖ χειροτόπῃ denique sic, ut vides, emendavi. Quod autem v. tertio εἶδους interposui, rectè me fecisse apparet ex iis, quae commentarii instar subjecit *Athenaeus* p. 617. A. ἡ γὰρ παρθένον ἔγαμον καὶ ἄπαιδ' ἐπένειμε Κλυθὼ — ὥς οὐκ ἂν εὐλαβηθείσης τὴν αἰσχερότητα τοῦ εἶδους. Sic haec scribenda sunt cum *Casaubono* et *Bourdelsio*, qui hoc *Athenaei* caput passim emendavit ad *Heliodori* Aeth. L. II p. 106. ed. Lips. — In Epigrammate nostro, v. 4. *Sierban.* dedit ἐπανθήσει cum Flor. et Ald. pr. In Lectr. Aldinae notarum ἐπανθήσει venit in Ald. sec. et filior. Aldi. *Sonnzagijs* V. cl. in Histor. poëf. brev. p. 20. emendavit: οὐκ ἔτι σῶς π. — ὥς πρὶν ἐπανθήσει. hoc sensu, nī fallor; neque tuis digitis amplius accinet tibia. Mihi *Brunckii* lectio vera videtur. — V. 489.] V. 7. λωτός. Hinc apparet, λωτός et δόναξ nihil diversum fuisse. Cf. *Antip. Sidon.* XXXV. 1. et 4. et *Brodaeum* in Miscell. L. II. 25. p. 75.

XI. Non habetur in Vat. Cod. non magis quam sequens. Planud. p. 329. St. 468. W. In imaginem Amoris vincti, armisque privati. In eodem argumento plures luserunt. Conf. *Antip. Sid. Ep.* XLI. *Satyrius Ep.* IV. *Quintus Macc.* Ep. IX. *Crinagoras Ep.* I. Amores vincti passim occurrunt in gemmis veterum. — V. 1. οὐχ ὀσίως. Nefas enim, mortales deum captivum

tenere. — V. 3. *πινερὰν ἔψιν*. faciem lacrymis foedam, ut ex imitationibus apparet. *Quintus Maecius* l. c. *κλαίῃ δυσειζδυτῶς σφυγχαίῃς χέρας*, ἀκρίτα δαΐμον, κλαίῃ μέλα, στάζων δάκρυα ψυχολαγῇ. — V. 5. Vanus est sculptoris labor, qui te, imperium in deos exercentem, vinculis constrinxit. *Satyr. Thyill.* l. c. *ψυχρὰ τὰδ' ἀνδράποισι παρὰ μέλαια*. — τὸν εἰς τὴν κυμάναντα 9. insolentius dictum. Qui spiculis suis infixis deorum hominumque pectora perturbat, eos *κυμάνειν* dicitur. Solet autem animus curis et cupiditatibus agitatus cum mari tempestuoso comparari. *κύμα κόπριδος* dixit *Meleag.* Ep. XIX. *κυμάνει δ' ἄρα δ' πνέσας πτόρος*. Idem Ep. XXIX, et XLV.

XII. Anthol. Plan. p. 335. St. 475. W. In Pan tibiis canentem. Expressum carmen ex Platon. Ep. XIV. — V. 1. *ἔμπνι μούσαν*. *flando carmen edas*. — *λαροῖς χεῖλαις*, ut ap. *Platon.* XXIX. *μέλισσιν* — *λαροῖς ἐπὶ χεῖλαις βαῖνον*, ubi tamen lectio non omnino certa. — V. 3. *ἢ ἐκ ἢ δὲ συνῳδῷ*. ex *consono cantu*: per vices enim canebat „Pan, ut et hodie solent in Italia plebeji fidicines.“ *Brodaeus*. Junge *κλάζῃ ἀρμονίῃν*, i. e. μέλος, *κατιθέων αὐτὴν ἐκ συνῳδῷ ῥήματος*. Fistulae cantus ad verborum, quae accinuntur, mensuram temperandus est. Sensus est igitur, ut in Ep. V. *σόμεφνον μαλακοῖσι κεραισάμενος θεῶν αὐλαῖς*. — *κλάζειν* de canentibus usurpavit *Orpheus Argon.* 1274. *ἤιδον δὲ λεγὼ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον*. *Orriam.* Hal. H. 413. *οὐ μάλα νηφάλιον κλάζων μέλος*. — V. 5. *ἠνόμεφαι μεθυδριάδες*. Eadem sunt, quae *ὕδριάδες*, *ἠέθυδριάδες*, *καθυδριάδες*. Lexicis addenda vox *μεθυδρίας*. „Divisim scribendum *μεθ' ὕδριας* in censebat H. Stephanus: „sed praepositionem *μετὰ* nec sensus nec constructio admittit. Idem est enim, ac si scriptum esset *ἠνόμεφαι αἶδε μεθυδριάδες ἡγεσέντασαν ἐμφί σοι Ἰνδιαν ἔχρας*. Nec de *Me-
thydrio* Arcadiae urbe hic cogitandum.“ *Bruck.* Ejusmodi imaginem nobis subjicit *Anton. Liber. Met.* XXII. p. 142. de *Terambo*, sive *Cerambo*, viro in re

musica eccellente, qui dicebatur λόρα πρώτες ἐνδρώσαν
κεχεῖσθαι, πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι· τούτων οὖν
χάριν λέγουσιν ἐφθῆναι αὐτῷ ποτε Νύμφας καὶ χορευσάς πρὸς τὰ
κρούματα τοῦ Τεράμβου.

XIII. Bis legitur in Vaticano p. 445. Planud. p. 8.
St. 15. Wech. Scriptum est in expugnationem Macyni
urbis, tam difficilem et periculofam, ut Philippo jam
nihil insuperabile videri possit. — V. 1. Μακύνιον Aldi-
na tert. Μακύνιον καὶ Μάκυνον, ὄνομα κύριον, οὗ μέμνηται
Στράβων. Schol. Locus Strabonis est L. X. p. 692. A. unde
discimus, Macynium sive Macynum oppidum fuisse Ae-
tolorum, Talphiaffo, alto monti, impositum. Hoc cum
expugnaverit Philippus, Demetrii fil., rex Macedoniae,
Jovem poëta hortatur, ut Olympi portas claudat. *Opso-*
poci errorem, qui Μακύνιον a verbo μηχανήσθαι derivabat,
notavit *Jos. Scaliger* in Not. mstis et *L. Holsten.* qui hoc
distichon excitavit ad *Stephan.* p. 197. — τείχε' et πάν-
τα φιλότη. Vat. Cod. Hoc vulgatae fortasse praeferen-
dum: Macyni moenia, nec haec solum, sed omnino
omnia Philippus exsuperat. — αὐτὸν similiter correptum
ante ὀλύμπιον occurrit in Epigr. ap. *Pausan.* V. 24. p. 439.
et VIII. 42. p. 687. quae loca *Schneiderus* mihi indi-
cavit. — Notandum, eorum, qui de Philippi bellis nar-
raverunt, neminem expugnationis Macyni meminisse. —
V. 3. χθὼν μὲν δὴ καὶ π. Cod. Vat. quod, ut concinnius,
reponendum, etiam *Brunckio* auctore. — ἐκήττεισι.
Vat. et mox δίδμηται. Ad sensum comparandum inprimis
Ep. *Alphci Mityl.* VII. quod ex nostro expressum. Nec
inepte contuleris *Ennium* de Africano in Anth. Lat. T. I.
p. 213. Si fas caedendo coelestia scandere quoiquam est,
Mi solei coelei maxima porta patet.

XIV. Cod. Vat. p. 445. Εἰς τὸν αὐτὸν. (non apparet,
in quem) ὅτε ἀναγκάζεται πειρὴν κένειν. (l. κώνειν.) Iterum
legitur p. 508. In Planud. p. 172. St. 251. W. Car-
men obscurius etiam post egregias *Dorvillii* notas in

Charit. p. 621. Poëta videtur loqui, ira in Philippum incensus, qui convivas inter epulas veneno peremerat. Fingit autem Alcaeus, se inter potandum crudelis illius meminisse facinoris; quare statim initio, ad Bacchum conversus, *πίεμα*, inquit, ὃ ληναῖς, πολὺ πλύνει—. Sic haec vulgo leguntur. In Vat. tamen Cod. loco priorē π. Ἑλληνας, πολὺ πλ. quod equidem librariis deberi existimo. *Dorvillius* autem duplicem a poëta recensensionem hujus carminis editam esse censebat; in quarum priorē Ἑλληνες πρὸς πλ. fuerit. Hanc in lucem prodiiſſe ante Epicratem et Calliam (cf. ad Ep. XV.) interemtis, nec in ea lectum fuisse ultimum distichon, quod Cod. Vat. loco priorē omittit. — Verba ἡ πρὸς Κύνκλωψ cum sequentibus respiciunt *Homer*, Odyſſ. ε. 373. — φάρυγγος δ' ἐξέστυτο οἶνος. *Ψάμμοι δ' ἀνδρόθεστοι*· ἃ δ' ἐρεύνετο οἰνοβαγεῖων. Apud *Achillem Tat.* L. II. 23. p. 82. fortasse olim lectum fuit: καὶ τὰς αἰ καθεύδων ἐ Κύνκλωψ· σὺ δ' ὅπως Ὀδυσσεύς ἐγαθὸς γένη. Vulgo ἐ καὶ-ωψ, quo orationis acumen perit. *Alcaeus* autem noster, cum Polyphemum nominat, Philippum regem significat, (vide ad Ep. seq. 3.) qui, cum inter vinum amicos necasset, haud aliter ac Polyphemus ventrem humana carne impleviſſe videbatur. — §. 490.] V. 3. Iram et vindictam hoc distichon spirat. Obversabatur *Alcaeo* Tydeus, qui Melanippi διασχίσας τὴν κεφαλὴν ἀπέβηκε τὸν ἐγκέφαλον. Conf. *Heynium* ad *Apollodor.* T. II. p. 630. sq. *Valckenar.* in *Diatr.* p. 142. A. et *Sophoclis* *Fragm.* in *Villoisf.* *Anecd.* T. II. p. 94. — Pro ἔγκλεον in Vat. Cod. ἐν κλεον et in marg. γγ. καὶ ἐν κλεον. Hunc locum respexit *Schol. Homeri* Leidenſis ap. *Valcken.* in *Differt.* p. 97. ad verba *Homeri* ἐν κλεὸς αἶσγ. Ἀλκαῖος μὲν ἐ ἐπιγχαμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκουσαν. — V. 5. 6. omittit Vat. Cod. loco pr. Philippum inter pocula amicos veneno interfeciſſe, his versibus diserte traditur. *Pausan.* L. VII. 7. p. 539. utriusque Philippi mores adumbrans, *πρεπίνειν* δὲ, inquit, παρὰ τὰ συμπόσια ἐπὶ δεξιότητι

καὶ φίλῃς κόλῃας οὐκ οἶνον, φαρμάκων δὲ, ἐς ἔλεθρον ἐνθρόποις·
 ἃ μὲν δὴ ὁ τοῦ Ἀμόντου Φίλιππος οὐδ' ἐκένευσεν ἐρχήν· Φίλιππος
 δὲ τῷ Δημητρίῳ τὰ φάρμακα τέλειμα ἦν λαφρότατον. Quī
 insignis est locus. De ejus crudelitate *Diodorus* in *Eclog.*
 p. 573. 2. οὕτως, αἰτ' ὑπερήφανος ἦν ἐν αὐτοχρίαις, ὥς τε τοῦ
 μὲν φίλους ἀκρίτως ἀποσφάζει. Ad ejusmodi consilia exse-
 quenda eum maxime incitabat *Heraclides Tarentinus*,
 de quo locus est insigniter depravatus ap. *Livium*
 L. XXXII. 5. Et cum *Acbaeis* quidem per haec amicitiam
 firmabas. *Macedonum* [quoque] animos sibi conciliavis.
 Nam *Heracliden* amicum cum maximae invidiae sibi esse
 cerneret, multis criminibus oneratum in vincula conjecit,
 ingenti popularium gaudio. Sic hunc locum corrigendum
 suspicor, paulo leniori remedio, quam quod proposui in
Animadv. in *Eurip.* p. 198. *Diodorus* l. c. p. 573. 41.
 Ὅτι Φίλιππος θάψων τῶν Μακεδόνων τοὺς πλείστους ἐαυτῷ χα-
 λιστῶς ἔχοντας, ἐπὶ τῷ τὸν Ἡρακλείδην ἔχει φίλον, παρέδωκεν
 αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν. Cf. *Polybium* L. XIII. 4. 4.

XV. Cod. Vat. p. 508. Εἰς Φίλιππον. Planud. p. 83.
 St. 122. W. Ad *Epicratem*, quem *Philippus* cum *Callia*
 veneno necaverat. Optat poëta, ut ille *Philippo* simile
 poculum propinet. *Epicratem* poëtam comoediae mediae
 passim laudat *Asbenaeus*. Hunc tamen *Philippi* temporibus
 vixisse, haud putaverim. *Callias* Tragicus commem-
 moratur ap. *Asben.* L. VII. p. 276. A. Unde *Dorvillius*
 habeat, quod scribit ad *Charit.* p. 621. *Epicratem*,
 comicum poëtam, variis diſtertiis lacſſiſſe regem, *Cal-*
liam autem tragicum *Philippo* eadem de causa invisum
 fuisse, equidem ignoro. — Prima carminis verba, οἷος
 καὶ Κένταυροι, ducta sunt ex *Homer.* II. φ. 295. Conf.
Callim. Ep. XLIV. *Propert.* L. II. 24. 31. Tu quoque,
 o *Eurytion*, vino, *Censauze*, peristi; Nec non *Ismario*
 tu, *Polypheme*, mero. — V. 3. μονόματος *Cyclopis* no-
 mine designat regem, et quidem, ut *Dorvillius* existi-
 mat, quod apertis verbis et ipso nomine eum incesſere

non auderet poëta, eum vitio et defectu designavit, quo *Philippus Amyntae* fil. laboraverat. Hoc fortasse argutius quam verius. Veteres, ut Cyclopes ipsos, sic illos quoque, qui Cyclopes mores et indolem referrent, monoculos, μονομῆτους, appellabant. Hoc epitheto primus usus esse videtur *Cratinus*, secundum *Phrynichum* p. 22. μονόθαλλον οὐ φητέον, ἐτερόθαλλον δέ. Κρατῖνος γὰρ μονόμμητων εἶπε τὸν Κύκλωπα. Ad defectum oculi et mores simul respexit Theocritus ille Sophista, cum Antigoni, Macedonum regis, coquo diceret: Εὖ οἶδα, ὅτι αἰμὲν με θάλας τῷ Κόκκλω πεπαρθεύει. quod dictum capite luit, secundum *Plutarchum*. T. II. p. 11. C. Conf. *Aelian.* V. H. XII. 43. — Pro οἰνοχάρων vulgo αἰμοχάρων legitur, quod sensu caret. Illud Cod. Vat. praebebat. *Philippus est Charon in vino, qui non per stygiam aquam et sutili cymba, ut Charon, homines ad inferos transvestat; sed toxicato vino et poculis medicatis in Tartara mittit miseros convivas, Dervilli* verba sunt. Vocabulum οἰνοχάρων fictum ad similitudinem v. λεβητοχάρων, quo usus est *Cercides* jambographus, teste *Aschen.* L. VIII. p. 347. E. quem vix recte interpretatur magnus *Casaubonus* p. 603. 47. — ἧ εἰς. ad Epicratis Manes conversus. πρόσποιν. Haec Theramenem nobis in mentem revocant, ap. *Xenophontem.* Hist. Gr. L. II. p. 367. ἀπὸ γὰρ ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κύνειον εἶπε, τὸ λεγόμενον ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν αὐτὸν, Κριτὶς τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. *Propino hoc pulcro Critiae*, interprete *Cicerone* in *Tuscul.* Quaest. I. 40. Vide, an in πρόσποις respiciatur ad vocabulum πρόσπομα, quo medicamenta, venena inprimis, in potu sumpta significabant, docente *Casaubono* ad *Athen.* L. II. 17. p. 118. sq.

XVI. Anthol. Plan. p. 10. St. 17. W. Elegans Epigramma, in quo Titus Flaminus, Graeciae liberator, cum Xerxe comparatur. Scriptum videtur circa Olymp. CXLVI. 1. A. V. C. 558. postquam imperator Romanus in ludis Isthmicis Graecos liberos immunesque esse

jusserat; quo praeconio audito *majus hominum gaudium fuisse, quam quod universum caperens*, Livius narrat L. XXXIII. 32. Conf. *Plutarch.* in Vit. Flamin. c. X. — V. 2. *ἰδρύσας*. Idem Italiae tribuitur epitheton Ep. XXII.

XVII. Cod. Vat. p. 216. Planud. p. 271. St. 390. W. De honoribus Hesiodo post mortem habitis. — V. 1. *Δορυδαῖος ἐν νέμῳ*. in luco Jovi sacro, qui in Locride sub Nemei nomine colebatur. Ibi enim loci Hesiodum interfectum esse, narrat *Thucyd.* L. III. 96. τοῦ Διὸς τοῦ Νεμίου τῷ ἱερῷ, ἐν ᾧ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς λέγεται ἐκ τῶν ταύτης ἀποθανεῖν, χρησθὲν αὐτῷ ἐν Νεμῷ τοῦτο παθεῖν. Idem *περὶ τὸ Δορυδαῖον Νέμιον* contigisse, poetamque *πρὸς τῷ Νεμῳ* sepultum esse, tradit *Plutarch.* T. II. p. 162. D. E. Conf. *Tzetzes* in Praef. ad Hesiod. p. 3. ed. *Heins.* Quod vero Nymphae Hesiodi cadaver abluisse dicuntur, ad id referendum est, quod *Plutarchus* narrat, poetæ cadaver in mare devolutum esse. — Seq. vers. pro *κρηνίδων*, quod adjective de Nymphis usurpatum passim occurrit, substantive de fontibus nusquam, nisi in hoc loco, *Schneiderus* *κρηνίδων* scribendum suspicabatur; idem *Scaligero* in mentem venisse, apparet ex Schedis Bibl. Bodlej. Propius ad vulgatae ductus accedit conjectura *Gilberti Wakefield*, quam veram puto — *κρηνίδων*. Hac forma usus est *Eurip.* in Hipp. 208. *δροσυστὴς ἀπὸ κρηνίδων*. — V. 3. *γάλακτι — μέλιτι*. Vino et melle inferias faciebant veteres. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XCVIII. 9. Hoc *Alcaeus* refert ad cantus suavitatem, qua Hesiodus excelluerit: *τοῖσι γῆρυν, mellitam* puta. — *Mouetun* Cod. Vat. Gustaverat Hesiodus aquam e Musarum fontibus, quae *λοισσάμεναι τέρενα χερὰ Περιμνησοῖο ἢ Ἰαποκρήνης ἢ Ὀλμειοῦ Ζαθέου, Ἀκροτάτη Ἐλικῆν χερσὶς ἀνέποιήσαντο*. *Hesiod.* Theog. 5. sqq.

XVIII Cod. Vat. p. 291. sq. Planud. p. 272. St. 392. W. ubi plura vide in Hipponacten jambographum carmina. Conf. ad *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. — V. 1.

In Hipponactis tumulo spinas et carduos nasci dicens, ad asperos illius hominis mores genusque scribendi fellis plenum respicit. Comp. Ep. *Hegeſippi* VIII. in Timonem; et in eundem *Zenodori Eph.* Ep. II. — V. 1. ἐν-
τέτροφε. Plan. ἐπὶ τέτροφε. Vat. — βότρυν ἐκ' οἰνάνθης.
mites uvas in sativis vitibus. Vide ad *Meleagr.* Carm. I. 8.
p. 4. ἐπὶ in hac ῥήσι abundat, ut saepe. — Vitis ut
nascatur in *Sophoclis* tumulo, optat *Simm. Theb.* Ep. II.
— T. 491.] V. 3. πινυόμεσαν ἄχερδον. Secundum non-
nullos spinæ genus, quod in Gyaro insula provenire ait
Ansigon. Caryst. C. XXI. θανάσιμος ἐστὶν ἡ ἄχερδος, καὶ εἰς
ἄλλο δένδρον ἐμπλήξῃς (fort. ἐμπλήξῃς), ἀφαναίνει. At hanc in-
terpretationem reliqua non admittunt, quæ de fructu
quodam agi satis declarant. Est igitur ἡ ἄχερδος h. l. py-
rus sylvestris, cui proprium est τὸ πινυεῖν et τὸ ἀπεστύφειν
τὰ χεῖλα. Vide *Beckmann* ad *Aristot.* de Mir. Aufc.
c. 155. p. 321. sq. Pro δδῖτων, quæ verissima est
lectio, in margine Cod. Vat. γρ. δδόντων. In Ep. *Ἰδισπ.*
CCCLXXXVI. immaturam uvam aliquis χεῖλα στυ-
φθῆις ἐπέβαλεν, ὡς ἂν δδῖταις εἰς νισσομένοις ἡμιδαὶς
ἐπέβαλεν. — φέρυγγα editt. nonnullæ Planud. quod
vitium a *Sterbano* propagari non debebat. δέψαι καρφα-
λέν. *Bianor* Ep. IV.

XIX. Cod. Vat. p. 268. Anth. Plan. p. 282. St.
408. W. Scriptum hoc carmen in Pyladem, Megalo-
politanum, citharoedum, cujus mortem Musas et Bac-
chum vehementer afflixisse poeta ait. De hoc Pylade,
qui Philippo Demetrii fil. regnante floruit, quaedam
commemorat *Plutarch.* in Vita Philopoem. XI. Tom. L.
p. 362. cum quo conferendus *Pausan.* L. VIII. 50.
p. 701. Πυλάδην Μεγαλοπολίτην, κισσαρέδου τῶν ἐφ' αὐτοῦ
δοκιματάων καὶ ἀνερμημένον Πυθικὴν νίκην. *Orsorozi* errorem,
qui de Pylade, pantomimo, Italicae saltationis inventore
celeberrimo, sed longe recentiore (vide *Suæon.* in Vit.
Aug. c. 45. *Suidam* v. Πυλάδης, et *Aschen.* L. I. p. 20. E.)

cogitabat, et *Brunckium* secum in errorem abduxit, ita ut hoc Epigr. nostrum *Alphæo Mitylenaco*tribuendum esse, perperam statueret, primus praeclare detexit et

refutavit *Schneiderus* in *Anaj. crit.* I. p. 11. — V. 1. *Cod. Vat.* qui vers. sq. *iv.* omittit. — *ἐν χροῖ κρημέννα.* Describitur quae vulgo *ἐν χροῖ ἡ κουρὰ* vocatur. — V. 3. Ipse Phœbus in Pyladis honorem lauri coronam de intonsa deposuit coma. Coronae enim, quarum usus tantum in sacrificiis festisque (vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III. 3.), luctu nuntiato, deponi solebant. Nota sunt, quae de *Xenophonte* narrantur, cum sacra facienti filium in pugna periisse nuntiatum esset. *Diogen. Laërt.* L. II. 54. p. 113. ibique *Menag.* p. 101. sq. *Theseus* coronatus Delphis domum redux, cum *Phaedram* vidisset mortuam, *τί δῆτα, αἰτ, τοῖς ἀνέστημι καὶ Παντοῖσι φύλλαις δυστυχὲς θανάτῳ αὐτῆς.* in *Eurip. Hippol.* 806. Conf. *Valcken.* p. 250. D. E. — V. 5. *Musae* plorabant; quarum lugubrem vocem *Alopus* audiens, undas cohibuit. *Alopus*, *Arcadiae* fluvius; *Pylades* enim *Megalopolitanus*. Flumina cursum dicuntur sistere, cantu egregio audito. *Horat.* I. Carm. XII. 9. *Arctæ materna rapidos morantem Fluminum lapsus.* Sed in hoc *Horatii* loco et similibus admiratio significatur; in nostro carmine luctus significandus erat, ut ap. *Moschum* *Eid.* III. 72. τοῦτο, μέλη, νῆον ἄλγος. ἀπώλετο πρὶν τοι Ὀμηρος, τῆνο τὸ Καλλιόπης γλυκερὸν στόμα καὶ σε λήγοντι Μούσῃσι καλὸν νῖα πολυκλαύστοις παῖδρος. Simile quid si dicere voluit *Alcaeus* noster, non satis diserte locutus est. — V. 8. *εὐδησίην ὄλον. δάραν εἰ inevitabilem.* Describens *Orcum* *Propertius* L. IV. XI. 4. *Non exorato stant adamante viae.* II. 9. 15. *εἰς Τάρταρον* — *Ἐνθα εὐδησίαι τε πύλαι καὶ χάλκινος οὐδός.*

XX. *Cod. Vat.* p. 285. sq. *Planud.* p. 254. St. 368. W. In *Aspadium* quendam, qui in mari *Aegæo* naufragium fecerat. — V. 1. post *πλοῦς* vulgo colon

ponitur. Deinde ἐν δὲ βαρύνει λ. Sic etiam Vat. Cod. nisi quod βαρύνει exhibet. — V. 2. Ἀσπασίος πικρὸν ἔτευξα μ. Vat. quae lectio non temere spernenda. In ἔτευξα aliud verbum latere videtur. — V. 4. ἡλαίμενον. Sic emenda-
 vi. In membranis etiam scriptum ἡαιόμενον, quod in-
 septum est. ^aBruck. In Cod. Vat. ἡαιόμενος. Probabilis
 emendatio. ἡαίεσθαι, quod proprie rumpere, rumpendo
 destruere significat, h. l. de cadavere fluctibus lacerato
 ponitur. Lemniades ἰὸς Ἰβήλαιον ἀκίτας. *Apollon. Rhod.*
 L. I. 617. ἔοικεν Ἰβήλαιῳ. Idem L. I. 1034. Pro obiit
 usurpatur ap. *Theodorid.* Ep. XIII. — Fieri tamen potest,
 ut pro ἡαιόμενον, una litera mutata, corrigendum sit,

— σῶμα δὲ πόντος

ἔκρυψ' Ἀλγυίῃ ἡαιόμενον πάλαι.

Quod in hac re etiam magis proprium est quam prius.
Oppian. Hal. L. III. 23. κρῶθ' ἡκατὸν πέτραις — ἡαιόμενον.
Sophocl. in *Ajac.* v. 727. ὡς οὐκ ἡρῆσαι τὸ μὴ εὖ πέτραις
 πᾶς καταξαρθεῖ θανέιν. Vide ad *Diodor. Zon.* Ep. IX. —
 V. 5. 6. Si sanum est hoc distichon, poetæ subtilitatem
 desidero. Antithesis enim, quam inchoavit verbis ἡίεσθαι
 δ. ἅπας μόρος, vix iusta et perfecta est.

XXI. Cod. Vat. p. 273. Planud. p. 227. St. 331. W.
 In cippum, tumulo mulieris, quae Phidis appellabatur,
 impositum. Inscriptionem hujus cippi aenigmaticam

poeta hoc carmine interpretatur. — V. 1. ὁ παροδῆται.
 Vat. Cod. ὁ παροδῆταις — μῖθος Planud. Etiam in Vat.
 membranis vocabulo πέτρος superscriptum μῖθος. Cippo,
 de quo agitur, bis insculpta syllaba φ, neque quidquam
 praeterea. Pro σμίλαις Ed. Flor. et Aldina pr. σμήλαις.
 σμίλη h. l. caelum est. *Hesych.* εὐσμίλωνα. εὐ κατασκευασμέ-
 να ἐκ τῆς λατομικῆς σμίλης. Pro stilo usurpavit *Aristoph.*
 in *Thesm.* 789. δέλται δέξασθε σμίλης ἑλκούς. — V. 3.
 ἔρα γυν. Cod. Vat. — V. 4. τῶν χθ. Plan. τῇ habetur

tamen in Lectt. Aldinae pr. et in Ald. sec. — *χρικός*, quia inter numeros graecorum 4 quingentos valet. — §. 492.] V. 5. *κορυφομένος*, numerus duplicatus. — V. 6. Hac via an verum sensum investigaturus sit, dubitat. Conf. ad *Meleagr.* Ep. CXXIII. 11. — V. 7. ἡ δ'

vulgo. — *ἐφρασίμην* Vat. Cod. Oedipi, doctae Sphingis carmina interpretantis, nomen in proverbium abiit, *Plant. Poen.* l. 3. 34. *isti quidem, berce, orationi Oedipo Opus est conjectore, qui Sphingi interpret fuis.* — V. 10. *φίγγες* — *ξυνοίς*. Prudentioribus diserta, stolidioribus obscura. *Pindar.* Ol. II. 132. carmina sua, haud raro aenigmatica, appellat *βίλη φανῶντα ξυνοίσι*. Ap. *Eurip.* *Iphig. Taur.* 1092. cantus Halcyonis *εὐξέντος ξυνοίσι βοά*. In *Epigr. ἑδεσπ.* DXVII. Heracliti opera indoctis *ἔρφη καὶ σότος ἔστιν ἡλῶμεται* ἢ *ὅς σε μύστης* *Εὐαγγέλι*, *φανερῶ λαμπρότερος ἡέλιου*. Quaedam huc pertinentia dedit *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 510.

XXII. Cod. Vat. p. 244. Planud. p. 200. St. 291. W. ubi medium deest distichon, quod accessit ex *Plutarch.* Vit. *Flamin.* c. IX. T. II, p. 478. ed. Tubing. unde intelligitur, hoc carmen ab *Alcæo* scriptum esse post pugnam ap. *Cynoscephalas* pugnatam, — cujus gloriam *Aetoli*, qui tum a Romanorum partibus stabant, temere arrogabant sibi: *ἵστε καὶ γράφεσθαι καὶ ᾄδεσθαι προτέρους ἑαίρους ὑπὸ τειχῶν καὶ ἰδιωτῶν, ὁμοῦντων τὸ ἔργον* ἢ *μάλιστα διὰ στόματος ἢ τεντὶ τὸ ἐπίγραμμα* " *Ἀλκαυετοι . . . σούτ' ἐπίπτες μὲν Ἀλκαῖος, ἐφρυεῖζαν Φιλίππῃ, καὶ τὸν ἡριθμὸν τῶν ἐποθανόντων ἐπὶσεύεσθαι*. λεγόμενοι δὲ (hoc *Epigramma*) *πολλαχρὸν καὶ ὑπὸ πολλῶν, μᾶλλον ἢ τὰ τῶν Τίτων ἢ τὸν Φίλιππον. ὁ μὲν γὰρ ἐντικυμῶν τὸν Ἀλκαῖον ἐπὶ ἐλεγεῖα παρεβάλλεν* " *Ἀφλαῖος . . .* *Livius* L. XXXIII. 11. *Quinctius succensebas non immerito Aetolis ob insatiabilem aviditatem praedae et arrogantiam eorum, victoriae gloriam in se rapientium, quae vanitate sua omnium aures*

offendebat. — V. 1. ἄκλαυτοι, tres Aldinae. Pro ἄτακτοι ed. Flor. et Ald. pr. ἄταφοι. — Cum *tumulus* in proximis commemoretur, *Petitus* in LL. Atticis p. 673. vulgatam lectionem emendatione egere putavit, ἄτακτοι corrigens. Contra quem Vir Doct. in Misc. Obsf. V. p. 22. monuit, *Alcaeus* aemulari *Homerum*, ἄκλαυτον et ἄτακτον jungentem, Il. x. 386. Odyss. λ. 54. 72. Revera autem illi, de quibus h. l. agitur, diu insepulti relictī sunt. *Livius* L. XXXVI. 3. Rex — *Philippum* *Megalopolitanum* cum duobus millibus hominum ad legenda ossa *Macedonum* circa *Cynoscephalas*, ubi debellatum erat cum *Philippo*, misit; sive ab ipso, quaerente sibi commendationem ad *Macedonum* gentem et invidiam regi; quod insepultos milites reliquisset, monitus; sive ab infira regibus vanitate ad consilium specie amplum, re inane, animo adjecto. *Tumulus* est, in unum ossibus, quae passim strata erant, coacervatis, factus. *Alcaeī* Epigramma igitur videtur fuisse compositum, antequam *tumulus* ille exstructus esset. Quod vero *tumulus* commemoratur, id, *Wesselingio* monente ad *Petitum* l. c., non proprie de sepulcro, sed de ipso *Thessaliae* campo, in quo occisi contra *Graecorum* morem insepulti manserant, accipiendum est. — V. 2. Ἡμαθίης τε. Plan. — V. 5. Ἡμαθίη. in Aldina pr. et tert. et Ascens. — V. 6. θεὸν δ. ᾗλετ' Cod. Vat. — θεὸν ἐλάφην. fortasse ex *Homero* expressum Il. XIII. 101. Τροϊανί, δὲ τοπάρως περ Φυζικινῆς ἐλάφῳσιν ὁλοκίσαν. De leone *Dioscorides* Ep. XI. δὲ θηρίων καὶ ἄλλων τετραπόδων, ἐλάφην ἴδραμεν ὀξύτερον. Homo timidus et fugax ἐλάφῳς vocabatur. Vide *Suid.* in ἐλάφῳσιν. — Hoc Epigrammate *Alcaeus* *Philippi* *Macedonis* animum adeo exasperavit, ut distichon in eum conscriberet, quo significabat, quomodo, si potestas ei facta esset, in *Alcaeam* consulturus esset. Hoc distichon ab iis, qui *Wecheliam* curaverunt, receptum est, cum a *Stephaniana* et antiquioribus abesset. Additum Scholion: ἴδεν ἱερών,

ἐν τῇ ἐντίχῃ τῷ προτέρῃ ἀντὶ τοῦ ἀφλοῖος καὶ ἀφίλος εὐρίσκεται ἐν ἄλλῃ τινὶ βιβλίῳ ἀφλοῖος καὶ ἀφυλλος. Deinde legitur: τῷ δ' ἐπὶ βουνῷ Σταυρὸς ἐπ' Ἀλκαίῳ ἴσταται αὐτόματος. In his βουνῷ, colle, fortasse sincerum est.

DIOSCORIDIS EPIGRAMMATA.

¶ 493.] I. Cod. Vat. p. 574. Vitiis inquinatum edidit Kloss. ad Tyrt. p. 115. — V. 1. Ἀμφικονίτην. Cod. Vat. et Tryll. apogr. In eodem apogr. μυελίνην legitur, Carnem teneram et delicatam significat τὸ μυελινόν, ut in Lusibus LXIV. *Quidam mollior anseris medulla.* ubi vide Intrpp. — Ἐρως ἔπλασεν. Vide ad *Meleagr.* I. 10. p. 5. Similis lusus est ap. *Rbian.* Ep. II. — παίζων. Saepe pueri petulantia cum crudelitate conjuncta indicatur. Conf. ad *Asclepiad.* Ep. VIII. — V. 3. ἡρεθίσαι. Sic »Buherian. Cod. Aliud apographum e Gaulmini Cod. »derivatum ἡρεθίσαι. Scribendum ἡρεθίσαι, ut constet »metrum. « *Brunck.* ἡρεθίσαι est in membranis et in ap. Lips. — Jovem irritare cupiens, quod Sofarchi femora Ganymedis femoribus longe pulchriora sint. ἡρεθίζειν in re venerea proprium. *Achilles Tat.* L. V. p. 347. οὐδέν σε ἡρεθίσαι εἰς τὴν Ἀφροδίτην. *Aristaen.* I. Ep. XXVII. p. 66. ἕτερα δὲ τοῦ σώματος ἐγύμνασε μέλη, τὰ δυνατὰ, ὥπως ἂν πολλὰ λαβόντες τὸ μακρόν ἡρεθίσαι. — Γανυμήδου μηρῶν. *Sophocles* ἐν *Κολχίῃ* περὶ Γανυμήδους τινὲ λόγον ποιούμενος· Μηροῖς ὑπαίθρων τὴν Διὸς τυραννίδα, ap. *Athen.* XIII. p. 602. E. *Aeschylus* ap. *Plutarchum* I. II. p. 751. C. σέβας δὲ μηρῶν εὐκατηρέω. *Soloni:* ἔς θ' ἥβης ἐρχομένῳ ἐπ' ἄνδρα παιδοφιλήσεις, Μηρῶν ἡμεῖσιν καὶ γλυκεροῦ στόματος. ut hos versū exhibuit *Brunck.* in *Gnom.* p. 73.

II. Cod. Vat. p. 571. Edidit Kloss. ad Tyrt. p. 112. De Demophili pueri osculis divinatio. — V. 2. κέτην.

Cod. Vat. — V. 4. *μνῆν*. Cod. Vat. Hoc Kloss, mutavit in *μνῆν*. Similiter *Horatius* ad *Lydiam*, anum factam: *amat Janua limen; Quae prius multum faciles movebas Cardines*. I. Carm. XXV. 3.

III. Cod. Vat. p. 575. Edidit *Toup*, ad *Longin*. p. 386. De puero avaro, cujus severitas, nisi argento dato, leniri non poterat. — V. I. *πλήρη*. Vat. Plenis ad *Hermogenem* accede manibus, et nihil prohibebit, quominus libidini tuae plene fatis facias. — *παιδοκέραι ὦν σοι*. Vat. *παιδοκράζων* apogr. Lips. et in marg. *παιδοκράας ὦν*. Probabiliter haec emendata sunt a *Brunkio*; melius tamen scripseris cum *Toupio* — ὅσα σοι θ. — *παιδοκέραι*. *puerorum appetens*. Corvis lupisque comparantur paedicones propter illorum animalium rapacitatem. *Suidas* v. *Δογγῖνος*. — *Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοκράτες εὐπρεπεῖς αἰτίας ἐφευρίσκουσιν εἰς ἄγαν τῶν ὕψιων. οὐκ ἐπιπολεῖν* dicuntur, qui calida vota concipiunt, optantes sibi, qualia per somnum nobis fingere solemus. *Theocritus*. Eid. IX. 16. *ἔχω δὲ τοι, ὅσα' ἐν ὀνείρῳ φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας*. — V. 3. *στύγην*. *superbum illud supercilium et contractum ut remittatur, efficies*. *Diphilus* ap. *Athen*. L. II. p. 35. C. *τὸν τὰς ὀφρῶς αἰσόντα συμπεριθείς γελᾷν. λέγειν τὰς ὀφρῶς* dixit *Aelian*. in *Epist.* XV. *χαλάσας ὀλίγους τὸ μίτωπον*. *Aristoph.* *Vesp.* 653. Similiter *Alciphron* L. III. Ep. III. p. 278. *ὁ κατασπανὼς τὰς ὀφρῶς — χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἡμεῖδες, ἀντὶς τὰς ὀφρῶς ὑπομειδία πρὸς με*. — *στύγην δ. τάσιν*. ut *Eurip.* in *Hipp.* 173. *στύγην ὀφρῶν νέφος*. et 290. *στύγην ὀφρῶν*. — *Πρὸ ἀλιεύς* in fine versus in apogr. *Spallett.* invenio *ἀλιθῶν*. in apogr. Lips. *ἀλιεύς*. *Toupius* l. c. *ἀλὶ δόση* emendavit. — *ἀγκιστρῶν* hoc loco pecuniam et munera significat, quibus pueri amplexus emendi essent. Frequenter ad rem amatoriam verba transferuntur a re piscatoria. *Aristaenet.* L. I. 5. p. 14. *γυναικα, ἣν Χαρίδωμος ἐν ἀγορᾷ προΐδυσαν ἰδὼν ἀγκιστρῶν*. Cf. *Abresch.* *Leitt.* p. 286. *T. H.* ad *Lucian*, D. *Mort.* VIII.

— V. 5. »πελλὴν δέσσειν. quid hoc sit, nescio. Ni mea me »fallit opinio, corrupta haec sunt, ut et quod praecedit »λιμένος. Repeno: ἔλξεις ἐκ λίμνης πελλὴν μύλον. « Br. In ejusmodi locis lubrica est critica. λίμνης fortasse verum est; an δέσσειν rejiciendum sit, dubito. δέσσειν exqu Coast pro aqua ponitur ap. Eurip. Iph. Aul. 182. Aristoph. Ran. 1377. Nec ineptus exoritur sensus. Piscator, qui frustra praedae inhiavit, dici poterat, non pisces, sed meram aquam hausisse, et quidem πελλὴν, ut inutilis aquae copia opponeretur expectatae piscium copiae. Pro λίμνης tamen desidero vocabulum generalioris significationis; fortasse

ἔλξεις ἐκ ΛΙΒΑΔΟΣ πελλὴν δέσσειν.

qua minima mutatione sensus efficitur haud paulo argutior. λιβάς. σταγὼνα. κρήνην. Suidas. Eadem ratione h. v. interpretatur Hesychius, qui addit vocem θερύπτειν, in φρεσίν, ni fallor, mutandam. Antip. Sidon. LIX. — θροσφῆς πίσιμη ἐκ λιβάδος. qui locus inprimis notandus. Ut hic πελλὴ δέσσειν, sic ap. Callim. H. in Apoll. 112. σιδανος ἐξ ἰσφῆς ὄλην λιβάς. — V. 6. δαπάνη κόλλοπι. cinaedo prodigo. Lenones, qui nec suae ipsorum pudicitiae parcunt, μαστροποὶ κόλλοπες vocantur a Diphilo ap. Athen. L. VII. p. 292. B. Vide Casaub. p. 519. 48. Vulgarem vocabuli κόλλοψ significationem multis illustrarunt Interpr. Thomae Mag. p. 542. 199. Eam, qua h. l. ponitur, attigit Hesych.: καὶ τοὺς σκληροὺς καὶ παρηβηκότας παῖδας ἐνταῦθεν κόλλοπας φασιν. Grammat. Bibl. Sangerm. ap. Rubik. ad Tim. p. 161. Κόλλοπας, φασί, δὲ κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων, οὓς καλοῦσι κολλάβους, οὗ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὐβουλος ἐν Ἀντιόχῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. — Pro συντρέφεται ap. Lips. ἀντρέφεται.

IV. Cod. Vat. p. 595. Edidit Watson ad Theocrit. T. II. p. 181. et Schneider in Per. crit. p. 95. qui sibi hujus carminis sensum expeditum esse negat. In univ-

versum quidem satis apparet, poetam conqueri de conditione sua in pejus mutata, cum se in meliorem perventurum esse sperasset; sed in singulis haeremus. — V. I. ἀλλ' ὃ σον εἶπα ἐξέφυγον. Cod. Hoc *Salmas.* mutavit in ἀλλ' ὃ εὐνοῖδας, οὐκ ἔφυγον. Hujus conjecturae partem recepit *Br.* qui tamen in *Leclt.* corrigendum censet: ἀλλ' ὃ σον εἰπῶν, ἔξέφυγον —. ὃ σον εἰπῶν. dicis causa tantum. Servanda lectio cod. ἀλλ' ὃ σον εἶπα. Hoc vixdum dixeram, cum sorti longe graviori obnoxius sum factus. ὃ σον tantummodo, ut ap. *Theocrit.* XXV. 73. ἀπὸ χθονὸς ὃ σον κείρων. Ap. eund. *Eid.* I. 45. τυτθὸν ὃ σον ἀπωθεν. Sequentia, ἔξέφυγον τὸν ἑμὸν — poetae de libertate vixdum parta gloriantis verba. Similis locus est *Philiippi Theff.* Ep. II. τὸν καλὸν ὡς ἰδόμεν Ἀρχίστρατον, οὐ μὲν τὸν ἔρμῳ, οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφην — Εἶπα, καὶ ἃ Νήμοις με συνέργασεν. Delenda igitur in fine versus interrogandi nota, et vers. sequ. pro colo comma ponendum. Cum proximiis comparandus *Aristarch.* L. I. 22. p. 57. περὶ τὴν ἐρωμένην ἀπῶν, ἀκὴ δευτέρην ἤταν. ὑπομένω καὶ χεῖρονα τῆς προτέρης. — Paulo insolentius dictum μόρια λατρεύειν; sed elegans est vocabuli μόριος usus, ubi de numero ad magnitudinem transfertur. Sic μόρια κλαίειν. *M. Argent.* Ep. XXXI. μόριον κῦδος. Ep. ἀδίσκ. DCCL. μόρια τειρομένα. *Crinagor.* Ep. XVII. — Mox non video, quomodo Aristocrates τρίτος δεσπότης vocari possit, nec dubito, quin haec verba vitium traxerint. Quam tamen olim proposui conjecturam, χεῖρονα, eam nunc repudio, ut jejunam. Duriorem esse conditionem suam quam antea, in superioribus dixerat; quid attinebat idem repetere? Gravius quid desideratur. Multis tentatis, nihil plane satisfacit. Quare hunc locum acutioribus emendandum trado.

V. 494.] V. Cod. Var. p. 595. Prius distichon edidit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 80. posterius *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 113. Deos ὀφειλὸς poeta testes facit foederis cum Athenaco in convivio juncti. Cum foedera libando et

sacrificando jungantur, *επονδῶν* et *λιβανωτῶν* ut testes invocant. Male v. 1. in Cod. *επονδῶ καὶ λιβάνω τε*. *λιβανωτῶν* recte et ex grammaticorum praeceptis dicitur. Conf. *Bod. a Stap.* ad Theophr. IX. p. 976. *Alberti* in Obsl. Phil. p. 9. sq. et *Westen.* in N. T. I. p. 249. Deos, ab utroque inter potandum invocatos, crateri quasi immixtos fuisse fingit. Sic *Meleager* puellae nomen inter pocula pronuntiaturus, *σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μέγ' ὄνομα*. Ep. XCVIII. et Ep. XCIX. ὧς τὸ ποθεῖνδον ὄνομα' ἐν ἀκρήτῳ συγκιρῶσας πίωμας. — εἰ φίλος τέρματ' ἴ. ἔχεις. foederis testes gravissimi. Sic plane *Euripid.* in Or. 1343. ubi *Electra* fidei precibus accedens *Hermionen*, εἴπαινον ἡμῶς, αἰτ, κἀποκούφισον κακῶν, *Σωτηρίας* γὰρ τέρμα' ἔχεις ἡμῶν μόνῃ. ἐν σοὶ δατεῖν ἡ σωτηρία ἡμῶν. *Schol.* In Suppl. 615. κακῶν δ' ἀναψυχὰς Θεοὶ βροτοῖσι νόμοισιν, Ἀπάτων τέρμα' ἔχοντες αὐτοί. — V. 3. ὧς *Klosz.* — Si quis hoc carmen in fine truncatum existimaverit, me sibi consentientem habiturus sit.

VL. Cod. Vat. p. 595. Edidit *Klosz.* ad Tyrt. p. 71. *Warson.* ad Theocrit. T. II. p. 131. *Zephyrum* poeta precatur, ut *Euphragoram*, qui ad oraculum consulendum profectus erat, salvum et incolumem referat. — V. 1. ὧς Ἰλαβες. tibi creditum puerum finibus nostris reddas incolumem. *Horas.* I. Carm. III. *Kloszius*, quem verus sensus non latebat, corrigere tamen conatus est ὧς Ἰλαβες. — *πενήτατε*. Cf. *Bacchyl.* Ep. XX. — V. 3. ὀλίγων τῶας. Cod. Prius praefereundum videtur, ut elegantius. Sensus est: τῶας τὸ μέτρον τῆς πορείας εἰς μέτρον ὀλίγων μηνῶν. Fac, ut paucis mensibus peractis in patriam redeat. Cum sequentibus comparandus *Theocrit.* Eid. XII. 2. εἰ ἐὶ ποθεῖντας ἐν ἡματι γηράσκουσιν. *Virgilius* Ecl. VII. 43. Immo ego *Sardeis* videar tibi amarior herbis — Si mihi non haec lux toto jam longior anno est. — *Kloszius* in suo apogr. πόνος invenerat, quod lectioni χρένος, ab ingenio ipsi oblatae, temete praetulit.

VII. Cod. Vat. p. 96. Διοσκορίδην εἰς Ἀρσινόην ἱταίρων
 Σωσιπάτρου. Hoc et sequens Epigramma fortasse *Sosipatro*
 auctori tribuendum est. Quod si autem nostrum carmen
Dioscoridi recte inscribitur, duo illa Epigrammata, quae
 ut *Sosipatri* leguntur p. 504. nostro vindicari debent.
 Omnibus enim in Cod. Vat. adscripta verba τοῦ αὐτοῦ.
 (Διοσκορίδην.) — Hoc nostrum Ep. edidit *Reisk.* in Misc.
 Lips. IX. p. 118. nr. 295. qui primum distichon exhibuit,
 ut est in Cod. ἔρκος δ' π. Ἀ. θέρμενος Σ. Jusjurandum
 erat, quo *Sosipatro* *Arfinoës* amor spondebatur, *Tere-*
tes Brunnii aures procul dubio hiulca oratione offen-
 debantur, quae emendationem suadet, sed minus vio-
 lentam. Hanc aliquando repertum iri, vix dubito. —
 V. 3. ἐφυλάχθην apogr. Lips. unde *Reisk.* fecit ἐφυλακτῆ,
 hunc autem allatrat sterilis cupido; infelici conjectura.
Arfinoë datam fidem fefellit, alii viro nubens; *Sosipater*
 autem pristinum amorem adhuc servabat. — V. 4. οὐ
 φανερή. quandoquidem nulla juris pejerati poena *Ar-*
finoë nocuit, ut *Horatius* loquitur in re simili II. Carm.
 VIII. *Ovidius* III. Amor. III. 1. 2. *Esse deos, i crede.*
Fidem jurata fefellit: Et facies illi, quae fuit ante, manet.
Tibull. I. El. VI. 21. *Sunt numina amanti. Saevit et in-*
justa lege relicta Venus. Rebus nimirum ex voto fluenti-
 bus; deos esse et humana curare, clamabant veteres;
 sin contra, negabant. Quaedam huc facientia collegit
Burmans. in *Propert.* p. 96. et *Muretus* in *Oratt.* Tom. I.
 p. 227. sqq. ed. *Rubuk.* — V. 5. Inauspicatas *Arfinoë*
 nuptias poeta precatur: Lacrymae et gemitus ad *Ar-*
finoës thalamum exaudiantur, quae puellae perjurae ex-
 probrent perfidiam. κληῖδες. *fores*, interprete *Reiskio.*
 Sed scribendum videtur:

παρὰ κλειθρῶν ἀκούσαις.

Conf. Epigr. *Meleagri* CIII. 4. CXX. 7. — V. 6. Vi-
 tium apogr. Lips. μεψάμενος *Reiskius* sustulit.

VIII. Cod. Vat. p. 96. τοῦ αὐτοῦ. εἰς Ἀριστομένην. Edidit Reiske in Misc. Lips. IX. p. 119. nr. 296. Aristonoeën poeta viderat Adonidem plangentem; quo fit, ut in Adonidis loco esse cupiat. — V. 1. μ' ἰστῶσαν Reisk. ex ap. Lips. ἰστῶσαν, quae Cod. Vat. lectio est, emendavit Wesseling. in literis ad Reiskium datis. — V. 2. καυμένη. luctu et planctu prosequens. Vide Intrpp. Herodoti L. II. p. 132. 19. Wessl. ad N. T. I. p. 384. — καλύβη. in pergula, ubi Adonidis pulvinar et simulacrum. Vide Seldenum de Diis Syr. Synt. II. 11. De καλύβησι fufse disputavit Salmaf. ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 813. — V. 4. συμμελαβὼν ἄπαγον Cod. Vat. Posterius vocabulum in ἀπαλὼν depravatum exhibet ap. Lips. Hoc in ἀπάγον, sive ἐπάγον; sive denique ἄπαγι mutandum censebat Reiskius, qui poetam his verbis Charontem alloqui temere statuebat.

IX. Cod. Vat. p. 116. Reiske in Misc. Lips. IX. p. 457. nr. 352. Nonnisi diversa prioris Epigrammatis editio, in qua praeter pauca quaedam vocabula, et puellae nomen, nihil fere mutatum est. — V. 1. 2. protulit Warton ad Theocr. T. II. p. 190. Cod. Vat. κλειὸν ἀγαλάκτιν Ἄ. quod Reiskius emendavit. μαζοὶ γλαυόμεναι Sosipater Ep. III. — V. 495.] V. 3. ἀπὸ πνεύσω. Cod. Vat. — V. 4. προφάσει. Cod. et in fine vers. ἡγίτω. Utrumque exhibuit Reiskius.

X. Cod. Vat. p. 107. Reisk. Misc. Lips. p. 299. nr. 326. In puellam Athenium, quae Trojae incendio canens, poetae animum amore incenderat. — V. 1. ἵππων ἔσεν. equum Trojanum. ἐμοὶ κῆκόν. non Trojanis, sed mihi perniciem asserens. ἵππον ἔδδεν, ut ἔδδεν Σιτάλκην ap. Arsen. I. p. 15. F. ubi Sitalkes carmen est a Thracibus hoste devicto cantatum. Theocrit. Eid. XV. 98. αἶτις τὸν Σίτερην τὸν ἰάλαμον ἡρίσσει. ubi vide Valcken. p. 390. — Ἄθην et ἐν π. Σιτέα dedit Reisk. — V. 2. καλῶ. Cod. —

Ego simul cum urbe conflagravi, οὐδέ τις εἶλε, quamvis mihi nihil a decenni Graecorum oppugnatione timendum erat, i. e. quamvis ipse non, ut Ilium, decem annorum expugnationem expertus. Quo sensu quid frigidius, quid ineptius? Humanum pectus non exercitu nec machinis expugnari, quid, quaeso, dictu opus erat? Nec poetæ hoc tribuendum existimo, sed librariis. Fortasse legendum:

αἰδέομαι, ὃ Δαναοί, δέκντη πένον· εἰς ἐπὶ φέγγει,
τῇ τότε, καὶ Τρῶες κήρυα ἐπωλόμεθα.

Pudeat vos, o Danaei, belli per decem annos protracti! Uno enim die illo, quo Aethenium Ilii incendium cecidit, et Troja et ego periiimus. — V. 4. *πετα.* apogr. Lips.

XI. Cod. Vat. p. 181. Edidit Reisk. in Anthol. p. 29. nr. 471. ante eum Kusterus ad Suidam v. Θαλάμη T. II. p. 161. Historia de Gallo, leonem tympani sono fugante, quam supra vidimus in Ep. Simonid. CXII. Alcaci Messen. VIII. Cf. Anstip. Sidon. XXVII. Gallus, de quo noster agit, Atys vocatur, quod nomen inter sacerdotēs Cybeles frequentatum fuisse, apparet ex loco Polybii ap. Suidam v. Γάλλος Tom. I. p. 466. Cum Cnejus, consul Romanorum, castra ad Sangarium posuisset, παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἀττίδος καὶ Βαττάκου, τῶν ἐκ Πισσινοῦντος λεγόντων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. In urbe Galatiae, Pessinunte, quam a Gallo quodam nomen accepisse tradit Sacerban. Byz. templum erat Cybeles, σεβασμῶ μεγάλου τυγχάνον. καλεῖται δὲ αὐτὴν Ἀγύλατι. Strabo L. XII. p. 567. Conf. Livium L. XXIX. 10. Sedem domiciliumque matris deorum Pessinuntem. Cicero de Arusp. Resp. 28. — V. 1. Πισσινοῦντος. Vat. Cod. et Reisk. qui hoc distichon, quo apogr. Lips. carebat, ex Kusteri edit. supplevit. — φρυγίς. Galatia olim pars Phrygiae. Quare Pessinus Phrygia urbs vocatur ap. Herodian. L. I. 11. 3. ubi simulacrum matris deum narrat πάλαι μὲν ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι εἰς

τινα τῆς Φρυγίας χθρὸν Πασσινούς δὲ ὄνειμα αὐτῷ. et paulo post: ἐπὶ δὲ τῷ προσημειῶν Πασσινούντι πάλας μὲν Φρύγιος αἰγυλίζον. — V. 2. κέμεισι τρίχα. Vat. Cod. κέμην *Kuster*. *Reisk*. — λυσσομανεῖς πλακάμους vocat *Antip. Sid.* l. c. — V. 3. et 4. laudat *Suid.* in ἐψόχθῃ. et in *Θευφορία* T. II. p. 181. Edidit *D. Heinf.* in *Exercit. ad Nonn.* p. 203. — Ἄτις. Cod. In marg. Ἄτις. Θαλαμηπλόος. Vide ad *Rbian.* Ep. IX. — V. 4. ἐψόχθῃ χ. πνεύματα θ. Vat. Cod. et *Suid.* utroque loco. *λεπιδόθῃ*, quod *Br.* dedit, est ex emend. *Salmasii*. Eidem πνεῦμ' ὕπερ deberi videtur, quod jam *Kusterus* in apogr. suo invenit. *Salmasius* sibi finxisse videtur imaginem Galli, qualis est ap. *Caull.* LXIII. 31. *Furibunda simul, anhelans, vaga vadit, animi egeus, Comitata tyranno Atys, per opaca nemora dux.* *Reiskius* autem, qui h. l. nihil a Codicis lectione recessit, Gallum sibi potius a furore quiescentem, et per hoc intervallum in antrum concedentem finxit; idque haud scio an verius sit. ἄγρια πνεύματα *Θευφορίας* non est ipsius hominis gravis anhelitus, sed aura furoris, divinitus ipsi immissa, gravesque in ejus pectore procellas excitans. De *Θευφορία* vide *Fabric.* ad *Sext. Emp.* L. I. p. 27. — πνεύματα de spiritu divino, ut πνεῦ in *Eurip.* *Bacch.* 1083. ἐκείδων θεῶν πνοαῖσιν ἰμμανεῖς. *Aeschyl.* *Prom.* 889. ἔξω δὲ δεδμευ φέρομαι, λύσσης πνεύματι μάργω. — ἐψόχθῃ. ἐκτεπιδόθῃ. ἡτέμνει. *Suidas*. Proprie refrigeratus est. Aura divina enim *Θερμὸς*, et ipse furor *Θερμαίνει τὸν θυμὸν*. *Rbian.* Ep. IX. *Θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἐνέπαιουσι πῶδα*. *Aeschyl.* in *Prom.* 884. ὑπὸ με φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλλουσιν. Opponuntur sibi *Θερμαίνου* et *ψόχειν*. *Pallad.* Ep. XXIV. ἂψ ἐκθερμαίνων ψυχόμενῃν κραδίην. — Quod si igitur hunc sensum efficere voluit poeta, Gallum, calido illo furore nonnihil sedato, antrum subiisse, scribendum, una litera mutata:

ἄγρια δ' αὐτῷ

ἐψόχθῃ χαλεπῆς πνεύματα *Θευφορίας*.

— V. 7. 8. profert *Suidas* in *ὀνομαστικῇ* T. II. p. 698. πολὺς.

δ μὴ ἐμῶναι δυνάμενος. τῷ δὲ *Kuster*. τοῦδε Cod. Vat. et *Suid.* — Leo ei obviam factus, qui vel fortes et integros viros perterrere potuerit. — Pro οὐδ' apogr. *Lips.* οὐκ. — V. 9. Instinctu quodam divino Gallus manum admovit tympano. — αὐγὴ δαίμονος. Vide, quae notavimus in Exercitt. crit. T. I. p. 72. sq. — Mox Cod. Vat. τὸν ἰδὲν τύμπανον. et sic *Suidas* legit, qui hoc distichon excitans ad v. τύμπανος T. III. p. 516. vocabulum τύμπανος ἡρσάνικῳς efferri ex hoc versu docere conatus est. Hoc *Salmasium* non impedivit, quo minus τὸ ἰδὲν corrigeret; quae correctio nec *Reiskio* displicuit, qui recentiores Graeculos multa masculino genere efferre solere monet, quae veteres in neutro extulerint. — V. 12. ἀλάφον. Vide ad *Alcaeii Mess.* Ep. XXII. — V. 13. ἀκοῦς ψόφον. Pro depravato habens *Salmas.* emendavit ἀκοῦ vel παναχῆς vel ἡχῆς. *Brunckius* sibi in Cod. lectione acquiescendum putabat: *gravem per aures acceptum sonum non ferens*. Equidem scripserim:

οὐ μὲντοις ἀκοῦς ψόφον.

In fine versus αἱ δὲ βο . . . ῆς Cod. Vat. Hoc recte videtur emendatum. — V. 15. 16. laudat *Suid.* in θαλάμῳ T. II. p. 161. In ultimo versu *Thesophyl.* Cod. Vat. τὸ θηρίον φύγῃς. *Suid.* quod *Reiskio* suggerebat emendationem, a *Brunckio* in contextu positam. In idem incidit *Toup.* in Em. in *Hesych.* T. IV. p. 200. — ἀλάφῳ pro tympano, sive alio quovis instrumento, quod strepitum edit, nove dictum. Vide, an *Dioscorides* scripserit πλατάγημα. *Alcaeus Messen.* Ep. VIII. τύμπανον ἐξ ἰερῆς ἐπλατάγησε νάπη. *Ansip. Sid.* XXVII. ἀνασχόμενος μέγα τύμπανον ἐπλατάγησε. In exitu hujus carminis haerebat *Brunckius*, cujus haec sunt: „In hoc carmine poeta loquitur, et modum, quo Cybeles sacerdos grave ex leonis occurso periculum effugerit, narrat, usque ad finem v. 13. Non video, qua ratione ipse deinde sacerdos sic ex abrupto loquens induci possit. An finis alius

in idem argumentum carminis cum hujusce coaluit initio? Duae enim hae partes non bene cohaerere videntur: aut scribendumne est? *ἔκοψε ψέφον· ὃς δὲ σαυδαῖς, μήτηρ, Σαγγαρίου — αἴτιον ἐντίθεται.* Praeter hanc difficultatem hoc quoque memorabile, quod Gal-
lus Cybelae *Θαλάμην* dedicasse dicitur. Equidem putave-
rim, cum nihil praeter tympanum in Cybeles *Θαλάμην*
dedicasse. Fortasse igitur scribendum:

ὃς δ' ἰβόνει*

Μήτηρ, Σαγγαρίου χεῖλεις πᾶρ ποταμοῦ

ἰβὼν εἰς Θαλάμην Ζωόγριά σοι, πλατάγῃμα

τεῦτο, τὸ θυρὶ φύγῃς αἴτιον, ἐντίθεμαι.

Gallus cum se e periculo servatum videret, deae, quae ipsi auxilium tulerat, e vestigio donum vovet, clamans; Hoc tibi tympanum dedicaturus assero in templum, quod ad Sangarii oras habes.

XII. Cod. Vat. p. 196. sq. *Reisk.* in Anth. nr. 523. p. 55. Parmenis Uraniae flabellum dedicat. — V. 1. laudat *Suidas* in *ῥητρὶς* T. III. p. 261. *ῥητρὶς* h. l. flabel-
lum est ad aestatis ardorem mitigandum; qualia, cum e tenuibus conficerentur tabellis, ipsa a Romanis *sabel-
lae* vocata sunt. *Ovid.* III. Amor. II. 37. *Vis tamen in-
terea faciles arcessere ventos, Quos faciat nostra mota ta-
bella manu.* Vide *Heinsium* ad A. A. I. 161. et T. H. ad *Pollucem* X. 127. p. 1307. Hanc *ῥητρὶς* *Dioscorides*
καὶ πρηνίαν vocat, quia non graves et calore molestos, sed lenes placidosque ventos movet. — V. 2. *ἄδιστη*
ῥητρὴ. Vat. — ¶. 496.] V. 3. *ἐξ εὐνῆς δι.* Meretrix que-
stus partem Veneri dedicat. *δεκάτοισμα*, quaevis pars luci-
diis delibata. Quod Parmenis Uraniae Veneri donum offerre dicitur, *Reiskius* illam pro meretrice habendam esse negans, *ἐξ εὐνῆς* corrigit, et *μόχ* *ἐκ ταύτης* pro *ἡ ταύτης*. At quod vir doctissimus statuebat, Venerem Ura-
niam nonnisi a matronis, a meretricibus autem Vene-

rem Pandemum fuisse cultam, id non tam certum est. Uraniae nomen antiquius esse videtur, quam eorum subtilitas, qui amorem, ab omni cupiditate purum, ab altero, qui voluptati conjunctus est, distinxerunt. Conf. *Pausan.* l. 14. p. 36. Certe apud *Lucianum* in *Dial. Meretr.* V. T. III. p. 292. meretrix Venerem Uraniam invocare non dubitat; aliaque p. 295. non τῇ Πανδήμῳ solum, et τῇ ἐν κήποις, sed etiam τῇ Οὐρανίᾳ se dona et sacra allaturam esse promittit. — V. 4. ἤταιρ μὲν. Cod. Vat. et apogr. Lipsi, unde *Reisk.* ἐκ ταύτης sive τοῖς ταύτης scribendum censebat; utrumque jejunum. Fateor tamen, Brunnianam lectionem, ἡ ἑταίρῳ, mihi quoque vix commodam videri. An sensus est: Nunc, flabello tibi posito, Parmenis meretrix ad aestum depellendum Zephyro utitur? Sed hoc, nescio quomodo, subabsurdi aliquid habere videtur. An Ζεφύροι de ventulo, qui flabellis efficitur, accipi debet? Hoc magis placet. *Archias* Epigr. V. βεβίδα, τὴν μαλὲρ ἐν θάλατῃ ἀμυνομένην. At sic posterior hujus carminis pars vehementer languet. Quid enim? Parmenis Veneri flabellum dedicat; eademque flabello sibi ventulum facit ad mitigandum calorem. Nihil vidj ineptius. Quid mēta? Scribendam:

τὸ δ' ἡέλου βαρὺ θάλατῃ

Ἡ ΔΑΙΜΩΝ μαλακοῖς ἐκτρέπεται Ζεφύροις.

Causam poeta reddit, cur Parmenis Uraniae flabellum dedicaverit. Ut hoc instrumentum lenibus ventis ardorem mitigat, sic diva quoque mihi Zephyro aestum temperat. Dignum itaque Venere mquus. — Jam vides, illam dedicationem factam esse in templo Arfinoës, quae sub Veneris Zephyritidis nomine colebatur. Eam ad munia sua peragenda Zephyro usum fuisse, apparet ex *Catullo* LXVI. 57: *Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat, Grata Canopaeis in loca lisoribus.* ubi vide *Dowlingum*. — Ortum scripturae vitium ex omissa syllabā ων in δαίμων, unde factum ἡδαιμ et ἡταρ. Nihil hoc er-

rore in membranis frequentius. Pro *ἐκτρέπεται* Cod. Vat. *ἐκτρέπεται* legit.

XIII. Cod. Vat. p. 273. αἰνιγματῶδες ἐπὶ ἐκβάσει νεκρῶν, ἔχοντι πέλτα καὶ λόγχη. Edidit *L. Holsten.* in Steph. Byz. p. 141. et *Reisk.* in Anth. nr. 621. p. 99. Scriptum in praeclarum illud Othryadae facinus, qui tropaeum de Argivis suo ipsius sanguine inscripserat. Loquuntur duo Argivi, qui, cum Othryaden extinctum putassent, pugnae loco relicto, civibus suis nuntium de victoria attulerant. Nunc redeuntes, tropaeum, non sine magna admiratione, positum vident. De Othryade vide quae collegit *T. H.* ad *Lucian.* p. 524. In eodem argumento, sed diversa ratione lusit *Nicander* Ep. II. — V. 1. τῷδε

κῦδος ἐν. Cod. Vat. — V. 2. ἢ Mallem τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται; τῷ in patrio casu, subaudiendo ἐνέματι. — Duo hic loquuntur superstites e trecentis Argivis, qui e longinquo inscriptum clypeum videntes, quaerunt, cuiusnam nomine inscriptus est *Doricus clypeus*? quod postea propius accedentes vident. ἀναγράφεται, licet minus proprium, servari potest; sed, meo iudicio, omnino reponendum τῷ. *Br.* τῷ Cod. Vat. quod *Br.* conjecturam firmat. — V. 3. Θυρῶ τις sejunctim. *Holst.* γὰρ Θ. et ἥδε λοχῖται edidit *Reisk.* — V. 4. ἄμμος *Reisk.* — V. 5. 6. omisit *Holsten.* — Mox κῦδος omittitur in apogr. Lips. quod abesse suspicatus *R.* vertit, ac si legisset κῦδος ἔκλεψε. *Toupius* in Ep. Crit. p. 75. φῶς ἐνέλαμψε νότον legendum esse pronuntiat. Genuina est codicis lectio, quam recte commendavit *Tyrwhitt* in Notis ad *Toupii* Opera T. IV. p. 425. κῦδος νότον, non verum, nec genuinum, sed fraude et dolo partum. ἔλαμψε vi transitiva, ut passim. *Artemon* Ep. II. puer, ὃ καλὸν ἄνθος ἔλαμψεν ἕως. *Antipater* Theff. XIII. λάμψη φέγγος ἀκουεῖσθον. — V. 7. ἥδε λ. Cod. et *Reisk.* — νῆκα. Hic in scuto Othryadis sanguine facta inscriptio, victoriam Spar-

tanorum esse pronuntiat. — *Θρόμβοι*. h. l. guttae sanguinis. Vide *Wersten.* ad N. T. I. p. 808. sq. In apogr. Lipsi. *Θρόμβους* legitur. *Lucian.* in Char. §. 24. καὶ τὸν ἡμιθνήτα κτεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τροπαῖον τῷ αὐτοῦ αἵματι. — V. 9. *παῖρα*. ap. Lipsi. ὁ *μοχθήσας*. is, qui hoc tropaeum erexit. — *πρεπάτες* Cod. Vat. — ἡ *πρεπάτες*. *Reisk.* — Rogant Argivi illi, qui loquuntur, Jovem, ut hoc tropaeum aversetur; evertere enim tropaeum religio vetabat. *σύμβ.* ἀνικῆτον *φυλέπιδ.* tropaeum de iis positum, qui in pugna superati non erant. Othryades illud quidem pro *συμβόλῃ νίκης* haberi voluit; at Argivi hoc non concedentes, ἀνικῆτον μάχης *s.* esse dicunt, pugnae, in qua victoria non parva erat ab iis, qui eam sibi, tropaeo posito, arrogabant.

XIV. Cod. Vat. p. 164. *Reisk.* in Anthol. p. 10. nr. 418. In clypeum, in quo Medusae caput cum trinis cruribus conspiciebatur. — V. 1. ὁ *Πολύττον*. Cod. Vat. quod *Salmas.* in *Πολίττον* mutandum censebat. In apogr. Lipsi. *Πολύγνον*; idque ex *Πολυγόνου* contractum putabat *Toup.* in Ep. crit. p. 74. Probanda *Salmasii* emendatio. *Πολίτης* Ceramensis commemoratur ap. *Pausan.* VI. 13. p. 482. Alius *Πολίτης* fuit inter Ulyssis socios Od. κ. 224. — Recte intellexit *Reiskius*, in ἄλλος proprium nomen latere; cui suspicioni calculum adjiciens *Heynius* in Commentatt. X. p. 117. ἄλλος corrigit. *Tyrwhitt.* in Notis ad *Toupii* Emendatt. in Suid. T. IV. p. 425. γάλλος tentat; uterque probabiliter. ἄλλος habet etiam *Suidas*, qui v. 2. laudat in *Θούρεν*. ubi ἀπὸ κρατὸς προκρήτας. — V. 3. *Γοργόνα* pendet a *σῆμα*. Caput Medusae, cujus aspectus in lapidem mutabat homines, *Λόθρεγον* vocat poeta, ut *Oppian.* Κυν. III. 222. *Μεδορέης Λόθρεγος*. — In Cod. non γυνῆ, sed γούνα legitur; idque non spernendum esse monet *Toup.* in Curis sec. p. 187. Nulla profecto mutandi causa fuit. In Analectis male distincta sunt haec duo disticha. Minor distinctio

ponenda post *Ἰερο*, major post *γραφόμενος*, ut factum est in Edit. Lips. — *δέεις τ. δ. ζ. η.* Hoc hemistich. protulit *Suid.* in *δέεις. εὐγέσεις.* *Heynius* interpretatur: *Quaeris, quid hoc sibi velis?* *Brunckius* legi velit cum V. Docto ap. *Toup.* Cur. sec. p. 187. *δέεις τούτο δ.* Hanc correctionem, in quam etiam *Tyronebius* incidit l. c., vehementer probat *Schneciderus* ad *Oppian.* p. 367. — V. 6. *ποστό.* Cod. Vat. Si signi in clypeo revera sensus fuit, quem poeta indicat, allegoria non admodum ingeniosa dicenda est. Sed *Heynius* de hoc carmine ita iudicat, ut illud pro exemplo indoctae interpretationis symboli Siciliae, in nummis obvii, habendum existimet.

XV. Cod. Vat. p. 413. Duo priora disticha protulit *Salmasius* in *Plin.* p. 87. A. ultimum p. 84. C. Totum carmen *L. Holsten.* ad *Steph.* p. 176. *Reiske* in *Anth.* p. 113. nr. 655. cujus lectiones *Brunckius* expressit. Tibiae inventum poeta Hyagnidi tribuit eamque in Cybeles sacris primum adhibitam esse ait; Marfyam vero hujus inventi laudem temere sibi arrogasse. — V. 1. Cum *Dioscoride* conspirat *Alexander* quidam ap. *Plutarch.* de *Musie.* T. II. p. 1132. E. F. Ἀλέξανδρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν περὶ Φρυγίας, κρούματα Ὀλυμπον ἔφη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας κοίσι, ἔτι δὲ καὶ τοὺς Ἰδαίους δακτύλους. Τὰς τὴν δὲ πρῶτον ἀδῆσαι· εἴτα τὸν τούτου υἱὸν Μαρσύαν, εἴτα Ὀλυμπον. Idem de *Marfya* p. 1133. D. εἶναι δὲ αὐτὸν Ἰαγνίδος υἱὸν τοῦ πρώτου εὐρέντος τὴν ἀθλητικὴν τέχνην. At p. 1135. F. ribia nec *Marfya*, nec *Olympi*, nec *Hyagnidis* denique, sed *Apöllinis* εὐρεμα dicitur. De *Hyagnide* vide *Intpp.* *Marmor.* *Oxon.* Epoch. X. et *Burette* *Mémoire*, de l'Acad. des Inscri. Tom. XIV. p. 405. — V. 2. ἐν Κυβέλει. Ἰερεὶ δὲ Κυβέλει Φρυγίας καὶ Κυβέλει ὄρος. ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Πηνελόπειος λέγεται. *Steph. Byz.* p. 392. — V. 3. ἐνέδοντο. Cod. Vat. *Heringa* in *Obss.* p. 185. conjectit *ἐνεδόσαντο*, *bedera* *revinciebat.* *Salmasius* dedit: *ἐνεσίσαντο.* Nostrium est ex

conjectura *Reiskii*, quae proxime abest a lectione Cod. Supra Ep. XI. ἡ φέρων μαινομένην δόδε ἀνέμοισι κέκην. Inepte *Bernardus* in Epist. ad *Reisk.* p. 506. ἐπεθύσατο βαλταν conjecit. — V. 5. In Cod. Vat. παρος οὔτε (apogr. quaedam οὔτε) ἀίσας ἔγνωθι φ. κείον ἱ. ἱ. quod alii aliter tentaverunt. *Salmasius*: ἡ δὲ κ. παρος οὔτε ἀίσας: nulla interpretatione addita, qua tamen haec conjectura non minus indigebat, quam Cod. lectio. *Heringa*: αἱ δὲ κ. π. παρος οὔ, πρὶν ἀίσας, ἔγνωθι. Si vero *Marfyas*, antequam caneret, ignotus fuit, certamen cum *Phebo* susceptum suis eum nobilitavit. Haec ne graeca quidem. *Bernardus* l. c. sive ἔδειξας, sive, si illud probum sit, κλεινὸν pro κείον legendum censebat. Lectio *Brunckiana Reiskio* debetur, qui eam sic interpretatur: παρῶσαι est παρὰ τὰ μέλος ᾄδειν, in carminis et artis Musicae leges peccare. Per pastorem Celaenitem intelligitur Hyagnis; in ἔδειξεν subint. παρῶσαι, quod a communi repetendum est. Postea *Brunckium* receptae lectionis poenituit, et in *Leclit.* p. 117. conjecturam proposuit hanc:

αἱ δὲ Κελαϊνίτης ποιμὴν παρὸς αἶθε ἀνιδάϊς
ἔγνωθι, Φοῖβον τοῦτον ἔδειξεν ἔρις.

„Si vero Celaenites pastor (*Marfyas*) solus poetarum carminibus decantatus pro tibiatarum inventore habitus est, id acceptum refert contentioni, qua cum *Apolline* certavit, quae eum famosum fecit. Hyagnis tibias invenit geminas seu Phrygias. At poetarum fabulae de iis alia tradebant, quae nota sunt vulgo, quibus fidem abrogat hoc carmine *Dioscorides*. Factum videtur in tibiis, quas quodam in templo appensas vidit, quibus inscriptum nomen Ἑγνῶθις, quasque hoc carmine decoravit.“ Haec *Brunckius*. Jam vidimus, veteres tibiatarum inventum Hyagnidi passim vindicare; unde *Brunckii* emendatio erroris arguitur. Mihi hoc distichon sic refertur: Jam videbatur:

εἰ δὲ Κελαινίτης ποιμὴν πατρὸς εὐρεμ' Ἀθήνης
ἔργον ἴδῃ, Φείβην κείνῳ ἔλεγχεν ἔρις.

Si Marfyas patris, Hyagnidis, inventum Minervae tribuit, i. e. tibi a patre acceptas a Minerva se accepisse gloriatus est, Phoebi cum eo certamen hoc mendacium patefecit. Nam divae tibiis canentem Apollo non superasset. Nam secundum vulgarem fabulam Marfyas cum tibiis a Minerva abjectas invenisset, iis in certamine cum Apolline usus erat. Vide *Apollodor. I. 4. 2. p. 13.* Cf. *Heynium p. 46.* Hoc verum esse, negat poeta. Marfyaе pater Hyagnis secundum nonnullos, ut apparet ex *Plutarchi* verbis, quae ad v. I. posuimus. Adde *Nonnum* in *Dion. X. p. 282.* Emendationi nostrae multum accedit roboris ex imitatione *Antipatri Theff. Ep. XXIX.* qui Apollinem ad Glaphyrum tibicinem sic loquentem fecit:

Μαρσύη, ἰψύσω τέδν εὐρεμα, τοὺς γὰρ Ἀθήνης
αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης οὗτος ἐλήλατο·
εἰ δὲ σὺ τοιοῦτος περ' ἐνέπνεις, οὐκ ἂν Τανίης
τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δόξαυλον ἔργον.

Verbo *ἐλέγχειν* in hac fabula usus est *Nonnus* in *Dionys. I. p. 10.* ubi Apollinem tibiam odio habere ait, *ἐξ ἴτε Μαρσύηο θεήμαχον αὐλὴν ἐλέγχεις Δέρμα παρηώρησε φντῶ κελ-
ποῦμανον αὐραῖς. Philostr. Jun. II. p. 865.* in imagine Marfyaе ab Apolline devicti: *ἔρριπται δὲ αὐτῇ ὁ αὐλὸς ἄτι-
μος, μὴ αὐλεῖν ἔτι, ὥς καὶ νῦν ἀπαυδῶν ἐλέλεγκται.* ubi scri-
bendum videtur: — *ἄτιμος, ἀπαυδῶν μὴ αὐλεῖν ἔτι, ὥς
καὶ νῦν ἐλ.* — Ἀθήνης ἔργον, quod dedi, firmatur ex *Alcaei Messen. Ep. X.* qui tibiam *Τριτωίδος ἔργον* Ἀθάνας appellavit.

V. 497.] XVI. Cod. Vat. p. 268. Edidit *D. Heinsius* in not. ad Horat. p. 194. *Benzlej.* in *Diff. de Phal. p. 127.* unde idem repetivit *Fabricius* in *Bibl. Gr. T. II. p. 163.* ed. *Harl. Reiske* in *Anth. p. 91. nr. 610.* *Thespis, tragoediae inventor, hoc carmine loquitur.* —

V. I. Θ. ὅδε. Vat. Cod. et *ἀνέπλεον*. Utrumque omnes servarunt. Sed Thespin ipsum loqui, apparet ex ultimis verbis — *τάλλα δ' ἐμὰ*. Non tamen propterea ὅδε in *ἐγὼ* mutandum erat: *ἑσπεῖς ὅδε*, *Ecce me Thespin!* ut apud Pindar. Ol. 3. 37. *ὄϊτος ἐγὼ*. *ecce me!* Sophocl. Oedip. Col. 138. *ὁ' ταῖνος ἐγὼ*. — *καμήταις*. agrestes homines novo beans munere. *καινοτομῶν*. ut Ovidius de heroicis epistolis III. A. A. 346. *Ignosum hac aliis ille novavit opus*. *Novum* illud *opus* a Thespide inventum tragoedia fuit, non drama satyricum, ut *Heinsius* nobis persuadere conatur, qui proxima verba *τρίτον χορὸν* de trilogiis interpretatur, ad quas cum satyricum drama accessisset, tetralogia absoluta est. — V. 3. Cod. habet: *ὅτε* *τρίθον*. in apogr. *Heinf.* *τρίτην*. *Lips.* *τρίτην*. Nostra lectio *Benslejo* debetur, qui per triplicem chorum trina Dionysia intelligit, quae antiquitus *ἐν Ἀθηναῖς*, κατ' ἄστυ et κατ' ἀγροὺς celebrabantur. — Vereor, ne haec interpretatio aequae vana sit ac *Heinsiana*. Graeca enim verba non id dicunt, quod *Benslejus* voluit, sed aliud quid, Thespidem tragoedias docuisse, cum Bacchus *tertium* chorum, i. e. *Benslejo* interprete, tertium festum ageret. Sed cur tertio potius quam primo et secundo? In lectione Codicis, quam nos primi sinceram dedimus, fortasse aliud quid latet, quam quod editores dederunt. Fortasse scribendum:

Βάνχος ὅτε τραγικὸν κατὰγοι χορὸν.

Aristophan. in *Acharn.* 628. *Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τραγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν*. Ibid. 886. *ἤλθε ποθεῖν μὲν τραγικῶς χοροῖς*. Alia similia praetereo. Ceterum *Heinsius* *τρίτατον*, *Reiskius* *ὅτ' ἀγρόταν* conjecit. — Repetitio vocabuli *ἄθλον* in eodem disticho offensionem fuit *Benslejo*, qui legit — *ἄθλος, ἄθλος ἔτι*. *ut adhuc fabula est*: in qua conjectura summi viri felicitatem desidero. *Reiskius* vitium quaerebat in v. 3. *τ' τραγὸς ἑσπεῖς* legens. — Huic

suspicioni nonnihil praefidii in verbis Marm. Oxon. καὶ ἄλλον ἐν τῷ πρώτῳ λεγόμενον ἄρχοντα καὶ οἷον ἐκφορέας. ut *Bentlejus* quidem probabiliter legit. In Cod. Vat. τράγος ἄδων habetur, et seq. vers. ἄδων. — V. 5. μεταπλάσσουσι. Var. Cod. Ap. *Bentlej.* vitiose οἱ δὲ με πλάσσουσι. Optimam Codicis lectionem, quam *Heinsf.* et *Reisk.* sequuti sunt, cur *Brunckius* in μεταπλάσσοντο mutaverit, non exputo. Thespis de re futura loquitur: Posterius hoc meum inventum elabrabunt; et tempus progrediens aliis alia affinger; mihi tamen inventionis laus manet. — V. 6. Codex vitiose πρὸ τοῦ φέει. quod *Bentlejum* ferre potuisset miror, προσευχέει palmaria est *Reiskii* emendatio, cui tamen pretium statuere nesciebat ipse ejus auctor, cum etiam προσμευχέει legi posse censeret. — τᾶλλα. ea, quae a recentioribus non afficta sunt. ἴσα pro ἴμα suspicatus est *Heinsius*; male. — Non praetereundum, quod *Reiskius* in v. 5. edidit: τὰς δ' ὁ μέγας αἰὼν.

XVII. Cod. Vat. p. 268. Praeter eos, qui praecedens carmen ediderunt, hoc nostrum exhibuit *Stanlejus* ad Aeschyl. post Praefat. Scriptum est in Aeschylum, qui propter novum ornatum, Thespidis invento additum, laudatur. *Horatius* ad *Pison.* 278. Post hunc (Thespin) personae pallaeque reperiuntur honestae Aeschylus, et modicis instravit pulpita signis, Et docuit magnūque loqui nixi-que cothurno. *Athenaeus* L. I. p. 21. E. καὶ λισχόλας οὐ μόνον ἐξέειπε τὴν τῆς στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα — ἀλλὰ καὶ πολλὰ σχήματα ὀρχηστικά· αὐτὸς ἐξευρίσκειν ἀνεδίδου τοῖς χορευταῖς. — V. 1. εἶρημα τοῦτο. Tragoedia; non, ut *Heinsius* putavit, drama satyricum; qua interpretatione admissa in salebras incidimus. — Pro τὰ δ' Cod. τὸ δ'. male. — V. 2. τοὺς δὲ γυλισιότερους. Cod. Vat. Hoc servavit *Bentlej.* *Heinsius* ad *Horat.* p. 195. falsa hujus carminis interpretatione nixus, τοὺςδε γυλισιότερους legit, quia Satyri risum captarent. Longe melius *Reisk.*: τοὺς δ' εἰσιωπότερους, adhuc simplices et ornatiore expertes. Eidem

et alia quaedam exciderunt, minus bona. — V. 3. *ἔξωπασσεν μὲν ἑμὶν εὐτὰ καὶ*. Sic Codex, cujus lectio vehementer depravata est in apographis, quae exhibent: *νοήσιμα ἐτὰ*. *Benslejus* prope ad veritatem accedens *νοομιλαιντα* correxit. *Tragoediam quasi in altum evexit verborum novorum et quasi arte politorum granditate*. Non erat quod hanc conjecturam contemneret *Cornelius de Panto* ad *Aeschylum*, *νοήσει δ'εὐτὰ καὶ*. proponens, in quo invento sibi mirifice placet. At *Benslejanae* emendationi obstat, quod verborum expoliendorum artificium (τὸ διασμιλεῖν) ab *Aeschulo* alienum est. *Euripidi* illud conveniret, quem orationem tragicam summo cum studio laevigasse constat, non ei, qui, ut *Aristophanes* dixit, verbis usus est grandiloquis, hirsutis et formidabilibus: in *Kanis* 955. *ρήματα βέβαια· ὅφρ' ἔχοντα καὶ λόφους, δαί' ἄττα μορφοῦντ' Ἀγνῶτα τοῖς θοομένοις*. et v. 960, *ρήμαθ' ἰσχυροῦσιν, ἃ συμβαλεῖν οὐ βέβαιον ἦν*. Quae cum ita sint, ne dubites, quin *Salmasius* verum viderit, qui hoc distichon protulit in *Exercit. Plin* p. 735. B. C. sic scriptum: *Ἀλεσχόλος ἔξωπασσεν, ὃ μὴ σμιλαιντὰ χαράξας Γράμματα*. quae lectio a lectione codicis nonnisi una litera (A et Λ) discrepat. τὸ σμιλεῖν, quod sculptoribus proprium, ad orationis artifices transfertur. *Alexis* poeta ap. *Arben*. L. IV. p. 161. B. *καὶ λόγῳ λεπτοῖς, διασμιλαινμένοι τε φροντίσας*. *Symeisus* p. 47. C. *καὶ τὸ λέγειν καὶ ὁρᾶν τε καὶ ἀποσμιλεῖσθαι*. *Julian*. Orat. IV. p. 77. *ἑργάτης γὰρ ἔστι καὶ τούτων ἡγεμόν, οὐκ ἀποσμιλεῖται, οὐδὲ ἀπονοχίζειν ῥήματα*. *Themistius* Orat. XXI. p. 251. A. *ἐκμελετᾷ διὰ βίου συγκεπὰς τε ὀνομάτων καὶ ἀποσμιλεῖται, καὶ ῥήματα ἀποσμιλεῖται*. Similiter alia quoque verba ex fabrorum arte ad hoc dicendi scribendique artificium transferuntur. *Aristoph.* Ran. 930. *τὸν μὲν* (Euripidem) *ἵσταιόν τι λέγει καὶ καταβήρημένον*. *Plutarch*. T. II. p. 350. D. *Isocrates ἐντίθετα καὶ πάριστα καὶ ὁμοεικταῖα κολλᾷ καὶ συντίθει, μενοειδὲς κολαπτῆσαι καὶ ἐυστῆσαι τὰς περιόδους ἀπελαύνει καὶ βυθμίζει*. — V. 4. *κατ' ἐξέδμενα*.

Vat. Aeschyleum dicendi genus describitur, copiosum, non autem leni tractu, ut amnis, sed praecipiti cursu, torrentis simile, fluens. De Demosthene *Dionys. Halic.* p. 175. ἡ δὲ λέξις ἐστὶν ὕψος καὶ ὀμβρᾶ, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἐψοφῆται διὰ τῆς ἁκοῆς ῥέονσα. quod ductum est ex *Platonis Theaet.* p. 144. B. εἶναι ἔλαιον ῥεῦμα ἐψοφῆται ῥέοντα. — V. 5. μετ' ἐκαίνισεν. Cod. Vat. Aeschylum veterum heroum dignitatem optime repraesentasse ait *Dio Chrysost.* *Lil.* p. 549. ἡ τε γὰρ τοῦ Ἀισχύλου μεγαλοφροσύνη καὶ τὸ ἐρχαῖον, ἔτι δὲ καὶ αὐθάδες τῆς διανοίας καὶ φράσεως πρόποντα ἐφαίντο τραγῳδίᾳ καὶ τοῖς παλαιοῖς ἡδᾶσι τῶν ἡρώων, οὐδὲν ἐπιβεβουλευμένον, οὐδὲ ταπεινόν. — Distinctione mutata, scribendum puto: ὡς στόμα πάντων δεξιῶν, ἐρχ. ut ap. *Benilejum* est. Ne quem offendant ἐρχαῖοι ἡμῖνοι, non aliter locutus est *Antipater Theff.* Ep. XXIV. εἶχεν ἄξιον ἐρχαῖον ὀφρὸς ἡμῖνων. quod speciem conciliat conjecturae *Reiskii*, qui in nostro carmine ἄξιον pro δεξιῶν legi malit. Diversa tamen utriusque loci ratio. δεξιότης Aeschylo tribuit *Philostatus* in *Vit. Apoll.* VI. 11. p. 244. ἡ τὰς τῶν ὑποκριτῶν ἐντιλέξεις εὖρε (sic lege pro εὐρεῖν) παρατηρούμενος τὸ τῶν μονηδῶν μήκος. — δοκίμῳ δὲ καὶ ἐντίμῳ παρασχῆναι εὐνοίαν, ἥττον δεξιῶν τὴν ποιῆσιν.

XVIII. Cod. Vat. p. 477. Anth. Plan. p. 304. St. 444. W. De Myronis vacca, in quam taurum poeta fingit irruere. — V. 1. Pro ἐπείγεται, quod est in Vat. in ed. Flor. ἐπείγεται legitur, quam lectionem *Br.* non spernendam esse iudicat.

XIX. Vat. Cod. p. 477. ἄλλα. Planud. l. c. εἰς τὸ αὐτό. Non satis igitur certum, an *Dioscoridis* sit hoc distichon, in quo vitulus juxta Myronis vaccam fame sitique enectus esse fingitur. Frigida *ἔννεα*. — Cod. Vat. ἀλασθῆς habet.

XX. Bis legitur in membranis, p. 534. et 557. Planud. p. 152. St. 220. W. Histrionem conqueritur, se, eum *Temenidas* et *Hyrnetho* saltasset, explosum esse,

dum Aristagoras quidam, Gallum saltans, plausu exceptus sit. — V. 2. *Τιμενίδας* vulgo. et sic Vat. loco pr. *Τιμενίδας* loco sec. et sic *Jos. Scaliger* emendavit. Temenus, Aristomachi filius, Hymertho filiam Deiphonti in matrimonium collocaverat; quam, cum fratres, ira in Deiphontem incensi, marito vi et armis eripere conarentur, inter pugnam necaverunt. *Pausan.* L. II. 28. p. 175. sq. Conf. L. II. 19. p. 152. II. 23. p. 163. ubi vulgo *Συγνήθους* legitur pro *Τεγνήθους*. Vide *Facium* Tom. I. p. 264. Hanc fabulam tractavit *Euripides* in *Τιμενίδαις*, cujus tragoediae fragmenta quaedam supersunt, unum insigniter depravatum ap. *Aelian.* H. A. VII. 39. *μεγάλων ἄθλων ἵνα δεινὸν ὑποστὰς κατ' ἐναύλους ὄρτων*, quae frustra tentavit *Valcken.* in *Diatr.* p. 168. Scribe: *μεγάλων ἄθλων κίνδυνον ὑποστὰς*. — *διήλθεν*, i. e. *ἔρχεσθαι*, quod in hac re proprium. *Aristoph.* *Lystr.* 389. *γυνὴ τις τὸν Ἀδωνι ὀρχομένην*. Vide *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 390. — *πολλὰ καμῶν*. Vide ad *Phileas* fragm. IV. 3. — ¶. 498.] V. 3. *τιμῆεις*. Cod. Vat. loco sec. — *ἢς ψόφος*. (*φῆβος* Vat. loco sec.) tumultus spectantium sibilantium pedesque supplantantium me, Hymertho saltantem, ejecit. *ἐκβάλλεσθαι* dicuntur comoedi, quos spectatores videre recusant. Eos, qui ad reipubl. gubernaculum sedent, beatos esse negans *Aeschines* Dial. III. 12. p. 100. ed. *Cler.* *τίς γὰρ ἂν*, inquit, *εὐδαιμονήσεις, πρὸς ἔχλον ζῶν, εἰ πομπουθεῖς καὶ κροτηθεῖς, δῆμον παύσιον ἐκβαλεῖς*, (sic ex *Stobaeo* restituit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 242.) *συνειττόμενον, ζημιούμενον*. — V. 5. *ὁ πολὺς πόνος* est in Vat. Cod. loco sec. *ἴτε πρήξεις* in Plan. et Vat. loco pr. — V. 6. *φθέγγετ'* Vat. loco pr. *φθέγγετ'* Planud. Futurum in talibus eleganter usurpatur ad continuationem significandam. Vide *Gracium* in *Leßt.* *Hesiod.* c. V. p. 24. — Paroemiam *κέρυδος κόνιον* illustravit *Brodaeus* et *Bergler.* ad *Alciph.* p. 384. Auctor Ep. *ἀδισπ.* CDLXVIII, *εἰ κόνιν δύναιται κέρυδος παραπλησίον ἔχειν*. Ad

versum Euripideum, οὐ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι παρ' ὅχλου μου-
σιμῆταιροι λέγειν, in Hipp. 988. similia collegit *Valcken.*
p. 269. A. B.

XXI. Cod. Vat. p. 219. Διοσκύρου. In Planudea bis
exstat, p. 206. et 252. St. 299. et 365. W. Altero
loco ἄδην est. Philocritus ex mercatore agricola factus,
cum diem obiisset, prope Memphin sepultus erat. Ibi
Nilus ejus tumulum evertit, ut igitur, qui vivus undas
effugerat, mortuus naufragium fecisse videretur. —
V. 1. κράττεν ed. Flor. — V. 2. ξένη. Plan. loco alt. —
V. 3. Νελλεῖο πολλός. Planud. — V. 4. ἐκ' ἡμφίσε. Vat.
Recte deletum & etiam in Plan. loco sec. *Hesych.* ἡπαμ-
φίσσαντες. ἐποδύσαντες. *Bianor* Ep. XIII. γαῖαν ἡπαμφίσε.
Themist. Or. XXI. p. 249. D. ἡπαμφίσαντες πρῶταρον γυμνῆν
τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιθέτων ἡμφισσμάτων.

XXII. Cod. Vat. p. 453. Planud. p. 106. St. 156. W.
Historia de Aristagora, quem Nilus simul cum casa abs-
tulit. — V. 2. Amnis εἰκαῖος sive εἰκαλὴ ὁδὸς fertur, qui
ripis relictis per campum vagatur. — V. 4. πάσης ἐλαπί-
δος. omni re familiari sua amissa. — V. 5. ἐπαύλειον
junctim omnes editt. vet. — V. 6. πᾶν. Cod. Vat. cum
Planud. editt. vet. πάντα *Stephanus* primus videtur re-
cepisse. — In fine vers. Cod. Vat. γεωγός. — Nili aqua
foecundissima, agricolisque jucundissima, uni Aristago-
rae tristis fuit.

XXIII. Cod. Vat. p. 258. In Planudea p. 227. St.
330. W. hoc Epigr. male in duo divulsus, quorum
posterius a quarto disticho incipit. — Lycambis filiae,
stupri ab Archilocho infimulatae, se ab ejus calumniis
purgant, deorum numina, testes pudicitiae suae, invo-
cantes. Hoc Epigr. ante oculos habuisse videtur *Meleager*
Ep. CXIX. — V. 1. εἰς βατ' ἱερῶν. periphrasis τοῦ ἱεροῦ.
Per illud jusjurandum, quo defuncti utuntur. Quod quid
sit, ex *Meleagri* carmine apparet, ubi eadem puellae
per Plutonis dextram et Proserpinae torum jurant. —

V. 2. ἀλλάχομεν. Vat. — V. 4. ἰερὸν. Idem. — V. 6. ἤφλουσεν. Id. Vide de hoc verbo ad *Meleagr.* l. c. p. 131. — ¶. 499.] V. 7. Haec verba respiciunt maledicta, quibus *Archilochus* puellas *Lycambis* petiverat. οὐτ' ἐν ἀγομαῖς. Dixerat poeta, se cum illis rem habuisse in *triviis* et *angiporitis*, et in sacro *Junonis* luco. — V. 9. Quae sequuntur, ingeniosa sunt. *Archilochi* factis illae utuntur ad ipsius verba refutanda. μάχλοι. Poeta *Neobulen* appellaverat παχῆϊαν, δῆμιον, ἰργάτιν, μουσάχην. Vide *Emasb.* ad Il. p. 1453. 45. quorum prius habetur in senario incerti auctoris ap. *Schol. Aristoph.* Av. 1619. sed quem *Archilochi* esse, nullus equidem dubito: περὶ σφεδρὸν (haec depravata videntur) παχῆϊα, μισήτη γυνή. Conf. *Suidam* T. II. p. 591. — γνήσια τέκνα. *Archilochus* *Neobulen* in matrimonium petiverat.

XXIV. In Cod. Vat. p. 213. Διοσκορίδου. Ad versum quantum autem adscriptum lemma: Μελεάγγρον εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα. Mirus error, quem nec *Heinsius* animadvertit in *Carm. Gr.* p. 145. nec *Wolfius* in *Fr. Poëtr.* p. 102. et p. 31. cuique patrocinatus est V. D. qui schedas *Dorvillianas* notulis suis illustravit, damnans nimirum eas schedas, quae posteriores sex versus quatuor prioribus continua serie adjungerent. Quid verum esset, praeclare intellexit *Reiskius* in *Not.* p. 118. qui in textu p. 71. Codicis sui auctoritate relicta, quinque haec disticha junctim dedit. — Elegans carmen, in quo poeta *Anacreonti* etiam apud inferos vini et amoris fructum precatur. — Comparandum *Simonid.* Ep. LIV. LV. et *Antip. Sidon.* Ep. LXXII. LXXIII. — V. 1. Σμερδίνω. Vat. *Reiskius* vertit, ac si legerit Σμερδίνω ἢ ἐπὶ —. Aut hoc verum, aut:

Σμερδίῃ ἢ ἐπὶ Θρ. —

a nominativo Σμερδία, quae vulgaris est hujus nominis forma: alia est Σμερδίας, unde fit Σμερδίω, qua genitivi

forma usus est *Simonides* Ep. LIV. et dativus *Σμερδῖς*, non *Σμερδίδης*. — Pro *ὀστῶν* *Wolf.* *ὀστῶν*. Similia attulit *Valcken.* ad *Euripid.* Hipp. 255. καὶ μὴ πρὸς ἄλλον μυελὸν ψυχῆς. Proxime ad nostrum accedit *Theocrit.* VII. 102. ὧς ἐκ παιδὸς ἄριστος ὢν ὀστῶν αἶθις ἔσται. et *Eid.* III. 17. Ἄμωρ, ὃς με κατασφύχων καὶ ἐς ὀστῶν ἄχρις ἵκνται. — V. 2. *Wolf.* et *Reiske* πανδοχίης, quod hic interpretatur in hunc modum: Tabernae omnis tyrannum esse eum, cui nulla taberna quidquam neget, quem nimirum omnes tabernae ut carum et utilem sibi amicum colant. In Cod. Vaticani contextu legitur πανδοχίης. in marg. γρ. παντοχίδος. quod igitur non est ex *Salmasii* conjectura, ut sibi persuasum habebat auctor apogr. Lipsiensis. Expressa sunt haec ex Simonideis: εἰνοβαρεῖς, φιλόκαμος, Παντόχιος κροῶν τὴν φιλόπαιδα χέλυ. — κείρανος πανν. rex est convivii. Color est, ut ap. *Hermesian.* in Eleg. 22. Ἡσίοδον πάσης ἡμερον ἱστορίης. — V. 3. Quaedam apogr. et editt. ὀπί. — V. 4. ὑπὲρ omnes praeter *Lipf.* quod ἐπὶ exhibet, probante *Reiskio.* — χλωρὸν δάκρυ. amoris calidissimi index. Sed cur, seu, *Ligurine*, cur *Manas* rara meas lacryma per genas? *Horat.* IV. 1. 34. — V. 5. σοι Vat. Cod. — V. 6. ἀμβροσίην *Reiskius* dedit ex ingenio. Si hoc distichon mutatione indiget, scripserim — κρήναι ἀναβλύζουσι ἀκρήτου, quibus verbis respondent προχέαι ἐνταρος ἀμβροσίου. Haec expressit *Antipater* LXXII. 3. 4. πηγὰς δ' ἀργινέας ἀναδύσσειντο γάλακτος, εὐώδες δ' ἐκὼ γῆς ἡδὼ χέοιτο μέθυ. — V. 7. Passim hoc in epitaphiis occurrit. *Epigr.* ἡδίστη. DCXCV. ἀλλὰ σὺ, γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κόβῃ τ' Ἀκυλῖνῃ, καὶ δὲ παρὰ πλευρὰς ἄνθρα καλὰ φόβις. et *Ep.* DCCV. ἄνθρα πολλὰ γίνονται νεομήτη ἐπὶ τέρμῃ. — V. 8. μελακὴ μ. τρέφονται. Vat. Cod. *Heinsius* τρέφαισθε dedit. *Reiskius* τραφέντα. — V. 9. ἐν Διούς. Apud *Cerere* χθονίαν, quo nomine *Ceres* apud *Hermionen*ses colebatur. *Pausan.* II. 35. p. 194. sqq. — V. 10. *Eurypyle*

fuit ex mulieribus, quas Anacreon carminibus celebra-
vit. *Antip. Sid.* LXXIII. ἡ δὲ πρὸς Ἐδρυπόλιν τετραμμένης, ἡ δὲ
Μαγιστῇ. Ejusdem fit mentio in *Anacreontis* Fragm. ap.
Atben. L. XII. p. 533. ξανθὴ δ' Ἐδρυπόλῃ μέλει ὁ περιζήρη-
τος Ἀρτέμιον — in cujus fragmenti fine scribendum vide-
tur: Καὶ σκιαδίσκην ἑλεφαντίνην φορεῖ γυνὴ ξέν' αὐτῇ. pro
vulgato φορεῖ γυναικὶν αὐτῆς. Homo mollis et delicatulus
describitur, cui Inquilina mulier, non aliter ac matro-
nae cuidam, umbellam gestabat. Vide *Valcken.* in *Ado-
niaz.* p. 343. C. — Pro οἰνώμενος Cod. Vat. vitiose
οἰόμενος.

XXV. Cod. Vat. p. 267. Edidit *Reisk.* p. 91. nr.
609. — Sappho poetriam, ut deam aliquam, celebrat
et colit. — V. 1. Cod. Vat. πρὸς ἀνάκλιν. *Reisk.* πρὸς
ἄναψιν. quod secundum ipsum auctorem significat, ad
accendendos in amorem juvenes. *Toup.* in *Epist. crit.*
p. 77. προκίλευθον ἑρῶτων corrigit, amoris ministrum,
comparans *Nonni* Dion. VII. 109. ἀλλὰ σὲ θάλλον ἄειρε διδὼς
προκίλευθον ἑρῶτων. At quod *Nonnus* de face dixit, quae
viam ad amores monstrat, puellae vix convenit. *Brun-
ckiana* lectio *Salmasio* debetur: amoris levamentum et
solatium vertit celeb. editor. Lenis mutatio, sed verbum
προσανάκλημα auctoritate caret. Mihi in mentem venit:

ἥδιστον φιλέουσι νέες πάρος ἄλλαρ ἑρῶτων.

sive:

— — — — πάρος ἄλλαρ ἐνός.

Fieri enim potest, ut, depravata hujus hemistichii scriptu-
ra, ἑρῶτων ad versum explendum sit additum, sive etiam
ex glossemate irreperit. *Nonnus* Dion. XI. p. 316.
ἐδυνήσαντο ἄλλαρ ἐνός. Ad sensum praeclare facit *Plutarch.*
T. II. p. 762. de Sappho: διὰ τῶν μελῶν ἀναφέρει τὴν ἀπὸ
τῆς καρδίας θερμότητα, μούσαις εὐφύνοις ἰαμένη τὸν ἔρωτα. —
V. 2. non *πιαρῖον*, quod in omnibus apogr. esse videtur,
sed *πιαρῖν* legitur in Cod. quae lectio emendatione non
eget. — Cum pro ἦ μά εἰ in apogr. *Lips.* ἦρεε legeret

Reiskius, αὐτὸς εἰς δedit. — Te, Musam ex Erefo, five Pieria five Helicon novem illis Musis annumerat. Sappho Musarum decimam jam *Plato* dixerat Ep. XII. — Ἰσα πνεύσαντων ἐκείναις. eadem ac illae canendi facultate pollentem. πνεῖν de poetis et canentibus. *Alcaeus Mess.* Ep. XVII. Heliodorus τοὺς γὰρ ἡμέτερον ἀπέκρινεν. Ep. ἀδίσκ. DCC. ἔπνευσε τερπνὰ ἡδυμελεῖς θόγγου μοῦσας Σαμνυλίδου. — V. 5. ὁμοῖα. Cod. Vat. — *Reiskius* lectionem in Schedis Lacroz. reperi- tam ὁμοῖα in textu posuit. Hoc distichon referendum vi- detur ad carmina nuptialia Sapphus. Quam *Dioscorides* paulo ante Musarum πάριδρον fecit, eandem nunc cum Hymenaeo, mox etiam cum Venere conjungit. — V. 7. Suspiciari licet, fuisse inter Sapphus carmina quae- dam in Adonidis Honorem, quae respiciens poeta eam in deorum luco versari ait, una cum Venere Cinyrae filium plorantem: σύνθρηνος Ἀφροδίτῃ ἑδυρομένην ἵεν ἱερὸς Κινύρου. — V. 9. Ἱσοῖς. Hortum verborum cum praece- dentibus nexus non apparet: Salve veneranda! Habe- mus enim adhuc carmina tua, cum diis comparanda. Quid haec sibi volunt? Cujus rei ratio redditur? Non video. Pro εἰς versu ultimo in Cod. vñ legitur, quod servandum. Deinde cum *Reiskio* scribendum: Ἱσοῖς Ἰσα εἰς γὰρ κοιδῆς ἄ. quam emendationem *Toupius* corripit, inferendo τ' post ἀθανάτας. Sic ut *R.* hoc distichon con- stituendum duxit *Tyrwhitt.* in Not. ad Toup. Em. T. IV. p. 426. Sensus perspicuus: Nam etiam nunc carmina tua, immortales tuas five ingenii tui filias, eodem quo deos honore colimus. κοιδῆς θνητῆρας. *Pindar.* Nem. Δ. 4. αἱ δὲ σεφαί Μοισῶν θνητῆρας κοιδῆς. *Ansiphil.* Ep. XI. Ho- meri carmina Μαιουίδου θνητῆρας. Vide *Superum* in Apoth. Hom. p. 47. sq. Huc imprimis facit *Plato* in Conviv. Tom. X. p. 244. ed. Bip. καὶ εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζήλων, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλῆρος καὶ μνήμην παρέχεται. *Hyperides* ap. *Scob.* CXXIV. p. 616.

bonorum immortalem gloriam esse dicens, ἔσοι γὰρ αὐτῶν, inquit, ἀπαιδες τετελευτήκασιν, εἰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἱπταῖοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται.

§. 500.] XXVI. Cod. Vat. p. 257. et iterum in marg. p. 278. Edidit *Spanbem.* de Usu et Praest. Num. II. XIII. p. 523. unde sumit *Fleetwood* in Sylloge Inscr. p. 338. *Olear.* de poëtr. nr. LX. *Reiske* in Anth. p. 150. nr. 737. Philaenis Samia, propter librum de Figuris ipsi tributum infamis, se a crimine, temere in eam conflato, defendit. De Philaenide vide ad *Aeschionis* Ep. p. 189. — V. 1. Σαμίης. Vat. utroque loco. μῦμα idem loco pr. — Verba, ἀλλὰ προσποιεῖν τλήθι με, male vertit *Spanbem.*: sed te alloqui patere me. Rogat potius viatorem, ut ne ipsam alloqui dedignetur. — V. 2. ἀνδρ *Spanb. Olear.* — προσάντη ἔργα. turpia et odiosa. *Hesych.* προσάντης — ἐχθρός. ἐχθός. — V. 4. Διέχονην ut deam commemorat *Aeschyl.* in VII. c. Th. 411. καὶ τὴν Ἀλεχόνης θρόνον Τιμῶντα. — V. 5. φιλ' αἰδήμων. Cod. utroque loco. — ἡμῶς *Spanb. Olear.* — Si quis in meam contumeliam turpe ejusmodi opus conscripsit, ejus nomen tempus aliquando patefaciet. — *ιστορίη*, quaevis commentatio. Vide *Wyssembachium* in Select. Hist. p. 339. —

λαμυρῶν, (λαμυρῶν Vat. Cod. loco pr. λαμυρῶν loco post.) impudentem et procacem. *Hesych.* λαιδρὸς λαμυρὸς, ἐνανθός. — V. 7. ἀναπτύξαι. Cod. quod verum videtur. Hoc etiam sua sponte reperit *Reiske*, cum ap. *Jensium* esset ἀναπτύξας. Alia apographa aliter. — In fine vers. λυγρὴ Vat. loco sec. — V. 8. ἐκπασμένος genuina est Cod. lectio. (ἐκπασμένος *Spanb. Olear.*) Offa mea, illa infamia depulsa, gaudeant. Senario Sophocleo ap. *Cicero.* ad Attic. XIV. 22. ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τὸνδ' ἐκπαθύνεται ψόγον, praeclare usus est *Valcken.* in Comm. ad Adon p. 260. A. ad corrigendam epistolam Laconicam ap. *Plutarch.* T. II. p. 241. D. κακὰ τοι φέμεκ κακκήχυνται. ἢ ταῦτα ἐπαῖνον ἢ μὴ ἔσο.

XXVII. Cod. Vat. p. 284. Editum est in Miscell. Obfl. Nov. I. Tom. III. p. 147. Ex Jenſianis (nr. 52.) repetivit *Heringa* in Obfl. p. 266. *Reisk.* in Anth. p. 134. nr. 702. In mulierem, poſt decem liberos, quos fruſtra pepererat, defunctam. — V. 1. et 4. βίη Vat. βίη emendavit *Heringa*. *Reiskius* nomen uſitatus βίη in textu poſuit. — V. 2. οὐδὲ. nec filii, nec filiae. — οὐδέατο. Cod. quam leſionem, ab hoc loco alieniſſimam, *Heringa* tamen ſervavit. *Reiskius* infelici conjectura, οὐδέατος, οὐδέατος ἀνὰ ἀπε. — Noſtram leſionem, unice veram, *Br.* reperit in Miscell. Obſervationibus. — V. 3. ἀπὸ τοῦ οὐδα. Cod. μὲν δ. οὐδα. *Reisk.* ἀπὸ τοῦ οὐδα dedit V. D. in Miſc. Obfl. — Pro οὐδατος, quae R. eſt emen-

datio, Cod. οὐδατος. οὐδατος *Heringae* in mentem venerat. Sed recte monuit R. mulierem, cujus liberi omnes ante ipſius fatum periſſent, minime οὐδατος appellari potuiſſe. Eadem tamen erat οὐδατος, quippe quae ſaepe uterum geſtaſſet.

XXVIII. Cod. Vat. p. 213. Planudea p. 274. St. 397. W. Illuſtravit hoc carmen *Salmaſius* ad Script. Hiſt. Aug. T. II. p. 834. cujus haec ſunt: »Tumulo Sophoclis impoſita erat Bacchi ſtatua, quae manu perſonam »ſive larvam, νεφελεῖον παρθένου, ſuſtinebat. Bacchus igitur »in hoc Epigrammate viatorem alloquitur et dicit: Tu- »mulus hic Sophoclis eſt, o homo, quem Muſae mihi »ſacrae virgines ſacro ipſi ac divo (legit nimirum *Salmaſ.* »λεῖον παρθένου λεῖον αὐτῷ) cuſtodiendum mandarunt. Ille me »Phliunte proſectum, adhuc ſentes et rubos inambulante- »tem, et ex acerno ſtipite properanti falce edolatum, »in aureum habitum reformavit, et delicata purpurea »veſte induit. Sed poſtquam morti datus eſt, ſaltatio- »num oblitus, agilem et ſalium pedem quieti dedi et »hic ſuper ejus ſepulcro repoſui. — Reſpondet viator: »O felicem te, qui talem ſtationem fortitus ſis! Sed

unde haec κοῦρμος, quam manibus retines; aut ex quo
 dramate sumta est? Ad haec Bacchus viatori: Sive tibi
 eam Antigonen accipere placeat, sive Electram, non
 erraveris; utraque enim summam inter ejus tragoedias
 obtinet. Haec *Salmasius*, qui fere *Opsopoei* interpre-
 tationem secutus est. Quod Bacchi statuam (modo Bac-
 chus sit, qui hoc carmine loquitur) *Dioscorides* Sopho-
 clis tumulo impositam esse dicit, id ingeniose finxisse
 videtur. *Biographus* Tragici p. XI. ed. *Brunck*. Sirenem
 in illo tumulo stetisse narrat, cum quo conspirat *Pausan.*
 L. I. 21. p. 48. alii hirundinem ex aere. — V. 1. ὃν et
 mox ἔλαχον ex Cod. Vat. in textum venit. Vulgo δὲ —
 ἔλαχον. In verbis ἰρὴν παρθεῖν, sic enim legitur in Vat.
 et Planud., interpretandis vehementer fluctuavit *Bro-*
daeus. Vir doctus in Cod. Scaligeri πανρεθῖν legendum
 esse notavit, eique assentitur *Huesius* p. 27. Utinam in-
 terpretationem addidisset doctissimus Praeful, ut intel-
 ligeremus, quo sensu acceperit vocem in Graecis scri-
 ptoribus vix obviam! Fortasse typographorum culpa de-
 pravatum est vocabulum, ut multa in his *Huesii* notis.
 Nec *Brunckianae* emendationis sensus satis perspicuus.
 παρθεῖν, pro παραθεῖν sive παράθει, id est, quod appo-
 nitur, saepe pro ferculis epulisque usurpatur. An igitur
 Bacchus, se Sophoclem, ait, ut sacrum aliquod acco-
 pisse donum, sive ut deum aliquem ipsi παρέδρον? Vul-
 garis sermo sic tulisset: Σοφοκλέους, παρὰ τῶν Μουσῶν ἱμαὶ
 παρατεθέντος, sive ἀνατεθέντες, ἀνάθημά τι τῶν Μ. — V. 3.
 τὸν ἐκ Φλιαῦντος. (Φλαιοῦντος. Flor. et tres Ald.) Phliunte
 tragoediam inventam esse, nonnulli prodiderunt; quare
 Ep. seq. Φλιασίου Σατύρων. Referendum hoc inprimis ad
Pratinam Phliasium, qui, cum in satyrico dramate ex-
 celluisset, a nonnullis pro inventore hujus generis ha-
 bitus est. Hinc fortasse factum est, ut tragoedia quo-
 que, quam antiquissimis temporibus a satyrico dramate
 parum diversam fuisse constat, pro Phlasio invento ha-

beretur. *Ister* Historicus, qui *Dioscoridi* aetate aequalis fuisse videtur, (vide *Vossium* de Hist. Gr. IV. 12.) Sophoclem οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσειον εἶναι dixerat; quibus haec adjicit Biographus p. IX. πλὴν ἴστρεω παρ' οὗδεν ἐτέρω τοῦτο ἔστιν εὐρεῖν. Conf. *Lessingii* Opera Tom. XIV. p. 274. sqq. An *Istrum* hoc nostrum carmen, male intellectum, in errorem induxit? — τριβωλον πατέντα. Baccho tribuuntur, quae histrionum erant. Hi ante scenam exstructam pedibus horridam calcabant aream. τριβωλον, spinæ genus. — πρίννον. Recte *Br.* hanc vocem distinctione separavit a praecedentibus. Bacchus se olim rudem, durum et agrestem fuisse significat. Hic sensus, non is, quem *Salmas.* dedit. Apud *Aristophanem* in *Acharn.* 179. Acharnarum cives vocantur στίκτοι γέροντες, πρίννοι, ἀταράκτοι. *Schol.* στίκτοι καὶ σκληροί. ἰσχυρὸν γὰρ τὸ τοῦ πρίνου ξύλον. Huc respexit *Julian.* in *Misopog.* p. 350. D. — εἰς χρεὺς σχῆμα. (σῆμα. Cod. Vat.) Ad majorem scenæ ornatum, pretiosioresque vestes, quibus *Sophoclis* temporibus histriones ornabantur, referendum. σχῆμα totus est habitus. Vide *Bergl.* ad *Alciph.* I. Ep. 34. p. 140. — V. 5. τοῦ δὲ 3. Sophocle, tragicæ artis principe, defuncto, ipsam artem cessisse poëta ait, sic hanc sententiam efferens, ut Bacchum saltationi scenicæ renuntiasse dicat. Jam igitur Baccho chori partes tribuit. Sic *Alcaeus Mess.* Ep. XIX. Pylade mortuo, ait, ἔλλαξε μέλαθρα διωνύσοις χοροίης. — V. 7. ἔλαχε est ex emend. *Salmasii.* Vulgo et in Vat. Cod. ἔλαχε. — ἡ κούριμος. persona tragica puellæ tonsis crinibus, ut in luctu fieri solebat. *Aeschyl.* Choëph. 178. χεῖρην κούριμην χεῖρην πατρί. *Pollux* IV. 139. inter personas tragicas recenset κούριμον παρθένον. et 140. ἡ δὲ κούριμος παρθένος ἀντὶ ὄγκου ἔχει τριχῶν καταψυμένων διαίρεσιν. — V. 9. εἶτε εἶν. Plan. et Vat. σοι emendavit *Salmas.* et *Huesius* p. 27. — Ἀντιγόνην. Hanc tragoediam coronatam esse, constat ex fabula ap. Biograph. p. XI. qui poëtam, nuntio de

Victoria audito, exanimatum fuisse narrat; alii, eundem a populo imperatorem creatum esse εὐδοκμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. *Auctor* Argumenti Antigoniae T. II. p. 4.

¶. 501.] XXIX. Cod. Vat. p. 318. Ἰσφαλται τὸ ἐπίγραμμα· ζῆται πάντας. Inter carmina Jensiāna (nr. 127.) edidit *Reisk.* p. 165. nr. 778. Satyrus (sive omnino persona dramatis satyrici) Sosithei poëtae tumulo impositus, laudat poëtam propter innovationes, quibus drama satyricum splendidius et exornatius reddiderit. Fuit Sositheus Alexandrinus unus ex Pleiade, qui floruit circa Ol. CLXIV. *Suida* auctore T. III. p. 355. alius Atheniensis, quem circa Ol. CXXX. Comoediis scribendis operam dedisse, docet *Eichstaedt* de Dr. Satyr. p. 13. Hunc in praeclara illa de Sositheo disputatione nostrum Epigramma non attigisse, vehementer doleo. Uter horum poëtarum cognominum a *Dioscoride* celebretur, non satis constat; sunt tamen rationes quaedam, quae ad Alexandrinum Sositheum inclinent animum. Primum, *Dioscoridem*, qui Alexandriae floruisse videtur, poëtam inter Alexandrinos celeberrimum laudasse, probabile est; deinde cum Sositheus satyricum drama ad pristinam suam formam revocasse, Satyrosque dorice loqui docuisse dicatur, agnoscere indolem poëtae Alexandrini nobis videtur, vetustissima quaeque et jamdudum ex hominum consuetudine sublata renovantis. Levia sunt haec; fateor; sed in obscuris rebus vel levissima quaeque argumenta aliquid momenti habent. — V. I.

ἐν ἑστῇ Vat. Cod. qui vers. sq. ἄλλον — Σοφοκλῆς. et sic *Jensius*. *Reiskius* ἄλλον — Σοφοκλῆς ex ingenio dedit: tantum curio, quantum alterum in urbe nostra indigenamque *Sophoclem*. Sed quis unquam civem et indigenam αἰθαιμον appellavit? — Si vera est *Brunckii* lectio, suspiceris, poëtam ad praecedens carmen respicere: καὶ γὰρ — ego

quoque Sosithei tumulum orno, ut Sophoclis tumulum alius quidam ex fratribus meis ornat. Cum hac autem conjectura consistere nequit interpretatio *Salmassii*, qui Sophoclis tumulo Bacchum impositum fuisse existimabat; sed in illo quoque Satyrus quidam, sive alia persona tragica, stetisse putanda esset. — V. 3. »Σκλητός. Hac voce denotatur persona tragica, quae tamen in Polluce non occurrit; forte latet vera lectio.« *Brunc.* Idem notavit *Reiskius*, qui Σκλητός derivat ἀπὸ τοῦ σκλητῶν. Satyris in illis dramatis, quae nomen a Satyrorum choro acceperunt, varia fuisse nomina, apparet ex *Polluce* IV. 142. ubi recensitis ceterorum nominibus habituque descripto, τὰ δ' ἄλλα, αἰτ, ὅμοια τὰ πρῶτα, πλὴν ὅσους ἐκ τῶν ὀνομάτων αἱ παραλλαγὰς δηλοῦνται. τὸ σκλητῶν Satyris proprie tribuitur. Vide *Exercitt. crit.* T. I. p. 9. σκλητῆτος Σάτυρος vocatur Bacchus in Hymno T. II. p. 517. vers. 19. Illum, qui in Sosithei conspiciebatur tumulo, rufa barba insignem fuisse, apparet ex epitheto πυρρογένεος. (in Cod. est πυρρογένεος.) — διισσοφ. Merito Sositheus hedera, dramaticorum poetarum praemio, ornatus est. Hoc per choros Phliasiorum Satyrorum jurans confirmat. Apud Phliasios fuit Ἀριστίου μῆμα τοῦ Πρατίνου· τοῦτο τῷ Ἀριστίῳ Σάτυροι καὶ Πρατίνῳ τῷ πατρὶ εἰσι ποιοιμένοι πλὴν τῶν Αλεχούλου δοκιμώτατα. *Pausan.* L. II. 13. p. 141. — V. 5. τετραμμένον. *Jens.* quod R. recte emendavit. Scirtus cum se ad novos mores formatum esse dicit, satyricam poësin a pristina sua specie aberrasse indicat. *Vetus enim Satyrice, quam Atticam dixeris, illa aetate, qua Athenis nova Comoedia celebrari coepisset, aut sua consensuisse vetustate, aut novis dramatum generibus sublata fuisse videtur,* quae verba sunt *Eichstaedtii* l. c. p. 26. Jam igitur Sositheus eam ad patrios mores reduxit. ἤγαγεν εἰς μέν me, cujus jam penitus obliti erant homines, in memoriam mortalium revocavit. Haeremus in verbis πατρὶς ἀναρχαίας, quae Br. a praecedentibus separavit.

Reiskius, qui nullam distinctionis notam posuit, sensum sic explicat: ἤγαγεν ἐμὲ εἰς μνήμην πατρίδος: poëta, converso sermone, ἤγαγε τὴν πατρίδα εἰς μνήμην, ait, nempe ἐμὰ, ἐναρξάσας ἐμὰ, me rursus ad vetustatis mores composito. Hoc quam durum sit, monere nihil opus est. Fortasse scribendum:

ἤγαγ' ἐς ἡμετέραν πατρίδ', ἐναρξάσας.

me in patriam meam reduxit, patriosque et veteres mores mihi reddidit. Lenis mutatio; cui tamen ipse vix multum tribuerim. — V. 7. πλέον Vat. Cod. inepte. *Sofitheus* doricum sermonem, ex hoc dramatum genere jam exulantem, restituit, in chori procul dubio canticis. Hinc intelligimus, quod an aliunde constet, dubito, in Satyrorum choris recentiores poëtas dialecto doricæ atticam sive omnino poëticam dialectum substituisse. Δωρὶδὲ Μόδον eleganter pro patrio casu positum, schemate, quod vocant, Colophonio. — πρὸς αὐτὴν μεγάλην. Haec verba de graviore sono dorici idiomatis accipias licet; fortasse tamen poëta dignitatem quandam orationis, quam *Sofitheus* in hoc genere secutus sit, indicare voluit. ἡ μεγαλοφωνία tragicis propria est; ejus etiam quaedam sunt vestigia in vetere Satyrice; haec igitur *Sofitheum* legisse probabile est. Nam post *Alexandri M.* tempora, Satyris tragicorum tantum non e scena ejectis, nonnisi Comica Satyrice floruit, (*Eichstaedt* p. 39. sq.) quae nullum habebat orationis splendorem et magnificentiam. — V. 9. 10. „Distichon quintum sic, ut illud exhibui, in codice scriptum legitur: *Placuis heroum forma non manu factis ornamentis renovata, sed audaci Sofisbei ingenio.*“ *Brunck.* Quam lectionem *Br.* se in Codice reperisse ait, ea ex interpolato fluxit Apographo, nam Cod. Vat. habet: αὐαδὲ μοι ἔρουν. Ap. *Jensium* etiam corruptius: ἔρτα δὲ μοι ἔρουν. Nihil hic, quod miseris, tentavit *Reiskius*. In *Brunckiana* lectione sensus nec bonus est, nec integer. Ineptum enim, heroum

tragicorum speciem *non manibus*, sed *ingenio* Sofitheï elaboratam esse dici; deinde in altero membro desideratur *ἄλλα, δέ*. Nihil ejusmodi desiderabis in nostra conjectura, quam tamen haesitabundi proponimus:

εὐθὺς μὲι ΘΥΡΣΩΝ κτύπος οὔρεσι κακιοτομηδαίς

τῷ φιλοκινύον φρεσὶ τίδι Λωσιδίῳ.

Haec quam prope absint a Cod. lectione, vides. *Θύρσων* κτύπος pro *ἔρσων τόπος* verum puto. Per *thyrsorum strepitum* poeta Bacchici festi solennitatem indicat; hanc renovasse videbatur Sofitheus, et quidem *ἐν οὔρεσι*, ubi Bacchi aedecae versari solebant. *Euripid.* Bacch. 240. πάντων κτυποῦντα Θύρσων. Si cui displicuerit οὔρεσι, is per me legat *ἐν χερσὶ*; etsi hoc quoque languet.

XXX. Cod. Vat. p. 319. ζήτει καὶ ἐνταῦθα τὴν εἰσοικὴν διὰ τὰ σφάλματα. *Reiskius* in *Jensianis* p. 166. nr. 779. Emendatius habetur ap. *Asbenaetum* L. VI. p. 241. F. ubi haec de Machone praemittit: *μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Μάχων ὁ κομμοδοκὸς, ὃ Κορίθιος μὲν ἢ Σικυώνιος γενόμενος ἐν Ἀλεξανδρίᾳ δὲ τῷ ἐμῷ καταβιὸς καὶ διδάσκαλος γενόμενος τῶν κατὰ κομμοδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ, ὃς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῷ Ἀλεξανδρίᾳ καὶ ἐπιγέγραπται αὐτοῦ τῷ μνήματι· Τῷ κομμοδογράφῳ. . .* Quae vulgo sequuntur, *ἐν τούτοις δηλεῖ σαφῶς, ὅτι Ἀλεξανδρεὺς ἦν γένος*, a mala manu videntur addita. — V. 1. *φιλάγωνα* est in Vat. Cod. Sic *hedera* vocatur, qua poetae coronantur in certaminibus. Ap. *Asbenaetum* *φιλάωιδον* legitur. *Dioscoridi* haec scribenti haud scio an obversatum sit Ep. *Simmiac* II. *ἡρέμ' ὑπὲρ σύμβου Σοφοκλῆος, ἡρέμα, κισσὶ, ἑρπύλοισι χλαίρῳ ἐκπροχέων*

πλευράμοις. — V. 2. *Μαχώνα*. Vat. — V. 3. *ἔχει σφῆνα γὰ καλὸν πλῆθυν*. (*πάλιν πλῆθυν* ap. *Jens.*) Nostrium est ap. *Asben.* qui *ποκ ἄλλ' ἄρα τέχνης* (*ἄλλα τι τέχνης* Vat. Cod.) legit. Verba *καφῆνα παλ.* *Casaubonus* sic explicat: Proprie *καλὸν πλῆθυν* vestimentum dicitur saepius a fullonibus lotum et proinde nullius pretii. Plagiarii vero, hos enim

καφῆνας,

κηφῆνας, *fucos*, appellabat vetustas, veterum dicta et inventa quasi recoquunt, et plerumque in pejus mutata pro suis venditant. *Plutarch.* T. II. p. 42. A. postquam eos, qui ubique utilia confectantur, apibus comparavit, addit: οὗτω δὲ δαί τὸν φιλότεχνον καὶ κατὰρδὸν ἡγεατὴν τὰ μὲν ἀνδρῶν καὶ τρυφερὰ τῶν ἀναιμάτων καὶ τῶν πραγμάτων τὰ δειρὰ τὰ καὶ πανηγυρικὰ καὶ ἡνίων βοτάνην σοφιστιῶντων ἡγεόμενον ἔην. *Cyrius Ep.* I. ὅλοσ' κηφῆνας ἐδελήσαντο μελίττας. — ἡλλὰ νῆ. Intra te contines (tumulum *Diöscor.* alloquitur) virum, in cujus operibus multa priscae artis vestigia conspiciebantur. Pro ἡμφίσεας ap. *Asben.* ἡμφίσει, ap. *Reiskio* ἡμφίσει legitur. Voluit Vir doctissimus ἡμφίσει dare, ut est ap. *Bianor.* Ep. XIII. γαῖαν ἡμφίσει. Sed locus mutatione non eget. Tumulus, qui Machonis reliquias condit, eas ἡμφίσει, non ἡμφίσεατο. Mulierem rogo e stramine exstructo impositam aequales ἡμφίσειαν ἐπὶμασθὶν ἐκ γαίης, ap. *Philipp.* Ep. LXXX. Undae cadaver retegentes τὴν ὀλίγην βάλαν ἡμφίσεαν, ap. *Noftr.* Ep. XXI. Contra, qui terram lubeunt, in terra sunt conditi, ἡμφίσεαυθαί, ἡμφίσεαυθαί γῆν dicuntur. *Epigr. Aeschyl.* T. I. p. 148. Ὀσεαίαν ἡμφίσεαυτο κένον. *Nicomed.* T. II. p. 283. οἱ μὲν δειρὰν πάτρην κίμαδ' ἐφασκόμενοι. *Glaucemón Ep.* II. γῆν ἐκιστόμενος. *Agathias Ep.* LXXXIX. ξυγὴν ἡμφισθάλοντ' ἄνυν. — τέχνης ἄξιον. Vide ad Ep. XVII. 6. *Statyll. Flacc.* Ep. IX. de *Sophoclis* tragoediis: ἄξια τῆς περιέου βόβλα χορονομήτης. — V. 5. δειρὸς *Jensius* dedit. Ap. *Asben.* et in *Vat. Cod.* δειρὸ legitur. Ille praeterea δ' ἡ περιέου habet; et vers. sq. δειρὸ πέφικος φοντὴν. *Brunckius* quomodo h. l. acceperit, ignoro equidem; hoc video, distinguendum esse cum *Casaubono* et *Reiskio*:

ταῦτο δ' ἡ περιέου δειρὸ. Κένετος ὀδὸν, καὶ παρὰ Ν.

Sic legendum: Senex, Machon, hoc dicere videtur: O urbs Cecropia, non in tuis tantum agris, sed ad Nilū quoque litora nonnunquam thymus reperitur Musarum. Δάμος δάμοδε, qui plurimus in Attica proveniebat, mori:

daces illos sales significat, quibus Attica inprimis comœdia redundabat. Facit huc *Quinsil.* Inst. Or. XII. 10. 25. *Quid est igitur, cur in iis demum, qui tenui venula per calculos fluunt, Aszicum saporem purum? ibi demum rhyum redolere dicant?* — In Vat. Cod. *ῥυμς* legitur, accentu male posito. Herba illa, quae apes delectantur, *ῥόμος* appellatur et *ῥόμον*, ut et apud Latinos *rhyum* et *rhyumum*.

(XXXI. Cod. Vat. p. 231: *Διοσκορίδου, οὗ δὲ Νικάρχου.* Sic quoque est in Plan. p. 223. St. 325. W. ubi verba *οὗ δὲ Νικάρχου* ex Lectt. Aldinae prioris accesserunt. In Ald. pr. enim defunt. Est in Lamiscam, Samiam, sed in Aegypto degentem, quae gemellos enixa obierat. —

V. 3. *αἱ πρῶν εἰλη.* Cod. Vat. — V. 5. 6. laudat *Suidas* v: *λεχώια* T. II. p. 435. Mos videtur obtinuisse puerperis dona offerendi. Ex nostro loco *ἄρα λεχώια* attigit *Spanhem.* ad Callim. H. in Jov. 14. p. 35. — *ῥεμὰ.* Haec fortasse ducta sunt ex *Sophocl.* Antig. 88. *ῥεμὰν ἐν ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.* quam antithesin nonnulli, ut frigidam, reprehenderunt.

¶. 502.] XXXII. In Vat. Cod. hoc carmen proximum a praecedente locum occupat p. 231. cum lemmate: *Τοῦ αὐτοῦ*, (utrum *Dioscoridis*, an *Nicarchi*?) *οὗ δὲ Ἑκάτου* (*Ἐκαταίου*) *Θασίου.* Eadem est ratio in Plan. p. 224. St. 325. W. ubi verba *οὗ δὲ Ἑκατ.* Θ. omissa sunt in ed. Flor. et in contextu Ald. pr. Scriptum est in Polyxenam, duodeviginti annorum mulierem, quae puerum, nec ipsum vitalem, enixa perierat. — V. 1. *Θεοδόκτου* Vat. Cod. — V. 3. *ἰσσον.* matris dolores perpeffa, non item matris gaudiis fructa. — *παῖδά τε* Cod. Vat. et Plan. *Brunckius* distinctionem emendavit, quae vulgo post *αὐτοῦ* ponitur. Interpretes tamen, quid sensus postularet, recte perspexerunt. — V. 4. *αὐτῶν.* Cod. Vat. et sic tres Aldinae. *αὐτῶν* est in Ascens. (puto etiam in Flor.

pr.) — V. 6. laudat *Suidas* in παντολογημένος T. III. p. 23. Vulgo et in Vat. Cod. πάντ' ὀλογοῖ. quod *Kusterus* praefert.

XXXIII. Bis legitur in membranis Vat. p. 241. et 321. Planud. p. 198. St. 289. W. *Brunckius* hoc carmen dedit secundum *Plutarch.* T. II. p. 235. A. Latine illud vertit *Auson.* Ep. XXIV.:

*Excipis adverso quod pectore vulnera septem,
Arma super veberis quod, Thrasybule, tua:
Non dolor hic parvis; Pitanæ sed gloria major.
Rarum tam pulchro funere posse frui.
Quem postquam moesto socii posuere feretro,
Talia magnanimus edidit orsa pater:
Flere alios: lacrymis natus non indiget ullis,
Et meus, et talis, et Lacedaemonius.*

— V. 1. τῇ Πιτάνῃ Vat. loc. pr. et Plan. Loco altero
H
membr. οὐκ ἐπιτάνας, unde *Dioscoridem* scripsisse suspicor:
Ἐκ Πιτάνας — — —

Ex pugna prope Pitanam cum Argivis. — V. 3. δ. περιθία. Vat. loco pr. ut ap. *Loll. Bass.* Ep. VII. Σπέρτας δ στόλος εἶπεν· ἰδ' ὡς πάλι πρόθια πάντα τραύματα. *Adversa* et *bonesta vulnera* appellant Latini. Vide *Corstium* ad *Sallust.* B. C. LXI. 3. p. 391. sq. *Aelian.* V. H. XII. 21. — V. 4. Vulgo in Planud. παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊῆς T. εἰς τινος, et sic est in Vat. loco pr. nisi quod πυρκαϊῶν legit; et Vat. loco sec. ubi pro τινος habetur φέρων. Nostrium est ap. *Plutarchum.* — V. 6. τὸν καὶ ἔμην, *Plutarch.* T. II. p. 242. A. ἄλλη (Lacedaemonia) ἀνοήσα, ὅτι· δ υἱὸς αὐτῆς ἐν παρατάξει ἀνδραγαθήσας ἐπέθανεν· ἑμὲς γὰρ, εἶπεν, ἦν.

XXXIV. Cod. Vat. p. 274. Planud. p. 202. St. 294. W. De mirabili Lacedaemoniae mulieris constantia, qua octo filiorum mortem pertulit. — V. 2. ἰδαντα. Plan. et Vat. — V. 3. οὐκ ἔμην. Epigr. ἀνέκ. CDLXXXII.

ἄρῃξαν Μοῦσαι δάκρυα Πιερίδες. CCCCLV. ἄρῃξαν ἡξαμέντα
φθόγγον ἐπὶ φθιμένῃ. — V. 4. μῶνον ᾧ. sic Vat. Planud.
ed. Flor. et Ald. pr. In reliquis μῶνον ἰώ. *Stephanus* et-
iam aliam lectionem commemorat: σὺ μῶνον ᾧ. — *Br.*
suam lectionem in quatuor Planudeae codd. invenit. —
Cum hujus mulieris dicto convenit illud item *Lacaenae*
matris, ad quam, filium sepelientem, cum vetula acces-
sisset, dicens, ᾧ γύναι, τῆς τόχης! νῆ τῷ τῷ, inquit, τῆς
καλᾶς γα' οὗ γὰρ αὐτὸν ἔτικεν ἔτικεν, ἵνα ὑπὲρ τῆς Σκάρτας
ἀποθάῃ, τοῦτό μοι συνέβη. Comparandum Ep. Anthologiae
Lat. T. II. p. 201. CCLXIII.

XXXV. Cod. Vat. p. 233. Plan. p. 235. St. 341. W.
Servus Timanthes hero etiam post mortem fidem suam
pollicetur. — V. 1. Λυδὸς ἐγὼ καὶ Λυδός. Sic est in Vat.
Cod. et in optimo Planudeae cod. sed superscriptum bis
δοῦλος. Hanc lectionem, ex glossa profectam, *Planudes*
secutus est. — V. 3. οὐδαν' ἔκνη. Vulgo. Hoc *Br.* cor-
rexit ex Vat. τείνων βίον. *Aeschyl.* Prom. 536. ἡδὲ τι θα-
λαλαίς τὸν μακρὸν τείνων βίον ἐλαίει. *Euripid.* ap. *Porphyr.*
de Abstin. IV. 19. ὄγυν δὲ βίον τείνομεν. Ion. 624. ἔστις
δεδοικὸς — αἰὼνα τείνει. — V. 4. καὶ. Vat.

V. 503.] XXXVI. Cod. Vat. p. 230. Planud. p. 235.
St. 341. W. *Servus Persa* dominum rogat, ne eum de-
functum igne concremet, neque aqua abluat. Utrum-
que enim Persis nefas. Inapte *Opsopoeus* has preces ad
servilis conditionis humilitatem refert. Quanta religione
ignem Persae coluerint, nemo ignorat. De aqua docet
Herodot. L. I. 138. p. 69. ἐς ποταμὸν δὲ οὗτο ἐνευρέουσι,
οὗτο ἐμπύουσι, οὗ χεῖρας ἐναπνίζονταί, οὐδὲ ἄλλον οὐδένα
περιερίβει, ἀλλὰ σέβονται ποταμοὺς μέλιστα. — V. 2. εἰμὶ
καὶ ἐν π. Plan. ἐναπνίζων. Ed. Flor. γὰρ est in Vat. super-
scripto καί. — V. 3. 4. 5. laudat *Suidas* in αὐθιγενῆς.
Tom. I. p. 379. — V. 6. λουτρὰ. Hoc fortasse ad cada-
verum ablutionem referendum; fortasse etiam de infe-
rhis accipi debet. χθονὶ λουτρὰ. τὰ τῶν νεκρῶν ἐπιφερόμενα.

ἐνὶ τοῖς γὰρ ἐν τοῖς τάφους λουτρὰ. *Hesych.* Eadem habet *Zenobius* VI. 45. p. 167. ubi vide *Schozzum*. Ejusmodi λουτρὰ allata fuisse monumentis eorum, qui coelibes essent mortui, narrat *Harpocration* in λουτροφόρος p. 233. ubi vide *Valesium* p. 49.

XXXVII. Cod. Vat. p. 279. Planud. p. 243. St. 354. W. In Silenidem, vinosam mulierem, non procul a torculari sepultam. — V. 1. σιληνίδα. Plan. et Vat. — V. 2. οὐδενίς Vat. — ὀλιβομένην. nunquam oppressam et ebriam interpretatur *Brod.* Mihi significari videbatur mulier, quae nullum, ne amplissimum quidem poculum, expavesceret. — V. 4. ληνὸν et ἔχει. Vat. ληνόν. Plan. — Similia vide in notis ad *Melaegr.* Ep. CXX.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 284. cum lemmate: εἰς Ἀλεξιμένην ὀργισμένην. » Vera nominis scriptura servata etiam in optimo Cod. reg. Plan. ubi v. 2. legitur Ἀλεξιμένης. » *Br.* Planud. p. 215. St. 314. W. Musicus fuisse videtur Aleximenes, Bacchicis festis adhibitus. — V. 2. τόμματα. quibus Bacchae utebantur. — Ἀλεξιμένης. Vat. Cod. Ἀναξιμένης Plan. — V. 3. περὶ δινύσασθαι. Vat. Verborum ordinem *Br.* hunc esse statuit: ἄφται θινάδες δινύσασθαι ἐν ἀλγυμῶν μακρῇ καίτῃ περὶ Στρυμονίῃ Ἀμφίπ. ἢ πολλ. ἐχέμεναι πρὸς μαλακὸς νόμους τοῦδε πνεύσαντες γλ. ἰφ. ἡμ. &. Mihi vero sejunctis verbis περὶ δινύσασθαι constructio sic melius videtur procedere: δινύσασθαι ἐν αλ. καίτῃ ἄφται περὶ Στρ. Ἀ. totate longae comae cincinnos, o Thyiades, circa Amphipolim errantes. — V. 4. Vulgo ἐμφὶ πόλιν, quod tamen interpp. recte ceperunt de Amphipoli ad Strymonem fl. posita. Vide *Wasse* ad Thucyd. L. V. Tom. III. p. 522. ed. Bip. — V. 5. *Br.* hoc distichon sic edidit, ut vulgo legitur. In Vat. Cod. πνεύσαντες ἐφ' ἡμετ. et verbo ἐλέφταις superscriptum γρ. ἐφταις. Utrumque sensu cassum. πνεύσαντες Aldus quoque in Codd. invenit, receptumque est in Aldin. sec. ibidem v. 6. τοῦδ' legitur. Pro ἐχέμεναι Vat. Cod. ἐχέμεναι praebebat. *Scaliger* ad marg. Aldinae

emendavit et γλυκερά et in vers. sq. ἐχέουσα. qua conjectura ulcus hujus loci minime sanatur. In ἀδάπταις *Brunckius* vocem quandam Thracibus peculiarem latere suspicatur, (quod mihi parum videtur probabile.) Alias pronum esse rescribere: ἐφ' ὑμετέραισι θαλάσiais. Hunc sensum si efficere voluit poeta, eum potius scripsisse dixerim:

ἐφ' ὑμετέραις ποτὶ θαλάσiais.

quod a Cod. scriptura proxime abest. *Brodaeus* hic quaedam tentavit, viri doctissimi ingenio minime digna.

SOSIPATRI EPIGRAMMATA.

¶ 504.] I. Vat. Cod. p. 96. τοῦ αὐτοῦ (*Dioscoridis*, cujus praecessit Ep. VIII. ubi vide not.) φλυαρία πρὸς ἑμῶν αὐτοῦ, πῶς δὲ μετὰ γυναικὲς ἐγκύμονες συγκαθεύδουσιν. In Lipf. Misc. T. IX. nr. 297. p. 120. *Dioscoridi* tribuit *Reiskius*. In *Buheriano* Cod. *Sosipatri* nomen praefixum. — V. I. ἀντιπρὸςωπος legit *Reisk.* et *Toup.* in Epist. crit. p. 48. Idem tamen in Addendis ad Theocrit. T. II. p. 403. Codicis lectionem tuetur. Ad sensum nihil plane interest, utram lectionem sequaris; nec duplex epitheton vocis λῆχος causa est idonea textus mutandi. λῆχος γαστροβαρεῖ, σχῆμα σολοικώφανος, similibus quibusdam allatis, emollire conatur *Toupius*. Non video, quid impediat, quominus γαστροβαρεὶς corrigamus. Fortasse et plura in hoc disticho depravata sunt. κλέψς videtur in κινῆς mutandum; quo facto verba πρὸς σὸν locum suum non amplius tueri poterunt. Vide, an corrigendum sit:

Μήποτε γαστροβαρεὶς σπαργῶν λῆχος ἀντιπρὸςωπὸν.

παίδου γὰρ κινῆς Κύπριδι τερπόμενος.

Poeta libidine turgens, σπαργῶντα, (vide *Ruhnken.* ad

Tim. p. 244. sqq.) hortatur, ne uxorem gravidam, antica Venere usus, subagitet. *παιδογόνος κύπρις*, Venus, quae liberis procreandis dat operam, opponitur paediconum Veneri. — Jam video, virum acutissimum, *Gilbertum Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 89. suspicari, hoc carmen laborare ulcere, quod nisi in hoc disticho esse non potest. — V. 3. *μέγα* in Vat. Cod. superscriptum: — *κύμα. tuber.* Vide Intrpp. *Hesych.* v. Hinc *ἀκύματι ἄτακτος. μὴ ἔχουσα κύμα.* Idem. Cf. *Valcken.* in Phoeniss. p. 81. *κυμαίνεσθαι* uterus dicitur gravidarum. *Nonnus* Dion. I. p. 28. καὶ διδόμῃ σφρυγέσσει γονὴ κυμαίνεται γαστήρ. — Pro *ὀλγος* Cod. Vat. *ὀλγους.* — Pro *πέος* in marg. Cod. Lips. corrigitur *πλός*, quod speciem habet, sed in hoc contextu minime admittendum est. — V. 4. *ἀρτισσόμενης.* Vide ad Ep. *Philippi* XXVIII. — V. 5. „In optimo Buhleriano codice, ut et in aliis quos habeo, perspicue scriptum est *πᾶν στέφας*, quod bonum et minime sollicitandum.“ *Brunsch.* At in Cod. Vat. *πρὶν* legitur, ut in apogr. Lips. Hoc in *περιστεφας* mutavit *Toupius.* Quae emendatio, quamvis auctori suo valde arridens, minime tamen praeferenda ei, quam *Br.* in apographis suis invenit, et *Reiskius* quoque ex Schedis *Lacroz.* in textum recepit.

II. Cod. Vat. p. 96. τοῦ αὐτοῦ. (Vide ad praecedens Epigr.) εἰς Δωδεκά τὴν πέμην. Duo priora disticha protulit *Alberti* ad *Hesych.* v. *ἄρρεπῶς. ἁκλινῶς.* T. I. p. 550. Totum carmen egregie illustravit *Rubnk.* in Ep. crit. I. p. 71. *Reiske* Misc. Lips. T. IX. p. 121. nr. 298. — V. 2. *ἀνθεῖον.* Hoc non sensu proprio accipiendum, in toro enim res agitur; sed referendum ad *ροδόκτυον* corporis rosarum compos factus, deus sibi esse videbatur. — V. 3. 4. Describitur schema, quod *κῆλης* appellatur. Vide *Rubnken.* ad *Rutil. Lup.* p. 160. *Appulej.* *Metam.* II. p. 32. *Inscenso grabatulo, super me coxim residens* (cinaedus) *ac crebra subsiliens, lubricisque gesti-*

*bus mobilem spinam quatiens, pendulas Veneris fructu me
sariavit.* — V. 4. ἦνον — Κέρειδες δόλιχον. Hinc Paul.
Silent. Ep. XII. καλεῖθον ἡμῶν Κυπρίδης ἦνον ἡπαρτίως.
Rubnken. comparavit Lucres. L. IV. 1194. Et communia
quaerens Gaudia, sollicitat spatium decurrere amoris.
δόλιχος igitur est stádium, non, ut Reiskius vertit, longus
cursus. Ap. Machonem in Asben. L. XIII. p. 581. E. mo-
retrix κέλυτος schemate usa καθιππάζειν dicitur. — In
verbo ἀκλινώς haereo. Hesych. interpretatur ἀψευδής.
Effet igitur in neutram partem inclinata; quo fortasse
firmiter equo inhaerens puella describitur. Haud tamen
scio, an melius scribatur:

ἦν' ἐκέντητος ὅν Κέρειδες δόλιχον.

quae insignis laus est equi κέλυτος. Vide not. ad *Ascle-
piad.* Ep. XXX. ἦν γὰρ ἐκέντητος τελευτήσας — quod idem
de puella κελυτιζόσῃ accipiendum est. — V. 5. ὄμμασι
νυθρὰ βλέπουσα. Comparavit Rubnk. Tertullianum de
Anima c. 27. In illo ipso ultimo voluptatis aestu, quo
genitale virus expellitur, nonne aliquid de anima quoque
sensimus exire, atque adeo marcescimus atque devi-
gescimus, cum lucis detrimento. Ovidius A. A. I. 720.
*Adspicies oculos tremulo fulgore micantes, Ut sol a liquida
saepe refulget aqua.* — τὰ δέ. Puellae ὄμματα, marcescen-
tia et natantia, (νυθόμενα, ut est ap. Theocrit. Eid. I. 91.)
haud aliter tremunt ac folia, leni vento commota. πορ-
φόρεα. nigri oculi. Fortasse tamen melius junxeris ἴσθι
φάλλα πορφόρεα, veluti flores purpurei. Tibull. I. El. 4. 29.
purpureas depēdis terra colores. φάλλα de floribus passim,
— V. 6. ἀμφὶ σαλυσμένης. Vat. Cod. et Reisk. Junxit
Rubnk. — V. 7. ἀπισσέσθῃ. Vat. Cod. — λευκὸν μένος.
Sudoris guttas interpretatur Reisk. — V. 8. Cum in
nonnullis Codd. esset παραροῖς et παραροῖς, Rubnken. olim
legebat: καὶ β' ἰδρῶς πλάδαροῖς ἔξ. μ. Agarbias Ep. L.
ἰδρῶτι πλάδαρὸν ἀμφεδίγνα κέμην. Ipse tamen postea inge-
niosam hanc lectionem posthabuit lectioni Codicis παρα-

ταῖς, comparato *Appulj. Metam. II. p. 26. Usque dum lassis animis et marcidis artibus defatigati, simul ambo corruimus, inter mutuos amplexus animos anhelantes. Arnob. L. III. p. 105. Cupidisatibus rabidis ire in mutuas complexionem, et ad postremum fractis dissolutisque corporibus, voluptatis enervatione languescere.*

III. Cod. Vat. p. 96. τοῦ αὐτοῦ. Sine auctoris nomine exstat in Plan. p. 487. St. 632. W. Quae sibi in puella placeant, poeta recenset. — V. 2. πρόσθε. *Aristaen. L. II. 7. p. 83. ἔγγυς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ τῶν θυρῶν.* ubi cave cum *Paucio* χεῖλιν corrigas. — V. 3. Miror in puella formosa ἑφρὺς λασίας, quae Polyphemum decent Theocriteum Eid. XI. 31. λασία μὲν ἑφρὺς ἐπὶ παντὶ μετόπισθ' ἔξ ὧτὲς τέταται. et Glaucum marinum ap. *Pseudostrat. Imag. II. 15. p. 833. ἑφρὺς λασίαι, συνάπτουσιν πρὸς ἀλλήλας, οἷον μέλα.* Depravatum videtur vocabulum ex forma paulo reconditiore:

καὶ γλῆναι μελαναῖσιν ὅπ' ἑφρῶσιν.

Scriptū μελαναῖσιν, quia in cod. est λασιαῖσιν. Hanc formam pro μελαναῖσιν nobis servavit *Hesych. μελαναί, βαθεῖναι*. Cf. *Maistre D. D. p. 311. B.* Sic scriptus versus simillimus est Theocriteo Eid. XX. 24. καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ἑφρῶσι λάμπει μελαναῖσιν. *Aristaen. L. II. 21. p. 105. φέσταις αὐτόθεν κενὸν ἱερὸς ἐπιτέχει ταῖς παρειῶν· ἑφρὺς μέλαινα κατὰ λευκοῦ τοῦ μετώπου.* Vide etiam, quae collegit *Furnius de Pict. Vet. p. 245.* — V. 4. παγίδες. Vide not. ad Epigr. ἀδελφ. VIII. 6. Meretriculas παγίδας τοῦ βίου appellat *Amphis* ap. *Asben. L. XIII. p. 567. F.* — V. 5. ἰδζυγας. fororiantes. *Anthol. Lat. L. III. 219. p. 653. Conde papillas, conde gemipomas, Campresso facile quae modo pullulant. i. e. γλαγγόνες.* Conf. ad *Ausip. Theff. Ep. XXXII. 6.* — V. 7. τί μινύει. Ductum ex Ep. *Platon. III.* — Cod. Vat. vitiose αἰστέα. et mox αἱ μέδοι, ut *Planud.* Notae sunt arundines tremulae, Midam autem humanis longiores habere prodentes.

TYMNIS EPIGRAMMATA.

¶ 505.] I. Cod. Vat. p. 167. Edidit *L. Holsten.* ad Steph. Byz. p. 145. Prius distichon cum parte versus tertii laudat *Valcken.* in Adon. p. 351. B. *Reisk.* Anth. p. 15. nr. 440. Miccos, tubicen, tubam Minervae dedicat. Hinc expressum Ep *Archiae* IV. ubi cum Cod. Vat. Παλλαντιος exhibeat, *Valcken.* hoc quoque loco sic scribendum censet. Non enim Achaenm ex Peloponneso *Pellenensem*, sed *Pallenacum* ex Thracica Chersoneso Miccum videri fuisse. — V. 1. *Holsten.* Νίκκος. et v. 2.

Ἀθηναίης. In Cod. est Ἀθηναίης. — V. 3. „Corruptum ἡμελέδαιμα conniventibus oculis praeterii, recte a *Salmasio* emendatum reponente μελέταμα, instrumento, quo inflando Tyrrheni se exercuerunt. Tyrrhenorum inventum tuba. Minus probabiliter vir doctissimus ad Theocr. Adon. p. 351. μελάδμημα reponit e Crinagorae Ep. X. ubi diversa est phrasis.“ *Brunck.* Facit huc *Pollux* IV. 87. περιήλθε μὲν εἰς τοὺς ἑγῶνας ἡ σάλπιγξ ἐκ τῆς ἑμπολεμίου μελέτης. *Clement Alex.* Strom. I. p. 361. 28. Τυρρηνὸν σάλπιγγα ἐκινήσαν καὶ φέροντες αὐλόν. *Paedagog.* II. p. 193. 25. χεῶνται γοῦν παρὰ τοὺς πολέμους αὐτῶν Τυρρηνὸν τῇ σάλπιγγι. Vide *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 362. *Valcken.* ad Schol. in Phoen. p. 766. Tyrrheni, Herculis filio, tubae inventum *Hyginus* tribuit Fab. CCLXXIV. — βαρὺν αὐλόν. *Nonn.* Dion. XVII. p. 468. Τυρσηνὴς βαρὺδου-

σων ἔχων σάλπιγγα θαλάσσης. — V. 3. ἐρόμεν. Cod. Vat. — εἰράνας. In gymniciis enim certaminibus tubae frequens usus.

II. Cod. Vat. p. 236. Εἰς ὅρμον ἀδιόγνωστον, οἷμά δὲ λάβεν. Auctor lemmatis itaque v. 3. vocem λάβε in suo codice non perspicue scriptam invenit; ex felicissima

autem ejus conjectura deinde scriptum est *λάρε*, ut nunc quidem legitur in Vat. In Planudea habetur *φιλάλαι*, quod ridiculis interpretationibus locum dedit. — Plan. p. 267. St. 385. W. — V. 1. *Χάριτιν μεμνημένον*. *Alci-phron* L. I. 38. p. 180. καίτοι δὲ ἡ πάσαις Χάρισι μέλουσα, καὶ ἡ λίθος καὶ σποδιά. Quae insignioris sunt venustatis, *Χαρίτων* appellantur *μελήματα*. T. *Hemsterb.* ad *Lucianum* T. I. p. 272. Conf. *Solanum* ad Ejusd. T. III. p. 15. *Nonnus* Dion. XXXVII. 623. Παλλὰδι Νικαίῃ μεμνημένος. Similia collegit *Dorville* ad *Charit.* p. 580. *Musgrave* ad *Eurip.* *Iphig.* in T. 644. — παρ' ὁμοίων. Cod. — V. 3. *λάρε*. De gavia, quam quis domi suae nutriverat, accipiendum. De hujus aviculae cantu nihil legi, quod ad ejus commendationem pertineat. Querulum esse, intelligitur ex comparatione cum cantu halcyonis. Conf. *Bocbart.* *Hieroz.* T. II. p. 219. — V. 2. deleto inutili fulcro, scribe: *ἀλκυόσι τὸν σὸν* — V. 4. *νυκτὸς ὅδ' ὄσ'*. *Qui nunc it per iter tenebricosum, Illud, unde negant redire quenquam.* Catull. III. 10.

III. Planud. p. 337. St. 477. W. Priapus furibus cujuslibet aetatis eandem poenam minatur. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. XXXVI. — V. 1. In *Wechel.* vitiose *χρόνος*. Priapus in *Lusibus* LXXVIII. de se gloriatur: *Deprensos ego perforare possum, Tibbanum, Priamumque Nestoremque.* — V. 2. Vulgo *φῶς*, quod *Scaliger* emendavit. — V. 3. Dixerit aliquis, turpe esse, furto paucorum olerum tam flagitiosam poenam statuere; et recte eum dicere fateor; nec tamen minus statuo. — *κολοκύνθων* vulgo. *κολοκύντη* scribunt Attici; reliqui *κολοκύνθη*. Vide *Asben.* L. II. p. 59. C. Est cucurbita, de cujus variis generibus consule disputantem *Bodaeum a Scap.* ad *Theophr.* VII. p. 783.

IV. In Vat. Cod. p. 274. et in Planud. p. 201. St. 293. W. tria hujus carminis leguntur disticha. Quartum inferendum esse, post v. quartum, intellexit *Brunckius*.

ex loco *Plutarchi* T. II. p. 240. qui, memoria lapsus, discerpta disticha, tanquam e diversis carminibus, affert: *Ἀματρία τὸν οἶδον δεῦδον καὶ ἀνέξιον ἐαυτῆς ἐκθέσασα, παραγε-
όμενον ἀνέιλα. τὸ δ' ἐπίγραμμα ἐκ' αὐτῆς τὸδε· Τὸν παραβάν-
σα Ἀπαιδαμένιον. ἴτερά Ἀθηναία τὸν οἶδον λειποτα-
μήσονται, ὡς ἀνέξιον τῆς πατρίδος ἀνέιλαν, εἰπούσα· Οὐκ ἐμὸν
σὺ φέτομα· ὅφ' ἔς ἐπίγραμμα τὸδε·*

Ἐξὼ παυὼν φέτομα διὰ σκοπῆς, εὖ διὰ μῦθος

Εὐρώτας δειλαῖς μὲν' ἐλάφουσι· βίαι·

ὁχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μοῖρις κ. τ. λ.

Hoc igitur distichon *Tymni* restituendum est. Expressit hoc carmen *Antipater Theff.* Ep. XXVI. — V. 1. *παραβ. ὁμους.* Spartaē leges migrantem, ignavia puta. Vide *Westf.* ad N. T. I. p. 420. — V. 3. *ἐν προβολῇ, statu pugilis in prociūdu stansis,* ut *Brodaeus* interpretatur. *ξίφος ἐν προβολῇ θεῖται, gladium intemere,* *Toup.* in *Em.* ad *Suid.* T. I. p. 192. comparat cum *Appian.* in *Hisp.* p. 552. *ἰκτίας ἐν προβολῇ τὰ δέματα θεμένους.* Attigit *Valesius* ad *Harpocr.* p. 65. *Dorville* ad *Char.* p. 602. *Sylvam* exemplorum ejusdem locutionis congescit *Ruhnken.* Ep. crit. I. p. 70. sq. ubi tamen vulgatam lectionem non sine gravi causa impugnat. Prorsus enim frigidum esse, athleticum *Lacaenae* commemorari statum, ubi loci, quo gladium defixerit, expectetur commemoratio. Laudat hoc distichon *Suid.* in *Θηκτὸν* T. II. p. 194. ubi non *ἐν προβολῇ*, sed *ἐν προβολῇ*. Hinc *Ruhnkenius* correxit:

Θηκτὸν δ' ἐν προβολῇ θεμένα ξίφος.

Virgilius Aen. XII. 357. *dextrae mucronem extorquet ex alto Fulgentem tinguit jugulo.* *Horas.* II. Serm. III. 136. *In matris jugula ferrum trefecit acutum.* *Ovid.* Ep. XIV. 5. *Quod manus extimuis jugulo demittere ferrum.* — V. 4. Idem V. D. οἷα λείνα tentat; nec aliter lectum fuisse existimat in Ep. *Antip. Theff.* XXVI. ubi vulgo: *θεμένον λακίς, οἷα Ἀθηναία, κέραις.* Vide ibi notas. —

ἐπιβρόχον (ἐπὶ βρόχον Vat. Cod.) habetur in ed. Flor. Ald. pr. et tert. In Ald. sec. et Ascens. ἐπιβρόχον. βρόχον pro Attica, βρόχον pro vulgari forma habetur. Vide Intrpp. *Thomas Mag.* p. 173. Conf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LI. Hoc verbum, quod de leonibus proprie usurpatur, *Rubnenis* conjecturam haud male firmat. Vide *Eustarb.* ad Il. p. 912. 42. Leonis iram βρονχὴν χάλεον vocat *Paul. Silens.* Ep. XLVII. — In disticho a *Plutarcho* servato notandum vocabulum. φένυμα, i. e. φονὴν, φένυμα. Vide *Hesych.* v. ubi laudatur *Aeschyl.* Agam. 1290. — δειλαῖς ἐλάφοισι. ne in posterum Eurotas, per te quidem, non fortibus viris, sed timidis cervis fluat. Vim dativi illustravit *Cuper.* in Obfl. II. 20. p. 257. — V. 506.] V. 5. In ultimo disticho vulgo ἔῃς κακὸν σκυλ. et sic legit *Suid.* in ἔῃς T. I. p. 851. *Plutarchus* ἔχειον σκυλάκιον. Voce σκυλάκιον sic usus est Auctor Epigr. quod edidimus in Exercitt. crit. T. II. p. 169. δόο σκυλάκιον Δίης. — κακὰ μερίε. *Damaget.* Ep. XII. ἦν δ' αὖτ' Μουσῶν ἰκανὴ μερίε. Color est, ut ap. *Homer.* Il. 9. 164. ἔῃς κακὰ γλήνη. — In fine Planud. ἄξιον ἐρεθισμα. quam lectionem ita fortasse juvandam existimat *Br.* ut οὐ ἐρεθισμα legatur. Sed praeferenda lectio *Plutarchi*, cum quo fere conspirat Vat. Cod. οὐδ' ἔτερον, et *Suidas* οὐδ' ἔτερον.

V. Bis habetur in membran. Vat. p. 257. in marg. et p. 283. Planud. p. 229. St. 332. W. In mulierem Aegyptiam, a fato in Creta oppressam. Poeta eam consolatur, quod non in patria sepulturam nata sit. — V. 1. ἐπικαίειον. Vatic. utroque loco. Sic etiam legitur in Flor. pr. duabus Aldinis et Ascens. In Ald. sec. ἀρεκαίειον. Vera est *Bruckii* emendatio. — V. 2. οἰμίττε Vat. — V. 3. ἑλευθέρη urbs est Cretae. Vulgo et in Vat. ἐλευθέρη. *Bruckio* emendenti praeivit *Reisk.* in Notit. Poët. p. 266. — Ἰση δόδε. Junge δόδε τοῖς εἰς Ἀιδην ἐρχομένοις πάντες Ἰση. *Wakefield* in Sylv. crit. I. p. 55.

ειχομένησαν emendavit. Sententia est Aristippi ap. *Telestus* de Exilio in *Strobaci* Flor. XXXVIII. p. 233. 39. τί γὰρ τὸ διάφορον ἢ οὐ πανταχόθεν, φησὶν δ' Ἀριστιππος, ἴση καὶ ὁμοία ἢ εἰς Ἄιδου ὁδοῦ. Ep. *Arcefilai* II. T. II. p. 62. ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα, τὸν οὐ φατὸν, ἴση κέλευθα, ὥς δεινὸς ἀνδρῶν, πάντοθεν μετρεόμενα. Conf. inprimis Epigr. ἀδέσπ. CCCCXLIII.

VI. Cod. Vat. p. 322. Planud. p. 234. St. 339. W. In Cod. lemma: εἰς ἀριττόκου τινὰ γυναῖκα τελευτήσασαν εὐήθη. In Plan. est ἄδηλον. In Cod. Bibl. Matritensis p. 89. *Callimacho* tribuitur. — V. 1. εὐήθη Vat. et in fine vers. ἐλοχεύθην. — Vulgo οὐκ ἐπ'. quod *Joseph. Scaliger* emendavit: τρίτωνος ἐπ' οὐκ ἔ. — Eucthe Trytonis filia non bonis avibus peperit. κηρόνης h. l. quodvis omen significat. — V. 2. ἂν om. Vat. — V. 3. κατήγη ἐν βρ. ἄδην. Vat. Cod. κατήγαγεν ἐν βρ. ἄδην. Plan. Vir doctus in Schedis Bibl. Bodl. ἄδην corrigit, quod non intelligo. Scribendum puto:

τὸ δὲ Μοῖρα κατήγε νέον βρέφος ἄδην
ἐὺν κείνῃ. —

νέον βρέφος, ut ap. *Euripid.* in *Bacch.* 289. Partem huius emendationis occupavit *Gilbertus Wakefield* in *Sylv. Crit.* T. I. p. 54. τὸ δὲ Μοῖρα κατήγαγεν ἐν βρ. βρέφος ἄδην — quae verba cum praecedentibus jungenda existimat: neque fasum ad Orcum demississet hunc unicum suum infantem. — V. 4. ἐὺν κείνῃ. Cod. Vat.

Tymnae in Cod. Vat. tribuitur Ep. inter ἀδέσπ. DCCLVI.

SELEUCI SCOLION.

II. p. 527.] Ap. *Athen.* L. XV. p. 697. D. Σκήψας
 Δημήτριος ἐν τῷ ἑνσεκαιδεκάτῳ Τρωϊκοῦ κατακταύσαν — Μνη-
 σιπτολέμου φησί ποτε τοῦ ἱστοριογράφου, τοῦ παρὰ Ἀντίχου τῷ
 προκαταγενομένῳ Μεγάλῃ πλείστον λαχόναντος, ὅδιν γενέσθαι Σέ-
 λευκον, τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾠσμάτων ποιητὴν, ὅστις συνεχῶς ᾄδειν
 εἰώθασιν. Κεῖν . . . Non in quatuor, sed in duos versus
 hoc carmen distribuendum est. Sunt versus choriambici
 cum basi. Vide *Herm.* de Metr. p. 319.

Finis Voluminis Primi.

Errata et Corrigenda in Anthologia Graeca.

Tom. I.

- Pag. 1. v. 7. lege *Μελαντιπιδου*.
 — 2. v. 35. *δ' δ'*.
 — 5. VII. 6. *παρθμευθρις*.
 — 28. XCIV. 3. *χαίλασι χαίλασι*.
 — 203. v. 11. *Τρισευθε*. pro *Τρισευθε*.

Tom. II.

- Pag. 80. v. 1. *Βίτιννα*.
 — 139. lin. 3. a fin. *διανέτω*.
 — 187. in marg. lege T. II. p. 204. pro 240.

Tom. III.

- Pag. 26. XXVII. 8. *τέρπη* pro *τέρπη*.
 — 33. lin. ult. *ἀλλ'*.
 — 62. XV. 7. *ἐμπερὶ ἐμὴν* post *δραμ*.
 — 101. in marg. 397. pro 297.
 — 110. lin. 9. *κατέναν*.
 — 130. LXXV. 5. *ἐνέτω*.
 — 176. II. 6. colon in versus fine ponendum.
 — 225. lin. 5. lege III. pro II.
 — 239. IV. 2. comma post *καλλοῖς* delendum.
 — — 4. lege *δέντι*.
 — 234. lin. 1. *δέντι*.
 — 248. ult. comma post *πρότμων* ponendum.
 — 251. lin. ult. dele verba: *Cod. Plan. ἔγραψε X.*

Tom. IV.

- Pag. 10. XVIII. 8. *δέντι*.
 — 37. lin. 1. ponendum β. ante *αἰθρ*.
 — 55. lin. 4. a fin. *κιννοφ*. et lin. ult. bis π pro ζ.
 — 83. l. 2. *ἐπὶ* pro *ἐν*.
 — 89. l. ult. *δύνανται*.
 — 91. l. penult. infer. *Vat. Cod.*
 — 106. l. ult. lege *ἐν ὑπάρων μίττω*.
 — 165. l. 4. a fin. *ἐρρε*.
 — 193. l. ult. *δ' ἐκείν'*. *mutandum δ' in τ'*.
 — 197. l. 3. a fin. leg.: *ut ex Epigr. DCXII. legendum, pro in lapide versere Oxon. legitur*.

Pag.

Pag. 223. lin. 12. *εὐχαρίσ.*

— 262. leg. in marg. *Lefts.* p. 302. pro 301.

— 267. in marg. *Lefts.* p. 303. pro 335.

— 295. col. 2. l. 6. a fine lege: IV. pro III.

— 297. l. 3. lege 230. pro 203.

— — l. 6. lege 244. pro 294.

— — colum. 2. l. 11. lege 260. pro 285.

— 299. lin. 5. lege: II. 169. pro I. 169.

Tom. V. Indices.

Praef. p. VI. 4. *posses* pro *poteris*.

Pag. 4. lin. 3. lege II. 477. 'Α Κύριε τὸν ἔρωτα κατηφ.

— 6. lin. 6. lege: 398. 535. et linea sequ. 403. 539.

— 8. lin. 19. defunt numeri 21. 33.

lin. ult. — — 302. 442.

— 20. lin. 19. lege: 192. pro 193.

— 22. lin. 3. a fin. lege: 479. pro 449.

— 30. lin. 10. lege: 235. pro 334.

— 31. lin. 11. lege 452. et sq. lin. 457.

— 33. post l. 1. infere: II. 372. Δὲ μοι καὶ λάβε.

— 36. lin. 13. lege *ἐκ'* pro *ἀκ'*.

— 37. lin. 16. lege: 287^b. pro 187^b.

— 41. lin. 19. sub column. *A. R.* deest: 687. nr. 389.

— 45. lin. 8. lege: 590. pro 190.

— 47. l. 11. a fine leg.: II. 235. pro III. 235.

— 50. lin. 7. lege: 333. pro 33.

— 52. post lin. 6. infere: l. 152. Ἐταρος δ' ἐξ ἐτέρου.

— 57. lin. 4. lege: 351. pro 357.

— 60. lin. 10. lege: II. 433. pro I. 433.

— 62. lin. a fin. 4. lege: II. 104.

— — — — — omiff. sub column. *M. L.* 477: nr. 389.

— 74. lin. 9. lege: *πῶς οὖν καὶ. alii: καὶ πῶς καὶ.*

— 75. lin. 3. lege: II. 345. pro III. 277.

— 83. lin. 14. lege: 26. 41. pro 46.

lin. 18. *Λέγουσ.*

— 85. lin. 13. sub column. *A. R.* dele: 315.

— 87. lin. 16. defunt numeri: 116. 162. sub col. *A. Sr.* et
A. W.

— 93. l. 6. *πεύθου.*

— 96. lin. 6. a fin. sub column. *A. W.* deest: 37.

— 97. lin. 9. lege: 455. pro 155.

lin. 23. lege: 483. pro 343.

- Pag. 98. lin. 18. Οὐ γὰρ μὲν, pro εἰ γὰρ.
 — 99. lin. 21. Οὐκ ἔστιν ὁμοῦ.
 — 102. lin. 13. lege: 351. pro 357.
 lin. 16. βασιλεῖ.
 — 103. lin. 1. sub *A. W.* lege: 318. II. 504.
 lin. 9. a fine deest: 629. sub col. *A. W.*
 — 112. lin. 2. lege: II. 368.
 — 113. l. 5. defunt numeri: 26. 40.
 lin. 19. lege 101. pro 510.
 lin. 20. lege 475. pro 476.
 — 114. lin. 8. omitti sunt numeri: 166. 242.
 — 115. lin. 3. a fin. lege: II. 329. pro 408.
 — 120. lin. 5. lege: 146. pro 46.
 — 123. lin. 3. a fin. 306. pro 386.
 — 124. lin. 7. πῶς τις ἀνίσταται.
 lin. 9. lege: 232. pro 233.
 — 125. lin. 5. lege: II. 321. pro III. 321.
 — 130. lin. 1. σῶζε.
 — 135. lin. 11. lege: II. 110.
 — 142. lin. 10. lege: τὸν πάσης pro τὸν πᾶσαν.
 — 146. l. 1. sub column. *Anal.* deest: III. 14.
 — 152. lin. 4. a fin. lege: 88. pro 38.
 — 153. lin. 3. infere sub *A. Sr.* 273.
 — 157. lin. 2. sub *A. R.* lege: 763. pro 673.
 — 187. l. 3. a fin. lege: II. 433. pro III. 433.
 — 222. l. 20. lege: II. 348. pro III. 277.
 — 277. col. 1. lin. 6. a fin. dele: II. 174. *)
 — 278. col. 1. post l. 2. infere: Ἀνδραγαθῶν. III. 278.
 — 279. col. 2. lin. 6. dele Ἀντικός. III. 101.
 — 282. post lin. 18. infere Εὐρυκίδης. III. 184.
 lin. 6. a fin. dele Εὐφράτην. I. 503.
 — 285. post lin. 12. infere Ἰση. II. 511.
 — post lin. 15. infere: Καναστραίς πικρῇ. III. 117.
 — 289. lin. 17. dele Μακεδόνιος. III. 120. et post Μῆδος infere
 Μήδης Τίρανα. III. 95.
 — 290. lin. 10. dele III. 292.

*) Quum schedulae, quibus hominum et locorum nomina erant inscripta, casu quodam confusae essent, factum, ut nonnulla, in Indice V. ponenda, in Indicem VI. referrentur, et vice versa.

- Pag. 291. lin. 19. post Πανόρμου infere Παραιτωνίου. II. 356. et post lin. 24. infere Παρθένιος. III. 186.
- 292. post Πιτταίδας infere Πιττάκη Περσική. III. 95. et post Περύσης pone Πτελέη. III. 184.
- 293. post Σινώκης infere Σίπτην. III. 187.
- 295. post Τρυχίνος corr. II. 348. et post Τριωνία infere Τιτανία Μηδίας. III. 95.
- 296. post lin. 8. infere Φιλαδέλφειος. II. 450.
- 300. post Ἀθηναΐδα infere Ἀθηναῖος. II. 174.
- 302. post Ἀκονταῦς inf. Ἀκράτα. II. 254.
- 303. lin. 6. dele Ἀναξαρθεύ.
- 307. lin. 12. dele Ἀσθμενίος. et Ἀσκαμή.
- 308. post Ἀττικίη infere Ἀττίκος. III. 101. Ἀττικεύ. III. 172.
- 313. post lin. 21. infere Δικτύωνος. III. 204.
- 319. lin. 17. dele Εὐσεβίη.
- 320. post Εὐφράτη inf. Εὐφράτην. I. 503.
- 324. post Θυμαίτης inf. Θῦμον. III. 218.
- 325. lin. 13. a fin. dele Ἴρις.
- 327. lin. 9. dele Καναστραίου παιδί.
- 332. lin. 11. dele Λιψύδριον.
- 334. post lin. 5. infere Μακεδόνιος. III. 120.
- 335. lin. 9. a fin. dele Μηδίας Τιτανία.
- 338. lin. 9. dele Νάβιος Εὐζων παῖς.
- 340. post Νικισίη inf. Νικόπολιν. III. 292.
- 344. lin. 9. dele Παραιτωνίου.
- 346. lin. 20. dele Πιττάκη Περσική.
- 354. lin. 10. a fin. dele Ὑψίμεδον μάκαρ.
- 357. lin. 5. a fin. lege: II. 51. pro III. 51.
lin. 2. a fin. infere Χαρίδας. I. 473.
- 358. lin. 11. infere Ὀικεανός. III. 306.
- 362. lin. 7. lege: *Aesculapio puero imago a Nicomede me- dico* —.
- 367. lin. 11. lege: *fulmen pro arcum.*
- 368. lin. 16. lege: *crines pro canes.*
- 370. col. 2. lin. 8. a fin. II. 215. pro III.
- 371. l. 16. lege: *cum equis frumentum terentem.*
- 373. col. 1. lin. 5. lege II. 138. pro II. 38.
lin. 3. a fin. *Vinosus pro Ninofus.*
- 375. lin. 4. a fin. infere Aesculapii post imaginem.
- 377. lin. 15. a fin. *Celtarum.*
lin. 2. a fin. dele verba: *in templi dedicatione.*

- Pag. 383. column. 2. lin. 11. lege: II. 173. pro III. 173.
 — 393. lin. 2. a fin. lege: II. 80. pro I. 80.
 — 394. lin. 9. lege: in *Hypatii cenotaphium*. deinde infere:
Ad Hypatiam mulierem philosopham. II. 430, CXV.
 — 406. lin. 6. col. 2. lege: LXXV. ad *Smyrnas*. III. 229,
 CCCLXX.
 — 407. lin. 6. lege: in *Mopsuestiam* pro *Mopsum*.
 — 411. lin. 5. a fin. lege: *medicum et musicum pessimum*.
 — 416. lin. 6. a fin. dele verba: *de Patriae Amore*.
 — 418. lin. 8. a fin. *habentem* pro *habens*.
 — 424. lin. 14. *opicam* pro *epicam*.
 — 429. lin. 10. dele verba *in pueri* — *fallam*.
 — 435. lin. 7. dele *Atheniensis*.
 — 440. lin. ult. lege: *silentium imponitur*.

Animadversionum

Volum. I. Pars I.

- Praef. pag. XXVI. lin. 7. infere *incredibilem* ante *quandam*.
 Pag. 249. lin. 2. lege: *πένονται* pro *πένονται*. Fortasse tamen
 emendandum: *ἢ πένονται*.
 — 311. lin. 11. haec adde. V. 4. Pro *παρίχου* alii habent
πρωτόχου. Bentlejus in *Emend. in Menandri et Phil.*
Reliq. p. 135. emendavit: *πρωτόχου*, ἢ φθόρος a. ἔ. quod
 verum.

005659419

